NATSUO
KIRINO

GROTESC

Premiul
Izuwii pentru
Literatur
ăNITSUt HIMNO
GROTES
CNATSUO
KIRINO
GROT
ESC

Traducere din limba engleză
GRAALSOFT
EDITURA RAO
2007
NATSUO KIRINO
Grotesque
© 2003
Traducere din limba engleză
GRAALSOFT
©EdituraRAO, 2007 pentru versiunea
în limba română
2012
ISBN 978-606-609-306-4
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a
României
KIRINO, NATSUO
Grotesc / Natsuo Kirinp; trad.: Graal
Soft. – Bucureşti: Editura RAO,

ISBN 978-606-609-306-4

I. Graal Soft (trad.)

821.521-31=135.1
Editura RAO Grupul Editorial RAO Str.
Turda 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com

CUPRINS

UNU MAI MULTE PORTRETE DE COPII NENĂSCUȚI 7
DOI UN SOI DE PLANTE CU SEMINȚE GĂUNOASE 59
TREI O TĂRFĂ ÎNNĂSCUTĂ: **JURNALUL LUI yURIKO 154**
PATRU O LUME FĂRĂ IUBIRE 220
CINCI DELICTELE PE CARE LE-AM COMIS: DEPOZIȚIA LUI ZHANG 294
ȘASE ALTERARE ȘI DESCOMPUNERE 398
ȘAPTE JIZO AL DORINȚEI: JURNALELE LUI KAZUE 469

OPT VUIETUL CASCADEI ÎN DEPĂRTARE:
ULTIMUL CAPITOL
622UNU •
MAI MULTE PORTRETE DE COPII NENĂSCUŢI
• 1 *

De câte ori întâlnesc un bărbat, mă pomenesc întrebându-mă cum ar arăta copilul nostru, dacă am avea unul. în prezent, acest lucru s-a transformat într-o a doua natură. Fie că bărbatul e frumos sau urât, tânăr sau bătrân, îmi trece prin minte imaginea copilului nostru. Dacă părul meu este castaniu-deschis şi moale ca mătasea, iar al lui e aspru şi negru ca pana corbului, atunci prevăd că al copilului va avea o culoare şi o

textură perfecte. Nu aşa ar fi? Întotdeauna îmi imaginez la început cele mai bune lucruri pentru acest capitol, dar, în scurt timp, îmi apar în minte cele mai groaznice imagini, total diferite de primele.

Şi dacă sprâncenele lui stufoase ar sta deasupra ochilor mei cu pleoape duble, atât de asiatici? Sau dacă nările lui uriaşe i-ar cresta nasul meu delicat? Dacă genunchii lui osoşi ar fi pe gambele mele frumos modelate, unghiile sale pătrăţoase pe degetele picioarelor mele puternic arcuite? Şi, pe când îmi trec toate acestea prin minte, mă uit aşa de lung şi pătrunzător la bărbatul din

faţa mea, încât îşi închipuie că simt ceva pentru el. Nici nu pot să vă spun de câte ori s-au sfârşit aceste întâlniri cu neînţelegeri stânjenitoare. Dar nu pot pune stavilă curiozităţii.

Când se uneşte un spermatozoid cu un ovul, aceştia dau naştere unei celule complet noi – şi aşa începe o altă viaţă. Aceste fiinţe noi vin pe lume în tot felul de forme şi mărimi. Dar ce s-ar întâmpla atunci când spermatozoidul şi ovulul care se unesc sunt plini de animozitate unul faţă de celălalt? Nu ar fi anormală făptură care rezultă din contopirea lor, contravenind astfel aşteptărilor? Pe de altă parte, dacă

sunt foarte atraşi unul de altul, odrasla lor va fi chiar mai frumoasă decât ei. în această privinţă, nu poate fi nici o îndoială. Şi totuşi, cine poate şti ce sentimente nutresc un spermatozoid şi un ovul când se întâlnesc?

în momente ca acestea, îmi vine în minte tabloul cu toţi copiii mei nenăscuţi. Ştii despre ce fel de imagine vorbesc: de genul acelora pe care le găseşti în manualele de biologie sau de istorie a omenirii. Vi le amintiţi, nu, acelea care reconstituie posibilele forme şi caracteristici ale unei creaturi de mult dispărute, pe baza fosilelor descoperite în pământ? Aproape

întotdeauna aceste diagrame cuprind ilustraţii viu colorate cu plante şi animale sălbatice, fie marine sau zburătoare. în fapt, de când eram mică, mă îngrozeau aceste imagini, pentru că mi se părea real ceea ce îmi închipuiam. Detestam atât de mult să deschid aceste manuale, că îmi făcusem obiceiul să caut întâi paginile cu ilustraţii şi să mă uit cu atenţie la ele. Poate că asta dovedeşte că suntem atraşi de ceea ce ne înspăimântă.îmi amintesc încă de reconstituirea artistică a faunei din situl Burgess Shale. Inspirat din fosilele găsite în Munţii Stâncoşi din Canada, tabloul era plin de creaturi stranii care înotau în

apele mării. *Hallucigenia* se târa pe fundul oceanului, cu atâția țepi care îi ieșeau din spate, că ai fi putut s-o confunzi cu o perie de păr; apoi mai era *Opabinia*, o creatură cu cinci ochi care se unduia și se contorsiona în drumul ei prin jurul stâncilor și steiurilor. *Anomalocaris*, cu enormele ei labe din față în formă de cângi, cutreiera apele adânci în căutare de pradă. Mai erau și copii înotând prin apă – acei copii ciudați pe care i-am conceput din iluzoriile mele uniuni cu bărbați.

Nu știu de ce, dar nu mă gândesc niciodată la actul pe care îl împlinesc femeile cu bărbații ca să facă pe urmă copii. Când eram

la şcoală, colegele mele de clasă îşi băteau joc de băieţii care nu le plăceau, spunând lucruri ca acesta: „Doar la gândul să pun mâna pe el, mi se face pielea de găină!” Dar eu nu m-am gândit niciodată la aşa ceva. Am să sar peste partea cu sexul şi o să trec direct la copii şi la modul în care se fac. Poate veţi spune că sunt cam ciudată în această privinţă!

Dacă vă uitaţi bine la mine, veţi observa că sunt „metisă”. Tatăl meu este cetăţean elveţian de origine poloneză. Se spune că bunicul lui a fost un ministru care s-a mutat în Elveţia ca să scape de prigoana naziştilor şi apoi a murit acolo. Tatăl meu era comerciant,

importator de dulciuri occidentale. Ocupația lui poate să sune impresionant, dar, de fapt, produsele pe care le importa erau fursecuri și bomboane de ciocolată de proastă calitate, nimic mai mult decât gustări ieftine. Poate că era cunoscut pentru dulciurile occidentale pe care le aducea, dar, când am mai crescut, nu m-a lăsat niciodată să mănânc din produsele sale.

Duceam un trai foarte modest. Mâncarea, hainele și chiar rechizitele mele erau toate din Japonia. Nu am mers la o școală internațională, ci am frecventat școlile primare publice japoneze. Banii mei de buzunar erau bine

număraţi, şi chiar aceia alocaţi pentru cheltuielile casei nu erau suficienţi pentru un trai decent, în viziunea mamei.

Nu erau deloc mulţi, aşa că tata s-a hotărât să-şi petreacă restul vieţii în Japonia, cu mama şi cu mine. Era prea zgârcit ca să procedeze altfel. Refuza să cheltuiască şi un singur bănuţ dacă nu era absolut necesar. Şi bineînţeles că el era acela care hotăra ce e necesar şi ce nu.

Ca să vedeţi că am dreptate, tata avea o căsuţă de vacanţă la munte, în Prefectura Gunma, unde îşi petrecea weekendurile. îi plăcea să pescuiască şi să se relaxeze acolo.

La cină, aveam obiceiul să mâncăm *bigos,* pregătit aşa cum îi plăcea lui. *Bigos* e o tocană ţărănească poloneză, făcută din varză murată, alte legume şi carne. Mama mea japoneză detesta s-o gătească, lucru aproape neîndoielnic. După ce afacerea tatălui meu a dat faliment şi s-a dus cu familia înapoi în Elveţia, am auzit că mama gătea în fiecare seară orez ca în Japonia, iar el se uita urât la ea ori de câte ori îl punea pe masă. Eu am rămas în Japonia de una singură, aşa că nu pot fi sigură, dar bănuiesc că aşa s-a răzbunat mama pe tata pentru *bigos* – dar, dacă mă gândesc mai bine, pentru avariţia lui extremă.

Mama mi-a spus că lucrase odată la firma tatălui meu. Pe atunci îmi făcea plăcere să mă gândesc la iubirea sinceră şi romanţioasă care înflorise între patronul străin al unei mici firme şi tânăra japoneză care lucra pentru el. Dar, de fapt, după cum am auzit, mama mea mai fusese măritată înainte şi, când relaţia cu soţul ei nu a mai mers, s-a întors acasă, în Prefectura Ibaraki. Lucrase ca servitoare în casa tatălui meu şi aşa se cunoscuseră.

Voisem să-l rog pe bunicul din partea mamei să-mi spună mai multe, dar acum era prea târziu. E senil şi a uitat totul, în mintea bunicului, mama trăieşte încă şi a

rămas o fetiţă drăguţă din anii de gimnaziu; tata, sora mea mai mică şi cu mine nici nu existăm.

Tatăl meu e caucazian şi cred că poate fi descris ca un bărbat mai degrabă scund. Nu este deosebit de arătos, dar nici urât. Unei persoane din Japonia, care l-ar fi ştiut pe tatăl meu, i-ar fi fost greu să-l recunoască pe o stradă europeană, asta era sigur. Aşa cum toţi asiaticii li se par la fel albilor, pentru un oriental, tatăl meu nu era decât un alb ca toţi alţii.

Să încerc oare să-l descriu? Are pielea albă, cu o uşoară tentă arămie. Ochii îi ies în evidenţă pentru că sunt de un albastru spălăcit şi mohorât. Dar pot

deodată să scapere puternic. Din punct de vedere fizic, cea mai atrăgătoare trăsătură a sa este părul castaniu şi lucios, cu reflexe aurii. Acum cred c-a albit şi a rămas chel în creştet. Poartă costume de culori închise, ca un adevărat om de afaceri. Dacă vedeţi vreodată un bărbat alb între două vârste, purtând un trenci închis până la gât, acela va fi tatăl meu.

Tata vorbea destulă japoneză pentru o conversaţie la nivel mediu şi o iubise odată pe soţia lui asiatică. În copilărie, îmi spunea adesea: „Când am venit în Japonia, mă gândeam să mă întorc cât mai repede acasă. Dar apoi m-a

lovit un fulger, care m-a paralizat
şi m-a făcut incapabil să mai plec.
Acel fulger a fost mama ta".

Cred că e adevărat. Ei
bine, cred că atunci *a fost*
adevărat. Tata şi mama ne-au
hrănit cu visuri romantice ca şi
cum ne-ar fi dat dulciuri. Cu
timpul, visurile s-au spulberat unul
după
altul, până n-a mai rămas nici unul.
Voi spune această poveste
la timpul potrivit.

Acum o văd pe mama cu
totul altfel decât când eram mică.
Pe atunci eram convinsă că nu
există în toată lumea femeie mai
frumoasă ca mama mea. Acum,
când sunt mare, îmi dau seama că

era ca multe altele şi nu prea atrăgătoare pentru o japoneză. Avea capul mare şi picioarele scurte; faţa îi era comună şi corpul banal. Avea ochii şi nasul mici, dinţii ieşiţi în afară şi o fire slabă. Îi ceda tatălui meu în toate.

Tata o domina pe mama. Dacă mama îndrăznea vreodată să-i răspundă, el se enerva, revărsând asupra ei o ploaie de cuvinte grele. Mama nu era deşteaptă; de fapt, era o ratată din naştere. Ce? O critic prea mult? Nu mi-a trecut niciodată prin minte aşa ceva. De ce sunt atât de aspră cu mama mea? Să nu uităm această întrebare pe parcursul poveştii, bine?

Cea despre care vreau cu adevărat să vorbesc este sora mea. Am avut o soră cu un an mai mică decât mine. O chema Yuriko. N-am idee cum s-o descriu cel mai bine, dar, dacă aş face-o doar într-un cuvânt, acela ar fi *monstru*. Era neînchipuit de frumoasă. Poate vă îndoiţi că o fată atât de frumoasă ar putea fi un monstru. La urma urmei, frumuseţea este preferabilă urâţeniei – cel puţin aşa gândeşte toată lumea. Aş vrea ca oamenii care sunt de această părere s-o vadă măcar puţin pe Yuriko aşa cum era cu adevărat.

Cei care o vedeau pentru prima dată pe Yuriko erau uimiţi de splendoarea ei. Dar cu timpul

frumuseţea ei fără cusur îi obosea şi, în scurtă vreme, prezenţa ei începea să-i enerveze. Dacă aveţi impresia că exagerez, data viitoare am să vă aduc o fotografie. Aşa au fost toată viaţa şi sentimentele mele pentru ea, chiar dacă eram sora ei mai mare. Nu mă îndoiesc că veţi fi de acord cu mine.

Din când în când, îmi trece prin minte acest gând: oare mama nu a murit pentru că a dat naştere unui monstru pe nume Yuriko? Ce putea fi mai înspăimântător decât ca doi oameni ca toţi alţii să aducă pe lume o frumuseţe iară seamăn? Există o veche legendă japoneză în care o zmeoaică naşte un şoim. Dar Yuriko nu era câtuşi de puţin

un şoim. Nu avea inteligenţa şi curajul pe care le simbolizează şoimul. Era doar nemaipomenit de vicleană şi rea. Avea pur şi simplu un chip de o frumuseţe diabolică. Şi sunt sigură că doar acest fapt a îngrijorat-o neîncetat pe mama mea, pentru că nu vedea la Yuriko propriile trăsături asiatice comune. Da, aşa e, şi pe mine m-a deranjat.

Nu ştiu dacă spre bine sau rău, dar eu arăt în aşa fel că, aruncându-mi doar o privire, poţi spune că am şi sânge asiatic. Poate că de aceea le place oamenilor chipul meu. Japonezilor li se pare destul de străin ca să-l găsească interesant, iar occidentalii îl găsesc suficient de „oriental” ca

să-i farmece. Sau este doar o impresie a mea. Oamenii sunt ciudaţi. Spun despre chipurile mai puţin dăruite de natură că sunt expresive şi au un anumit farmec. Dar faţa lui Yuriko inspira teamă. Reacţia pe care o aveau oamenii când o vedeau era aceeaşi, atât în Japonia, cât şi în străinătate. Yuriko era copilul care atrăgea întotdeauna atenţia într-un grup, chiar dacă eram surori şi nu era între noi decât o diferenţă de un an. E ciudat, nu-i aşa, cum se transmit genele la întâmplare? Era ea oare doar o mutaţie? Poate că de aceea îmi închipui cum ar arăta copiii mei de câte ori mă uit la un bărbat.

Probabil ştiţi deja că Yuriko a murit cu vreo doi ani în urmă. A fost ucisă. I s-a găsit trupul neînsufleţit pe jumătate gol într-un apartament ieftin din zona Shinjuku a oraşului Tokio. La început, poliţia nu a ştiut cine e criminalul. Tata nu s-a necăjit când a auzit de moartea ei şi nici nu s-a întors din Elveţia – nici măcar o dată. Mi-e ruşine s-o spun, dar, când a crescut, scumpa şi frumoasa lui Yuriko a ajuns atât de jos că practica prostituţia. A devenit o curvă ieftină.

V-aţi putea închipui că m-a şocat moartea lui Yuriko, dar nu a fost aşa. L-am urât pe ucigaşul ei? Nu, ca şi tata, nu m-a interesat să

aflu adevărul. Yuriko fusese un monstru toată viaţa, aşa că era normal să moară în condiţii neobişnuite. Pe de altă parte, eu sunt o fiinţă absolut normală. Drumul ei în viaţă a fost cu totul diferit de al meu.

Bănuiesc că mă învinuiţi de răceală. Dar nu v-am explicat deja? Ea era un copil sortit de la bun început să fie altfel decât alţii. O femeie ca ea poate avea mult noroc în viaţă, dar umbra aruncată asupra ei este lungă şi neagră. Era inevitabil să o pască nenorocirea până la urmă.

Fosta mea colegă de clasă, Kazue Sato, a fost ucisă la nici un an după moartea lui Yuriko. A

murit exact în acelaşi fel. A fost lăsată cu hainele în dezordine într-un apartament de la etajul întâi al unei clădiri din cartierul Maruyama-ch5 din Shibuya. Se spune că, în ambele cazuri, au trecut mai bine de zece zile până să se descopere cadavrele. Nici nu vreau să-mi închipui în ce stare au fost găsite.

Auzisem că fata aceea, Kazue, lucra ziua la o firmă, iar noaptea era prostituată. Săptămâni întregi după crimă au circulat tot felul de zvonuri şi bârfe. Am fost eu oare îngrozită când poliţia a anunţat că făptaşul era acelaşi în ambele omoruri? Păi, să fiu sinceră, moartea iui Kazue

m-a şocat mult mai tare decât cea a lui Yuriko. Ea şi cu mine fuseserăm colege de clasă. în plus, Kazue nu era frumoasă şi totuşi murise în acelaşi fel ca Yuriko. Era un lucru de neiertat.

Bănuiesc că veţi spune că eu am fost firul care a dus-o pe Kazue la Yuriko şi deci cauza lungii lor prietenii, aşa că am contribuit într-un fel la moartea ei. Poate că ghinionul lui Yuriko se strecurase cumva şi în viaţa lui Kazue. Nu ştiu. Chiar că nu cunosc acest lucru.

Ştiam câte ceva despre Kazue. Am fost colege de clasă la acelaşi renumit liceu particular de fete. Pe atunci, Kazue era atât de

slabă încât aveai impresia că i se
freacă oasele unul de altul şi era
cunoscută pentru mersul ei
dizgraţios. Nu era deloc
atrăgătoare. Dar era deşteaptă şi
lua note bune. Era genul de
persoană care perora în faţa oricui
ca să-i arate ce inteligentă este,
pentru că voia să atragă atenţia
asupra ei. Era mândră şi voia să fie
cea mai bună în tot ce făcea. Era
perfect conştientă că nu e
atrăgătoare, aşa că presupun că de
aceea dorea să impresioneze prin
alte calităţi. Simţeam că era ceva
sumbru la ea – o energie negativă
atât de palpabilă că puteam s-o
ating Tocmai această sensibilitate

a mea a atras-o pe Kazue la mine. Avea încredere în mine şi se dădea peste cap să vorbesc cu ea. M-a şi invitat la ea acasă.

După ce ne-am înscris amândouă la universitatea afiliată liceului nostru, tatăl lui Kazue a murit pe neaşteptate şi fata s-a schimbat. S-a dedicat studiului şi a început să se îndepărteze de mine. Acum, când mă gândesc la asta, îmi dau seama că era probabil mai interesată de Yuriko. De frumoasa mea soră cu un an mai mică decât mine vorbea toată şcoala.

în orice caz, ceva părea să se petreacă între ele. Două fete atât de diferite ca înfăţişare, inteligenţă şi situaţie să ajungă

prostituate şi să fie omorâte de
acelaşi bărbat? Cu cât te gândeşti
mai mult la asta, cu atât mai puţin
posibil ţi se pare să găseşti o
poveste mai ciudată. Felul în care
au sfârşit Yuriko şi Kazue mi-a
schimbat definitiv viaţa. Oameni pe
care nu-i mai întâlnisem niciodată
până atunci şi cărora le ajungeau
la urechi bârfele îşi băgau nasul în
problemele mele şi mă bombardau
cu tot felul de întrebări indiscrete
despre cele două. Dezgustată, m-
am închis în mine şi n-am mai vrut
să vorbesc cu nimeni. Dar acum
viaţa mea personală a intrat în
sfârşit pe un făgaş firesc. Am găsit
o nouă slujbă şi deodată m-a
apucat o dorinţă atât de puternică

de a vorbi despre Yuriko şi Kazue, că abia mi-o pot stăpâni. Probabil că aş continua să vorbesc, chiar dacă m-aţi întrerupe; acum că tata e în Elveţia şi Yuriko a murit, nu mai am pe nimeni. Simt nevoia să vorbesc cu cineva sau poate doar să mă gândesc la întâmplările acelea ciudate.

Am scrisorile vechi ale lui Kazue şi alte lucruri la care să mă refer şi, chiar dacă o să-mi ia ceva timp să spun toată povestea, nu vreau să mă opresc până nu o istorisesc pe de-a-ntregul – până în cele mai mici amănunte.

•2*

Permiteţi-mi să rămân în prezent timp de circa un minut. De

un an lucrez la Biroul Districtului P din Tokio. Districtul P se află în partea de est a oraşului. Prefectura Chiba se întinde imediat peste fluviu.

Sunt patruzeci şi opt de centre pentru îngrijirea copilului la Districtul P şi, întrucât majoritatea lucrează la capacitate maximă, se fac liste de aşteptare pentru cei care vor să fie admişi. Slujba mea de la Centrul de îngrijire a Copilului din Departamentul de Sănătate constă în a investiga situaţia celor de pe lista de aşteptare. „Are într-adevăr nevoie această familie să-şi dea copilul la grădiniţă?" Acesta este genul de întrebări la care trebuie să găsesc

răspunsuri în urma investigaţiilor mele.

Există în lumea noastră multe mame care cu greu se pot numi astfel. Sunt unele care nu-şi fac nici un fel de probleme să-şi lase copiii în grija altora pentru că ele vor să iasă în oraş şi să se distreze, iar altele care sunt atât de obişnuite să se bazeze pe alţii, încât n-au încredere în ele că vor putea să fie mame bune. Ultimele preferă să-şi lase copiii să fie crescuţi la un asemenea centru. Mai sunt şi familii zgârcite, care nu vor să dea bani pentru grădiniţă – deşi sunt dispuse să plătească taxele şcolare – deoarece consideră că asta este res-

ponsabilitatea sistemului public de sănătate. De ce au ajuns mamele atât de depravate în zilele noastre? Această problemă mă întristează mult.

„De ce o persoană extraordinară ca tine se ocupă de lucruri atât de prozaice?" sunt întrebată de nenumărate ori. Dar nu sunt chiar atât de frumoasă. Aşa cum am mai spus de câteva ori, sunt jumătate europeancă şi jumătate asiatică, însă, cu toate acestea, trăsăturile mele sunt mai mult orientale decât europene şi, prin urmare, nu fac prea mare impresie. Nu am aspectul unui top-model, ca Yuriko, şi nici un trup de statuie. Şi acum nu sunt decât o

femeie între două vârste, mică şi îndesată. Iar la lucru trebuie să port una dintre uniformele acelea bleumarin care nu avantajează pe nimeni! Dar, chiar şi aşa, se pare că am reuşit să stârnesc interesul cuiva care a ajuns o pacoste.

E cam o săptămână de când un bărbat pe nume Nonaka mi-a spus ceva. Domnul Nonaka are în jur de 50 de ani şi lucrează la Departamentul de Sănătate Publică. Normal că biroul lui e în clădirea guvernamentală principală. Dar, din când în când, găseşte o scuză să vină la secţia de îngrijire a copilului din clădirea anexă – căreia toată lumea îi zice Oficiul de Plasare – şi se întreţine

amical cu şeful meu de secţie. De câte ori apare pe la noi, profită de ocazie ca să-mi arunce câteva priviri pe furiş.

Cred că el şi şeful meu sunt în aceeaşi echipă de baseball. Şeful e stoper, iar domnul Nonaka joacă la a doua bază sau cam aşa ceva. Nu prea îmi pasă ce fac ei, dar mă supără că cineva de la un departament fără legătură cu al nostru vine aici în timpul programului doar ca să sporovăiască. „Domnul Nonaka a pus ochii pe tine!” spune colega mea, doamna Mizusawa, care e cu opt ani mai tânără ca mine. A început să mă tachineze, ceea ce m-a dezgustat şi mai mult.

Domnul Nonaka poartă întotdeauna un hanorac gri, este oacheș și are pielea uscată, probabil de la numeroasele țigări pe care le fumează. îmi arunca priviri libidinoase. De câte ori se zgâia la mine, ochii lui negri mă ardeau ca și cum m-ar fi însemnat cineva cu fierul roșu. îmi făcea greață. Și apoi domnul Nonaka îmi zicea: „Când vorbești, ai vocea subțire, dar când râzi, devine groasă. *I-hi-hi-hi.* Așa râzi.” Și continua să-mi spună chestii de genul ăsta: „Pari bună și cinstită, dar de fapt ești o ticăloasă, nu-i așa?” Mă prindea cu garda jos. Ce-i dădea dreptul acestui om complet străin să-mi spună asemenea

lucruri? Sunt sigură că mi se citea pe faţă exasperarea. Domnul Nonaka se uita un pic descumpănit la şeful meu, iar apoi plecau undeva împreună.

„Ce îmi spune domnul Nonaka sună a hărţuire sexuală”, mă plângeam mai târziu şefului meu de secţie, iar el se uita la mine jenat. „O, da, îmi dau seama despre ce e vorba! mă gândeam. Doar pentru că am şi sânge european, crezi că fac mai puţine nazuri ca o japoneză! Las-o pe europeancă să mă dea în judecată, nu?”

„Sunt de acord că nu se cuvine să vorbeşti cu o colegă aşa ca el”, spunea şeful meu de secţie,

după ce se gândea puţin, dar vorbele lui sunau de parcă nu exista motiv de îngrijorare. Apoi începea să-şi mute hârtiile pe birou dintr-un loc în altul, încercând să lase impresia că făcea ordine. Nu voia să înceapă o discuţie în contradictoriu, aşa că nu mai spunea nimic. Dacă aş fi scos o vorbă, nu aş fi reuşit decât să-l supăr.

Nu-mi adusesem prânzul la pachet, aşa că am hotărât să mă duc la cantina din clădirea principală, până unde aveam puţin de mers. Nu-mi place să fiu în acelaşi loc cu multă lume, aşadar mă duc rar acolo. Dar clădirea e nouă şi are o cantină foarte

dichisită pentru angajaţi. Un castron cu ramen[1] costă doar 240 de yeni şi poţi lua un meniu fix cu 480 de yeni. Şi se spunea că mâncarea era bună.

Tocmai îmi puneam piper peste porţia de ramen de pe tavă când mi-am văzut şeful de secţie venind după mine.

' Fel de mâncare japonez care constă în tăitei cu carne sau peşte în sos de soia. (n.tr.)

- O să fie prea condimentat cu atâta piper! Avea pe tavă un meniu fix: peşte prăjit cu varză călită. Fulgii uscaţi bonito[1]presăraţi peste varză arătau

1 Preparat specific japonez din peşte uscat sau afumat,

ca nişte aşchii de metal, iar varza îmi amintea de *bigos*. Mi-au apărut în faţa ochilor scene din copilărie: masa pusă pentru cină în casa noastră de vacanţă de la munte – mama, mută ca un mormânt, părând profund nefericită, iar tata mâncând cu o poftă nemaipomenită. Pierdută în amintiri, probabil că m-am detaşat de ce se întâmpla în jurul meu cam un minut, dar şeful meu de secţie nu a părut să observe.

- Ne aşezăm la masa de-acolo, ce zici? m-a întrebat el zâmbind.

Şeful meu de secţie are 42

de ani şi, pentru că face catch[1] în pauza de prânz, vine zilnic la serviciu în echipamentul de sport şi se învârte toată ziua pe hol în pantaloni scurţi care foşnesc la fiecare pas. Este genul de bărbat care este mereu preocupat de felul în care arată, e tot timpul bronzat şi atât de plin de vigoare că te deprimă. De obicei nu mă împac bine cu oamenii ca el, dar m-am lăsat iar în voia obsesiei mele. Cum ar arăta copilul nostru, dacă am avea unul?

Dacă va fi fetiţă, o să aibă pielea mea albă. Faţa, o combinaţie între bărbia pătrăţoasă a şefului de secţie şi chipul meu oval, va fi frumos rotunjită. Va avea nasul un

pic în vânt al şefului meu şi ochii mei căprui şi va moşteni umerii lui puţin căzuţi. Braţele şi picioarele i-ar fi cam prea vânjoase pentru o fată, dar, dat fiind vitalitatea lor, vor fi cât se poate de încântătoare. Eram mulţumită.

Mi-am urmat şeful la masă. Enorma cantină răsuna de sporovăiala angajaţilor şi de zgomotul făcut de personal, care se agita, intrând şi ieşind cu tăvi şi tacâmuri, dar eu aveam senzaţia că toţi se uită la mine. De când cu moartea lui Yuriko şi a lui Kazue, toată lumea mă ştia ca pe un cal breaz. Nu puteam să îndur gândul că toţi se zgâiau la mine.

Şeful meu m-a cercetat cu privirea.

- Cât despre ce s-a întâmplat mai înainte, a început el, domnul Nonaka n-a vorbit serios. încerca doar să fie prietenos, aşa cred. Dacă şi asta e hărţuire sexuală, atunci înseamnă că orice spune un bărbat este, nu-i aşa? Nu crezi?

îmi zâmbea. Avea dinţi mici, ca aceia ai dinozaurilor erbivori, sau aşa i-am văzut eu când m-am uitat mai mult timp la gura lui. îmi aminteau de era cretacică. Fetiţa noastră va avea probabil nişte dinţi ca ăştia. Dacă da, forma gurii ei va fi dizgraţioasă. Degetele şi articulaţiile lor îi vor fi

butucănoase şi, la mâinile ei mari, ar fi prea din topor pentru o fată. Copila pe care am fi putut-o avea şeful meu şi cu mine fusese drăguţă înainte, dar acum se schimbase complet. Iar eu mă înfuriam din ce în ce mai tare.

- Hărţuire sexuală este, ca să ştiţi, şi terfelirea caracterului unei femei.

îmi exprimasem protestul în mare viteză, dar şeful de secţie a ripostat pe îndelete.

- Domnul Nonaka nu ţi-a terfelit caracterul. Doar a remarcat că atunci când râzi ai o voce diferită de cea cu care vorbeşti, asta a fost tot. E adevărat că nu se cuvine să tachinezi pe cineva

în felul ăsta, aşa că îmi cer eu scuze pentru el. Nu vrei să uiţi ce ţi-a spus? Te rog!

- E-n regulă.

I-am acceptat scuzele. Nu am crezut că are vreun rost să continuăm discuţia. Există oameni deştepţi, dar şi mulţi proşti. Şeful de secţie intra în a doua categorie.

Şi-a mestecat cu dinţii lui mici peştele prăjit, împrăştiind pe farfurie aluatul gros în care era învelit, cu un foşnet slab. Mi-a mai pus nişte întrebări anodine şi inofensive despre sarcinile de serviciu pe care le aveam lucrând cu jumătate de normă. I-am dat

răspunsuri superficiale. Şi apoi a coborât deodată tonul.

- Am auzit de sora ta mai mică. Trebuie să fi fost îngrozitor.

Asta a spus, dar dădea de înţeles că, din cauza lui Yuriko, trebuie să fiu foarte sensibilă la ce îmi spun sau fac alţii. Am întâlnit oameni de genul lui de nenumărate ori – bărbaţi care cred că pot să scape cu faţa curată pretinzând că ştiu cum mă simt. Am dat deoparte cu beţişoarele cepele albe care pluteau în sosul de ramen şi nu i-am zis nimic. Cepele miros urât, aşa că le detest.

- N-am ştiut nimic despre asta; măiculiţă, ce şocat am fost! N-a omorât-o acelaşi bărbat care a fost arestat anul trecut pentru uciderea femeii care lucra la o firmă?

M-am uitat chiorâş la şeful de secţie. îşi îngusta ochii de curios ce era. Copilul pe care l-aş fi avut cu el devenise acum de o hidoşenie înfiorătoare.

- Ancheta este încă în curs. Poliţia nu a ajuns la nici un rezultat concludent.

- Am auzit că era prietena ta. Aşa e?

- Mi-a fost colegă de clasă. Oare Kazue şi cu mine

fuseseră vreodată prietene? Va trebui să mă gândesc mai mult la asta.

- Mă interesează foarte mult această crimă. I se

spune cazul EE' Poate că ai auzit asta de la mulţi alţii. Mă intrigă. Ce a putut s-o determine să aleagă un asemenea drum îngrozitor în viaţă? Cum de a avut o astfel de înclinaţie spre lucruri murdare? Adică nu era o femeie cu o carieră strălucită, angajată într-o comisie de experţi la o firmă de construcţii din Otemachi? Şi pe deasupra absolventă a Universităţii Q. Cum a putut o profesionistă ca ea să se prostitueze? Tu trebuie să ştii de ce.

Deci asta era! Yuriko fusese deja uitată. Dacă o femeie care e frumoasă, dar n-are alte calităţi se prostituează până la adânci bătrâneţi, nimeni nu se

gândește prea mult la asta. Dar toți își bat capul să afle de ce s-a prostituat Kazue. Ziua, profesionistă, noaptea – prostituată. Bărbații de peste tot se chinuiau să înțeleagă de ce. Dar felul în care șeful de secție își mărturisise curiozitatea mi s-a părut de-a dreptul jignitor. Trebuie să-mi fi observat expresia de pe față, căci a început să bâlbâie nişte scuze.

- îmi pare rău. Sunt prea dur. Apoi a adăugat în glumă: Asta nu e hărțuire sexuală, așa că te rog să nu te superi pe mine.

Am schimbat subiectul, începând să vorbim despre meciurile lui de baseball de

duminică. Când m-a invitat la unul într-o zi, am încuviinţat din cap politicoasă şi mi-am terminat castronul de ramen, străduindu-mă din răsputeri să par indiferentă. în cele din urmă, am înţeles că pe domnul Nonaka nu-l interesa persoana mea, ci scandalul Yuriko-Kazue. Oriunde mă duc, acest scandal se ţine după mine.

Şi chiar atunci când credeam că găsisem o slujbă ca lumea! Mă săturasem de şirul de întâmplări îngrijorătoare de la serviciu, dar nu mă gândeam să-mi dau demisia. Nu era doar o slujbă. Lucram aici de un an întreg şi programul fix îmi aducea linişte sufletească.

După ce am terminat facultatea şi înainte să lucrez în Districtul P, am avut tot felul de slujbe. Am lucrat un timp la un magazin de cartier şi m-am dus din uşă în uşă, încercând să vând abonamente la un ghid lunar de studiu. La căsătorie nu m-am gândit niciodată. De fapt, sunt mândră să fiu o femeie între două vârste care lucrează cu jumătate de normă, o liber-profesionistă fără obligaţii.

în acea noapte, înainte să mă duc la culcare, m-am tot gândit la copilul pe care l-aş fi putut avea cu domnul Nonaka. I-am şi schiţat un portret pe dosul unui fluturaş de reclamă. Copilul era un băiat cu

pielea foarte uscată. Avea buzele umflate şi guralive ale domnului Nonaka şi picioarele lui scurte şi groase care îl făceau să scoată pieptul înainte când mergea. De la mine avea dinţii mari de un alb strălucitor şi urechile ascuţite. Eram mulţumită că aceste trăsături îi dădeau băiatului o înfăţişare demonică. Apoi m-am gândit la ce îmi spusese domnul Nonaka. „Când vorbeşti, ai vocea subţire, iar când râzi, devine groasă. *I-hi-hi-hi*. Aşa râzi."

Remarca lui mă şocase; nu dădusem niciodată atenţie felului în care îmi suna vocea când râdeam. Aşa că am încercat să râd acolo, singură. Probabil că nu m-a

surprins că râsul meu nu prea era natural. Mă întrebam dacă râsul meu semăna cu cil tatei sau al mamei. Dar nu-mi aminteam să-i fi auzit pe nici unul din părinţii mei râzând vreodată, aşa că nu puteam să fac comparaţia. Asta pentru că ei doi nu râdeau niciodată prea mult. Nici Yuriko nu-şi ridicase niciodată vocea să râdă. Ea doar zâmbea misterios, poate fiindcă ştia că zâmbetul îi pune în valoare cel mai mult frumuseţea. Ce familie ciudată! Brusc, mi-au venit în minte cele întâmplate demult, într-o zi de iarnă.

•3*

Să vedem. Acum am 39 de ani, aşa că trebuie să fi fost cu douăzeci şi şapte de ani în urmă.

Ne petreceam Anul Nou în familie la casa noastră de la munte din Gunma; cred c-ar trebui să-i spun „casa noastră de vacanţă”. Era doar o locuinţă obişnuită, nu se deosebea de fermele din jur, dar părinţii mei îi ziceau întotdeauna casa noastră de la munte, deci şi eu am să-i spun la fel.

Când eram mică, de-abia aşteptam să plecăm în weekend acolo. Dar, după ce am intrat la gimnaziu, a devenit un adevărat necaz. Detestam faptul că localnicii făceau atâta caz de sora mea, de mine şi de familia noastră – comparându-ne în tăcere pe unul cu celălalt. Mai ales pe fermierii din partea locului îi interesam.

Totuşi, nu puteam să rămân de una singură în Tokio de Anul Nou, aşa că am plecat la Gunma – fără tragere de inimă – cu maşina condusă de tatăl meu. Eu eram în primul an de gimnaziu şi Yuriko în clasa a VI-a.

Căsuţa noastră se afla într-o mică localitate cu vreo douăzeci de case de vacanţă de diferite mărimi şi stiluri, îngrămădite la poalele Muntelui Asama. Cu excepţia unei familii în întregime japoneze, toate casele erau deţinute de oameni de afaceri străini care aveau soţii japoneze. Deşi era doar o regulă nescrisă, japonezii nu erau primiţi în aceste locuinţe. Una peste alta, era o

staţiune în care europenii însuraţi cu japoneze puteau să scape de compania japonezilor rigizi şi să-şi tragă sufletul. Trebuie să mai fi fost şi alţi copii metişi ca sora mea şi cu mine, dar probabil erau deja adulţi sau nu stăteau în Japonia, pentru că rareori vedeam tineri pe acolo. De Anul Nou eram, ca de obicei, singurii copii din localitate.

în ajunul Anului Nou, familia mea şi cu mine ne-am dus la schi în munţii din apropiere. Pe drumul de întoarcere, ne-am oprit la un izvor termal cu o piscină în aer liber alături. Ca întotdeauna, a fost ideea tatălui meu. Probabil că-i plăcea să-i uimească pe oameni cu înfăţişarea lui de străin.

Ştrandul era amenajat pe malul unui râu. Piscina din mijloc era mixtă, dar cele de pe fiecare parte puteau fi folosite doar de reprezentanţii unui singur sex. Partea ştrandului destinată femeilor era înconjurată cu un gard de bambus, aşa că nu se vedea de afară. De îndată ce am început să ne scoatem hainele în zona de schimb, am auzit nişte şuşoteli.

- Uite la fata asta!
- Zău, arată ca o păpuşă!

în vestiar, pe drumul spre piscină şi chiar în aburii scoşi de apa fierbinte, femeile şuşoteau. Cele bătrâne se zgâiau la Yuriko

fără nici o reticenţă, iar cele tinere nu încercau deloc să-şi ascundă uimirea şi îşi dădeau coate. Şi copiii se apropiau curioşi şi se uitau cu gura căscată la trupul gol al lui Yuriko. Aşa se întâmpla întotdeauna când ne duceam acolo.

încă de când era bebeluş, Yuriko se obişnuise să fie admirată de oameni pe care nu-i cunoştea. Se dezbrăcase în pielea goală fără cea mai mică ezitare. Avea încă un corp de copil, pe care nu se iviseră sânii. Dar şi aşa, cu faţa ei micuţă şi pielea albă, arăta exact ca o păpuşă Bărbie. Mie mi se părea că poartă o mască.

Avusesem de gând să mă dezbrac, să-mi împăturesc cu grijă

hainele şi să străbat culoarul îngust până la piscina în aer liber cât timp toată lumea se holba la Yuriko.

- E fiica ta? i-a strigat brusc mamei o femeie între două vârste aşezată pe un scaun. Probabil că stătuse prea mult în apa fierbinte, pentru că părea să-i fie foarte cald şi îşi făcea vânt cu un prosop ud pe pielea înroşită.

Mâinile mamei s-au oprit în aer pe când îşi dădea jos hainele.

- Eşti măritată cu un străin? Femeia se uita în direcţia mea. Mi-am coborât privirea şi nu am spus nimic. Gândul de a mă dezbrăca mă tulbura acum. Eu nu eram ca Yuriko. Eram sătulă până-

n gât să fiu ţinta unor priviri curioase. Dacă aş fi fost singură, nu aş fi ieşit cu nimic în evidenţă. Dar, datorită faptului că eram acolo cu monstrul de Yuriko, nu puteam să trec neobservată. Femeia insista.

- Deci să înţeleg că soţul tău nu e japonez?

-Aşa e.

- Păi aşa se explică! N-am văzut în viaţa mea o fată atât de frumoasă!

- Mulţumesc. Chipul mamei mele a fost o clipă luminat de mândrie.

- Dar trebuie să fie ciudat să ai un copil care nu-ţi seamănă deloc.

Femeia mormăise ultimele cuvinte ca pentru sine, ca din întâmplare. Mamei i-a căzut faţa.

Hai, mai repede, mi-a spus ea şi m-a înghiontit încet în spate. Când i-am văzut faţa

împietrită,
am ştiut că
vorbele
femeii
atinseseră
un punct
sensibil

.Afară se înnoptase şi răsăriseră stelele. începuse să se facă frig. Un nor de abur alb plutea peste piscină. Nu puteam să văd fundul bazinului; arăta straniu, ca un iaz negru. Era ceva alb şi strălucitor în rhijloc.

Yuriko făcea pluta pe spate în apa fierbinte, uitându-se la cer. Femei şi copii, cufundaţi în apă până la umeri, o înconjurau, privind-o muţi de uimire. M-am uitat la faţa lui Yuriko şi m-a apucat groaza. N-o văzusem niciodată aşa de frumoasă. Era aproape divină. Era prima dată când o vedeam aşa. Părea mai degrabă o zeiţă decât o fiinţă omenească, prea frumoasă să fie o creatură de pe acest pământ.

Mama a strigat-o:

- Yuriko, draga mea, ce faci acolo?
- Sunt bine, mamă.

Vocea clară a lui Yuriko a răsunat deasupra apei, iar ochii aţintiţi la ea s-au îndreptat spre mine şi mama. S-au mai întors o dată la Yuriko, apoi s-au oprit asupra mea: ochi care cercetau curioşi, făcând comparaţii. Ştiam că nu le va lua mult să decidă care fată e mai frumoasă. Yuriko îşi dorea ca toţi cei din jurul ei să vadă că ea nu era ca mama şi sora ei mai mare, de aceea răspunsese când o strigase mama. Aşa era sora mea mai mică. Da, aveţi dreptate. Nu am iubit-o niciodată pe Yuriko. Iar mama trebuia fără

---

care este după aceea mărunţii:, (n.tr.)

1 Lupte libere practicate în S.U.A. (n.tr.)

1 Femeia de la firmă (n.tr.)

îndoială să lupte mereu cu acel *sentiment ciudat* pe care tocmai îl pomenise femeia cu pielea înroşită.

M-am uitat lung la chipul lui Yuriko. Părul castaniu i se lipea de fruntea albă ca neaua. Sprâncenele i se arcuiau frumos. Şi ochii ei mari erau uşor plecaţi. Deşi era încă o copilă, nasul îi era drept şi perfect format. Avea buze pline, exact ca ale unei păpuşi. Chiar şi printre copiii metişi, o faţă atât de perfect proporţionată era greu de găsit.Iar eu aveam ochii oblici şi un nas la fel de acvilin ca al tatălui meu. Pe deasupra, corpul îmi era scund şi îndesat ca al mamei. De ce eram atât de diferite? Nu-mi dădeam seama de unde *reuşise* Yuriko să moştenească un chip mult mai frumos decât aveau ambii ei părinţi. Am căutat cu înfrigurare vreo urmă de asemănare cu ei în trăsăturile surorii mele, dar, oricât de atent m-aş fi uitat la ea, nu puteam să ajung la altă concluzie decât că era un fel de mutaţie genetică.

Yuriko s-a întors să se uite la mine. Ciudat, dar frumuseţea care adineauri fusese atât de nemaipomenită, că păruse divină, îi dispăruse brusc de pe chip. Involuntar, mi-a scăpat un ţipăt.

Tresărind, mama s-a întors spre mine.

- Ce-ai păţit?
- Mamă, chipul lui Yuriko mă înspăimântă!

Mi-am dat deodată seama de ce: ochii lui Yuriko nu răspândeau lumină. Chiar şi ochii păpuşilor au un punct alb pictat în mijloc pentru a sugera lumina, nu-i aşa? În consecinţă, faţa unei păpuşi e drăgălaşă şi încântătoare, dar ochii lui Yuriko erau două lacuri negre. Motivul pentru care fusese atât de frumoasă când plutea în bazin era că lumina stelelor se reflecta în ochii ei.

- Nu-i permis să vorbeşti aşa despre sora ta mai mică! Mama m-a ciupit tare de braţ pe sub apă. Durerea m-a făcut să ţip din nou, mai tare de această dată. Dacă asta crezi despre ea, să ştii că tu eşti cea înspăimântătoare! mi-a spus ea cu scârbă în glas. Mama era furioasă. Ajunsese deja sclava lui Yuriko. Adică îşi adora fata cea frumoasă ca pe o zeiţă. Se simţea foarte intimidată de faptul că soarta îi dăruise un asemenea copil superb. Dacă mama ar fi găsit-o pe Yuriko la fel de înspăimântătoare ca mine, mă îndoiesc că aş fi crezut-o. Dar mama o vedea cu totul altfel. Nu aveam nici un aliat în familie. Aşa mi se părea când eram la gimnaziu.

în acea seară se dădea o petrecere mare de Revelion la familia Johnson. De obicei, noi, fetele, nu aveam voie să stăm la petrecerile adulţilor, dar, cum eram singurii copii din întreaga staţiune montană, s-a făcut o excepţie. Yuriko, părinţii mei şi cu mine ne-am îndreptat pe aleea cufundată în întuneric spre casa vecinilor noştri. Cădeau încet fulgi de zăpadă. Drumul ne-a luat câteva minute, iar Yuriko, căreia îi plăceau ocaziile festive, unde era în centrul atenţiei, a ţopăit mereu veselă, dând cu picioarele prin zăpadă.

Johnson era un om de afaceri american care nu avea de mult timp casa aceea. Chipul său era frumos, parcă dăltuit, părul îi era şaten cu reflexe aurii. Era genul de bărbat care arăta bine în blugi, ca actorul Jude Law. Dar auzisem că nu avea toate ţiglele pe casă.

De pildă, lua un topor şi tăia toţi puieţii care fuseseră plantaţi în faţa ferestrei de la dormitor, pentru că, zicea el, îi blocau vederea spre Muntele

Asama. Smulgea câteva tulpini firave de bambus, dar fără rădăcină şi le înfigea în pământ acolo unde fuseseră puieţii, dar fără să le planteze aşa cum trebuie. Arhitectul peisagist al comunităţii era furios. Johnson era bineînţeles încântat de felul în care arăta bambusul. îmi amintesc că l-am auzit pe tata spunând în batjocură: „Ei bine, doar un american se poate mulţumi cu remedii de scurtă durată!"

Soţia lui Johnson era o japoneză cu numele de Masami. Se pare că îl cunoscuse pe Johnson pe când lucra ca stewardesă. Era o femeie frumoasă şi plină de viaţă, dar tot îşi găsea timp să se arate prietenoasă cu mine şi Yuriko. Era întotdeauna perfect machiată şi purta un enorm diamant pe deget, chiar şi când se ducea în creierii munţilor. Machiajul şi inelul erau pentru ea ca o armură – ceea ce mi se părea foarte ciudat.

Când am ajuns la petrecere, am văzut că soţiile japoneze părăsiseră livingul şi se îngrămădiseră în bucătăria minusculă, un obicei care mi se părea straniu. Una după alta, se lăudau cu felurile de mâncare pe care ştiau să le pregătească. îţi lăsau impresia că aproape se ceartă.

Din când în când veneau şi femei albe în vizită la câte una dintre familiile din staţiune. Atunci stăteau pe canapeaua din living, făcând conversaţie cu eleganţă, în timp ce bărbaţii albi se aşezau lângă şemineu, bând whisky şi vorbind în engleză. Era ciudat cât de separate erau grupurile. O singură japoneză intra în cercul bărbaţilor binedispuşi: Masami. Stătea în picioare lângă Johnson şi îi auzeam

uneori trilurile înalte prin murmurul monoton al vocilor de bărbaţi.

Când am intrat în casă, mama s-a îndreptat imediat spre bucătărie, de parcă era dornică să-şi ocupe locul. Bărbaţii l-au chemat pe tata lângă şemineu şi i-au dat un pahar cu tărie. Eu nu ştiam ce trebuia să fac, aşa că m-am dus după mama în bucătărie, făcându-mi drum printre gospodinele îngrămădite acolo.

Yuriko s-a luat după Johnson, care stătea în faţa şemineului cu o mână pe poliţă, rezemându-se de genunchii lui. Ea făcea tot ce putea să-i cânte în strună. Focul din şemineu reflectat de diamantul lui Masami arunca văpăi pe obrajii lui Yuriko. în acel moment, mi-a trecut prin cap o idee nebunească: dacă Yuriko nu era sora mea? Dacă era de fapt fiica lui Johnson şi Masami? Amândoi erau frumoşi. Nu pot să explic de ce, dar, dacă era aşa, aş fi putut s-o accept pe Yuriko. Chiar şi frumuseţea ei feroce ar fi mai umană. Dar ce înţeleg prin *uman?* Bună întrebare. Cred că încerc să spun că acest fapt ar fi făcut-o mai normală, ca şi cum ar fi devenit doar o amărâtă de cârtiţă sau altă vietate dăunătoare.

Dar din nefericire Yuriko era odrasla mediocrilor mei de părinţi. Nu oare acesta era motivul pentru care ajunsese un monstru înzestrat cu o frumuseţe atât de perfectă? Yuriko a aruncat o privire spre mine, cu un aer satisfăcut. „Nu te uita la mine, monstru ce eşti!" m-am gândit. Aveam o senzaţie de greaţă. Când mi-am înclinat capul şi am scos un oftat, mama mi-a aruncat o privire tăioasă. îmi închipuiam cum îmi spune din adâncul sufletului: „Tu nu eşti nici pe departe ca Yuriko!"

Pe neaşteptate, am izbucnit într-un râs isteric. Când au văzut că nu mă opresc, toate femeile adunate în bucătărie s-au holbat la mine, şocate. „Nu sunt aşa pentru că n-o plac! Ci pentru că ea nu mă place pe mine, nu?" Eram sigură că acest răspuns era o ripostă perfectă la cele spuse de mama. Existenţa lui Yuriko ne silise pe mine şi pe mama să ne situăm pe poziţii adverse. Am râs când mi-am dat seama de asta. (N-am idee dacă atunci când mergeam la gimnaziu râsul meu era la fel de profund ca acela pe care îl descrisese domnul Nonaka de la Oficiul de Sănătate Publică.)

După ce pendula a bătut miezul nopţii, toţi au ciocnit pentru Anul Nou, iar tata ne-a spus mie şi lui Yuriko să ne ducem singure acasă. Mama era încă în bucătărie şi nu dădea nici un semn că ar vrea să se urnească de-acolo. Avea o faţă atât de tâmpă, încât am fost imediat sigură că, dacă ar ţintui-o cineva în acel loc, ar putea foarte bine să-şi trăiască toată viaţa acolo. Mi-a amintit de broasca-ţestoasă pe care o ţineam în clasă la şcoala primară. îşi întindea mereu picioarele strâmbe în acvariul ei cu apă tulbure, îşi înălţa capul şi adulmeca aerul plin de praf din clasă cu o expresie imbecilă pe faţă şi cu nările nasului ei mare tremurând.

La televizor începuse plicticosul spectacol de Anul Nou în timp ce îmi căutam cizmele murdare în grămada de încălţări din holul de la intrare. Când se topeşte zăpada, drumurile de pe munte se umplu cu noroi, aşa că şi străinii adoptaseră obiceiul japonez de a se descălţa înainte să intre în casă. Vechile mele cizme roşii de cauciuc erau reci ca gheaţa când mi le-

am pus în picioare; Yuriko a început să strâmbe din nas.

- Casa noastră nu se poate numi cabană. E doar o casă veche, urâtă şi comună. Aş vrea să avem şi noi un şemineu ca soţii Johnson. Ar fi grozav.

- De ce?

- Masami m-a întrebat dacă la anul nu facem la noi petrecerea de Revelion.

- Proastă idee. Tata e prea zgârcit.

- Pe Johnson l-a mirat foarte mult. Nu i-a venit să creadă că mergem la o şcoală japoneză. De ce trebuie să trăim ca japonezii când arătăm cu totul altfel decât ei? Aşa mi-a spus. întotdeauna îşi bat joc de mine, îmi zic gaijin[1] şi mă întreabă dacă vorbesc japoneza şi alte chestii de-astea.

- Mda, dar degeaba mi te plângi mie.

Am deschis uşa şi am ieşit în întuneric înaintea lui Yuriko. Nu ştiu de ce eram atât de furioasă. Aerul rece îmi înţepa obrajii. Zăpada încetase să cadă şi era beznă. Munţii semeţi care ne înconjurau parcă se topiseră în întunericul nopţii şi nu se mai zăreau deloc. „Fără altă lumină în afară de o lanternă, ochii lui Yuriko probabil că se prefacuseră din nou în acele lacuri negre", m-am gândit. îngrozită că mergeam prin întuneric alături de un monstru, am strâns bine lanterna în mână şi am luat-o la fugă.

1 Străin sau străină (în limba japoneză) (n.tr.)

- Aşteaptă-mă! a ţipat Yuriko. Nu mă părăsi!

Până la urmă, Yuriko a încetat să ţipe, dar eu eram prea speriată să mă întorc la ea. Simţeam că în spatele meu este un heleşteu şi că de acolo ieşea o creatură scârboasă care mă urmărea. Supărată că fusese lăsată în urmă, Yuriko alerga acum după mine. Când m-am întors în cele din urmă, am văzut-o în faţa mea. M-am uitat cu atenţie la trăsăturile frumos dăltuite de pe faţa ei albă, luminată acum de fasciculul lanternei reflectat de zăpadă. Doar ochii nu i-i puteam vedea. Mi-era frică.

- Cine eşti tu? mi-a ieşit din gură. Cine naiba eşti?
- Ce vrei să spui?
- Eşti un monstru!

Asta a înfuriat-o pe Yuriko.

- Căţea ce eşti!
- Sper să mori!

După aceea am plecat. Yuriko m-a prins de gluga de la hanorac şi a tras atât de tare, că m-a făcut să dau un pas înapoi. Dar am reuşit s-o împing cu putere. Era mai mică decât mine şi o prinsesem cu garda jos. Mi-a dat drumul şi a căzut pe spate, cu braţele fluturând, într-un nămete de pe marginea drumului.

Am fugit până acasă fără să mă mai uit în urmă, iar după ce am intrat, am încuiat uşa. În câteva minute, am auzit nişte bătăi jalnice, exact ca în desenele animate inspirate din basme. M-am prefăcut că nu aud.

- Te rog! Deschide uşa! îngheţ aici! Yuriko plângea. Deschi- de-mi! Te rog! Mi-e frică.

- Tu eşti cea care inspiră frică! Aşa-ţi trebuie! M-am dus repede în camera mea şi m-am băgat în pat. Am auzit-o pe Yuriko bătând la uşa din faţă mai s-o spargă, dar mi-am pus pătura pe cap. „Las-o acolo să moară de frig!" m-am gândit. Aşa era. Mi-o doream din tot sufletul.

Am adormit în scurt timp, dar am fost trezită de nesuferitul miros acru de alcool. „Oare cât e ceasul?" m-am întrebat. Părinţii mei stăteau în uşă şi se certau. Tata era beat. Pentru că lumina le venea din spate, nu le-am văzut feţele. Tata voia să mă trezească pentru a mă dojeni cu asprime, dar mama l-a oprit.

- A vrut să-şi lase sora mai mică să moară de frig, s-a plâns el din cauza atitudinii mele.

- Nu, nu a vrut. în afară de asta, nu s-a întâmplat nimic rău.

- Ei bine, aş vrea să ştiu de ce a făcut aşa ceva.

- Se simte inferioară surorii ei, asta-i tot, a ripostat mama, aproape în şoaptă. Ascultând ce spunea, m-am întrebat de ce mă născusem într-o asemenea familie şi nu mi-am putut reţine lacrimile.

Poate vă întrebaţi de ce n-am contrazis-o pe mama, nu-i aşa? Dar pesemne nu puteam să neg că mă simţeam inferioară. Nu prea îmi înţelegeam sentimentele pe atunci. Nu voiam să recunosc că o uram pe Yuriko. Cum adică, era sora mea mai mică; nu trebuia s-o iubesc? Am fost mult timp constrânsă

de sentimentul datoriei care îmi spunea că aveam obligaţia morală s-o iubesc.

Şi apoi ceea ce văzusem în acea seară la ştrand şi la petrecere mi-a luat povara care mă apăsa pe suflet şi pe care nu mai puteam s-o suport. M-am simţit liberă să spun ce simt.

A doua zi dimineaţă, nu era nici urmă de Yuriko. Mama era jos şi punea gaz în sobă, cu o mutră acră. Tata îşi lua micul dejun, dar, când m-a văzut venind, s-a ridicat să mă întâmpine, cu respiraţia mirosindu-i a cafea.

- Aşa-i că i-ai zis surorii tale „Sper să mori"?

Pentru că nu i-am răspuns imediat, mi-a tras o palmă peste faţă cu mâna lui grea. Sunetul produs a fost atât de puternic că mi s-au înroşit urechile. Obrazul mă durea. Mi-am acoperit faţa cu ambele mâini ca să evit celelalte lovituri pe care mă aşteptam să le primesc. Mă lovea de când eram mică. Întâi mă bătea şi apoi revărsa asupra mea o ploaie de ocări. Adesea atât de rău, că aveam nevoie de îngrijiri medicale.

- Reflectează asupra greşelilor tale! mi-a poruncit.

De câte ori tata ne pedepsea – pe mama, pe Yuriko sau pe mine ne poruncea să reflectăm asupra greşelilor noastre. Nu credea deloc în eficacitatea scuzelor.

La grădiniţă, învăţasem că, dacă faci o greşeală, trebuie să spui „Iartă-mă". Şi cel faţă de care erai vinovat va spune „E-n regulă". Dar lucrurile nu se întâmplau aşa în casa noastră. Cuvintele

acestea nu existau pentru noi, aşa că pedeapsa era întotdeauna exagerată. Yuriko era cea înspăimântătoare – aşa că de ce naiba trebuia să „reflectez" eu „asupra greşelilor mele"? Cred că mi se citea indignarea pe faţă, pentru că tata m-a pălmuit din nou, cu toată puterea. Cu coada ochiului am zărit figura înţepată a mamei pe când mă prăbuşeam pe podea. Ea nu a încercat să-mi ia apărarea. În schimb, se prefăcea foarte preocupată să pună gaz în sobă fără să verse nici o picătură. M-am ridicat în picioare, am dat fuga sus şi m-am încuiat în camera mea.

Mai târziu în acea după-amiază, s-a aşternut în casă o tăcere mormântală. Se părea că tata plecase undeva, aşa că am ieşit tiptil din camera mea. N-o vedeam pe mama. Profitând de acel moment prielnic, m-am strecurat în bucătărie şi am mâncat direct din cratiţă orezul rămas, vârându-mi-l în gură cu degetele. Am scos sucul de portocale din frigider şi am băut tot ce mai era în ambalajul de carton. Am găsit apoi oala cu *bigos* care rămăsese de la prânzul de ieri. Grăsimea din carne se depusese la suprafaţă în picături albe. Am scuipat în oală. Scuipatul meu cu suc de portocale s-a lipit de fâşiile de varză prea fiartă. Eram mulţumită. Tatei îi plăcea la nebunie *bigos* cu varză fiartă bine.

Mi-am ridicat ochii când am auzit uşa din faţă deschizân- du-se. Se întorsese Yuriko. Purta aceeaşi geacă pe care şi-o pusese şi ieri-noapte şi o căciuliţă de mohair alb pe care nu i-o mai văzusem şi care trebuia să fi fost a lui Masami. Îi era un pic prea mare şi îi cădea pe frunte până aproape de ochi. Parfumul împuţit al lui Masami umplea încăperea. M-am uitat

din nou la ochii lui Yuriko, ca să văd dacă era adevărat ce descoperisem înainte. Fata asta frumoasă cu ochi înspăimântători n-a făcut nici cea mai vagă încercare de a-mi vorbi şi a urcat scările. Am deschis televizorul şi m-am aşezat pe canapea. Mă uitam la un concurs amuzant de Anul Nou când a intrat Yuriko înapoi în living, cu un rucsac în spate şi cu scumpul ei Snoopy în braţe.

- Mă duc la familia Johnson. Le-am spus ce-ai făcut, iar ei au zis că e prea periculos pentru mine să stau aici şi c-ar trebui să locuiesc la ei.

- Ce frumos! Acum nu mai trebuie să te întorci niciodată acasă.

Mă simţeam uşurată. în sfârşit. Yuriko şi-a petrecut toată vacanţa de iarnă la familia Johnson. O dată m-am întâlnit din întâmplare pe stradă cu Johnson şi Masami. Amândoi mi-au făcut cu mâna şi mi-au zis „Bună", zâmbindu-mi radios. Le-am zis şi eu „Bună", cu un surâs. Dar în sinea mea îmi spuneam „Ce cretin ejohnson! Şi ce vacă proastă e Masami!"

Nu-mi păsa câtuşi de puţin dacă Yuriko nu mai venea niciodată acasă. Din partea mea, n-avea decât să devină copilul tâmpit al cretinilor de soţi Johnson.

.4.

în anul următor, magazinul tatei a intrat în faliment. Şi nu numai magazinul, ci şi întreaga afacere. Pe măsură ce japonezii deveneau din ce în ce mai înstăriţi, a crescut şi cererea de dulciuri de import de bună calitate, iar consumatorii au început să nu mai cumpere bomboanele ieftine pe care le aducea tatăl meu. Tata şi-a închis magazinul. A

trebuit să vândă tot ca să-şi achite datoriile considerabile. Evident că a fost nevoit să renunţe şi la casa noastră de vacanţă de la munte. A trebuit să vândă şi căsuţa noastră din Shinagawa de Nord, maşina, totul.

Odată ce şi-a lichidat afacerea din Japonia, tata a hotărât să se întoarcă în Elveţia şi s-o ia de la capăt. Fratele lui mai mic, Karl, deţinea o fabrică de tricotaje în Berna şi avea nevoie de cineva să-l ajute la contabilitate, aşa că s-a stabilit să ne mutăm cu toţii în Elveţia. Această decizie s-a luat tocmai când mă pregăteam pentru examenul de admitere la liceu. Obiectivul meu era să intru la una dintre cele mai bune şcoli care n-ar fi primit o proastă ca Yuriko. Vorbesc despre şcoala la care am mers eu şi Kazue. Să-i spunem doar Liceul Q, de Fete, nu? Era prestigioasa şcoală pregătitoare, afiliată Universităţii *Q*.

L-am rugat pe tata să mă lase să mă mut la bunicul meu din partea mamei, care locuia în Districtul P, ca să pot măcar să dau examenul de admitere la liceu. Şi, dacă îl luam, puteam să fac naveta la şcoală de la locuinţa bunicului meu. Eram hotărâtă să zădărnicesc cu orice preţ toate tentativele de a fi trimisă în Elveţia cu Yuriko.

Tata s-a încruntat când i-am spus prima dată, plângându-se că Liceul Q, de Fete era mai scump decât ne puteam permite.Dar, întrucât Yuriko şi cu mine abia mai vorbeam după ce se întâmplase la casa de vacanţă, a decis că era cea mai bună soluţie. L-am făcut să semneze o înţelegere conform căreia, dacă reuşeam să intru la şcoala aleasă de mine, el se angaja să-mi plătească taxele de şcolarizare până la absolvire. Chiar dacă era tatăl meu, nu mă puteam bizui pe el fără o înţelegere în scris.

El a hotărât că voi sta la bunicul din partea mamei, care locuia singur într-un bloc de apartamente care aparţineau statului. Avea 66 de ani. Era un bărbat scund şi mărunţel, cu braţe şi picioare delicate. Când îl vedeai, îţi dădeai imediat seama că era tatăl mamei mele. Era genul de om care se străduia să fie la modă, chiar dacă nu avea bani, aşa că, oriunde se ducea, purta întotdeauna costum şi îşi pieptăna pe spate părul cărunt, dându-l cu briantină. Mirosul de briantină care se impregnase în tot apartamentul său micuţ aproape că mă sufoca.

Până atunci nu-l văzusem decât foarte rar pe bunicul meu şi aveam emoţii la gândul că o să locuiesc cu el. N-aveam idee ce să vorbesc cu el. Dar, odată ce m-am mutat la el, temerile mi s-au risipit. Bunicul meu trăncănea tot timpul cu vocea lui stridentă, din zori şi până-n seară. Nu părea să aibă nevoie de mine ca interlocutor, vorbea mai mult pentru sine. Adică repeta aceleaşi lucruri la nesfârşit, sporovăind fără încetare. Bănuiam că era încântat să-şi împartă apartamentul cu cineva atât de taciturn ca mine. Eu nu eram decât auditorul continuei sale flecăreli.Desigur că bunicul meu fusese deranjat să se

pomenească aşa deodată cu o nepoată în casă. Dar cred, sunt aproape sigură, că îi era recunoscător tatei pentru chiria pe care i-o plătea. în acel timp, bunicul trăia din pensie. Din când în când, mai câştiga nişte bani în plus făcând diverse servicii oamenilor din cartier; era un fel de om bun la toate, care făcea aproape orice. Dar bănuiesc că nu-i ajungeau banii nici măcar pentru un trai decent.

Care era ocupaţia bunicului meu? Păi e greu de spus. Când eram copii, mama ne-a zis că, în tinereţe, bunicul fusese bun la prins hoţii de pepeni, aşa că se hotărâse să intre în poliţie şi să se facă detectiv. De aceea eram sigură că e sever şi mi-a fost frică de el la început. Dar de fapt nu practicase deloc această meserie. Bunicul meu nu fusese detectiv. Dar ce fusese? Păi asta o să încerc să vă spun în cele ce urmează. S-ar putea să-mi ia ceva timp, aşa că vă rog să aveţi răbdare.

„Nu ne e uşor să mergem în vizită la bunicul, pentru că e detectiv de poliţie, ne spunea mama de multe ori. E foarte ocupat. În afară de asta, are mereu în preajmă oameni care au făcut lucruri rele. Dar asta nu înseamnă că bunicul e rău. Nu, deloc. Se întâmplă adesea ca oamenii răi să fie atraşi de cei buni. Uitaţi, de pildă, oameni care au încălcat legea vin la bunicul vostru acasă să se scuze şi să-i spună ce vor face ca să se îndrepte. Dar există întotdeauna unul care e rău până în măduva oaselor. Acel om îi poate purta pică bunicului vostru pentru că l-a arestat, aşa că vine la el să se răzbune. Pentru voi, copii, ar fi periculos să fiţi pe-acolo în caz că se întâmplă aşa ceva.”

Ascultând toate acestea, de parcă mama ne spunea un basm, mă treceau fiorii, închipuindu-mi o

scenă dintr-un film polițist de la televizor. Bunicul meu era detectiv de poliție! O să mă laud cu asta ori de câte ori trec prietenele mele pe la mine. Dar Yuriko nu părea prea impresionată și o întreba mereu pe mama de ce se făcuse bunicul detectiv; habar n-aveam ce era în capul ei. Dar mama îi răspundea întotdeauna la fel: „Bunicul tău era foarte bun la prins hoții de pepeni. Tatăl lui deținea terenuri întinse în Prefectura Ibaraki – acolo stăteau la pândă hoții de pepeni.”

Am luat examenul de admitere la Liceul Q_de Fete cu foarte puțin timp înainte să plece părinții mei și Yuriko în Elveția, așa că mi-am încărcat într-o camionetă salteaua, biroul, lucrurile pentru școală și hainele și m-am mutat din Shinagawa de Nord în apartamentul bunicului meu din blocul care aparținea statului. Districtul P este cea mai mizeră zonă din Tokio, în așa-nu- mitul Oraș de Jos. Terenul este aici în cea mai mare parte plat, cu clădiri din care nici una nu e prea înaltă. Prin Districtul P curg mai multe râuri mari care îl împart în sectoare mai mici. Marile diguri de pe râuri îți blochează perspectiva. Clădirile din jur nu sunt foarte înalte, dar, din cauza digurilor, par să te domine. Este de fapt o zonă foarte ciudată. Dincolo de diguri, un imens volum de apă curge liniștit. De câte ori mă urc pe taluzurile digurilor să mă uit în apa maronie a râului de dedesubt, îmi imaginez diversele forme de viață ce mișună în apă.

În ziua în care m-am mutat la el, bunicul a cumpărat două rulouri cu cremă de la magazinul din colț. Nu era de felul celor de la brutărie, ci aveau foietaj tare și erau umplute cu cremă de ouă pe care o detest. N-am vrut să-l jignesc pe bunicul, așa că l-am

terminat pe al meu, prefăcându-mă că savurez fiecare înghiţitură. Cât mâneam, am cercetat chipul bunicului meu, încercând să-mi dau seama ce luase mama de la el. Deşi aveau aceeaşi conformaţie firavă, la faţă nu semănau deloc.

- Mama nu seamănă cu dumneata, bunicule. Cu cine seamănă?

- O, nu seamănă cu nimeni mama asta a ta. Trebuie că a moştenit înfăţişarea de la o rudă care a murit demult.

Cât mi-a răspuns, bunicul a desfăcut cutia de prăjituri şi a împăturit-o până a ajuns plată, potrivit instrucţiunilor de pe carton. A pus-o pe raftul din bucătărie, împreună cu ambalajul de hârtie şi panglica.

- Nici eu nu semăn cu nimeni, am spus.

- Păi se întâmplă des în familia noastră.

Bunicul era tipicar. Se trezea la cinci fix în fiecare dimineaţă şi începea să se îngrijească de copăceii bonsai care umpleau terasa şi spaţiul restrâns din holul de la intrare. Să cultive bonsai era hobby-ul lui. Stătea peste două ore în fiecare dimineaţă să-i îngrijească. Apoi îşi făcea curat în cameră şi îşi lua micul dejun.

De îndată ce se trezea, începea să trăncănească în dialectul Ibaraki din oraşul său natal. Chiar şi când mă spălam pe faţă sau pe dinţi, el îi tot dădea înainte.

- Uite ce trunchi frumos! Ce puternic! Ce bătrân! O mulţime de pini ca ăsta se află de-o parte şi de alta a autostăzii Tokaido, nu-i nici o îndoială. Ce norocos sunt că am nişte bonsai aşa de

frumoşi! Sau trebuie să mulţumesc talentului pe care îl am. Un geniu trebuie să fie fanatic şi să aibă un pic de umor. Da, ăsta sunt eu.

Eu mă uitam în direcţia lui, crezând că vorbeşte cu mine, dar el se zgâia la bonsai şi discuta cu sine însuşi. Şi în fiecare dimineaţă făcea cam acelaşi lucru.

- Oamenii care nu sunt cu adevărat fanatici pot încerca tot ce vor, dar n-o să aibă niciodată acest talent şi bonsaii lor nu vor arăta niciodată ca aceia cultivaţi de un bătrân nebun ca mine! Cu ce se vor deosebi? Să vedem...

În cele din urmă m-am întors cu spatele la el când l-am auzit vorbind din nou. Mi-am dat seama că nu vorbea cu mine. Punea o întrebare şi răspundea tot el. Eu eram foarte fericită că luasem examenul şi începeam o nouă viaţă. Mă durea în cot de bonsai! Am răsfoit un ghid de liceu şi m-am lăsat în voia visurilor pe care mi le făceam în privinţa vieţii mele la scumpul meu Liceu Q_de Fete.

Am plecat de lângă bunicul şi m-am dus în bucătărie să-mi prăjesc o felie de pâine – pe care am uns-o apoi cu mult unt, gem şi miere. Tata mă certa de obicei că îmi puneam prea mult gem. Acum mă simţeam complet liberă! Tatăl meu era un zgârcit notoriu astfel că ne spunea mereu ce şi cât să mâncăm. Aveam voie să ne punem până la două linguriţe de zahăr în ceai, dar nu mai mult. Şi doar un strat foarte subţire de gem pe pâine. Dacă voiam miere, nu ne dădea decât miere. Şi ideile lui despre cum trebuie să ne purtăm la masă erau foarte rigide. N-aveam voie să vorbim. Coatele pe lângă corp şi

spatele drept. Nu trebuia să râdem cu gura plină. Orice aş fi făcut, el tot găsea motive să se plângă. Dar, deşi stăteam la masă aplecată, cu ochii înceţoşaţi, luându-mi micul dejun, bunicul nu a băgat de seamă. Era pe terasă şi vorbea cu plantele lui.

- Ai nevoie de inspiraţie, să ştii. Asta-i cel mai important. Inspiraţie. Să fii plin de spirit. Hai, caută în dicţionarele tale, de ce n-o faci? Nu e o treabă pentru care să-ţi trebuiască doar rafinament. Rafinamentul va da viaţă operei tale, fără îndoială. Dar trebuie să ai şi talent. Nu poţi s-o faci doar aşa. Cei care reuşesc au talent. Iar eu am talent. Am şi inspiraţie.

Bunicul a trasat prin aer ideogramele chinezeşti pentru *inspiraţie,* apoi pe cele pentru *fanatic*. Eu mi-am băut ceaiul şi m-am uitat la el fără să scot o vorbă. După mult timp, bunicul meu a observat că stăteam la masa din bucătărie.

- A mai rămas ceva şi pentru bunicul tău?

- Da, dar s-a răcit. I-am făcut semn spre pâinea prăjită. Bunicul s-a repezit încântat la pâinea rece şi tare şi a mestecat-o cu dinţii lui falşi, ieşindu-i firimituri din gură. Imediat ce l-am văzut mâncând aşa, mi-am dat seama că povestea pe care o spunea mama despre meseria lui de detectiv era o minciună. Nu ştiu cum să vă explic, dar şi pentru o puştoaică de 16 ani ca mine era clar ce fel de om era bunicul. Era genul care se gândea doar la el. Nu era posibil să fi urmărit vreodată un infractor şi să-l fi acuzat de vreun delict.

Proteza bunicului nu era bună şi îi era greu să mestece, aşa că şi-a înmuiat pâinea prăjită în ceai până a ajuns foarte moale. O parte din pâine aproape că se topea în ceai, dar el o înfuleca oricum.

Mi-am adunat curajul şi l-am întrebat:

- Bunicule, crezi că Yuriko e inspirată?

Bunicul s-a uitat pe terasă, la pinul negru cel mare, şi a răspuns sigur pe el:

- Nu, câtuşi de puţin. Yuriko-chan[1] e o fată prea frumoasă pentru aşa ceva. Ar putea fi o grădină cu flori. Dar nu un bonsai.

- Deci, o floare, oricât de frumoasă ar fi, nu este inspirată?

- Aşa e. Inspiraţia e atuul bonsaiului. Dar o persoană îl face aşa, să ştii. Uită-te acolo, la pinul cel negru. Asta-i inspiraţie. Vezi? Un copac bătrân ne dă o lecţie de viaţă. Ciudat, nu? Copacul se poate veşteji, dar trăieşte tot la fel. Un copac poate să reziste trecerii timpului. Oamenii sunt singurele fiinţe mai frumoase în tinereţe. Dar un copac, indiferent câţi ani trec, îl îngrijeşti mereu şi, cu toate că va rezista prin natura sa, se va supune treptat voinţei tale. Şi când o face? De ce atunci e de parcă viaţa a apărut din nou, nu? Inspiraţia înseamnă acel moment în care începi să simţi miracolul. Asta-i cuvântul în engleză, nu-i aşa? Miracol?

- Aşa cred.

- Dar în germană?

---

1 Sufix diminutival în japoneză, folosit în general pentru copii şi femei. Se poate ataşa la numele de botez sau la cel de familie, (n.tr.)

- Nu ştiu.

Iar începem, mi-am zis în sinea mea, şi doar m-am prefăcut că mă uit înapoi la terasa pe care stătea el. Nu înţelegeam mai nimic din ce spunea bunicul şi mă plictisea să-l ascult mai mult timp. Tot ce-l interesa pe bunicul meu era bătrânul pin uscat pe care îl înfipsese în mijlocul terasei. Rădăcinile îi erau noduroase şi hidoase, iar crengile, străbătute de sârme. Cu acele îngrămădite ca nişte paveze, copacul încurca locul. Avea forma acelor pini contorsionaţi pe care îi vezi în orice film banal cu samurai. Totuşi, era inspirat, pe când superba Yuriko nu? Ce fiinţă putea fi mai perfectă? îl adoram pe bunicul pentru că spusese asemenea lucruri. Şi mă rugam cerului să rămân cu el pentru totdeauna.

Bunicul meu, fiind ce era, câştiga şi din faptul că stăteam cu el. Aveam să aflu în curând de ce. Erau zile în care intra în panică şi punea toţi bonsaii în debara. în a treia duminică a fiecărei luni, la ora unsprezece dimineaţa, venea un om din cartier la bunicul meu. Puteai să-ţi potriveşti ceasul după el. Bunicul încercuise cu roşu a treia duminică a lunii în calendarul său, ca să nu uite cumva. în acele duminici, de îndată ce îşi termina conversaţia cu bonsaii, începea să mute lucrurile în debara şi să-şi ducă vechiturile pe unde se putea. Indiferent dacă era înnorat şi stătea să plouă, mă punea să-mi scot salteaua de acolo şi s-o agăţ pe sârma de pe terasă – ca să fac mai mult loc în debara. Apoi începea să ducă bonsaii în spaţiul astfel creat. Erau o mulţime de lucruri îngrămădite pe micuţa terasă. Ce nu mai încăpea în debara ducea în apartamentele prietenilor

săi, care locuiau şi ei în blocul nostru care aparţinea statului. Un timp m-a nedumerit mult comportamentul bunicului meu. De ce voia să ascundă nişte lucruri cu care se mândrea atâta?

Musafirul pe care îl primea bunicul în a treia duminică a fiecărei luni era un bătrânel blajin. Părul alb care începuse să se rărească îi era pieptănat cu grijă la spate, iar cămaşa gri şi sacoul maro erau asortate cu gust. Doar ramele de la ochelari – grele şi negre – ieşeau prea mult în evidenţă. Chiar dacă se scuza întotdeauna în treacăt că venise cu mâna goală la bunicul, nu a adus nici măcar o dată cadoul obişnuit pe care îl făcea un musafir. Când venea bătrânul, bunicul se ţinea drept şi îl primea într-o postură foarte demnă. Când trecea oricine altcineva pe la el, bunicul insista întotdeauna să fiu şi eu de faţă şi vorbea la nesfârşit despre mine, vizibil mândru de nepoata lui europeancă pe jumătate care învăţa la o şcoală cu prestigiu, Liceul Q_de Fete. Bunicul avea o mulţime de cunoştinţe. Erau femeia de la asigurări, paznicul, administratorul şi toţi bătrânii cărora le plăceau bonsaii. Treceau des pe la el. Dar numai când venea acel bătrân domn nu voia să-i fiu prin preajmă. Găseam chestia asta foarte ciudată.

În zilele în care ştia că îi vine musafirul, bunicul era agitat. Mă întreba dacă n-aveam teme de făcut. Eu puneam ceaiul şi apoi mă duceam în camera mea, dar trăgeam cu urechea de pe partea cealaltă a peretelui despărţitor. Terminând repede cu politeţurile, bătrânul începea să-l iscodească.

- Cum merge treaba?

- Mă descurc. Te rog să nu-ţi faci griji pentru mine. îmi pare foarte rău că ai făcut atâta drum până la acest vechi apartament mizerabil. Nepoata mea a venit să stea cu mine şi ne merge bine, ducând un trai modest. Sigur că avem şi unele neînţelegeri – ea este elevă de liceu, iar eu un palavragiu bătrân; ce-ai vrea? Dar ne împăcăm bine în general.

- Nepoata, zici? Nu prea semănaţi, nu-i aşa? Am vrut să te întreb de ea, dar apoi m-am gândit – ei bine, dacă e tânăra ta concubină? Aş fi fost foarte jenat dacă lucrurile ar fi stat aşa şi n-am vrut să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala...

Tonul bătrânului era vioi şi insinuant. El şi bunicul meu râdeau. *I-hi-hi-hi!*

Deci aşa era? Moştenisem râsul de la bunicul meu? Când vorbea, avea o voce subţire, dar râsul îi era surprinzător de profund, chiar un pic obscen. Bunicul a coborât repede tonul.

- Nu, nu, e copilul fiicei mele. Vezi, tatăl ei e un străin.

- A, un american?

- Nu. European. Nepoata mea vorbeşte fluent germana şi franceza şi multe alte limbi străine, dar a decis să-şi facă şcoala în Japonia. A spus că e japoneză şi vrea să-şi termine studiile în Japonia, în limba japoneză. Aşa că a insistat să rămână aici când i-a plecat familia. Ginerele meu lucrează la Ministerul de Externe al Elveţiei. Da, aşa e, are al doilea post după cel de ambasador. E un ginere minunat, păcat doar că nu ştie o vorbă în japoneză. Dar spune că

poate să comunice prin semne şi telepatie. E adevărată, să ştii, treaba asta cu telepatia. Ginerele meu ştie exact ce gândesc eu. De ce altfel mi-ar fi trimis deunăzi două ceasuri din Elveţia? Astea sunt rezultatele inspiraţiei. Cunoşti originea cuvântului *inspiraţie?* Ideogramele se scriu aşa.

Mi-am stăpânit cu greu râsul când am auzit ce minciuni spunea bunicul meu. Musafirul a oftat.

Nu, nu cred. Dar cunosc bine originea cuvântului

- .Cred că puteţi spune că derivă de la o noţiune referitoare la ce prinde viaţă prin influenţa divină sau supranaturală – o combinaţie de rafinament şi forţă.

- Bine, atunci este un cuvânt foarte potrivit, nu-i aşa? Dar vorbeşte-mi despre familia nepoatei tale. Unde sunt acum?

- Adevărul e că guvernul elveţian a trimis după ginerele meu şi familia lui şi i-a adus înapoi în Elveţia.

- De-a dreptul impresionant!

- Nu chiar. O slujbă la Naţiunile Unite sau la o bancă îţi conferă şi mai mult prestigiu, să ştii.

- Ei bine, după veştile astea, nu-mi mai fac griji în privinţa ta – cel puţin pentru moment. Am auzit că ai început să faci tot felul de treburi pentru vecini, dar am încredere în tine c-ai să te porţi ca lumea. Sper că n-ai să tragi iar oamenii pe sfoară, nu-i aşa? Trebuie să te gândeşti acum la nepoata ta.

- Nu, nici pomeneală. M-am îndreptat. Uită-te în jurul tău. Vezi vreun bonsai? Nu, n-am să mă mai ating niciodată de un bonsai.

Bunicul vorbea cu multă căinţă în glas. Când am auzit asta, mi-am dat seama că bunicul trebuie să se fi folosit în trecut de bonsai în vreo escrocherie şi că bătrânul domn era ofiţerul care îl supraveghea în perioada de eliberare condiţionată. îl vizita pe bunicul o dată pe lună ca să se asigure că nu mai recursese la vechile lui şiretlicuri, oricare ar fi fost acelea.Acum, când mă gândesc la chestia asta din trecut, îmi dau seama că bunicul fusese eliberat condiţionat şi că prezenţa în casa lui a unei nepoate care mergea la un

liceu de prestigiu probabil că l-a făcut să pară mai de încredere în ochii supraveghetorului său. Bunicul voia să-l îmbrobodească pe ofiţer, iar eu voiam să rămân în Japonia. Aveam nevoie unul de celălalt, aşa că, într-un fel, eram părtaşi la rele. Pe deasupra, puteam să vorbesc cu bunicul de toate defectele lui Yuriko. Acestea au fost cele mai frumoase zile din viaţa mea.

M-am întâlnit întâmplător cu ofiţerul supraveghetor la scurt timp după acea duminică. A fost în timpul sărbătorilor de primăvară, când mă întorceam de la băcănie, pe bicicletă. Un autobuz turistic era parcat în faţa unei vechi proprietăţi, iar domnul pe care îl văzusem în casa bunicului meu flutura din mână în semn de la revedere pasagerilor care se urcau în vehicul. Toţi erau în vârstă şi fiecare ţinea strâns un bonsai, cu o expresie de mare satisfacţie pe faţă. Privirea mi-a fost atrasă de plăcuţa agăţată alături: GRĂDINA LONGEVITĂŢII. Deci acolo se cultivau bonsaii? M-am uitat din nou la plăcuţă, interesul fiindu-mi stârnit la vederea copăceilor. Când a plecat autobuzul, bătrânul m-a observat.

- Oho, ce noroc să dau de tine aici! a spus el. Aş vrea să stăm puţin de vorbă, dacă nu te superi.

Am coborât de pe bicicletă şi i-am făcut o plecăciune politicoasă. Uitându-mă la proprietate prin poarta cu acoperiş – care era la fel de impunătoare ca acelea pe care le vezi la intrarea într-un templu – am zărit o casă minunată, construită cu eleganţa discretă a stilului rustic *sukiya*. Lângă casă era o frumoasă ceainărie. Pe proprietate mai era şi o seră acoperită cu folie de plastic, în care câţiva tineri udau plantele cu furtunul şi săpau pământul. Nu părea o pepinieră;

Grădina Longevităţii arăta mai degrabă ca un parc bine îngrijit. Clădirile, terenurile, totul era somptuos. Chiar şi eu îmi dădeam seama că erau mulţi bani băgaţi acolo. Ofiţerul supraveghetor, cu şorţul lui bleumarin bine apretat, legat peste cămaşă şi cravată, părea că nu se încadrează în peisaj, ca un primar îmbrăcat pentru o zi de olărit. Îşi înlocuise ochelarii cu rame negre cu nişte ochelari de soare cu rame de baga de o culoare deschisă.

Ofiţerul a început să-mi pună întrebări despre familia mea. Am bănuit că încerca să verifice povestea pe care i-o spusese bunicul meu. Plecaseră părinţii mei într-adevăr în Elveţia? m-a întrebat el, cu puţină îngrijorare în voce. L-am asigurat că aşa era.

- Ce face bunicul tău toată ziua?

- Pare foarte ocupat cu treburile pe care le face pentru vecini.

Era adevărat. Nu ştiu de ce, dar după ce m-am mutat eu
la el, bunicul primea o mulţime de solicitări de la oamenii din cartier.

- Păi îmi pare bine să aud asta. Ce fel de treburi face?

- îi scapă pe unii de pisicile moarte pe care le găsesc, are grijă de case când sunt plecaţi locatarii, udă plantele... chestii de genul ăsta.

- Ei bine, cât timp bunicul tău nu se prosteşte cu bonsaii, nu am nici o obiecţie de făcut. Habar n-are de bonsai şi n-ar trebui să pretindă că are. A furat ghivece de la alţii şi le-a vândut apoi, ca fiind ale sale. Pe unele le-a cumpărat ieftin de la piaţa de noapte şi apoi le-a vândut la preţuri exorbitante.

Ne-a făcut o mulţime de necazuri şi a escrocat mulţi oameni de o sumă de peste cincizeci de milioane de yeni.

Bănuiam oarecum că aceia escrocaţi de bunicul erau acum în legătură cu ofiţerul supraveghetor. Era aproape sigur cultivator de bonsai sau cel puţin unul dintre cei angajaţi pe această proprietate. Probabil că de aici fura bunicul meu bonsaii. Poate că la început se înţelesese cu proprietarul să-i vândă bonsaii şi sfârşise prin a-l înşela la bani. Bătrânul acesta fusese probabil însărcinat să-l supravegheze pe bunicul ca să nu se mai bage în afaceri cu bonsai. Mai mult ca sigur că avea să fie cu ochii pe el mult timp de-acum înainte. îmi părea rău pentru bunicul.

Sute de bonsai erau aliniaţi cu meticulozitate pe aleile de pe proprietate, pavate cu scânduri groase. Printre ei era şi un pin mare care semăna cu acela pe care îl îndrăgea atât de mult bunicul meu. După mine, era mult mai impresionant şi scump ca să-l poţi compara cu acela pe care îl avea bunicul.

- Mă iertaţi că întreb, dar bunicul meu nu se pricepe chiar deloc la bonsai?

- E doar un pezevenghi de amator. Ofiţerul supraveghetor a pufăit dispreţuitor, faţa lui cu trăsături plăcute încruntân- du-se brusc.

- Dar, dacă bunicul meu a escrocat nişte oameni, aceştia trebuie să fi fost foarte bogaţi, nu-i aşa?

Mă gândeam că, dacă oamenii erau atât de bogaţi că se lăsau uşor păcăliţi de bunicul meu, lipsa lor de apreciere pentru bonsaii pe care el îi adora

trebuie să-l fi înfuriat la culme. Mi-era greu să-mi închipui că unii oameni erau dispuşi să cheltuiască atât mulţi bani pe un singur bonsai; mi se părea că aceia înşelaţi erau mai proşti decât escrocul. Desigur, ofiţerul supraveghetor nu vedea lucrurile în acest fel. Gesticula furios.

- O mulţime de oameni din zona asta s-au îmbogăţit cu banii primiţi ca despăgubire pentru locurile lor de pescuit, întreaga zonă era odată sub nivelul mării.

- Sub nivelul mării? am îngăimat eu fără să vreau, uitând complet de bonsai. Mi-am dat brusc seama că scânteia iubirii care se aprinsese între mama şi tata şi vâlvătaia pe care o produsese s-a stins în momentul când am fost eu concepută. Noua formă de viaţă care urma să devin eu trebuia să fie eliberată pe undeva în oceanul ce se căsca între ei. M-am gândit la asta mult timp. Iar acum, în cele din urmă, îmi găsisem libertatea în noua viaţă cu bunicul meu, o viaţă care era marea însăşi. Decizia de a trăi împreună cu bunicul în micul său apartament impregnat cu miros de briantină, de a-i asculta trăncăneala continuă şi de a sta într-o cameră printre bonsai reprezenta pentru mine marea, adevărata mare. Această corespondenţă întâmplătoare mă făcea fericită şi de aceea am hotărât să rămân în această zonă.

Când am ajuns acasă, i-am spus bunicului de întâlnirea cu ofiţerul supraveghetor de la Grădina Longevităţii. Mirat, bunicul a început să-mi pună întrebări.

- Ce-a zis despre mine?

- Că nu te pricepi la bonsai.
- Rahat! a mormăit bunicul. Ticălosul ăla nu ştie nimic! Acel „stejar adevărat” al lui care a luat premiul districtului era o glumă. Numai gândindu-mă la el îmi vine să vărs! Oricine poate să arunce cu banii şi să-şi cumpere un copac ca lumea. N-are decât să se laude cu cele cinci milioane de yeni ale lui. Vezi tu, habar n-are ce-i aia inspiraţie.

Din acea zi bunicul a stat toată ziua pe terasă, vorbind cu bonsaii lui.

N-am aflat decât mai târziu că ofiţerul supraveghetor lucrase la primăria districtului. Se angajase ca ghid la Grădina Longevităţii după ce se pensionase şi se oferise, fără să ceară nici un ban, să-l supravegheze pe bunicul meu în perioada de eliberare condiţionată. E mort acum. Imediat ce a murit, bunicului şi mie ni s-a luat o piatră de pe inimă şi am răsuflat în sfârşit uşuraţi.

Dar bunicul meu? E încă în viaţă, dar a ajuns un bătrân senil care doarme aproape toată ziua. Nu mai ştie cine sunt.

îi schimb scutecul şi muncesc din greu ca să-l îngrijesc, dar el doar arată înspre mine şi mă întreabă cine sunt. Uneori, mă confundă cu mama şi îmi spune chestii de genul: „Fă-ţi temele, altfel vei ajunge o hoaţă!” De fiecare dată, sunt tentată să-i răspund: „Mda, uite cine vorbeşte! Tu eşti acela care a fost hoţ”. Cât timp trăieşte bunicul, pot să locuiesc în continuare în apartamentul său care aparţine statului, aşa că nu pot să mă iau prea tare de el.

O, da, vreau ca bunicul meu să aibă o viaţă lungă şi fără pretenţii. Cuvântul *inspiraţie* se pare că i-a dispărut complet din minte. Mi-am pierdut doi ani din viaţă străduindu-mă să am grijă de el, dar, până la urmă, a trebuit să-l duc la Casa de Bătrâni Misosazai care aparţinea de district.

Bunicul meu a fost un adevărat om bun la toate, iar eu făceam pentru el mai mult decât să răspund la telefon. Când puteam, eram încântată să-l ajut la treburile lui. Chiar îmi plăcea, mai ales că nu avusesem prea mult de-a face cu oamenii până atunci. Aproape nimeni nu venea în vizită la noi când eram mică. Tata prefera compania celor din ţara lui, dar îi aducea rar acasă. Mama nu avea relaţii cu alte femei din cartier. Nu avea nici o prietenă. Mama nu venea niciodată la şcoală să discute cu profesorii sau să asiste la orele noastre. Nici nu mai e nevoie să spun că nu făcea parte din comitetul de părinţi. Aşa era familia mea.

Nu m-am gândit niciodată că Yuriko se va întoarce în Japonia şi va strica totul. însă, la patru ani după ce s-a mutat în Elveţia, mama s-a sinucis. Până la moartea ei, primisem mai multe scrisori de la ea, dar nu-i răspunsesem la nici una. Aşa e. La nici una.

Mai păstrez câteva dintre scrisorile ei şi mi-ar face plăcere să vă arăt una. Indiferent cât le-am citit, n-am putut să-mi imaginez niciodată că mama şi-a luat viaţa. Nici prin minte nu-mi trecea cât de mult suferise. Până nu s-a sinucis, n-am avut nici cel mai mic indiciu că voia să părăsească această lume. Dar

ceea ce m-a uimit cu adevărat a fost curajul cu care mama şi-a luat viaţa.

Ce mai faci? Noi trei suntem bine. Cum te împaci cu bunicul? E mult mai ferm ca mine, aşa că îmi închipui că voi doi vă înţelegeţi de minune. Totuşi, am vrut să-ţi spun că nu trebuie să-i dai bunicului nici un yen peste suma de 40 000 pe care i-am promis să i-o plătim în fiecare lună. Trebuie să-ţi urmăreşti scopurile şi să nu te bazezi prea mult pe noi. Dar acum îţi trimit o mică sumă în contul tău bancar. Aceştia sunt banii tăi de buzunar, aşa că nu-i spune nimic bunicului. Dacă reuşeşte să obţină un împrumut de la tine, fii atentă să-i ceri un angajament de restituire în scris. Acestea sunt instrucţiunile tatălui tău, eu nu fac decât să ţi le transmit.

Că veni vorba, ce mai e la şcoală? Nu-mi vine să cred că ai reuşit să intri la un asemenea liceu prestigios! Mă laud cu tine de câte ori întâlnesc o persoană din Japonia pe aici. Şi, cu toate că Yuriko nu spune nimic, cred că moare de invidie. Te rog să înveţi bine; e o motivaţie puternică pentru Yuriko. Oricum, vei fi mereu mai deşteaptă ca ea.

Cred că cireşii s-au scuturat deja în Japonia. Mi-e dor de cireşii din Yoshino. Trebuie să fi fost aşa de frumoşi în plină floare. N-am

văzut nici un cireş în Berna. Sunt sigură că trebuie să înflorească pe undeva, iar, cu prima ocazie, o să întreb pe cineva de la Asociaţi

aCetăţenilor Japonezi. Deşi tatăl tău nu e deloc încântat să mă înscriu în această asociaţie sau în Organizaţia Femeilor Japoneze.

E încă frig aici – nu poţi să ieşi iară palton. Vântul dinspre râul Aare e rece, iar gerul atât de năprasnic, că mă face să mă simt foarte singură. Port paltonul bej pe care l-am cumpărat împreună de la Magazinul Universal Odakyu. Sunt sigură că-ţi aminteşti. E cam subţire pentru vremea de aici, dar primesc mereu complimente pentru el. Unii chiar mă întreabă de unde l-am cumpărat. Oamenii de aici se îmbracă bine. Au o ţinută frumoasă şi par foarte demni.

Berna e un oraş de basm, dar mult mai mic decât mi-am închipuit, ceea ce m-a mirat mult la început. M-a surprins şi să văd că locuiesc aici oameni din atât de multe ţări. După ce am ajuns aici,

mergeam pe străzi şi mă uimea tot ce vedeam, dar mai târziu am început să mă plictisesc. Majoritatea banilor noştri se duc pe alocaţia şi taxele tale de şcolarizare, aşa că noi nu ne cumpărăm mai nimic şi trebuie să trăim cât se poate de modest. Yuriko e foarte supărată şi spune că totul e din cauză că tu ai vrut să rămâi în Japonia. Dar nu-ţi face griji în privinţa asta. Trebuie să te bazezi pe inteligenţa ta ca să-ţi faci un drum în viaţă.

Casa noastră este într-o parte nouă a oraşului. Fabrica de tricotaje a lui Karl se află cu o clădire mai încolo. Vizavi de noi e un bloc cu apartamente foarte mici, iar de-a lungul său un teren viran. Tatăl tău e mulţumit că locuim totuşi în oraş, dar mie mi se pare că stăm la periferie. Dacă aduc vorba despre asta, tatăl tău se înfurie rău. Oriunde te duci prin Berna, străzile sunt curate şi nu vezi decât oameni înalţi care vorbesc o limbă de neînţeles. Pe deasupra, toţi mi se par agresivi. Asta a fost o lecţie dură pentru mine.

Chiar deunăzi am trăit un eveniment neplăcut. Când traversez strada, sunt întotdeauna atentă la semafor, dar tot mai trebuie să te uiţi şi la maşinile care vin de după colţ. Pe când traversam, o maşină a trecut atât de aproape de mine că m-a lovit, tivul paltonului mi s-a agăţat de bara de protecţie şi materialul s-a rupt puţin. Femeia care conducea s-a oprit şi a ieşit din maşină. Am crezut că vine să-şi ceară scuze, dar a început să ţipe la mine în schimb. N-am înţeles ce spunea, dar ea tot arăta spre paltonul meu şi turuia. Poate spunea că e greşeala mea că încercasem să traversez strada cu paltonul descheiat şi pulpanele fluturând! I-am zis că îmi pare rău pentru necazul pe care i l-am făcut şi m-am dus acasă. Apoi seara, când s-a întors tatăl tău, i-am spus ce se întâmplase. „Nu trebuie să recunoşti niciodată că a fost greşeala ta! mi-a spus el. În clipa în care

o faci, ai şi pierdut lupta. Ar fi trebuit să ceri măcar bani să-ţi repari paltonul!" Atunci mi-a trecut prin minte că refuzul tatălui tău de a recunoaşte că e vinovat se datora faptului că trăise în ţara asta, aşa că şi asta a fost o lecţie pentru mine.

Au trecut trei luni de când am venit aici. Toată mobila pe care o trimisesem cu vaporul a sosit în cele din urmă şi m-am simţit un pic mai uşurată. Dar piesele nu se prea potrivesc în apartamentul modern pe care îl avem. Tatăl tău e întors pe dos din cauza asta. „Trebuia să cumpărăm mobila de aici! se plânge el. Mobila asta japoneză nu e bună de nimic." Eu îi spun că n-avem cum să facem rost de bani pentru mobilă nouă, aşa că n-ar mai trebui să vorbească despre asta.

Dar atunci se înfurie şi mai tare şi spune că trebuia să discutăm înainte despre mobilă. Cred că tatăl tău redevine treptat cum a fost pe vremuri. îi sare mereu ţandăra din nimic. Acum, că stă din nou în ţara lui, e şi mai preocupat să facă lucrurile cum trebuie şi îl scot din sărite toate greşelile pe care le fac eu.

În ultimul timp, el şi Yuriko au ieşit mult iară mine. Asta pare s-o facă pe Yuriko foarte fericită. Se înţelege bine cu fiul mai mare al lui Karl (lucrează şi el la fabrica unchiului tău) şi petrec mult timp împreună.

Am fost uimită de cât de scump e totul aici. Mult mai mult decât mă aşteptasem. Dacă luăm masa în oraş, ne costă peste 2 000 de yeni de persoană, iar mâncarea nu e nici măcar aşa bună. Un fel simplu ca natto, păstăile de soia fermentate care îmi plac, costă 650 de yeni! Îţi vine să crezi? Tatăl tău spune că e din cauza taxelor, dar se pare că oamenii de aici au toţi salarii

În altă ordine de idei, tatăl tău nu e aşa de satisfăcut de noul serviciu pe cât se aştepta. Nu ştiu dacă e din cauză că nu se prea înţelege cu ceilalţi angajaţi sau că afacerea unchiului tău Karl nu merge atât de bine în

momentul de faţă sau din alt motiv. Stă îmbufnat după ce vine acasă şi, când îl întreb ce mai e pe la serviciu, nu-mi răspunde. Dacă ai fi cu noi, cred că v-aţi certa tot timpul. Aşa că e bine că eşti unde eşti. Yuriko zice că nu observă nici o schimbare la tatăl ei.

Deunăzi am fost la Karl în vizită. Am făcut un castron de chirashi-zushi, cu orez fiert şi răcit, să-l duc gazdelor. Soţia lui Karl, Yvonne, e franţuzoaică. Au doi copii. Băiatul lucrează la fabrică. Are 20 de ani şi îl cheamă Henri. Fata lor e la liceu. Mi-au spus numele ei, dar l-am uitat. Seamănă perfect cu Yvonne. Are părul blond-deschis şi nasul coroiat. E grasă şi cătuşi de puţin frumoasă. Când Yvonne şi Karl au văzut-o pe Yuriko, au avut un şoc. Kaii a zis ceva de genul: „Şi aşa, dacă te căsătoreşti cu o orientală, poţi să ai copii aşa frumoşi ca fata asta?" Yvonne părea cam supărată.

Asta mi-aduce aminte de ceva. De câte ori tatăl tău, eu şi Yuriko ieşim la plimbare, avem parte de reacţii ciudate. Toţi oamenii pe care îi întâlnim în parc se zgâiesc la noi curioşi. În cele din urmă cineva ne întreabă din ce ţară am adoptat-o pe Yuriko. Aici sunt oameni din numeroase ţări şi adopţia pare să fie destul de răspândită. Când le spun că Yuriko e copilul meu, nu par să mă creadă. Bănuiesc că nu pot să accepte faptul că o orientală prăpădită ca mine a făcut o fată atât de frumoasă ca Yuriko, şi ideea îi enervează mult. „Exagerezi!" îmi spune tatăl tău. Dar n-am ce-i face. Asta cred. Sunt aproape sigură că ei nu pot accepta faptul că o femeie din rasa galbenă poate să dea naştere unui copil atât de perfect. îmi dă o oarecare satisfacţie să le spun: „Nu, Yuriko nu este adoptată. Eu însumi

Te rog să-mi scrii ce mai faci. Şi tatăl tău

ar vrea să ştie cum
mai e viaţa ta. Te
rog să-i transmiţi
bunicului toate cele
bune

.DOI • UN SOI DE PLANTE CU SEMINŢE GĂUNOASE

Tokyo Daily, ediţia de dimineaţă

Tokio, 20 aprilie, 2000 – Pe 19 aprilie, la puţin timp după ora 18.00, cadavrul unei femei a fost găsit în apartamentul 103 din blocul Green Villa, Maruyama-cho, Districtul Shibuya. Administratorul clădirii, cel care a găsit cadavrul, a sunat la 911.

Secţia Criminalistică de la Sediul Central al Poliţiei Metropolitane, în colaborare cu Secţia de Poliţie din Districtul Shibuya, a început o anchetă şi a stabilit că victima a fost Kazue Sato, 39 ani, cu domiciliul în zona Kita-Toriyama din Districtul Setagaya, şi angajată la Corporaţia G de Arhitectură şi Inginerie.

După urmele de pe gâtul ei, Secţia Criminalistică a avansat teza strangulării şi a decis că e vorba despre crimă. Ancheta este în curs de desfăşurare.

Potrivit rapoartelor iniţiale, victima a fost văzută ultima dată plecând de acasă pe 8 aprilie, la ora 16.00, cu destinaţie necunoscută.

Cadavrul ei a fost descoperit într-o cameră de 2,73 pe 3,64 metri care nu fusese ocupată din august anul trecut. Uşa camerei nu era încuiată şi cadavrul lui Sato a fost găsit întins pe spate în mijlocul încăperii. Geanta i s-a recuperat de la locul crimei şi, deşi se credea că are 40 000 de yeni la ea, portmoneul era gol. Era îmbrăcată cu aceleaşi haine în care fusese văzută mai devreme în acea zi.

Doamna Sato a fost angajată la Firma G de Arhitectură şi Inginerie după ce a absolvit Universitatea Q_în 1984. A fost repartizată la Departamentul de Cercetare Generală, în care a lucrat ca secretară la biroul de cercetare. Nefiind căsătorită, locuia cu mama şi sora ei.

Când am citit acest articol în *Tokyo Daily,* mi-am dat imediat seama că era vorba despre aceeaşi Kazue Sato pe care o ştiam de la şcoală. Desigur, numele de Kazue Sato era destul de răspândit şi se putea să mă înşel. Dar eram sigură. Nu putea să fie nici o greşeală. Cum de eram atât de sigură? Pentru că, acum aproape doi ani, la puţin timp după ce murise Yuriko, Kazue mă sunase. A fost ultimul telefon pe care l-am primit de la ea.

- Eu sunt, spusese ea. Kazue Sato. Bună. Am auzit că Yuriko-chan a fost omorâtă. Nu mai auzisem nici un cuvânt de la Kazue de când fusesem la universitate, totuşi acesta a fost primul lucru pe care mi l-a spus. A fost un asemenea şoc! a continuat ea.

Şi eu eram şocată, dar nu de moartea lui Yuriko şi nici măcar de faptul că mă sunase Kazue pe neaşteptate. Mă tulbura mai degrabă faptul că fosta mea prietenă râdea la celălalt capăt al firului. Râsul ei profund, aproape şoptit, persista ca bâzâitul unei albine. Poate credea că râsul ei mă va consola, dar îl simţeam pătrunzându-mi prin mâna cu receptorul. Nu mai ştiu dacă am spus sau nu că moartea lui Yuriko nu mă uimise din cale-afară. Dar în acel moment, numai atunci, am simţit fiori reci pe şira spinării.

- Ce-i atât de amuzant? am întrebat.
- Nimic. Răspunsul lui Kazue era prea detaşat. Cred că eşti tristă, nu-i aşa?
- Nu chiar.
- O, asta-i bine. Din tonul lui Kazue reieşea că nu ştiuse niciodată prea bine cum mă simt. Tu şi Yuriko-chan nu eraţi prea apropiate, din câte îmi amintesc. Parcă nici nu eraţi rude. Alţii nici nu-şi dădeau seama că sunteţi surori, dar eu am înţeles imediat.

- Şi tu ce mai faci?
- Ghiceşte.
- Am auzit c-ai primit o slujbă la o firmă de inginerie după ce ai terminat facultatea.
- Te-ar surprinde dacă ţi-aş spune că Yuriko-chan şi cu mine practicam aceeaşi meserie?

Detectând o notă de triumf în vocea ei, n-am mai ştiut ce să spun. Mi-a fost foarte greu să asociez viaţa lui Kazue de acum cu nişte cuvinte ca *bărbaţi, prostituţie* şi *sex*. Din câte auzisem, lucra la o firmă de mare succes şi ajunsese o femeie cu o carieră remarcabilă. Văzând că nu-i răspund, Kazue mi-a spus în încheiere:

Ei bine, să ştii c-o să am multă grijă! după care a închis telefonul.Am rămas câtva timp acolo, uitându-mă la telefon şi în- trebându-mă dacă persoana cu care tocmai vorbisem era chiar Kazue. N-ar fi putut să fie cineva care pretindea că era ea? Kazue pe care o cunoşteam nu ar fi fost atât de misterioasă. Ea vorbea întotdeauna cu fermitate şi aroganţă – uitân- du-se tot timpul în ochii interlocutorilor ei, îngrozită să nu fie prinsă cu vreo greşeală. Era incredibil de îngâmfată când aborda un subiect academic. Dar, atunci când conversaţia ajungea la ultimele tendinţe în modă, restaurante sau iubiţi, se închidea în sine, renunţa la superioritatea ei şi nu mai ieşea în evidenţă. Aşa era Kazue pe care o cunoşteam. Discrepanţa între încrederea în sine şi nesiguranţa ei era aşa de mare, că de multe ori îmi părea rău pentru ea. Dacă fata se schimbase, însemna că găsise noi mijloace să-şi poarte războiul cu lumea întreagă.

Despre asta vreţi să vorbesc, nu-i aşa? Bineînţeles că o să mă întorc la Kazue şi Yuriko la timpul potrivit, dar am impresia că bat prea mult câmpii. Toate aceste digresiuni despre mine nu au nici o legătură cu tema de faţă. Îmi închipui că v-am plic- tisit de moarte până acum şi sunt sigură că aţi prefera să auziţi mai multe despre Yuriko şi Kazue.

Dar de ce vă interesează atât de mult cele două fete, dacă-mi permiteţi să vă întreb? Ştiu că am întrebat şi mai înainte. O mai fac, pentru că nu pot să înţeleg această fascinaţie. O fi pentru că bărbatul acuzat de crimă – pe nume Zhang, un cetăţean chinez – se afla ilegal în ţară? O fi din cauza zvonului că Zhang a fost acuzat pe nedrept?

Vreţi să insinuaţi că Yuriko, Kazue şi acel bărbat aveau fiecare propriile înclinaţii perverse? Personal, nu cred aşa ceva. Dar sunt convinsă că atât lui Kazue, cât şi lui Yuriko le plăcea ce făceau, la fel şi lui Zhang. Nu, nu, nu spun că îi plăcea să omoare. De fapt, nici măcar nu ştiu dacă el e ucigaşul şi nici nu prea vreau să aflu.

Poate să fie adevărat că bărbatul a avut relaţii cu amândouă. N-a zis chiar el că le-a cumpărat favorurile pe o sumă ridicol de mică? Doar 2-3 000 de yeni, cred că a spus, mai puţin de 25 de dolari. Dacă aşa a fost, probabil că avea ceva ce îşi doreau ele. Adică Yuriko şi Kazue trebuie să fi avut un motiv să facă acel lucru pe care l-au făcut. De aceea îmi închipui că le-a plăcut relaţia cu el. Altfel de ce ar fi acceptat să se vândă pentru o sumă atât de redusă? Nu era acesta mijlocul pe care îl aveau ca să poarte război cu lumea? Asta am spus mai înainte şi cu privire la Kazue. Dar metoda lor era peste puterea mea de înţelegere.

În timpul celor trei ani pe care i-am petrecut cu Kazue Sato la liceu şi cei patru la facultate, în familia mea au avut loc mari schimbări. Prima tragedie a fost sinuciderea mamei mele în Elveţia, exact înainte de vacanţa de vară de la sfârşitul primului meu an de liceu. (Cred că v-am arătat ultima scrisoare a mamei mele, nu-i aşa? O să vă spun mai multe şi despre ea când va veni timpul.)

Şi lui Kazue i s-a întâmplat cam acelaşi lucru. Tatăl ei a murit subit pe când ea era la universitate. În acel timp, nu ne prea vedeam, aşa că nu sunt sigură

de împrejurările în care a trecut el pe lumea cealaltă, dar se pare că a făcut o hemoragie cerebrală şi a căzut în baie. Din acest motiv, situaţia familiei lui Kazue şi poziţia ei la şcoală nu erau diferite de ale mele.

M-am referit acum la poziţia noastră în şcoală şi cred că e necesar să spun că eram singurele fete de acolo care trecuserăm prin experienţe diferite de ale celorlalte. Deci ar fi părut foarte normal să fim atrase una de alta.

Kazue şi cu mine luaserăm amândouă examenul de admitere şi intraserăm la liceul care aparţinea de sistemul Q. Aşa cum sunt sigură că ştiţi, Liceul Q, de Fete este o instituţie foarte competitivă şi acceptă numai eleve cu note mari la examen. Fără îndoială, Kazue învăţase mult pentru examene când era la gimnaziul municipal, aşa că a intrat. Nu ştiu dacă printr-un noroc chior sau dacă m-a ajutat soarta, dar am fost şi eu admisă. Desigur, motivaţia mea de a face tot ce-mi stătea în puteri ca să promovez examenul de admitere izvora din dorinţa de a pleca de lângă Yuriko. Nu că făcusem o fixaţie să intru la Liceul Q, de Fete. Dar în cazul lui Kazue lucrurile stăteau altfel. încă de când era la şcoala primară, pusese ochii pe Liceul Q,şi, aşa cum mi-a spus mai târziu, se dedicase studiilor doar ca să-şi atingă scopul. Aceasta e diferenţa dintre Kazue şi mine, şi este mare.

Şcoala Q cuprinde toate nivelurile de studiu, de la cursul primar până la universitate, ceea ce înseamnă că, dacă intri acolo, poţi să ajungi student fără mari probleme şi fără să stresul presupus de examenele de admitere. Acest tip de instituţie şcolară este cunoscut drept instituţia „escalator", un sistem şcolar gradual. La şcoala primară se primeau şi băieţi, şi fete, dar nu mai mult de 80 de copii. în gimnaziu, numărul de elevi se dubla. La liceu, elevii erau împărţiţi pe sexe, iar numărul acestora se dubla din nou. Aşa că, dintre cele 160 de eleve din clasele destinate fetelor, în fiecare an doar jumătate erau acelea care veneau la această instituţie de învăţământ direct în cursul liceal, iar cealaltă jumătate învăţase aici de mult timp, unele chiar din şcoala primară sau gimnaziu.

Universitatea, pe de altă parte, primea studenţi din întreaga Japonie, iar numărul de oameni celebri care susţineau că *alma mater* a lor fusese Universitatea Q, era imposibil de estimat. Universitatea Q era atât de renumită, că bătrânii prieteni ai bunicului meu rămâneau cu gura căscată doar la auzul numelui acesteia. Asta se întâmpla pentru că la această universitate nu era admis oricine. Şi de aceea elevii care studiau în Şcoala Q_şi care erau până la urmă în stare să intre la prestigioasa Universitate Q se simţeau mândri de ei. Cu cât începeau să înveţe mai devreme la această şcoală, cu atât mai puternică era senzaţia lor că aparţineau elitei.

Acest sistem şcolar gradual era principalul motiv pentru care părinţii cu posibilităţi financiare se străduiau mult să-şi dea copiii aici încă din cursul primar. Am auzit de la alţii că ajungeau câteodată în pragul isteriei în preajma primului examen de admitere. Firește, eu neavând copii n-am nici o legă-

tură cu aceste probleme, aşa că nu pot pretinde că sunt o autoritate în materie.

Când îmi făuresc în minte imagini de copii, oare îi şi văd uneori intrând la Şcoala Primară Q? Asta aţi vrea să mă întrebaţi? Sigur că nu. Niciodată. Copiii mei pur şi simplu înoată într-o mare imaginară. Apa este de un albastru perfect, exact ca aceea din ilustraţiile cu fosile din era cambriană. Acolo, pe fundul oceanului, printre stânci, ies învingători cei mai puternici din lupta pentru supravieţuire şi toate fiinţele trăiesc pentru a procrea. Este o lume guvernată de legi foarte simple.

După ce m-am mutat la bunicul meu, îmi închipuiam adesea cum va fi viaţa mea de elevă la prestigiosul Liceu Q_ de Fete. Imaginaţia mi-o lua razna: prin faţa ochilor îmi trecea o scenă după alta. Aşa cum v-am mai spus, îmi făcea mare plăcere să mă las în voia fanteziei. Aveam să mă înscriu în cluburi, să-mi fac prieteni şi să duc o viaţă banală de om obişnuit. Dar realitatea mi-a spulberat aceste visuri. În fond, nu reuşeam să mă încadrez într-un grup. Nu puteam să mă împrietenesc aşa, cu oricine, să ştiţi. Chiar şi în activităţile de la cluburi existau ranguri şi o ierarhie proprie, acestea fiind clar împărţite între cei influenţi şi cei neveniţi. La baza acestui sistem stătea desigur sentimentul de apartenenţă la elită.

Când mă gândesc la acea vreme, la vârsta mea de acum şi cu viziunea mea despre viaţă, totul mi-este foarte clar. Noaptea, când stau trează în pat şi îmi amintesc de Kazue dintr-un motiv oarecare, mi se pare brusc că am găsit explicaţia pentru lucrurile pe care le-a făcut odată. Poate că divaghez din nou, dar simt că trebuie să vă spun mai multe despre experienţele prin care am trecut în liceu.

Să începem cu ceremonia de acordare a matricolelor. încă îmi amintesc uimirea mută care m-a cuprins când le-am văzut pe noile eleve stând încremenite în sala de festivităţi. Boboacele erau împărţite în două grupuri distincte: cele care îşi continuau studiile în instituţia Qşi cele care intraseră în acel an. Dintr-o privire îţi dădeai seama de diferenţa dintre grupuri. Lungimea fustei de uniformă ne deosebea.

Acelea dintre noi care abia intraseră la prestigioasa Q – după ce promovaseră cu succes examenul de admitere aveau fuste până la jumătatea genunchiului, conform regulamentului oficial şcolar. însă cele care învăţaseră în acea şcoală din cursul primar sau gimnaziu aveau fuste cu mult peste genunchi. Vedeţi, nu vreau să fac o comparaţie cu fustele pe care le poartă fetele astăzi, atât de scurte de parcă nici nu ar fi. Nu, fustele acelea aveau exact lungimea potrivită pentru ciorapii bleumarin trei sferturi de cea mai bună calitate pe care îi purtau fetele. Aveau picioare lungi şi frumoase şi păr de culoarea castanelor, în urechi le străluceau cercei mici de aur. Podoabele de păr, gentile şi eşarfele erau toate de cel mai bun gust, iar hainele lor erau de la nişte firme scumpe ale căror etichete nu le văzusem niciodată aşa de aproape. Eleganţa lor sofisticată le copleşea pe elevele nou-venite.

Această diferenţă nu era ceva care să pălească încetul cu încetul, odată cu trecerea timpului. Nu există alt mod de a o explica decât că

fetelor celor noi părea să le lipsească ceea ce aveau celelalte prin naştere, adică frumuseţe şi bogăţie. Pe noi, fetele abia intrate acolo, ne trădau fustele lungi şi părul negru ca tăciunele, fără luciu şi strâns în creştet. Multe dintre noi purtam ochelari cu lentile groase, care nu ne avantajau deloc, într-un cuvânt, nou-venitele erau naşpa.

Indiferent de performanţele şcolare sau sportive ale unei fete, odată ce i se punea eticheta de *naşpa*, nu se mai putea remarca prin nimic în ochii celorlalte. Pe o elevă ca mine problema de a fi mişto sau naşpa nu a frământat-o nici măcar la început. Dar altora această etichetă de naşpa le aducea multă suferinţă. Cred că peste jumătate din elevele care intraseră la liceu se confruntau cu pericolul de a fi considerate *naşpa*. Aşa că fiecare din ele se străduia din răsputeri să scape de această etichetă şi încerca să se încadreze în grupul elevelor care învăţaseră în şcoală de la bun început.Ceremonia de acordare a matricolelor a început. Nou-venitele ascultau cu multă atenţie tot ce se spunea. în schimb, cele eare erau în şcoală din clasele primare doar se prefăceau că ascultă. Mestecau gumă, şuşoteau şi se purtau de parcă nu le interesa deloc ce se petrecea. Departe de a fi serioase, se purtau ca nişte pisicuţe alintate, conştiente de valoarea lor. Şi toată atenţia pe care ne-o acordau se rezuma la câteva priviri aruncate spre grupul nostru.

Dimpotrivă, nou-venitele, urmărind felul în care se comportau elevele cele vechi acolo, se simţeau din ce în ce mai stinghere. începeau să se gândească la viaţa grea care le aştepta. Chipurile le încremeneau şi se întunecau din ce în ce mai tare. Dezorientate, începeau să presupună că regulile pe care le urmaseră până atunci nu mai erau valabile. Vor trebui să înveţe altele, şi nu puţine.

Credeţi poate că exagerez. Dacă da, atunci vă înşelaţi. Pentru o fată înfăţişarea contează foarte mult. Indiferent cât de inteligentă e sau câte alte calităţi are, aceste atuuri sunt mai greu de observat. O fată deşteaptă şi talentată nu va fi considerată niciodată mai presus de una frumoasă şi atrăgătoare.

Ştiam că sunt mult mai inteligentă ca Yuriko şi mă irita peste măsură că nu puteam să impresionez pe nimeni cu agerimea minţii mele. Yuriko, care nu avea nimic în afară de chipul ei mândru şi frumos, făcea totuşi o impresie grozavă tuturor celor care o vedeau. Mulţumită lui Yuriko, şi eu am fost binecuvântată cu o anumită calitate: aceea de a simţi o invidie nemăsurată. Şi, cu toate că această calitate a mea era mai dezvoltată decât la oricare altă fată, nu impresiona pe nimeni în afară de mine însămi. M-am dedicat acestui talent. încercam să mi-l perfecţionez în fiecare zi. Şi, pentru că locuiam cu bunicul meu şi aveam câteodată prilejul să-l ajut la treburile lui de om bun la toate, eram foarte diferită de celelalte eleve care veneau la liceu din familii absolut normale. Tocmai din acest motiv, am fost în stare să mă bucur de anii petrecuţi în liceu ca un spectator retras, chiar şi înconjurată de cruzimea colegelor mele.

în zilele de după ceremonia de acordare a matricolelor, din ce în ce mai multe fete au început să vină la şcoală în fuste scurte.

Kazue a fost printre primele. Dar pantofii şi ghiozdanul ei nu se potriveau deloc cu scurtimea fustei, ceea ce o excludea din rândul fetelor mişto. Elevele care studiau de mai multă vreme acolo nu aveau ghiozdane standard. Veneau la şcoală cu rucsacuri uşoare din nailon, puse în spate, sau aveau genţi mici de voiaj care nu erau răspândite pe-atunci. Unele se faţâiau cu rucsacuri fabricate în America, iar altele duceau în mână poşete de piele. Erau oare Louis Vuitton? Oricum, fetele care le aveau arătau un pic ca nişte studente în drum spre sălile de cursuri, în completarea ţinutei, purtau mocasini maro şi ciorapi trei sferturi bleumarin marca Ralph Lauren. Unele eleve veneau cu alt ceas de mână în fiecare zi. Altele îşi lăsau brăţările de argint – primite cu siguranţă de la iubiţii lor – să iasă de sub mâneca uniformei. Mai erau şi din acelea care îşi puneau mici agrafe frumos împodobite în părul lor făcut permanent sau purtau inele cu diamante mari şi clare ca mărgelele. Chiar dacă pe-atunci elevele nu aveau voie să poarte atâtea accesorii la uniformă ca astăzi, aceste fete reuşeau să se întreacă una pe alta în a fi mai la modă.

Dar Kazue venea întotdeauna cu un ghiozdan negru şi purta espadrile tot negre. Ciorapii ei trei sferturi bleumarin erau cu siguranţă conform regulamentului. Penarul ei roşu era extrem de copilăresc şi, cu agrafele negre din păr, era – într-un cuvânt – naşpa. îşi târşâia picioarele pe holuri, încercând să-ş

iascundă gambele subţiri şi urâte care îi ieşeau de sub fusta
scurtă, precum şi ghiozdanul negru standard.

Înfăţişarea ei era cel puţin comună. Părul negru şi des îi acoperea capul ca un coif. Era tăiat atât de scurt că îi lăsa urechile la vedere, iar ţepii de păr aspru de pe ceafa i se zbârleau într-un asemenea fel, că îmi aminteau de puful unui pui abia ieşit din găoace. Nu era totuşi o fiinţă ştearsă. Avea fruntea lată, faţa inteligentă, iar în ochi i se citea încrederea în sine a unei eleve eminente, crescute într-o casă de oameni bogaţi. Aşa că mă întrebam când deprinsese obiceiul de a se uita cu Umiditate la cei din jurul ei?

Am văzut fotografia lui Kazue într-una dintre revistele săptămânale la scurt timp după ce fusese ucisă. Era o poză a ei cu un bărbat la un hotel pentru întâlniri amoroase, de care se lega sigur o poveste. Corpul gol al lui Kazue, numai piele şi os, era expus ochiului critic al celui ce vedea fotografia, gura ei mare era deschisă într-un hohot de râs. M-am uitat cu atenţie la poză, încercând să găsesc vreo urmă de acea Kazue pe care o cunoscusem odinioară, dar tot ce-am văzut a fost imaginea destrăbălării ei – nu acel desfrâu care provine din prea mult lux şi nici măcar din sex. Era depravarea unui monstru.

Când am intrat la Liceul Q,de Fete, nu ştiam cum o cheamă pe Kazue şi nici nu mă interesa să aflu. în acel timp, toate fetele nou-venite se strângeau împreună şi arătau atât de ofilite şi de şterse că era greu să le deosebeşti pe una de alta. Pentru o elevă care învăţase mult ca să ajungă la Liceul Q,de Fete, sperând tot timpul să fie remarcată pentru inteligenţa ei, acest lucru trebuie să fi fost foarte dezamăgitor. Cred că acum înţeleg cum s-a simţit Kazue. Ajunsese la vârsta majoratului şi tot îndura umilinţe. Trebuie să fi căzut pradă unui mare zbucium sufletesc.

Vreţi să ştiţi cum a fost relaţia mea cu Kazue? Ei bine, am să vă spun. Am aflat de existenţa lui Kazue datorită unui incident. Era o zi ploioasă de mai. Eram atunci la ora de sport. Trebuia să jucăm tenis în acea zi, dar, din cauza ploii, am fost nevoite să rămânem în sală şi să exersăm dansuri. Ne schimbam hainele în vestiar, când o elevă a ridicat o şosetă şi a strigat:

- A cui e asta? Cine şi-a pierdut o şosetă?

Era genul de ciorap bleumarin trei sferturi pe care îl purtau cele mai multe dintre noi. Numai că acesta avea marca Ralph Lauren cusută aproape de elastic.

Toate păreau complet indiferente. Nimeni nu-şi făcea griji dacă pierdea ceva, pentru că, spre deosebire de mine, puteau oricând să se ducă să-şi cumpere acel lucru. Iată de ce mi s-a părut ciudat că fata aceea făcea atâta caz pentru un nenorocit de ciorap. II ţinea în sus şi îl arăta prietenelor ei.

- Hai, uitaţi-vă! Vă rog!

Râsetele au umplut încăperea. Au venit să se uite şi alte fete, formând un cerc în jurul celei cu ciorapul în mână.

- Măiculiţă! E brodat!
- Ce operă de artă!

Fata al căreia era ciorapul luase o şosetă obişnuită, bleumarin şi brodase marginea de sus cu aţă roşie, ca să semene cu marca Ralph Lauren.

Fata care găsise ciorapul nu o căuta pe cea căreia îi aparţinea ciorapul dintr-un impuls binevoitor de a i-l da înapoi. Voia doar să afle al cui era. De aceea se agita aşa. Nimeni nu a venit să-l ceară. Toate nou-venitele îşi schimbau hainele în tăcere şi nici cele vechi nu vorbeau. Dar pe feţele acestora din urmă se citea bucuria pe care o simţeau la gândul scenei care se va desfăşura cu siguranţă la începutul orei următoare.

După ora de sport venea cea de engleză. Majoritatea elevelor şi-au pus repede uniformele şi au luat-o în grabă spre clasă, părând foarte vesele. În acel moment, nu mai era nici o diferenţă între cele noi şi cele vechi. Când era vorba să intimideze pe cineva, toate erau la fel.

Numai trei eleve au rămas în vestiar, o micuţă nou-venită, Kazue şi cu mine. Lui Kazue îi lua mai mult timp ca de obicei să se schimbe. Atunci mi-am dat seama că ea era aceea care brodase marca pe ciorap. Tocmai atunci, eleva mai veche în şcoală i-a întins lui Kazue o pereche de şosete.

- Poftim, o să ai nevoie de ele, i-a zis ea.

Ciorapii erau noi, bleumarin ca şi ceilalţi. Kazue şi-a muşcat buza de jos şi a părut îngrijorată. Cred că îşi dăduse seama că nu avea de ales.

- Mulţumesc, a răspuns ea într-o şoaptă care abia putea fi auzită.

Când am intrat toate trei în clasă, colegele noastre s-au purtat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Poate că nu se va şti niciodată cine a fost fata care şi-a brodat ciorapul. Dar fusese amuzant. Şi urma să fie şi mai distractiv. Zvonul despre această mică scenă maliţioasă s-a răspândit în toată şcoala, antrenând mai târziu alte incidente de o răutate nestăpânită.

După ce a scăpat din acea situaţie dificilă, Kazue a afişat un aer indiferent. În acea zi, ca de obicei, a ridicat mâna şi i s-a spus să stea în picioare şi să citească din manual. În clasă erau multe fete care trăiseră în străinătate şi erau bune la engleză. Dar asta n-a oprit-o pe Kazue. Încrezătoare în forţele ei, ridicase mâna fără să se gândească prea mult. M-am uitat la fata care îi dăduse ciorapii. Stătea cu ochii în carte, cam adormită, cu bărbia sprijinită pe mână. Nu-i ştiam numele, dar era o fată drăguţă, cu dinţii nu prea ieşiţi în afară. De ce o ajutase pe Kazue? Mă nedumerea. Nu că aş fi de acord cu intimidarea şi cruzimea. Şi nu că aş fi urât-o pe Kazue. Doar că o găseam cam enervantă. Făcuse un lucru de o prostie crasă, iar acum stătea acolo de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Părea să aibă aşa mult curaj. Era oare şireată? Îi plăcea să ţească intrigi? Nici măcar eu nu pot afirma cu certitudine.

După oră, când îmi scoteam manualul de literatură clasică, Kazue a venit la mine.

- Să vorbim despre ce s-a întâmplat în vestiar.

- Ce vrei să spui?

Când a văzut că mă port de parcă nu ştiam la ce se referea, Kazue s-a înroşit de furie. „Ştii exact ce vreau să spun”, trebuie că se gândea.

- Crezi probabil că familia mea e strâmtorată.

- Nu-mi prea pasă.

- Mă îndoiesc. Dar detest că trebuie să ascult toate tâmpeniile astea despre faptul că ai sau nu o nenorocită de marcă de ciorapi.

Am înţeles că fata nu-şi brodase ciorapii trei sferturi pentru că familia ei era prea săracă pentru a-şi permite să-i cumpere lucruri de firmă, ci din dorinţa de a face economie. Dar m-am gândit că această zgârcenie a lui Kazue, care încerca să se adapteze la convieţuirea cu fetele bogate din şcoală, .era ridicolă. Meschinăria era adânc înrădăcinată în firea lui Kazue. De aceea n-o plăcea nimeni.

- Asta-i tot.

Kazue s-a dus înapoi la locul ei. Tot ce am văzut au fost ciorapii nou-nouţi de pe gambele ei slăbănoage. Acesta era semnul bunăstării, simbolul Liceului Q,de Fete: o marcă roşie. M-am întrebat ce va face Kazue în continuare. Fata care îi împrumutase ciorapii râdea cu prietenele ei, dar, când mi-a întâlnit privirea, s-a întors şi şi-a lăsat ochii în jos, de parcă fusese prinsă făcând ceva ruşinos.

Am început să vorbesc cu ea din când în când. Mi-a spus că o cheamă Mitsuru şi că intrase la Şcoala Q_din gimnaziu.

Şi aşa, ambele categorii, elevele vechi şi noi, şi-au început anul şcolar la fel de dezbinate. Fetele care învăţau de multă vreme în şcoală stăteau întotdeauna în clasă separat de celelalte, vopsindu-şi unghiile şi râzând strident. În pauza de prânz se duceau împreună la cantina din campus, bucurându-se de o mare libertate. Când se terminau orele pe ziua în curs, băieţii de la Liceul Q_de Băieţi le aşteptau la poartă. Fetele care aveau iubiţi la facultate erau luate de acolo cu maşini BMW, Porsche şi alte mărci scumpe. Băieţii cu care se întâlneau aveau aproape acelaşi aer ca al fetelor. Erau eleganţi, emanau prin toţi porii o încredere în sine bazată pe bogăţia lor. Alcătuiau un grup de tineri imorali.

La o lună după ce am intrat la liceu au venit şi primele examene. Cele nou-venite erau hotărâte să nu se lase întrecute la învăţătură. Suferiseră de-ajuns din cauza atitudinii dispreţuitoare a celor vechi. Elevele studioase – care se puseseră tot timpul cu burta pe carte şi al căror scop era să le întreacă pe cele vechi în şcoală – erau foarte ambiţioase, dar nu erau singurele. Toate nou-venitele făceau mari eforturi să se pregătească pentru examene. în plus, dorinţa noastră de a reuşi era şi mai puternică de când auzisem că numele primelor zece vor fi afişate la panoul de onoare. Nou-venitele au văzut în acest lucru un prilej de a-şi repara onoarea. Astfel aveau să-şi ocupe locul meritat printre cei mai inteligenţi elevi din şcoală.

Eu hotărâsem de la început că acest examen nu merita atâta efort. Deoarece savuram bucuria libertăţii de a fi departe de Yuriko, nu prea îmi păsa ce rezultate aveam la şcoală. Din moment ce nu aveam să fiu pe lista celor picate, nu mi-am făcut griji pentru test şi, prin urmare, n-am învăţat deloc. Nu-mi prea păsa nici dacă voi fi în coada listei celor care au promovat testul dacă rămâneam în şcoală – asta era tot ce conta. Aşa că mi-am dus viaţa ca şi înainte – exact cum făceau şi elevele care studiaseră de multă

vreme acolo – fără să bag în seamă examenele ce se apropiau.

în duminica de dinainte de examen, toate elevele cu o vechime mai mare s-au dus la casa de vacanţă a unei prietene să-şi compare notele de la şcoală sau aşa s-a zvonit. încă o dată clasa era împărţită în două grupuri distincte.

După o săptămână s-au afişat rezultatele examenului. Majoritatea elevelor din primele zece erau – aşa cum îşi închipuiseră nou-venitele – din rândul lor. Dar ceea ce le uimea era că pe unul dintre primele trei locuri ieşise o elevă care fusese din gimnaziu la Şcoala Q, Pe locul cinci era o fată care venise la acea şcoală din cursul primar. Cea mai mare notă o obţinuse Mitsuru. Acest lucru le-a marcat pe nou-venite. Dacă în general aveau rezultate mai bune decât fetele care intraseră aici din clasele primare, cum de se făcea că nu puteau să o întreacă pe una care venise din gimnaziu? Cele mai amabile, încântătoare şi bogate erau fetele care frecventaseră această şcoală din clasa I. Elevele care erau cele mai potrivite să se încadreze în peisaj şi învăţau cel mai bine erau cele intrate în şcoală în cursul secundar. Iar fetele cel mai puţin pregătite pentru orice erau cele care începuseră să studieze aici din liceu. Dar această categorisire înşela aşteptările ultimului grup de eleve care priveau în jurul lor cu o expresie de suferinţă pe faţă.

- Nu joci tenis? m-a întrebat Mitsuru în timpul următoarei ore de sport.

în luna de după ce m-am înscris la Liceul Q,de Fete, doar câteva dintre elevele care studiau de multă vreme aici îmi adresaseră câteodată vreun cuvânt. Când aveam ore de tenis, fetele din echipa de tenis se aşezau în mijlocul terenului de parcă ar fi fost proprietatea lor. Elevele cărora nu le plăcea tenisul sau cele care nu voiau să le ardă soarele pielea se aşezau pe bănci şi sporovăiau ca nişte vrăbii. Iar cele ca mine, care nu voiau să se amestece cu grupul de pe bănci, umblau haihui pe lângă gardul din plasă metalică, prefăcându-se că îşi aşteptau rândul la joc. Dar Kazue ce făcea? o să mă întrebaţi. Ea dădea cu racheta în mingi pe unul dintre terenurile laterale împreună cu alte nou-venite. Detesta să piardă, aşa că alerga după mingi cu încăpăţânare, scoţând mormăieli şi mârâituri ciudate în tot acest timp. Elevele care se odihneau pe bănci se distrau bătându-şi joc de ea.

- Păi nu sunt prea bună la asta, i-am răspuns eu.
- Nici eu, a zis Mitsuru. Era subţirică, dar faţa rotundă şi cei doi incisivi mari de sus, ieşiţi un pic în afară, o făceau să semene cu un şoricel. Părul şaten îi flutura pe spate în bucle. Faţa ei pistruiată era foarte drăgălaşă. Mitsuru avea multe prietene.
- Dar la ce eşti bună?
- La nimic, am spus.
- Ca mine atunci. Mitsuru şi-a plimbat degetele subţiri pe plasa rachetei.
- Dar tu eşti bună la învăţătură. Ai luat note mari la examen, nu-i aşa?

- Asta n-a fost nimic, a zis Mitsuru cu indiferenţă. Pentru mine e doar o joacă. Vreau să ajung doctoriţă. S-a întors să se uite la Kazue. Purta şort şi ciorapi bleumarin trei sferturi.

- De ce i-ai împrumutat şosetele? am întrebat-o.

- Mă întreb şi eu. Mitsuru şi-a dat capul pe-o parte. Mie nu-mi place să văd că e cineva intimidat.

- A fost aceea intimidare? Mi-am amintit cât de calmă părea Kazue când a intrat în clasă la ora următoare. Mă îndoiesc că avea cea mai vagă idee că Mitsuru o salvase să devină bătaia de joc a tuturor, doar împrumutându-i o pereche de şosete. Nici pomeneală. Chiar dacă toate ar fi aflat că ciorapul acela era al ei, ea s-ar fi uitat la ele cu o seriozitate înverşunată, pregătită de înfruntare. La urma urmei, erau doar nişte amărâte de şosete!

Părul moale al lui Mitsuru flutura uşor în adierea vântului, parfumul dulce de şampon răspândindu-se în jurul ei.

- Sigur c-a fost. Toată lumea râde de fetele care nu au prea mulţi bani, a spus ea.

- Dar trebuie să recunoşti că e o prostie să-ţi brodezi ciorapii, am spus eu cu viclenie. Voiam să văd cum o să reacţioneze Mitsuru.

- Aşa e. Dar nu înţelegi cum s-a simţit ea? Nimeni nu vrea să se facă de râs într-un asemenea fel.

Nefiind prea sigură cum să-mi răspundă, Mitsuru a început să râcâie pământul cu vârful pantofului ei de tenis. Cea mai deşteaptă elevă din primul an de la Liceul Q,de Fete părea tulburată de vorbele mele. Am simţit un fior de mulţumire. În acelaşi timp, m-am trezit nutrind o afecţiune profundă pentru Mitsuru.

- Desigur, e corect ce spui tu, am zis, dar nu ştiu dacă ea a fost prea afectată. În afară de asta, toată lumea din vestiar nu râdea de ea, ci de prostia cuiva care brodează un ciorap! Nu cred că au avut intenţii rele.

- Când un grup de oameni, unit printr-o înţelegere tacită, se hotărăşte să acţioneze, asta înseamnă că vrea să intimideze pe cineva.

- Atunci de ce fetele care sunt vechi aici în şcoală complotează împotriva nou-venitelor? De ce nu o bagă nimeni de seamă? Şi, la urma urmei, nu eşti şi tu una dintre ele?

Mitsuru a scos un oftat adânc.

- Ei bine, ai dreptate în privinţa asta. Nu ştiu de ce se preface toată lumea că plouă. Şi-a bătut uşurel dinţii mari de sus cu buricele degetelor, reflectând la această problemă. Am ajuns mai târziu să-mi dau seama că, de câte ori făcea Mitsuru acest gest, se gândea dacă să spună ceva sau nu. Când şi-a ridicat capul, am văzut în ochii ei că se hotărâse.

- Dar nu e asta, înţelegi. Se întâmplă pentru că situaţia lor materială este atât de diferită. Pentru că vin din medii atât de diferite, atitudinea lor faţă de valoarea lucrurilor este complet alta.

- Sigur. E evident, am zis eu, privindu-le pe fetele din clubul de tenis cum trimiteau cu entuziasm mingea de un galben strălucitor încoace şi

încolo peste plasă. Rachetele lor, costumele şi pantofii – toate fuseseră cumpărate din banii lor, nu erau ca lucrurile altor eleve. Erau mult mai scumpe decât orice văzusem vreodată.

- Aici avem o societate împărţită în clase, în cea mai abjectă formă a ei, a continuat Mitsuru. Cred că e mai rău decât oriunde în Japonia. De situaţia materială depinde totul. Iată de ce fetele din cercul interior şi cele care se învârt în jurul lor nu se amestecă niciodată.
- Cercul interior? Ce mai e şi asta?
- Cele care intră în această şcoală din cursul primar sunt adevăratele prinţese cu sânge albastru, fiicele unor taţi care deţin concerne enorme. Nu vor trebui să muncească nici măcar o zi din viaţa loi. De fapt, să aibă o slujbă ar fi ceva foarte stânjenitor pentru ele.
- Nu e o chestie cam demodată? am pufăit eu dispreţuitor, dar Mitsuru şi-a urmat vorba cu multă seriozitate în glas.
- Da, sunt de acord, desigur. Dar asta e atitudinea cercului interior faţă de afirmarea valorii. Poate să fie un pic învechită, dar poziţia lor e neclintită şi îi derutează pe toţi ceilalţi.
- Dar ce e cu fetele din jurul lor?
- Sunt copii de salariaţi. Mitsuru a răspuns cu o notă de tristeţe în voce. Fiica unei persoane care lucrează pentru o leafă nu poate să facă niciodată parte din cercul interior. Chiar dacă e deşteaptă sau are mult talent la ceva, tot nu înseamnă nimic. Nici nu va fi băgată în seamă. Dacă încearcă să pătrundă printre ele, va fi batjocorită. Mai mult, dacă e inteligentă, dar e urâtă şi naspa, nu va fi decât un gunoi pentru ele.

Gunoi? Ce cuvânt mai era şi ăsta? Eu nu făceam parte din clasele privilegiate pe care le descrisese Mitsuru. Nici măcar nu eram fiica unui salariat care avea un anumit statut social. Categoric că nu eram în cercul interior şi nici măcar una dintre cele care se învârteau în jurul acestuia. Nu eram sigură nici dacă mă încadram în categoria persoanelor aflate în afara societăţii. Atunci eram oare chiar mai puţin decât un gunoi? Oare soarta mea era să stau mereu pe malul raiului şi să mă uit la corpurile cereşti strălucitoare de pe partea opusă? M-am simţit de parcă aş fi descoperit o nouă plăcere personală. Dacă vă gândiţi bine, poate că acesta era destinul meu.

- Există doar o singură cale pe care se poate intra în cercul interior, una singură. Mitsuru îşi bătea încetişor dinţii din faţă cu unghia.
- Şi care ar fi?
- Dacă eşti nespus de frumoasă, se poate face o excepţie.

Vă închipuiţi la ce m-am gândit în acea clipă? Desigur.
M-am gândit la Yuriko. Ce s-ar întâmpla dacă Yuriko ar fi la această şcoală? Cu frumuseţea ei excepţională, cine s-ar putea compara cu ea?

Tocmai când mă gândeam la Yuriko, Mitsuru mi-a şoptit la ureche:

- Am auzit că locuieşti în Districtul P. Aşa e?
- Da. Iau trenul până aici din Staţia K.

- Nu mai e nici un elev în şcoala asta care să locuiască în Districtul P Deşi, acum câţiva ani, am auzit de cineva care venea dintr-un district învecinat.

Locul în care trăiam fusese odată acoperit de apele mării. E o zonă minunată, cu străzi îngrijite, unde trăiesc o mulţime de bătrâni ciudaţi. Dar cu greu se poate numi un loc potrivit în care să stai, mai ales dacă eşti elev şi trebuie să faci naveta la o şcoală atât de prestigioasă ca asta.

- Locuiesc cu bunicul într-un apartament de stat, i-am spus lui Mitsuru, mai ales ca s-o provoc. Bunicul e pensionar, înţelegi, şi face tot felul de treburi pentru vecini ca să se descurce cu banii. N-am mai menţionat că era eliberat condiţionat, dar impactul a fost suficient şi aşa.

Mitsuru s-a aplecat să-şi ridice şosetele care i se lăsaseră şi a murmurat cu puţină convingere:

- Nu credeam să avem aici o astfel de elevă.

- Nici măcar printre cele lăsate pe dinafară?

- Pe dinafară? La naiba, parcă eşti de pe altă planetă, ştii? Nimeni nu râde de tine şi nici nu încearcă să te necăjească. Îţi vezi de treaba ta iară să ai nici o grijă pe lume!

- Ei bine, mă simt uşurată să te aud spunându-mi aşa ceva.

Mitsuru mi-a zâmbit iar, dezvelindu-şi dinţii mari din faţă.

- Bine. Am să-ţi spun adevărul, dar numai ţie. Şi casa mea e în Districtul R Mama m-a rugat să nu spun nimănui. A închiriat un apartament în Districtul Minato doar pentru mine. Bineînţeles că pretindem că e al nostru. Mama vine în fiecare zi şi face curat, îmi găteşte şi spală rufele.

- De ce faci asta?

- Pentru că altfel aş fi hărţuită.

- Atunci eşti ca şi ele, te ascunzi în spatele minciunilor.

Mitsuru părea ruşinată.

- Ai dreptate. Urăsc să fac aşa ceva. Mă urăsc şi pe mine pentru că o fac. Şi o urăsc şi pe mama din acelaşi motiv. Dar, dacă nu minţi într-o şcoală ca asta, atragi atenţia asupra ta, aşa că n-ai încotro.

Eram convinsă că Mitsuru se înşela. Nu greşea în privinţa minciunii: dacă voia să meargă aşa departe, cine putea să-i spună că nu trebuia? Nu, am vrut să spun că Mitsuru se înşela în ce afirmase mai înainte despre Kazue. Mi-e greu să vă explic, dar în cazul ei era ca între apă şi ulei. Kazue nu avea să fie niciodată printre cele din cercul interior, dar ea nu-şi dădea seama de acest lucru. Dacă elevele se luau de ea, o făceau pentru că nu ştiau care îi era locul. Nu se luau de ea din cauza cartierului unde se născuse sau a felului în care trăia, ori din cauza valorilor în care credea. De aceea nu puteai să etichetezi ceea ce făceau ele drept intimidare. Mă înşel cumva?

Mitsuru fusese odată ţinta batjocurii celorlalte, aşa că se temea mult să nu ajungă din nou. Pentru că închiriase un apartament în districtul exclusivist Minato şi ascundea faptul că familia ei era

din Districtul P, Mitsuru era în cârdăşie cu fetele vechi din şcoală. Şi dintre ele era cel mai apropiată de elevele din cercul interior.

- Şi cum de eşti o elevă atât de bună?

- Păi – Mitsuru s-a încruntat de parcă purta o povară grea pe umeri — la început e adevărat că n-am vrut să mă întreacă nimeni. Dar până la urmă am ajuns să-mi placă învăţătura. Şi nici nu aveam alt lucru pe care să doresc să-l fac. Niciodată nu m-au interesat moda şi eleganţa ca pe altele. Şi nici băieţii nu mă interesau. Nu m-am înscris în nici un club. Şi nici nu mă gândeam să mă fac doctoriţă. Dar auzisem că clubul de medicină era unul dintre cele mai bune, unde activau cei mai inteligenţi elevi. Şi m-am gândit că, dacă aşa stăteau lucrurile, aş putea să găsesc ceva care să-mi potolească setea care mă chinuia.

Mitsuru era sinceră. Nu întâlnisem până atunci o persoană atât de sinceră ca ea.

- Această sete... ce este de fapt? am întrebat-o.

Mitsuru a tresărit şi s-a uitat cu atenţie la mine. Ochii ei
erau negri ca smoala şi scânteiau ca ochii de mărgea ai unei mici făpturi fără apărare.

- Poate că e ceva în interiorul meu, ceva ca un demon.

Un demon? Cu toţii avem demonii noştri, aşa bănuiesc.
Toate lucrurile fiind la fel, aş fi putut să duc o viaţă liniştită, de care să fiu relativ mulţumită, fără să am idee de demonul care sălăşluia în mine. Dar, fiind crescută alături de Yuriko, demonul dinlăuntrul meu a tot crescut până a ajuns la proporţii uriaşe. Dar cum de exista un demon şi în Mitsuru?

- Vrei să spui că ai avut motive întemeiate sau doar că nu-ţi place să pierzi?

Pe Mitsuru a luat-o prin surprindere întrebarea mea.

- Păi, mă întreb... Confuză, şi-a ridicat ochii spre cer.

- Eşti persoana cea mai hotărâtă pe care o cunosc, i-am spus.

- Adevărat? Mitsuru a roşit. Era stânjenită. Am încercat să destind atmosfera, schimbând subiectul.

- Tatăl tău e salariat? Adică eşti una dintre cele care se învârt în jurul lor?

- Da. Mitsuru a dat din cap aprobator. Lucrează în imobiliare.

- Trebuie să scoată mulţi bani.

- A primit o compensaţie generoasă când i s-a cumpărat afacerea cu pescuitul, aşa că s-a lansat în altă aventură. Pe atunci era şeful pescarilor, din câte am auzit. Dar a murit când eram eu mică.

Chiar dacă ai ei erau oameni ai mării, Mitsuru învăţase să se târască şi pe uscat ca un peşte cu plămâni, care poate respira aer. Aproape inconştient, am început să mi-o închipui pe Mitsuru – cu trupul ei alb şi subţire – târându-se prin nisipul noroios şi lipicios. Deodată am dorit să mă împrietenesc cu fata asta. Am decis s-o invit la mine acasă.

- N-ai vrea să treci pe la mine într-o zi?

- Bineînţeles! Mitsuru a acceptat invitaţia mea fără să mai stea pe gânduri. Duminică e bine? Trebuie să mă duc la clubul de medicină în fiecare zi după şcoală – ăsta-i adevărul. încerc să intru la Facultatea de Medicină din Tokio.

La Universitatea din Tokio! De-abia învăţase să se târască pe pământ şi acum voia să se caţăre pe un munte! Şi astfel în adâncul sufletului meu s-a născut dorinţa de a face din Mitsuru obiectul studiilor mele psihologice. Mitsuru era cea mai ciudată fiinţă din această şcoală, o fată înzestrată cu aşa multă bunătate şi bunăvoinţă, încât se deosebea de noi toate. Şi totuşi, în sufletul ei stătea la pândă un demon mai puternic decât toţi cei dinlăuntrul altora.

- Sunt sigură că ai să intri!

- Nu ştiu. Dar, chiar dacă intru, ce va urma? Vor fi şi mai multe bătălii de purtat.

Mitsuru tocmai începuse să spună ceva când o fată de la clubul de tenis s-a întors spre ea şi a strigat-o de pe teren:

- Mitsuru! Nu vrei să joci în locul meu? Eu am obosit.

M-am uitat după Mitsuru cum pornea spre terenul de tenis.
Era mică de statură, dar avea picioare lungi, ceea ce-i conferea corpului ei simetrie şi armonie. Şi-a apucat racheta de parcă ar fi fost grea, apoi a schimbat câteva vorbe cu prietena ei. Gambele subţiri îi erau aşa de albe că păreau să nu fi văzut niciodată lumina soarelui. Dar a servit mingea atât de bine că a ajuns pe linia despărţitoare din terenul adversarei sale. Când i-a fost trimisă înapoi, mingea a făcut un sunet ca de clopoţel. Deşi nu aveam multe argumente pentru aprecierea mea, am decis că Mitsuru era o jucătoare excelentă. Avea viteză şi se mişca bine pe teren. Desigur, atunci când se va termina partida, ea va fi jenată că s-a lăsat absorbită de joc, dovedindu-şi talentul într-un mod nepotrivit. Mitsuru nu era un bonsai. Frumuseţea ei nu era ca a unui bonsai care îşi trage farmecul din faptul că îşi afirmă voinţa în pofida legăturilor strânse care îl ţin, nelăsându-l în voia sa. Oare prin ce vorbe ar descrie bunicul meu frumuseţea lui Mitsuru?

O veveriţă, mi-a venit imediat în minte: o veveriţă deşteaptă care caută alune prin copăcei şi le îngroapă în pământ ca să nu sufere de foame iarna. Veveriţa era exact ce nu eram eu. Eu eram copacul. Şi fără îndoială un copac lemnos, un copac purtând seminţe goale pe dinăuntru, fără ovare, o gimnospermă. Aş putea fi un pin sau poate un cedru. În nici un caz n-am să fiu un copac înflorit care primeşte bucuros păsări şi insecte să se adune pe ramurile sale, ca florile. Eram un copac care nu exista decât pentru sine, singuratic. Eram un copac bătrân, gros şi tare, iar când vântul îmi bătea prin crengi, polenul adunat acolo se împrăştia de bunăvoie. „Ce comparaţie potrivită", m-am gândit eu, iar această descoperire mi-a adus un zâmbet pe buze.

- Ce e aşa amuzant? a întrebat o voce supărată din spatele meu.

Kazue stătea lângă cişmea, zgâindu-se la mine. Mă urmărise cu privirea de câtva timp şi, când

mi-am dat seama, m-am enervat puţin. Când mă gândeam la Kazue, îmi apărea în faţa ochilor un copac pipernicit.

- N-are nici o legătură cu tine. Doar îmi aminteam ceva amuzant, asta-i tot.

Kazue şi-a şters sudoarea de pe frunte şi, aruncându-mi o privire mohorâtă, mi-a spus:

- Stăteai acolo şi vorbeai cu fata aia, Mitsuru, dar vă uitaţi tot timpul la mine şi vă hlizeaţi.

- Asta nu înseamnă că râdeam de tine!

- Ei bine, oricum nu-mi pasă. Doar că mă înfurie gândul că o fată ca tine ar putea să-şi bată joc de mine!

Kazue parcă a scuipat venin când a rostit ultimele cuvinte. Dându-mi seama că mă ridiculiza, i-am răspuns pe un ton serios, ascunzându-mi adevăratele sentimente cu multă dibăcie:

- N-am idee despre ce tot vorbeşti. Nu ne băteam joc de tine, nimic de genul ăsta!

- Oh, chiar asta mă înfurie. Sunt aşa de răutăcioase. Atât de copilăroase!

- Ţi-a făcut cineva ceva?

- M-aş simţi mult mai bine dacă mi-ar fi făcut *într-adevăr*.

Kazue şi-a trântit racheta pe jos cu o forţă surprinzătoare,
stârnind un nor de praf care i-a acoperit de mizerie pantofii şi şireturile albe. Elevele care stăteau pe bancă s-au întors să se uite la ea, dar imediat şi-au mutat privirile la teren. Aproape sigur că nu le interesa discuţia dintre două gimnosperme atât de greu de clasificat. (Şi Kazue era dintre speciile de pin sau cedru care nu puteau să facă flori). După ce s-a uitat urât la fetele de pe bancă, având în ochi o vădită ostilitate, Kazue m-a întrebat:

- Te gândeşti să te înscrii în club? Ai luat vreo hotărâre?

Am scuturat din cap fără să spun nimic. Mai înainte visasem să particip la activităţile clubului, dar, văzând cum stau lucrurile în această şcoală, m-am răzgândit. Nu că m-ar fi deranjat micile servicii pe care membrele mai vechi ale clubului le cereau nou-venitelor, asta se întâmpla în orice club. Dar aici era o ierarhie strictă. Aveau o complicată structură organizatorică pe verticală. Erau cluburi pentru cele din cercul interior, pentru cele care se învârteau în jurul primelor şi cluburi pentru toate celelalte.

- Nu. Locuiesc cu bunicul meu, aşa că nu am nevoie de nici un club. Aceste cuvinte mi-au ieşit din gură fără voia mea! Bunicul şi prietenii lui jucau rolul claselor privilegiate, iar ajutorul pe care i-l dădeam la treburile lui era activitatea mea extraşcolară.

- Ce vrei să spui cu asta? Lămureşte-mă, a zis Kazue.

- Nu contează. N-are nici o legătură cu tine.

Pe faţa lui Kazue a trecut o umbră de mânie.

- Şi zici că mă bat doar de dragul luptei? Că mă aprind din nimic?

Am dat din umeri. Mă săturasem de Kazue şi de complexul persecuţiei care o caracteriza. Pe de altă parte, dacă înţelesese deja aşa mult, ce rost mai avea să-i pun întrebarea?

- încercam să-ţi spun că nu ştiu de ce există atâta nedreptate în şcoala asta. E aşa multă ticăloşie! Câştigătorul este declarat chiar înainte să aibă loc jocul!

- Ce tot spui acolo? Acum era rândul meu să-i pun întrebări.

- Vezi, am vrut să intru şi eu în trupa de majorete. Am făcut cerere de înscriere, dar nici nu s-au uitat pe ea şi m-au respins, fără nici un motiv. Nu crezi că mi-au făcut o nedreptate?

Tot ce am putut face a fost să mă uit la Kazue stupefiată. Era complet neştiutoare când era vorba despre ea şi despre şcoală. Şi-a pus mâinile în sân, făcând o mutră indignată, şi s-a uitat chiorâş la cişmea. Un firicel de apă curgea încontinuu din robinet, susurând leneş.

- Robinetul nu e bine închis! a strigat ea mânioasă.

Dar ea fusese aceea care uitase să-l închidă.

M-am abţinut să nu râd de ea. Nefiind încă femei în toată firea, căutam să ne protejăm de eventualele suferinţe inversând rolurile şi lansând primele atacul asupra agresorilor noştri. Dar, cu timpul, devenea obositor să fii mereu ţinta, iar cele care îşi lingeau rănile în loc să lupte nu erau sortite să trăiască mult.Aşa că eu mă străduiam să-mi cultiv răutatea, iar Mitsuru inteligenţa. Spre binele sau răul ei, Yuriko fusese dăruită din leagăn cu o frumuseţe nemaivăzută. Dar Kazue... Kazue nu avea nimic de cultivat. Nu simţeam deloc compasiune pentru ea. Cum să v-o spun? Pe şleau, Kazue era grozav de ignorantă, insensibilă, nepregătită şi complet depăşită de realitatea crudă cu care se confrunta. De ce naiba nu-şi dădea seama de asta?

Sunt sigură că veţi considera caracterizarea făcută de mine deosebit de necruţătoare, dar reflectă adevărul. Chiar dacă-i treceţi cu vederea faptul că era necoaptă, Kazue tot era de o insensibilitate revoltătoare. îi lipsea bunăvoinţa lui Mitsuru şi nici nu avea inima împietrită ca mine. Una peste alta, întreaga ei fiinţă era fără vlagă, caracterizată prin slăbiciune. în sufletul lui Kazue nu existau demoni, în acest sens fiind la fel ca Yuriko. Amândouă erau la cheremul oricărui eveniment, ceea ce socoteam înfiorător de previzibil. îmi doream mai presus de orice să sădesc un demon în inimile lor.

- De ce nu faci plângere? i-am spus lui Kazue. De ce nu vorbeşti despre asta la ora de dirigenţie? Diriginta nu făcea altceva decât să fie prezentă şi să treacă în revistă orarul din ziua respectivă. Nu aveau nici un rost aceste ore de dirigenţie. Şi ar fi fost foarte nepotrivit pentru o elevă să provoace o dezbatere pe o anumită temă şi să încerce să obţină un oarecare consens. Dar Kazue mi-a primit propunerea cu entuziasm.

- Asta e! Ce idee bună! îţi rămân datoare. Tocmai atunci am auzit clopoţelul care anunţa recreaţia. Kazue a plecat. Nici măcar nu mi-a spus la revedere.

M-am simţit uşurată când a plecat Kazue şi mulţumită că se terminase ora de tenis fără să fac altceva decât să sporo- văiesc. Orele de sport şi de gospodărie de la Liceul Q,de Fete nu erau prea stricte. Profesorii nu le acordau atenţie decât celor dornice să participe la ele.

Acestea erau preceptele pedagogice ale profesorilor de la Liceul Q: independenţă, încredere în sine şi stimă de sine. Elevele erau încurajate să facă ce doresc, pentru că doar ele purtau responsabilitatea propriei dezvoltări intelectuale. Regulile erau permisive şi multe aspecte cădeau în grija sentimen-tului de autodeterminare al elevelor. Cea mai mare parte din profesori erau absolvenţi ai Şcolii Q Oferindu-li-se aici principii pure, perceptele pedagogice pe care le propovăduiau erau de natură abstractă. Aveau grijă să ne insufle convingerea că orice lucru e posibil. O lecţie minunată, nu credeţi? Atât Mitsuru, cât şi eu ne agăţam în taină de această speranţă. Eu aveam răutatea mea şi Mitsuru inteligenţa ei. Aceste calităţi ale noastre se dezvoltau în acelaşi ritm, ni le cultivam şi ne străduiam să stăm pe propriile picioare în această societate coruptă.

Era devreme într-o dimineaţă ploioasă de iulie când a sunat telefonul care mi-a anunţat moartea mamei. Tocmai terminasem de pregătit mâncarea de prânz pe care urma să o iau la şcoală şi începusem să prepar câte ceva pentru micul dejun. Pâine prăjită cu gem şi ceai. Mâneam acelaşi lucru în fiecare dimineaţă.Bunicul era pe terasă şi vorbea cu bonsaii, după cum îi era obiceiul. În toiul sezonului ploios, bonsaii atrăgeau atât insecte, cât şi mucegai, aşa că trebuiau îngrijiţi cu multă atenţie. Bunicul era aşa de ocupat cu ei – nu-i păsa de ploaie – că n-a auzit telefonul.

După ce s-a topit untul pe pâinea prăjită, trebuia să o ung cu gem de căpşuni. Pentru mine era important să întind gemul în aşa fel încât seminţele negre să fie uniform presărate, dar a trebuit să fiu atentă ca gemul să nu se scurgă în afara feliilor de pâine prăjită. Coordonarea era totul, căci era la fel de important şi să pun plicul de ceai Lipton de două ori în ceaşcă şi apoi să-l scot. Eram foarte atentă la ce făceam, aşa că, auzind telefonul, l-am strigat supărată pe bunicul:

- N-ai de gând să răspunzi?

Bunicul s-a întors puţin şi s-a uitat peste umăr la mine. I-am arătat telefonul cu degetul.

- Răspunde. Dacă e mama, spune-i c-am plecat la şcoală.

Cerul era cenuşiu şi ploua atât de abundent că nu puteai să
vezi nici etajul de sus al clădirii din cealaltă parte a complexului de apartamente; parcă era învăluită în ceaţă. Pentru că era atât de întuneric, a trebuit să aprindem lumina de dis-de-dimi- neaţă. Nefiind nici noapte, nici zi, totul părea fantomatic. Nici o clipă nu mi-a trecut prin minte din ce motiv putea să mă sune mama în zorii zilei. Diferenţa de fus orar arăta că Japonia era cu şapte ore înainte faţă de Elveţia; acolo trebuia să fie miezul nopţii. Deoarece părinţii nu mă sunaseră niciodată la o asemenea oră, m-am gândit că poate a murit Yuriko şi mi-a tresăltat inima de speranţă.

Bunicul a ridicat în cele din urmă receptorul.

- Da, eu sunt... Oh, bună, a trecut multă vreme. Mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine în ultimul timp. Bunicul părea că nu-şi găseşte cuvintele. Văzându-l atât de tulburat, mi-am închipuit că telefonase cineva de la şcoală. Am scos repede plicul de ceai din ceaşca mea şi l-am pus pe farfurioară. Ceaiul era încă prea slab. Nu lăsasem plicul cât trebuia. Bunicul m-a chemat la telefon, uitându-se nedumerit la mine.

- E tatăl tău. Zice că are ceva să-ţi spună. Eu nu înţeleg nimic. Parcă vorbeşte păsăreasca. Dar a zis că e o chestie importantă pe care nu mi-o poate spune mie.

Nu primisem niciodată vreun telefon de la tatăl meu. Mă întrebam dacă nu voia să-mi spună că n-o să-mi mai trimită bani pentru taxele şcolare. Mi-am făcut curaj să mă cert cu el.

- Ceea ce o să auzi va fi probabil un şoc pentru tine, dar nu-i nimic de făcut. E greu pentru noi, dar o să trecem şi peste asta – e o tragedie pentru familia noastră.

Preambulul tatei a durat mult. Avea grijă mereu să povestească lucrurile pe îndelete, ca să aibă un mai mare impact asupra interlocutorului său. Dar, poate pentru că era plecat din Japonia de ceva timp şi se obişnuise acum să-şi vorbească limba maternă, japoneza lui devenise mai puţin inteligibilă. În sfârşit, exasperată, i-am spus:

- De fapt ce ai să-mi spui?
- Mama ta a murit.

Vocea tatălui meu, deşi melancolică, s-a auzit mai tare, dezvăluind astfel confuzia din sufletul său. Apoi s-a lăsat o tăcere mormântală la capătul celălalt al firului. N-am auzit nici măcar vocea lui Yuriko pe fundal, nimic.

- Cum a murit? am întrebat calmă.
- S-a sinucis. M-am întors acasă cu puţin timp înainte şi am văzut-o pe mama ta dormind. Se dusese deja la culcare. Mi s-a părut ciudat că nu se scoală la venirea mea, dar se mai întâmplase şi în alte dăţi. În ultimul timp, nu prea vorbea.

Când m-am apropiat de ea, am observat că nu respiră. Era deja moartă. Doctorul crede că a înghiţit un pumn de somnifere după-amiaza şi a murit pe la şapte seara, când nu era nimeni acasă. E atât de trist că nici nu suport să mă gândesc la asta.

Tata a spus toate astea bâlbâindu-se într-o japoneză stricată, după care a izbucnit:

- Nu pot să cred că şi-a luat viaţa. Bănuiesc că e vina mea. A făcut-o probabil de surăpare.

Prin *surăpare,* tata voia să zică *supărare*.

- Tu porţi toată vina, i-am spus eu cu răceală în glas. Ai târât-o după tine în Elveţia.

Cuvintele mele l-au enervat pe tata.

- Dai vina pe mine pentru că noi doi nu ne înţelegem? Şi zici că eu am greşit?
- Păi nu eşti complet nevinovat.

După o clipă de tăcere, furia tatei s-a potolit treptat şi mâhnirea lui parcă a devenit mai profundă.

- Am trăit împreună optsprezece ani. Nu îmi vine să cred că ea a murit prima.
- Sunt sigură că a fost un şoc puternic pentru dne.
- Nu te întristează moartea mamei tale? m-a întrebat tata brusc, luându-mă prin surprindere.

Nu eram tristă. E ciudat, dar simţeam că o pierdusem pe mama de mult timp. O jelisem când eram mică, aşa că nu m-am simţit prea tristă sau singură când a plecat în Elveţia, în martie. Când am auzit că murise, m-am gândit că plecase deja într-un loc foarte îndepărtat, aşa că nu am simţit durere. Dar cât de ciudat era să mă întrebe tata aşa ceva!

- Sigur că mă întristează.

A părut mulţumit de acest răspuns.

- Sunt complet şocat. Şi Yuriko, care a venit acasă cu puţin timp în urmă. E dărâmată, cred că acum e în camera ei şi plânge.
- Dar ce face Yuriko de vine acasă aşa târziu? am întrebat iară să mă gândesc înainte. Dacă Yuriko stătea acasă, poate că o găsea pe mama mai devreme.
- A avut o întâlnire... cu un prieten al fiului lui Karl. Eu am avut o şedinţă la serviciu care a durat mai mult decât mă aşteptasem, aşa că n-am putut să plec.

Tata se scuza. Cuvintele îi ieşeau din gură de-a valma, într-o zăpăceală groaznică. Nu mi-l închipuiam pe tata stând cu adevărat de vorbă cu mama. Probabil că s-a simţit singură, dar eu nu mă gândisem la asta. Oricum, dacă oamenii nu suportă să fie singuri, n-au altceva de ales decât să moară.

- Vrem s-o înmormântăm la Berna, aşa că îţi trimitem un bilet de avion. Dar bunicului tău n-am de gând să-i plătesc drumul. Vreau să-i explici tu cum stau lucrurile.

- îmi pare rău, dar se apropie examenele de sfârşit de trimestru şi nu pot să plec de aici. De ce să nu vină bunicul în locul meu?

- Nu vrei să-ţi iei rămas-bun de la mama ta?

îmi luasem deja rămas-bun de la ea cu mulţi ani în urmă, când eram mică.

- Nu, nu neapărat. Aşteaptă. Ţi-l dau pe bunicul.

Bunicul, care îşi dăduse seama încetul cu încetul despre ce
vorbeam noi, a venit la telefon, părând distrus. El şi tatăl meu au discutat despre ce urma să se facă. Bunicul a refuzat să vină la funeralii. Eu am muşcat din pâinea prăjită – acum rece – şi am băut tot ceaiul slab. în timp ce îmi împachetam prânzul pregătit din resturile de la cina de ieri şi mi-l puneam în ghiozdan, a intrat bunicul în bucătărie. Pe faţa lui palidă se citeau durerea şi mânia.

- El a omorât-o, ticălosul!

- Cine?

- Tatăl tău, cine altul! Vreau să mă duc la înmormântarea ei, dar nu pot. Mi se frânge inima. Nu pot să merg la funeraliile singurului meu copil!

- Du-te dacă vrei.

- Nu pot. Am fost eliberat condiţionat. Acum am rămas singur pe lume.

Bunicul s-a aşezat pe podeaua din bucătărie şi a plâns încetişor.

- întâi îmi moare soţia şi acum fiica. Ce soartă!

L-am luat pe bunicul de umerii lui osoşi şi l-am legănat cu blândeţe. Ştiam că o să-mi miroasă mâinile a briantină, dar nu-mi păsa. Chiar aşa era. Simţeam ceva asemănător cu iubirea pentru bunicul meu. Mă lăsa întotdeauna să fac ce vreau.

- Bietul de tine! Dar ţi-au rămas bonsaii.

Bunicul s-a întors să mă privească.

- Ai dreptate. Tu eşti mereu aşa de calmă. Eşti o fată puternică. Eu sunt pierdut. Dar mă pot bizui pe tine.

înţelesesem situaţia bunicului de câtva timp. în cele patru luni de când locuiam la el, începuse să se bazeze pe mine să mă ocup de casă, de ce mai era de făcut pentru vecini, ba chiar să discut în numele lui cu chiriaşii din complexul de apartamente. Se bizuia pe mine în toate. Uitând cu totul de el, nu se ocupa decât de bonsai. Dorea atât de mult să facă asta că abia suporta să stea departe de copăcei.

între timp, mie mi se învălmăşeau în minte o mulţime de gânduri negre. încercam să găsesc o cale să ne menţinem pe linia de plutire atât eu, cât şi bunicul. Dacă îmi cerea tata să mă mut în Elveţia? Cum aveam să mă descurc? Şi dacă tata hotăra să se

întoarcă în Japonia cu Yuriko şi să se stabilească aici? Ce avea să se întâmple în acest caz?

Dar nici unul dintre aceste scenarii nu mi se părea probabil. Eram aproape sigură că tata va rămâne la Berna cu Yuriko, chiar şi fără mama. Bineînţeles că nu-mi va spune să vin acolo, ştiind că nu mă împac cu Yuriko. Din ultima scrisoare primită de la mama înţelesesem că se simţea singură în Berna, dat fiind că numai ea era asiatică în familie. Ce mult mă bucuram că nu mă dusesem cu ei! Am oftat de uşurată ce mă simţeam.

Dar, în câteva minute, m-a mai sunat cineva, de această dată era Yuriko.

- Alo, surioară. Tu eşti?

Auzeam vocea lui Yuriko pentru prima oară după câteva luni. Suna mai răguşită, mai matură, poate pentru că vorbea în şoaptă, de parcă se temea să n-o audă cineva. Nu aveam timp de aşa ceva.

- Trebuie să plec la şcoală şi n-am timp să stau la telefon. Ce doreşti?

- Mama noastră tocmai a murit şi tu te duci la şcoală? Cam rece atitudinea ta, nu crezi? Am auzit că nu vrei să vii nici la înmormântare. Vorbeşti serios?

- De ce? Ţi se pare ciudat?

- Da, e ciudat! Trebuie să ţinem doliu; aşa a zis tata. N-am să merg la şcoală un timp şi, desigur, trebuie să mă duc la înmormântare.

- Fă ce vrei. Eu mă duc la şcoală.

- Ce trist pentru mama!

Vocea lui Yuriko mă condamna. Dar dorinţa mea de a ajunge la şcoală nu avea nici o legătură cu mama. Dimpotrivă, mă grăbeam pentru că astăzi era ziua în care Kazue avea de gând să discute despre discriminarea de care se lovise când încercase să intre în trupa de majorete. Mă îndoiesc că mai ridicase vreo elevă din şcoala noastră o asemenea problemă. Era un eveniment de seamă, iar Kazue ar fi fost foarte dezamăgită dacă lipseam.

Nu că aş fi considerat un eveniment de la şcoală mai important decât moartea mamei mele. Nu despre asta era vorba. Dar eu eram cea care plantase sămânţa şi voiam să văd cu ochii mei cum avea să se descurce Kazue în această situaţie. Mama murise deja şi nu aveam ce să fac. Absenţa mea de la şcoală n-avea s-o readucă la viaţă. Totuşi, mi-am întrebat sora cum se purtase mama în ultimul timp.

- Era ceva ciudat în comportamentul ei?

- Da, părea să sufere de un fel de nevroză, mi-a răspuns Yuriko printre lacrimi. Chiar dacă se plângea că orezul e foarte scump, gătea o oală întreagă în fiecare zi, mai mult decât puteam mânca. Ştia că asta îl enerva pe tata, aşa că o făcea doar ca să-l scoată din sărite. Şi încetase să mai facă *bigos* pentru el. „Asta-i mâncare pentru porci", bombănea ea. Apoi n-a mai ieşit în oraş. Stătea acasă singură, pe întuneric, nu mai voia să aprindă lumina. Când mă întorceam acasă, credeam că nu e nimeni acolo, aşa că aprindeam lumina şi o vedeam stând la masă, cu ochii larg deschişi. Era înspăimântător. Se holba la mine şi îmi spunea chestii din astea: „Tu al cui copil

eşti?” Drept să-ţi spun, tata şi cu mine începuserăm să simţim că era prea mult pentru noi.

- Am primit scrisori de la ea, în care spunea lucruri ciudate, de asta te-am întrebat.
- Ţi-a scris? Ce zicea? Yuriko murea de curiozitate.
- Nimic important. De ce m-ai sunat?
- Am ceva de vorbit cu tine.

„E ciudat”, m-am gândit şi m-am pus în gardă. Nu vedeam nimic bun în asta. Cerul se întunecase şi mai mult, iar ploaia se înteţise. Aveam să mă ud leoarcă înainte să ajung la staţie. Era deja prea târziu ca să intru la timp la ora de dirigenţie, aşa că m-am resemnat şi m-am aşezat pe tatami[1]. Bunicul pusese ziare pe jos în camera cea mică şi muta acolo bonsaii de pe verandă. Lăsase uşa larg deschisă şi răpăitul ploii umplea camera. Am ridicat tonul.

- N-auzi ploaia? Toarnă cu găleata aici.
- N-o aud. Dar tu îl auzi pe tata plângând? Şi el face mult zgomot.
- Nu-l aud.
- Nu mai pot să stau aici acum că mama a murit, a spus Yuriko.
- De ce? am ţipat eu.
- Tata se va recăsători cu siguranţă. Ştiu totul despre asta. Se vede cu o tânără de la fabrică, o turcoaică. El e convins că nu ştie nimeni. Dar Karl şi Henri, şi toată lumea au aflat. Henri mi-a spus şi mie, înţelegi. A zis că e sigur că turcoaica e gravidă, aşa că nu mă îndoiesc că tata se va însura cu ea cât de curând. De asta nu pot să rămân aici. Mă întorc în Japonia.

Am sărit în picioare îngrozită. Yuriko se întorcea? Tocmai scăpasem în sfârşit de ea! Nu erau decât patru luni de când plecase

1 Rogojină tradiţională japoneză (n.tr.)

- .Unde ai de gând să locuieşti?
- Ce-ar fi să stau la voi?

Vocea lui Yuriko era linguşitoare. M-am uitat după bunicul, care tot aducea bonsaii în cameră, cu umerii uzi de ploaie, şi i-am răspuns categoric:

- Nici să nu te gândeşti.

.4.

Prin ploaia torenţială m-am îndreptat cu greu, dar hotărâtă spre staţia de autobuz. Apa curgea în torente pe şoseaua asfaltată, cu destulă repeziciune ca să formeze un torent. Un pas greşit şi m-aş fi udat până la genunchi. Autobuzul pe care îl prindeam întotdeauna venea pe şosea hârâind în spatele meu şi a trecut pe lângă mine, cu geamurile aburite de la răsuflarea pasagerilor. îmi închipuiam ce umezeală neplăcută era înăuntru.

La ce oră o fi următorul autobuz? Mă va duce la şcoală la timp pentru ora de dirigenţie? Mi-am dat seama că nu-mi mai păsa acum: fie ce-o fi. *Ce o să fac? Ce pot să fac?* La altceva nu eram în stare să mă gândesc.Dacă Yuriko se întorcea în Japonia şi nu avea unde să locuiască, va trebui să trăim din nou împreună ca nişte surori. Neavând alte rude la care să apeleze, singurul loc în care putea să vină era micul apartament al bunicului. Doar la gândul de a o avea pe Yuriko din nou sub acelaşi acoperiş cu mine mi se făcea pielea de găină. De îndată ce am să deschid ochii de dimineaţă, o voi vedea pe saltea lângă mine, privindu-mă cu ochii ei negri, iar apoi o să beau ceai şi o să mănânc pâine prăjită cu gem împreună cu ea şi cu bunicul! Rahat!

Yuriko avea să deteste mirosul de briantină ieftină cu care se dădea bunicul. O vor enerva bonsaii îngrămădiţi în apartament şi va dezaproba toate treburile pe care le facem noi pentru vecini. De îndată ce va ajunge Yuriko aici, era sigur că toţi cei din complexul de apartamente şi chiar din magazinele alăturate vor muri de curiozitate în privinţa ei. Echilibrul plăcut din viaţa mea cu bunicul va fi distrus. Bunicul ar putea chiar să ajungă din nou infractor!

Dar cel mai mult detestam gândul de a fi din nou fascinată de monstrul Yuriko, de a o avea mereu în preajmă pe sora mea. Nu mă simţeam niciodată în siguranţă cu ea alături. Deodată, m-am gândit la mama şi la sinuciderea ei.

„Cred că nu pot accepta ideea că o prăpădită de orientală ca mine a adus pe lume o frumuseţe ca Yuriko.” Motivul pentru care mama hotărâse să-şi ia viaţa nu era că se simţea prea singură şi nici că tata o înşela. Oare nu o făcuse din cauza lui Yuriko? Din cauza faptului că exista? Când am auzit că Yuriko se întoarce în Japonia, a început să mă cuprindă o furie inexplicabilă. Am urât-o pe mama pentru că se sinucisese şi pe tata pentru că îi fusese necredincios; apoi, aproape imediat, mi-a părut rău pentru mama şi am înţeles că aveam un fel de afinitate cu ea. Ochii au început să mi se umple de lacrimi. Acolo, în ploaie, am fost în stare s-o jelesc pe mama pentru prima oară. Poate că o să vă vină greu să credeţi, dar aveam doar 16 ani. Chiar şi eu aveam momente în care nu-mi puteam stăpâni emoţiile.

Am auzit în spatele meu o maşină care se apropia, trecând prin şuvoiul de apă. Ca să nu fiu stropită din cap până-n picioare, m-am adăpostit sub copertina unui magazin cu lenjerie de pat şi am aşteptat să se îndepărteze maşina. Era un enorm automobil negru – de genul celor folosite de oficialii guvernamentali, pe care rareori le vezi în cartier. Maşina a oprit chiar lângă mine şi cineva a coborât geamul.

- Nu vrei să faci o plimbare? Mitsuru a făcut o grimasă când i-au căzut stropi de ploaie pe faţă. Mă uitam la ea şi nu-mi venea să-mi cred ochilor, iar ea mi-a făcut semn să urc.

- Hai, repede!

Mi-am strâns umbrela şi m-am suit. Era foarte rece în maşină şi plutea un miros de deodorant ieftin pentru încăperi. Am bănuit că era al şoferiţei, o femeie între două vârste cu părul în dezordine. S-a întors spre banchetă să se uite la mine.

- Tu eşti fata care locuieşte într-un apartament care aparţine statului din Districtul P?

Avea vocea groasă şi răguşită de parcă îi dăduse cineva cu şmirghel pe gât.

-Da.

- Mamă, nu crezi că eşti cam nepoliticoasă? în timp ce îşi dojenea mama, Mitsuru îmi tampona cu batista ei uniforma udă. Mama ei se concentra asupra semnelor de circulaţie din faţa ei şi nu s-a scuzat, nici n-a râs. Deci asta era mama lui Mitsuru? Deoarece eram fascinată de relaţiile dintre oameni şi de ereditate, am privit-o cu atenţie pe femeie, întrebându-mă ce trăsături îi transmisese prietenei mele.

Părul îi era neîngrijit şi părea că fusese făcut odată permanent. Tenul îi era oacheş şi nu era machiată. Purta un veşmânt gri care putea fi cu greu numit rochie; arăta mai degrabă a cămaşă de noapte. Nu-i puteam vedea picioarele, dar eram sigură că purta sandale şi şosete sau o pereche de tenişi murdari.

Cum de putea femeia asta să fie mama lui Mitsuru? Era chiar mai prăpădită decât mama mea! Descurajată, i-am comparat faţa cu a fiicei sale. Mitsuru mi-a simţit privirea aţintită asupra ei şi s-a întors să se uite la mine. Privirile ni s-au întâlnit. A dat din cap, de parcă se resemnase. Mama lui Mitsuru a zâmbit, dezvelind un şir de dinţi micuţi care nu numai că nu arătau ca ai lui Mitsuru, dar nici nu se potriveau cu faţa ei.

- E neobişnuit, nu, pentru cineva din cartierul ăsta să meargă la o asemenea şcoală? Mama lui Mitsuru era o persoană care renunţase la ceva. Cred că veţi spune că e vorba despre reputaţie şi demnitate în societate. La ceremonia de acordare a matricolelor, mă uitasem pe furiş la părinţii celorlalte eleve. Cu toţii erau bogaţi, dar se străduiau să nu fie ostentativi. Sau mai degrabă îşi etalau bogăţia ascunzând-o în acelaşi timp. Oricum ai fi luat-o, cuvântul de ordine acolo era *bogăţia*.

Dar mama lui Mitsuru nu avea absolut nici o atitudine faţă de bogăţie. Probabil că avusese înainte, dar renunţase complet să se mai preocupe de acest aspect. Părinţii copiilor bogaţi se mândreau cu inteligenţa odraslelor lor. Chiar şi părinţii salariaţi se

fereau să fie ostentativi. Mitsuru îmi spusese că mama ei îi poruncise să nu zică nimănui că locuieşte în Districtul P, aşa că nu mă aşteptasem deloc s-o văd pe mama ei atât de neîngrijită. Presupusesem că era genul de femeie care face mult caz de înfăţişarea ei.

- Ai plâns? m-a întrebat Mitsuru.

M-am uitat la ea, dar nu i-am răspuns. în ochi i se citea o irascibilitate pe care n-o mai văzusem înainte. Chiar în acel moment am zărit demonul din ea, doar pentru o clipă l-am
prins de coadă. Era oare jenată? Şi-a ferit privirea de a mea.

- Am primit un telefon adineauri. A murit mama mea.

Mitsuru s-a întunecat la faţă. A tras de buza de jos cu degetele de parcă încerca să-şi smulgă gura de pe faţă. Mă întrebam când va începe să-şi bată dinţii de sus cu unghia, aşa cum făcea de obicei. Am simţit că se dădea o luptă în ea. Dar apoi a depus armele.

- îmi pare rău, a zis ea.

- Şi zici că ţi-a murit mama? Mama lui Mitsuru s-a uitat în spate la mine de pe locul şoferului, vorbindu-mi cu o voce care părea mai mult un scrâşnet. Suna exact ca aceea a oamenilor care veneau pe la bunicul meu. Sinceră, deschisă şi mai preocupată de realitate decât de aparenţă.

-Da.

- Câţi ani avea?

- înjur de 50, cred. Nu, poate că nu împlinise încă 50. Nu ştiam exact vârsta mamei.

- Atunci era cam de vârsta mea. Cum a murit?

- De ce? S-a schimbat ceva în viaţa ei?

- Nu ştiu.

- O mamă care se sinucide îşi lasă copiii într-o situaţie grea. Ar trebui să te învoieşti de la şcoală. Ce făceai pe stradă? m-a întrebat ea.

- Aveţi dreptate. Dar mama mea a murit departe, în altă ţară, şi nu pot face nimic dacă stau acasă.

- Totuşi, nu văd de ce te agiţi atât de mult să ajungi la şcoală, mai ales pe o ploaie ca asta. Mama lui Mitsuru mi-a studiat faţa în oglinda retrovizoare, ochii ei afundaţi în orbite m-au măsurat din cap până-n picioare.

- Trebuie să fiu la şcoală astăzi.

Nu voiam să-i spun de Kazue şi protestul ei împotriva discriminării, aşa că nu am continuat. Mama lui Mitsuru părea să-şi piardă interesul pentru doliul meu.

- Ia stai puţin, eşti metisă?

- Mamă! Ce importanţă are? a întrerupt-o Mitsuru, iar eu am auzit-o bătând uşurel în dinţi cu unghia. I-a murit mama. Nu-i mai pune atâtea întrebări!

Dar mama lui Mitsuru nu era femeia căreia să-i pui pumnul în gură.

- Locuieşti cu bunicul tău, aşa-i?

-Da.

- Şi bunicul tău e japonez?

-Da.

- Şi mama ta e japoneză. Atunci tata ce este?

De ce era aşa de curioasă? Totuşi, îmi făceau plăcere întrebările ei. Erau întrebări pe care toţi voiau să le pună, dar nu o făceau niciodată.

- Elveţian.
- Măiculiţă, ce pereche frumoasă! a zis zâmbind mama lui Mitsuru, dar eu mi-am dat seama că nu asta voise să spună.

Mitsuru mi-a şoptit la ureche:

- îmi pare foarte rău că mama e atât de nepoliticoasă. Aşa încearcă ea să fie drăguţă cu cineva.
- Acum nu sunt amabilă. Mama lui Mitsuru s-a mai întors o dată să se uite la noi. Pari o puştoaică dură. Mitsuru e o tocilară notorie. E absurd. Ea zice că vrea să meargă la Facultatea de Medicină din Tokio; e atât de încăpăţânată. Nu vrea niciodată să cedeze. Şi cu siguranţă nu vrea să-şi bată nimeni joc de ea. Asta-i tot ce o interesează. Şi a spus că nu mai vrea să trăiască acolo, aşa că şi-a închiriat o locuinţă. La gimnaziu a trebuit să facă faţă unor hărţuieli îngrozitoare, aşa că a învăţat să se apere singură. Dar îmi pare foarte rău că nu am lăsat-o atunci să plece de la şcoala aceea.
- De ce te-au hărţuit? am întrebat-o pe Mitsuru pe un ton nepăsător.

Mama ei a răspuns până să deschidă ea gura.

- Pentru că mama ei e patroana unui bar, de-aia!

A parcat maşina exact în faţa porţii şcolii, dându-se peste cap ca să atragă privirile curioase ale elevelor care intrau în clădire. Era al naibii de pornită s-o enerveze pe Mitsuru. Când i-am mulţumit pentru că m-a adus, mi-a spus:

- Nu uita să-i spui bunicului să treacă pe la barul meu data viitoare când iese în oraş. Se numeşte „Fluviul Albastru", e chiar vizavi de staţie.

Nu ştiam sigur, doar bănuiam că barul era un fel de cabaret.

- E vreun bonsai acolo?
- De ce?
- Bunicul preferă bonsaii femeilor, de aceea.

Mama lui Mitsuru nu ştia cum să reacţioneze la gluma mea şi şi-a întins gâtul să-mi spună ceva, dar orice o fi fost n-am auzit, căci Mitsuru deja trântise portiera. Mi-a ţinut umbrela ei până mi-am deschis-o pe a mea.

- Mama e groaznică, nu-i aşa? Dar se preface doar că e rea. Nu suport aşa ceva. Cineva care se dă peste cap să spună lucruri urâcioase ca astea este un mare laş, nu crezi?

Mitsuru vorbea măsurat, fără să se enerveze. Am dat din cap, spunându-i că am înţeles foarte bine. Mama ei nu era pe măsura idealului lui Mitsuru. Şi în cazul meu era la fel. Copiii nu-şi aleg mamele.

- Eşti bine? m-a întrebat Mitsuru aruncându-mi o privire îngrijorată.
- Sunt bine. Simt că mama mea şi cu mine ne-am despărţit deja cu mult dmp în urmă.
- înţeleg ce vrei să spui. Şi eu simt că mi-am luat rămas-bun de la mama de foarte multă vreme. Acum doar mă folosesc de ea, înţelegi, să mă plimbe cu maşina şi alte chesdi de genul ăsta.
- Ştiu cum e.

- Eşti o fată ciudată. Mitsuru s-a uitat în sus la mine când a rostit aceste cuvinte, dar apoi şi-a văzut o prietenă care îi făcea semne. Trebuie să plec.

- Aşteaptă puţin. Am prins-o de bluză. S-a întors să se uite la mine. Când ai fost hărţuită, mama ta a zis că ai ripostat. Cum?

- Păi — Mitsuru i-a făcut semn prietenei sale să plece înaintea ei, ca să poată vorbi cu mine — le-am lăsat să se folosească de notiţele mele.

- Dar apoi le-ai lăsat să se folosească şi de tine, nu-i aşa? Cum de poţi fi aşa drăguţă cu fetele care s-au luat de tine?

Mitsuru s-a bătut uşurel cu degetul peste dinţii ei mari.

- îţi spun doar ţie asta, e-n regulă? Notiţele pe care li le-am împrumutat nu erau cele adevărate.

- Cum adică?

- Am două rânduri de notiţe. Cele adevărate sunt mult mai complete şi amănunţite decât cele pe care li le-am dat lor. în acelea erau doar câteva dintre punctele importante, pentru ca ele să nu observe. Dar notiţele erau contrafăcute.

Mitsuru şuşotea de parcă ar fi vorbit despre ceva jenant. Şi totuşi, tonul îi era atât de entuziast, încât îi ascundea cu greu bucuria.

- îndrăzneala lor mă dezgustă. Deoarece au obiceiul să le intimideze pe altele, pentru ele nu reprezintă nimic să împrumute notiţele cuiva. Singurul mod în care te poţi apăra de obrăznicia lor este să te impui şi să faci un târg cu ele. Pentru că le-am lăsat să-mi copieze notiţele, au încetat să-şi mai bată joc de mine; ăsta a fost târgul pe care l-am făcut. Fetele alea se prind repede. Au înţeles imediat că nu sunt o fată slabă de înger, de care pot să facă mişto. Le puteam fi de folos, aşa că au început s-o hărţuiască pe alta. Mitsuru a zâmbit slab şi a dat din umeri. Tu nu ştii cât de intimidată am fost în gimnaziu. A fost groaznic. Timp de un an întreg, nici o fată n-a vorbit cu mine. Singurii care vorbeau cu mine erau profesorii şi femeile care lucrau la magazinul şcolii. Nimeni altcineva. Chiar şi fetele care intraseră în şcoală în acel an îşi băteau joc de mine. Aveau impresia că, dacă intimidau pe cineva din afara elitei, vor ajunge să facă parte din acel cerc exclusivist.

A sunat primul clopoţel. Ora de dirigenţie avea să înceapă din clipă în clipă. Am pornit în grabă spre clasă. N-am înţeles niciodată cum au putut să intimideze o fată aşa drăguţă ca Mitsuru.

- Nu pot să pricep de ce te-au luat pe tine drept ţintă.

- Pentru că mama venea să asiste la ore în perioada iniţială de formare. Uite cum s-a prezentat la prima întâlnire dintre părinţi şi copii: „Sunt încântată că fiica mea a intrat în sfârşit la Şcoala Q. Pusese ochii pe această şcoală de mult timp. Sperasem să intre din cursul primar, dar, când acest lucru nu s-a întâmplat, am visat să o văd aici măcar la gimnaziu. A învăţat mult şi munca ei a fost răsplătită. Acum sper că o să vă înţelegeţi toate cu fetiţa mea şi o să ajungeţi bune prietene!”

Aşa obişnuia mama să se poarte cu oamenii de la bun început. Dar, chiar de a doua zi, am ajuns ţinta

batjocurii lor. Dimineaţa era pe tablă un desen cu mama mea purtând un taior de un roşu aprins şi un inel cu un diamant mare, iar alături scria: „în sfârşit, e elevă la Şcoala Q!” Dar ce voiau să spună era că, indiferent dacă intrasem în şcoala primară sau la gimnaziu, nu aveam să fiu *niciodată* una de-a lor.

- înţeleg perfect.
- Ce crezi că înţelegi?
- Ce mi-ai spus despre mama ta.

Aş fi vrut să adaug că ştiam că îi era ruşine cu mama ei. Dar Mitsuru s-a încruntat.

- îmi pare rău… Am vrut să spun despre mama ta. Cu faptul că a murit azi şi toate celelalte.
- Să nu-ţi pară. E-n regulă. Ştii, mai devreme sau mai târziu tot trebuia să ne despărţim.
- Mişto. Chiar că eşti mişto.

Mitsuru a râs bucuroasă. Amândouă am ştiut că se întâmplase ceva între noi în acel moment, ceva ce numai noi două puteam preţui. Din acea zi, am nutrit pentru Mitsuru o afecţiune plină de duioşie.

Am intrat în clasă şi m-am uitat imediat după Kazue. Privea chiorâş spre tablă, palidă şi tensionată. Când m-a văzut, s-a ridicat şi a venit la banca mea cu acel mers smucit al ei.

- Hei, am de gând să ridic problema aceea astăzi.
- Da? Baftă!
- Vei spune şi tu ceva, nu-i aşa?

Kazue s-a uitat cu atenţie la faţa mea. Ochii ei mici, tiviţi cu gene negre erau aţintiţi asupra mea. Când i-am întors privirea, am simţit cum îmi creşte ura faţă de ea. Ce cretină era! Cu cât insista pe lângă mine, cu atât mă gândeam mai mult la prietenia mea atât de diferită cu Mitsuru. Credeţi că atitudinea mea era ofensivă? Aşa mergeau lucrurile în lumea mea.

- Sigur. O să te sprijin, am spus, convinsă că nu o să fac aşa.

Kazue părea uşurată. Ochii îi scânteiau.

- Ce bine! Ce o să spui?
- Ce-ar fi să confirm că tot ce spui tu e adevărat?
- E-n regulă. Când încep, ridici mâna, bine? Kazue s-a uitat abătută prin clasă cât timp a vorbit cu mine. Fetele cele noi se aşezaseră cuminţi pe locurile lor, aşteptând să vină diriginta; cele vechi erau adunate în fundul clasei şi şuşoteau. Ei bine, să începem.

Kazue s-a întors la banca ei, părând încrezătoare. Apoi s-a deschis uşa clasei şi a intrat diriginta noastră. Ea era profesoara care ne preda autorii clasici şi noi toate o porecliserăm „Hana-chan”. Era necăsătorită, avea aproape 40 de ani, aşa cred. Purta întotdeauna un taior bine croit, fie bleumarin, fie gri, şi o bluză cu guler alb. Nu venea niciodată la şcoală fără un colier de perle mici la gât. Avea mereu la ea o agendă legată în piele verde-închis, iar obrajii îi erau albi ca hârtia, fără nici un strop de machiaj. Intrase în Şcoala Q,din cursul primar şi făcuse facultatea tot acolo, aşa că era mândră de pregătirea ei.

Kazue, roşie la faţă, s-a dus repede la locul ei. Eu nu-mi luam ochii de la ea.

- Bună dimineaţa, fetelor! şi-a salutat Hana-chan clasa, cu vocea ei uşor nazală, ca o rafală

de mitralieră. S-a uitat lung pe fereastră. încă mai ploua.

- Meteorologii au spus că se va însenina până diseară. Dar nu ştiu dacă va fi chiar aşa...

Kazue a tras adânc aer în piept şi s-a ridicat. O urmăream cu coada ochiului. Hana-chan s-a uitat la ea, surprinsă. Eu îmi aţintisem privirea în spatele lui Kazue, îmboldind-o prin forţa telepatiei. *Hai! Vorbeşte!* în cele din urmă, cu o voce înecată în salivă, a început.

- A... aş vrea să ridic o problemă. Despre cluburi.

Kazue s-a uitat la mine cu emoţie, dar eu m-am prefăcut
că nu ştiu ce vrea şi mi-am rezemat bărbia într-o mână. Chiar atunci fetele din trupa de majorete au venit repede în faţa tuturor. Kazue se holba la ele, neştiind ce să creadă. Fetele s-au aliniat şi, stând drepte, au început să cânte „La mulţi ani!" într-o clipită, toate celelalte intonau melodia. Fetele care conduceau corul erau aproape toate vechi în şcoală, majoritatea intrate din clasele primare. Hana-chan a izbucnit în hohote de râs.

- Cum de ştiţi că e ziua mea?

Majoretele au început să-şi agite pampoanele şi să lanseze pocnitori de sărbătoare, după care au urmat aplauze şi ovaţii. La auzul pocnitorilor, Kazue s-a dus în banca ei. O elevă drăgălaşă, cu părul strâns într-o coadă de cal, a scos din spatele ei un buchet de trandafiri şi i l-a dat lui Hana-chan.

- O, m-aţi făcut aşa de fericită!

- Toate am vrut să ciocnim un pahar în cinstea dumneavoastră, pentru că împliniţi 40 de ani!

Când făcuseră oare toate pregătirile? m-am întrebat. Iată-le scoţând doze de sucuri dintr-o pungă de hârtie şi dând fiecărei eleve câte una.

- Hai să bem toate în cinstea lui sensei[1]! La mulţi ani!

Unele eleve era nedumerite, nu ştiau dacă e în regulă să
bem ceva în sala de clasă. Dar nici una nu voia să strice petrecerea, aşa că s-au prefăcut că se distrează. Am început să-mi sorb sucul care mă pişcă un pic pe limbă şi îmi lăsa o peliculă de zahăr pe dinţi. Kazue s-a strâmbat, simţindu-se umilită.

- Sensei, spuneţi ceva! în culmea entuziasmului, elevele o îndemnau cu vorbe linguşitoare.

- Păi sunt uimită! Hana-chan strângea la piept buchetul de trandafiri. Dar vă mulţumesc din suflet tuturor! Azi împlinesc 40 de ani! Sunt sigură că vă par tuturor foarte bătrână. Şi eu am învăţat în şcoala asta. Diriginta mea – din primul an de liceu – era exact de vârsta pe care o fac eu astăzi. O consideram foarte bătrână şi bănuiesc că şi voi gândiţi la fel. Ce deprimant!

- Dar nu arătaţi deloc bătrână! a strigat una dintre eleve şi întreaga clasă a izbucnit în râs.

- Mulţumesc. Este un privilegiu pentru mine să vă fiu dirigintă! *Independenţă, încredere în sine şi stimă de sine* este o deviză care vă va folosi în viitor. Voi toate sunteţi binecuvântate. Şi tocmai pentru că sunteţi binecuvântate vă putem educa să fiţi

mândre şi să aveţi încredere în voi înşivă. Aşa că, vă rog, învăţaţi mult şi dezvoltaţi-vă personalitatea!

Ce discurs patetic! Dar a fost primit cu aplauze şi fluierături, aşa de tari că profesoara din clasa de alături şi-a vârât capul pe uşă să vadă ce se întâmplă. Dar eu ştiam că nici una dintre noi nu era cu adevărat mişcată. Hana-chan era indusă în eroare.

Când m-am uitat la Mitsuru, bătea din palme şi o privea pe Hana-chan cu faţa numai zâmbet. Simţindu-mi privirea

,' Profesor sau învăţător (în limba japoneză) (n.tr.) s-a întors înspre mine şi a strâmbat din nas. M-am simţit aşa fericită de parcă Mitsuru şi cu mine eram complice la o crimă. Tot ce putea face Kazue era să asiste la scenă, deoarece speranţele pe care şi le pusese în crunta ei răzbunare fuseseră năruite de către majorete.

Când s-au terminat orele din acea zi, mi-am strâns lucrurile şi am ieşit. Cerul era senin cât vedeai cu ochii, de parcă furtuna de dimineaţă nici nu avusese loc. Mi-am amintit brusc că Yuriko se întorcea în Japonia şi m-am îndreptat spre staţia de autobuz într-o dispoziţie foarte proastă.

- Aşteaptă!

Mi-am întors capul şi am văzut-o pe Kazue ţopăind cu zgomot după mine. Purta nişte cizme de cauciuc bleumarin foarte urâte, iar fetele din spatele ei îşi dădeau coate şi râdeau de ea.

- Hei, ce s-a întâmplat azi chiar că m-a scârbit. Şi pe tine, nu?

Ar fi fost mai corect să spun că mă dezamăgise, dar am

dat din cap aprobator, fără să scot o vorbă. Kazue m-a bătut pe umăr.

- Te grăbeşti să ajungi acasă?
- Nu prea.
- Ei bine, să fiu sinceră, azi e şi ziua mea.

Kazue şi-a apropiat gura de urechea mea. îi simţeam dulceaţa jilavă a transpiraţiei.

- La mulţi ani!
- Nu vrei să vii la mine acasă?

-De ce?

- Mama mi-a spus că azi pot să aduc o prietenă de la şcoală.

Eram curioasă s-o cunosc pe mama ei. în ziua în care am

aflat că îmi murise mama am întâlnit-o pe mama lui Mitsuru, iar acum aveam o şansă s-o

cunosc şi pe mama
lui Kazue

- .Vino, te rog! Nu trebuie să stai mult.

Nu pot să-i spun că n-a vrut nimeni să vină la noi. Pe faţa lui Kazue s-a aşternut o expresie îndurerată, de parcă şi-ar fi amintit ce se întâmplase în clasă. Din puţinul pe care reuşise Kazue să mi-l spună înainte să fie întreruptă, reieşea că toată lumea din şcoală ştia că ea încercase să abordeze problema discriminării în cluburi. Fata era pe cale să ajungă o a doua Mitsuru, următoarea victimă care trebuia să fie torturată, şi habar n-avea prin câte necazuri trecuse Mitsuru. Imediat ce mi-a venit acest gând, am şi auzit-o pe Kazue pomenind numele lui Mitsuru.

- Eşti prietenă bună cu o fată pe nume Mitsuru, nu-i aşa? Crezi c-aş putea s-o invit şi pe ea?

Eram aproape sigură că Mitsuru avea de gând să înveţe în acea după-amiază. Plecase de la şcoală cât de repede fusese posibil.

- Nu, s-a dus acasă, am răspuns eu sec.
- Elevele cu adevărat inteligente sunt întotdeauna ocupate, nu-i aşa? a întrebat Kazue, cu multă dezamăgire în glas.
- Nu te mai gândi la asta. Oricum nu te place.

Minciuna mea a redus-o la tăcere pe Kazue.

- Nici tu nu eşti obligată să vii, a spus ea, cu ochii în pământ.
- Nu, e-n regulă. Vin la tine.

• 5 *

Am luat un tren din acelea private şi am coborât într-o gară de la periferia Districtului Setagaya, atât de mică încât nu avea decât un singur peron. Kazue a dat colţul şi am ajuns pe o stradă din cartierul rezidenţial, care arăta exact cum mă aşteptam: liniştită, fără trafic şi mărginită de case nu prea mari. Deşi nu vedeai acolo vile de lux, nu erau nici complexe de blocuri cu apartamente ieftine.

Erau puse plăcuţe de bun gust pe poarta fiecărei case, iar în spate aveau mici peluze. în fiecare duminică, stăpânii familiilor din aceste case ieşeau fără îndoială pe peluze să-şi exerseze loviturile de golf în sunetul muzicii de pian care ieşea de pe ferestrele de la living. Auzisem că tatăl lui Kazue era salariat şi de aceea îmi închipuiam că luase un împrumut pe 30 de ani ca să-şi cumpere acea casă. Posomorâtă, Kazue călca apăsat înaintea mea, de parcă era iritată că trebuie să mă târască după ea. Dar, în scurt timp, a început să-mi arate toate locurile importante de pe drum. „Asta e gimnaziul unde am învăţat", a spus ea cu mândrie în glas. „Vezi casa aceea veche? Acolo am luat lecţii de pian." Mă călca pe nervi cu amintirile ei.

Ajungând la capătul străzii, Kazue mi-a făcut semn spre o altă casă.

- Asta-i casa mea, mi-a spus ea pe un ton triumfător.

Era o clădire mare cu două etaje, înconjurată cu un zid vechi de piatră otani. Casa era zugrăvită în maro şi acoperişul era din ţigle masive. în grădina mult mai mare şi mai îngrijită decât cele ale caselor învecinate era multă vegetaţie: arbuşti şi copaci.

- Ce casă impresionantă! E închiriată?

Kazue părea uimită de întrebarea mea. Apoi şi-a scos pieptul în afară şi mi-a răspuns:

- Terenul e închiriat, dar casa e a noastră. Trăiesc aici de când aveam şase ani.

În zidul de piatră erau înşirate deschizături rombice, poate pentru ventilaţie. M-am uitat printr-una dintre găuri în grădină, unde creşteau din loc în loc azalee, bulgări-de-zăpadă şi alţi arbuşti răspândiţi pe la noi. Ghivece cu plante erau îngrămădite în fiecare ungher.

- Hei, n-ai şi bonsai aici? mi-a ieşit din gură fără să vreau. Dar când m-am uitat mai bine mi-am dat seama că luasem drept bonsai ceea ce bunicul meu numea „biete plante cultivate de om", doar ghivece cu gălbenele, nu-mă-uita, margarete şi alte flori pe care le vezi expuse în faţa oricărei florării vechi.

O femeie cu ochelari stătea pe vine şi îngrijea de flori, rupându-le pe cele ofilite şi alungând ţânţarii.

- Mamă!

Femeia a întors capul când a strigat-o Kazue. M-am uitat la ea plină de curiozitate. Purta ochelari cu rame de argint şi avea acelaşi păr negru şi aspru ca şi Kazue, tăiat scurt, care îi încadra obrajii. Faţa îi era îngustă şi trăsăturile mai simetrice decât ale lui Kazue.

- Ai adus o prietenă? a zâmbit vag şi ramele ochelarilor i s-au ridicat peste sprâncene. Era evident că avea supraocluzie verticală; oare nu exista pe undeva un peşte cu acelaşi gen de bot? Oare cum arată tatăl ei? m-am întrebat. M-a învins curiozitatea, aşa că am hotărât să stau până venea el acasă.
- Fă-te comodă.
- Mulţumesc.

Mama s-a întors la ghivecele ei. Nu mă primise cu prea multă căldură. Poate o deranja că picasem tocmai la ora cinei. Poate Kazue nu-i spusese că aduce acasă o prietenă. Poate că nici măcar nu era ziua ei. Oare mă minţise Kazue? Am vrut s-o întreb, dar, până să apuc, ea mi-a pus mâna pe spate şi practic m-a împins prin uşa de la intrare.

- Hai, intră.

Purtarea copilărească a lui Kazue mă călca pe nervi. în plus, nu suportam să fiu atinsă.

- Vrei să mergem în camera mea?
- Mi-e indiferent.

Casa era cufundată în întuneric. N-am detectat nici un miros care să-mi sugereze că cina era gata. Era o tăcere mor- mântală, nu se auzea nici un radio sau televizor. Odată ce mi s-au adaptat ochii la întuneric, mi-am dat seama că, deşi casa era impresionantă la exterior, în interior era mobilată cu lucruri ieftine. Chiar şi aşa, totul era bine întreţinut şi într-o perfectă ordine. N-am văzut un fir de praf nicăieri – nici pe hol şi nici măcar pe scări. în toată casa se simţea mirosul austerităţii. De când locuiam cu bunicul, învăţasem să tai din cheltuieli şi să fac economii, astfel că recunoşteam bine mirosul unui trai auster. în această casă emana din fiecare ungher şi totuşi se infiltra şi o senzaţie de indecenţă. Tocmai devotamentul faţă de austeritate era pătruns de indecenţă, de parcă chiar toate eforturile de a economisi erau nesăbuite.

Kazue a luat-o pe scări înaintea mea. Scârţâiau. Erau două camere la etajul al doilea. Camera mai mare de deasupra holului era a lui Kazue. Patul ei era dat la perete, iar biroul pus în mijloc. Nu

avea televizor şi nici combină muzicală. Camera ei era spartană, ca un dormitor comun. Ici şi colo erau risipite articole de îmbrăcăminte. Patul era nefăcut, acoperit cu o cuvertură mototolită.

Manuale şi cărţi de referinţă erau puse claie peste grămadă în bibliotecă şi mai îngrămădise un trening într-un raft gol.

într-un cuvânt, în camera lui Kazue era tot atâta mizerie şi dezordine pe cât erau de curate şi îngrijite casa şi grădina. Nu era o notă bună pentru ea.

Fără să-şi bage deloc în seamă musafira care stătea acolo şi se uita înjur cu neîncredere, Kazue şi-a aruncat ghiozdanul pe jos şi s-a aşezat la birou. Acolo erau cartonaşe cu sloganuri lipite pe perete. Le-am citit cu voce tare:

- „Victoria se obţine doar prin propriile forţe!" „Ai încredere în tine." „Stabileşte-ţi obiective!" „Fii o adevărată elevă a Şcolii Q!"

- Le-am pus acolo după ce am luat examenul de admitere. Am intrat, aşa că sunt un fel mărturie a succesului pe care l-am repurtat, a zis Kazue.

- Păi se pare că a fost o mare victorie! am spus lăsând o notă de cinism să mi se strecoare în voce.

Dar Kazue n-a făcut decât să zâmbească dispreţuitor.

- Am rupt cartea cu dinţii, să ştii.

- Eu n-am scris sloganuri atât de categorice.

- Păi, tu eşti ciudată. Kazue m-a privit ţintă şi mi-a studiat faţa cu multă atenţie.

- De ce zici că sunt ciudată?

- Faci totul cum te taie capul. A apăsat pe fiecare cuvânt, dar pe urmă n-a mai spus nimic. Voiam să ies de acolo şi să plec acasă cât mai repede cu putinţă. îmi făceam griji pentru bunicul, pentru care moartea mamei mele fusese o lovitură grea. De ce naiba venisem acolo? M-au copleşit regretele.

Am auzit zgomot de paşi care se apropiau pe furiş, ca o pisică urcând scările. Mama ei a strigat-o pe Kazue din spatele uşii.

- Kazue, draga mea, putem vorbi o clipă?

Kazue a ieşit din cameră şi cele două au şuşotit ceva pe hol. Mi-am lipit urechea de uşă ca să aud ce-şi spuneau.

- Ce facem cu cina? a întrebat-o mama ei. Nu aşteptam musafiri şi nu avem destul.

- Dar tata a zis că vine mai devreme acasă în seara asta, aşa că pot să aduc o prietenă.

- A, da. E prima din clasa ta?

-Nu.

- Dar a câta?

Şi-au coborât atât de mult vocile că n-am mai auzit nimic. Fusese oare chestia cu ziua ei doar un şiretlic? Vrusese oare Kazue să i-o prezinte tatălui ei pe Mitsuru? încercase oare să mă folosească pe post de momeală ca s-o atragă pe Mitsuru aici? Nu valoram absolut nimic în ochii acestei familii, nefiind printre primele eleve din clasă. Mama lui Kazue a coborât tiptil scările. Mergea ca şi cum îi era teamă să nu trezească pe cineva.

- Scuză-mă, a zis Kazue când s-a întors. Rezemându-se de uşă să o închidă, a adăugat: Rămâi la cină, nu? Am dat din cap că da, iară urmă de jenă. După toată şuşoteala lor, eram curioasă ce fel de cină o să ofere unui musafir nepoftit ca mine. Kazue a început să răsfoiască o carte de referinţă, părând stânjenită. Paginile erau însemnate sus şi aproape negre de atâtea pete de tuş.

- Eşti singură la părinţi?

Kazue a dat din mână în semn că nu.

- Nu, am o soră mai mică. învaţă acum pentru examenul de admitere la liceu.

- Va veni şi ea la Liceul Q?

Kazue a dat din umeri.

- Nu e destul de deşteaptă. Dar se străduieşte atât de mult că ţi se frânge inima pentru ea! Păcat că nu e la fel de inteligentă ca mine. Mama spune mereu că e aşa pentru că seamănă cu ea. Dar mama a terminat un colegiu pentru fete, aşa că nu spune chestia asta decât din cauza tatei. A făcut un colegiu foarte bun. Totuşi, eu am noroc că semăn cu tata, pentru că el a studiat la Universitatea din Tokio, cea mai bună din ţară. Dar tatăl *tău?* La ce facultate a fost?

- Nu cred că a urmat cursurile vreunei facultăţi.

Kazue s-a uitat la mine stupefiată, exact cum mă aşteptam.

- Bine, dar la ce liceu?

- Nu ştiu. Habar n-aveam la ce şcoli fusese tata în Elveţia.

- Bine, atunci bunicul tău, acela la care stai acum?

- El n-a făcut nici măcar liceul.

- Dar mama ta?

- Cred c-a urmat şi liceul.

- Deci tu eşti speranţa lor!

- Cum adică?

La ce puteam noi spera? Mi-am dat capul pe-o parte. Kazue se zgâia la mine de parcă mă prefăcusem brusc într-o fiinţă de pe altă planetă. Până în acel moment, sunt sigură că crezuse că noi două aveam aceleaşi dorinţe. Dar Kazue nu era genul de persoană căreia să-i pese că alţi oameni au idei diferite de ale ei.

- Ei bine, trebuie să-ţi dai toată silinţa, nu-i aşa? Dacă dai tot ce-i mai bun în tine, ai să reuşeşti.

- Să reuşesc? Ce?

Ce naiba, să ai succes! Kazue s-a uitat nedumerită la sloganurile de pe pereţi. De când eram în clasele primare, m-am decis să intru în Liceul Q,de Fete. E o şcoală nemaipomenită.Dacă te străduieşti şi eşti dintr-o familie bună, poţi să intri în acest liceu şi apoi să mergi la Universitatea Q. E ceva aproape automat. Şi dacă termin printre primele zece din clasă, pot să intru la Facultatea de Studii Economice din cadrul Universităţii Q. O să strâng o mulţime de note de 10 şi, după ce voi absolvi, o să pot primi o slujbă într-o companie de prim rang.

- Şi după ce vei intra în această companie ce-ai să faci?

- Cum ce? Am să lucrez acolo, firește! Nu e grozav? Trăim într-o ţară în care femeile pot lucra în orice domeniu doresc. Când era mama tânără, nu era posibil, aşa că vreau să fac eu ce n-a putut ea.

Am auzit-o pe mama lui Kazue strigând-o de la baza scărilor. Kazue a plecat din cameră, dar, când a deschis uşa, am detectat mirosul puternic de sos soba' rece. După câteva minute, Kazue s-a întors ducând o tavă cu vopseaua scorojită, din acelea folosite pentru comenzile de acasă. Pe tavă erau două farfurii cu bambus, cu tăiţei soba deasupra şi două boluri mici cu sos.

- Pentru că ţi-ai schimbat programul ca să vii la noi, am vrut să-ţi oferim o cină festivă. Mama tocmai a comandat soba pentru amândouă, aşa că hai să mâncăm aici.

Nu era exact ideea mea de mâncare pentru musafiri, dar n-am spus nimic. Cred că în fiecare casă există alt concept de ospitalitate. Mi-am amintit din nou de sărăcia pe care o văzusem de când intrasem în casă.

Kazue a ieşit iar şi s-a întors cu un scaun cu o perniţă roz pentru şezut, de genul celor care se pun la biroul unui elev. Era probabil al surorii ei mai mici. Kazue mi-a spus să iau loc.

' Mâncare tradiţională în Japonia, care constă în tăiţei subţiri pe care se pune sos. (n.tr.)

Stăteam acum una lângă alta la birou şi am început să mâncăm tăiţeii.

Deodată s-a deschis uşa.

- De ce mi-ai luat scaunul? Sora ei, văzându-mă, a înclinat din cap cu sfială. A observat farfuriile cu soba şi i s-a citit pe faţă ranchiuna când şi-a dat seama că nu era una şi pentru ea. Chipul şi corpul ei erau o versiune în miniatură a lui Kazue, dar avea păr lung care îi cădea pe spate.

- Am invitat o prietenă. A trebuit să ţi-l iau pentru puţin timp. Nu-ţi face griji. O să ţi-l dau înapoi când terminăm de mâncat.

- Şi eu cum să-mi fac temele?

- Ţi-am spus că ţi-l aduc înapoi când suntem gata.

- Tu ar trebui să mănânci în picioare!

Cele două se dondăneau fără să-mi arunce nici o privire. După ce a plecat sora ei, i-am spus lui Kazue:

- îţi place de sora ta mai mică?

- Nu prea. Kazue mânuia cu stângăcie beţişoarele, ridicând la gură tăiţeii cleioşi şi scăpându-i apoi în sos.

- Ştie că nu-i la fel de deşteaptă ca mine, aşa că e invidioasă. Când am luat examenul de

admitere, ştiam că ea spera să pic. Şi, dacă nu reuşeşte la testul de mâine, pariez c-o să dea vina pe mine că i-am luat scaunul. Aşa e ştrengăriţa asta.

Kazue şi-a terminat soba înaintea mea şi apoi a început să dea pe gât ce mai rămăsese din sosul negru ca smoala. Până atunci, eu îmi pierdusem complet pofta de mâncare şi mă jucam cu beţişoarele ieftine de lemn, punându-le în ambalajul în care veniseră, apoi scoţându-le de acolo şi vârându-le din nou înapoi. Deodată mi s-a părut foarte jalnic să mănânc tăiţei soba în camera mizerabilă a lui Kazue. încăperea era plină de praf, cred că nu se mai făcuse curăţenie acolo de Dumnezeu ştie când şi mirosea a vizuină de animal. M-am gândit iar la telefonul primit dimineaţa de la Yuriko şi la felul în care descrisese comportamentul mamei din ultimul timp.

Mama mea stând cu ochii larg deschişi în întuneric, încu- indu-se într-o cameră cu lumina stinsă. Nervii ei slabi – mă întrebam dacă nu-i moştenisem. Ar fi fost o binecuvântare să-i fi transmis lui Yuriko, dar, în comparaţie cu mine, sora mea nu era o fiinţă complicată, ci foarte directă când dorea ceva. Eu eram cea care semăna cu mama.

Kazue s-a întors spre mine şi m-a întrebat:

- Ai fraţi sau surori?

- Am o soră mai mică, am răspuns eu cu amărăciune în glas. Chiar şi gândul la Yuriko mă întrista. Kazue şi-a stăpânit emoţia. Părea că vrea să-mi mai pună întrebări, dar nu i-am dat timpul necesar, intervenind cu o întrebare proprie: Nu cred că aţi fi avut soba la cina din seara asta. Ce-aţi fi mâncat dacă nu veneam eu?

- Poftim? Kazue şi-a dat capul pe spate de parcă ar fi spus: „De ce pui nişte întrebări atât de ciudate?"

- Sunt doar curioasă.

Voiam să ştiu ce ar fi pregătit Kazue şi mama ei pentru cină. Ar fi făcut prăjituri din noroi şi frunze zdrobite de bul- gări-de-zăpadă şi salată de păpădii fără flori? Mama lui Kazue părea să fie genul de femeie căreia îi plăcea doar „să se joace de-a gospodina". Părea atât de detaşată de lumea reală, făcându-şi treburile din casă mai mult ca un robot decât ca o fiinţă umană.

- Tata, tu şi cu mine suntem singurii care mâncăm soba în seara asta. Mama a spus că ea şi sora mea vor mânca nişte resturi de la prânz. Nu comandăm mâncare aproape niciodată; doar porţiile astea mici de soba costă 300 de yeni. E o prostie să dai atâţia bani! Dar am comandat pentru că ai venit tu în vizită.

M-am uitat fix la lampă, observând că umbrele înserării începeau să învăluie camera. în mijlocul tavanului de placaj gălbui era un tub de neon, aşa cum vezi în clădirile de birouri. Când l-a aprins, Kazue a scos un uşor şuierat ca sunetul făcut de o zburătoare care bate din aripi. în lumină, profilul lui Kazue era un contur negru. Neputându-mă stăpâni, am întrebat-o:

- Păi de ce doar tatăl tău, tu şi cu mine primim soba?

Ochii mici ai lui Kazue au aruncat scântei.

- Pentru că în casa noastră există o anumită ordine. E ca şi experimentul pe care îl faci cu

un câine de casă, nu-i aşa? îi aliniezi pe toţi membrii familiei şi dai drumul câinelui să vezi la cine se duce din prima. Şi acela e stăpânul. Toată lumea ştie imediat care este ierarhia – cine are mai mult prestigiu şi autoritate. Şi respecţi această ierarhie aşa cum este ea. Nimeni nu trebuie s-o explice, dar toţi i se supun. Totul se decide potrivit acesteia – de exemplu, cine are dreptul să facă baie primul şi cui i se cuvine cea mai bună mâncare. Tatăl meu e întotdeauna primul, nu-i normal? Eu sunt a doua. Mama era înainte a doua, dar eu am reuşit să ajung printre primii copii de vârsta mea în clasamentul şcolilor din toată ţara. Deci trebuia să fiu eu a doua. Deci acum tata e primul, eu a doua, iar mama şi sora mea sunt ultimele. Deşi, dacă nu are grijă, sora mea poate să ajungă după mama.

- Stabiliţi ordinea la mâncare în familia ta după rezultatele tale şcolare, nu?

- Ei bine, să spunem că se mănâncă în raport cu efortul depus.

- Dar, întrucât mama ta nu mai dă nici un examen de admitere, nu e nedrept faţă de ea?

Mama şi fiicele erau în competiţie. Nu era absurd? Dar Kazue era cât se poate de serioasă.

- N-avem ce-i face. Mama a pierdut în faţa tatei din start şi nu e nimeni în familie care să-l întrecă. Eu am învăţat cât de mult am putut de când mă ştiu. Cea mai mare bucurie a mea e să obţin rezultate şi mai bune. De foarte mult timp, mi-am pus în gând s-o depăşesc pe mama. Ştii, mama zice întruna că n-a vrut niciodată să-şi facă o carieră, dar cred că a vrut să ajungă doctoriţă când era tânără. Tatăl ei nu i-ar fi dat voie; pe lângă asta, nu era destul de inteligentă să intre la Facultatea de medicină. Dar a regretat întotdeauna. Să fii crescută doar ca să ajungi o femeie e jalnic, nu-i aşa? Aşa spune şi ea mereu. Se foloseşte de faptul că e femeie drept scuză că nu a făcut mare lucru în viaţă. Dar, dacă te străduieşti cu adevărat, poţi să reuşeşti chiar şi fiind femeie.

- Şi zici că, orice ar fi, tot ce trebuie să faci este să-ţi dai silinţa şi vei reuşi?

- Păi da, desigur. Dacă te străduieşti destul, vei fi răsplătită.

Chiar aşa? Ei bine, draga mea, eşti acum în Liceul Q. de
Fete şi, oricât de mult ţi-ai da silinţa, n-ai să-ţi primeşti răsplata! Trăim într-o lume în care aproape orice încerci să realizezi este sortit eşecului. Greşesc cumva?

Am vrut să i-o spun şi lui Kazue. Mai mult, am vrut să-i dau o lecţie. Dacă vedea vreodată o fată ca Yuriko şi frumuseţea ei neînchipuită, toate eforturile lui Kazue – indiferent cât de mari – vor deveni rizibile, nu-i aşa? Dar Kazue se uita fix la sloganurile de pe perete cu o privire foarte hotărâtă.

- Crezi că e adevărat numai pentru că aşa ţi-a spus tatăl tău?E ca şi codul din familia noastră. Şi mama crede în asta. Şi profesorii de la şcoală îţi spun acelaşi lucru. Asta-i adevărul, categoric. Kazue s-a uitat la mine surprinsă, cu ochii ei mici şi batjocoritori, atât de negri.
- Că veni vorba despre mame, ştii ce mi s-a întâmplat azi?

Părea momentul potrivit să-i vorbesc despre asta. M-am uitat la ceas, murind de nerăbdare să mă duc acasă. Era deja trecut de şapte.

- Tot ce ştiu e c-a fost ziua lui Hana-chan, mi-a răspuns Kazue râzând, dar apoi, de parcă îşi amintise de ora de diri- genţie, s-a încruntat.
- Mi-a murit mama, am zis.

Kazue a sărit de pe scaun de uimire.

- Ţi-a murit mama? Astăzi?
- Da. De fapt, s-a întâmplat ieri.
- N-ar trebui să te duci acasă?
- în curând. Pot să dau un telefon?

Kazue mi-a făcut semn spre scări, fără să scoată o vorbă. Am coborât în tăcere scările cufundate în întuneric şi m-am îndreptat către dâra de lumină care ieşea de sub o uşă închisă. Auzeam televizorul. Am bătut.

O voce iritată de bărbat a strigat:

- Cine e?

Tatăl ei. Am deschis uşa. Singura trăsătură distinctă din sufrageria înghesuită erau pereţii placaţi cu lemn. Sora mai mică a lui Kazue, mama ei şi un bărbat între două vârste stăteau pe canapea, în faţa televizorului, şi s-au întors toţi în acelaşi timp să se uite la mine. Vasele de pe raftul din cealaltă parte a camerei păreau toate cumpărate de la supermarket. Iar masa şi scaunele, canapeaua şi fotoliile erau din acelea ieftine, pe care ţi le asamblai singur. Dacă ar fi văzut asta, gaşca de la Q_ar fi avut o zi de pomină. M-am gândit că „prietena" mea Kazue ar fi fost perpelită la foc mic!

- Pot să dau un telefon?
- Desigur.

Mama lui Kazue mi-a făcut semn spre bucătăria cufundată în întuneric. Acolo, chiar lângă uşă, era un telefon negru, demodat, din acelea cu disc. Alături era o cutie lucrată de mână, pe care scria ZECE YENI. Părinţii lui Kazue stăteau acolo plini de speranţă. Nici unul din ei nu şi-a dat osteneala să-mi spună că nu trebuia să plătesc. Aşa că m-am căutat prin buzunarul de la fusta de uniformă şi am găsit în cele din urmă o monedă de zece yeni, pe care am aruncat-o în cutie. Moneda a făcut un sunet sec când a căzut acolo. Se părea că puţini oameni veneau în vizită în această casă. „Să ceri bani pentru un telefon era o glumă proastă", m-am gândit pe când formam numărul pe discul cam înţepenit şi mă uitam cu atenţie la familia lui Kazue.

Sora mai mică a lui Kazue – căreia i se luase scaunul din cauza mea – stătea acum la masa din sufragerie şi scria ceva, foarte preocupată, într-un caiet pe care şi—1 întinsese în faţă. Uitându-i-se peste umăr, mama ei îi făcea nişte remarci aproape în şoaptă. Amândouă şi-au ridicat ochii să vadă ce fac, apoi şi i-au coborât din nou la caiet. Tatăl lui Kazue se

uita la o emisiune-concurs de la televizor – părând foarte relaxat în maiou şi nişte pantaloni ca de pijama. Mi-am dat seama dintr-o privire că tocmai schimbase canalul pe acel program şi, cu toate că se uita la televizor, nu dădea prea multă atenţie spectacolului. Bătea tactul cu picioarele, cu nervozitate. Părea să aibă aproape 50 de ani. Era scund, rumen la faţă, iar părul tuns scurt i se rărea. într-un cuvânt, va arăta ca un ţăran mărunt şi îndesat. Aşteptările îmi fuseseră înşelate. Deoarece singurul bărbat japonez pe care îl cunoşteam era bunicul meu, eram curioasă să aflu cum arată taţii japonezi. Pe deasupra, murisem de nerăbdare să văd ce fel de om era tatăl lui Kazue – mai ales că era pe primul loc în familie, cu mult peste soţia şi fiicele sale. Şi iată-l, doar un bărbat jalnic între două vârste. Ce dezamăgire!

Telefonul a sunat de mai multe ori şi în sfârşit a ridicat cineva receptorul.

- Bunicule?
- Pe unde tot umbli?

Persoana de la celălalt capăt al firului nu era bunicul, ci o vecină, agenta de asigurări.

- Avem o problemă. Bunicului tău i-a crescut tensiunea foarte mult şi a căzut la pat. Se pare că tatăl tău şi cu sora ta din Elveţia s-au certat, şi de aceea i-a venit rău. Au sunat de mai multe ori şi l-au agitat din cale-afară. Bunicul tău a fost întotdeauna un fraier veritabil, ştii. Au reuşit amândoi să-l liniştească, dar apoi a început să se simtă rău şi pe urmă, când a văzut că nu vii acasă, a început să-şi facă griji pentru tine.
- îmi pare rău. Se simte mai bine acum?
- E bine. I-a spus administratorului să mă cheme, iar eu am alergat într-un suflet la el. Asta l-a calmat. Acum doarme ca un bebeluş. Păcat de mama ta. Ştii, în asemenea ocazii ai nevoie de o asigurare.

Conversaţia părea să se prelungească la infinit, aşa că i-am spus:

- Vin acum. Dar, ca să ajung acasă din Setagaya, trebuia să traversez tot Tokioul şi avea să-mi ia foarte multă vreme.
- în cât timp ajungi? m-a întrebat ea.

- în cel puţin o oră şi jumătate.
- Atunci mai bine o suni pe sora ta înainte să pleci.
- S-o sun pe Yuriko? E aşa urgent?
- Da. A zis că trebuie să meargă cu tatăl ei la morgă şi are foarte puţin timp. Oricum, trebuie să discute ceva cu tine, aşa a spus.
- Dar sunt în casa cuiva acum.
- Şi ce? Spune-le c-ai să plăteşti convorbirea. Nu mai poţi aştepta până ajungi acasă.
- Bine.

Pentru ce naiba s-au certat tatăl şi sora mea? Nu mă puteam gândi decât că se întâmplase ceva groaznic.

- îmi pare rău, dar trebuie să efectuez o convorbire internaţională cu Elveţia, i-am spus mamei lui Kazue. A intervenit ceva urgent.
- Ceva urgent?

Mama lui Kazue s-a uitat la mine cu atenţie, mijindu-şi ochii în spatele ochelarilor cu rame de argint.

- Mama a murit ieri-noapte şi sora mea mai mică mi-a lăsat vorbă s-o sun urgent.

Mama lui Kazue părea şocată şi s-a întors să se uite la soţul ei. Tatăl ei mi-a aruncat o privire aspră. Colţurile

ochilor i s-au ridicat şi părea tare nervos. Scânteia care i se ivise sugera că era gata să se ia de oricine îi întâlnea privirea.

- Asta-i groaznic, a spus el cu o voce cruntă şi insinuantă. Mă întreb dacă ai să suni centralista să-ţi facă legătura. Aşa poţi să întrebi cât costă după ce termini de vorbit. Ar fi cel mai bine pentru toată lumea.

Primul care a ridicat receptorul a fost tatăl meu, care era încă în stare de şoc.

- Suntem foarte tulburaţi: e o lovitură *teribilă!* Ultimul cuvânt l-a rostit în engleză. A venit poliţia şi ne-a pus o groază de întrebări. Ei cred că e ciudat că mama ta a murit când eram eu plecat; dar e normal, în asemenea împrejurări, nu crezi? Mama ta îşi pierduse minţile, ştii. N-are nici o legătură cu mine. M-am înfuriat şi a trebuit să-mi iau singur apărarea. A fost o discuţie groaznică. Chiar *teribilă.* A rostit din nou cuvântul în engleză. E aşa trist, dar mă şi întristează mult. E aşa dureros să fiu considerat suspect.

- Tată, vrei să spui că eşti *nevinovat,* nu-i aşa? A trebuit să-ţi demonstrezi *nevinovăţia.*

- Boală? Ce?

- Las-o baltă. De ce eşti suspectat?

- Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu e ceva care să se discute cu o fiică. Dar trimit aici un detectiv la ora patru. Sunt furios ca naiba.

- Bine, dar înmormântarea?

- Va fi poimâine, la ora trei.

Tata abia a apucat să termine această propoziţie, că Yuriko a şi venit la telefon. M-am întrebat dacă nu i-a luat receptorul din mână. L-am auzit dojenind-o în germană.

- Sunt eu, Yuriko. Imediat după înmormântare mă întorc în Japonia. Tata e imposibil acum. A zis că şocul o poate face pe iubita lui turcoaică să piardă sarcina, aşa că a adus-o aici – în casa asta! Cât era încă aici trupul neînsufleţit al mamei! Aşa că le-am zis poliţiştilor despre ea. Le-am spus că iubita tatei era cea mai vinovată de moartea mamei. De aceea a venit detectivul. Aşa îi trebuie!

- Ai făcut o prostie, Yuriko. Transformi totul într-o dramă lacrimogenă din telenovele!

- Poate că da. Dar de data asta a mers prea departe!

Yuriko a început să plângă. Se părea că se certaseră urât
de când vorbisem cu ei de dimineaţă.

- Moartea mamei a fost aşa de neaşteptată, că nu-i de mirare că tata e în stare de şoc. Nu-mi pasă câte femei aduce acasă, tu trebuie să-l mai înveseleşti. Măcar are pe cineva care să-l ajute în situaţia asta.

- Ce tot spui acolo? Ţi-ai pierdut minţile? Yuriko se înfuriase. Cum poţi să fii aşa nepăsătoare? Mama noastră a murit! Şi tu nu eşti etici, aşa că nu poţi să înţelegi ce se întâmplă. Mama se sinucide, iar el aduce imediat o femeie în casă. Peste câteva luni, tu şi cu mine o să avem un frăţior sau o surioară. Sigur că sunt furioasă! Moartea mamei ar putea fi cauzată de aventura tatei, să ştii. E ca şi cum ar fi omorât-o cu mâna lui. Sau femeia aceea. E

ultima picătură. Vreau să rup orice legătură cu omul ăsta o dată pentru totdeauna!

Vocea stridentă a lui Yuriko a străbătut cele şase mii de mile ce despart Elveţia de Japonia şi s-a revărsat din receptorul negru în livingul mohorât din casa lui Kazue.

- Mama a murit din cauza firii ei, am râs nazal. Spui că o să rupi toate legăturile cu tata, dar nu ai nici un ban. Dacă te întorci în Japonia, n-o să ai unde să stai şi n-ai să fii primită în nici o şcoală.

Făceam tot ce-mi stătea în putinţă s-o opresc pe Yuriko să se întoarcă. Dar ce naiba era în capul tatei, de îşi aducea prietena însărcinată în casa în care abia murise mama? Chiar şi eu eram şocată. Am observat că familia lui Kazue stătea aici în living, ţinându-şi respiraţia, cu ochii pironiţi asupra mea. Am întâlnit privirea tatălui lui Kazue şi nu am încercat s-o evit. „Ruşine că vorbeşti aşa la telefon în casa mea!" mă acuzau ochii lui. M-am străduit să termin convorbirea cât mai repede cu pudnţă.

- Bine, vorbim mai târziu.
- Trebuie să decidem acum. Poliţia va veni din clipă în clipă şi trebuie să merg cu ei când duc corpul mamei la morgă.
- Ia-ţi gândul de la Japonia! am ţipat. Nici nu poate fi vorba să te-ntorci!
- Nu-mi zici tu mie ce să fac. Vin înapoi.
- Unde ai să stai?
- Nu-mi pasă. Dacă nu pot să stau la tine, am să-i rog pe soţii Johnson să mă primească.
- Din partea mea, n-ai decât! Roagă-i!
- Nu te gândeşti decât la dne nu-i aşa? a zis Yuriko. Cuplul acela ridicol: perfect pentru Yuriko! Am simţit că
mi s-a luat o povară enormă de pe umeri. Cât dmp nu trebuia s-o văd pe sora mea, puţin îmi păsa dacă trăia în Elveţia sau în Japonia. Tot ce voiam era să-mi păstrez viaţa dhnită pe care o duceam cu bunicul.
- Sună-mă când te întorci.
- Puţin îţi pasă. N-ai dat niciodată nici doi bani pe mine.

Necăjită, am închis telefonul. Se părea că vorbisem peste
zece minute. Familia lui Kazue şi-a ferit privirea de a mea. Am aşteptat să mă anunţe centralista cât costă convorbirea. Am tot aşteptat. Crezusem că o să mă sune imediat. Când a sunat în sfârşit telefonul, tatăl lui Kazue a înşfăcat receptorul înaintea mea, traversând camera cu o agilitate uimitoare.

- Costă 10 800 de yeni. Dacă sunai după opt, era mai ieftin.
- îmi pare rău, dar nu am la mine atâţia bani. E bine dacă îi dau mâine lui Kazue?
- Chiar te rog.

Tatăl lui Kazue vorbea pe un ton de afacerist. I-am mulţumit şi am plecat din living. Am auzit uşa deschizându-se în spatele meu pe când stăteam pe holul mohorât, uitându-mă în sus, la scările cufundate în întuneric. Tatăl lui Kazue ieşise după mine. în hol intra un fascicul îngust de lumină din living prin uşa lăsată întredeschisă. Dar nimeni nu mi-a spus o vorbă. în living se lăsase o tăcere mormântală, de parcă mama şi sora colegei mele care stăteau acolo îşi ţineau respiraţia, încercând să audă ce avea să-mi

spună tatăl lui Kazue. Mai scund ca mine, stăpânul familiei mi-a pus în palmă o bucăţică de hârtie. Când m-am uitat, am constatat că scrisese foarte clar pe ea suma pe care i-o datoram pentru convorbirea telefonică: 10 800 de yeni.

- Vreau să vorbesc ceva cu tine.

-Da?

Ochii tatălui lui Kazue răspândeau o lumină intensă, de parcă îmi dicta să mă supun voinţei sale. Mă ameţea puţin. La început a vorbit pe un ton neutru, părând că voia să mă flateze.

- Ai intrat la Liceul Q_de Fete, aşa că-mi închipui că eşti o tânără foarte inteligentă.
- Aşa cred.
- Ai învăţat mult pentru examen?
- Nu-mi amintesc.
- Kazue a fost o elevă silitoare încă din şcoala primară. Din fericire, este o fată deşteaptă şi îi place să înveţe. Aşa că e normal că a ajuns atât de departe. Dar eu nu cred că învăţătura e de-ajuns. La urma urmei, e fată şi aş vrea să aibă mai multă grijă de cum se îmbracă. Şi, pentru că acum e la Liceul Q_de Fete, aş vrea să arate mai mult ca o tânără domnişoară. Să încerce măcar. Cât despre ea, face totul să nu-mi înşele aşteptările. Aşa că mi-e foarte dragă. îi aduc atâtea laude pentru că sunt tatăl ei. Amândouă fiice ale mele sunt atât de supuse că îmi fac griji pentru ele. Dar tu eşd altfel. în comparaţie cu fata mea, pari să fii mult mai sigură pe dne. Lucrez la o mare companie şi cunosc bine oamenii. îmi dau seama cum e cineva de la un kilometru depărtare. Cu ce se ocupă tatăl tău?

Tatăl lui Kazue se uita lacom la mine. Nu încerca să ascundă faptul că mă măsura din cap până-n picioare. Eram sigură că nu-l interesa câtuşi de puţin ce făcea tatăl meu. Aşa că am minţit.

- Lucrează la o bancă elveţiană.
- La care, oare la Swiss Union Bank? Sau la Swiss Credit?
- Mi s-a spus să nu divulg această informaţie.

Era complet nedumerit şi nu mai şda ce să spună, dar eu m-am străduit să răspund cât mai bine. Tatăl lui Kazue a pufăit scurt şi a dat din cap aprobator. Pe faţă i-a trecut o undă de respect. Oare se simţea întrucâtva umilit? Mă surprindea faptul că discuţia cu el mi se părea destul de plăcută. Da, rădeţi de mine dacă aşa vreţi, dar mă trezisem spunând acelaşi lucru pe care bunicul meu, escrocul, îl zicea întotdeauna despre slujba tatălui meu. Reuşisem să mă adaptez la sistemul lui de valori. N-am cunoscut pe nimeni care să fie atât de categoric ca el în privinţa a ceea ce e valoros şi ce nu. Dar mă îngrozea că logica lui părtinitoare mă putuse influenţa aşa mult. La urma urmei, aveam doar 16 ani pe-atunci.

- Kazue mi-a spus că tu ai fost aceea care a îndemnat-o să ridice problema cluburilor. Fiica mea e genul de persoană care ia totul în serios şi, în consecinţă, îşi dă toată silinţa. Cu naivitate, se străduieşte să facă orice îi spune cineva că trebuie făcut. Şi tu ştii asta, nu-i aşa? Dar eu sunt acela care

deţine controlul asupra fiicei mele, înţelegi? Cel mai bine e să te ţii deoparte.

Am încercat să-i ripostez:

- Domnule, dumneavoastră nu ştiţi cum stau lucrurile în şcoala noastră şi nici ce relaţie am eu cu fiica dumneavoastră, aşa că nu înţeleg de ce spuneţi aşa ceva.

- Există oare prietenie între tine şi Kazue?

-Da.

- Dar nu eşti prietena potrivită pentru nici una din fiicele mele. îmi pare rău de mama ta. Dar, din câte îmi dau seama, împrejurările în care a murit nu pot fi numite normale. Am ales Liceul Q pentru că am ştiut că nu se poate întâmpla nimic rău acolo. Am ştiut că fata mea, Kazue, se va putea împrieteni cu fete la locul lor. Kazue este o fată sănătoasă la cap, care provine dintr-o familie normală.

De fapt, insinua că familia mea nu era normală. Yuriko şi cu mine nu eram sănătoase la cap. Mă întrebam ce ar fi zis dacă venea Mitsuru în locul meu.

- Nu cred că e corect. Eu...

- Ajunge. Nu mă interesează ce ai tu de spus.

Simţeam furia clocotind în ochii lui mici, cu colţurile în
sus. Mânia lui nu se îndrepta spre mine, un copil, ci spre forţa care o ameninţa pe fiica lui.

- Desigur, o prietenie cu o fată ca tine ar putea să fie o lecţie bună pentru Kazue. Ar putea să înveţe cu această ocazie mai multe despre societate. Dar e prea devreme pentru ea şi tu nu ai ce căuta în această familie. În afară de asta, trebuie să mă gândesc şi la fiica mea mai mică, aşa că îmi pare foarte rău că trebuie să-ţi spun, dar nu mai vreau să te văd niciodată aici.

- înţeleg.

- Te rog să nu-mi porţi pică pentru ce ţi-am spus.

- Nu, vă promit.

Aceasta era prima dată când am fost respinsă atât de categoric de către un adult. Putea la fel de bine să-mi fi spus „Eşti un gunoi". M-a şocat atitudinea lui.

Firește că şi tatăl meu avea autoritate în familie. Dar, pentru că făcea parte dintr-o minoritate în Japonia, n-a fost niciodată în stare să-şi extindă această autoritate dincolo de zidurile casei. Bunicul meu era un puşcăriaş timid care făcea tot ce îi spuneam eu. Dacă era cineva care să ne reprezinte familia în societate, aceea era mama. Dar mama nu avea nici o autoritate în casă şi îi ceda în toate tatălui meu. De aceea, când vedeam o persoană care folosea toată rigiditatea şi absurditatea convenţiilor sociale cu atâta fermitate ca tatăl lui Kazue, eram impresionată. De ce? Pentru că tatăl lui Kazue nu credea cu adevărat în valorile sociale pe care le reprezenta, dar ştia foarte bine că se înarma cu ele pentru a supravieţui.

Era clar că tatăl lui Kazue nu dădea atenţie problemelor interne de la Liceul Q_ de Fete. Era complet dezinteresat de impactul pe care aceste

lucruri îl vor avea asupra lui Kazue sau de faptul că o vor face să sufere. Era un ticălos egoist. Asta o înţelesesem perfect, chiar la vârsta când eram elevă de liceu. Dar Kazue, mama şi sora ei mai mică habar n-aveau de intenţiile şi caracterul acestui om; totuşi, el se temea de intenţiile rele pe care le aveam eu şi Mitsuru, dar şi le însuşea şi se folosea de ele ca să-şi apere familia. Să-şi protejeze familia însemna să se apere şi pe el însuşi. În această privinţă, mi-era greu să n-o invidiez pe Kazue şi pe tatăl ei cel puternic. Dominată de voinţa neclintită a tatălui ei, Kazue credea în valorile lui. Când mă gândesc acum la ei, îmi dau seama că influenţa pe care o exercita el asupra ei însemna că îi controla mintea.

- Ei bine, atunci ai grijă pe drumul către casă.

Am început să urc scările, simţindu-mă de parcă tatăl lui Kazue mă împingea de la spate. După ce m-a urmărit un timp cu privirea, s-a întors în living, trântind uşa după el. Simţeam că pe hol se făcuse parcă şi mai întuneric.

- Ţi-a luat cam mult timp!

Kazue era iritată că mă aşteptase aşa mult. Se părea că încercase să-şi alunge plictiseala mâzgălind câte ceva în caietul din faţa ei de pe birou. Făcuse o schiţă cu o majoretă într-o fustă mini care înălţa un baston. Când a văzut că mă uit la desen, a acoperit repede pagina cu mâinile, exact ca un copil.

- Mi-a dat voie să fac o convorbire internaţională. I-am arătat lui Kazue nota de plată scrisă de tatăl ei. Îţi dau banii mâine.

Kazue s-a uitat la sumă.

- Uau! Scump, nu glumă. Mă tot întreb cum a murit mama ta.

- S-a sinucis... în Elveţia.

Kazue şi-a lăsat ochii în jos, părând să caute cuvintele potrivite, apoi şi i-a ridicat din nou.

- Ştiu că sună groaznic, dar aproape te invidiez.

- De ce? Ai vrea să-ţi moară şi ţie mama?

Răspunsul lui Kazue a fost mai degrabă o şoaptă.

- Nu pot s-o sufăr pe maică-mea. În ultimul timp, am observat că se poartă mai mult ca fiica tatei decât ca soţia lui. Ce comportament pentru o mamă! Tatăl meu îşi face speranţe doar pentru fiicele lui, ştii, pentru noi – aşa că s-o avem mereu prin preajmă e tare enervant!

Kazue strălucea de fericire la gândul că numai ea era în stare să corespundă aşteptărilor tatălui ei. Kazue era o „fată bună” care îşi adora tatăl şi a cărei unică raţiune de a trăi era să-i facă pe plac.

- Da, cred că nu are nevoie de o altă fiică, am spus eu.

- Ai înţeles foarte bine! Iar eu m-aş putea lipsi de sora mea mai mică!

Fără să mă gândesc, am râs în semn de solidaritate. Familia mea era departe de a fi normală, era un lucru pe care îl înţelegeam bine şi fără să mi-l mai spună tatăl lui Kazue. Mi-am dat seama că era

ceva pe care un discipol fervent ca „prietena” mea nu îl va înţelege niciodată.

În timp ce ieşeam din casă pe strada cufundată în întuneric, am simţit că îmi pune cineva mâna pe umăr. Tatăl lui Kazue venise după mine.

- Stai o clipă, mi-a spus el. Ai minţit. Tatăl tău nu lucrează la o bancă elveţiană, nimic de genul ăsta, nu-i aşa? În ochii lui mici se reflecta vag lumina slabă de pe stradă. Probabil că aflase asta de la Kazue. Am încremenit acolo. El a continuat: Nu e frumos să minţi. Eu n-am minţit niciodată în viaţa mea. Minciunile sunt duşmanii societăţii. înţelegi? Dacă nu vrei să te reclam la şcoală, nu te mai apropia de Kazue.

- înţeleg.

Sunt sigură că tatăl lui Kazue m-a urmărit cu privirea până am dat colţul la capătul străzii. Patru ani mai târziu, avea să facă o hemoragie cerebrală şi să moară subit, aşa că aceasta a fost prima şi ultima ocazie pe care am avut-o să-l întâlnesc pe acest om. După moartea tatălui, pe familia lui Kazue a părăsit-o norocul. Am fost martora fragilităţii familiei lui Kazue, văzând-o doar la câţiva ani înainte de tragicul ei declin. Dar şi acum mai simt privirea chiorâş a tatălui lui Kazue străpun- gându-mă ca un glonţ în acea noapte.

După o săptămână, m-a sunat tata să-mi spună că totul mersese bine la înmormântare. N-am auzit nici pâs de la Yuriko. Convinsă că renunţase la planul ei de a se întoarce în Japonia, am fost foarte fericită în următoarele câteva zile. Şi apoi, într-o seară, nu cu mult după ora trei, o seară aşa de caldă încât aveai senzaţia că venise deja vacanţa de vară, am primit un telefon de la ultima persoană la care m-aş fi gândit: Masami, soţia lui Johnson. Trecuseră trei ani de când ne văzuserăm la casa de vacanţă din munţi.

- Heei! E soora lui Yuriko la teleefoon? Eu suunt! Masaammy Johnson!

Lungea vocalele foarte mult şi pronunţa litera „s” din numele ei exact ca o străină. Numai ce i-am auzit vocea şi mi s-a făcut pielea de găină pe braţe.

- A trecut ceva timp.

- Păi n-am ştiut că ai rămas în Japonia de una singură! Trebuia să-mi spui! Aş fi fost încântată să te ajut cu orice puteam. Ce prostie din partea ta că ai fost aşa rezervată. Uite, îmi pare foarte rău de mama ta. Ce păcat!

- Vă mulţumesc pentru grija pe care mi-o purtaţi, am reuşit eu să îngaim.

- De fapt, te-am sunat în legătură cu Yuriko-chan. Ai auzit?

- Ce să aud?

- Yuriko o să stea la noi! Cel puţin până termină gimnaziul. Avem o cameră de oaspeţi şi o îndrăgim pe Yuriko de când era mică. Trebuie să schimbe şcoala, desigur. Ne-a spus că ar vrea să meargă la Şcoala Q_, unde eşti şi tu. Aşa că m-am dus acolo şi am aflat ce se cere pentru înscrierea unei eleve întoarse din străinătate, şi au fost de acord s-o primească. M-au anunţat cu puţin timp în urmă. Nu e grozav? Tu şi cu Yuriko o să fiţi la aceeaşi şcoală! Soţul meu e foarte încântat de cum s-au rezolvat toate. Spune că Q,e o şcoală cu adevărat bună şi nici nu e departe de casa noastră!

Ce naiba se întâmpla? învăţasem pe brânci în speranţa că o să scap în sfârşit de Yuriko, şi acum răspândea din nou în viaţa mea un fel de gaz toxic! Am oftat disperată. Yuriko era proastă ca noaptea, dar frumuseţea ei îi va da mereu dreptul să fie tratată altfel decât alţii. În această privinţă, Şcoala Q_ nu se deosebea de altele.

- Unde e Yuriko acum? am întrebat.
- Chiar aici. Aşteaptă. Ţi-o dau imediat.
- Bună, surioară. Tu eşti?

îi spusesem lui Yuriko să nu se întoarcă în Japonia, dar iat-o aici. Nepăsarea din vocea ei contrasta puternic cu disperarea pe care i-o sesizasem la câteva ore după moartea mamei. Era clar că acum se bucura de toată atenţia soţilor Johnson şi ducea o viaţă de lux în casa lor elegantă din exclusivistul District Minato.

- Deci te transferi la Gimnaziul Q?
- Da, din septembrie. Nu e grozav? Vom fi la aceeaşi şcoală.
- Când te-ai întors?
- Cam de o săptămână, aşa cred. Ştii, tata se recăsătoreşte.

A spus-o pe un ton nepăsător, fără cea mai mică amărăciune,
de parcă, dacă ei îi mergea bine, totul era în regulă în jurul ei.

- Ce mai face bunicul?

Strângând tare receptorul, m-am uitat la bunicul care era în spatele meu. Era complet captivat de bonsaii lui, neavând habar de convorbirea care avea loc la doi paşi de el. Se liniştise în ultimele zile.

- E foarte bine.
- Mm. Răspunsul lui Yuriko, dacă aşa se putea numi, îi trăda totala indiferenţă. Mă bucur că n-am venit să stau cu tine în Districtul P. Am de gând să mă descurc de una singură aici.

Foarte bine. Avea să fie cu adevărat singură. Ce farsă! Deoarece nu mă mai interesa conversaţia, am închis telefonul, complet demoralizată.

•6*

Prin întâmplările pe care le-am povestit până acum am trecut personal. Pe Yuriko şi Kazue – şi pe tatăl lui Kazue – nu i-am uitat nici o clipă. Relatarea mea e cu siguranţă subiectivă, dar la ce vă puteţi aştepta? Singura persoană care a rămas să povestească tot ce s-a întâmplat sunt eu, cât se poate de sănătoasă şi în prezent, când lucrez la biroul districtual. Bunicul meu, aşa cum am mai spus, are Alzheimer şi e plecat departe, pe un tărâm fantastic, unde nici timpul, nici spaţiul nu au nici o relevanţă. Nici nu-şi mai aminteşte cu cât devotament s-a îngrijit pe vremuri de bonsai. Şi-a vândut stejarul iubit şi pinul cel negru; ceilalţi copăcei s-au veştejit de mult şi au fost aruncaţi la gunoi.

Chestia cu bonsaii îmi aminteşte că mai e ceva ce am uitat să vă spun despre întâlnirea mea cu tatăl lui Kazue:
necesitatea de a-i plăti costul convorbirii internaţionale, suma
de 10 800 de yeni.

întrucât nu aveam la mine atâţia bani atunci, i-am promis că i-i dau mai târziu. Dar s-a dovedit a fi o problemă. în acel timp, alocaţia mea era de numai 3 000 de yeni pe lună. După ce-mi cumpăram cele necesare pentru şcoală – caiete, creioane şi altele —, nu-mi mai rămânea mare lucru. Tata îmi trimitea 40 000 de yeni pe lună, pe lângă banii pentru taxele şcolare. Dar îi dădeam pe toţi bunicului. La urma urmei, locuiam în apartamentul lui. Fireşte că el îi risipea pe toţi pe bonsaii lui, fie cumpărând alţi copăcei sau îngrăşăminte şi alte lucruri pentru cei pe care îi avea deja. în orice caz, nu-mi închipuisem niciodată că o convorbire internaţională putea să fie atât de scumpă, aşa că în acea noapte, pe tot drumul de la Kazue până acasă, mi-am stors creierii cum să plătesc o asemenea sumă.

Din când în când primeam telefoane din Elveţia, dar bunicul acoperea întotdeauna costurile şi nu vorbeam niciodată prea mult. Nu eram genul de familie care să discute timp îndelungat. Chiar dacă îl rugam pe tatăl meu să-mi trimită bani pentru convorbire, avea să dureze ceva timp până să ajungă în Japonia. M-am gândit că singura soluţie era să cer bani de la bunicul.

Dar când ajunsesem acasă în acea noapte, după vizita la Kazue, bunicul deja dormea şi sforăia, încercând astfel să se liniştească după atacul de tensiune. Vecina, doamna de la asigurări, era acolo ca să aibă grijă de el.

- Şi de ce trebuie să plăteşti atât de mult? De ce Dumnezeu n-ai dat cu taxă inversă? a izbucnit ea când a auzit de telefon.

- Nu dumneata mi-ai zis să sun, ai uitat? Trebuia să-mi spui să dau cu taxă inversă. De unde să ştiu eu cum e cu telefoanele internaţionale?

- Ai dreptate. Femeia de la asigurări a tras din ţigară şi a suflat fumul din colţul gurii aşa ca să nu-mi vină mie în faţă. Totuşi, e groaznic de scump. Cine a vorbit cu centralista când a comunicat costul convorbirii?

- Tatăl prietenei mele.

- Şi dacă a minţit? Şi-a închipuit probabil că poate să te tragă pe sfoară, fiindcă nu eşti decât un copil. Chiar dacă nu a încercat să te păcălească, să ştii că multor oameni li s-ar fi făcut milă de tine pentru pierderea suferită şi ar fi acoperit costul convorbirii – cam cum ai oferi un premiu de consolare. Eu una aş fi făcut-o cu siguranţă. Era singurul lucru potrivit de făcut. Dar cred că asta depinde de caracterul omului.

Femeia de la asigurări era foarte zgârcită. Mi-era greu să cred că ar fi făcut pomană cuiva. Dar cuvintele ei au sădit sămânţa îndoielii în inima mea. Să mă fi minţit tatăl lui Kazue? Dar chiar dacă aşa făcuse, nu aveam nici o dovadă. M-am uitat la bucăţica de hârtie pe care mi-o îndesase în buzunar: costul convorbirii telefonice. Femeia de la asigurări mi-a smuls-o cu degetele ei groase. Cu cât se uita mai mult la hârtie, cu atât se mânia mai tare.

- Nu-mi vine să cred că a fost cineva în stare să scrie suma asta şi să-i dea hârtia unui copil a cărui mamă a murit pe neaşteptate şi al cărui bunic a căzut la pat. Ce monstru! Cu ce se ocupă? Dacă îşi

permite să-şi dea fata la o şcoală ca aia, trebuie să fie bogat. Pun pariu că au o casă frumoasă.

- Nu e chiar aşa. Mi-a spus că lucrează la o mare companie. Dar nu au o casă frumoasă.

- Ce figură… un zgârţoman de bogătaş!

Atmosfera de austeritate şi zgârcenie din casa lui Kazue mi-a revenit în faţa ochilor şi am scuturat tare din cap.

- Ei bine, atunci trebuie să fie un salariat ca oricare altul, cu un venit modest, care se dă drept bogat. Dacă nu, este un adevărat avar!

Imediat după ce a ajuns la această concluzie, femeia de la asigurări şi-a strâns lucrurile şi a plecat în grabă, evident ca să nu am timp să-i cer un împrumut. M-a cuprins o furie dementială şi am aruncat de perete bucăţica de hârtie cu aşa-zisul cost al convorbirii.

A doua zi dimineaţă, când am văzut-o pe Kazue în clasă, ea a început imediat să insiste asupra banilor.

- Tata mi-a zis să-ţi amintesc de banii pe care ni-i datorezi pentru convorbirea telefonică.

- Scuze. Nu pot plăti mâine?

încă îmi amintesc cum m-a săgetat Kazue cu privirea. Era clar că nu avea încredere în mine. Dar ei fuseseră cinstiţi cu mine? Totuşi, un împrumut e un împrumut. Ştiam că trebuie să-l achit. Aşa că, de îndată ce s-au terminat orele, m-am dus în grabă acasă şi am luat un copăcel din colecţia de bonsai a bunicului – un nandina[1], destul de mic ca să-l pot duce în braţe. Bunicul era foarte mândru de el; vorbea cu plăcere de roşul strălucitor al fructelor pe care le iacea în lunile de iarnă. Muşchiul verde acoperea, gros ca un covor, solul de la baza copăcelului. Era plantat într-un ghiveci smălţuit de un albastru-închis.

Bunicul era captivat de un meci de sumo de la televizor. Nu cred că mi s-ar fi putut ivi un prilej mai bun decât acela, aşa că am ieşit în tăcere din apartament cu bonsaiul în braţe. L-am pus în coşul de la bicicletă şi am pedalat cât de repede am putut spre Grădina Longevităţii.

Se lăsa noaptea şi grădina tocmai se închidea. Ofiţerul supraveghetor stătea în faţa porţii, salutându-i pe vizitatorii care plecau. S-a uitat surprins la mine că mă vedea aducând un bonsai.

- Bună seara, am spus pe cel mai politicos ton cu putinţă. Mă întrebam dacă n-aţi cumpăra acest bonsai de la mine.

Omul m-a privit cu nervozitate.

- Te-a trimis bunică-tu?

Eu am scuturat tare din cap.

El a zâmbit atotştiutor.

- înţeleg. Ei bine, o să-ţi dau un preţ bun pe el. Ce zici de 5 000 de yeni?

Dezamăgită, am ridicat două degete.

- N-aţi putea să-mi daţi două bancnote de 10 000 pe el? Adică 20 000 de yeni? Bunicul zice că e un nandina tare frumos.

- Domnişoară, bonsaiul ăsta nu face atât.

1 Copăcel decorativ, originar din China, cu frunze asemănătoare celor de bambus şi flori albe, din care toamna ies ciorchini de fructe mici şi roşii, (n.tr.)

- E-n regulă. Atunci mă duc cu el la altcineva.

Ofiţerul supraveghetor a dublat imediat preţul, oferindu-mi 10 000 de yeni. Am ripostat, spunându-i că doar ghiveciul iăcea atât. După ce s-a gândit bine, mi-a spus pe un ton linguşitor: „Trebuie să fie greu” şi şi-a pus mâinile pe ale mele, înconjurând ghiveciul. Pielea aspră de pe mâinile lui avea luciul tovalului bine lustruit şi era ciudat de caldă. Scârbită, mi-am tras instinctiv mâinile de pe ghiveci, dându-i drumul. Bonsaiul a căzut între noi şi s-a izbit de o piatră din grădină, iăcându-se bucăţele. Rădăcinile copăcelului nandina, ieşite din pământ, s-au răspândit în toate direcţiile. Tinerii care lucrau în grădină s-au oprit din ce iăceau şi s-au uitat alarmaţi. Ofiţerul supraveghetor s-a aplecat şi a început să strângă ce mai rămăsese din copăcel, fiind foarte agitat şi uitându-se la mine cu nelinişte şi nervozitate în tot acest timp.

în cele din urmă, mi-a dat 13 000 de yeni pentru bonsai şi ghiveciul spart. Am hotărât să pun în contul meu de economii banii care îmi rămâneau după ce plăteam nota de telefon. Nu se ştia niciodată când o să am nevoie de bani pentru o excursie cu şcoala sau altceva. La Liceul Q_de Fete ni se impunea să dăm bani pentru diverse evenimente, de la serbarea anuală a şcolii şi până la sărbătorirea unor zile de naştere. Nici una dintre celelalte eleve nu-şi iacea probleme în această privinţă. O sumă în plus în contul meu mă va face să mă simt mai liniştită.

Bunicul meu n-a observat nimic în acea noapte, dar în dimineaţa următoare, când a ieşit pe terasă, a scos un strigăt îngrozit:

- Domnule Nandina! Unde eşti?

Eu am continuat să-mi pregătesc micul dejun, de parcă nu observasem nimic. Bunicul a intrat grăbit în sufrageria înghesuită şi s-a învârtit peste tot în căutarea copăcelului nandina. A deschis debaraua şi s-a uitat pe toate rafturile din cămăruţă. S-a dus chiar şi în holul de la intrare şi a scotocit prin dulăpiorul de pantofi.

- Nu e nicăieri! Şi era aşa un bonsai frumos! Unde ar putea fi? Te rog, domnule Nandina. Iartă-mă dacă te-am neglijat. N-am vrut. Dar tocmai mi-a murit fiica, înţelegi ce greu e pentru mine. Am inima frântă. îmi pare rău. Te rog, fă-ţi apariţia! Te rog, nu te supăra!

Bunicul a scotocit prin toată casa ca un nebun, până cred c-a obosit. Distrus – cu umerii încovoiaţi – se uita în gol.

- S-a dus s-o îndrume pe lumea cealaltă.

Bunicul meu ştia bine cum să-i tragă pe sfoară pe oameni, dar niciodată nu se îndoise de cinstea mea sau a femeii de la asigurări, sau a tipului de la pază, sau a vreunuia dintre vecinii care treceau tot timpul pe la el. Nu avea nici cea mai mică bănuială în privinţa lor. Se părea că dispariţia bonsaiului era pentru el ceva de domeniul absurdului, aşa că m-am dus la şcoală, simţindu-mă uşurată. Vizita la Kazue fusese cauza unui şir întreg de necazuri.

Totuşi, dacă mă gândesc mai bine, sinuciderea mamei a dus la destrămarea familiei noastre. Eu stăteam cu bunicul meu, Yuriko a ajuns la familia

Johnson şi tatăl meu a rămas în Elveţia, unde şi-a întemeiat o nouă familie cu turcoaica aceea. Pentru tata Japonia avea să fie întotdeauna legată de moartea mamei mele. Mai târziu am aflat, spre marea mea mirare, că turcoaica era doar cu doi ani mai mare ca mine. A născut trei copii, toţi băieţi, din câte am aflat. Băiatul cel mare are acum 24 de ani şi am auzit că joacă fotbal la o echipă spaniolă. Din moment ce nu l-am văzut niciodată şi nu mă interesează deloc fotbalul, trăim în două lumi diferite.

Dar în lumea imaginaţiei mele Yuriko şi cu mine, alături de fraţii noştri vitregi, înotăm energic cu toţii în apele sălcii ale unei mări albastre. Dacă aş face altă comparaţie cu descoperirile din Burgess despre era cambriană pe care o îndrăgesc aşa mult, Yuriko ar fi, cu chipul ei frumos, regina tărâmului acvatic. Aşa că ar trebui să fie unul dintre acele animale care le devorează pe toate celelalte. Cred că ar putea fi *Anomalocaris,* strămoşul crustaceelor, o creatură cu nişte cângi masive, ca ale homarului. Şi apoi fraţii mei mai mici, care trebuiau să aibă sprâncenele negre şi stufoase datorită sângelui lor din Orientul Mijlociu, ar fi acele insecte care trăiesc în grupuri sau nişte creaturi asemănătoare meduzelor care străbat marea. Eu? Fără îndoială că aş fi *Hallucigenia,* creatura care se târăşte în mâlul de pe fundul oceanului, acoperită cu şapte rânduri de ţepi, arătând exact ca o perie de păr. *Hallucigenia* se hrăneşte cu stârvuri? Nu ştiam asta! Trăieşte mâncând creaturi moarte? Ei bine, atunci mi se potriveşte perfect, pentru că şi eu trăiesc pângărind amintirea celor morţi.

Of, ce să vă spun despre relaţia mea cu Mitsuru? Ei bine, Mitsuru a luat examenul de admitere de la Facultatea de Medicină din Tokio, exact aşa cum sperase. Dar după aceea viaţa ei s-a îndreptat într-o direcţie cu totul diferită, foarte greu de prevăzut. Pare să fie bine, dar e la puşcărie. O dată pe an, primesc de la ea o felicitare de Anul Nou, cenzurată la greu de direcţiunea închisorii, dar nu i-am răspuns nici măcar o singură dată. Vreţi să vă explic de ce? Sigur c-am să o fac după ce închei această parte a poveştii mele.

Aşadar chiar deunăzi s-a întâmplat ceva cu totul neaşteptat. N-am vrut să vorbesc cu nimeni despre asta, dar, dacă e să continui această poveste, trebuie să dezvălui totul. Era cu o săptămână înainte de prima zi a procesului. Existând o legătură între cei doi ucigaşi – cred că pentru a uşura lucrurile – au fost puşi laolaltă sub denumirea de „Cazul crimelor în serie". La început, presa făcuse multă vâlvă despre uciderea lui Kazue, la care se referise astfel: „Cazul crimei comise asupra unei femei de carieră". Dar, odată ce s-a făcut legătura între Zhang şi uciderea lui Yuriko, ziarele şi-au schimbat titlurile de-o şchioapă. Yuriko fusese ucisă prima, iar când cazul implica iniţial doar o prostituată între două vârste, jurnaliştii n-au simţit nevoia să facă valuri.

Auzisem că un taifun în afara sezonului ameninţa să se năpustească asupra capitalei. A fost o zi agitată. Un vânt cald, neobişnuit în acel anotimp, bătea prin oraş, din ce în ce mai tare şi cu mai mult

zgomot. De la fereastra biroului meu, îl vedeam agitând frunzele sicomorilor, de parcă ar fi vrut să le smulgă de pe ramuri. Răsturna bicicletele din parcare ca pe nişte piese de domino. Trebuie să vă spun că era o zi care îţi zdruncina nervii, aşa că şi eu mă simţeam iritată.

Mi-am luat în primire locul de la ghişeu, ca de obicei. Dar n-a venit nimeni să solicite îngrijiri zilnice şi m-am lăsat în voia gândurilor mele. Cu taifunul care se apropia, nu mă gândeam decât să plec acasă. Apoi a venit la mine o bătrână. Purta un taior elegant de culoare gri, foarte discret şi modern. Pe nas avea o pereche de ochelari cu rame de argint. Părea să aibă în jur de 55 de ani. Părul ei cărunt era strâns la spate într-un coc îngrijit şi avea un aer sever, de nemţoaică. De obicei vedeam la ghişeu doar tinere mame cu copii după ele. M-am gândit că acea femeie venise aici pentru că voia să-şi dea nepotul la grădiniţă sau cămin, aşa că i-am zis cam în silă:

- Pot să vă ajut cu ceva?

Auzindu-mă, femeia a pufăit scurt şi a schiţat un zâmbet. Mi se păreau cunoscuţi dinţii ei.

- Draga mea, nu ştii cine sunt?

Nici când m-am uitat cu atenţie la ea, n-am putut să-mi amintesc numele ei. Pielea de pe faţa ei – pe care nu era strop de machiaj – era bronzată. Nu era dată cu ruj. în faţa mea era o femeie bătrână, nemachiată, cu o faţă ca de peşte. Cum aş fi putut s-o deosebesc de oricare alta de vârsta ei?

- Sunt eu, Masami. Masami Johnson.

Am fost atât de uimită că am icnit scurt. Nu m-aş fi aşteptat niciodată ca Masami să ajungă o femeie cu o înfăţişare atât de discretă şi modestă. Masami pe care mi-o aminteam eu era o femeie epatantă, care ieşea în evidenţă în orice împrejurare. Era femeia care se plimba pe cărările de munte din Prefectura Gunma, etalând un inel cu un diamant enorm, cea care se dădea cu un ruj de un roşu aprins pe pârtiile de schi. Ea era aceea care îi pusese lui Yuriko pe cap căciuliţa ei pufoasă de mohair. O femeie care purta un tricou de firmă pe care era imprimat un leopard cu botul deschis, atât de realist că îi speria pe copiii mici. Şi era aceea care vorbea limba engleză, scoţând asemenea triluri de parcă striga: „Hei! Uitaţi-vă la mine!" Cu toate acestea, văzând cât se schimbase, eram aproape convinsă că venise să se intereseze de o grădiniţă. Aşa că am scos registrul de înscrieri şi, încercând să-mi ascund uimirea, am spus:

- Nu ştiam că locuieşti în acest district.

- O, nu, nu stau aici, a răspuns Masami, foarte serioasă. Locuiesc în Yokohama acum. M-am recăsătorit, înţelegi.

Nu ştiam că ea şi Johnson divorţaseră. Pentru mine Masami şi Johnson nu erau oamenii pe care aş fi sperat sau dorit să-i revăd.

- N-am ştiut. Când ai divorţat?

- Cu peste douăzeci de ani în urmă.

Masami a scos o carte de vizită foarte elegantă, înrămată pare-se în argint masiv, şi mi-a dat-o.

- Uite, cu asta mă ocup acum.

COORDONATOR ŞI CONSULANT: LECŢII PARTICULARE DE ENGLEZĂ, scria pe cartea de

vizită. Şi numele i se schimbase din Masami Johnson în Masami Bhasami.

- M-am căsătorit cu un iranian care se ocupă de im- port-export. Am şi eu o mică afacere: recrutez meditatori de engleză şi îi trimit în diverse locuri să dea lecţii particulare. E

Mă prefăceam că îi examinez cartea de vizită, dar mă tot gândeam în acest timp. De ce şi-a făcut apariţia aici la mine după douăzeci şi şapte de ani? Şi mai precis de ce într-o zi ca asta? Era nemaipomenit de ciudat. Pe deasupra, Masami stătea acolo, surâzându-mi voioasă, dar în ochii ei se citea nostalgia.

- Ah, ce bine îmi pare că te revăd! Să vedem. Ultima oară când am vorbit a fost atunci când te-a sunat Yuriko să-ţi spună că a intrat la Gimnaziul Q. Cred că sunt mai bine de douăzeci de ani de-atunci!
- Da, bănuiesc că aşa este.
- Şi cum ţi-a mers?
- Foarte bine. Mulţumesc de întrebare.

Sigur că da, mulţumesc de întrebare, m-am gândit cu amărăciune când am răspuns pe un ton oficial. Era atât de ciudat că venise aici. Nu făcuse atâta drum ca să-mi vorbească despre lecţiile particulare pe care le organiza, eram sigură! Când nu mi-am mai putut ascunde îndoielile, Masami mi-a spus în sfârşit adevărul.

- După ce m-am despărţit de Johnson, a decăzut într-un hal fără de hal. Ştii, fusese un agent de bursă cu o carieră în plin avânt, dar n-a reuşit în meserie şi a ajuns unul dintre profesorii aceia de engleză de duzină. Şi apoi, bineînţeles, a fost ucisă Yuriko.

Era în vocea lui Masami ceva aspru – făcea un efort să-şi stăpânească un sentiment negativ – ura. Iar apoi, uitându-se în ochii mei şi văzându-mi uimirea de pe faţă, a spus:

- N-ai ştiut, nu-i aşa, dragă? Johnson şi cu mine ne-am despărţit din cauza lui Yuriko.

Mi-am amintit brusc expresia de pe faţa lui Johnson din acea seară petrecută în casa lui de vacanţă, când stătea lângă şemineu, iar Yuriko se sprijinea de genunchii lui, fa- cându-i ochi dulci. Pe atunci, era doar în şcoala primară. Johnson arătase întotdeauna foarte bine şi stăpân pe sine, cu părul lui şaten ondulat şi în blugii prespălaţi. M-am trezit imaginându-mi cum ar arăta copilul celor doi. Chipul care mi-a venit în minte era atât de adorabil şi de încântător că m-a năucit. Deşi Yuriko murise, încă reuşea să mai exercite un oarecare control asupra minţii mele. Mi-era imposibil să îndur aşa ceva.

Simţind dezgustul pe care încercam să mi-l ascund, Masami a zis:

- Deci nu ştii cum a fost. Eu eram aşa bună cu ea, îi purtam de grijă. Să mă înjunghie pe la spate în felul ăsta! M-a durut atât de tare că aproape am înnebunit şi a trebuit să cer ajutorul unui psihiatru pentru un timp. Ştii, mă străduisem aşa mult s-o înscriu la Şcoala Q,, îi pregăteam în fiecare zi prânzul pentru şcoală, având grijă să fie excelent, pentru ca nici una dintre prietenele ei să nu râdă de ea. Şi îi dădeam destui bani de buzunar, asigurându-mă în plus că avea suficienţi la ea când ieşea undeva. Apoi

am cheltuit bani ca s-o înscriu în trupa de majorete, şi n-au fost puţini, crede-mă. Dacă aş mai putea să-i iau înapoi, sigur c-aş încerca!

Deci asta era. Venise să-mi ceară bani! Mi-am plecat capul, confuză, încercând să-i evit privirea.

- îmi pare foarte rău.

- Las-o baltă! N-ai fi putut să schimbi nimic. Tu şi Yuriko n-aţi fost niciodată apropiate. Cred că tu ai fost cea deşteaptă. O vedeai aşa cum era.

Masami mă lăuda de parcă eram clarvăzătoare. Şi apoi a scos din geantă un caiet şi l-a pus pe tejgheaua din faţa mea. Pe coperta caietului era lipit un abţibild cu un nufăr alb, ceea ce îi dădea un aspect foarte copilăros. Unde se cojise hârtia, marginile erau murdare şi pătate.

- Ce-i ăsta?

- E al surorii tale. Cred că era jurnalul ei. Se pare că l-a ţinut până la moarte. îmi pare rău că ţi-l aduc aşa, deodată, dar mie îmi dă fiori. Am venit acum la tine să ţi-l dau. Cred că e mai bine să-l păstrezi tu. Johnson l-a ţinut la el dintr-un anumit motiv, apoi mi l-a trimis într-o zi, pe neaşteptate, spunându-mi că n-are ce face cu el, pentru că nu ştie japoneză. Când a fost omorâtă Yuriko, cred c-a avut o criză de conştiinţă. Dar probabil că nu şi-a dat seama că ea scrisese şi despre el în jurnal.

Lui Masami i-au căzut colţurile gurii când a rostit ultima frază.

- L-ai citit? am întrebat-o.

- Sigur că nu. Masami a scuturat tare din cap. Nu mă interesează jurnalele oamenilor – şi nici atât unul ca ăsta, cu atâtea porcării în el.

Masami n-a părut să-şi dea seama că se contrazicea singură.

- Foarte bine. îl iau.

- Ah, ce uşurare! M-am gândit că ar fi ciudat să-l predau politiei. Şi am auzit că procesul începe în scurt timp, aşa că îmi făceam griji din cauza jurnalului ăsta. Atunci e-n regulă. Ţi-l las ţie. Mulţumesc. Ai grijă de tine!

Masami şi-a fluturat spre mine mâna bronzată. S-a uitat pe fereastră la cer şi s-a întors iute pe călcâie. Eram sigură că vrea să plece din mediul acesta necunoscut şi să ajungă acasă înainte să se dezlănţuie taifunul. Sau poate că nu mai voia să petreacă nici o clipă în plus cu o rudă a lui Yuriko. în orice caz, o luase repede spre ieşire.

Şeful de secţie a intrat prin spatele meu şi s-a uitat la caiet.

- A fost vreo reclamaţie? Ori e ceva în neregulă?

- Nici una, nici alta. Absolut nimic.

- Sigur? Doamna care a plecat nu părea să aibă vreo legătură cu un centru ca al nostru.

Mi-am pus repede mâinile pe jurnalul lui Yuriko. Acum că începuse procesul în cazul crimelor în serie, eram din nou ţinta privirilor curioase. Şeful de secţie era deja sigur că ascundeam ceva.

- Şefu', pot să plec şi eu mai devreme azi? îmi pare rău, dar îmi fac griji pentru bunicul meu.

Şeful de secţie a dat din cap aprobator, fără să-mi spună nimic, şi s-a întors la biroul lui de la fereastră. Din cauza umezelii ciudate din aer de astăzi, chiar şi zgomotul făcut de pantofii lui de sport

era surd şi greoi. Având permisiunea şefului meu, am plecat repede spre casă, luptându-mă cu vântul din răsputeri. Rafalele erau atât de puternice că mi-au ridicat de la pământ ambele roţi ale bicicletei. Nu mai era mult până venea toamna şi ne aşteptam la vânturile reci din nord. Dar umezeala de azi îmi încălzise pielea şi mi-o făcuse lipicioasă. Totuşi, senzaţia de greaţă de la stomac nu avea nici o legătură cu vremea, ci se datora faptului că o femeie ca Yuriko lăsase în urma ei un jurnal.

La şcoală, Yuriko era aşa de slabă la compunere că trebuia să ceară ajutor. Nu dădea atenţie persoanelor şi obiectelor din jurul ei, pentru că îi lipsea cu desăvârşire curiozitatea. Un jurnal scris de o fată atât de egocentrică şi proastă era probabil plin de autoportrete puerile. Yuriko nu ştia să construiască o frază coerentă; cum de ţinuse un jurnal? Cu siguranţă era scris de cineva deghizat în Yuriko. Dar cine? Şi mai cu seamă ce? Despre ce putuse oare să scrie acolo? Muream de curiozitate şi voiam să citesc cât mai repede jurnalul lui Yuriko.

Ei bine, iată-l. Acesta e jurnalul lui Yuriko. Să fiu cât se poate de sinceră, aş prefera să nu vi-l arăt. E plin de mizerii despre viaţa ei dezordonată, dar şi de minciuni despre mine şi mama noastră. Dintre toţi oamenii, tocmai Yuriko! Mă uimeşte peste măsură că a putut să scrie asemenea porcării. Bineînţeles că scrisul seamănă cu al lui Yuriko. Cred că cineva i-l imitase.

Dacă-mi promiteţi să nu credeţi nici o vorbă, vă arăt ce a scris. Dar nu trebuie să credeţi nimic. Totul e pură invenţie. Unele nume chinezeşti sunt scrise incorect. Pe alocuri a omis personaje, iar în altele le-a scris numele atât de urât, încât abia se pot descifra. Am rescris aceste părţi.TREI • O TÂRFĂ ÎNNĂSCUTĂ: JURNALUL LUI yURIKO

Era ora unu la prânz când a sunat telefonul. Fiind încă în pat, am răspuns cât de fermecător am reuşit, gândindu-mă că era poate un client. Era sora mea. Eu nu o sunam niciodată. Dar ea îmi telefona de cel puţin două-trei ori pe săptămână. Era clar că avea mult timp la dispoziţie. „Sunt ocupată. Sună-mă mai târziu", i-am retezat-o eu. „Te sun diseară", a răspuns ea. Nu că ar fi avut ceva important să-mi spună. Cred că a vrut doar să verifice dacă sunt cu un bărbat. Asta era singurul motiv pentru care mă suna. Şi, după un minut, chiar m-a întrebat: „Eşti singură acum? Simt că e cineva cu tine".

Odată, când venise Johnson pe la mine, sora mea a sunat în timp ce făceam sex.

- Yuriko, eu sunt. Tocmai mi-a venit o idee grozavă. Ce-ar fi să ne mutăm împreună? Mai gândeşte-te la asta. Dat fiind că avem programe diferite, cred c-ar trebui să meargă bine. Eu lucrez ziua şi termin până seara. Pentru că tu lucrezi noaptea, vei dormi acasă cât timp sunt eu la serviciu. Şi apoi, cât dorm eu, tu ieşi din casă. Dacă ajungi acasă înainte să mă trezesc eu, s-ar putea să nu ne vedem deloc cât e ziua de lungă. Am face economie la chirie. Şi am putea găti cu rândul, mâncând ce rămâne de pe o zi pe alta. Ei, ce zici? Nu crezi că e o idee grozavă? Pe care din apartamente te gândeşti să-l păstrăm? Aş vrea să-mi dai un răspuns, bine?

- Hei, nu e sora ta? a întrebat Johnson.

- Mda. Da' ce, te-a apucat nostalgia? i-am zis eu, muşcân- du-mi buza de jos ca să nu râd.

- Păi, dacă nu era ea, nu ne-am fi cunoscut – a fost micul nostru Cupidon, mi-a întors-o Johnson. Ne-am întins în pat, răzând în hohote, şi aşa s-a terminat brusc partida noastră, de sex.

- Cupidon zici? Mă îndoiesc că şi ea gândeşte aşa. Sora mea mai mică, urâtă şi cu firea ei perversă! Ca să-mi facă din nou poftă de sex, Johnson şi-a întins o mână peste mine şi m-a sărutat pe gât. Eu mi-am dat capul pe-o parte, primindu-i cu plăcere sărutările, şi m-am uitat la pistruii de pe umerii lui laţi. Se îngrăşase şi îşi pierduse cea mai mare parte din părul lui frumos. Johnson are deja 51 de ani.

Când ne-am întâlnit, eram încă o fetiţă, dar tot mi-am dat seama imediat că bărbatul acesta mă dorea. Johnson nu ştia prea multă japoneză pe-atunci; iar eu nu vorbeam engleza. Dar tot înţelegeam fiecare ce voia să spună celălalt.

„Grăbeşte-te să creşti mare!" La asta se gândea el.

„Aşa voi face; aşteaptă-mă."

De fiecare dată când mă chinuia soră-mea, mă duceam la Johnson acasă. Indiferent dacă avea o convorbire telefonică importantă despre afaceri sau

îşi întreţinea musafirii, în clipa în care mă vedea, faţa lui Johnson se lumina de bucurie. Aşadar, fără să vrea, sora mea meritã multe mulţumiri, pentru cã, luându-se mereu de mine, mã trimitea direct în braţele lui Johnson. Cea mai mare piedicã era pentru mine bunãtatea lui Masami. Era soţia lui Johnson şi fusese înainte stewardesã la Air France. Johnson era cu cinci ani mai tânãr ca Masami, iar ea era obsedatã de el. O atrãgea foarte mult situaţia lui financiarã stabilã şi poziţia socialã, aşa cã o speria de moarte gândul cã putea s-o pãrãseascã într-o zi. Aşadar, dacã Johnson era drãguţ cu mine, Masami trebuia sã facã tot posibilul sã se poarte la fel. Mã atrãgea mereu cu dulciuri şi animale de pluş. Ceea ce doream eu era de fapt un lac de unghii Revlon, din care avea o mulţime de sticluţe înşirate pe mãsuţa ei de toaletã. Dar, cel puţin când era ea prin preajmã, trebuia sã mã port ca o fetiţã. Am înţeles cã aşa era cel mai bine.

De aceea am fost în culmea fericirii când, la o zi dupã ce mã certasem rãu cu sora mea, mi-a spus tata cã puteam sã stau la soţii Johnson. Johnson şi cu mine ne înfierbântaserãm prea tare şi am fãcut ceva extrem de riscant. I-am pus lui Masami un somnifer în bãuturã. Odatã ce a început sã sforãie, ne-am petrecut restul nopţii giugiulindu-ne în pat, chiar lângã ea. În alte dãţi, când Masami prãjea carne sau altceva în bucãtãrie şi era cu spatele la noi, ne aşezam în living sã ne uitãm la televizor, iar Johnson mã dezmierda în tot acest timp. Aveam mereu blugii pe mine, dar el mã freca acolo prin material. Şi îmi punea mâinile în jurul membrului sãu, dupã ce se întãrea. Era prima datã cã atingeam un bãrbat acolo. Eram convinsã cã Johnson va fi primul meu iubit.

De la bun început, am fost încredinţatã cã nu voi avea niciodatã un iubit japonez. În primul rând, nu se apropiau niciodatã de mine, purtându-se de parcã îi îngrozeam, pentru cã eram metisã, deci inaccesibilã pentru ei. Dar, în consecinţã, grupuri de bãieţi se strângeau în jurul meu şi îmi jucau tot felul de feste urâte. Cel mai rãu era sã mã întâlnesc cu o gaşcã de liceeni în tren. Îşi puneau labele pe mine cu atâta brutalitate cã aproape îmi smulgeau pãrul din cap, iar eu nu aveam cum sã mã împotrivesc. Am primit lecţii dure de la o vârstã foarte fragedã. Am învãţat cã, pentru a supravieţui, exista un singur fel în care mã puteam lupta cu un bãrbat.

- Ei bine, a sosit timpul sã plec, altfel am sã întârzii la ore.

Johnson a fãcut o mutrã tristã şi s-a ridicat din pat, încovoindu-şi trupul înalt. Era atât de solid cã, de câte ori se întindea în patul meu îngust, jumãtate de corp îi rãmânea afarã, pãrând sã cadã din clipã în clipã. Johnson era profesor de engleză. Preda într-o clasã aflatã în faţa unei gãri de pe linia odakyu. Îi lua peste o orã sã ajungã de la mine acolo cu trenul rapid. Spunea cã se strângeau douãsprezece femei în clasã, toate casnice din cartier.

- Un profesor de engleză de 51 de ani nu are prea mult succes. Toate vor un tânãr frumuşel. Oare de ce singurele care vor sã înveţe engleza în Japonia sunt femeile tinere? Dacã vreau sã predau,

trebuie să fac tot drumul ăsta până într-un orăşel de provincie. Altfel n-aş avea elevi.

Când Masami a înaintat divorţul, Johnson şi-a pierdut demnitatea, reputaţia, banii, totul. A fost concediat din slujba sa de agent de bursă. Suma pe care a trebuit s-o plătească în urma divorţului a fost exorbitantă, i se lua şi pielea de pe el. Rudele sale, membrii unei familii ilustre din nord-estul Statelor Unite, i-au întors spatele, interzicându-i să se mai vadă cu mine. Bineînţeles că Masami şi-a spălat toate rufele murdare la proces, spunând tuturor de legătura mea cu Johnson. „Soţul meu nu numai că m-a înşelat, dar a săvârşit şi un delict. A profitat de fata de 15 ani care i-a fost dată în grijă. Cei doi s-au ascuns de mine şi şi-au făcut de cap în propria casă. O să mă întrebaţi cum de nu mi-am dat seama ce se petrecea, din moment ce a durat aşa mult timp? îmi era dragă copila! Ţineam atât de mult la ea că nu mi-ar fi trecut prin cap nici într-o mie de ani că poate să facă aşa ceva. Nu m-a trădat doar soţul, ci şi fata asta. Vă daţi seama cum mă

După aceea, Masami a povestit în detaliu cum descoperise ce făceam noi. Nu a omis nici un amănunt al poveştii noastre de amor. Masami a dat detalii atât de precise încât, peste puţin timp, judecătorul şi avocaţii au roşit de jenă.

Mă gândeam încă la trecut, când Johnson, care terminase cu îmbrăcatul, m-a sărutat pe obraz.

- Ne vedem mai târziu, mi-a spus el ca întotdeauna. Pa, scumpo.

Ne luam rămas-bun – mereu la fel – pe jumătate în glumă.

încă mă duceam la lucru în acel timp. Cât timp eram sub duş, spălându-mă de transpiraţia lui Johnson şi alte fluide corporale, m-am gândit la ce soartă ciudată avuseserăm amândoi. Indiferent cât de mult îmi dorisem să nu fie aşa, Johnson nu fusese primul bărbat din viaţa mea. în sângele care îmi curge prin vene există mai multă senzualitate decât consideră lumea că e normal. Primul bărbat cu care m-am culcat a fost Karl, fratele mai mic al tatălui meu.

•2*

Acum mi-e totul clar. De foarte tânără, eram înzestrată din plin cu acel ceva care-i atrage pe bărbaţii mai în vârstă. Aveam puterea să trezesc într-un bărbat aşa-numitul complex Lolita. Dar soarta a vrut ca, pe măsură ce am înaintat în vârstă, să-mi fie din ce în ce mai greu să-mi păstrez acel farmec. Nu m-a părăsit deodată. Mai eram în stare să mi-l exercit într-o anumită măsură şi la 20 şi ceva de ani. Şi, pentru că am fost dăruită cu o frumuseţe mai mare decât a oricărei alte femei, sunt atrăgătoare şi acum, la 36 de ani. Dar acum lucrez ca hostess la cluburi ieftine şi câteodată ca prostituată. Cred că, în adevăratul sens al cuvântului, am ajuns urâtă.

Sângele meu senzual nu-mi dă altă posibilitate decât să râvnesc la bărbaţi. Indiferent cât de ştearsă, urâtă şi bătrână voi ajunge, cât timp mai există viaţă în acest trup, o să-mi doresc bărbaţi. Asta e soarta mea. Chiar dacă bărbaţii nu mai sunt uimiţi de frumuseţea mea, chiar dacă nu mă mai doresc, chiar dacă mă dispreţuiesc, eu tot trebuie să mă culc cu ei. Da, doresc să mă culc cu ei. Aceasta este pedeapsa

pentru o frumusețe divină care nu se poate păstra la nesfârșit. Cred că ați putea spune că „puterea" mea era chiar mai mare decât păcatul.

Unchiul meu Karl a venit să ne ia de la aeroportul din Berna, împreună cu fiul său, Henri. Ajunseserăm acolo pe la începutul lui martie și era încă ger. Karl purta un palton negru, iar Henri, un hanorac galben. îi mijea o mustăcioară moale. Karl nu semăna deloc cu tatăl meu cel slab și blond. Era brunet și solid. Cu ochii lui migdalați și părul negru, arăta
ca un asiatic. Karl l-a îmbrățișat pe tata, fericit că-l revede,
apoi i-a strâns mâna mamei.

- Bine ați venit! Bine ați venit acasă! Nevastă-mea vrea să veniți imediat la noi.

Mama a dat încet din cap, retrăgându-și mâna din strân- soarea lui Karl cât de repede a putut. Fiindu-i imposibil să-și ascundă jena, Karl și-a mutat privirea la mine și pe urmă a făcut un pas înapoi. în acea clipă, mi-am dat seama că era exact ca Johnson.

Când l-am cunoscut pe Johnson, eu aveam 12 ani, iar el 27, așa că, deși știam că îșI spune în sinea lui „Grăbește-te să crești mare", nu puteam să-i dau pe moment nici un răspuns. Dar, când l-am întâlnit pe Karl, aveam deja 15 ani. Am recunoscut de îndată pofta din privirea lui și am decis că era timpul să răspund.

în scurt timp, m-am împrietenit cu Henri, care era mai aproape de vârsta mea: avea 20 de ani. EI m-a dus la cinematografe, cafenele și pe pârtiile de schi unde mergea cu prietenii lui. Ori de câte ori unul dintre ei întreba: „Cine e fata?", el răspundea: „E verișoara mea mai mică, nu te atinge de ea!" Dar m-am plictisit în curând să ies cu Henri. Tot ce voia era să se laude cu mine.

Am observat ceva ciudat. Asupra lui Henri sau a colegilor mei de clasă, apropiați de vârsta mea, nu eram în stare să exercit acea putere magică pe care o aveam asupra bărbaților în toată firea. Pur și simplu, nu-mi simțeau farmecul. Pentru băieți eram o fată ca toate celelalte, nu o zeiță. Deși se învârteau în jurul meu, nu reușeam să trezesc în ochii lor acea poftă pe care o vedeam în privirile bărbaților mai înaintați în vârstă.
Plictisită de Henri, am început să mă gândesc cum să fac să rămân singură cu Karl.

într-o după-amiază, am trecut pe la Henri pe-acasă în drum spre școală, sub pretextul că n-am înțeles bine când urma să ne întâlnim. Știam că la acea oră Henri era încă la fabrică. Mai știam și că mătușa mea Yvonne era la brutărie, unde lucra cu jumătate de normă, și că sora mai mică a lui Henri era la școală. Nici un membru al familiei, în afară de unul, nu putea să fie acasă. Tata îmi spusese că fratele lui trebuise să plece imediat după prânz să se vadă cu contabilul. Karl s-a mirat să mă vadă.

- Henri vine acasă după trei.
- Adevărat? Cred că n-am înțeles bine la ce oră a zis să ne întâlnim. Ce să fac?
- Nu vrei să intri și să-l aștepți? Dacă vrei, îți fac o cafea.

N-am putut să nu observ că îi tremura vocea.

- Bine, dacă nu vă deranjez...

- Nici o problemă. Tocmai terminam de discutat.

Karl m-a condus în living. Contabilul îşi strângea hârtiile. M-am aşezat pe canapea, care era tapiţată cu material uni, iar Karl mi-a dat o ceaşcă de cafea şi o farfurioară cu fursecuri făcute de mătuşa mea. Singurul lucru bun la prăjiturelele mă- tuşii era că aveau mult zahăr. în rest, erau groaznice.

- Te-ai obişnuit la şcoală?

- Da. Vă mulţumesc pentru grija pe care mi-o purtaţi.

- Şi se pare că n-ai nici o problemă cu limba.

- Henri m-a învăţat.

Karl purta întotdeauna blugi la fabrică, dar astăzi îşi pusese o cămaşă albă şi nişte pantaloni gri cu o curea de piele neagră. Ţinuta de om de afaceri nu i se potrivea; părea rigid şi nu se simţea în largul lui. S-a aşezat în fotoliul din faţa mea, s-a foit şi şi-a plimbat ochii de la picioarele care îmi ieşeau de sub fusta scurtă de uniformă şi până la faţa mea. Tensiunea dintre noi devenea greu de suportat. Am început să mă gândesc că am fost o proastă să cred că îl puteam face pe Karl să reacţioneze. Dar tocmai când mă uitam la ceas, el a spus cu o voce răguşită de dorinţă:

- Ah, dacă aş avea vârsta lui Henri!

- De ce?

- Pentru că eşti fermecătoare. N-am văzut niciodată o fată aşa frumoasă ca tine.

- Pentru că sunt pe jumătate japoneză?

- Păi să zicem că m-ai vrăjit din clipa în care te-am văzut.

- Şi mie îmi place de dumneata, unchiule Karl.

- Păcat că nu e voie.

- Ce nu e voie?

Karl a roşit ca un băiat de şcoală. M-am ridicat şi m-am dus la el, apoi m-am aşezat în poala lui şi l-am luat de gât, aşa cum făcusem de-atâtea ori cu Johnson. Îi simţeam membrul tare sub fese. Era exact ca şi cu Johnson. Cum de putea să încapă în mine ceva aşa tare şi mare? Cum trebuia să mai doară!

- Ahhh! am oftat eu, doar închipuindu-mi cum avea să fie. Acela era semnalul de care avea nevoie Karl. Şi-a lipit buzele de ale mele şi m-a sărutat cu lăcomie. Cu mâini tremurânde, mi-a smuls nerăbdător nasturii de la bluza uniformei şi copcile de la fustă. Au căzut la podea împreună cu pantofii şi şosetele mele.

Odată ce mi-a scos totul de pe mine în afară de lenjeria de corp, Karl m-a luat în braţe şi m-a dus în dormitor. Mi-am pierdut virginitatea acolo, în patul din stejar masiv pe care îl împărţea Karl cu soţia lui. M-a durut mult mai tare decât mă aşteptasem, dar în acelaşi timp mi-a adus aşa multă plăcere, că m-am topit, simţind că nu mai suport.

- O, Doamne! Cum am putut să violez o copilă – pe propria nepoată?

Karl s-a tras atât de repede de lângă mine, că m-a dat jos din pat, şi şi-a luat capul în mâini, mormăind ceva de parcă suferea mult. Ce era aşa

groaznic, m-am întrebat eu, în ceea ce tocmai făcusem? Fusese minunat. Eram dezamăgită de felul în care Karl, copleşit de regrete, se întorcea atât de repede la realitate. Dar, la rândul lui, şi Karl se simţea dezamăgit. Respectul şi admiraţia din privirea lui dispăruseră când a terminat cu mine. Aceasta a fost prima oară când am observat că bărbaţii care făceau sex cu mine, fără excepţie, aveau până la urmă o senzaţie de gol când terminau, de parcă pierduseră ceva. Poate de aceea caut mereu alţi bărbaţi. Poate de asta sunt acum prostituată.

După aceea, m-am văzut de multe ori pe ascuns cu Karl. Într-una din dăţi, nu-mi mai amintesc când anume, m-a luat cu maşina lui Renault de pe drumul de la şcoală spre casă şi a condus mult timp, cu mine pe bancheta din spate, fără să-mi arunce nici o privire. Ne-am dus la o casă de vacanţă pe care o avea un prieten al lui la poalele unui munte. Era extrasezon şi nu venise nimeni acolo. Casa era cufundată în întuneric şi apa fusese oprită. Ca să nu murdărim cumva covorul, am întins nişte ziare deasupra lui şi am făcut un picnic cu vin şi sandviciuri cu salam. Karl m-a dezbrăcat şi m-a pus în diferite poziţii pe aşternutul alb de pe patul dublu. Mi-a făcut poze cu un aparat foto care îi permitea să vadă exact ce cadru lua.

Când a venit în sfârşit în pat, lângă mine, îmi pierise tot cheful
şi mi-era foarte frig.

- Unchiule Karl, mi-e frig.
- N-am ce să-ţi fac.

Înainte să facem sex, mi-am dat seama că nu se cădea aşa ceva pentru două rude de sânge. Şi noi eram rude de sânge. Singura persoană care nu trebuia să afle niciodată de relaţia noastră era fratele mai mare al lui Karl, tatăl meu. După ce a terminat, Karl a mormăit, ca întotdeauna:

- Dacă ar şti fratele meu ce fac, m-ar omori.

Bărbaţii trăiesc după nişte reguli făcute pentru ei. Şi printre acestea e şi una care precizează că femeile sunt doar nişte obiecte pe care bărbaţii trebuie să le posede. O fiică aparţine tatălui ei, o nevastă – soţului ei. Dorinţele unei femei sunt obstacole pentru un bărbat, şi cel mai bine e să nu le bage în seamă. În plus, dorinţa trebuie să fie întotdeauna a bărbatului. E treaba lor să facă avansuri femeilor şi să şi le apere pe ale lor de avansurile altora. Eu eram o femeie care fusese sedusă de un membru al propriei familii. Conform regulilor din lumea bărbaţilor, acest lucru era strict interzis. Din acest motiv era Karl atât de îngrozit.

Eu nu voiam să aparţin nimănui. În primul rând, dorinţa mea nu era ceva neînsemnat, care să fie protejat cu uşurinţă de un bărbat. Dar în acea zi, Karl era altfel. îl vorbea de rău pe tatăl meu.

- Fratele meu nu e aşa cum pretinde că este. E un contabil nepriceput. Când i-am zis-o, şi-a ieşit din pepeni. Şi mai rău, felul în care îşi tratează soţia e de neiertat. Se poartă cu ea de parcă e doar servitoarea lui.

Karl nu ar fi înţeles nici dacă i-aş fi explicat că mama era cea care voia să fie tratată ca o slujnică. După ce se mutase în Elveţia, devenise şi mai conştientă de faptul că era japoneză. În fiecare zi făcea mâncare japoneză din ingrediente scumpe şi, atunci când nimeni nu putea să mănânce tot ce gătise, punea restul în frigider. În scurt timp, în frigider se îngrămădiseră tot felul de recipiente pline cu *hijM'* fierte sau tocăniţă *nikujaga*[1] sau rădăcină de brusture în felii. Acele recipiente îmi sugerau tristeţea mamei şi îmi trezeau presimţiri rele.

- Unchiule Karl, îl urăşti pe tata?

- II dispreţuiesc. Nu trebuie să mai spui nimănui, dar să ştii că are o ibovnică turcoaică. Vezi, eu ştiu totul despre asta. Are
0 slăbiciune pentru femeile cu părul şi ochii negri.

Fata era o muncitoare imigrantă, care venise aici din Germania. Nefiind în stare să-şi ascundă iubirea faţă de ceilalţi, tatăl meu şi amanta lui îşi făceau ochi dulci toată ziua.

- Ce crezi c-o să facă mama când va afla?

Pe Karl părea să-l îndurereze întrebarea mea. Fără îndoială că era la fel de preocupat de ce o să facă ea şi când va afla de noi doi. Karl cu mine; tata cu turcoaica lui... Se pare că aveam multe lucruri de ascuns faţă de mama. Dar nu era nimeni aici să-i spună. Îşi pierduse toţi prietenii când venise în Elveţia şi nici nu era în stare să înveţe limba acestei ţări. Aşa că s-a retras din ce în ce mai mult în sine, nemaivrând nici să iasă din casă.

- Sigur că nu vreau să afle, a spus Karl.

- Dar eu pot să ştiu, nu-i aşa?

Karl s-a uitat la mine surprins. Eu mi-am ferit privirea şi mi-am fixat-o în tavanul casei de la munte.

Mama mă ura. Faptul că dăduse naştere unui copil care nu îi semăna deloc i-a provocat o depresie din care n-a mai ieşit niciodată. încă trăia într-o stare de şoc. După ce am crescut mare, boala ei s-a agravat, iar atunci când s-a hotărât să ne mutăm în Elveţia, mama a rămas singura asiatică din familie. Prin urmare, mama a început să se simtă mai aproape de sora mea mai mare, care era încă în Japonia şi era mai orientală decât mine sau, cel puţin, aşa gândea mama. O frământa situaţia surorii mele. Spunea mereu: „îmi fac griji pentru copila asta. Oare crede că am părăsit-o?"

în schimb, sora mea nu gândea deloc aşa. Dacă mama părăsise pe cineva, aceea eram eu. Nu semănăm cu nimeni din familie. Am fost lăsată de capul meu. Singurii oameni care îmi acordau atenţie erau bărbaţii care mă doreau. De copil, mi-am dat seama că viaţa mea avea un scop, deoarece bărbaţii erau înnebuniţi după mine. Şi de aceea îi voi dori şi eu întotdeauna. Chiar înainte să-mi fac griji în privinţa temelor sau a altor activităţi şcolare, am început să am legături pe ascuns cu bărbaţi. Şi bărbaţii au fost aceia care mi-au dat dovada de care am nevoie acum ca să simt că trăiesc.

într-o seară, am ajuns cu întârziere acasă. Karl mă lăsase pe nişte străzi lăturalnice, te teamă să nu

1 Cuvântul înseamnă „carne-cartofi" şi este o tocană tradiţionalăjaponeză din carne, cartofi şi ceapă, la care se adaugă sos dulce de soia. (n.tr.)

fie văzut parcând maşina în faţa casei noastre. Am făcut drum lung până acasă, singură în întuneric. Când am ajuns, am deschis uşa de la intrare şi m-am dus direct în camera mea. Trecuse puţin de zece, iar în apartament era beznă, ceea ce mi s-a părut foarte ciudat. Când m-am uitat în bucătărie, n-am văzut nimic din care să deduc că se servise masa. Nu trecea o zi fără ca mama să nu gătească mâncare japoneză. Gândindu-mă cât de ciudat era, am întredeschis uşa şi m-am uitat în camera mamei. Am văzut-o pe mama în lumina slabă. Părea că doarme, aşa că am închis încet uşa, fără s-o strig.

După jumătate de oră, când s-a întors tata, eram în baie, spălându-mă după întâlnirea cu Karl. A bătut cineva tare la uşă. Karl şi cu mine am fost descoperiţi! Acesta a fost primul gând care mi-a trecut prin cap. Dar nu era asta. Tata venise să-mi spună că mama arăta ciudat. Era extrem de tulburat. Atunci am ştiut în adâncul sufletului meu că mama murise.

Când trăiam în Japonia, mama nu-i lua niciodată apărarea surorii mele când tata se supăra pe ea. Dar, după ce am ajuns în Elveţia, nu se gândea decât la ea. O disprețuiam pe mama pentru că era o fiinţă umilă. O uram pentru neglijenţa ei.

Uitaţi ce s-a întâmplat odată. îmi invitasem câteva colege la mine acasă. Mama n-a vrut să părăsească bucătăria. „Aş vrea să te prezint", am rugat-o eu, trăgând-o de mână. Dar şi-a smuls mâna din a mea şi mi-a întors spatele.

„Spune-le că sunt servitoarea. Eu nu arăt ca tine şi ne-am osteni degeaba să le explicăm de ce."

Ostenealã. Acela era cuvântul preferat al mamei. Să înveţe germana era o ostenealã. Să facă un lucru nou era tot o ostenealã. Mama nu a cunoscut niciodată Berna, aşa că, de câte ori se ducea în oraş, i se întâmpla să se învârtă în cerc. Prin urmare, în scurt timp, sănătatea mintală a început să i se deterioreze. Dat tot nu înţeleg de ce şi-a dorit să moară. Pe-atunci avea nervii atât de zdruncinaţi, că şi cea mai neînsemnată întâmplare o dădea peste cap. Era oare orezul fiert pe care nu-l pregătise bine deunăzi? Sau preţul ridicat al *natto*, păstăi de soia fermentate? Sau era din cauza amantei turcoaice a tatei? Poate aventura mea cu Karl? Nu-mi păsa deloc. Pe-atunci îmi scăzuse mult curiozitatea în privinţa mamei mele.

Dar sunt sigură că atât tata, cât şi Karl s-au simţit o clipă uşuraţi când a murit mama. Apoi au început să se îngrijoreze că poate ştia toată lumea că din vina lor se sinucisese. Trebuiau să trăiască toată viaţa care le mai rămăsese cu sentimentul de vinovăţie care îi măcina.

Dar acesta nu a fost cazul meu. Din moartea ei învăţasem ce urmări are egoismul unui adult. Nu era nici o greşeală că mama şi tata făcuseră un copil atât de frumos, aşa o minune ca mine. Şi totuşi, eu eram cea obligată să port povara pe umerii mei firavi. Mă săturasem. Nu voiam să mă considere nimeni vinovată de moartea mamei mele. Aşa că, atunci când tata şi-a adus amanta turcoaică în casa noastră, m-am simţit uşurată pentru că îmi oferea un pretext să-i cer voie să mă întorc în Japonia. Nu doream deloc să-mi revăd sora mai mare. Oricum mă ura. în afară de asta, Johnson îşi terminase afacerile în Hong Kong şi mă aştepta. De ce să nu stau cu el? Nu mai eram virgină

şi voiam să ştiu cum era sexul cu Johnson. Mi-o doream atât de mult că abia mă puteam stăpâni.

• 3'

Pentru o nimfomană ca mine nu cred să existe meserie mai potrivită ca aceea de prostituată; aceasta era soarta pe care mi-o hotărâse Dumnezeu. Indiferent cât de brutal sau urât era un bărbat, în timpul actului sexual nu puteam decât să-l iubesc. Ba, şi mai mult, îi satisfaceam orice dorinţă, indiferent cât de abjectă era. De fapt, cu cât era mai pervers partenerul meu, cu atât mai atrasă mă simţeam de el, pentru că doar satisfăcând dorinţele amantului meu simţeam că trăiesc.

Aceea era calitatea mea, dar şi cel mai mare defect. Nu pot să refuz un bărbat. Sunt ca o încarnare a vaginului – întruparea acelei chintesenţe a feminităţii. Dacă aş refuza vreodată un bărbat, n-aş mai fi eu.

Am încercat de multe ori să-mi închipui ce m-ar putea distruge în cele din urmă. Oare o să mor subit în urma unui infarct? Am să sufăr de o boală îngrozitoare şi o să mă chinui mult timp? Mă va omori oare un bărbat? Trebuia să fie una dintre aceste trei variante. Nu pretind că nu mi-e frică. Dar, pentru că nu mă pot opri, cred că sunt singura vinovată că îmi distrug viaţa.

Când mi-am dat în sfârşit seama de acest lucru, am hotărât să ţin un jurnal. Nu e o agendă şi nici o listă de întâlniri, e ceva doar pentru mine. Nici o pagină pe care am scris-o aici nu e ficţiune. Nici măcar nu ştiu să scriu poveşti – mă depăşeşte, nu am atâta imaginaţie. Nu ştiu cine îmi va citi jurnalul, dar cred că o să-l las deschis pe birou cu un bilet alături, pe care voi scrie *Pentru Johnson*. El e singurul care are cheia de la apartamentul meu.

Johnson vine la mine cam de patru-cinci ori pe săptămână. El este singurul bărbat cu care mă văd gratis. Şi e singurul cu care am avut o relaţie de lungă durată. În caz că m-ar întreba cineva dacă îl iubesc pe Johnson, i-aş putea răspunde *da*. Sau, la fel de bine, *nu*. De fapt, nici eu nu ştiu. Sigur e doar că Johnson mă menţine pe linia de plutire. Să fie aşa pentru că îmi doresc o figură paternă în viaţa mea? Poate. Johnson nu se poate opri să mă iubească, aşa că, într-un fel, e ca un tată pentru mine. Desigur că propriul tată nu mă iubeşte. Sau, mai bine zis, a încetat să mă iubească.

Îmi amintesc cum a fost când i-am cerut voie să mă întorc în Japonia. Era într-o seară, cam la o săptămână după moartea mamei. Auzeam apa picurând de la robinetul din bucătărie, strop după strop. Nu mai ştiu dacă robinetul începuse să picure cam când murise mama sau dacă picurase întotdeauna şi ea avea grijă să-l strângă bine ori de câte ori îl închidea. Dar mi s-a părut brusc că robinetul picura dintotdeauna. M-a îngrozit – era de parcă mama încerca să ne spună: „Sunt încă aici". Am căutat de nenumărate ori un instalator, dar nici unul n-a venit să-l repare. Toţi erau prea ocupaţi. De fiecare dată când cădea o picătură de apă în chiuvetă, tata şi cu mine ne întorceam şi ne uitam înspre bucătărie.

- Vrei să te întorci în Japonia din cauza mea? m-a întrebat tata, fără să se uite în ochii mei. Era clar că se simţea puţin vinovat că o adusese în

casa noastră pe iubita lui turcoaică, Ursula – nu mă întrebaţi de ce avea un nume cu rezonanţă germană! Pe de altă parte, era supărat pe mine pentru că îl reclamasem la poliţie.

Am chemat poliţia doar de furie. Mama mea zăcea acolo în sicriu, iar tata o aducea în casa mamei pe amanta lui gravidă. Nu ştiam câtă sensibilitate avea, dar nu m-am îndoit niciodată de nevinovăţia lui. Tatăl meu nu era un om destul de puternic ca să-şi păteze mâinile cu o asemenea crimă. Nu avea o dorinţă suficient de arzătoare ca să comită o crimă. Aşa că nu m-a surprins deloc că el a asistat fără să facă nimic la deteriorarea treptată a sănătăţii mamei. Iar când n-a mai suportat, a fugit de ea. Şi când femeia la care îşi găsise refugiul a rămas însărcinată, n-a avut încotro şi a trebuit să accepte povara. Tatăl meu era un laş.

- Are legătură mai mult cu mine decât cu tine, i-am spus.

- Ce înseamnă asta? Tata se uita la mine nedumerit. Din ochii lui de un albastru-deschis parcă se scursese viaţa.

- Nu vreau să mai rămân aici.

- Pentru că a venit Ursula? Tata a vorbit mai încet. Ursula dormea în camera de oaspeţi. Orice fel de tensiune i-ar fi putut provoca un avort spontan şi doctorii ne spuseseră să nu-i tulburăm cu nimic liniştea. Ursula venise de una singură din Bremen cu un permis de muncă, iar tatăl meu nu avea atâţia bani să-i plătească spitalizarea pentru o perioadă mai lungă.

- Nu e din cauza Ursulei.

Ursula era chiar mai îngrozită decât tata de moartea mamei şi suferea din această cauză. Credea că era vina ei că mama îşi luase viaţa. Avea doar 17 ani. De câte ori vorbeam cu ea, mă impresionau sinceritatea ei copilărească şi simplitatea firii ei. Nu eram supărată pe Ursula. Tot ce trebuia să fac era să-i spun că ea nu avea nici o legătură cu moartea mamei şi se bucura ca un copil. Tata a oftat uşurat când mi-a auzit răspunsul. Dar tot nu se putea uita în ochii mei.

- Asta-i bine. Mi-era teamă că tu crezi că vina mea e prea mare ca să fie iertată.

Ei bine, el nu era singurul vinovat. Văzând infidelitatea lui Karl şi moartea mamei, m-am maturizat repede.

- Nu e vorba despre iertare. Tot ce vreau e să mă întorc în Japonia.

- De ce?

Nu era doar pentru că doream să-l revăd pe Johnson. O iubisem pe mama. Şi acum, că ea nu mai era, nu vedeam de ce să mai stau în Elveţia.

- După moartea mamei, nu mai am nici un motiv să rămân aici.

- înţeleg. Deci ai hotărât să trăieşti ca o japoneză? a mormăit tata, fără să-şi ascundă durerea. Ai putea să ai mari probleme cu înfăţişarea ta de occidentală.

- Poate. Dar eu *sunt* japoneză.

În acel moment soarta mea părea pecetluită. Aveam să trăiesc ca o japoneză în ţara aceea cu multă umezeală. Copiii au să mă arate cu degetul, ţipând: „Gaijin! Gaijin!" Şi pe la spatele meu fetele aveau să şuşotească: „Metisele sunt drăguţe, dar îşi arată mai mult vârsta ca noi". Iar băieţii de liceu o să mă

chinuie. Ştiam toate astea. Şi de aceea trebuia să construiesc în jurul meu un zid de apărare mai gros decât cel făcut de sora mea. întrucât nu-l puteam înălţa eu singură, am hotărât să mă folosesc de Johnson în acest scop.

- Când vrei să pleci? Ai să stai la bunicul tău?

Sora mea şi-l adjudecase deja pe bunicul nostru. Şi, când punea ea mâna pe ceva, nu lăsa niciodată altuia. Ar baricada uşa cu braţele ei ca să nu mă lase să pun piciorul în lumea în care trăiau amândoi.

- L-am rugat pe Johnson să mă primească la el.

- Americanul? Tatăl meu s-a încruntat. Nu e rău, dar va costa mult.

- Mi-a zis că nu e nevoie să-i dau nimic pentru cameră şi mese. Aşa că mă laşi? Te rog!

Tata încă nu şi-a dat consimţământul.

- Dar pe sora mea ai lăsat-o să stea în Japonia!

Tata a dat din umeri, resemnat.

- Nu am plăcut-o niciodată.

Asta se întâmplase pentru că ei doi semănau prea bine unul cu altul. Tata şi cu mine am rămas tăcuţi. Doar robinetul care picura se auzea în tăcerea ce se aşternuse, pic-pic. De parcă nu suporta zgomotul, tata a strigat:

- Bine atunci! Intoarce-te.

- Iar tu vei putea să trăieşti fericit aici cu Ursula.

Nu intenţionasem să încheiem discuţia cu aceste cuvinte, totuşi o umbră de tristeţe a trecut pe faţa tatălui meu.

în ziua următoare, nu m-am dus la şcoală şi l-am sunat pe Johnson la birou. încă nu-i spusesem că obţinusem permisiunea tatălui meu. Johnson a fost încântat că i-am dat telefon.

- Yuriko! Ce frumos din partea ta că m-ai sunat! Când am fost transferat înapoi la Tokio, m-am gândit că voi putea să te văd. Dar n-am reuşit să ne întâlnim. Am fost aşa dezamăgit când am aflat că te-ai mutat în Elveţia. Ce mai faceţi?

- Mama mea s-a sinucis şi tata trăieşte cu amanta lui. Doresc mult să mă întorc în Japonia, dar n-am unde să stau. Mai bine mor decât să locuiesc cu sora mea. Nu ştiu deloc ce să fac.

Nu încercam să fac apel la mila lui. încercam să-l seduc. O fetişcană de 15 ani să seducă un bărbat de 30! Lui Johnson i s-a tăiat răsuflarea, dar apoi i-a venit o idee.

- Dacă aşa stau lucrurile, de ce nu vii să stai cu noi? Va fi exact cum a fost în casa de la munte. Vei fi din nou fetiţa care găseşte un loc în care să scape de hărţuielile surorii ei mai mari. Poţi să stai aici cât vrei.

Scoţând un oftat adânc de uşurare, am întrebat de Masami. Dacă aveau un copil acum, nu le va fi uşor să mă primească la ei.

- Dar Masami ce va zice?

- Va fi încântată. Promit. Masami e înnebunită după micuţa şi frumoasa noastră Yuriko. Dar cu şcoala ce faci?

- încă n-am decis nimic.

- Ei bine, atunci am s-o rog pe Masami să se intereseze. Yuriko, vino să stai la noi!

Şoaptele imploratoare ale lui Johnson erau dovada că se lăsa sedus de mine. M-am rezemat, uşurată, de spătarul canapelei. Având senzaţia că mă privea cineva, mi-am ridicat ochii şi am văzut-o pe Ursula uitându-se lung la mine. Mi-a făcut cu ochiul. Din felul în care vorbisem la telefon, Ursula ghicise ce aveam de gând. Am clădnat din cap şi i-am zâmbit. Sunt exact ca tine. De-acum încolo şi eu voi trăi bazându-mă pe favorurile bărbaţilor. Cu un surâs slab pe faţă, Ursula s-a dus iute în dormitor. Din acea zi, robinetul din bucătărie n-a mai picurat. Bănuiesc că Ursula începuse să-l strângă mai bine. Când tatăl meu nu era prin preajmă, Ursula mergea cu un pas vioi. Nu-mi prea venea a crede că avea nevoie de odihnă.

În după-amiaza zilei de dinainte să plec din Elveţia, Karl a venit pe furiş la mine, ştiind că tata era la fabrică. Şi-a apăsat buzele pe ale mele, sărutându-mă îndelung, chiar în camera mea plină cu păpuşi şi ursuleţi de pluş.

- Sunt trist că n-o să te mai văd, Yuriko. Nu vrei să rămâi? Pentru mine? în ochii lui Karl ardea o flacără – fiind totodată calmi. Fără îndoială că plecarea mea şi moartea mamei îl eliberau de orice regret sau sentiment de vinovăţie pe care le-ar fi avut.

- Şi eu sunt tristă. Dar nu pot să fac altceva.

- N-am putea s-o facem acum? Pentru ultima dată? Karl şi începuse să-şi scoată cureaua.

- Ursula e aici! i-am zis.

- N-are nimic. O s-o facem în tăcere, să nu ne-audă. Karl a măturat cu mâna toate animalele de pluş, dându-le pe jos, apoi m-a trântit pe patul îngust şi s-a pus pe mine. Era atât de greu, că n-am putut să fac nici o mişcare. Apoi am auzit o bătaie la uşă.

- Yuriko? Sunt Ursula.

Fără să-l mai aştept pe Karl să sară din pat şi să-şi aranjeze hainele, am ieşit de sub el şi am deschis larg uşa. Ursula zâmbea atotştiutoare. Karl şi-a netezit cu mâna părul cârlionţat şi s-a ridicat, uitându-se pe fereastră de parcă acolo ar fi stat în tot acel timp. Peste drum era fabrica lui de tricotaje.

- Ce e, Ursula?

- Yuriko, dacă nu-ţi iei cu tine jucăriile de pluş, n-ai vrea să mi le laşi mie?

- Puţin îmi pasă. Ia tot ce vrei.

- Mulţumesc!

Ursula a luat un koala şi ursuleţul de pluş care fusese aruncat pe jos. Şi s-a uitat bănuitoare la Karl.

- Ce e, şefule?

- Of, am trecut doar ca să-mi iau rămas-bun de la Yuriko.

Ursula mi-a făcut cu ochiul, de parcă ar fi spus: „Da, chiar
aşa". Ursula era complicea mea. De îndată ce a plecat, Karl a scos un plic din buzunarul de la spate al blugilor, cu un aer resemnat. Când am deschis plicul, am văzut pozele cu mine goală şi nişte bani.

- Frumoase, nu? M-am gândit că sunt un fel de suvenir. Iar banii un dar de despărţire.

- Mulţumesc, Karl. Unde ai ascuns filmul după care ai făcut pozele astea?

- L-am lipit în spatele biroului meu de la fabrică. Karl părea serios când a spus asta. Apoi a adăugat: Vreau să-mi strâng banii şi să vin în Japonia.

Dar Karl n-a venit niciodată în Japonia. Şi aproape că nu mă mai gândesc la el acum. Primul meu bărbat a fost şi primul meu client. încă mai am pozele. Mă uit fix la aparat, pozând ca *Maja dezbrăcată* a lui Goya, cu o faţă împietrită, întinsă pe cearşaf, cu pielea atât de albă că străluceşte. Fruntea o am lată, gura bosumflată. Şi în pupilele ochilor mei larg deschişi se vede ceva pe care nu-l mai am: o frică de bărbaţi şi un dor năvalnic. Par neliniştită în privinţa sorţii ce mă aşteaptă. Nu-mi mai e frică, nu mai am dorinţe şi nu mai sunt neliniştită.

Stau în faţa oglinzii şi mă machiez. Chipul reflectat acolo este al unei femei care a îmbătrânit înspăimântător de repede după vârsta de 35 de ani. Ridurile din jurul ochilor şi a gurii nu mai pot fi ascunse, indiferent câte straturi de fond de ten îmi aplic. Şi, bondoacă şi grasă cum sunt acum, arăt exact ca mama tatălui meu. Cu cât înaintez în vârstă, cu atât îmi dau mai bine seama de sângele european care îmi curge prin vene.

La început am fost model; apoi am lucrat mult timp la un club unde se angajau numai străine frumoase. Unii ar spune că am fost o prostituată de lux. De acolo am plecat la un club scump, în care un salariat nici nu s-ar fi gândit să intre. Dar, după ce am început să port rochii cu decolteuri foarte adânci, am ajuns în locuri din ce în ce mai promiscue. Acum nu mi-a rămas decât să lucrez în cluburi unde vin bărbaţi care au un fetiş pentru „femei măritate" şi partenere mai coapte. Mai mult, acum trebuie să mă lupt cu altele chiar şi ca să mă vând pe foarte puţini bani. înainte mă simţeam valoroasă doar ştiind că un bărbat mă doreşte, dar nu şi acum; nu numai că mi-a scăzut venitul, dar îmi dau seama şi că trebuie să caut mai mult şi mai departe ca să găsesc o raţiune de a trăi. Uitându-mă în oglindă, mi-am văzut ochii care îşi pierduseră conturul, aşa că am tras o linie groasă cu creionul dermatograf. Fac asta ca să-mi creez un aspect atrăgător de profesionistă.

.4.

Sora mea spusese că o să-mi mai dea un telefon pe seară. Voiam să ies înainte să mă sune. Nu doream să-i aud vocea deprimantă. Cu ce naiba se ocupă acum? mă întrebam. Trecând de la un serviciu prost plătit la altul, căutând mereu unul perfect – de parcă o asemenea slujbă ar exista. Sau poate că da – sub forma prostituţiei! Am râs de mine însămi în timp ce mă uitam în oglindă. Dacă poţi s-o faci, chiar te rog. Este o meserie în care cele mai frumoase calităţi sunt la fel de bune ca şi goliciunea hrăpăreaţă. Eu sunt prostituată de la vârsta de 15 ani. Nu pot să trăiesc fără bărbaţi, totuşi bărbaţii sunt cei mai mari duşmani ai mei. Bărbaţii m-au distrus. Sunt o femeie care şi-a distrus feminitatea. Când sora mea avea 15 ani, era o elevă de gimnaziu obişnuită, care învăţa pe brânci.

Brusc, îmi vine o idee. Dacă e încă virgină? Sora mai mică e o târfă, iar cea mare – o virgină. E cam prea mult. Dar acum mi s-a stârnit curiozitatea. Formez numărul.

- Alo! Cine e? Tu eşti, Yuriko? Hai, spune cine eşti!

Ridicase receptorul în clipa când a sunat telefonul.

- Alo! Alo! Sora mea vrea să ştie neapărat cine o sună; probabil că telefonul ei nu sună niciodată. Singurătatea ei se simte chiar şi de la celălalt capăt al firului. Am dat drumul telefonului, răzând în hohote; vocea surorii mele se auzea încă în receptor. Nu pot să decid dacă e virgină sau lesbiană!

După ce am închis telefonul, am început să mă gândesc cu ce să mă îmbrac diseară la club. Apartamentul meu se compune dintr-un dormitor (o combinaţie de living şi sufragerie) şi o mică bucătărie. Nu e mult loc. în debara îmi pun şi hainele – oricum nu am prea multe rochii acum. Când lucram în Roppongi, la clubul pentru străini, aveam o tonă de rochii superbe. Creaţiile de la Valentino şi Chanel costă aproape un milion de yeni una singură. Cred că aveam îmbrăcăminte care făcea o avere. îmi puneam una sau alta dintre rochiile mele frumoase, la care adăugam un diamant cât o mărgea de sticlă, fără nici o problemă. Apoi mă încălţam cu sandale din aur, care erau prea extravagante ca să mergi pe jos în ele. Nu purtam niciodată ciorapi – de dragul clienţilor, cărora le plăcea să-mi sărute degetele de la picioare. Luam un taxi până la club. După lucru, plecam în maşina unui client la un hotel, iar de acolo mă întorceam acasă cu taxiul. îmi foloseam energia doar în pat cu bărbaţii.

Dar, când am început să decad, hainele mele au ajuns şi ele acel gen de ţoale ieftine pe care le poţi cumpăra de oriunde. Am trecut de la mătase la nailon; de la caşmir la amestecuri de lână. Şi acum n-am de ales: trebuie să-mi acopăr picioarele obosite şi umflate cu ciorapi ieftini de ocazie – picioare pe care s-a acumulat grăsimea care nu vrea să dispară, indiferent câte exerciţii fizice fac.

Dar ce s-a schimbat cel mai mult este calitatea clienţilor mei. în primul club la care am lucrat, clienţii erau actori, scriitori, antreprenori tineri şi eleganţi. Mulţi dintre ei erau directori de companii sau distinse VIP-uri din străinătate. Apoi, la următorul club, cei mai mulţi erau oameni de afaceri care aveau bani din belşug din conturile companiei lor. De acolo am ajuns la salariaţi plătiţi lunar cu sume modeste. în prezent, clienţii mei sunt fie nişte ciudaţi, cărora le plac femeile trecute, fie bărbaţi fără bani. Prin „trecute” vreau să spun groteşti. Pe lumea asta sunt oameni care preferă frumuseţea ofilită sau urmele unei înfloriri trecute.

Cu frumuseţea mea monstruoasă şi dorinţele mele la fel de monstruoase, cred că am ajuns acum o besde în adevăratul sens al cuvântului. Am devenit cu timpul din ce în ce mai dezgustătoare. Am mai scris-o şi în alte rânduri, dar nu mă simt singură. Aceasta este adevărata înfăţişare a unei femei care a fost pe vremuri o fată frumoasă. Cred că sora mea se bucură mult de decăderea mea. De aceea mă sună tot timpul.

Mai am multe de spus despre Johnson.

Când a venit să mă ia de la Aeroportul Internaţional Narita, părea încordat – şi Masami era lângă el, strălucind de bucurie. Ce contrast era între ei! Johnson purta un costum de culoare închisă, o cămaşă albă şi o cravată oficială, şi îşi bătea buza de jos cu arătătorul de emoţionat ce era. Nu-l mai văzusem niciodată aşa elegant. Masami îşi pusese o

rochie albă de în – poate ca să-i scoată în evidenţă pielea bronzată – şi un set de bijuterii scumpe de aur care îi împodobeau urechile, gâtul, încheieturile mâinilor şi degetele. Creionul cu care îşi trasase coada ochilor era mult prea negru. Era greu să-i descifrezi expresia de pe faţă. Era oare serioasă sau glumeaţă? De aceea am început să mă uit la Masami când se machia, căci, în funcţie de felul în care îşi aplica fardul, puteam să ghicesc – mai bine decât din orice spunea ea – în ce dispoziţie era. în acea după-amiază, Masami afişa o bucurie exagerată.

- Yuriko! Ce mult timp a trecut de când nu ne-am mai văzut! Incredibil, ce mare te-ai făcut!

Johnson şi cu mine am schimbat o privire. Acum, la 15 ani, aveam cu vreo douăzeci de centimetri mai mult decât atunci când eram la şcoala primară. Eram înaltă de peste 1,65 metri şi cântăream în jur de 49 de kilograme. Şi nu mai eram virgină. Johnson m-a îmbrăţişat fără să mă strângă. Corpul îi tremura uşor.

- Mă bucur mult să te revăd.
- Vă mulţumesc, domnule Johnson.

Johnson îmi spusese să-i zic *Mark*, dar eu preferam *Johnson*. „Prostul de Johnson!" Asta îmi spusese soră-mea, supărată, chiar înainte să-mi închidă telefonul. De câte ori mă gândeam la asta, şopteam în sinea mea: „Dumnezeu mi l-a trimis pe Johnson". El era singura mea apărare.

- Mă întreb dacă vine şi sora ta.

Masami se uita prin aeroport cu destul scepticism. N-ar fi trebuit să-şi dea osteneala. Nu-i spusesem surorii mele ora la care voi ateriza.

- N-am avut timp s-o sun înainte să plec, i-am explicat lui Masami. În plus, am auzit că bunicul nu se simte prea bine.
- Oh, mai să uit! Masami nici nu auzise ce îi spusesem. Examenul de admitere e în după-amiaza asta! a zis ea strân- gându-mă de braţ, voioasă. Trebuie să ne ducem repede acasă. Gimnaziul Q_ te va primi în categoria *kikokushyo*, cea pentru elevii întorşi din străinătate. N-o să-ţi fie greu să ajungi la şcoală de la casa noastră, iar eu o să mă laud cu tine că mergi la o şcoală de primă mână ca Q! Sunt încântată că te-ai întors la timp pentru examen.

Şcoala Q. Era şcoala surorii mele. Eu nu voiam să merg la o şcoală ca asta. Dar Masami – mereu lăudăroasă – a fost hotărâtă să mă dea acolo. M-am uitat la Johnson, în speranţa că mă va ajuta, dar el a scuturat din cap.

- Te vei obişnui şi cu asta, a zis el.

„Te vei obişnui şi cu asta." Acelaşi lucru mi-l spusese şi unchiul Kari în casa de la munte, unde îmi făcuse acele poze. Mi-am muşcat buza de jos, resemnată. Masami m-a luat de mână şi m-a pus pe bancheta din spate a maşinii lor Mercedes-Benz, atât de bătătoare la ochi. Lângă mine, pe tapiţeria de piele bej, am simţit coapsa fierbinte a lui Johnson apăsând-o pe a mea. întâmplarea din casa de vacanţă. Secretul nostru. Bucuria de a-mi regăsi fericirea probabil că mi-a luminat ochii. Aşteptam cu nerăbdare următoarele clipe fericite. Viaţa nu urmează un plan. Dar suntem liberi să visăm.

Pe drumul de la aeroport spre casă, Masami a oprit maşina să-l lase pe Johnson la serviciu. Eu am rămas pe mâinile lui Masami. M-a dus la Gimnaziul Q,din Districtul Minato. Clădirea principală era o construcţie din piatră şi părea foarte veche. Corpurile

care o încadrau erau mai noi; liceul era în cel din dreapta. Involuntar, am început să mă uit după sora mea. Nu ne mai văzuserăm din martie, de când plecasem. Erau mai bine de patru luni. Dacă intram la Şcoala Q_, asta avea s-o supere rău. îmi închipuiam ce tare se va mânia pe mine. Ea învăţase zi şi noapte să intre la şcoala aceea, doar ca să scape de mine. Mi-am dat seama de şiredicul ei. Când m-a auzit râzând cu amărăciune, Masami mi-a interpretat complet greşit sentimentele.

- Zâmbeşte, Yuriko-chan! Eşti frumoasă când zâmbeşti. Dacă surâzi, ai să treci cu siguranţă examenul. Păi e doar un test, mai mult o formalitate. Sunt convinsă că vor dori să te aibă mult timp acolo, pentru că eşti aşa drăguţă. Şi eu eram la fel când am reuşit la examenul pentru însoţitoare de bord. Concurenţa era mare, dar au fost alese fetele cu cel mai frumos zâmbet.Mă îndoiam că se putea face o comparaţie între examenul pentru stewardese şi cel de la şcoala aceasta. Dar nu avea rost s-o contrazic, aşa că am decis că e mai bine să zâmbesc dulce la examen. Şi dacă mă primeau, ce avea să se întâmple? Ar costa mai mult decât îşi putea permite tata. Dar Johnson se oferise să dea jumătate din banii necesari pentru taxe. Şi atunci nu eram oare un pic mai mult decât o prostituată?

Erau cam zece copii care dădeau examenul de intrare în şcoală în calitate de „elevi întorşi din străinătate". Toţi fuseseră plecaţi peste mări şi ţări cu părinţii lor. Eu eram singura metisă şi am fost cea mai slabă la examen. Nu mă interesa deloc şcoala. Ba, mai mult, nici nu aveam vocabularul necesar ca să susţin o conversaţie uzuală în engleză sau germană.

în seara aceea am fost extenuată şi am făcut febră. Casa lui Johnson era în spatele Oficiului de Taxe din Nishi-Azabu. Camera pe care mi-o pregătise Masami era la etajul al doilea. Perdelele, cuvertura de pat, chiar şi pernele erau din materiale înflorate, exact pe gustul lui Masami. Nu mă interesau câtuşi de puţin decoraţiunile interioare şi nu vedeam de ce se făcea atâta caz de aşa ceva, ce-mi păsa mie? în clipa în care m-am băgat în pat, am şi căzut într-un somn adânc. M-am trezit în toiul nopţii, simţind prezenţa cuiva. Johnson stătea la capul meu, în tricou şi pantaloni de pijama.

- Yuriko! Cum te simţi? m-a întrebat în şoaptă.

- Sunt foarte obosită.

Johnson s-a aplecat de la înălţimea lui impresionantă şi mi-a şoptit la ureche:

- Fă-te bine repede! Eşti în sfârşit a mea.

A lui. O femeie de care să profite bărbaţii. Dacă nu îmi acceptam soarta, n-aveam să fiu niciodată fericită. Din nou, cuvântul *libertate* îmi plutea pe undeva în subconştient. Aveam 15 ani. Şi, într-o clipită, ajunsesem o femeie bătrână.

A doua zi dimineaţă, am fost anunţată de Gimnaziul Q, că fusesem admisă. Masami era în culmea fericirii. După ce l-a sunat pe Johnson la serviciu ca să-i spună vestea cea bună, s-a întors iar spre mine şi mi-a zis cu o voce peste măsură de entuziastă:

- Trebuie să-i spunem şi surorii tale!

Am fost nevoită să-i dau lui Masami numărul de telefon al bunicului meu. Ştiam că trebuia să mă văd cu sora mea mai devreme sau mai târziu. La urma urmei, eram acum amândouă în Japonia. Dar tot realizam că sora mea mă urăşte. Cât despre mine, o uram şi eu. Nu semănăm câtuşi de puţin. Eram ca două feţe ale unei monede. Sora mea a reacţionat exact aşa cum mă aşteptasem.

- Dacă ne întâlnim întâmplător în şcoală, să nu îndrăzneşti să mă saluţi. Sunt sigură că eşti foarte mulţumită să fii în centrul atenţiei. Dar eu trebuie să fac tot ce pot doar ca să supravieţuiesc.

Şi eu făceam tot ce puteam ca să supravieţuiesc. Dar nu aveam cum să-i explic aşa ceva surorii mele.

- Eşti tare norocoasă, a spus ea.
- Vreau să-l văd pe bunicul.
- Ei bine, el nu vrea să te vadă. Te detestă. Spune că n-ai deloc inspiraţie. Că nu ai ce trebuie ca să urmăreşti un scop cu asiduitate.
- Da' ce e inspiraţia?
- Proasto, coeficientul tău de inteligenţă nu e nici măcar de 50!

Şi aşa s-a încheiat convorbirea cu sora mea. În toamnă, când a început şcoala, s-a prefăcut că nu mă cunoaşte. După ce am părăsit liceul în ultimul an, s-au rupt toate legăturile mele cu Şcoala Q Şi ani de zile nici măcar nu mi-am zărit întâmplător sora. Totuşi, în ultimul timp, primesc toate aceste telefoane de la ea. Sunt curioasă ce as are în mânecă.

Când m-au luat la ei, Masami avea 35 de ani, iar Johnson era cu cinci ani mai tânăr ca ea. Singurul scop în viaţă al lui Masami era să-l supravegheze pe Johnson şi să-i menţină viu interesul pentru ea. Deoarece Johnson ţinea la mine, Masami făcea tot posibilul să-l încredinţeze că se îngrijea de mine. Credea probabil că iubirea lui pentru ea s-ar răci dacă întâmplător ar fi uitat vreodată să-mi acorde toată grija ei.

Chiar dacă nu eram de acord cu ce făcea Masami, nu puteam să mă plâng lui Johnson. Şi dacă aş fi făcut-o era puţin probabil că s-ar fi supărat pe Masami. Fiecare îşi vedea doar propriul interes. Pentru Masami, care nu avea copii, eu eram ca un căţeluş sau o pisicuţă. Pentru Johnson eram o jucărie. Asta era tot de ce aveam parte în viaţă. Eram născută să fiu folosită.

Trebuia să port hainele pe care mi le cumpăra Masami, de parcă mi-ar fi plăcut la nebunie – chiar dacă erau adesea roz, cu multe volane sau aveau emblema firmei atât de evidentă că mă simţeam jenată, fiind atât de caraghioase încât toţi oamenii se întorceau să se uite după mine. Lui Masami îi plăcea să mă îmbrace în ţinute ciudate care atrăgeau toate privirile.

Dar, dintr-un anumit motiv, nu-mi cumpăra niciodată lenjerie de corp sau ciorapi. Simţea că trebuie să-mi ia doar haine pe care le putea vedea Johnson. Eram nevoită să-mi iau toate aceste lucruri din alocaţia mea lunară. Uneori, când eram sătulă de atâtea economii, le răspundeam bărbaţilor care îmi făceau avansuri că va trebui să fie mai darnici. *Enjo kosai*, întâlniri amoroase pentru bani. Pe atunci nu exista un termen pen-

Masami era foarte uşor de manipulat. Dacă oamenii îi făceau complimente de genul: „Vai, ce frumoasă fată ai!” ea îşi punea masca de mamă şi părea în extaz. Când profesoarele mele i se plângeau: „Yuriko-san nu e prea ambiţioasă”, ea le spunea – cu o voce de martiră – „Trece printr-o perioadă dificilă de când s-a sinucis mama ei”. Când aduceam acasă prietene de la şcoală, îşi amintea de anii în care fusese stewardesă şi o trata pe fiecare dintre ele ca pe o prinţesă. Tot ce trebuia să fac era să mă arăt supusă şi toate mergeau ca pe roate.

Mâneam tot ce gătea Masami, exclamând în timpul mesei ce delicioasă era mâncarea. Era adevărat în privinţa gogoşilor, pe care le pudra cu aşa mult zahăr, că arătau ca acoperite de zăpadă, dar şi despre lecţiile de gastronomie pe care le lua o dată pe săptămână şi al căror rezultat erau pretenţioase preparate franţuzeşti. Şi mai erau şi prânzurile pe care mi le pregătea în fiecare seară pentru a doua zi la şcoală; erau ridicol de ostentative. Totuşi, reuşeam să-mi păstrez un sentiment de libertate de care nu era nimeni conştient. Cred că de aceea găseam atâta plăcere – aşa o senzaţie tainică de împlinire – din faptul că Johnson o înşela pe Masami cu mine.

Johnson se pricepea de minune să joace rolul soţului îndrăgostit. Când era cu Masami, o trăgea spre el şi îi înconjura şoldurile cu braţele sale. După cină o ajuta întotdeauna să ducă vasele în bucătărie. În serile din weekend, mă lăsa acasă şi o lua cu el în oraş. în acele seri, încuia uşa de la dormitor după ce se întorceau, ca să-şi petreacă noaptea cu ea în absolută intimitate. Masami

n-a avut idee ce se petrecea între mine şi Johnson – până într-o zi

Johnson făcea întotdeauna dragoste cu mine dis-de-dimi- neaţă. Pentru că avea tensiunea mică, Masami nu se trezea uşor. Era treaba lui Johnson să pregătească micul dejun. Se strecura în tăcere în patul meu când încă dormeam. îmi plăcea să-mi mângâie trupul încă adormit. Mai întâi îmi trezea degetele, apoi vârfurile firelor de păr; încetul cu încetul, mă trecea un val de căldură prin tot corpul, până când ardeam de o dorinţă năvalnică, imposibil de stăpânit. Nu bine termina, că îşi şi îngropa faţa în părul meu şi zicea:

- Yuriko, nu trebuie să creşti niciodată.
- Dar ce e rău în asta?
- Nu e. Doar că te iubesc mai mult aşa cum eşti acum.

Dar am crescut. Până să intru la Liceul Q_, mă şi înăl-
ţasem. Sânii mi s-au împlinit şi am făcut o talie de viespe. Mă transformasem peste noapte din fetiţă în tânără femeie. Mi-era teamă că Johnson se va plictisi de mine acum, că nu mai eram copil. Dar de fapt s-a adeverit exact contrariul. A început să vină în patul meu de îndată ce se lăsa noaptea. Mă dorea atât de mult că nu se putea stăpâni. Masami – al cărei corp arăta grozav în urma regimurilor pe care le ţinea – nu-i putea satisface această dorinţă.

Corpul meu – acum perfect feminin – îi seducea pe bărbaţii tineri, ca să nu mai spunem de cei între două vârste. Pe drumul către şcoală, eram deseori acostată de bărbaţi interesaţi de farmecele mele şi nu-l refuzam pe nici unul. Sentimentul de libertate era adânc înrădăcinat în sufletul meu. însă

nu s-a manifestat niciodată în lumea exterioară

.Ei bine, iar m-a luat gura pe dinainte. Vacanţa de vară s-a terminat şi a început noul an şcolar. Am intrat la gimnaziul Şcolii Q, şi am fost repartizată în grupa elevilor din al treilea an. Dirigintele nostru era Kijima, profesorul de biologie care luase şi interviurile pentru admitere. Bănuiam că era şi el atras de mine; în cămaşa lui albă, perfect apretată, se uita la mine cu atâta stăruinţă că ar fi putut să mă străpungă cu privirea.

- Sper că ai să te adaptezi repede la stilul nostru de predare şi o să-ţi placă timpul pe care îl petreci la Şcoala Q. Dacă e ceva ce nu înţelegi, orice, nu ezita să mă întrebi.

M-am uitat în ochii lui, care scânteiau în spatele ochelarilor cu rame de metal. Kijima mi-a evitat privirea, de parcă intrase în panică, şi m-a întrebat, cu ochii în pământ:

- Deci ai o soră mai mare care învaţă în şcoala noastră?

Eu am dat din cap şi i-am spus cum o cheamă. Credeam că
profesorul Kijima se va duce imediat în aripa unde era liceul şi o va căuta. Va fi dezamăgit că sora mea mai mare nu semăna deloc cu mine. Sau poate va avea bănuieli. Poate că va începe să facă săpături în legătură cu familia mea şi cu mine. Chipul surorii mele era atât de diferit de al meu, că oamenii care aflau că suntem surori erau întotdeauna curioşi.

De îndată ce s-a terminat ora de dirigenţie, băieţii şi fetele (Şcoala Q, era mixtă până la liceu) s-au strâns în jurul meu, cu o curiozitate nedisimulată. Am fost surprinsă de sinceritatea lor copilărească. Se presupunea că erau copii din familii foarte bune, totuşi nu şi-au putut stăpâni dorinţa de a-mi pune întrebări.

- Cum de eşti aşa frumoasă? m-a întrebat un băiat care părea sincer.

- Ai pielea ca a unei păpuşi de porţelan! a zis o fată care m-a atins uşor pe obraz cu palma. Are aceeaşi culoare cu a porţelanului de Meissen din Germania.

Fata şi-a pus mâna lângă a mea, să le compare. Altă fată m-a atins pe păr. Şi o alta a exclamat:

O, eşti atât de drăgălaşă! Şi a încercat să mă îmbrăţişeze

.Băieţii s-au tot zgâit la mine, strângându-se într-un cerc din ce în ce mai aproape de mine, până le-am simţit căldura corpurilor. Dar, oricât le plăceam băieţilor, erau, la urma urmelor, încă nişte copii.

În acel moment, am decis să mă prefac că sunt o copilă inocentă cât timp frecventam această şcoală. Mi-am dat seama că era cel mai bine să nu intru în vorbă cu alţi elevi. Privind într-o parte, am oftat tare, realizând că nimeni de aici nu mă putea înţelege. Când mi-am lăsat ochii în jos, am surprins privirea unui băiat cu părul tuns scurt, care stătea mai deoparte. Avea riduri pe frunte; acest lucru îi dădea un aer de tânăr cu experienţă. Părea să mă critice din priviri. Era fiul dirigintelui nostru, Kijima.

Tânărul Kijima era primul mascul care nu mă dorea. Am simţit asta imediat. Era şi a doua persoană care mă ura, prima fiind desigur sora mea. Atât sora mea, cât şi Kijima mă lăceau să simt că viaţa mea n-avea nici un rost. Întrucât singura mea raţiune de a trăi era faptul că alţii mă doreau, am încercat să mă sustrag privirii lui Kijima. „Tatăl tău mă doreşte", m-am gândit. Mi-au lipsit întotdeauna forţa şi voinţa de a mă confrunta cu cineva în acest fel, dar acum mi-am canalizat toate emoţiile spre prima mea ţintă: tânărul Kijima.

A venit şi ora prânzului. Un grup de elevi mergeau să ia masa undeva în afara şcolii şi nu s-au grăbit să se întoarcă. Am rămas singură şi am început să mănânc pachetul de la Masami. Dar, oricât mâneam, prânzul nu părea să se termine. M-am uitat prin clasă după un coş de gunoi. Am auzit deodată o voce.

- Măiculiţă, ce prânz sofisticat! N-ai nevoie de cineva cu care să-l împărţi?O fată cu bucle micuţe, vopsite într-un castaniu-roşcat, se uita în cutia cu prânzul meu. A încercat să ia dintr-un colţ o porţie de creveţi cu spumă de măsline, dar spuma i-a alunecat printre degete pe pupitru, unde a rămas strălucind în razele soarelui de la mijlocul lui septembrie, arătând cam jalnic. Ea a luat măslina cu mâna.

- Cam sărată!

- Ia totul dacă vrei.

- Nu. Nu-i prea bun.

Fata mi-a spus că o cheamă Mokumi, un nume neobişnuit, dar toată lumea îi spunea Mokku. Tatăl ei era directorul unei mari companii producătoare de sos de soia, iar ea avea mai mult tupeu şi era mai îndreptăţită să fie aici decât oricare dintre ceilalţi elevi.

- Deci tatăl tău e alb, nu?

- Da, aşa e.

- Dacă o metisă iese aşa frumoasă ca tine, trebuie să-mi caut un partener alb, a zis Mokku, foarte serioasă. Dar sora ta mai mare nu e deloc drăguţă, nu-i aşa? Toţi din clasă s-au dus la liceu să se uite la ea. Chiar e sora ta?

-Da.

Mokku a trântit capacul cutiei mele pentru prânz, fără să mă mai întrebe dacă am ceva împotrivă.

- Păi e incredibil. Când ne-am dus să ne uităm la ea, ne-a privit chiorâş. E urâtă rău, îţi dă fiori. Am fost dezamăgiţi. Nu seamănă cu tine. Pun pariu că şi pe tine te dezamăgeşte.

Nu eram obişnuită să întâlnesc persoane ca ea. Când mă vedeau pentru prima dată, oamenii îşi făceau tot felul de idei fantasmagorice despre mine.

îşi închipuiau că duceam o viaţă de păpuşă Bărbie, într-o casă de vis, cu un tată arătos şi o mamă frumoasă, cu un frate mai mare foarte chipeş şi o superbă soră mai mare care mă protejau. Dar, când o vedeau pe sora mea mai mare – care nu corespundea câtuşi de puţin imaginii pe care şi-o făcuseră despre ea se ducea pe apa sâmbetei şi tabloul imaginar în care eu eram figura centrală: începeau să mă dispreţuiască – aşa că deveneam jucăria tuturor.

M-am uitat prin clasă. Elevii care fuseseră atât de impresionaţi de înfăţişarea mea în acea dimineaţă se întorseseră şi stăteau în băncile lor. Toţi se străduiau să nu privească în direcţia mea. Viaţa mea devenise acum un mister pentru ei. în ochii lor ajunsesem o fiinţă suspectă.

Tocmai atunci mi-a fost aruncat ceva pe bancă şi m-am aplecat să-l iau. Era un ghemotoc de hârtie. Mi l-am pus în buzunarul de la uniformă. Mă întrebam cine îl azvârlise. Fata care stătea vizavi de mine avea deschis manualul de engleză şi părea absorbită în studiul acestuia. Dar tânărul Kijima, care şedea în faţa ei, s-a întors să se uite la mine. Deci era Kijima. Am scos din buzunar ghemotocul de hârtie şi i l-am aruncat înapoi. Nu trebuia să citesc ca să ştiu ce scria. O văzuse pe soră-mea. îşi închipuise că eram amândouă la fel.

După ore, Mokku a venit la mine şi m-a luat de braţ.

- Vino cu mine. Le-am promis celor de la liceu să li te arăt.

M-a dus pe un coridor unde stătea o liceană cu un bronz
auriu şi părul strâns într-o coadă de cal. Ochii îi erau înguşti, gura mare şi pe faţa ei urâţică se citea încrederea în sine.

- Tu eşti Yuriko, aşa-i? Eu sunt Nakanishi, şefa trupei de majorete. Vreau să vii şi tu printre noi.

- N-am deloc experienţă.

Nu mă gândisem niciodată să mă înscriu într-un club şi nu prea mă atrăgea ideea. în primul rând, nu aveam banii necesari. în plus, nu-mi plăceau activităţile de grup.

- N-are să-ţi ia mult timp să înveţi. Pe lângă asta, ai să fii principala atracţie. Elevii de liceu şi studenţii de la universitate o să fie încântaţi.

- N-am încredere în mine.

Nakanishi nu m-a băgat în seamă şi mi-a ridicat fusta de la uniformă ca să-mi vadă picioarele.

- Ai picioare lungi şi frumoase. Eşti de o frumuseţe perfectă. Trebuie să ne mândrim cu tine!

în cap mi-au răsunat cuvintele lui Johnson. Yuriko e perfectă. Perfectă chiar şi acolo jos.

Mokku făcea eforturi să mă convingă din spatele lui Nakanishi.

- Şefa majoretelor te-a remarcat personal şi te-a rugat să vii printre ele. Nu poţi să spui nu. Ezitarea mea a enervat-o şi s-a bosumflat. Luciul de buze roz îi strălucea. Când a văzut că tot nu vreau să dau un răspuns clar, Mokku a chicotit, spunând:

- Poate că Yuriko e retardată sau ceva de genul ăsta.

Nakanishi i-a dat un ghiont lui Mokku.

- Mokku, mergi prea departe!

- Dar e aşa frumoasă – n-ar fi drept să fie şi deşteaptă!

- Dă-i timp. Nakanishi a intervenit repede ca s-o reducă la tăcere pe Mokku. Am luat-o aşa, pe neaşteptate, poate că e confuză. Avem o mulţime de meciuri în octombrie şi o să fim oricum ocupate până peste cap.

Şefa majoretelor a plecat cu Mokku. Când au văzut-o alţi elevi pe Nakanishi pe coridor, au strigat-o cu voci stridente, dar respectuoşi, încercând să se dea bine pe lângă ea, ca să marcheze cât mai multe goluri. Eu detestam meciurile de genul acesta. M-am gândit să-l rog pe Johnson să-mi ia o scutire de la doctor ca să nu fiu nevoită să intru în trupă. Dar apoi m-am gândit ce mult i-ar plăcea lui Johnson să mă vadă în costumul sumar de majoretă.

Tocmai atunci am simţit că deasupra mea pluteşte un nor negru ca smoala. Era Kijima.

De ce mi-ai aruncat biletul înapoi fără să-l citeşti

?Faţa frumoasă a lui Kijima avea trăsături delicate pentru un băiat. Ochii îi erau la fel de tăioşi ca lama unui cuţit; nasul îi era drept şi subţire. Aspectul lui atrăgător te purta cu gândul la faptul că îi lipsea ceva, iar alte lucruri le avea în exces. Poate că în firea lui era un amestec de mândrie şi sfială. În orice caz, acest dezechilibru îl făcea pe Kijima să pară atât vrednic de milă, cât şi insolent.

- Ce? Nu poţi să răspunzi?

Kijima şi-a muşcat buza de furie. Mai înainte, când eram înconjurată de ceilalţi elevi din clasă, dădeam din cap la fiecare întrebare, cu un zâmbet vag pe faţă, sau le răspundeam cu un cuvânt sau două, sfioasă şi blândă. Doar lui Kijima am refuzat cu încăpăţânare să-i răspund. Cred că asta l-a enervat.

- Nu le răspund străinilor care mi se adresează cu atâta impertinenţă.

Când şi-a dat seama că îl dojeneam, pe buzele lui Kijima a apărut un zâmbet dispreţuitor.

- Dar cum ai vrea să ţi se adreseze cineva, cu Alteţa Voastră? De ce aş respecta pe cineva aşa tâmpit ca tine? Tata a adus acasă deunăzi nişte dosare şi ţi-am văzut rezultatele la examen. Trebuie să fii cea mai proastă persoană care a fost vreodată admisă în Şcoala Q. Singurul motiv pentru care te-au primit, aşa tâmpită cum eşti, este felul în care arăţi. Nu ştii asta?

- Cine m-a primit?

- Şcoala.

- Nu. Nu şcoala m-a primit, ci tatăl tău. Profesorul Kijima.

Cuvintele mele şi-au atins scopul. Kijima a tremurat din tot corpul şi s-a dat un pas înapoi.

- Tatăl tău a pus ochii pe mine, să ştii. Intreabă-l când te duci acasă, da? Ce greu trebuie să fie pentru tine să-l ai pe propriul tată drept diriginte!

Kijima şi-a îndesat mâinile în buzunare şi şi-a lăsat ochii în pământ. Îşi muta greutatea de pe un picior pe altul, de nervos ce era. Să ai ca mine o soră mai mare care arată cu totul altfel decât tine îţi poate afecta imaginea, dar pentru Kijima era şi mai rău. Tatăl lui va fi discreditat ca diriginte şi va deveni obiectul bârfelor. Kijima îşi va pierde poziţia în clasă. Atât eu, cât şi el ne confruntam cu aceeaşi dilemă. Kijima a reflectat un timp, apoi şi-a ridicat ochii. Găsind în sfârşit o ripostă potrivită, pe faţă i s-a aşternut o expresie triumfătoare.

- Avem în toată casa exemplare de fluturi şi alte insecte, deoarece tata e biolog. Nu mă mir că vrea să te pună în colecţia lui. Eşti o specie ciudată.

- Presupun că pe tine nu vrea tatăl tău să te pună în colecţie. Nu prea meriţi atenţie.

L-am atins pe Kijima la punctul sensibil. Faţa lui frumoasă s-a înroşit puternic şi apoi s-a albit de furie.

- Aşa gândeşte toată lumea, că sunt o elevă foarte slabă.

- Sigur că are dreptate. Aşa umblă vorba.

- Deci îţi place şi ţie să bârfeşti?

- Da' ţie nu? Tu te-ai dus fuguţa să te uiţi la soră-mea şi te-ai întors cu ceilalţi ca să râdeţi de mine.

Kijima părea că rămăsese fără grai. Eu nu eram, prin însăşi firea mea, genul de persoană care să lovească prima – nu ca sora mea. Dar aveam un motiv să mă iau de Kijima. De ce? Era simplu. Mă ura la fel de mult ca sora mea. Aşa că îl uram şi eu. Mi se întâmpla pentru prima oară. Nu putea fi vorba despre dorinţă între Kijima şi mine. Şi, în această privinţă, Kijima era singurul bărbat pe care îl întâlnisem care era altfel decât alţii. Poate era homosexual. Această bănuială avea să-mi treacă prin minte mult mai târziu.

- De ce mi-ai aruncat biletul înapoi fără să-l citeşti? Crezi că ţi-am scris o scrisoare de dragoste? Crezi că toţi bărbaţii sunt îndrăgostiţi de tine?

- Aproape. Am dat din umeri aşa cum îl văzusem pe Johnson făcând-o. Pe lângă asta ştiam că mi-ai scris despre rezultatele mele la examen.

- Cum de îţi închipui aşa ceva?

Mi-am dat capul pe-o parte.

- Pentru că te urăsc, am şuierat.

Avea să fie amuzant să merg la şcoala aceea şi să văd ce se mai întâmplă. L-am lăsat pe Kijima acolo unde stătea – parcă pironit în acel loc – şi am luat-o pe hol în pas vioi. În timp ce mergeam repede pe coridor, am văzut apărând şi dispărând feţe curioase. În uşa fiecărei clase de care treceam se îngrămădeau elevi care căscau gura la mine.

- Şi eu te urăsc.

Kijima fugea după mine. Îl auzeam gâfâind ca un demon. Nu i-am răspuns, plictisită deja.

- Mai am doar o întrebare să-ţi pun. Ce vrei să faci? Aici vreau să spun. Ai venit aici pentru că vrei să înveţi? Sau să-ţi faci de cap prin cluburi? Ambele?

M-am oprit brusc din mers şi m-am întors să mă uit în ochii lui Kijima.

- Păi să vedem... Cred că pentru sex.

Kijima m-a privit neîncrezător.

- Deci îţi place?

- Îl ador.

Kijima m-a măsurat din cap până-n picioare. Arăta de parcă tocmai dăduse peste o specie rară de animal.

- Dacă aşa stau lucrurile, vei avea nevoie de un partener. Pot să te ajut.

Ce? Felul în care l-am privit pe Kijima spunea multe. I-am zărit tricoul de sub gulerul cămăşii lui albe. Pantalonii gri de uniformă îi erau călcaţi cu grijă. Nu trecuse nimic cu vederea şi totuşi lăsa impresia că avea ţinuta în dezordine.

- Am să-ţi fiu manager. Nu, mai bine agent.

Nu-i o idee rea, m-am gândit. Ochii frumoşi ai lui Kijima au sclipit şi mai tare.

- Ţi-a făcut deja o propunere şefa trupei de majorete. Ai să primeşti invitaţii şi de la alte cluburi. Eşti atât de remarcabilă, că ai să vrei să ajungi un star! Pun pariu că nu ştii care club e cel mai bun pentru tine. Dar pot să mă interesez eu în locul tău. Pot să aflu ce fel de cunoştinţe poţi să faci în fiecare din cluburi. Kijima s-a uitat în spate la grupul de elevi care se strânseseră într-un colţ al holului să se zgâiască la noi în timp ce discutam. Uită-te la ei! E printre ei câte unul de la fiecare club: de patinaj, de

dans, de iahting, de golf. Toţi ar vrea să aibă o fiinţă aşa extraordinară ca tine în mijlocul lor, pentru a se lăuda cu tine – nu numai în faţa băieţilor din cluburile liceului sau ale universităţii, ci şi în faţa celor din alte şcoli. Ar vrea să ştie toată lumea ce minunăţie de fată are Şcoala Q_, care e renumită pentru inteligenţa şi banii elevilor ei. Singurul lucru care îi lipsea era frumuseţea.

L-am întrerupt pe Kijima din discursul său avântat.

- Deci la care club să mă înscriu?

- Păi, dacă vrei să faci sex, ai nevoie de un club care să fie bun pentru asta. Şi, pentru că trupa de majorete are cea mai mare vizibilitate, cred că e cea mai nimerită. Şi uite – Nakanishi a venit personal să te recruteze, aşa că nu-ţi poţi permite s-o jigneşti refuzând-o.

N-am opus nici un fel de rezistenţă; destinul meu era oricum să devin o jucărie. Cu toate acestea, eram curioasă să aflu de ce era aşa dornic Kijima să mă ajute.

- Adineauri ai zis c-o să mă ajuţi. Da' ţie ce-ţi iese din asta?

- Dacă ţi-aş fi manager, aş câştiga respect. A rânjit răutăcios, în mai puţin de un an o să mă mut la liceul de băieţi al şcolii. Concurenţa e mai mare acolo. Va trebui să ne întrecem cu băieţi din afară. Nu vor conta doar notele. Orice amănunt va fi important. Dar eu sunt sigur că voi fi printre primii. Ştii de ce? Pentru c-o să te am pe tine. Tu vei fi arma mea. Toţi băieţii din liceu o să vrea să fie cu tine. Toţi elevii de aici – băieţi sau fete – cred că lumea e făcută să le ofere totul, pentru că au bani să cumpere. Eu mă voi ocupa de tranzacţii. Cum ţi se pare?

- E-n regulă. Şi care-i partea ta?

- Voi lua 40%. E prea mult?

- Nu-mi pasă. Am doar o condiţie: nu trebuie să mă suni niciodată acasă.

Kijima s-a uitat în jos, la pantofii mei de uniformă nou-nouţi.

- Stai la un american, nu-i aşa? Am înţeles că nu ţi-e rudă.

Am dat din cap că nu. Kijima a scos din buzunar o agendă.

- Ţi-e amant?

- Cam aşa ceva.

- Nu semeni deloc cu sora ta şi nu locuieşti cu ea. Eşti o fiinţă complicată.

Kijima a scris ceva în agendă, apoi a rupt pagina şi mi-a dat-o.

- Să ne vedem tot timpul aici. E o cafenea din Shibuya. Să vii neapărat acolo după şcoală.

Şi aşa, exact aşa a ajuns Kijima primul meu peşte. Chiar şi după ce a trecut la liceul de băieţi şi eu la cel de fete, a continuat să mă prezinte altor elevi de liceu sau studenţi de la universitate. Avea gusturi discriminatorii. O dată îmi aranja să mă duc cu o echipă de rugby în tabăra unde se antrenau peste noapte – fiind cerută special de preşedintele şi vicepreşedintele clubului. Altă dată mă dădea profesorului care se ocupa de clubul de iahting. Şi nu mă culcam doar cu elevi şi studenţi din Şcoala Q_, ci

şi cu unii din alte şcoli şi chiar cu profesori. Oricine erau şi de oriunde, toţi bărbaţii pe care îi întâlneam voiau să facă sex cu tânăra şi frumoasa star din rândul majoretelor. Cât despre Kijima, aranja totul de minune, aşa că nu existau probleme după aceea. Am continuat să lucrez cu Kijima până am început s-o fac pe cont propriu.

- În ziua în care Kijima şi cu mine am bătut palma ne-am luat nişte coca-cola de la magazinul şcolii şi ne-am aşezat pe o bancă de lângă bazin, unde am ciocnit un pahar pentru alianţa noastră. Echipa de înot sincron recent alcătuită se antrena în piscină, sub comanda unei instructoare aduse din afara Şcolii Q. Kijima a aruncat o privire la clipsurile transparente pentru nas pe care le purtau membrele echipei şi a izbucnit în râs.Antrenoarea e olimpică. Cere 50 000 de yeni pentru o lecţie şi vine de trei ori pe săptămână. Incredibil. Dar asta nu-i tot. Antrenorul de la clubul de golf este un profesionist de primă mână, care a jucat în campionatul britanic. Cred că s-au angajat aici în speranţa că-şi vor da mai târziu copiii la Şcoala Q,
- Dar tatăl tău? A profitat şi el în acest fel?
- Da. Kijima mi-a evitat privirea. A făcut o înţelegere neoficială să mediteze o fată de la liceu. Familia ei îi trimitea şoferul să-l aducă la fiecare lecţie. Era plătit cu 50 000 de yeni pentru doar două ore. Cu banii ăştia am făcut o excursie în Hawaii. Toţi elevii ştiu asta.

Mi-am amintit că tânărul Kijima spusese că elevii de aici credeau că pot obţine totul cu o anumită sumă de bani. Era sigur că o să dau lovitura aici ca tânără prostituată. M-am uitat la cerul de septembrie al oraşului Tokio, în care era la fel de cald ca vara. În atmosferă plutea un smog cenuşiu care părea învăluit în căldura emanată de metropolă.

Kijima şi-a terminat sticla lui de coca-cola şi şi-a aruncat ochii pe terenurile de sport ale liceului. Erau pline de fete în şorturi bleumarin. Kijima m-a bătut pe umăr.

- Hai să-ţi arăt ceva amuzant. Vino cu mine!
- Ce anume?
- Ora de sport a surorii tale mai mari.
- Nu vin. Nu vreau să vorbesc cu sora-mea.

Hai să ne uităm! O să fie amuzant. Sunt o mulţime de celebrităţi în clasa surorii tale

.Tocmai începuse ora în care se făcea o gimnastică ritmică destul de bizară. Un fel de arbitru, o femeie, stătea în mijlocul terenului şi elevele se mişcau în cerc în jurul ei, de parcă era vreun dans din cadrul sărbătorilor verii. Profesoara a ridicat o tamburină şi a început s-o agite cu impetuozitate. De îndată, fetele care dansau în jurul ei au început să-şi unduiască trupurile, executând mişcări ciudate.

- Picioarele la a treia bătaie, braţele la a patra!

Băteau pasul în ritmul tamburinei şi îşi mişcau braţele toate deodată. Ceea ce făceau nu se putea numi gimnastică pură, era totodată şi dans. Arătau ridicol. Părea să fie un dans popular cu paşi adăugaţi.

- Asta-i gimnastică ritmică. E mândria Liceului Q, de Fete de multe generaţii, aşa că mai bine te obişnuieşti cu ea. Ai s-o faci bine în scurt timp. Oricine are ambiţie învaţă repede.

- Ambiţie? Pentru ce?

- Ambiţie ca să iei note bune. Ai nevoie de note bune ca să intri la Universitatea Q_- şi elevii vin la acest liceu ca să facă mai mult decât să înveţe. Dacă nu eşti bună la aceste exerciţii ritmice de rutină, media ta generală va avea de suferit.

Răspunsul lui Kijima a fost presărat cu oftaturi, de parcă îi era din cale-afară de greu să dea toate acele explicaţii. Se lăsa de pe un picior pe altul de iritat ce era.

- Deci ele au ambiţie pentru ceva atât de stupid ca asta?

- Păi cei mai mulţi oameni din lumea asta nu au avantajul frumuseţii tale. Trebuie să se bazeze pe altceva.

Totul se rezuma la rezistenţă. Dacă rezistai, puteai obţine ce doreai. Dar eu nu acceptam ideea de a te chinui aşa mult timp. în locul lor, aş fi renunţat imediat. Nu credeam în rezistenţă.

Mă întrebam dacă sora mea era ambiţioasă. M-am uitat cu multă atenţie la fetele care dansau în cerc. Sora mea s-a învârtit de câteva ori, dar nu putea să ţină pasul cu fetele celelalte, aşa că, după puţin timp, a ieşit din horă. Elevele care nu rezistau trebuiau să părăsească cercul şi să privească de pe margine. Sora mea şi-a încrucişat braţele pe piept, părând dezinteresată.
Le urmărea cu privirea pe elevele care se concentrau din răsputeri să facă paşii corect. Se încurcase intenţionat. Mi-am dat seama ce plan îşi făcuse sora mea.

- Acum picioarele la a şaptea bătaie şi braţele la a douăsprezecea.

Mişcările au devenit din ce în ce mai complicate. Una după alta, fetele greşeau şi erau nevoite să părăsească hora. S-au aşezat lângă sora mea, uitându-se la cele rămase. în scurt timp, au fost mai multe spectatoare decât dansatoare.

- Uită-te, alea două s-au înfierbântat din cale-afară! a mormăit în barbă Kijima, incapabil să-şi ascundă dezgustul.

Mai rămăseseră două fete. Dansau în jurul profesoarei, executându-i instrucţiunile din ce în ce mai complicate, ca două acrobate. Toate elevele le aţinteau cu privirea. Mai departe, şi elevii de gimnaziu se întorseseră să se uite la ele. Kijima şi cu mine ne-am strecurat mai aproape de cercul celor două dansatoare, având grijă să nu-i atragem atenţia surorii mele.

- Picioarele la a opta bătaie, braţele la a şaptesprezecea.

Una din eleve era firavă şi avea o faţă armonioasă. Părea

foarte agilă. Dansa cu o precizie uimitoare, părea că o face inconştient. Arăta ca şi cum mai avea rezerve de energie.

- Asta-i Mitsuru. E cea mai bună din şcoală. Câştigă întotdeauna. Toată lumea ştie că vrea să intre la Facultatea de Medicină.

- Şi fata cealaltă?

Am arătat înspre fata cea slăbuţă care se mişca ritmic, ca o marionetă. Avea părul des şi lung, iar din expresia de pe faţă şi felul în care se mişca reieşea că ajunsese la limită. Părea să sufere.

- Asta-i Kazue Sato. E o elevă nou-venită. A vrut să intre în trupa de majorete, dar a fost respinsă. A făcut şi scandal că n-a fost primită.

Fata cea slăbuţă s-a uitat înspre noi, de parcă auzise vorbele lui Kijima. Când m-a văzut, a încremenit. Spectatorii au izbucnit în aplauze. Mitsuru câştigase competiţia.

**• 7 *

Bănuiesc că există o mulţime de femei care vor să ajungă prostituate. Unele se consideră mărfuri de mare valoare şi îşi închipuie că trebuie să se vândă cât timp pot să obţină un preţ ridicat. Altele cred că sexul n-are nici o altă semnificaţie în afară că le permite oamenilor să simtă că trupul lor există cu adevărat. Unele femei îşi disprețuiesc viaţa măruntă şi precară, fiind conştiente de neînsemnătatea ei, şi vor să se afirme deţinând controlul asupra sexului în aceeaşi măsură în care o fac bărbaţii. Şi mai sunt din acelea care acceptă un tratament sexual violent, autodistructiv. în cele din urmă vin femeile care vor să ofere consolare. Cred că există multe femei care îşi găsesc un rost în viaţă în asemenea moduri. Dar eu eram altfel. Tânjeam să fiu dorită de un bărbat. îmi plăcea aşa de mult să fac sex, că voiam să mă culc cu cât mai mulţi bărbaţi posibil. Tot ce-mi doream erau aventuri de-o noapte. Nu mă interesau relaţiile de lungă durată.

Mă întreb de ce a devenit Kazue Sato prostituată. Cât de ciudat mi s-a părut s-o întâlnesc noaptea trecută pentru prima oară în douăzeci de ani! Şi pe o stradă mărginită de hoteluri din Maruyama-cho.

Recunosc că, atunci când rămân fără bani, cutreier şi eu străzile. În căutare de clienţi. Mă aşez într-un colţ şi-i îmbii pe trecători. Dar străzile aflate de-a lungul lui Shin-Okubo, cu multe baruri şi cluburi, erau rezervate târfelor aduse din America Centrală şi Asia de Sud-Est. Concurenţa era aprigă. Zona era încercuită cu o linie invizibilă, aşa că, dacă intrai din întâmplare pe teritoriul lor, mâneai bătaie. Poliţia aplica legea în zona Shinjuku şi nu era uşor să scapi nearestată dacă te plimbai pe străzile de acolo. Timpurile erau grele. Eram pe cont propriu, nu mă proteja nimeni. Şi aşa am ajuns în acea noapte în Shibuya – o zonă în care mergeam foarte rar.

Am ales o stradă de lângă Gara Shinsen pe care se înşiruiau hoteluri şi m-am postat în întuneric în colţul din faţa statuii lui Jizo, aşteptând să treacă un bărbat pe acolo. Era o noapte rece şi bătea un vânt tăios dinspre nord. Mi-am ridicat gulerul hainei de piele roşie pe care mi-o trăsesem peste minuscula mea rochie argintie. Sub rochie nu purtam decât un slip subţire. O asemenea ţinută îmi permitea să trec

repede la treabă, dar nu mă apăra de frig. Am tras un fum din ţigară şi am aşteptat, dârdâind de frig.

Tocmai pusesem ochii pe un grup de beţivi care se duceau acasă după petrecerea de sfârşit de an, când am văzut o femeie numai piele şi os, poticnindu-se pe strada îngustă dintre hotelurile ieftine. Părul negru îi cădea pe spate aproape până-n talie şi i se legăna dintr-o parte în alta la fiecare pas. îşi strânsese tare cordonul de la trenciul alb şi subţire. Picioarele, în ciorapi ieftini de nailon într-o culoare ţipătoare, îi erau aşa de slăbănoage, că păreau să i se rupă în două în orice clipă. Ce te izbea la acea femeie era corpul ei înfiorător de împuţinat. Era atât de slabă că părea plată, un schelet acoperit cu piele. Avea pe faţă un strat atât de gros de fard încât primul meu gând a fost că venea de la un bal mascat. în lumina slabă a felinarului de neon, i-am văzut liniile negre şi groase trasate cu creionul de ochi şi fardul albastru-deschis de pe pleoape. Buzele îi erau date cu un ruj de un roşu întunecat. Femeia şi-a ridicat mâna şi mi-a făcut semn.

- Cine ţi-a dat voie să stai aici?

Am tresărit când am auzit-o.

- E cumva interzis? Mi-am aruncat ţigara şi am strivit-o cu vârful cizmei mele albe.

- N-am spus că e interzis.

Pe faţa femeii apăruse o expresie stranie. Vorbea cu atâta tupeu că mi-am făcut griji să nu fie din yakuza[1]. M-am uitat înjur să mă asigur că nu mai era nimeni pe lângă noi. Femeia se zgâia la mine.

- Yuriko. Vocea îi era atât de joasă şi surdă, că suna ca un blestem. Dar nu era nici o îndoială în privinţa a ce spusese.

- Dar tu cine eşti? am întrebat-o.

Mi se părea cunoscută, dar nu ştiam de unde s-o iau. Avea trăsături pronunţate, dar lipsite de farmec şi înfăţişarea unei persoane pe care o ştiam, dar nu-mi puteam aminti cine era, fapt care mă înnebunea. M-am uitat cu mare atenţie la ea. Din toate trăsăturile ei, faţa lungă şi slabă ca de cal ieşea cel mai mult în evidenţă. Avea pielea uscată. Dinţii îi ieşeau în afară. Mâinile ei erau ca nişte gheare de pasăre. Era o femeie urâtă, între două vârste, aproape ca mine.

[1] Mafia japoneză (n.tr.)

- Nu-ţi aduci aminte?

A râs veselă. Când a deschis gura, s-a răspândit în jurul ei un miros de tocană, nu lipsit de nostalgie. A rămas puţin în aerul rece, apoi mirosul a fost dus de-acolo de vântul din nord.

- Poate ne-am întâlnit la vreun club?

- Mai încearcă o dată. Doamne, ce ai îmbătrânit! Uite câte riduri ai! Şi cum te-ai mai îngrăşat! De-abia te-am recunoscut.

Am încercat să-mi amintesc a cui era faţa acoperită de atâtea straturi de fard.

- Când eram tinere, ne deosebeam ca albul de negru, tu şi cu mine. Dar uită-te la noi acum; nu mai suntem atât de diferite. Ba s-ar putea spune că suntem la fel – sau tu arăţi chiar mai rău decât mine. Ce n-aş da să te vadă prietenii tăi acum!

Cuvintele lăudăroase ce îi ieşiseră din gura roşie aveau şi o doză de amărăciune. Ochii negri de sub straturile mânjite cu creion dermatograf îi

scânteiau. Semănau cu ochii care mă priviseră cu mult timp în urmă. Ochii în care se citea – deşi încercau s-o ascundă – că posesoarea lor era la limita suportabilităţii. îmi dădeam seama că întâlnirea cu mine o emoţionase pe femeie, după felul în care îşi ţinea răsuflarea şi sporovăia în continuare. Am realizat brusc că femeia dezgustătoare din faţa mea era eleva care se străduise din răsputeri să rămână în competiţia de gimnastică ritmică. în pofida anilor care trecuseră de atunci, am reuşit să-mi amintesc numele ei: Kazue Sato. Era în aceeaşi clasă cu sora mea mai mare. O fată ciudată care avusese unele relaţii cu soră-mea. Kazue manifestase un interes straniu pentru mine, urmărindu-mă peste tot ca o obsedată.

~ Eşti Kazue Sato, nu-i aşa?

Kazue mi-a dat un ghiont destul de tare în spate.

- în sfârşit! Sigur că sunt Kazue. Ţi-a luat destul de mult timp să-ţi aminteşti. Acum cară-te de-aici! Asta-i teritoriul meu, să ştii. Nu ai voie să agăţi bărbaţi aici.

Cuvintele ei erau atât de neaşteptate, că am râs cu amărăciune, repetând ce spusese ea:

- Teritoriul tău?
- Sunt prostituată.

în vocea ei se simţea mândria. Am fost aşa de surprinsă să aflu că fosta mea colegă era acum o femeie de stradă, că n-am ştiut ce să mai spun. Normal, credeam că eu sunt o fiinţă deosebită. încă de la vârsta când am devenit conştientă, am fost convinsă că eram altfel decât alţi oameni. Recunosc chiar că mă simţeam superioară tuturor.

- De ce tocmai tu, dintre toate femeile?
- Dar tu de ce? mi-a întors-o Kazue, fără să ezite.

M-am uitat cu luare-aminte la părul ei lung, incapabilă
să-i răspund. Mi-am dat seama dintr-o privire că era o perucă ieftină. Bărbaţilor nu le plac femeile care încearcă să-i tragă pe sfoară cu trucuri ieftine ca acesta. Procedând astfel, Kazue n-avea nici o şansă să pună mâna pe un client generos. Dar nici eu nu găseam prea mulţi clienţi ca lumea. Chiar dacă nu ziceau nimic, vedeam pe feţele lor că nu erau interesaţi de mine. Ce deosebire faţă de vremea când eram tânără! Acum trăiam într-o lume în care amatoarele tinere făceau pe prostituatele. O profesionistă ca mine sau Kazue nu mai făcea nici doi bani. Kazue avea dreptate: nu mai arătam deloc ca la 20 de ani, iar între ea şi mine nu mai era mare diferenţă.

- Dar să ştii, Yuriko, eu nu sunt ca tine. Ziua lucrez. Pun pariu că tu dormi. Kazue a scos ceva din buzunar şi mi-a arătat. Era o legitimaţie de la o firmă. în timpul zilei îmi câştig cinstit existenţa, a spus ea cu o oarecare timiditate. Sunt o femeie de afaceri la o firmă de primă mână. Fac o muncă dificilă, pe care tu nici n-ai putea s-o faci.

„Atunci de ce te-ai băgat în prostituţie?" M-am oprit exact când erau să-mi iasă din gură aceste cuvinte. Nu voiam să ştiu. Tocmai adăugase încă un motiv pe lista acelora pentru care se fac femeile prostituate. Dar pe mine nu mă interesa.

- Vii aici în fiecare noapte?

- Mă prostituez pe la hoteluri în weekend. Aş vrea să vin în fiecare zi, dar nu pot.

Kazue vorbea ca o profesionistă. în vocea ei se simţea şi un fel de fericire.

- Crezi că poţi să mă laşi să stau aici în nopţile când nu vii tu?

îmi doream propriul teritoriu. Eram prostituată de la 15 ani, dar nu aveam un loc al meu sau un peşte care să mă scoată din încurcături.

- Vrei să te las pe teritoriul meu?
- Te-ar deranja?
- Bine, cu o condiţie.

Kazue m-a apucat de braţ cu putere. Degetele îi erau aşa de osoase că dădeau impresia să fie nişte beţişoare de mâncat. Mi s-a făcut pielea de găină pe braţe.

- Nu mă supără să te foloseşti de colţul ăsta când nu sunt eu aici, dar va trebui să te îmbraci ca mine, înţelegi?

Am înţeles imediat care era treaba. Dacă aceeaşi femeie lucra în acelaşi colţ de stradă, avea să-şi facă o reţea de clienţi fideli. Dar voi fi eu în stare să arăt aşa groaznic ca ea? Găseam ideea atât de deprimantă, că am început să tremur. Dar lui Kazue puţin îi păsa. Pusese ochii pe doi salariaţi care se întorceau acasă.

- Hei, băieţi, nu vreţi să bem o ceaşcă de ceai undeva?

Bărbaţii s-au uitat la Kazue şi apoi la mine şi au luat-o la
picior cu toată viteza. Kazue a alergat după ei. Cu cât mergeau ei mai repede, cu atât iuţea şi ea pasul.

- Ce atâta grabă? a strigat ea după ei, cu o voce răguşită. Suntem două, una pentru fiecare din voi. O facem ieftin şi după aceea puteţi să ne schimbaţi între voi. Uitaţi, ea e pe jumătate albă. Iar eu am absolvit Universitatea Q.
- Ce de minciuni! a zis în batjocură unul din bărbaţi.
- E adevărat. Nu glumesc, a spus Kazue, scoţându-şi legitimaţia să i-o arate omului. El n-a vrut să se uite şi a împins-o brutal pe Kazue din drumul lui când a trecut pe lângă ea. Dar ea s-a străduit să-şi menţină echilibrul şi a continuat să-l urmărească pe bărbat.
- Aşteaptă! Aşteaptă, de ce fugi?

Renunţând până la urmă, Kazue s-a întors la mine şi a pufnit în râs. Eu nu ştiam cum să-i urmăresc pe ţipi. Se părea că voi avea multe de învăţat de la Kazue.

în drum spre casă, m-am oprit la un supermarket non-stop din Kabuki-cho şi mi-am cumpărat o perucă neagră ca pana corbului, cu părul până în talie, exact ca a lui Kazue.

Acum stau în faţa oglinzii cu peruca neagră pe cap. Mi-am dat cu fard albastru-deschis pe pleoape şi cu ruj roşu aprins pe buze. Mă întreb dacă arăt precum Kazue. Nu era atât de uşor să semăn cu ea. Kazue se aranjase cu migală pentru a arăta ca o prostituată, aşa că se putea duce să stea în colţul străzii din faţa statuii lui Jizo, protectorul milostiv al oropsiţilor sorţii şi al copiilor pierduţi. M-am îmbrăcat cu o rochie asemănătoare celei a lui Kazue şi aveam să stau în acelaşi loc preferat de ea.

Sună telefonul. O fi vreun client? Răspund plină de speranţă. E Johnson. Urma să vină la mine poimâine, dar mă roagă să amânăm. A murit mama lui, care locuieşte în Boston, spune el.

- Te duci la înmormântare?

- Nu ştiu dacă pot. Nu am banii necesari. în afară de asta, am fost dezmoştenit, nu-ţi aminteşti? Am să ţin doliu aici.

Johnson spune că o să ţină doliu, dar nu face nimic deosebit în acest sens. Aşa a zis şi când i-a murit tatăl.

- Vrei să ţin şi eu doliu cu tine?

- Nu trebuie. N-are nici o legătură cu tine.

- Aşa e, chiar că n-are.

- Reacţionezi cu răceală, Yuriko.

în râsul lui Johnson se simţea suferinţa. După ce a închis, m-am gândit la relaţiile mele cu alţii. Mai înainte, am scris că îmi închipui că am ajuns prostituată, pentru că n-am vrut să am relaţii de lungă durată cu alţi oameni. în afară de tatăl şi sora mea – cu care am legături de sânge – Johnson este singura persoană cu care am avut o relaţie de lungă durată. Dar asta nu înseamnă că îl iubesc. N-am iubit niciodată pe nimeni, nici măcar o dată. De aceea sunt în stare să trăiesc foarte bine fără să am o relaţie de suflet cu o altă persoană. Johnson este singura excepţie şi asta pentru că am avut un copil cu el acum paisprezece ani. Nimeni nu ştie: nici tata, nici sora mea şi nici măcar copilul.

Johnson creşte singur copilul: un băiat. E acum în al doilea an de gimnaziu. Johnson mi-a zis cum îl cheamă, dar am uitat. Motivul pentru care Johnson nu mă părăseşte şi vine la mine de patru-cinci ori pe lună este copilul. Johnson e încredinţat că îmi iubesc în taină copilul. Mă plictiseşte această convingere a sa, dar nu vreau nici să i-o confirm, nici să i-o infirm.

„Yuriko, băiatul pare să aibă mult talent la muzică. Aşa zic profesorii lui. Nu te bucuri?”

„Băiatul a crescut mult. Are deja peste 1,80 metri. E tare arătos, de ce nu vrei să-l vezi măcar?”

N-am nevoie de un copil sânge din sângele meu. Iar apelurile lui Johnson la iubire maternă nu fac decât să mă înfioare. Totuşi, pentru că am fost prostituată atâţia ani şi n-am rămas însărcinată decât o singură dată, mă gândesc că acel copil pe care l-am făcut cu Johnson trebuie să aibă o foarte puternică legătură cu această lume.

M-am retras de la Liceul Q,de Fete înainte să împlinesc 18 ani. Tocmai intrasem în ultimul an. A fost pentru că Masami a aflat de relaţia mea cu Johnson.

Pe atunci, Johnson venea pe furiş în patul meu în fiecare noapte, ştiind foarte bine ce periculos era. Nu doar să facă sex cu mine. Voia şi să-i povestesc despre bărbaţii pe care mi-i prezentase Kijima.

- După ce te-ai culcat cu puştiul din echipa de baseball, ce-a spus el?

- Mi-a zis că, dacă mai fac o dată sex cu el, are să marcheze un gol.

- Ce ticălos! Johnson râdea şi se uita cu admiraţie la corpul meu gol. Se bucura să mai audă de cineva care spunea de mine, femeia lui, că sunt perfectă. Măcar să fi ascultat istorioarele mele şi să se

fi dus la el în cameră, dar nu, îl excitau amănuntele picante pe care i le dădeam şi voia să facă iar sex cu mine. Aşa cum Masami nu putea să adoarmă fără să mai bea un ultim pahar – în care Johnson punea somnifere fără ştirea ei – Johnson nu putea să-şi încheie ziua până nu auzea povestioarele mele.

Acea noapte trebuie să fi urmat unei zile foarte grele la serviciu. Faţa îi era trasă de oboseală şi m-a rugat să-i spun multe istorioare. Stătea întins în pat lângă mine şi bea whisky direct din sticlă. Era prima dată că îl vedeam aşa neglijent.

- Mai spune-mi!

Epuizasem toate subiectele care îl interesau, aşa că am început să-i vorbesc despre tatăl lui Kijima.

- Dacă era cineva interesat de mine, mi-o spunea întotdeauna. Dar există o singură persoană care nu vrea să se apropie de mine *tocmai* pentru că e interesat, şi acesta este tatăl lui Kijima, profesorul Kijima. Profesorul de biologie.

- Ce fel de profesor e?

De obicei, când mă uitam la Johnson, ochii lui arătau ca aceia ai unei păsări de pradă – un vultur sau un şoim. Dar în acea noapte erau înceţoşaţi şi posomorâţi.

•8*

Johnson nu manifesta nici cel mai mic interes pentru viaţa mea şcolară. Nici pentru notele mele, nici pentru ce făceam în trupa de majorete şi nici pentru primele mele întâlniri cu Mokku. Dar uneori, când venea în camera mea, mă ruga să-mi pun costumul de majoretă. îşi plimba degetele peste pliseurile albastre şi aurii ale fustei mele mini şi zâmbea cu amărăciune. „Şcoala voastră nu face decât să imite majoretele din America. Ce adunătură de falsificatoare!" Johnson nu putea să sufere fetele japoneze. Poate mă ura şi pe mine şi Japonia.

Aveam o viaţă ciudată. Nu eram nici fiica lui Johnson şi nici soţia lui. S-o spun pe şleau, nu eram nimic mai mult decât fiica unei cunoştinţe, care stătea în casa lui ca să-i satisfacă plăcerile, aşa că, firește, nu se simţea obligat să joace rolul unui tată. în mod sigur, Johnson era imoral. Era clar că se aştepta să-i ofer servicii sexuale în schimbul părţii pe care o plătea din taxele exorbitante de şcolarizare.

- Vorbeşte-mi despre profesorul Kijima! mi-a spus.

Eram foarte obosită şi voiam să dorm. Dar Johnson era beat
şi ochii îi străluceau de dorinţă. Cred că bănuia că povestea mea despre profesorul Kijima va fi pentru el un nou stimulent sexual; şi era în avantajul meu să-l captivez pe Johnson noapte de noapte cu poveşti fascinante – exact ca frumoasa fecioară Şeherezada din *0 mie şi una de nopţi.* Dar nu aveam idee ce anume din povestioarele mele îl excita pe Johnson, aşa că tot ce puteam face era să le spun aşa cum se întâmplaseră. M-am întins pe spate şi am început povestea încet, oprindu-mă din când în când.

- El e profesorul care m-a primit în Şcoala Q. în ziua în care am fost chemată la interviu, când am intrat în clasă, am văzut o enormă broască-ţestoasă pe care o ţineau într-un acvariu. Tocmai sosisem cu avionul din Elveţia şi eram moartă de oboseală. Pe deasupra, notele mele de la examenul de

admitere fuseseră catastrofale, aşa că eram foarte deprimată. Şi atunci am văzut broasca-ţestoasă. Mai era un melc care se târa pe peretele de sticlă al acvariului, iar broasca şi-a întins gâtul şi l-a înghiţit chiar în faţa ochilor mei. Profesorul Kijima m-a întrebat ce specie de broască era. I-am spus că era o broas- că-ţestoasă – se părea să fie răspunsul corect. Deoarece Kijima e profesor de biologie, asta a fost destul să-l mulţumească şi a decis să mă treacă.

Johnson a izbucnit în râs, lăsând whisky-ul să i se scurgă din colţul gurii.

- Ha-ha! Cred că n-ar fi contat deloc dacă îi spuneai că e o broască-ţestoasă de mare sau una de apă dulce! „Ce e obiectul ăsta pătrat?" te-ar fi putut întreba Kijima. „Oh, e un pupitru", ai fi zis tu, şi tot te-ar fi trecut!

Johnson era convins că sunt nebună după sex şi prea proastă să învăţ la şcoală. Gândea exact ca fiul lui Kijima. Ca sora mea. De obicei nu mă supăr pe oamenii care râd de mine, dar, nu ştiu de ce, atunci am simţit nevoia să-l întărât pe Johnson. Vărsase whisky pe cearşafurile mele şi acum erau pătate cu lichidul maroniu. Masami avea să facă o criză şi nu Johnson va da de necaz, ci eu.

- Am botezat broasca Mark, după tine, i-am zis.

Johnson a dat tare din umeri.

- Aş prefera să fiu melcul. Hai să numim broasca Yuriko, după o femeie care trăieşte mâncând bărbaţi. Pariez că amărâtului ăla de Kijima sau cum naiba l-o chema i-ar plăcea să se târască în acvariu şi să fie înghiţit de Yuriko. De ce crezi că n-a încercat niciodată Kijima să se dea la tine? Presupui că se gândeşte că nu te-ai vinde unui profesor?

- Nu, pentru că managerul meu este fiul lui.

Johnson s-a rostogolit pe pat, râzând în hohote, punându-şi mâna la gură ca să nu fie auzit.

- Deci ăsta-i motivul? Uau, parcă e o telenovelă de doi bani!

Nu era aşa de amuzant. După ce am trecut la Liceul Q_de
Fete, mă mai întâlneam din întâmplare cu profesorul Kijima. De câte ori mă vedea, mă saluta băţos, cu o expresie perplexă pe faţă care se zărea sub masca lui de o seriozitate excesivă.

Asta mi s-a întâmplat la sfârşitul celui de-al doilea an de liceu. Văzându-mă, Kijima mi-a făcut insistent semne să vin la el. Purta obişnuita lui cămaşă albă, foarte scrobită. Degetele lui lungi, cu care ţinea strâns manualele, erau acoperite cu praf de cretă.

- Am auzit ceva ce aş vrea să lămurim. Sper să-mi spui că nu e adevărat.

- De ce?

- Pentru că e vorba despre onoarea ta. Glasul profesorului era plin de amărăciune. Circulă zvonul că ai un comportament revoltător şi că te-ai acoperit de ruşine. Nu-mi vine să cred ce

- Dar ce se spune despre mine?

Profesorul Kijima şi-a lăsat ochii în pământ şi şi-a muşcat buza de jos. Expresia de dezgust nu i se potrivea unui om blajin ca el. într-o clipită, se

prefăcuse într-un cu totul alt bărbat, unul care ardea de dorinţă. Mi s-a părut foarte atrăgător.

- Se spune că te culci pe bani cu elevi şi studenţi. Dacă e adevărat, vei fi exmatriculată. înainte să facă şcoala cercetări, am vrut să te întreb între patru ochi. Nu e adevărat, aşa-i?

Eram încurcată. Dacă spuneam că totul e o minciună, aş fi scăpat probabil de exmatriculare. Dar mă săturasem deja de trupa de majorete şi de colegele mele de clasă, toate fete. Exmatricularea n-ar fi fost aşa o nenorocire.

- E adevărat. Nu mi-am urmat decât instinctul, făcând ce-mi place. Şi mi-a adus şi ceva bani. Nu puteţi să mă lăsaţi în pace aşa cum sunt?

Kijima a început să tremure şi s-a înroşit la faţă.

- Să te las? Dar îţi pângăreşti chiar chintesenţa vieţii – sufletul! Nu poţi să faci aşa ceva!

- Sufletul meu nu poate fi pângărit de ceva ca prostituţia!

Când a auzit cuvântul *prostituţie,* Kijima s-a înfuriat aşa de
tare că îi tremura vocea.

- Poate că nu-ţi dai seama, dar eşti pângărită. Sufletul ţi-e pângărit.

- Dar dumneavoastră, domnule profesor, care aţi dat meditaţii în timpul liber, luând 50 000 de yeni pe o şedinţă de două ore şi apoi v-aţi dus familia în Hawaii cu banii astfel câştigaţi? Nu e dezgustător? Nu aţi pătat onoarea familiei dumneavoastră?

Kijima s-a uitat la mine uimit. Cum de aflasem asta, părea să se gândească. Evident, nu avea idee.

- Ei bine, a fost ceva dezgustător. Dar sufletul mi-e totuşi curat.

- Cum aşa?

- Păi cred că a fost un fel de răsplată pentru eforturile depuse. Lucrez mult în meseria mea. Dar nu-mi vând trupul şi nici tu n-ar trebui s-o faci. Nu e bine. Eşti o femeie frumoasă. N-ai ales să fii aşa şi nici n-ai muncit pentru asta. Ai mult noroc că te-ai născut frumoasă. Dar să trăieşti exploatându-ţi trupul îţi pângăreşte sufletul.

- Nu mi-l exploatez. Nu mai mult ca dumneavoastră cu meditaţiile.

- Nu-i acelaşi lucru. Trăind aşa, îi faci să sufere pe cei care ţin la tine. Vor înceta să te iubească. Nu vor mai fi în stare să te iubească.

Vorbele lui mi-au dat de gândit. Trupul meu îmi aparţine, de ce s-ar gândi cineva că are vreun drept asupra lui? De ce să creadă un bărbat care mă iubeşte că e îndreptăţit să deţină controlul asupra corpului meu? Dacă iubirea e aşa posesivă, mă bucuram să trăiesc fără acest sentiment.

- N-am nevoie de dragostea nimănui.

- Câtă trufie! De fapt, ce fel de fiinţă eşti tu?

Kijima se uita exasperat la degetele sale murdare de cretă. Avea pe frunte riduri adânci şi îi cădeau pe ea fire din părul său lins. M-a uimit mult

faptul că profesorul Kijima nu-mi dorea trupul, ci mă voia *pe mine*. Voia să ştie ce e în inima mea. Inima mea. Nu mai întâlnisem pe cineva care să vrea să cunoască acea parte din mine pe care nu am arătat-o niciodată nimănui.

- Domnule profesor, nu cumva vreţi să-mi cumpăraţi favorurile?

Kijima a rămas tăcut câtva timp, nefiind în stare să răspundă. Apoi a ridicat mâna şi a spus răspicat:

- Nu. Sunt profesor şi tu eşti eleva mea.

- Dar ştiţi că sunt proastă, de ce m-aţi primit în şcoala asta? am început eu, dar m-am oprit, cutremurându-mă. în faţa mea era un bărbat care voia ce nu dorise nimeni altcineva înainte: voia să afle ce e în sufletul unei femei-păpuşă ca mine. Pe Karl nu-l interesase ce se petrecea în *sufletul meu;* nici pe Johnson. Dar tatăl lui Kijima mă plăcea pentru ce eram cu adevărat. Această descoperire m-a făcut să încremenesc. Eram mişcată. Dar să fii mişcat nu era acelaşi lucru cu a simţi dorinţă. Şi fără dorinţă viaţa mea nu avea nici un rost. Şi dacă nu simţeam că trăiesc, atunci ce?

- Domnule profesor, nu veţi putea să mă cumpăraţi. Nu vă doresc. Kijima s-a uitat la mine până s-a făcut alb ca varul. Pe deasupra, fiul dumneavoastră e peştele meu. N-aţi ştiut?

Kijima a rămas tăcut mult timp până când, în cele din urmă, a oftat adânc.

- Nu, n-am ştiut. îmi pare foarte rău.

Kijima s-a înclinat în faţa mea în chip de scuză, apoi s-a întors cu spatele şi a plecat. M-am uitat la el cum se îndepărta. Mi-am dat seama că va trebui să ne exmatriculeze atât pe mine, cât şi pe fiul său. Nu i-am spus lui Johnson această parte a poveştii.

în mai, la o lună după ce mi-am început ultimul an de liceu, m-am întâlnit cu fiul lui Kijima pe stradă, dincolo de poarta şcolii. îşi deschisese sacoul bleumarin de uniformă şi i se vedea cămaşa de mătase de un roşu aprins. La gât purta un lanţ de aur şi conducea un Peugeot. Toate erau lucruri pe care şi le cumpărase din banii câştigaţi de mine. Kijima era născut în aprilie, aşa că îşi luase carnetul de conducere.

- Urcă, Yuriko.

M-am pus pe scaunul comod de lângă el. Fetele care ieşeau de la şcoală şi se îndreptau spre casele lor ne-au aruncat priviri pline de invidie. Nu-l invidiau doar pe Kijima pentru maşină sau pentru hainele lui bătătoare la ochi, ci pe amândoi, pentru că ne distram cât pofteam atât în şcoală, cât şi în afara ei. Dar cea mai geloasă dintre eleve era Kazue Sato.

Kijima şi-a aprins furios o ţigară şi a tras fumul adânc în piept, după care s-a întors spre mine şi mi-a spus:

- De ce naiba i-ai zis lui tăică-miu? Căţea! Acum probabil c-o să fim amândoi exmatriculaţi. Conducerea şcolii se va întruni în vacanţă şi va lua o decizie în privinţa noastră. Mi-a spus tata ieri-seară.

- Are tatăl tău de gând să demisioneze?

- S-ar putea. Kijima a întors capul de la mine, după ce m-a privit dezgustat. Expresia de pe faţa lui semăna leit cu aceea a tatălui său. Ce-ai să faci acum?

- Păi aş putea lucra ca model. Deunăzi a venit cineva de la o agenţie şi mi-a lăsat cartea lui de vizită. Fireşte că mai e şi prostituţia.

- Pot să rămân alături de tine în continuare?

- Sigur, am zis eu dând din cap aprobator şi uitându-mă la fetele care mergeau în faţa maşinii. Una dintre ele s-a întors şi mi-a aruncat o privire. Era sora mea. *Căţea!* Mima cuvintele fără să scoată un sunet: *căţea, căţea, căţea.*

Pe neaşteptate, Johnson s-a suit pe mine şi a început să mă strângă de gât.

- Opreşte-te! i-am strigat şi m-am agitat făcând un efort să ies de sub corpul lui greu. Dar el mi-a ţintuit de pat braţele şi picioarele şi, apropiindu-şi gura de urechea mea, a ţipat:

- Profesorul Kijima o place pe Yuriko!

- Probabil.

- Ar trebui să fie nebun să se dea la o fată ca Yuriko. O idioată de primă mână.

- Ai dreptate. Dar e prea târziu. Profesorul Kijima a reuşit să ne dea pe amândoi afară din şcoală.

- Ce naiba spui acolo? Johnson mi-a dat drumul în timp ce vorbea.

- Am fost prinşi. Eu şi fiul profesorului Kijima. A trebuit să părăsim şcoala. Şi se pare că şi profesorul Kijima o să-şi dea demisia.

- Ne-ai făcut probleme lui Masami şi mie, aşa-i, Yuriko?

Faţa lui Johnson era roşie, dar nu numai de la whisky. Era
mânios. Eu stăteam întinsă acolo, aşteptându-mă la orice din partea lui. Dacă voia să mă omoare, asta era. Oare de ce bărbaţii înnebuniţi după corpul unei femei nu sunt în stare să vadă ce e în inima ei? Johnson îşi pierduse controlul. A trântit sticla de whisky în pat şi s-a uitat cum se scurge băutura pe cearşafuri, lăsând o pată din ce în ce mai mare. Şi nu era vorba doar despre aşternut – eram sigură că se uda şi salteaua. Mi-era frică să nu mă certe Masami, aşa că am vrut să iau sticla, dar a căzut cu o bufnitură.

- Nu eşti decât o târfă fără inimă. O curvă ieftină. îmi faci greaţă!

Johnson m-a aruncat pe podea şi a început să se suie pe mine cu brutalitate, insultându-mă în şoaptă. Era oare un nou joc pentru el? Nu ştiam. Am rămas nemişcată, cu privirea în tavan. Nu aveam să simt nimic. De atunci am devenit o femeie bătrână la vârsta de 15 ani. N-am simţit nici o plăcere şi, din acea noapte când aveam 17 ani, am rămas frigidă tot restul vieţii.

Deodată, s-a auzit o bătaie puternică la uşă.

- Yuriko-chan, eşti bine? Cine e acolo?

înainte să pot răspunde, uşa s-a deschis şi Masami s-a repezit înăuntru, cu o crosă de golf în mână. A ţipat când m-a văzut goală în pat, cu un bărbat care mă încăleca brutal. Dar, când şi-a dat seama că bărbatul era soţul ei, a căzut leşinată pe podea.

- Ce faci aici?
- Ce vezi, drrragă!

Johnson şi Masami stăteau lângă pat, aruncându-şi o ploaie de ocări, iar eu, lungită pe spate în pielea goală, mă uitam la tavan.

Tocmai intrasem în ultimul an de liceu – şi locuiam în casa soţilor Johnson de doi ani şi jumătate – când am fost sfătuită să mă retrag de la şcoală. La fel i s-a spus şi lui Kijima. Asumân- du-şi responsabilitatea pentru faptele reprobabile ale fiului său, profesorul Kijima a demisionat din post. Am auzit că a ajuns administrator la un cămin al unei companii din Karuizawa. îmi închipui că-şi petrece timpul liber colecţionând tot felul de exemplare de insecte. Dar nu ştiu sigur. Nu l-am mai văzut de-atunci.

După ce Kijima şi cu mine ne-am retras de la şcoală, tot ne mai întâlneam la cafeneaua din Shibuya. Kijima se aşeza într-un colţ întunecos al localului, de unde îmi făcea semn. Avea întotdeauna o ţigară într-o mână şi un ziar de sport în cealaltă; nu arăta niciodată ca un licean. Părea mai mult un tânăr dur, rătăcit de gaşca lui. Kijima îşi împăturea ziarul cu un foşnet şi se uita lung la mine.

- Am să mă transfer la altă şcoală. în zilele noastre, un bărbat nu se poate descurca dacă nu-şi termină studiile. Dar tu? Ce zice Johnson?
- Mi-a spus să fac ce vreau.

Şi aşa am ajuns să mă întreţin vânzându-mi trupul, fără ca cineva aibă grijă de mine. Aşa cum fac şi acum. Nimic nu s-a schimbat

.PATRU • O LUME FĂRĂ IUBIRE

Vă rog să ascultaţi şi varianta mea. Nu pot să nu contest toate minciunile scrise de Yuriko. N-ar fi corect, nu? Nu sunteţi de acord? Jurnalul lui Yuriko e plin de atâtea porcării că nu mai suport. La urma urmei, am un serviciu respectabil la oficiul districtual. Trebuie să mă lăsaţi să vă explic.

Sunt sigură că altcineva, care se dă drept Yuriko, a scris acel jurnal al ei. V-am mai spus că Yuriko nu era destul de ageră la minte ca să-şi pună gândurile în ordine sau să scrie o compunere mai mare. La şcoală lucra întotdeauna de mântuială. Am un eseu pe care l-a scris când era în clasa a IV-a.

„Ieri m-am dus cu sora mea mai mare să cumpăr un peştişor roşu, dar magazinul de peşti era închis duminica, aşa că n-am putut să-l cumpăr şi asta m-a întristat, aşa că am plâns."

Asta era tot ce reuşea să compună în clasa a IV-a. Dar uitaţi-vă ce scris avea. Pare să fie al unui adult, nu? Poate vă gândiţi că eu am scris asta şi că încerc acum să mă dau drept Yuriko, dar nu e cazul. Am găsit deunăzi caietul ăsta, vârât în fundul debaralei bunicului, pe când făceam curăţenie în apartamentul lui. Obişnuiam să-i corectez lui Yuriko toate compunerile ei tâmpite, rescriind fiecare frază. Făceam tot ce îmi stătea în puteri să ascund de ochii lumii faptul că sora mea mai mică era proastă şi imorală. Acum înţelegeţi?

Bine, atunci vreţi să vă spun mai multe despre cum era Kazue în liceu? Adică de când a scris Yuriko despre ea în jurnal. Cred că ar trebui s-o fac. Când Yuriko a fost admisă la gimnaziul Şcolii Q_, chiar şi fetele de la liceu au sărit în sus de bucurie. Bănuiesc că entuziasmul lor era normal, dar îmi amintesc foarte bine că mie, sora ei, mi-a făcut multe greutăţi.

Mitsuru a fost prima care m-a întrebat de ea. A venit la banca mea în pauza de prânz, cu o carte groasă de referinţă în mână. Tocmai îmi terminam prânzul pe care mi-l adusesem: tocană de ridichi cu pastă de fasole prăjită. Asta pregătisem şi pentru bunicul în seara de dinainte. Cum de îmi amintesc asemenea amănunte? Păi îmi aduc aminte pentru că am răsturnat din greşeală recipientul, iar tocana s-a vărsat pe caietul meu de engleză. Mitsuru s-a uitat la mine cu milă în timp ce îmi ştergeam febril caietul cu o batistă umezită.

- Am auzit că sora ta mai mică a intrat la gimnaziu.

- Aşa se pare, am zis fără să-mi ridic ochii de la caiet. Mitsuru şi-a dat capul pe-o parte, uimită de răceala răspunsului meu. A făcut ochii mari şi m-a privit cu multă atenţie. Mitsuru semăna foarte bine cu o veveriţă! îmi era tare dragă, dar mă gândeam totodată că aspectul ei de rozătoare era adesea tare caraghios.

- Aşa se pare? Ce fel de răspuns e ăsta? Nu-ţi pasă deloc de ea? E sora ta. Mitsuru mi-a zâmbit cu multă căldură, dezve- lindu-şi dinţii din faţă.

M-am oprit din ştersul caietului şi i-am spus:

- Nu, chiar deloc.

Mitsuru a făcut iar ochii mari.

- De ce? Am auzit că e foarte frumoasă.

- Cine ţi-a zis? i-am replicat eu. Oricum nu mă interesează.

- Am auzit de la profesorul Kijima. Se pare că sora ta e în clasa la care este el diriginte.

Mitsuru mi-a fluturat cartea prin faţa ochilor. Era o carte de biologie scrisă de Takakuni Kijima. Pe lângă faptul că era diriginte la gimnaziu, Takakuni Kijima era şi profesorul nostru de biologie. Era un tip nervos, care făcea cu creta pe tablă litere atât de perfect pătrate, încât te gândeai că le-a măsurat cu rigla. Nu puteam să sufăr felul în care arăta întotdeauna: corect îmbrăcat, totul era perfect la el. II uram.

- Şi îl respect mult, a zis Mitsuru, fără să mai aştepte să spun şi eu ceva. E foarte inteligent şi are multă grijă de elevii lui. Cred că e un profesor grozav. El ne-a dus în excursia de două zile pe care am făcut-o când eram în gimnaziu.
- Ce-a spus de soră-mea?
- M-a întrebat dacă sora mai mare a elevei transferate este în clasa mea. Când i-am spus că nu ştiu nimic de chestia asta, mi-a zis că nu i se pare posibil. Aşa că, atunci când i-am cerut mai multe detalii, mi-am dat seama că vorbea de tine. A fost o surpriză de proporţii.
- De ce? E aşa greu de crezut?
- Pentru că nu ştiam că ai o soră mai mică.

Mitsuru era prea deşteaptă să spună că i se părea greu de crezut să am o soră care seamănă aşa de puţin cu mine, o soră atât de frumoasă încât arăta ca un monstru. Chiar atunci am auzit zarvă pe hol. Veneau pe coridor o mulţime de elevi care strigau că vor să se uite în clasa în care eram noi. Erau fără îndoială de la gimnaziu. Erau şi câţiva băieţi cam timizi în urma fetelor.

- Oare ce se întâmplă?

Dar, când m-am îndreptat spre uşă, mulţimea de elevi a amuţit. O fată solidă cu părul cârlionţat vopsit în castaniu-roş- cat şi-a făcut drum prin mulţime şi a intrat în clasă. Era cu siguranţă un fel de şefă. Din atitudinea ei trufaşă şi sigură pe sine, era clar că e una dintre elevele vechi în şcoală, iar cele asemenea ei din clasa mea i-au strigat ca unei bune cunoştinţe:

- Mokku, ce cauţi aici?

Fata aceasta, Mokku, s-a învârtit prin clasă cu tupeu, fără să ceară voie, şi s-a oprit în faţa băncii mele.

- Tu eşti sora mai mare a lui Yuriko?

-Da.

Nu voiam să intre nici un fir de praf în cutia mea pentru prânz, aşa că am trântit capacul. Mitsuru îşi ţinea la piept cartea de biologie, părând stânjenită. Mokku s-a uitat în jos, la pata ce se întinsese pe caietul meu de engleză.

- Ce-ai mâncat azi la prânz?
- Tocană de ridichi cu pastă de fasole, a răspuns eleva de lângă mine. Făcea parte din clubul de dans modern şi era o mare ticăloasă. În fiecare zi mi se uita peste umăr la ce mâneam şi îşi bătea joc de mine, făcând o mutră îngâmfată. Mokku nu i-a dat nici un fel de atenţie, părând total dezinteresată de ea. În schimb, şi-a aţintit privirea asupra părului meu.
- Tu şi Yuriko sunteţi într-adevăr surori?
- Da, într-adevăr.
- îmi pare rău, dar nu te cred.
- Puţin îmi pasă dacă mă crezi sau nu.

N-aveam de gând să vorbesc cu o fată atât de arogantă. M-am ridicat şi m-am uitat fix în ochii lui

Mokku. Ea a tresărit şi s-a dat înapoi câţiva paşi. Am auzit zgomotul făcut de fundul ei mare când s-a izbit de banca din faţa mea. Toată lumea din clasă se zgâia la noi. Mitsuru, care era aşa de măruntă că abia îi ajungea lui Mokku la umăr, a apucat-o de braţ şi a dojenit-o pe un ton destul de tăios:

- Nu-ţi mai băga nasul în treburile altora şi întoarce-te la tine în clasă!

Mokku s-a întors cu faţa spre coridor, tot ţinută bine de braţ de Mitsuru. Apoi, făcând gesturi exagerate, a dat din umeri şi a ieşit din clasă ca o furtună. I-am auzit pe elevii din spatele ei oftând zgomotos, dezamăgiţi fiind cu toţii.

Era un sentiment plăcut. De când eram foarte tânără, mi-a plăcut mai mult ca orice s-o discreditez pe Yuriko. Când văd o femeie frumoasă, oamenii se aşteaptă să fie şi perfectă; vor să rămână intangibilă pentru ei. Simt că ea este mai în siguranţă aşa; mai demnă de a fi adorată. Aşa că, atunci când descoperă că „zeiţa" lor e necultivată şi lipsită de eleganţă, admiraţia li se transformă în dispreţ, iar invidia în ură. Poate că singura raţiune pentru care venisem eu pe lume era să sfărâm statuia pe care i-o ridicau unii lui Yuriko.

- Uau! Nu-mi vine să cred că a apărut şi el. La auzul vocii lui Mitsuru, am revenit la realitate.

- Cine?

- Takashi Kijima. E fiul profesorului Kijima şi învaţă în clasa la care e tatăl lui diriginte.

Unul dintre băieţi a rămas pe coridor după ce au plecat toţi ceilalţi. Stătea în uşa clasei, uitându-se la mine. Arăta exact ca tatăl lui: aceeaşi faţă mică şi îngustă, aceeaşi siluetă zveltă. Avea trăsături atât de armonioase, că era imposibil să nu-l consideri chipeş. Dar nu avea nimic care să sugereze tărie de caracter. Fiul lui Kijima nu-şi mai lua ochii de la mine. L-am privit şi eu până a plecat.

- Am auzit că e un puşti cu probleme, a spus Mitsuru.

încă mai strângea la piept cartea de biologie, plimbându-şi încet degetele pe coperta unde era scris numele lui Takakuni Kijima. Din gesturile ei, îmi dădeam seama că era îndrăgostită. Am vrut să-i spun ceva, s-o trezesc la realitate.

- Ei bine, la ce te aştepţi de la un pervers?

- De unde ştii că e pervers? a întrebat Mitsuru, cutremurată.

- Doar nu-s oarbă, nu?

Fiul lui Kijima şi cu mine aveam ceva în comun. El era o pacoste pentru onoarea tatălui său, iar eu o pacoste pentru frumuseţea lui Yuriko. Amândoi eram nişte nulităţi. Cred că fiul lui Kijima venise să se uite la mine pentru că avea o îndoială în privinţa frumuseţii neînchipuite a lui Yuriko. După ce m-a văzut, a fost în stare s-o dispreţuiască. Dar, la urma urmei, fiul lui Kijima era bărbat, de aceea cred că trebuie să-i fi fost şi un pic de milă pentru o femeie ca Yuriko, care era pe atât de proastă pe cât de frumoasă. Eram sătulă până-n gât să fiu pusă în astfel de situaţii dificile. Trebuia să-mi continui studiile la această şcoală, iar prezenţa lui Yuriko avea să-mi otrăvească viaţa. Nu voiam să ies de aici o nulitate, ca fiul lui Kijima. Aşa că, din acea zi, mi-am pus în cap să găsesc o cale de a scăpa de Yuriko.

- Hei, ce faceţi voi aici? am auzit pe cineva spunând pe un ton extrem de amical. M-am întors şi am văzut-o pe Kazue Sato punându-şi mâinile pe umerii lui Mitsuru în semn de prietenie. Kazue încerca mereu să ajungă prietenă cu Mitsuru şi încerca tot timpul să discute cu ea. Astăzi purta o fustă mini caraghios de scurtă, care nu făcea decât să-i scoată în evidenţă picioarele slăbănoage. Kazue avea membre noduroase, era atât de colţuroasă şi sfrijită, că îi simţeai oasele când puneai mâna pe ea. Părul îi era des şi lipsit de luciu. Şi mai era şi eticheta aceea roşie de firmă. O şi vedeam stând în camera ei jalnic de mohorâtă, cu trusa de lucru lângă ea, brodându-şi cu febrilitate emblema Ralph Lauren pe ciorapi.

- Vorbeam despre sora ei mai mică, a spus Mitsuru dân- du-i jos lui Kazue mâinile de pe umerii ei. Kazue s-a albit imediat la faţă, simţindu-se jignită, dar şi-a revenit repede şi a afişat un aer indiferent.

- Ce-i cu sora ei?

- S-a înscris la gimnaziu. E în clasa profesorului Kijima.

O expresie stânjenită s-a aşternut treptat pe faţa lui Kazue.
îi aminteam de propria soră mai mică – care îi semăna leit – aşa că nu a spus nimic.

- Grozav! Trebuie să fie foarte deşteaptă.

- Nu chiar. A intrat fiind *kikokushijo*. Ştii, copii de japonezi care au fost plecaţi în străinătate.

- Deci merită să petreci un timp în străinătate? E adevărat că poţi să intri într-o şcoală ca asta fără să te omori cu învăţătura doar pentru că ai stat ceva vreme în străinătate? Kazue a scos un suspin. Mi-aş fi dorit şi eu ca tata să fi fost transferat în altă ţară.

- Dar asta nu e tot, Kazue. Sora ei e superbă, de o frumuseţe răpitoare, neînchipuită.

Eram sigură că Mitsuru o ura pe Kazue. îşi tot bătea uşurel dinţii din faţă cu unghia în timp ce vorbea cu ea. Şi o făcea altfel decât atunci când discuta cu mine, mai haotic.

- Superbă, zici? Cum aşa? Kazue mi-a aruncat o privire mânioasă. Ceea ce voia de fapt să spună era: „Cum de poţi să ai aşa o soră superbă? Tu nu eşti nici măcar drăguţă".

- Vreau să spun că toţi o consideră frumoasă ca o zână. Acum câteva minute, au venit aici toţi elevii de gimnaziu să arunce o privire la sora ei mai mare.

Kazue s-a uitat în jos la mâinile ei, ca şi cum şi-ar fi dat seama că ea nu avea nimic – nimic care să se poată compara cu sora mea.

- Şi sora mea a pus ochii pe şcoala asta.

- Spune-i să nu se strofoace, am zis eu supărată. Kazue a roşit şi a părut că vrea să spună ceva, dar şi-a muşcat buza de jos. Vreau să spun că elevele cele vechi sunt aşa de rele, că nu te lasă să te înscrii în cluburile la care vrei, nu?

Lui Kazue i-a luat mult timp să-şi dreagă glasul, în ideea de a se feri de văditul meu sarcasm. Intrase în echipa de patinaj. Dar le auzisem pe altele bârfind-o că nu reuşea să-şi plătească la timp taxele pentru patinoar. Fetele din echipă trebuiau să scoată din buzunar mulţi bani ca să-şi plătească antrenoarea

olimpică pe care o angajaseră şi ca să acopere costul închirierii patinoarului pentru lecţii. De aceea acceptau orice fată care voia să li se alăture. Nu conta că nu ştia să patineze; cât timp contribuia la plăţi, puţin le păsa. Elevele din această şcoală erau absolut indiferente la greutăţile pe care le impuneau altora pentru a-şi satisface propriile plăceri.

- Ei bine, să ştii că m-am înscris în echipa de patinaj artistic. Era a doua pe lista mea după trupa de majorete, aşa că mă bucură foarte mult cum s-au rezolvat lucrurile.

- Te-au lăsat să patinezi până acum?

Kazue şi-a trecut limba peste buze de câteva ori, de parcă îşi căuta cele mai potrivite cuvinte.

- Cele bogate monopolizează patinoarul, nu-i aşa? am spus eu. Sau fetele frumoase care arată minunat în costumele lor sumare. Oricum, probabil că antrenoarea olimpică le dă lecţii particulare, aşa că atrag toate privirile. Asta nu înseamnă favoritism. Celălalt mod de a te remarca e să ai talent. Ce tâmpenie! Chiar şi faptul că liceenele pretind că sunt patinatoare este o farsă. Oricum, nu e decât o distracţie pentru micile prinţese.

La auzul acestor cuvinte, chipul lui Kazue s-a luminat şi a zâmbit atât de larg încât am crezut că i se despică faţa. O, da. Kazue era o ambiţioasă. Şi tot ce-şi dorea – cu mai multă putere decât alţii – era să fie recunoscută ca o „mică prinţesă", una care era la fel de bună pe gheaţă ca şi în clasă. Aceasta fusese una dintre cele mai mari dorinţe ale tatălui lui Kazue.

- Pun pariu că tot ce te lasă să faci e să cureţi patinoarul şi să ai grijă de pantofii lor. Poate că ele numesc asta *antrenament*, dar e mai mult o corvoadă. De câte ori a trebuit să faci înconjurul patinoarului deunăzi, când erau 35 de grade? Arătai moartă de oboseală! E asta oare o distracţie potrivită pentru o prinţesă?

- Nu e nici o corvoadă sau altceva de genul ăsta! a zis Kazue după ce şi-a recăpătat în sfârşit puterea de a vorbi. Trebuie să te antrenezi aşa ca să-ţi faci muşchi.

- Şi după aceea? Ai de gând să-ţi încerci norocul la olimpiadă?

Trebuia să i-o spun. Şi nu cred c-am fost prea crudă. Fata
asta proastă credea că, dacă te străduieşti din răsputeri, reuşeşti să faci orice. Am vrut s-o pun la punct. Ea habar n-avea cum merg lucrurile pe lumea asta. Dar, mai mult ca orice, voiam să mă răzbun pe tatăl ei că îi inculcase aceste idei stupide.

Când mi-am ridicat ochii, am observat că Mitsuru se îndrepta spre fereastră, unde stăteau de vorbă mai multe fete. Au primit-o în mijlocul lor şi în curând au început toate să râdă. Mitsuru şi cu mine am schimbat câteva priviri. Ea a dat uşor din umeri, dar nu a zis nimic. Ce rost are? părea să spună gestul ei.

- Nu mă gândesc să mă duc la olimpiadă. Dar am numai 16 ani, ştii. Dacă voiam, m-aş fi antrenat zi şi noapte. Nu văd de ce nu m-aş duce la olimpiadă.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

- Măiculiţă, chiar că eşti proastă. Crezi că, dacă te apuci de tenis şi te antrenezi ca o nebună, poţi să joci la Wimbledon? Sau dacă decizi să fii frumoasă şi faci tot posibilul să ajungi aşa, ai să

câştigi titlul de Miss Univers? Sau poate crezi că, dacă rupi cartea cu dinţii, vei fi prima din clasă până la sfârşitul anului? Crezi că o poţi întrece pe Mitsuru? A fost prima din clasă de când a intrat la gimnaziu şi n-a trebuit niciodată să renunţe la acest loc. Ştii de ce? Pentru că e un geniu. Crezi că tot ce trebuie să faci e să te străduieşti din răsputeri? Poţi să munceşti până cazi frântă şi tot nu realizezi nimic, există o limită de care nu poţi trece, să ştii. Poţi să faci eforturi toată viaţa, până îmbătrâneşti şi nu mai ai strop de vlagă în tine – şi tot n-ai să ajungi niciodată un geniu.

Pauza de prânz era pe sfârşite, dar eu abia mă pornisem. Cred că eram încă nervoasă, fiindcă toţi puştii ăia veniseră să se uite la mine ca la femeia cu barbă de la circ. Kazue ar fi trebuit să fie expusă ca o ciudăţenie a naturii, nu eu. Se strecurase într-un loc care nu era de ea şi apoi făcea tot felul de prostii, fără nici cea mai mică grijă. Dar Kazue avea tupeu, trebuie să recunosc.

S-a întors spre mine şi mi-a spus pe un ton condescendent:

- Am stat aici şi te-am ascultat cu răbdare şi cred că ai atitudinea unei ratate. Vorbeşti ca o persoană care nu s-a străduit niciodată să reuşească în ceva. Eu, una, am să fac întotdeauna tot ce pot ca să reuşesc. Sigur, ar fi o prostie din partea mea să-mi pun în cap să ajung la olimpiadă sau la Wimbledon, dar nu cred că e absurd să fac efortul de a ajunge prima din clasă până la sfârşitul anului. Tu crezi că Mitsuru e un geniu, dar eu nu. Doar munceşte din greu.

Mi-am amintit cum se stabilea ierarhia în familia lui Kazue, în funcţie de performanţele şcolare, şi am râs cu sarcasm.

- Ai văzut vreodată un monstru?

Kazue a ridicat o sprânceană şi m-a privit bănuitoare.

- Un monstru?
- Da, o fiinţă care nu e umană.
- Te referi la genii?

M-am oprit o clipă din vorbit. Geniu nu era cuvântul potrivit. Un monstru e o fiinţă cu ceva ciudat în ea, care creşte şi tot creşte până devine enorm. Am arătat în tăcere spre Mitsuru. Cu câteva minute în urmă, râsese cu prietenele sale, dar acum se întorsese la pupitrul ei să se pregătească pentru ora următoare. Era învăluită într-o ciudată aură de solitudine. Era ceva la Mitsuru când ştia că urmează o altă oră de şcoală.

- O să ajung prima în clasă, pentru că voi face tot ce voi fi în stare, a anunţat Kazue.
- Cum vrei.
- Spui nişte lucruri atât de răutăcioase!

Lui Kazue îi trebuise ceva timp pentru a găsi cuvintele potrivite cu care să mă provoace. Tata a zis că eşti ciudată şi că nu te porţi ca o fată. Probabil că eşti un fel de mutant. Poate că ai o soră mai mică foarte frumoasă. Poate că eşti deşteaptă. Dar eu am o familie normală şi un tată cu un serviciu onorabil — care munceşte din greu.

Kazue s-a întors în banca ei. Putea să vorbească toată ziua de părerea tatălui ei despre mine, ce-mi păsa? Uitându-mă la ea cum se îndepărta, am decis că de-acum înainte va fi treaba mea să stau cu ochii pe eforturile ei de „a face tot ce poate”.

Liniştea s-a aşternut în sala de clasă. Când m-am uitat la ceas, am văzut că se făcuse deja timpul să înceapă ora următoare. Mi-am strâns repede cutia pentru prânz, pe care o lăsasem pe bancă, şi am vârât-o în ghiozdan. S-a deschis uşa şi a intrat Kijima în halatul său alb de laborator, cu o expresie serioasă pe faţă.

Uitasem complet că astăzi era ziua în care aveam ora de biologie care se organiza o dată pe săptămână. Mai întâi Yuriko, apoi nesuferitul de Kijima junior, şi acum profesorul Kijima în persoană. Ce şanse aveam să-i întâlnesc pe toţi trei în aceeaşi zi? Mi-am căutat în grabă manualul de biologie şi l-am pus peste celelalte cărţi şi caiete de pe pupitru. Eram atât de grăbită că mi-am dat jos blocul de desen, care a căzut pe podea cu o bufnitură. L-am văzut pe Kijima încruntându-se o clipă.

Kijima şi-a pus ambele mâini pe marginile catedrei şi s-a uitat încet prin sala de clasă. Ştiam că mă caută pe mine; aşa trebuia să fie. Mi-am băgat capul sub bancă. Dar nu a trecut mult dmp şi i-am simţit privirea aţintită asupra pupitrului meu. Da, aşa era. Iată-mă, eu sunt sora cea urâtă a frumoasei Yuriko, blestemul vieţii ei. Dar şi tu ai un blestem, nu? Fiul tău. Mi-am ridicat privirea şi m-am uitat în ochii lui.

Ca şi fiul său, Kijima avea fruntea lată, nasul subţire şi ochi pătrunzători. Ochelarii cu rame aurite îi completau chipul, dându-i un aer studios. Şi totuşi era mereu ceva în dezordine în aspectul său. Era oare obrazul incomplet bărbierit? Sau firele de păr care îi cădeau pe frunte? Ori petele de pe halatul lui alb de laborator? Acele mici defecte ale înfăţişării sale simbolizau ceva: fiul lui nu se ridica la înălţimea aşteptărilor sale. Deşi tatăl şi fiul semănau în multe alte privinţe, ochii lor erau diferiţi. Kijima se uita drept la lucruri, iar fiul său arunca priviri piezişe. Căutătura directă a tatălui nu-şi fixa niciodată mult timp obiectul de studiu, ci îi observa contururile, depista amănuntele, aşa că era întotdeauna uşor să-ţi dai seama la ce se uita. Acum mă studia pe mine; chipul meu, silueta mea, fără să spună un singur cuvânt. Găseşti cumva vreo dovadă de ordin biologic care să facă legătura între mine şi Yuriko? Nu mă privi de parcă aş fi o specie ciudată de insectă! M-am înfuriat din ce în ce mai tare aşa cum stăteam, expusă privirilor cercetătoare ale lui Kijima. în cele din urmă, şi-a luat ochii de la mine şi a început să vorbească rar, cu o voce măsurată:

- Am discutat deja despre sfârşitul erei dinozaurilor, nu-i aşa? Am menţionat că dinozaurii devorau toate coniferele şi alte gimnosperme. Vă aduceţi aminte? în timp, gâturile dinozaurilor s-au lungit din ce în ce mai mult, ca să ajungă la cele mai înalte plante. Am vorbit despre felul în care plantele se dezvoltă în funcţie de mediul lor de viaţă, aşa-i? Interesant, nu credeţi? Gimnospermele se numesc aşa – plante cu seminţe neînchise în fruct – pentru că seminţele lor nu se formează într-un ovar bine delimitat. în schimb, angiospermele fac seminţe în organe reproducătoare specializate, numite flori, în care este închis ovarul, aşa că sunt cunoscute ca plante care înfloresc. Deci, pentru că reproducerea gimnospermelor depindea pe de-a-ntregul de vântul care le răspândea seminţele, au fost până la urmă mâncate şi pe cale de dispariţie. Totuşi,

angiospermele au supravieţuit, pentru că erau în „parteneriat” cu tot felul de insecte. Aveţi întrebări până acum?

Mitsuru avea ochii aţintiţi asupra lui Kijima, nici nu se mişca de pe locul ei. Eram pe deplin conştientă de atracţia dintre cei doi. Bănuiam deja că Mitsuru era îndrăgostită de Kijima. Dar tot nu-mi venea să cred că vedeam cu ochii mei cum plutea prin aer pasiunea lor, ca o flacără strălucitoare.

Mai înainte v-am spus că nutream un fel de afecţiune pentru Mitsuru, nu? Poate că nu era chiar aşa. Mitsuru şi cu mine eram ca nişte lacuri de munte, alimentate de ape subterane. Munţii sunt semeţi şi singuratici, iar lacul e părăsit. Nici un călător nu trece pe-acolo. Dar în solul de sub suprafaţă, apele curg mereu, întotdeauna în acelaşi ritm. Dacă mă duceam în adâncul pământului, şi Mitsuru făcea la fel. Dacă ţâşneam la suprafaţă, la fel şi ea. Pentru Mitsuru, Kijima însemna o lume complet diferită, dar pentru mine nu era decât un obstacol.

Cu toate acestea, nu putea fi nici umbră de îndoială că profesorul Kijima se simţea atras de Yuriko. Şi singurul motiv pentru care îmi acorda atenţie era că îl interesa persoana ei. Credeţi că mă înşel? în mod sigur, eu n-am fost niciodată în-drăgostită. Dar, dacă o persoană iubeşte pe cineva, nu credeţi că e normal să vrea să ştie tot despre dificultăţile pe care trebuie să le înfrunte persoana iubită? Şi să nu uităm că domnul Kijima era profesor de biologie. Nu credeţi că era interesat de Yuriko şi de mine şi din punct de vedere ştiinţific? Kijima s-a întors spre tablă şi a scris: Flori şi mamifere – a luat naştere un nou „parteneriat”.

- Deschideţi manualele la pagina 78. Şoarecele mănâncă angiosperme, plante cu flori, şi împrăştie seminţele prin materiile sale fecale.

Parcă la unison, scârţâitul febril al creioanelor pe caiete s-a răspândit în toată clasa. Eu nu-mi luam notiţe şi continuam să visez cu ochii deschişi. Yuriko trebuie să fie o plantă cu flori. Eu sunt o plantă cu seminţe libere. Planta care înfloreşte atrage insecte şi animale cu florile ei frumoase şi nectarul cel duce. în acest caz cred că profesorul Kijima trebuia să fie un animal, dar ce fel de animal ar fi? Kijima s-a întors spre clasă şi m-a fixat cu privirea.

- Bine, atunci să recapitulăm. Tu de-acolo, îţi aminteşti de ce au dispărut dinozaurii?

Kijima arăta înspre mine. Cufundată în gânduri cum eram, m-a luat cu totul pe nepregătite. M-am făcut mică în banca mea, aruncându-i o privire tăioasă.

- Ridică-te în picioare! mi-a poruncit Kijima mustrându-mă.

Pupitrul a scârţâit şi scaunul meu a zgâriat podeaua când l-am împins în spate şi m-am ridicat cu stângăcie. Mitsuru s-a întors spre mine şi m-a privit fix.

- Nu s-a întâmplat din cauza unui meteorit enorm?

- Doar parţial. Dar ce poţi să-mi spui despre legătura cu plantele?

- Nu-mi amintesc.

- Deci aşa? Dar tu poţi să-mi răspunzi la întrebare?

Mitsuru s-a ridicat fără să facă nici un zgomot şi a răspuns
pe larg, fără cel mai mic efort.

- Când epuizau sursele de hrană dintr-un loc, se duceau în altă parte, până când mâncau şi plantele de acolo. Treptat, pădurile care asigurau hrana dinozaurilor au dispărut. Din acest exemplu, putem deduce că raportul dintre plante şi animale este de egalitate. E important să se stabilească un parte- neriat în care fiecare să colaboreze pentru supravieţuire.

- Exact. Kijima a dat din cap aprobator, apoi s-a întors la tablă şi a scris cuvânt cu cuvânt ce spusese Mitsuru adineauri. Kazue s-a uitat la mine, batjocoritoare şi înfumurată, scoţân- du-şi pieptul înainte. Din acea clipă, i-am urât din tot sufletul pe Kazue, Mitsuru şi Kijima.

După biologie, aveam ora de sport. Gimnastică ritmică. Trebuia să ne punem costumele şi să ne adunăm afară, dar eu nu mă grăbeam. încă nu-mi revenisem după umilinţa suferită mai înainte. Eram sigură că profesorul Kijima făcuse înadins în aşa fel ca să mă simt stânjenită în faţa întregii clase, doar pentru că eram sora mai mare a lui Yuriko. Nu, mai degrabă pentru că eram sora frumoasei Yuriko. Aveam impresia că oamenii nu puteau să-mi ierte că eram rudă cu ea. Singura excepţie era Kazue.

Gimnastica ritmică, după cum ştiţi acum, este obligatorie pentru fetele de la Şcoala Q. Se spune că, atunci când îţi mişti concomitent braţele şi picioarele în diferite direcţii, îţi antrenezi creierul; se presupune că acest gen de exerciţii îţi prelungeşte viaţa. Dar eu nu exersam niciodată paşii acasă, aşa că nu eram bună la asta. Sigur, dacă greşeai prima, atrăgeai atenţia asupra ta. Aşadar mă străduiam să mă mişc bine până se încurcau altele şi erau eliminate din competiţie. Exact asta făceam când au venit Yuriko şi Kijima junior. I-am observat cum se zgâiau la clasa mea.

N-o mai văzusem pe Yuriko de ceva timp şi de atunci se făcuse şi mai frumoasă. Sânii îi erau acum aşa plini că păreau să ţâşnească în orice clipă prin bluza albă de uniformă, iar şoldurile ei rotunde se reliefau bine sub fusta scurtă ecosez. Picioarele îi erau lungi, drepte şi perfect alcătuite. Şi apoi era chipul ei: tenul alb, ochii căprui şi expresia atât de dulce şi frumoasă; arăta de parcă era mereu gata să pună o întrebare. Nici măcar o păpuşă impecabil realizată nu ar fi putut să fie atât de frumoasă.

Eram aşa uimită de felul în care se dezvoltase Yuriko, încât n-am mai putut să mă concentrez şi am greşit unul din paşi. Cele care se încurcau trebuiau să părăsească cercul făcut de dansatoare. Astăzi am ieşit din ring mai devreme decât mă aşteptasem, şi totul din cauza lui Yuriko. O uram că se strecurase în apropierea mea. Mă sufocam de ură. „Pleacă naibii de-aici!" i-am strigat în sinea mea. Apoi am auzit râsul batjocoritor al colegelor mele.

- Uitaţi-vă la Kazue Sato – dansează ca o nenorocită de caracatiţă!

Kazue se străduia din răsputeri să se mişte în ritmul muzicii. Nu voia să piardă în faţa lui Mitsuru. Pe lângă asta, trebuia să-mi arate că mă înşelam: străduinţa era răsplătită. Faţa ei era încruntată de atâta concentrare, pe când a lui Mitsuru era calmă şi

nepăsătoare, braţele şi picioarele mişcându-i-se iute la dreapta şi la stânga. Era aşa de graţioasă că părea mai degrabă o balerină decât o gimnastă. Iar apoi Kazue a zărit-o pe Yuriko şi s-a oprit brusc din dans, uitându-se uimită la ea. în sfârşit, văzuse şi ea un monstru. Când am observat ce şocată era Kazue, am izbucnit în râs.

- îmi pare rău de ce ţi-am zis mai înainte, a spus Kazue. Venise după mine imediat ce s-a terminat ora. Uităm ce a fost şi încercăm să ne împăcăm?

Nu i-am răspuns. Schimbarea bruscă din atitudinea lui Kazue impunea prudenţă din partea mea.

- Sora ta mai mică... Lui Kazue îi curgea sudoarea de pe frunte în şiroaie. Dar nu încerca să şi-o şteargă. Cum o cheamă?

Kazue era geloasă sau impresionată, sau amărâtă, nu-mi dădeam seama. Vocea îi era groasă, simţindu-se în ea o stranie tulburare.

- Uau, chiar şi numele ei e frumos! Nu-mi vine să cred că ar fi din aceeaşi specie cu noi!

Vorbele lui Kazue erau aşa pătrunse de un sentiment arzător, că le-a repetat o dată şi încă o dată, în timp ce din corpul ei emana mirosul înţepător de transpiraţie. Era un miros puternic, care semnala intensitatea sentimentului nutrit de Kazue pentru Yuriko, aşa bănuiesc. Fără să vreau, mi-am lăsat capul în jos. Era clar că lumea lui Kazue se schimba acum că zărise monstrul.

Yuriko tocmai părăsise terenul de sport al şcolii cu tânărul Kijima. Văzându-l pe acel pervers ţinându-se după Yuriko, am bănuit că nu avea să iasă nimic bine din asta. Voiam să mă răzbun pe micul ticălos pentru umilinţa suferită în clasă cu puţin timp înainte. Am decis imediat că o să-i alung din şcoală pe cei doi Kijima, tatăl şi fiul, şi pe Yuriko, cât mai curând cu putinţă.

La câteva zile după această scenă, pe când plecam de la şcoală, am auzit-o pe Kazue alergând după mine. Mi-a vârât în mână un plic mic. L-am deschis în tren. Era o scrisoare de două pagini de hârtie care le place fetelor, imprimată cu violete. Scrisul lui Kazue era frumos, dar lipsit de personalitate.

Iartă-mă, te rog, pentru tonul amical al acestei

Amândouă suntem nou-venite la Liceul Q_de Fete. Ai fost pe la mine, mi-ai cunoscut părinţii, aşa că poate că eşti fata cu care e cel mai probabil să mă împrietenesc. Tata mi-a spus că n-ar trebui să mă văd cu tine pentru că venim din medii atât de diferite. Dar, dacă îţi scriu, sunt sigură că nu are cum să ştie că nu-l ascult. N-ar fi bine să corespondăm din când în când? Putem să avem încredere una în alta şi să ne scriem despre studiile noastre.

Cred că te-am înţeles greşit. Chiar dacă eşti o nou-venită ca mine, pari întotdeauna aşa stăpână pe tine de parcă iii fi de mult timp elevă la şcoala asta. Şi stai mereu de vorbă cu Mitsuru, aşa că mi-e greu să mă apropii mai mult de tine, iar când încerc, tu eşti distantă.

Nu ştiu ce cred celelalte colege ale mele, mai ales cele vechi în şcoală, dar mă simt foarte nelalocul meu aici. Dar nu mi-e ruşine de mine. Mi-am pus în gând să intru la Liceul Q,de când eram în clasa I şi am

fost admisă doar pentru că am muncit din greu – numai din acest motiv. Aşa că am încredere în mine. De ce n-aş avea? Cred că îmi voi atinge scopurile. Lucrurile o să meargă bine pentru mine şi voi avea o viaţă fericită, plină de succese.

Dar câteodată, din păcate, nu sunt aşa sigură ce trebuie să fac şi nu ştiu cu cine pot să vorbesc despre asta. Aşa că, iară să mă gândesc prea mult, ţi-am scris ţie. E ceva care mă frământă. Te rog, am putea să vorbim despre asta?

Cu drag, Kazue Sato

Fraze ca *Iartă-mă, te rog, pentru tonul amical al acestei scrisori* trebuia să le fi copiat dintr-un îndrumător de scris scrisori pentru adulţi. Imaginea ei copiind dintr-o broşură m-a făcut să râd. Nu mă interesa deloc să discut cu ea despre problemele ei. Dar eram curioasă ce o frământa şi voiam să ştiu ce era în capul ei. Cred că nimic nu e mai interesant decât problemele altor oameni.

În acea seară, când mă gândeam vag la Kazue şi problemele ei, îmi făceam şi tema la engleză. Bunicul, care pregătea cina, şi-a scos capul pe uşa de la bucătărie şi m-a întrebat:

- Parcă ai zis că barul Fluviul Albastru este deţinut de familia unei puştoaice din clasa ta, nu-i aşa?

- Da. O cheamă Mitsuru şi mama ei lucrează acolo.

- Păi mă cam surprinde. Credeam că noi suntem singura familie dintr-un loc ca ăsta care are o fată la Liceul Q. Dar deunăzi m-am întâlnit cu un tip care e om de pază la Fluviul Albastru, cel de vizavi de staţie. A făcut aceeaşi şcoală ca şi administratorul de aici. Sunt buni prieteni, aşa se pare, şi administratorul se duce des pe la el la bar. Mi-a zis să vin şi eu pe acolo să îngrijesc nişte plante care le dau bătăi de cap, şi aşa am auzit că fata lui mama-san[1] de acolo merge şi ea la Şcoala Qj şi mi se pare că e în clasă cu tine. Aşa că m-am gândit că aş putea să trec pe acolo să beau ceva, dat fiind relaţiile pe care le avem. Coincidenţe ca asta fac viaţa vrednică de trăit.

- Da, de ce nu te duci? Mama lui Mitsuru mi-a zis să-ţi transmit că eşti binevenit oricând acolo.

- Chiar aşa? Mi-era teamă să nu deranjez, fiind un bătrân cu idei învechite.

- Nu cred că are importanţă. Dacă eşti client, asta-i tot ce-o interesează, nu? I-am vorbit deja de tine – i-am spus că îţi plac bonsaii –, aşa că sunt sigură că va fi încântată să treci pe la ea.

De fapt, voiam mai mult să-l binedispun pe bunicul. Dar se părea că pusese la inimă vorbele mele. Următorul lucru pe care l-am auzit a fost fredonatul lui din bucătărie, în timp ce clătea orezul şi tăia legumele.

- Pariez că Fluviul Albastru e un loc cam scump. Toate fetele sunt tinere. Mă întreb dacă nu mi-ar face o reducere, cât de mică.

- Nu-ţi face griji, i-am răspuns. Mă interesa mai mult scrisoarea lui Kazue. Am scos-o din buzunar,

1 Patroană de bar sau de casă de gheişe (n.tr.)

am pus-o peste manualul de engleză şi am citit-o din nou. M-am hotărât să vorbesc a doua zi cu ea.

- Ţi-am citit scrisoarea. Care e problema de care pomeneai?

- Hai să vorbim într-un loc unde nu ne aude nimeni, e-n regulă?

Purtându-se de parcă avea să-mi dezvăluie nişte informaţii strict secrete, Kazue m-a dus într-o sală de clasă goală.

- Mi-e greu să vorbesc cu altcineva despre asta, mi-a zis ea.

- Dar vrei să discuţi despre asta, nu-i aşa?

- Bine, sunt gata să-ţi spun.

Kazue şi-a acoperit obraji cu mâinile de ruşine. A deschis de câteva ori gura să vorbească, dar s-a oprit de fiecare dată, să caute cuvintele pe care le dorea.

- Bine. Uite care-i treaba. înţelegi, îmi place de Takashi Kijima, fiul profesorului Kijima, şi vreau să ştiu ce e între el şi Yuriko. Când l-am văzut cu sora ta, m-am necăjit aşa de tare că n-am putut să dorm toată noaptea.

- E un tânăr cu un chip fermecător, nu? în timp ce spuneam asta, mă gândeam la corpul de reptilă al lui Kijima şi la ochii lui sticloşi.

- Mie chiar îmi place cum arată, a spus Kazue. E atât de delicat şi frumos pentru un băiat, şi înalt, şi mişto, şi... sunt nebună după el. L-am văzut prima dată chiar înainte de vacanţa mare. Am dat nas în nas cu el la librăria din faţa şcolii şi mi-am dat de-atunci seama ce băiat frumos este. Am fost şocată când am aflat că e fiul profesorului Kijima. Am căutat mai multe informaţii despre familia lui, aşa că ştiu că locuieşte în Den'enchofu, un cartier de lux. Profesorul Kijima este absolvent al Universităţii Q, iar fratele mai mic al lui Takashi e în cursul primar. Am aflat şi că profesorul Kijima îşi duce întotdeauna familia într-o excursie în vacanţa de vară şi îi lasă pe copii să-l ajute la prinderea unor exemplare de insecte pentru colecţia sa.

Mi s-a tăiat respiraţia. Aşadar, acesta era motivul pentru care pierduse Kazue în competiţia de gimnastică ritmică în faţa lui Mitsuru! Dar asta nu era totul. Kazue era o gimnospermă, o ştiam, dar căuta totuşi insecte şi animale cu care să se însoţească. Oare exista vreo altă femeie care să fie mai conştientă de sine ca această fată? Şi din toţi oamenii l-a ales pe Kijima, cu ochii lui de şarpe! Ce ironie a sorţii! Tot ce puteam face era să-i râd lui Kazue în nas.

- Chiar aşa e? Ei bine, sunt sigură că lucrurile se vor aranja pentru tine!

- Crezi c-ai putea s-o întrebi pe Yuriko ce-i între ea şi Kijima? Vreau să spun că e aşa frumoasă, sunt sigură că lui Kijima îi place de ea. Şi gândul ăsta mă înnebuneşte, nu mai pot să dorm nopţile. Dar încă mai trag speranţă. Deunăzi mi-a zâmbit!

Oh, mă îndoiesc că a fost un zâmbet. La urma urmelor, vorbeam de Kijima. Cred că era mai degrabă un rânjet superior, provocat de prostia lui Kazue. Dar această informaţie era o binecuvântare pentru mine. Mă tot gândisem la un mod de a scăpa de cei doi Kijima şi de Yuriko. Am început să urzesc un plan.

- Am să văd ce pot scoate de la Yuriko. Voi afla ce relaţie are ea cu Kijima şi ce fel de fete îi plac tânărului, e-n regulă?

Kazue şi-a ţinut respiraţia şi a încuviinţat din cap. M-am uitat la expresia temătoare de pe faţa ei şi am adăugat:

- E în regulă dacă îi spun că îţi place de Kijima?

Kazue părea îngrozită şi a dat tare din mâini în semn de protest.

- Nu, nu, nu! Te rog să nu-i spui. încă nu vreau să ştie nimeni. Poate o să-i spun mai târziu.

- Am înţeles.

- Dar mai *este* un lucru pe care aş vrea să-l afli, dar iară să pari prea interesată. Zicând acestea, Kazue şi-a tras în sus şosetele bleumarin trei sferturi, care începuseră să-i cadă spre glezne. Află dacă l-ar interesa o fată cu un an mai mare ca el.

- Ce importanţă are dacă fata e cu un an mai mare sau mai mică? Doar vorbim despre fiul profesorului Kijima. Sunt sigură că, mai mult decât vârsta, îl interesează dacă fata e inteligentă.

Ea a chiţăit încet şi şi-a făcut ochii mici mai mari decât îi văzusem vreodată.

- Ai dreptate. Şi profesorul Kijima e un bărbat arătos. Mă dau în vânt după orele lui de biologie!

- Bine. O sun pe Yuriko diseară şi am să văd ce spune.

Am minţit. Nici nu ştiam numărul de telefon al familiei Johnson. Dar Kazue şi-a lăsat în jos ochii care mă priveau cu îngrijorare.

- Ai grijă, te rog. Surorii tale nu-i place să bârfească, nu-i aşa?

- Amândouă ştim să păstrăm un secret. Nici să nu te gândeşti că am sufla o vorbă.

- Serios? Ce uşurată mă simt! Kazue s-a uitat la ceasul de la mână. Acum aş face mai bine să mă duc la echipa mea.

- Te-au lăsat să patinezi până acum?

Kazue a dat din cap în semn că da şi şi-a luat geanta de sport bleumarin pe care o aveau toate membrele echipei.

- Mi-au zis că mă lasă să patinez când îmi fac un costum de patinaj. Aşa că mi-am făcut unul.

- Pot să-l văd?

Fără tragere de inimă, şi-a scos din geantă costumul. Era bleumarin cu auriu, culorile Şcolii Q. Croiala şi modelul erau exact la fel cu ale costumelor purtate de majorete.

- Mi-am cusut singură paietele, a spus ea ţinând costumul în dreptul pieptului.

- Arată ca un costum de majoretă, am remarcat eu.

- Serios? Kazue a părut tulburată o clipă. Crezi că l-am făcut special să arate ca un costum de majoretă, pentru că nu am fost primită în trupă, nu-i aşa?

- Nu, eu nu cred asta, dar altele ar putea să gândească aşa.

Kazue s-a posomorât când mi-a auzit răspunsul sincer, dar
apoi a mormăit – aproape ca şi când ar fi vorbit cu ea însăşi:

- E prea târziu acum, l-am cusut deja. L-am făcut aşa pentru că îmi plac culorile Şcolii Q_, asta-i tot.

Kazue era foarte înclinată să se autoamăgească, trebuie să recunosc. Într-o clipită, era în stare să deformeze realitatea în funcţie de propriile necesităţi. Detestam din tot sufletul această tendinţă a ei.

- Ce fel de fete crezi că-i plac lui Kijima? Adică de la ce cluburi? Ce mă fac dacă detestă fetele din echipa de patinaj? Sau dacă e unul dintre tipii ăia uşuratici cărora le plac fetele din trupa de majorete? În acest caz ce-o să mă fac?

- Nu-ţi face griji. Patinatoarele sunt la fel de pline de viaţă ca şi majoretele. Trebuie să-i placă fetele din echipa asta.
Măcar sunt mai drăguţe decât cele din echipa de baschet! Şi pariez că-i plac fetele bune la învăţătură!

- Vorbeşti serios? Chiar crezi şi tu asta? De când m-am îndrăgostit de Kijima, parcă îmi place şi mai mult să învăţ.

Kazue vorbea fericită, întinzându-şi costumul pe bancă. Apoi l-a împăturit şi l-a pus în geanta de sport. Kazue era atât de neîndemânatică încât nu putea să facă nimic ca lumea.

- Vai, trebuie s-o întind! Dacă întârzii, va trebui să le lustruiesc patinele senioarelor. Pe curând!

Kazue şi-a înşfăcat geanta cu patinele şi costumul şi a ieşit ca o furtună din încăpere. După ce a plecat, am rămas singură în clasă pentru câtva timp. Era toamnă şi înserarea se lăsa repede. Cât ai clipi, s-a făcut întuneric. începuse să mă doară fundul de atâta stat. Am observat că pe marginea băncii în care şedeam era scris ceva cu o cariocă: „Iubire... iubire... o iubesc pejunji! Iubire... iubire... îl iubesc pe Kijima...” Aproape fără să vreau, am ajuns să-mi închipui alte rânduri ce puteau fi scrise, amintindu-mi de pasiunea care plutea în aer între profesorul Kijima şi Mitsuru. Am oftat adânc.

N-am fost în viaţa mea îndrăgostită de un bărbat. Da, sunt o fiinţă umană care a trecut foarte bine prin viaţă fără să cunoască văpaia pasiunii. Şi nu am regrete. Kazue nu era prea diferită de mine. De ce n-a fost ea în stare să aprecieze asta?

Era trecut de nouă seara. Tocmai ieşisem din baie şi mă îndreptam spre sufragerie să mă uit la televizor când s-a deschis uşa din faţă şi a intrat bunicul meu în apartament. Fusese la băut. Faţa îi era foarte roşie şi gâfâia.

- Păi ai întârziat, vezi bine. Eu am mâncat înaintea ta.

Am arătat înspre vasele cu mâncarea pe care i-o lăsasem pe măsuţa de ceai: macrou în sos miso, legume fierte şi murături. Bunicul le pregătise pe toate înainte să iasă în oraş. Bunicul a oftat adânc fără să spună nimic. Purta un costum pe care nu-l mai văzusem niciodată, bătător la ochi, cu dungi negre şi late pe un fond verde-deschis. Cămaşa lui cu mâneci scurte era de un galben pal şi purta o cravată de cowboy strânsă cu un inel ciudat de argint. Bunicul avea mâini mici pentru un bărbat şi, în timp ce îşi slăbea cravata, a început să chicotească pe înfundate,

de parcă îşi amintea ceva. Fără îndoială că făcuse o vizită la Fluviul Albastru.

- Bunicule, te-ai dus la barul mamei lui Mitsuru?

-Îhî.

- Era mama ei acolo?

Reticenţa bunicului meu era ciudată, dat fiind că era de obicei aşa de vorbăreţ.

- Deci era acolo?

- Ce femeie minunată! a mormăit bunicul drept răspuns, mai mult pentru sine. S-a întors să se uite la bonsaii pe care îi lăsase afară şi apoi s-a dus pe terasă, vădit neinteresat să mai discute cu mine. Nu-şi lăsa niciodată bonsaii afară seara să-i ude roua, aşa că purtarea lui m-a tulburat mult.

În acea noapte am avut un vis ciudat. Bunicul şi cu mine pluteam la nesfârşit pe o mare străveche. Toţi erau acolo: mama mea moartă; tatăl meu, care trăieşte acum cu o turcoaică. Unii stăteau pe pietrele negre de pe fundul oceanului, alţii erau întinşi pe nisipul zgrunţuros. Eu purtam fusta verde plisată care îmi plăcuse atât de mult în copilărie. Mi-amintesc că îmi treceam mâna de-a lungul pliseurilor şi deveneam din ce în ce mai nostalgică. Bunicul era îmbrăcat în acelaşi costum elegant pe care îl purtase la Fluviul Albastru. Capetele cravatei sale şnur pluteau în apă. Părinţii mei purtau hainele pe care şi le puneau întotdeauna în casă. Arătau la fel ca în urmă cu mulţi ani, pe vremea când eram copil.

Marea a început să se umple cu plancton, care era foarte asemănător fulgilor de zăpadă. Când m-am întors să mă uit la suprafaţa apei, cerul de deasupra era senin şi luminos şi totuşi, dintr-un anumit motiv, familia mea şi cu mine ne trăiam fericiţi vieţile pe fundul întunecos al oceanului. Era un vis ciudat, dar plin de linişte. Şi, cum să vă spun, Yuriko nu era pe nicăieri. Fără ea, mă simţeam relaxată şi calmă, dar şi oarecum încordată, pentru că aşteptam să-şi facă apariţia şi nu ştiam când.

Kazue a venit înot lângă noi, în costumul ei de majoretă, cu părul său negru ca smoala şi ochii în care se citea o hotărâre de neclintit. Purta colanţi viu coloraţi, aşa mi-am dat seama că era costumul ei de patinaj, nu unul de majoretă. Kazue se concentra foarte mult asupra mişcărilor pe care le făcea în ritmul muzicii pentru gimnastică, dar, fiind sub apă, se mişca încet şi languros. Am pufnit în râs. M-am întrebat dacă nu era şi Mitsuru pe-acolo şi m-am uitat după ea. Mitsuru se băgase într-o epavă de pe fundul oceanului şi învăţa. Johnson şi Masami stăteau pe puntea vasului scufundat. Mă gândeam să mă îndrept în acea direcţie, când, brusc, totul s-a întunecat în jurul meu. O formă uriaşă îşi aruncase umbra pe suprafaţa apei, blocând razele soarelui. M-am uitat în sus, uimită.

Apăruse în sfârşit Yuriko. Eu eram de mărimea unui copil, dar Yuriko, cu faţa şi corpul unei femei adulte, era îmbrăcată în vălurile albe ale unei zeiţe a mării. Sânii mari i se zăreau sub veşmânt. Yuriko a venit spre noi înotând cu braţele şi picioarele ei lungi, având un zâmbet radios pe faţa ei frumoasă. M-au îngrozit ochii ei care priveau în jur, sub apă. Nu răspândeau deloc lumină. M-am ascuns în umbra unei

stânci, dar Yuriko şi-a întins braţele minunat modelate şi a început să mă tragă spre ea.

M-am trezit cu cinci minute înainte să sune deşteptătorul pe care îl pusesem de cu seară. Am mai stat în pat, gândin- du-mă la visul pe care îl avusesem. De când apăruse Yuriko, toţi se schimbaseră brusc. Iubire... toţi căzuseră în capcana iubirii: Mitsuru îl iubea pe profesorul Kijima, Kazue – pe fiul lui şi bunicul meu – pe mama lui Mitsuru. Firește, când vine vorba despre iubire, n-am idee ce reacţie chimică pune stăpânire pe inimă, pentru că n-am simţit niciodată aşa ceva. Tot ce ştiam era că trebuie să fac ceva pentru a câştiga din nou măcar afecţiunea lui Mitsuru şi a bunicului. Voi fi oare în stare să mă bat cu Yuriko? Nu conta. N-aveam de ales.

- în pauza de prânz, Kazue a venit agale către banca mea, emanând încredere prin toţi porii. Şi-a pus prânzul pe un scaun liber şi l-a tras spre pupitrul meu, cu un scârţâit neplăcut. – Nu te superi dacă mănânc cu tine, nu? Dar mâncase deja totul înainte să mă întrebe. I-am aruncat o privire de gheaţă. Căţea! Catastrofa modei! Ticăloaso! Arăta şi mai dezgustător astăzi, aşa scârboasă era că îmi venea să-i strig tot felul de ocări. încercase să-şi onduleze părul. De obicei, îi atârna moale în jurul feţei, acoperindu-i capul ca un coif, dar azi îi ieşea în afară pe ambele părţi ale feţei, ca borurile mari ale unei pălării. încă mai vedeai urmele lăsate de bigudiuri. Şi, ca să înrăutăţească şi mai mult lucrurile, îşi conturase ochii mici şi terni în aşa fel că părea să aibă pleoape duble.Ce ţi-ai făcut la ochi?

Kazue şi-a dus încet mâinile la pleoape.

- Oh, astea se numesc Pleoape Elizabeth.

Făcuse rost de unul dintre acele produse de înfrumuseţare pe care japonezele îl aplică pe pleoape ca să obţină acel pliu în plus, după care se înnebunesc, deoarece cred că astfel ochii lor vor arăta ca ai europencelor. Probabil că se uitase pe furiş cum şi-l aplica la toaletă una dintre fetele bogate. Doar gândul că ţinea Kazue la ochi acel beţişor de plastic cât o scobitoare cu două vârfuri şi îşi aplica chestia aia îmi făcea pielea de găină. Şi fusta şi-o scurtase aşa mult, că îi vedeai jumătate din coapsele ei slăbănoage. Se străduise atâta să fie atrăgătoare, că sfârşise prin a fi mai caraghioasă ca oricând.

Celelalte fete din clasă şi-au dat ghionturi în spate când au văzut-o pe Kazue şi n-au făcut nici un efort să-şi stăpânească râsetele. îmi venea greaţă numai când mă gândeam că celelalte credeau că suntem prietene. Nu mă deranjase aşa mult când Kazue era doar fata urâtă atotştiutoare, dar această transformare se datora lui Yuriko, ceea ce înrăutăţea lucrurile.

- Sato, aş vrea să-mi faci un serviciu. Două din colegele noastre, care erau şi ele în echipa de patinatoare, s-au apropiat de Kazue. Amândouă erau eleve vechi în şcoală, dar se vedea clar că una din ele i se subordona celeilalte. Erau foarte apropiate. Amândouă aveau taţi care fuseseră ambasadori în ţări străine. Dar se părea că existau deosebiri de prestigiu între ambasadori, în funcţie de ţara unde erau numiţi. Fetele se tratau una pe alta potrivit respectului cuvenit taţilor lor.

- Ce anume? a întrebat Kazue întorcându-se spre ele voioasă. Când i-au văzut Pleoapele Elizabeth, amândouă au schiţat un zâmbet pe care au încercat să şi-l ascundă. Totuşi, Kazue nu a observat nimic. în schimb, şi-a trecut degetele prin bucle de parcă ar fi spus: „Uitaţi-vă la noua mea coafură". Când cele două şi-au mutat privirea la părul ei, nu şi-au mai putut stăpâni râsul. Kazue se uita la ele fără nici o expresie pe faţă.

- Echipa a desemnat un comitet pentru recapitularea de la mijlocul trimestrului, din care facem parte şi noi. Nu te supăra că te întreb, dar ne-ai lăsa să-ţi copiem nouţele de la engleză şi literatură clasică? Tu eşti cea mai bună elevă din echipă.

- Desigur, a răspuns Kazue strălucind de mândrie.

- în acest caz, te-ar deranja să ne dai şi notiţele tale de la geografie şi educaţie civică? Ţi-am fi toate foarte recunoscătoare.

- Nici o problemă.

Fetele au ieşit grăbite din clasă. Eram sigură că stăteau pe hol şi rădeau ca nişte nebune.

- Eşti aşa o proastă! Nu există nici un fel de comitet pentru recapitularea de la mijlocul trimestrului!

Ştiam că nu era deloc treaba mea, dar nu m-am putut abţine. Nu că ar fi contat. Kazue era încă în culmea fericirii, deoarece i se spusese că e „cea mai bună elevă din echipă".

- Trebuie să ne ajutăm toate una pe alta.

- O, asta-i minunat! Şi ele cum o să te ajute?

- Păi eu nu ştiu să patinez, o să mă înveţe ele cum să fac.

- Stai o clipă. Te-ai înscris în echipa de patinaj şi nu ştii să patinezi?

Kazue a început să desfacă batista în care era învelită cutia sa pentru prânz, cu o privire tulburată. A scos de-acolo un bol de orez fiert şi o felie de roşie. Asta era totul. Eu îmi adusesem macroul care rămăsese de la cină şi mâneam cu poftă. Dar când am văzut ce puţină mâncare avea Kazue, am fost prea uimită ca să continui. Kazue începuse să-şi mănânce orezul cu un dezgust vizibil. Era orez fără nimic înăuntru, doar cu puţină sare.

- De fapt, ştiu să patinez un pic. Am patinat de multe ori cu tatăl meu în Parcul Korakuen.

- Şi costumul pe care ţi l-ai făcut? Te-au lăsat să patinezi?

- Nu e treaba ta.

Kazue s-a îndepărtat de banca mea.

- Nu cumva preţul costumului şi taxele pentru patinoar sunt prea mari pentru voi? am insistat eu. Tatăl tău nu s-a plâns?

- Ce motiv ar fi avut? Kazue s-a bosumflat, mâniindu-se în acelaşi timp. Avem destui bani.

Cu siguranţă că nu aveau bani pentru aşa ceva. Mi-am amintit cu amărăciune întunericul din casa lui Kazue şi felul în care mă presase tatăl ei să-i dau bani pentru convorbirea internaţională pe care o făcusem.

- Să nu mai vorbim despre echipa mea. Aş vrea să ştiu ce a zis Yuriko. Ai întrebat-o?

- Am sunat-o imediat. Ascultă aici, n-ai de ce să-ţi faci griji. Yuriko mi-a spus că tânărul Kijima îi arăta şcoala, nimic mai mult. Mi-a mai zis că nu crede că băiatul se vede cu vreo fată acum.

- Asta-i grozav! Kazue a bătut din palme de bucurie. Eu găseam plăcerea de a minţi mai mare decât îmi închipuisem.

- A, ar mai fi ceva. E doar părerea lui Yuriko, desigur, şi poate că nu e fondată, dar probabil că lui Kijima îi plac actriţele mai în vârstă.

- Cine? Cine?

- Actriţe ca Reiko Ohara.

Mă pornisem şi nu puteam să mă opresc. Pe atunci, Reiko Ohara era una dintre cele mai îndrăgite actriţe, din câte auzisem.

- Reiko Ohara! s-a tânguit Kazue şi s-a uitat pierdută înaintea ei, simţindu-se extrem de frustrată. „Cum aş putea vreodată să o înlocuiesc în inima lui pe Reiko Ohara?" părea să se gândească. Preţ de o clipă, mi-am amintit cum o păcăleam pe Yuriko cu minciunile mele când eram mici şi mi-a tresăltat inima de bucurie. Dar Yuriko nu mă crezuse niciodată în întregime. Exista mereu o parte din ea care se opunea. Dacă o fată ştie că nu e deşteaptă, va fi întotdeauna oarecum suspicioasă. Dar nu şi Kazue. îmi credea absolut toate minciunile.

- O, nu! Tu ce crezi? Ce-aş putea face să concurez cu ea?

Kazue mă privea plină de speranţă. în cele din urmă, narcisismul ei a câştigat. Şi-a recăpătat repede încrederea în sine.

- Ei bine, am spus eu cu multă convingere, în primul rând, eşti bună la învăţătură şi ştii că lui Kijima îi plac fetele inteligente. Şi apoi a pomenit de Mitsuru. Poate că e interesat de ea.

- Mitsuru? Kazue a făcut stânga-mprejur ca să se uite la ea. Mitsuru stătea în banca ei şi citea o carte. Avea o copertă, aşa că nu puteam fi sigură ce era, dar părea un roman în engleză, în timp ce Kazue o măsura pe Mitsuru cu privirea, am observat cum valul de gelozie urca în ea până i-a albit obrajii.

Mitsuru trebuie să fi simţit privirea fixă a lui Kazue, pentru că s-a întors şi s-a uitat la noi. Nu arăta nici un fel de interes pentru noi. Mi s-a părut ciudat că Mitsuru nici nu pomenise de vizita făcută ieri-seară de bunicul meu la barul mamei sale. Poate că mama ei nu-i spusese că bunicul trecuse pe-acolo.

- Hei! Hei! a început Kazue să mă bată la cap. Ţi-a spus ce fel de fete îi plac lui Kijima?

- Păi cred că putem bănui că-i plac fetele drăguţe – e bărbat, până la urmă.

- Da, fete drăguţe...

Kazue a mai ciugulit puţin din orezul ei şi a oftat.

- Tare mi-aş dori să arăt ca Yuriko! Dacă m-aş fi născut cu frumuseţea ei... nici nu-mi pot închipui ce fericită ar fi fost viaţa mea. O lume cu totul nouă s-ar fi deschis pentru mine. într-adevăr, să fii aşa frumoasă şi să ai şi *minte* ce ţi-ai putea dori mai mult?

- Asta se întâmplă pentru că e un monstru.

- Poate. Dar, dacă ajungi unde a ajuns ea fără să înveţi, m-aş bucura să fiu şi eu un monstru.

Kazue era cât se poate de serioasă. Şi, în cele din urmă, chiar a ajuns un monstru în carne şi oase. Firește că atunci nu aveam cum să ştiu ce se va întâmpla cu ea. Ce? Credeţi că a ajuns Kazue astfel ca reacţie a ceea ce făcusem eu atunci? Vreţi să spuneţi că eu sunt de vină pentru firea ei excentrică? Nu cred asta nici o clipă. Nu, cred că în fiecare din noi există ceva latent care îi formează caracterul şi e răspunzător de toate. Exista în adâncul sufletului lui Kazue ceva care era de vină pentru schimbarea din înfăţişarea ei. Sunt sigură de asta.

- Ciugulești ca o păsărică. Cred că mănânci enorm la micul dejun, i-am spus eu malițios.

Kazue a scuturat tare din cap.

- Nici pomeneală. Nu beau decât o sticlă de lapte.

- Serios? Deunăzi, când am trecut pe la tine, ai mâncat tot din farfurie. Ai băgat la ghiozdan chiar şi sosul.

Ofensată, Kazue s-a uitat chiorâş la mine.

- Ei bine, nu mai fac aşa. Am grijă ce mănânc. La urma urmei, vreau să fiu frumoasă ca un top-model.

Atunci mi-a venit în minte ceva foarte crud. Dacă avea să ajungă mai slabă decât era, va arăta atât de groaznic că nu va mai atrage pe nimeni.

- Da, ai mare dreptate. Dacă mai slăbeşti câteva kilograme, ai să arăţi perfect, i-am spus.

- Ştiu. Aşa cred şi eu. Kazue şi-a ridicat fusta cu sfială. Am picioare prea groase. Mi s-a spus la antrenamente că, dacă slăbesc, am să fiu mai uşoară şi o să patinez mai bine.

- Tot ce trebuie să faci e să te străduieşti mai mult. Ştii, şi Kijima e slab.

Kazue a dat din cap, convinsă de adevărul spuselor mele. Apoi a remarcat, încântată:

- Dacă aş fi un pic mai slabă, aş fi mai drăguţă, iar lui Kijima şi mie o să ne stea bine împreună.

Şi-a învelit cutia pentru prânz într-o batistă pătată cu zeamă de roşie. A apărut Mitsuru, cu acea carte sub braţ. M-a bătut pe umăr.

- A venit Yuriko. A zis că are ceva de vorbit cu tine.

Yuriko? De câte ori îi spusesem să nu mă caute niciodată
la şcoală? Surprinsă, m-am întors spre uşă. Stătea în prag cu tânărul Kijima, uitându-se la mine. Kazue nu-i văzuse încă, aşa că i-am dat repede un ghiont.

- Uite-l pe Kijima.

Obrajii lui Kazue s-au făcut roşii ca sfecla şi a cuprins-o o mare tulburare. „Ce să fac? Ce să fac? Nu sunt încă pregătită să mă vadă! Ce mă fac?" Acestea erau gândurile care se citeau pe faţa ei.

M-am ridicat în picioare.

- Nu-ţi face griji. Au venit să stea de vorbă cu mine.

- Dar i-ai spus lui Yuriko că îmi place de Kijima, nu-i aşa?

- Nu i-am zis.

Am lăsat-o să intre în panică şi m-am îndreptat spre cei doi vizitatori ai mei. Yuriko mă privea insistent în timp ce mă apropiam de ea. Stătea dreaptă ca lumânarea şi era acum cu zece centimetri mai înaltă ca mine. Braţele care îi ieşeau din bluza cu mâneci scurte erau lungi, subţiri şi frumos modelate. Chiar şi degetele îi erau superbe.

- Ce cauţi aici?

L-am văzut pe tânărul Kijima tresărind, mirat de asprimea din vocea mea.

- Profesorul Kijima e dirigintele meu, cred că ştii deja. Mi-a cerut să-i dau informaţii în scris despre familia mea şi nu ştiu ce să scriu. Cred c-ar fi ciudat ca tu şi cu mine să scriem lucruri diferite.

- De ce nu scrii despre Johnson şi Masami?

- Dar Johnson nu e din familia ta. Poate e mai mult decât o rudă? Kijima junior a zâmbit cu viclenie şi s-a uitat în ochii ei. Am văzut-o pe Yuriko roşind. În ochi i se aprinsese o scânteie. Furia dă naştere hotărârii, iar în ochii lui Yuriko văzusem

scânteia hotărârii. Yuriko nu era o fiinţă hotărâtă. Va trebui să calc în picioare acel lucru care o făcuse astfel.

- Am dat informaţii despre tine şi tata. Dar, dacă profesorul Kijima îmi cere hârtia, am să-i spun să vorbească şi cu tine.

- Foarte bine.

M-am uitat la tânărul Kijima.

- Nu eşti fiul profesorului Kijima?

- Ba da. Şi ce te interesează? M-a privit chiorâş. Era clar că detesta cel mai mult pe lume să-l întrebe cineva de tatăl său.

- Am vrut să spun doar că tatăl tău este un profesor grozav, nimic mai mult.

- Ei bine, acasă e şi un tată grozav, a parat Kijima.

- Tu şi Yuriko sunteţi mereu împreună. Trebuie să fiţi foarte buni prieteni.

- Asta e pentru că sunt managerul ei, a răspuns Takashi Kijima în glumă. Şi-a vârât ambele mâini în buzunare şi a dat din umeri. Cei doi coceau ceva. Muream de nerăbdare să aflu despre ce era vorba, abia mă puteam stăpâni.

- Da' ce fel de manager îi eşti?

- Fac un pic din toate. Şi, apropo, Yuriko s-a hotărât să intre în trupa de majorete.

„Oare nu era ironia sorţii?" m-am gândit, pe când mă întorceam să mă uit iar la Kazue. Ea îşi lăsase ochii în jos, prefacându-se că nu o interesa câtuşi de puţin discuţia noastră. Dar eu ştiam că ne asculta încordată.

- Kijima, ce părere ai de fata aceea de colo?

Takashi i-a aruncat o privire lui Kazue şi a dat din umeri, ca şi cum nu-l interesa deloc. Yuriko părea plictisită, aşa că l-a tras de mână.

- Hai să mergem, Kijima.

Când Yuriko a dat să plece, am înţeles imediat. Nu mai era fetiţa care se ţinea după mine prin zăpadă în noaptea aceea de demult. Acum exact şase luni, când plecase în Elveţia, abia că-şi exprima vreo opinie, dar acum că fusese despărţită de mine câtva timp, devenise mult mai hotărâtă.

- Yuriko, ce-i cu tine? am întrebat-o eu prinzând-o de braţ. Ce s-a întâmplat cu tine în Elveţia?

Oare avea temperatura corpului scăzută? Braţul ei era rece ca gheaţa. Ce urmăream oare cu întrebarea asta? Cred că era evident şi dovedea totodată cât de nervoasă eram. însă voiam s-o fac să-mi spună ceea ce ştiam deja – că făcuse sex cu un bărbat. Nu mai era virgină.

Dar Yuriko a reuşit să mă surprindă.

- Am pierdut-o pe persoana pe care o iubeam cel mai mult.

- Cine?

- Să nu-mi spui că ai şi uitat. Scânteia din ochii lui Yuriko s-a transformat în flacără. Sigur că mama noastră.

S-a uitat în jos la mine cu dispreţ. I s-a schimonosit faţa, ochii îi aruncau văpăi şi i-a apărut o expresie foarte mâhnită. Doream cu disperare să-i văd faţa şi mai hidoasă decât era pe-atunci.

- Dar tu nu semeni deloc cu ea!

- Asemănarea n-are nici o importanţă. Rostind această ultimă replică, s-a agăţat de braţul lui Takashi.
- Kijima, mi-a ajuns. Hai să plecăm!

Kijima abia a avut timp să se întoarcă spre uşă, că Yuriko l-a şi târât după ea. însă băiatul tot a reuşit să-mi arunce o privire curioasă. Da, aşa era. Eram complet bulversată de chestia cu asemănarea şi aşa aveam să fiu în continuare. Mai sunt şi acum. Nu ştiu de ce.

înainte să ajung în banca mea, Kazue s-a şi repezit după mine şi a început iar să mă descoase.

- Hei, ce-ai vorbit cu ei? Aţi stat acolo mult timp.
- O mulţime de chestii. Totuşi, n-a fost vorba despre tine.

Kazue şi-a coborât pleoapele duble atât de nefireşti şi s-a

gândit o clipă la ce îi spusesem, apoi m-a întrebat:

- Ce-ar trebui să fac ca să mă bage în seamă Kijima?
- De ce nu-i scrii o scrisoare?

Kazue s-a înseninat la auzul sugestiei mele.

- Ce idee grozavă! Am să-i scriu. Dar, înainte să-i trimit scrisoarea, pot să ţi-o arăt şi ţie? O părere imparţială mi-ar fi de ajutor.

Imparţială? A schiţat un zâmbet. Am remarcat că acel zâmbet nu era decât o imitaţie a celui al lui Yuriko de mai înainte.

• 2 «

Aţi putea ghici ce-am făcut în seara aceea? Mă obseda noţiunea de asemănare. Când mi-am dat seama de asta, am hotărât să scot de la bunicul meu nişte răspunsuri. Voiam să ştiu cine a fost tatăl meu. Bineînţeles, ştiam deja că sunt metisă. Era limpede ca lumina zilei. Ştiam că mama era japoneză şi eram convinsă că tata trebuia să fi fost din altă ţară. Uitaţi-vă la pielea mea! Aşa-i că nu e galbenă? Ei bine, nu este.

Dar eram absolut sigură că tatăl meu nu era elveţianul cu care o făcuse mama pe Yuriko. De ce? Ei bine, pentru început, nu semănăm deloc. Şi, în al doilea rând, cum ar fi putut un om aşa mediocru să aibă un copil atât de inteligent ca mine? Nu părea posibil. în plus, tata se purta foarte urât cu mine. Mă ţinea tot timpul la distanţă şi, pentru că mă certa des, n-am simţit niciodată că mă iubeşte.

încă din copilărie, Yuriko se lua de mine pentru că nu semănăm. V-o puteţi închipui pe Yuriko luându-se de mine? Şi de ce nu? Oare pentru că e frumoasă? Ei bine, înfăţişarea poate înşela. Yuriko era de zece ori mai rea şi mai duşmănoasă decât am fost eu vreodată. Nu avea nici un fel de reţineri să mă săgeteze drept în inimă: „Mă întreb pe unde o fi taică-tu, ce zici? mă lua ea la rost. Pentru că nu semeni deloc cu tatăl *meu*". Aceasta era arma ei supremă.

Mi-am dat seama că elveţianul nu era tatăl meu adevărat la câtva timp după ce a venit Yuriko pe lume. într-adevăr, Yuriko nu semăna cu nimeni, dar avea, în mod clar, atât trăsături europene, cât şi asiatice. Faptul că era proastă o făcea să semene leit cu părinţii noştri. Nici eu nu semănăm cu nimeni din familie şi totuşi arătam mult mai mult a asiatică. Şi eram deşteaptă. Aşa că din cine mă trăgeam? De când am devenit conştientă, m-a frământat îndoiala în privinţa originii mele. Cine era tatăl meu?

Odată, în timpul orei de biologie, am găsit răspunsul la întrebare: eram un mutant. Dar bucuria acestei descoperiri a fost de scurtă durată. Era mult mai probabil ca frumoasa Yuriko să fie un mutant. De îndată ce mi s-a spulberat această iluzie, am ajuns de unde plecasem: nedumerită, necăjită şi fără nici un răspuns la întrebarea care mă chinuia şi avea să mă frământe în continuare. Nici acum n-am găsit răspunsul. Iar întoarcerea lui Yuriko în Japonia mi-a scos din nou la suprafaţă toate îndoielile.

Probabil că bunicul ieşise în oraş în acea seară; în orice caz, nu era acasă. Şi nu pregătise nimic pentru cină. Aşa că, neavând încotro, am început să clătesc orezul în mai multe ape. Am scos nişte tofu din frigider şi mi-am făcut o supă miso[1]. Nu aveam alte alimente în casă – nici o garnitură –, aşa că am bănuit că bunicul se dusese la cumpărături şi l-am aşteptat să se întoarcă. S-a făcut noapte. L-am tot aşteptat, dar nu venea. Era aproape zece când am auzit deschizându-se uşa de la intrare.

- Ai întârziat!

- Vai! a mormăit bunicul. M-am dus în holul de la intrare şi l-am văzut lăsându-şi capul în jos, pocăit, dar şi glumeţ, ca un copil care fusese mustrat. Dar asta ce-i? m-am gândit.

Bunicul se făcuse mai înalt! Îşi scotea nişte frumoşi pantofi maro pe care nu-i mai văzusem niciodată. Când m-am uitat mai bine la încălţări, am văzut că aveau tocuri la fel de înalte ca pantofii de femeie.

- Ce-i cu pantofii ăştia?

- Se numesc *ghete secrete!*

- Unde naiba se vând pantofi ca ăştia?

- Da' ce e rău la ei? Bunicul s-a scărpinat în cap, cam ruşinat. Mirosul de briantină care îl înconjura era deosebit de înţepător. Bunicul era un om foarte îngrijit, aşa că se dădea mereu cu ulei de păr când ieşea şi chiar când stătea în casă, dar în seara aceea îşi pusese de două ori cantitatea obişnuită. M-am ţinut de nas şi l-am măsurat cu privirea. Costumul său maro, în care nu-l mai văzusem înainte, nu era pe măsura lui şi împrumutase o cămaşă albastră de la prietenul lui de la pază. Ştiam că e aşa, pentru că îl văzusem pe omul acela purtând mândru cămaşa respectivă cu puţin timp înainte. Pe deasupra, era evident că bunicul avea pe el o cămaşă împrumutată, deoarece mânecile ei erau mai lungi decât cele ale sacoului. Culmea culmilor, mai purta şi o cravată argintie foarte ţipătoare.

- îmi pare rău. Trebuie să-ţi fie o foame de lup, a spus el şi mi-a întins un pacheţel ambalat cu grijă. Era binedispus. Am simţit miros de tipar prăjit. Aroma era aşa de pătrunzătoare, încât m-am gândit preţ de un minut că o să leşin. Pachetul se pătase de la sosul încă destul de cald. L-am luat în ambele mâini şi am rămas pe loc, fără să spun nimic. Bunicul arăta aşa ciudat. Poate îi trecuse obsesia pentru bonsai. Dar cum de avea din ce să-şi cumpere haine şi pantofi noi? De unde făcea rost de bani?

- Bunicule, ăsta e un costum nou?

1 Reţetă tradiţională japoneză, pe bază de pastă de miso şi dashi (n.tr.)
Suport de lemn peste care se pune o pătură groasă sau o rogojină şi o tăblie (n.tr.)

~ L-am cumpărat de la Nakaya, magazinul vizavi de gară, a răspuns el netezind materialul cu ambele mâini. E un pic cam mare, dar cred că arăt în el ca un playboy. Ştii că mă dau în vânt după lux. Şi mi s-a recomandat cravata asta. Mi-au zis că o cravată argintie s-ar potrivi de minune la un costum ca ăsta. Dacă te uiţi mai de-aproape, ai să vezi că materialul are model. Arată ca solzii unui şarpe, nu? Şi în lumină străluceşte. M-am dus la magazinul Kitamura, cel de pe partea cealaltă a gării, să-mi iau pantofii. Sunt un tip scund, ştii, aşa că alţii se uită dispreţuitor la mine, ceea ce nu accept. Aşa că am făcut ceva cumpărături. Cămaşa asta e singurul lucru pe care nu l-am cumpărat – m-am simţit puţin vinovat că am cheltuit atâţia bani –, aşa că am împrumutat-o de la amicul meu de la etaj. Dar nu crezi că se asortează culoarea ei cu costumul? Ar fi fost mai bine să aibă butoni. Imediat ce găsesc o cămaşă ca lumea, cu butoni, o s-o cumpăr. Asta va fi viitoarea mea achiziţie.

Bunicul se uita cu regret la mânecile cămăşii. îi atârnau în voie până la degetele lui subţiri. Am arătat înspre pachet.

- Da' ţiparul de unde-l ai? Ţi l-a dat cineva?
- A, bine. Mănâncă-l repede. M-am gândit să ai şi pentru prânzul de mâine, aşa c-am cumpărat mai mult.
- Te-am întrebat dacă ţi l-a dat cineva.
- Iar eu ţi-am zis că l-am cumpărat, nu? a răspuns bunicul cu ţâfnă. Mi-a mai rămas ceva mărunţiş. A observat într-un final că eram supărată pe el.
- Ai fost la barul mamei lui Mitsuru?
- Da. E vreo problemă?
- Te-ai dus şi ieri-seară. Probabil că ai atâţia bani că n-ai ce face cu ei.

Bunicul a deschis uşa de la verandă cu mult zgomot şi s-a uitat afară. Am avut brusc o premoniţie îngrozitoare şi m-am dus repede pe terasă. Două sau trei din plantele lui lipseau.

- Bunicule, ţi-ai vândut bonsaii?

Bunicul nu a răspuns. A luat de jos ghiveciul cel mare cu pinul negru şi şi-a frecat afectuos obrajii de acele lui.

- Şi ai de gând să-l vinzi mâine şi pe ăsta?
- Nu. Mai bine mor decât să-l vând pe ăsta. Nici dacă mi se oferă la Grădina Longevităţii treizeci de milioane de yeni pe el.

Dacă îl lăsam pe bunicul să facă ce vrea, avea să-şi vândă în scurt timp toţi bonsaii şi să cheltuiască banii la Fluviul Albastru. Aveam să ajungem rău de tot.

- Era acolo mama lui Mitsuru?

-Da.

- Despre ce-aţi vorbit?
- Era ocupată, ştii. Ea nu poate să stea cu mine tot timpul.

Ea. Rostea acest cuvinţel cu atâta afecţiune. O mare forţă
părea să emane din corpul bunicului, o chintesenţă pe care n-o mai întâlnisem niciodată, puternică, dar blândă. Percepeam influenţa lui Yuriko; prezenţa ei îi schimba pe cei din jurul ei. Voiam să-mi acopăr ochii şi urechile. Bunicul s-a întors spre mine şi m-a privit.

Pe faţa lui se vedea un pic de teamă. Cred că şi-a dat seama că eu consideram noua lui iubire o ruşine.

- Despre ce ai vorbit cu mama lui Mitsuru?

- Ţi-am zis că n-am avut mult timp să stăm de vorbă. Ea e patroana barului, mai trebuie să ţi-o spun?

- Dar aţi ieşit să mâncaţi ţipar în altă parte.

- Aşa e. Ea a zis că poate să plece o vreme şi să lase fetele singure, şi m-a rugat să vin cu ea. M-a dus la un local scump de pe malul celălalt al fluviului. Eu eram un pic emoţionat, pentru că nu mai fusesem niciodată ia un asemenea restaurant elegant. La primul fel, am luat supă de ficat. E destul de bună. I-am spus că aş dori să-ţi aduc şi ţie să guşti, fiindcă îmi părea rău că stăteai acasă singură, aşa că ea a comandat porţia asta de ţipar pentru tine. Mi-a spus că a întristat-o faptul că ţi-ai pierdut mama şi că trebuie să ai mult curaj să înfrunţi viaţa de una singură. Este o femeie foarte cumsecade.

De ce, m-am întrebat eu, îi vorbea bunicului de parcă era un înger? Chiar şi Mitsuru o critica – pe propria mamă!

Când mi-am amintit de dimineaţa în care m-a dus cu maşina, am simţit că mi se urcă sângele la cap de furioasă ce eram pe mama lui Mitsuru. Mai aveam un pic şi îmi crăpa capul.

- Deci porţia de ţipar a fost un cadou?

- Păi tu m-ai făcut s-o spun.

Când bunicul a vrut să închidă subiectul, eu eram gata de atac.

- Şi dacă i-aş spune mamei lui Mitsuru că ai făcut puşcărie ce ar fi? Pun pariu că ar fi şocată.

Bunicul şi-a scos sacoul fără să spună nimic. I-a apărut un rid între sprâncene. Voiam să-i spun lucruri care să-l supere, pentru că doream ca totul să rămână la fel, să trăim amândoi fericiţi printre bonsai. Iar el voia să strice totul, să intre pe tărâmul acela dezgustător al iubirii – exact ca Yuriko. Trădătorul!

- Dacă îi va spune cineva, acela voi fi eu, a zis bunicul meu oftând adânc. Tocmai atunci şi-a pierdut echilibrul şi s-a împiedicat în cracul de la pantalon, împleticindu-se câţiva paşi până să-şi revină la normal. Fără ghetele lui secrete, pantalonii îi erau prea lungi şi se târau după el ca tivul unui costum de ceremonie al unui samurai. Nu m-am putut abţine să nu pufnesc în râs. Mai întâi Kazue şi pleoapele ei false şi acum bunicul meu. Până unde poate ajunge omul când iubeşte! Eram plină de ură şi de o furie atât de mare, că mă temeam să nu-mi pierd minţile.

- Bunicule, ea e inspirată?

Bunicul s-a uitat la mine, surprins. Frustrată, l-am întrebat încă o dată, cu o voce şi mai mânioasă:

- Te-am întrebat dacă mama lui Mitsuru e inspirată.

- A, da, foarte.

Am fost tare dezamăgită de răspunsul lui. Cum putea bunicul meu, care îşi petrecea zilele îngrijindu-se de bonsai şi rostea cuvinte ca *nebunie* şi *inspiraţie*, să pretindă că femeia aceea ponosită între două vârste era inspirată? Ce se întâmpla cu el? Mai înainte spusese că Yuriko era prea frumoasă ca să fie inspirată; schimbarea din el era prea ciudată să ţi-o poţi închipui. Am început să simt cum îmi scade iubirea pentru bunicul meu şi i-am spus pe un ton tăios:

- Foarte bine. Atunci am ceva de vorbit cu tine.

Bunicul şi-a pus cu grijă sacoul pe un umeraş şi s-a uitat

- Acum ce mai e?
- Cine e tatăl meu? Unde e?

Bunicul, acum prost dispus, şi-a scos cureaua de la pantaloni.

- Cine să fie decât elveţianul?
- Nu-i adevărat. Omul acela nu e tatăl meu.
- Chiar trebuie să vorbim acum despre asta?

Bunicul şi-a scos şi pantalonii şi s-a aşezat pe tatami, părând brusc foarte obosit.

- Ce-ţi trece prin minte? Mama ta e fiica mea. Tatăl tău e elveţianul ăla. Eu m-am opus căsătoriei lor, dar mama ta nu m-a ascultat şi a făcut cum a tăiat-o capul. Aşa că, vezi bine, te înşeli.
- Dar eu nu semăn cu nici unul din ei şi nici cu altcineva, aşa stau lucrurile.
- Deci asta te frământă. Ţi-am mai spus, oamenii din familia noastră rareori seamănă cu cineva.

Bunicul se uita la mine foarte nedumerit, ca şi cum nu înţelegea de ce eram aşa necăjită. Eu eram dezamăgită şi aşa furioasă că îmi venea să arunc la podea pachetul acela scârbos. Dar, înainte să acţionez din impuls, mi-a venit un gând înfricoşător. „Şi dacă mama a dus secretul cu ea în mormânt?”

- Du-te la starea civilă. Acolo scrie totul despre familia noastră, a spus bunicul în timp ce îşi scotea cravata, netezindu-i concentrat cutele cu ambele mâini. Ştiam că nu avea să-mi fie de nici un folos. Tatăl meu trebuia să fie un bărbat alb, arătos şi inteligent, poate francez sau englez. O părăsise pe mama şi plecase să cutreiere lumea largă de unul singur. Poate că a şi murit. Dacă e aşa, n-am să-l cunosc niciodată. Sau poate aşteaptă să mă fac mare ca să ia legătura cu mine.

Trăisem întotdeauna cu senzaţia stranie că între mine şi tatăl meu era o distanţă atât de mare, că mi-era imposibil să mă apropii de el. Tot ce pot să spun despre relaţia noastră e că nu ne-am înţeles niciodată. Când vorbea cu Yuriko, vocea tatei suna întotdeauna firesc. Dar, când mi se adresa mie, era foarte tensionat. Observam imediat cum i se fac riduri de o parte şi de alta a gurii. Ori de câte ori rămâneam singuri, nu aveam despre ce vorbi şi mi-era clar că el căuta cu îndârjire un subiect de discuţie.

Uneori, când se întorcea acasă de la serviciu, tatăl meu îmi punea o groază de întrebări. De câte ori se întâmpla aşa ceva, ştiam că e în toane rele şi că trebuie să fiu precaută. Dar, dimpotrivă, simţeam o nevoie teribilă să mă revolt, care mă obliga să discut în contradictoriu cu tatăl meu.Când se certau părinţii mei, era ceva greu de suportat. Dar Yuriko stătea acolo nepăsătoare şi se uita la televizor. Când mă certam eu cu tatăl meu, ieşea repede din cameră, dar când se certau mama şi tata, nu părea să-i pese. Era oare chiar atât de proastă? Sau nu suporta să-l vadă pe tata certându-se cu mine?

Părinţii mei se certau aproape întotdeauna din cauza cheltuielilor casei. în familia noastră, tata era cel care ţinea banii. Mama primea de la el în fiecare zi o sumă suficientă ca să meargă la piaţă şi să cumpere cele necesare pentru cină. Aşa cum v-am spus deja, tatăl meu era foarte zgârcit şi verifica în amănunt lista de cumpărături, cu atâta meticulozitate că nici nu vă puteţi închipui.

- Ai cumpărat spanac ieri. Nu văd de ce să mai cumperi şi azi.

Mama încerca în zadar să se apere.

- Ştii cât spanac rămâne după ce îl fierbi? Se făcea că ia în mână o legătură de spanac şi îl îngrămădea în palmă.

Tata lua grămăjoara inexistentă de spanac ca să-i arate cum ar creşte.

- E clar că nu găteşti tu, spunea mama, pentru că nu ştii ce spui; scade. Dacă împărţi cantitatea asta la patru oameni, se va termina într-o zi. De aceea trebuie să cumperi pentru două zile. Dacă îl fierbi şi faci o salată rece, se va termina imediat. Dacă îl toci cu morcovi şi îl serveşti la carne, e foarte bine, dar nu prea merge la ce mâncăm noi. Am încercat să gătesc mâncărurile pe care le vrei tu la masă în casa asta; nici nu ştii cât m-am străduit.

Şi îi tot dădea înainte, dar fără nici un rezultat.

Tatăl meu credea că tot ce face el e bine şi se înfuria pe oricine îi punea la îndoială capacitatea. După Yuriko, pe el îl uram cel mai mult. Ca să nu mai lungesc vorba, m-am simţit foarte singură în copilărie şi am ajuns să-i displac pe toţi cei din familia mea. Foarte emoţionant, nu? De aceea, mi s-a părut aşa ciudat că acea Kazue Sato putea să accepte atât de necondiţionat valorile în care credea tatăl ei. Nu înţelegeam cum cineva putea să fie fata lui tata. Pentru asta o dispreţuiam şi mai mult.

Relaţia mea cu tata era aşa cum tocmai v-am descris-o. Şi n-am iubit niciodată şi nici nu am avut raporturi sexuale cu vreun bărbat. Nu sunt nimfomană ca Yuriko.

Nu-mi pot închipui o fiinţă mai dezgustătoare ca bărbatul, cu muşchii şi oasele sale puternice, pielea asudată, păr pe tot corpul şi genunchi noduroşi. Îi urăsc pe bărbaţii cu voci groase şi corpuri care miros ca grăsimea de animal, bărbaţi care se poartă ca nişte tirani şi nu-şi piaptănă niciodată părul. O, da, pot să spun la nesfârşit lucruri urâte despre bărbaţi. Sunt tare norocoasă că am slujba asta de la biroul districtual şi nu trebuie să fac naveta la serviciu zi de zi, în trenuri aglomerate. Nu cred c-aş putea suporta

să călătoresc înghesuită între salariaţi care miros urât.

Dar nu sunt nici lesbiană. N-aş face niciodată ceva aşa murdar. E adevărat, mi-a plăcut oarecum de Mitsuru când eram la liceu. Dar era mai degrabă un respect înflăcărat, şi nici n-a durat mult. Când mi-am dat seama că Mitsuru îşi ascuţea mintea ca pe o armă, am înţeles-o şi am simţit un fel de admiraţie pentru ea. Dar s-a întâmplat ceva care ne-a făcut să ne certăm.

Trecuseră câteva săptămâni de când începuse bunicul meu să se ducă la Fluviul Albastru. Făcea rost de bani pentru micile lui plăceri din vânzarea bonsailor. Mă întristam de câte ori mai vedeam un loc gol pe terasă – mă necăjeam rău şi ajunsesem aproape deznădăjduită. Ce o să vă spun mai departe s-a întâmplat într-o zi în care mă cuprinsese disperarea.

Tocmai terminasem ora de artă. Alesesem caligrafia. Profesorul de desen ne spusese să scriem ce cuvânt vrem noi, aşa că am mâzgălit furioasă cuvântul *inspiraţie*. Când m-am întors în clasa noastră, Mitsuru, care tocmai venise de la ora de muzică, a fluturat spre mine o foaie cu note muzicale, făcându-mi semn să mă duc la ea. Eram deja foarte prost dispusă, căci mă pătasem cu tuş pe bluză. Vocea optimistă a lui Mitsuru m-a enervat şi mai mult. învăţase mult pentru examenele de la jumătatea trimestrului, care se apropiau, şi avea ochii roşii de nesomn.

- Am ceva să-ţi spun. Putem vorbi acum?

M-am uitat lung la modelul excentric făcut de vinişoarele roşii pe albul ochilor lui Mitsuru şi am încuviinţat din cap.

- Mama vrea să ia cina cu tine, cu bunicul tău şi cu mine. Vom fi patru. Ce zici?

- De ce?

M-am prefăcut că nu ştiu nimic. Mitsuru şi-a bătut cu unghia dinţii din faţă şi şi-a dat capul pe-o parte.

- Păi se pare că o interesezi pe mama. Locuieşti aproape, aşa că a spus că ar vrea să stea de vorbă cu tine pe îndelete într-o zi. Dacă eşti de acord, ne putem vedea la noi acasă sau ne ducem undeva să luăm cina, pe socoteala noastră, bineînţeles.

- De ce să venim şi noi? N-ar fi fost mai nimerit ca mama ta şi bunicul meu să iasă undeva singuri?

- Mitsuru detesta lipsa de logică. Am văzut o sclipire în ochii ei, de parcă se muncea să dezlege o enigmă.Ce vrei să spui cu asta?

- Intreab-o mai bine pe mama ta. Nu e treaba mea să-ţi explic.

Era prima dată că o vedeam furioasă pe Mitsuru. Faţa i s-a înroşit, iar ochii îi aruncau săgeţi.

- N-ai nici un drept să fii nepoliticoasă. Dacă ai ceva de zis, spune. Nu-mi plac jocurile de genul ăsta.

Când i-am auzit vocea înecată în lacrimi, am ştiut că o jignisem. Mitsuru era foarte sensibilă când era vorba de mama ei. Dar trebuia să-i spun ce gândeam.

- Bine, atunci. Bunicul meu e îndrăgostit până peste urechi de mama ta. Nu-i nimic rău în asta şi nu are nici o legătură cu mine. Dar nu vreau să mă oblige cineva să mă amestec în relaţia lor. Refuz să fiu un pion pe tabla de şah a iubirii lor.

- Ce insinuezi?

Faţa lui Mitsuru s-a făcut din roşie albă şi s-a tot albit până a ajuns ca hârtia.

- Bunicul meu a devenit un client fidel la barul mamei tale, să ştii. El nu are nici un ban, aşa că şi-a vândut bonsaii. Chestia asta nu mă priveşte. Dar de ce vrea mama ta să se combine cu bunicul meu? Mi se pare ciudat. Adică bunicul are aproape 67 de ani, iar mama ta n-a împlinit încă 50, nu-i aşa? Fireşte că vârsta nu contează dacă doi oameni se iubesc, doar că mă simt foarte prost când totul se duce pe apa sâmbetei din cauza poftelor trupeşti. Poate că mă port aşa din cauza surorii mele, dar şi tu te-ai schimbat în ultimul timp. De când s-a întors Yuriko, totul pare să meargă prost şi nu pot să suport. înţelegi?Nu, nu înţeleg, a răspuns Mitsuru pe un ton foarte calm. A scuturat încet din cap. Tot ce spui n-are nici o logică. Dar un lucru tot înţeleg: nu vrei să-l laşi pe bunicul tău să-şi petreacă timpul cu mama mea.

Nu era vorba să-l las sau nu; era şi mai rău. Uram oamenii care se iubesc pentru că mă trădau. Am rămas tăcută. Când a văzut că nu-i răspund, Mitsuru a continuat:

- Eşti foarte copilăroasă. Mie nu-mi pasă ce face mama. Dar tu vorbeşti de parcă mama mea ar fi o târâtură şi nu suport să mai spui ceva. N-am să mai vorbesc niciodată cu tine şi nici n-o să-mi mai petrec timpul cu tine. Mulţumită?

- Cred că n-am de ales.

Am dat din umeri. Şi aşa, timp de jumătate de an, am rupt orice legătură cu Mitsuru.

•3*

Ei bine, cred c-ar trebui să ne întoarcem la Kazue Sato, nu? Asta ce mai e? Nu pot să cred că nu vreţi să auziţi mai multe despre bunicul meu şi mama lui Mitsuru şi dezgustătoarea lor poveste de dragoste. Dar şi urmarea a fost interesantă. Vedeţi, Mitsuru a luat examenul necesar pentru a intra la Facultatea de Medicină de la Universitatea din Tokio, exact cum îşi pusese în gând. Ştiu acest lucru, pentru că a luat legătura cu mine după ce m-am înscris la Facultatea de Germană din cadrul Universităţii Q. în acel timp, s-au ivit mai multe probleme. Deşi nu are legătură directă cu poveştile lui Yuriko şi Kazue, aş vrea totuşi să vă vorbesc despre această situaţie.

Oare când a început să devină evident comportamentul ciudat al lui Kazue Sato? Probabil că pe timpul când eram în al doilea an de liceu. Yuriko era în anul întâi şi am auzit zvonuri că începuse Kazue să se ţină după ea. Cu alte cuvinte, s-ar putea spune că era obsedată de ea. Era groaznic. Kazue arunca priviri furişe în clasa lui Yuriko. Când sora mea era în sala de sport, Kazue o spiona. Dacă Yuriko se ducea la un meci cu trupa de majorete, Kazue era acolo. Era ca un câine care îşi urmează stăpânul. Probabil că îi lua urma spre casa familiei Johnson. Şi, de câte ori se întâlnea din întâmplare cu Yuriko, nu-şi lua ochii de la ea, privind-o de parcă era vrăjită. Din ce motiv se ţinea Kazue după Yuriko?

Oriunde se găsea Yuriko, se stârnea agitaţie. Odată ce Kijima a intrat la Liceul Q_de Băieţi, aflat în altă parte a oraşului, Mokku, fiica directorului companiei producătoare de sos de soia, i-a luat locul şi se ţinea scai după Yuriko.

Mokku era şefa majoretelor. în această calitate, era de fapt garda de corp a lui Yuriko şi se ducea oriunde mergea Yuriko, apărând-o de fani, precum şi de fetele care o invidiau pentru succesul şi frumuseţea ei. Yuriko era mascota trupei. Păi tocmai asta era. Nu te puteai aştepta de la o proastă zăpăcită ca Yuriko să ţină minte mişcările complicate pe care trebuiau să le facă majoretele. Tot ce trebuia să facă sora mea era să stea acolo, ca un fel de statuie, dovedind astfel lumii întregi că majoretele de la Şcoala Q, erau mai frumoase ca altele.

Când statuara Yuriko se plimba cu Mokku prin curtea şcolii, făptura ei era aşa de fascinantă, că nimeni nu-şi putea dezlipi ochii de la ea. Mă uimea cât de înfumurată era. Mergea un pic înaintea lui Mokku, cu faţa impasibilă, de parcă era un fel de regină. Cât despre Mokku, aceasta o urma ca o domnişoară de onoare. După ea venea Kazue, chiar în spatele lor, gâfâind ca să ţină pasul cu ele. Era cu siguranţă o privelişte neobişnuită.

Din când în când, o vedeam pe Kazue alergând la toaletă să vomite imediat după ce îşi lua prânzul. Spun prânz, dar nu era mai mult decât un bol de orez şi o roşie sau un fruct. Kazue îşi aducea adesea şi o prăjiturică ieftină, făcută din făină de soia. Dar, de îndată ce o mânca, era chinuită de remuşcări şi se ducea repede la toaletă să o verse. Toate fetele din clasă ştiau ce făcea ea, aşa că, de câte ori Kazue începea să foşnească punga cu prăjiturele, fetele celelalte îşi dădeau coate şi chicoteau, ştiind ce avea să urmeze. Bineînţeles că pe atunci nu ştiam că există asemenea boli. Ne era doar silă de Kazue din cauza regimului ei neechilibrat şi obiceiului ei de a vomita după fiecare masă.

Am auzit că reputaţia ei în clubul de patinaj era foarte proastă. Indiferent câţi bani avea, nu plătea niciodată taxele pentru patinoar. îşi purta costumul pentru concurs chiar şi la antrenamente şi se învârtea foşnind pe gheaţă, fără s-o intereseze ce era în jurul ei. Se părea că era doar o chestiune de timp până să i se pună în vedere să părăsească echipa, dar, surprinzător, asta nu s-a întâmplat niciodată. Asta deoarece Kazue se dovedea folositoare înainte de examene, când le împrumuta notiţele membrelor clubului, fără să le ceară nimic, însă de la celelalte

colege pretindea plată, adică 100 de yeni pentru notiţele luate într-o zi. Pe atunci, Kazue era obsedată de bani. Multă lume murmura pe la spatele ei că era zgârcită.

Kazue s-a schimbat complet în a doua jumătate a primului an de liceu. Mai întâi încercase din răsputeri să se încadreze în atmosfera de bogăţie de la Liceul Q_ de Fete. Dar în iarnă şi-a schimbat brusc atitudinea. După ce m-am dus la facultate, am auzit pe cineva zicând că schimbarea din viaţa ei a avut loc mai târziu, când i-a murit tatăl, dar, din câte mi-am dat eu seama, Kazue suferise o transformare din punct de vedere fizic pe la începutul celui de-al doilea an de liceu.

Am observat şi că fata începuse să-şi bombardeze profesorii cu întrebări în timpul lecţiei. Profesorii îşi pierdeau repede răbdarea. „Bine, să trecem mai departe", spuneau ei uitându-se la ceas, iar Kazue începea să se plângă cu o voce înecată în lacrimi: „Dar, domnule profesor, eu tot n-am înţeles". Chiar dacă celelalte fete îşi dădeau ochii peste cap, simţindu-se frustrate, ei nu-i păsa. Nu cred s-o fi interesat niciodată pe Kazue reacţiile celor din jurul ei. A început treptat să piardă contactul cu realitatea. De câte ori punea un profesor o întrebare la care Kazue ştia să răspundă, ea era prima care ridica mâna, cu o expresie triumfătoare pe faţă. Şi, când scria răspunsurile pe caiet, îl acoperea întotdeauna cu mâna – ca şi cum se întorsese în timp, la perioada când era în şcoala primară. O, da. Era fără îndoială o asemenea ciudată, că nimeni nu voia să mai aibă de-a face cu ea.

Doar eu stăteam de vorbă cu ea. înţelegeţi, nu? Kazue iubea fără speranţă şi, în consecinţă, era frustrată. Mă refer, desigur, la Takashi Kijima. Voiam să văd ce puteam să fac pentru ca iubirea pe care o simţea Kazue pentru Kijima să crească din ce în ce mai mult. Kazue îmi ascultase sfatul şi îi scrisese lui Kijima mai multe scrisori, pe care mi le arăta mie mai întâi. Eu făceam nişte corecturi şi i le dădeam înapoi. Apoi Kazue le rescria la nesfârşit, nefiind niciodată sigură dacă erau destul de bune să i le trimită. Aţi vrea să vedeţi aceste scrisori? O să vi le arăt. Vă întrebaţi de ce le am eu? Ei bine, pentru că o copiam pe fiecare în caietul meu înainte să i-o dau ei înapoi.

Te rog să ierţi tonul amical pe care îţi scriu. îmi dau seama că este o lipsă de politeţe să-ţi scriu aşa, cu totul pe neaşteptate. Te rog să mă ierţi.

Dacă îmi permiţi, aş vrea să încep prin a mă prezenta. Mă cheamă Kazue Sato şi sunt în clasa B, în primul an de liceu. Scopul meu e să intru la Facultatea de Studii Economice de la Universitatea Q_şi să studiez economia. Din acest motiv, învăţ mult zi de zi şi cred că sunt o elevă foarte silitoare. Fac parte din clubul de patinaj. Sunt încă începătoare, aşa că nu evoluez în concursuri. Cad des, aşadar, după antrenamente, sunt toată plină de vânătăi. Fetele cu experienţă îmi spun că aşa trebuie să fie la început. Aşa că mă antrenez cu

îmi place să fac diverse lucruri cu mâinile mele şi să ţin un jurnal. Am un jurnal din prima clasă şi am scris în el în fiecare zi. Acum, dacă nu scriu ceva într-o zi, sunt aşa necăjită că nici nu pot să dorm. Am auzit că tu nu eşti la nici un club, Takashi. Nu ai hobby-uri?

Sunt acum la ora de biologie cu tatăl tău, profesorul Kijima. E un profesor grozav. E în stare să explice lucrurile

cele mai complicate în cuvinte foarte simple. îl respect mult pentru profesionalismul şi caracterul lui nobil. Liceul Q,de Fete are aşa mulţi dascăli excelenţi,
ca profesorul Kijima, încât sunt foarte recunoscătoare sorţii că am reuşit să intru în această şcoală. Takashi, am auzit că tu înveţi de mic în Şcoala Q, datorită faptului că tatăl tău e profesor aici. Eşti aşa norocos.

Sunt puţin stânjenită că trebuie să-ţi fac o mărturisire. Deşi sunt cu un an mai mare ca tine, îmi placi mult. Nu am fraţi, doar o soră mai mică, aşa că nu ştiu prea multe despre bărbaţi. Dacă nu te superi, scrie-mi şi tu. Visez ziua în care am să primesc o scrisoare de la tine. Până atunci, citeşte, te rog, această scrisoare. Şi multă baftă la examenele de la mijlocul trimestrului.

Kazue Sato

Aceasta a fost prima scrisoare pe care i-a trimis-o. Când am văzut-o pe a doua, am pufnit în râs fără să vreau, din cauza poeziei „Drumul pe care înfloresc violete". Când mi-a arătat-o, a spus că vrea să i-o cânte interpretul de folk Banban Hirofumi.

DRUMUL PE CARE ÎNFLORESC VIOLETE

Violetă sălbatică, la picioarele mele, Pe drumul pe care ţi-au călcat paşii. Când culeg o floare strivită, Ştiu că pe aici ai trecut tu.

Violetă sălbatică, tu ce înfloreşti pe drum, Către cer se înalţă inima ta, Mă uit în depărtare şi când plâng Te întâlnesc în drum spre casă. Violetă sălbatică, nu văd, nu pot să-ţi caut iubirea.

Uimită, speriată, Drumul de munte, hăul de sub el.

Odată, Kazue mi-a arătat un haiku sau ceva de genul ăsta scris de Toshizo Hijikata, faimosul războinic care a încercat să împiedice întoarcerea pe tron a dinastiei Meiji în secolul al XIX-lea. Cred că acesta era versul său: „A şti înseamnă a rătăci; a nu şti înseamnă a nu rătăci – drumul iubirii". Kazue îl copiase îngrijit pe o coală de hârtie şi adăugase: „Şi eu mă simt exact aşa". împăturise foia de două ori şi o pusese într-un plic obişnuit. Deşi Kazue a fost în stare să-şi urmeze studiile cu succes, când era vorba despre dragoste, nu era doar naivă, ci şi de modă veche.

„Hei, ce zici de asta? Crezi că pot s-o trimit?" mă întreba Kazue, arătându-mi ce scrisese. Eu eram atât îngrozită, cât şi euforică. Trecuse o săptămână de la prima ei scrisoare. Am sfătuit-o să i-o trimită şi pe a doua. O să mă întrebaţi de ce eram îngrozită. Pentru că ştiam că îndrăgostiţii pot să se poarte prosteşte. Nu găsiţi şi voi că e înspăimântător? Kazue îşi expusese lipsa de raţiune şi talent, fără să-şi facă nici o grijă, şi îi mărturisise ruşinea ei destinatarului acelor scrisori, fără să se gândească deloc la consecinţe.

Bineînţeles că Takashi nu i-a răspuns. în împrejurări normale, o fată ar fi luat tăcerea lui drept dovada faptului că băiatul nu era interesat de ea. Dar Kazue era doar nedumerită.

- De ce nu mi-a răspuns? Crezi că poate nu mi-a primit scrisorile? Ochii ei cu pleoape duble aşa caraghioase, mulţumită mărcii Elizabeth, s-au făcut mari. în pupile îi lucea o lumină. Iar corpul ei, care era chiar mai slab ca înainte, radia o aură deosebită: întreg trupul îi strălucea. Arăta ca o creatură din mlaştini. Deci chiar şi o fiinţă atât de urâtă se poate îndrăgosti? Mi-era aşa groază de Kazue că nu o puteam privi în ochi. Dar era acolo, trăgându-mă de braţ şi dându-se bine pe lângă mine.

- Hei, hei, ce crezi? Ce? Ce crezi că ar trebui să fac?

- De ce nu te duci să-l chemi pe Takashi şi să-l întrebi pe el?

- Nu pot să fac aşa ceva!

Kazue s-a albit la faţă şi s-a dat înapoi.

- Atunci cumpără-i un cadou de Crăciun şi întrebă-l când i-l dai.

Când a auzit sugestia mea, Kazue s-a luminat la faţă.

- Am să-i croşetez un fular!

- Ce idee grozavă! Toţi băieţii se dau în vânt după lucruri făcute de mână.

M-am uitat prin clasă. Era noiembrie şi multe fete tricotau ca să le facă prietenilor lor pulovere, fulare şi alte articole de îmbrăcăminte.

- Mulţumesc! Asta o să fac.

Acum că avea un nou scop, Kazue se liniştise. Pe faţa ei se citea din nou încrederea în sine. Se încuraja singură; sunt sigură că asta făcea. În asemenea momente, avea profilul unui anumit bărbat. Aţi ghicit al cui: al tatălui ei. În ziua în care îmi murise mama, când îmi spusese să rup orice legătură cu fiica lui, tatăl lui Kazue avea acelaşi aer arogant.

Se apropia Crăciunul, iar fularul pe care îl tricota Kazue pentru Takashi avea deja peste un metru lungime. Era incredibil de urât: în dungi negre şi galbene, care îmi aminteau de fundul unei albine. Mi-l închipuiam pe Takashi cu fularul la gât şi mă abţineam mai greu ca de obicei să nu mă umfle râsul.

Era într-o după-amiază de iarnă, aproape se întunecase, când am telefonat acasă la Takashi. Tatăl lui avea azi o întrunire la facultate, aşa că ştiam că nu se întorsese încă acasă. Takashi în persoană a răspuns la telefon, cu o voce surprinzător de clară şi voioasă. Fără îndoială, Takashi era la el acasă altfel decât la şcoală. Această transformare îmi făcea părul măciucă.

- Alo? Casa Kijima.

- Sunt sora mai mare a lui Yuriko. Takashi la telefon?

- Da. Deci tu eşti sora care nu seamănă deloc cu Yuriko. Ce vrei de la mine?

Kijima renunţase repede la tonul său plăcut şi îşi coborâse vocea cu o octavă.

- Îţi mulţumesc pentru tot ce faci pentru Yuriko, am început eu pe un ton oficial. Sinceră să fiu, aş vrea să-mi faci un serviciu.

îmi dădeam seama că Takashi devenea din ce în ce mai precaut. M-am gândit la ochii lui schimbători şi a început să mi se facă greaţă. Dornică să închid cât mai repede, am intrat în miezul problemei.

- E o chestie greu de discutat la telefon, dar ştiu că nu vrei să te întâlneşti cu mine, aşa că n-am încotro. Ai primit nişte scrisori de la Kazue Sato, nu-i aşa?

Am auzit cum lui Takashi i s-a oprit respiraţia.

- Kazue vrea să ştie dacă îi înapoiezi scrisorile. E atât de stânjenită că abia mai poate să îndure.

- De ce nu mi-o cere chiar ea?

- A plâns când am întrebat-o şi mi-a zis că nu are curajul să te sune. Aşa că am făcut-o eu în locul ei.

Takashi a rămas brusc tăcut. în cele din urmă, mi-a răspuns:

- Serios? Ei bine, m-au impresionat un pic, mai ales poezia e frumoasă.
- Ce anume ţi-a plăcut?
- E naivă şi duioasă.
- Minţi! m-am trezit strigând. Era prea prefăcut ca să pot suporta. Era imposibil ca lui Takashi să-i placă poezia aceea jalnică.

Dar Takashi mi-a răspuns cu nepăsare:

- Nu, serios. Dar Yuriko şi cu mine ne ocupăm de nişte chestii care nu au nici o legătură cu inocenţa.
- Ce tot spui acolo?

Mi-am dat deodată seama care era relaţia lui Takashi cu Yuriko. Miroseam că puneau la cale lucruri rele. Am uitat de Kazue şi am început să mă gândesc ce voia să spună Takashi. Dar el m-a întrerupt imediat, vorbind exagerat de repede:

- N-are importanţă, nu? Micile servicii pe care i le fac eu lui Yuriko n-au nici o legătură cu tine.
- Mici servicii? Da' cu ce vă ocupaţi voi doi? Trebuie să-mi spui, *sunt* sora mai mare a lui Yuriko, la urma urmei.

Mi-am făcut curaj să ascult răspunsul lui Takashi. Făceau împreună ceva din care ieşeau bani. Şi, orice ar fi fost, nu avea „nici o legătură cu inocenţa". Mi-am amintit brusc că, ultima dată când o văzusem, îi strălucea la gât un lănţişor de aur. Sub bluza de uniformă, i se întrezărea un sutien din dantelă, iar în picioare avea espadrile cu funde împletite roşii şi verzi. Erau sigur de la Gucci. Eram convinsă că nu prea avea bani de buzunar. Cum de putea să-şi permită haine atât de potrivite cu atmosfera de la Şcoala Q? Nu, mai mult decât potrivite. Yuriko era prima dintre ele când venea vorba de modă. Acum muream de curiozitate. Ţineam receptorul mai departe de ureche şi mă gândeam la o cale de a le afla secretul. Cred că am tăcut prea mult timp, căci l-am auzit pe Takashi ţipând prefăcut în telefon:

- Alo! Mai eşti acolo? Alo! Ce-i cu tine?
- O, îmi pare rău. Şi acum spune-mi, cu ce fel treabă vă ocupaţi amândoi?
- Las-o baltă. Ce-ai zis că vrei să fac cu scrisorile lui Sato?

Takashi schimbase subiectul. Nu aveam altceva de făcut
decât să aflu pe altă cale răspunsul la întrebarea mea. Am revenit la Kazue.

- Kazue e foarte stânjenită. M-a rugat să te sun, şi asta am şi făcut.
- E ciudat. Eu sunt cel care a primit scrisorile, iar acum să le dau înapoi? De ce le vrea înapoi?
- Uite ce e, Kazue e foarte necăjită din cauza asta. Dacă nu i le trimiţi, a zis că-şi taie venele sau ceva de genul ăsta. Poate are să ia somnifere cu pumnul, nu ştiu. Aşa că trimite-i-le cât mai repede.
- E-n regulă! a răspuns Takashi de parcă era sătul până în gât. I le dau înapoi chiar mâine.
- Nu, nu-i bine aşa, am ridicat eu tonul. Trebuie să le trimiţi la ea acasă.
- Să le pun la poştă?

îmi dădeam seama că Takashi începuse să aibă unele bănuieli.

- Prin poştă e foarte bine. Scrie adresa şi numele ei de familie pe plic, asta-i tot ce trebuie să faci. Nu mai pune nimic altceva în plic în afară de scrisori, bine? Dacă poţi, trimite-le recomandat.

Abia mi-am terminat propoziţia, că am şi trântit telefonul. O să aibă efectul scontat. Eram sigură că biata fată va fi îngrozită să vadă că îi sunt trimise înapoi scrisorile. Şi, dacă aveam un pic de noroc, le va găsi tatăl ei şi se va enerva la culme

.Dar trebuia să am mai mult noroc să aflu ce puneau la cale Takashi şi Yuriko. Brusc, mersul la şcoală devenise amuzant.

Kazue a lipsit de la şcoală mai multe zile. În dimineaţa celei de-a patra zile, şi-a făcut apariţia pe neaşteptate în uşa clasei, ca o stâncă enormă care bloca drumul. S-a uitat prin sală cu ochi mohorâţi. Părul nu-i mai era buclat şi nu-şi mai lipise acele false Pleoape Elizabeth care o urâţeau şi mai tare. Se întorsese acea Kazue posomorâtă şi naşpa pe care o ştiam; era la fel, în afară de fularul extrem de ţipător, cu dungi negre şi galbene, pe care şi-l înfăşurase la gât. Fularul pe care îl tricotase pentru Takashi se unduia în jurul corpului ei ca un enorm şarpe mort de foame. Când au intrat şi celelalte eleve în clasă, s-au uitat la Kazue cu nelinişte, de parcă văzuseră ceva care nu trebuia să fie acolo. Dar Kazue, care nu-şi dădea seama de nimic, s-a dus la una dintre fetele din echipa de patinaj, aceea căreia îi împrumutase notiţele ei.

- Ce-i cu tine, Kazue?

Kazue s-a uitat în sus la fată, confuză şi stingherită.

- Nu poţi să lipseşti de la şcoală înainte de test!
- îmi pare rău.
- Ai putea măcar să-mi împrumuţi notiţele tale de la engleză şi literatură clasică.

- Kazue a dat de mai multe ori din cap, cu timiditate. Şi-a trântit ghiozdanul pe banca din faţa ei. N-a fost de mirare că eleva care stătea acolo s-a uitat supărată la Kazue. Făcea parte din familiile bogate, care se pricepea foarte bine la modă şi era renumită pentru fursecurile şi prăjiturile pe care le făcea. Citea o carte de bucate când a întrerupt-o Kazue.Hei, nu poţi să-ţi trânteşti aşa lucrurile pe banca altora, să ştii. Vreau să mă gândesc ce prăjituri să mai fac. Arată un pic de consideraţie şi celor din jurul tău.

- Scuze.

Kazue s-a înclinat de mai multe ori pentru a-şi cere iertare. Aura neobişnuită care îi înconjura corpul dispăruse acum. Era urâtă şi împuţinată la trup, ca un fruct din care s-a stors tot sucul.

- Uite aici, mi-ai murdărit cartea cu noroi! Cum poţi să fii aşa nepoliticoasă?

Fata cu cartea de bucate a făcut mare caz că îşi ştergea cartea de noroi. Kazue trebuie să-şi fi pus ghiozdanul pe peron, în drum spre şcoală, sau pe trotuar, iar fundul i se murdărise. Câteva eleve, care auziseră ce-i spusese fata lui Kazue, au roşit uşor de plăcere, dar celelalte s-au prefăcut că nu aud. Kazue i-a dat colegei sale notiţele ei şi apoi, privită cu dispreţ de celelalte eleve, s-a dus înapoi în banca ei. S-a întors spre mine, cerându-mi din ochi ajutorul. Din instinct, mi-am ferit privirea de a ei, dar nu înainte să-mi dau seama ce gândea. „Ajutor! Ajută-mă să scap de aici!” Mi-am adus brusc aminte de noaptea aceea în munţi, când Yuriko se ţinea după mine. Puternicul impuls de a-mi folosi toată forţa ca să previn ceva oribil. Senzaţia înălţătoare de după momentul în care reuşisem s-o împing departe de mine. Doream din tot sufletul să fac acum la fel şi cu acea Kazue. în cele din urmă, s-a terminat şi prima oră de matematică, fără ca să-l piseze Kazue pe profesor cu întrebările, aşa cum obişnuia.

- Hei! Hei! Pot să te întreb ceva? De îndată ce s-a sunat de recreaţie, înainte să ies din clasă, am auzit în spatele meu vocea disperată a lui Kazue. Mă îndreptam deja spre coridorul
de la etajul al doilea.

-Ce e?

M-am întors şi m-am uitat în ochii lui Kazue, făcând-o să şi-i plece, cu o expresie îndurerată pe faţă.

- În legătură cu Takashi.
- Aşa? Ai primit un răspuns de la el?
- Da, am primit, a răspuns Kazue fără tragere de inimă. Acum patru zile.
- Asta-i minunat! Ce ţi-a spus?

M-am prefăcut că sunt foarte bucuroasă – în tot acest timp aşteptând plină de speranţă răspunsul lui Kazue. Avea să fie grozav. Dar Kazue a strâns din buze şi n-a spus nimic. Cred că voia să găsească o scuză valabilă.

- Hai, zi-mi ce a spus? am întrebat eu nerăbdătoare.
- Mi-a scris că vrea să fim împreună.

Ce mincinoasă! M-am uitat la Kazue, mută de uimire. Însă părea doar ruşinată şi începeau să i se înroşească obraji traşi.

- Uite ce a scris: „Mă interesezi de mai mult timp. îţi mulţumesc pentru vorbele frumoase despre

tatăl meu, m-au bucurat foarte mult. Dacă nu te deranjează că sunt mai tânăr decât tine, am putea continua să ne scriem. Te rog să mă întrebi tot ce vrei, de hobby-urile mele şi de altele".

- Glumeşti!

Aproape că o credeam. De fapt, Takashi îmi spusese că o să-i trimită înapoi scrisorile, dar nu aveam cum să ştiu dacă o şi făcuse. Şi, pe deasupra, se arătase interesat de poezia aceea jalnică, aşa că poate chiar îi scrisese. Sau poate era destul de ticălos ca să-şi bată joc de Kazue. Mi-am dat seama că planul meu se întorsese împotriva mea şi am început să disper.

- Pot să văd şi eu scrisoarea?

Kazue s-a uitat la mâna mea întinsă şi i s-a aşternut pe faţă o expresie neliniştită. A scuturat tare din cap.

- Nu se poate. Takashi m-a rugat să nu arăt nimănui scrisoarea lui. îmi pare rău, dar nu pot.

- Şi atunci de ce porţi fularul ăsta? Credeam că e un cadou pentru Takashi.

Kazue şi-a dus repede mâna la gât. Printre firele de grosime medie, tricotate strâns, erau şi unele supraelastice. Fiecare fâşie de culoare avea lăţimea de zece centimetri, iar dungile negre alternau cu cele galbene. Am privit-o cu atenţie ca să-i surprind reacţia. Hai, zi, ce scuză ai să mai găseşti acum?

- M-am gândit să-l port în chip de suvenir.

Aha! Te-am prins! îmi venea să dansez de bucurie.

- îl merit! A trebuit să aştept un semn de la el, nu? Am aşteptat să-mi scrie, aşa că acum pot să păstrez cadoul.

Când am încercat să ating fularul, Kazue mi-a dat mâna la o parte.

- Nu! Ai mâinile murdare!

Avea ceva ameninţător în voce. Am încremenit şi m-am uitat la ea. în câteva clipe, a început să roşească.

- îmi pare rău. Iartă-mă! N-am vrut să spun asta.

- E-n regulă. A fost vina mea.

M-am întors pe călcâie şi am plecat, de parcă mă supărasem pe ea. N-are decât să vină ea după mine.

- Aşteaptă! A fost urât din partea mea să spun aşa ceva. îmi cer iertare.

Kazue s-a luat după mine, dar eu am mers mai departe, nevrând să mă întorc cu faţa la ea. Eram perplexă. Care era adevărul? Oare chiar primise Kazue un răspuns de la Takashi sau mintea? În curtea şcolii era agitaţie şi răsunau râsetele elevelor care plecau acum că se terminaseră orele din acea zi. Dar chiar şi aşa, tot auzeam bine zgomotele făcute de Kazue, care venea în urma mea: tropotul paşilor săi, respiraţia ei gâfâită, sunetul produs de ghiozdanul care i se lovea de fusta

- îmi cer scuze. Aşteaptă-mă! Tu eşti singura fată cu care pot să stau de vorbă, spunea ea.

Am avut impresia că o aud plângând. M-am oprit şi Kazue m-a ajuns din urmă. Faţa brăzdată de lacrimi i se schimonosea şi suspina ca un copil lăsat în urmă de mama lui.

- îmi pare foarte rău. Iartă-mă! m-a implorat ea.

- De ce ai spus aşa ceva? Eu am fost întotdeauna drăguţă cu tine!

- Ştiu. Doar că felul în care spui unele lucruri pare aşa răutăcios, că mă calcă pe nervi. În afară de asta, n-am vorbit serios.

- Dar voi doi vă înţelegeţi bine, nu-i aşa? E întocmai cum am prezis eu, nu?

Kazue s-a uitat la mine impasibilă. În cele din urmă, i-a părut o asemenea lumină stranie pe faţă, că mi-ar fi greu să nu o numesc nebunească.

- Aşa e. Ne înţelegem foarte bine. Ha-ha-ha!

- Deci o să fiţi împreună?

Kazue a dat din cap că da şi a scos un ţipăt. De la fereastra de pe coridor i-a văzut pe Yuriko şi Takashi ieşind pe poarta şcolii. Eu am deschis imediat fereastra.

- Hei, aşteptaţi! Unde vă duceţi?

Kazue s-a făcut albă ca varul şi părea că vrea să fugă. Am apucat-o de fularul de la gât şi am tras de el.

- Opreşte-te! Opreşte-te! se ruga Kazue, pe când o ţin- tuiam de perete cu toată forţa.

- Takashiiii!

Takashi şi Yuriko s-au întors în acelaşi timp şi s-au uitat în sus la mine. Am scos pe fereastră fularul cu ambele mâini şi l-am fluturat cu putere. Takashi, care purta o haină de flanelă, m-a privit bănuitor. A luat-o de umeri pe Yuriko şi a condus-o prin poarta şcolii. Ea avea pe umeri un pardesiu elegant de culoare bleumarin. S-a uitat la mine urât, cu reproş. Ce ticăloasă era sora ei mai mare!

- Ce ai făcut acum a fost crud. Kazue se ghemuise pe coridor şi plângea în hohote. Elevele care treceau pe acolo se uitau curioase la noi, apoi îşi vedeau de drum, şuşotind. I-am înapoiat lui Kazue fularul. L-a ascuns la spate, de parcă îi era ruşine că fusese văzut.

- Se pare că Takashi încă e cu Yuriko. M-ai minţit?

- Nu! Chiar mi-a răspuns!

- Ţi-a zis ceva de poezie?

- A spus că e bună. Pe cuvânt!

- Şi despre scrisoarea în care i te-ai prezentat?

- Că i-a plăcut tonul ei sincer.

- Sună ca un comentariu făcut de profesor la una dintre compunerile tale!

Eram aşa furioasă că am început să ţip. Dar nu sunteţi de acord cu mine? Lipsindu-i imaginaţia mea, Kazue nu era în stare să inventeze decât o poveste jalnică. Aş fi dorit ca ea să poată minţi mai frumos.

- Ce a spus tatăl tău? am întrebat-o eu pe un ton rece.

Kazue a tăcut mâlc. Da, aşa e. Din acea zi, Kazue a început să-şi piardă încrederea în sine.

•4*

În acea seară am primit telefoane de la trei persoane – un adevărat eveniment în casa noastră. Prima dată a sunat telefonul în timp ce bunicul şi cu mine ne uitam la serialul poliţist *Urlând la soare*. Ţârâitul l-a făcut pe bunicul meu să tresară. S-a ridicat repede şi s-a împiedicat de piciorul mesei *kotatsu'*. Mai târziu, mi-am dat seama că bunicul aştepta probabil un telefon de la mama lui Mitsuru. N-

am putut să nu râd de felul în care arăta când s-a repezit să răspundă la telefon.

- Ei... Alo, a făcut el, cu vocea înecată în flegmă. Dar în curând a încremenit, ascultând cu atenţie. Pentru un escroc, bunicul era surprinzător de timid şi onest.

- Vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru nepoata mea... Să înveţe? Nici o şansă. Ar trebui, dar stă aici şi se uită la televizor.... Ce spuneţi? A trecut pe la dumneavoastră acasă, nu? Păi, mulţumesc că aţi avut grijă de ea... Şi a făcut o convorbire internaţională? Nu ştiam... Nu, nu mi-a spus. îmi pare foarte rău că v-a deranjat.

Bunicul a sărit calul. Nu era treaba lui să sporovăiască despre chestia asta şi să se încline în chip de scuză, cu telefonul în mână. Şi mama mea era la fel: se umilea fără să fie necesar.
Mă treceau fiorii doar uitându-mă la el. De când începuse aventura cu mama lui Mitsuru, îl scosesem de la inimă. în sfârşit, mi-a dat telefonul, cu fruntea asudată de emoţie.

- Nu trebuia să spui că mă uit la televizor. Ştii, avem examenele de sfârşit de an săptămâna viitoare! am zis.

Telefonul era de la mama lui Kazue, cea cu bot de peşte. Mi-am amintit casa ei sumbră şi am răspuns la telefon, salutând-o scurt. Vocea înăbuşită a tatălui lui Kazue mi-a lovit timpanul. Probabil că stătuse lângă soţia lui, foindu-se nervos. Minunat! Deci, până la urmă, planul meu de a prinde în capcană familia asta jalnică fusese încununat de succes. Aveam o şansă nemaipomenită să mă răzbun pe ei pentru că se purtaseră atât de urât cu mine în ziua în care îmi murise mama. Pentru că mă consideraseră doar o copie palidă a lui Mitsuru. Pentru că mă constrânsese Kazue să merg la ea acasă. Pentru costul umflat al convorbirii internaţionale. Aveam şansa să-i prind pe toţi în capcană.

- S-a purtat cumva ciudat fiica mea în ultimul timp? m-a întrebat cu nervozitate mama lui Kazue.

- Păi nu mi-e uşor să vă spun... mai ales că mi s-a interzis să am orice relaţie cu ea. De fapt, nu ştiu.

- Asta ce mai e? N-am avut idee că ţi s-a interzis aşa ceva.

întrucât vocea mamei lui Kazue devenea din ce în ce
mai iritată, soţul ei i-a luat receptorul din mână. Nevrând să strice lucrurile, el a vorbit convingător şi cu aceeaşi aroganţă ca de obicei:

- Ascultă aici. Vreau să ştiu dacă fata mea se mai vede cu tânărul acela, Takashi Kijima. Am crezut că pot scoate asta de la ea, dar mi-am pierdut cumpătul. Eşti abia în al doilea an de liceu, i-am spus. Eşti prea tânără; ar fi mai bine să nu faci nimic ruşinos. Dar ea a început să plângă şi n-am mai scos nici o vorbă de la ea. Aşa că te întreb pe tine. Are cumva o comportare indecentă?

Până să se oprească din vorbit, i-am simţit furia cu care rostea cuvintele. Bănuiam că tatăl lui Kazue era gelos pe Takashi. Fără îndoială că voia să fie singurul bărbat cu influenţă asupra ei; voia să deţină controlul asupra ei toată viaţa lui. în acel mo-

ment, au început să-mi apară în minte imagini ale lui Kazue în chip de diavol negru, una după alta.

- Nu, nu se poartă câtuşi de puţin în acest fel. Toate fetele scriu scrisori de dragoste, tricotează fulare şi se întâlnesc cu băieţi în poarta şcolii, dar Kazue nu a făcut nimic ruşinos. Cred că vă înşelaţi.

Bănuielile tatălui ei erau foarte puternice, pentru că nu era dispus s-o lase în voia ei.

- Atunci pentru cine a lucrat fularul acela urât? Pot s-o întreb de o mie de ori, că tot nu-mi spune.
- Am auzit că şi l-a făcut pentru ea.
- Vrei să spui că a pierdut atâta timp să-şi tricoteze ei ceva?
- Da. Kazue e bună la lucru manual.
- Dar scrisorile pe care le-a primit înapoi? Nu erau scrisori de dragoste?
- La orele de educaţie civică, ni s-a dat să facem compuneri artistice. Cred că le-a scris pentru şcoală.
- Am auzit că tânărul Kijima este fiul unui profesor de la voi.
- Da, aşa e, dar cred că ea l-a folosit doar ca personaj literar.
- Compunere artistică zici?

Explicaţiile mele complicate nu îi risipiseră aproape deloc bănuielile.

- Ştii, un părinte îşi face griji. Dacă o ţine tot aşa, nu va fi în formă la examenele de sfârşit de an. Şi-a pus în gând să meargă la Facultatea de Studii Economice; nu-şi poate permite să ia note proaste.
- Nu trebuie să vă faceţi griji pentru Kazue. Ne spune mereu cât de mult vă respectă, domnule. Zice că vrea să fie ca tatăl ei, care a terminat Universitatea din Tokio. Şi Kazue e foarte simpatizată de toate elevele.

Tatăl lui Kazue părea mulţumit de vorbele mele.

- Bine, bine. Asta îi zic mereu. Îi spun că, după ce intră la facultate, poate să iasă cu ce băieţi vrea. Dacă va fi studentă la Universitatea Q_, va avea de unde să aleagă.

Hmm. M-aş mira. O şi vedeam pe Kazue la facultate. Kazue cea stângace, total lipsită de farmec. Era cât pe ce să pufnesc în râs. De ce oare, mă întrebam, familia asta, care trăia în cultul „muncii susţinute", îşi amâna plăcerile, fericirea, într-un viitor nesigur? Ar fi prea târziu, nu? Şi de ce credeau cu atâta uşurinţă tot ce le spuneau alţii?

- Ei bine, m-ai liniştit aproape complet. Baftă la examene! Te rog să treci oricând pe la noi s-o vezi pe Kazue.

Măiculiţă, ce om cu două feţe era! E oare acelaşi tip cu acela care îmi interzisese orice relaţie cu fiica lui? Tatăl lui Kazue a închis telefonul. Bunicul meu, care auzise fără să vrea toată convorbirea, a spus foarte mândru de el:

- Ce zici de asta? Nu mai sunt aşa timid ca înainte. Am fost doar un pic emoţionat să vorbesc cu părintele unei eleve de la Şcoala Q!

Nu l-am băgat în seamă şi am continuat să mă uit la televizor. Pierdusem partea cea mai interesantă.

Tocmai îmi întin- deam iritată în faţă ziarul de seară, când a sunat iar telefonul.
Bunicul a alergat din nou să răspundă. De data asta, l-am auzit spunând vesel:
- Yuriko-chan? Ce surpriză plăcută! Ce mai faci?
Se părea că bunicul voia să stea un pic la taclale cu ea, dar i-am luat receptorul din mână.
- Ce naiba vrei? Zi odată!
Yuriko a râs scânteietor ca răspuns la porunca mea grosolană.
- Văd că eşti mai ţâfnoasă ca oricând. Iar eu te-am sunat politicos să-ţi spun ceva. Şi voiam să te întreb de ce i-ai dat telefon lui Takashi azi. M-ai uimit.
- Spune-mi mai întâi ce ai să-mi zici.
- E în legătură cu Takashi. Ştiu că îţi place de el, aşa că te-am sunat să-ţi spun să nu-ţi faci speranţe deşarte.
- De ce? E cumva îndrăgostit *de tine?*
- De mine? Nu. Cred că e gay.
- Gay? Acum era rândul meu să fiu uimită. De ce crezi asta?
- Pentru că nu manifestă nici cel mai mic interes pentru mine, de aia. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine!
Ce încrezută poţi să fii! încercase să-mi intre pe sub piele. Pe de-o parte, eram furioasă, iar pe de alta, lucrurile începeau să se lege în mintea mea. „Deci asta era?" am mormăit în sinea mea. Bunicul s-a întors spre mine şi mi-a spus cam şovăielnic:
- Ştii, nu trebuie să fii aşa dură cu sora ta. E singura soră pe care o ai.
- Yuriko nu e sora mea!
Bunicul se pregătea să-mi răspundă, dar, când a văzut ce lividă eram la faţă, s-a răzgândit.
- Eşti aşa nervoasă în ultimele zile, chiar şi cu mine. S-a întâmplat ceva?
- Ce să se întâmple? E din cauza ta, să ştii. Să te ţii aşa după mama lui Mitsuru e dezgustător. Imoral. Deunăzi, mama lui Mitsuru a venit cu o propunere stupidă: să luăm cina în oraş toţi patru, adică tu, eu, Mitsuru şi ea. Iar acum nu mă mai înţeleg nici cu Mitsuru din cauza asta. De când s-a întors Yuriko, aţi ajuns cu toţii nişte obsedaţi sexual. E pur şi simplu dezgustător.
Bunicul a dat înapoi şi a părut că intră în pământ de ruşine. S-a întors să se uite la bonsaii înşiraţi într-un colţ al camerei. Acum nu mai erau decât trei: pinul negru, un stejar şi un arţar. Era doar o chesdune de timp până îi vindea şi pe aceştia, iar asta mă înfuria şi mai mult.
Telefonul a sunat a treia oară. Bunicul s-a dus iară vlagă spre aparat, dar de această dată eu am răspuns prima şi am auzit o voce răguşită de femeie rostind numele de botez al bunicului meu.
- Yasuji?
Era mama lui Mitsuru. Când vorbise cu mine, atunci în maşină, vocea îi fusese la fel de aspră ca şi manierele. Dar când a pronunţat numele bunicului, suna atât de dulce, de credeai că e Fecioara Mana. I-am pus bunicului receptorul la ureche iară să-i zic nimic. El mi l-a smuls din mână, roşind din ce în ce mai tare sub privirile mele, şi a vorbit pe un ton un pic oficial:
- E tare frumos acolo când înfloresc prunii. Se părea că pun la cale o excursie, poate la nişte izvoare termale. M-am aşezat la masa *kotatsu,*

mi-am întins picioarele sub cuverturile încălzite şi m-am lungit pe spate pe perniţele decorative de jos, uitându-mă la bunicul cu coada ochiului. El ştia că-l privesc, aşa că se prefăcea nepăsător, dar vocea îi trăda tulburarea.

- Nu, nu, nu dormeam. Ştii că sunt o pasăre de noapte. Ce făceai?

Ascultându-le conversaţia, îmi imaginam cum le clocotea sângele în vene până ameninţa să le spargă şi să se reverse.

Pe chipul bunicului meu se citea o bucurie imensă, o bucurie inaccesibilă dacă ţi-o doreşti cu tot dinadinsul. Oare chiar exista o asemenea bucurie? Nu am avut niciodată un astfel sentiment şi nu vreau să am nici pe viitor. De câte ori cineva e pe cale să simtă asemenea bucurie, fuge întotdeauna de lângă mine. Oare sunt eu o fiinţă singuratică? Să nu fim ridicoli. II considerasem pe bunicul aliatul meu până începuse să umble după mama lui Mitsuru. M-a trădat. Aşa simţeam. Dacă un om se simte singur când e părăsit, ar trebui să se poarte în aşa fel ca să nu fie părăsit. Dar, dacă vrea să fie lăsat în pace, ar trebui să-i determine pe oamenii dezagreabili să-l lase singur. Eu nu voiam să mă părăsească bunicul sau Mitsuru, dar, în schimb, îmi doream ca mama lui Mitsuru şi Yuriko să fie cât mai departe de mine.

în care categorie s-o încadrez pe Kazue? Era o cretină care îşi iubea tatăl ca o fetiţă şi care credea cu tărie în motoul miraculos „Străduieşte-te din răsputeri!" Nu prea aveam nevoie de o fată proastă ca ea decât ca s-o ţin pe lângă mine şi să deţin controlul asupra ei.

A doua zi dimineaţă, tâmpită de Kazue a venit la mine să-mi mulţumească.

- îţi sunt atât de recunoscătoare că nu i-ai spus tatei nimic rău despre mine ieri-seară. Tata era furios şi eu înspăimântată, dar tu ai negat totul şi m-ai scos din încurcătură.
- Deci te-a iertat tata?
- Da, totul e-n regulă acum.

îi va trebui mult timp lui Kazue să iasă de sub vraja pe care o aruncase tatăl său asupra ei. Poate o viaţă întreagă. O idee interesantă. O să-i dau lui Kazue o şansă să se elibereze, pe care mă voi bucura să i-o nărui tot eu. Da. Când am văzut-o pe Kazue, m-am simţit ca un zeu atotputernic care o manipula pe proasta aceea ca pe o marionetă.

Credeţi că naiva de Kazue a început să se poarte ciudat pentru că o hărţuiam eu? Nu, nu e cazul. Am mai spus-o de câteva ori. Kazue era prea proastă, prea inocentă. Nu că n-ar fi ştiut ce se întâmplă în jurul ei. Nu se cunoştea nici măcar pe sine însăşi. Aş vrea ca aceste vorbe să rămână între noi: Kazue avea o încredere nemărturisită nimănui în felul în care arăta. Am surprins-o de nenumărate ori uitându-se în oglindă. îşi zâmbea şi pe chip i se ivea o expresie extaziată. Era mândră de ea însăşi.

Atât Kazue, cât şi tatăl ei nu puteau să conceapă că exista altcineva pe lume mai dotat decât ei din punct de vedere intelectual. Iar Kazue nu putea să accepte faptul că o femeie la fel de înzestrată ca ea va avea întotdeauna mai mult succes dacă era şi frumoasă. Cu alte cuvinte, putea să existe fiinţă mai fericită decât Kazue?

Spre deosebire de Mitsuru şi mine – care ştiam că trebuie să ne perfecţionăm talentele înnăscute ca să supravieţuim – Kazue nu ştia mai nimic despre ea însăşi. O femeie care nu se cunoaşte pe sine nu are alternativă decât să trăiască după evaluările celorlalţi. Dar nimeni nu se poate mula perfect exigenţelor celor cu care vin în contact. Şi în asta zace germenele distrugerii acestui gen de oameni.

CINCI • „DELICTELE PE CARE LE-AM COMIS”: DEPOZIŢIA LUI ZHANG •1«

JUDECĂTORUL: Vă rog să confirmaţi dacă sunteţi Zhang Zhe-zhong, originar din oraşul Dayi, Districtul Baoxing, din Provincia Sichuan a Republicii Populare Chineze, născut pe 10 februarie, 1966.

ACUZATUL: Da, aşa este.

JUDECĂTORUL: Domiciliaţi în prezent în apartamentul 404 din Complexul Matoya, Maruyama-cho nr. 4—5, Districtul Shibuya, oraşul Tokio; şi sunteţi angajat la Dreamer. E corect?

ACUZATUL: E corect.

JUDECĂTORUL: Aţi afirmat că nu aveţi nevoie de interpret. Sunteţi sigur?

ACUZATUL: Da. Vorbesc bine japoneza. Sunt sigur.

JUDECĂTORUL: Foarte bine. Ar vrea procurorul să citească cu voce tare acuzaţia?

ACUZAŢIE

Astăzi, 1 noiembrie, al doisprezecelea an de Heisei[1] (2000), procuratura oraşului Tokio, reprezentată aici prin procurorul Noro Yoshiaki, îl inculpă pe Zhang Zhe-zhong, cetăţean al Republicii Populare Chineze, născut pe 10 februarie, 1966, în prezent angajat la un hotel şi cu domiciliul în Complexul Matoya, ap. 404, Maruyama-cho nr.4—5, Shibuya-ku[2], Tokio, în faţa Curţii Districtuale cu următoarele capete de acuzare:

CAP DE ACUZARE NR. 1

în timp ce acuzatul era angajat la Shangri-la, un restaurant chinezesc din Kabuki-cho, Shinjuku-ku, s-a dus la apartamentul nr. 205 din Complexul Hope Heights nr. 5-12, Okubo, Shinjuku, pe data de 5 iunie, 1999, şi, înjur de ora 3 dimineaţa, a strangulat-o cu ambele mâini pe Yuriko Hirata (în vârstă de 37 de ani pe atunci), provocându-i moartea prin asfixiere. După aceea, acuzatul a luat din geanta sus-numitei victime suma de 20 000 de yeni şi de la gâtul ei un lanţ de aur de 18 carate (care valora atunci 70 000 de yeni).

CAP DE ACUZARE NR. 2

Acelaşi acuzat s-a dus la apartamentul 103 din Complexul Green Villa, Maruyama-cho nr. 4—5, Shibuya-ku, pe 9 aprilie 2000, pe la miezul nopţii, şi a

1 Este epoca actuală a Japoniei, care a început pe 8 ianuarie 1989, imediat după moartea împăratului Hirohito. (n.tr.)

2 District (în limba japoneză) (n.tr.)

strangulat-o cu ambele mâini pe Kazue Sato (în vârstă de 39 ani pe atunci), provocându-i astfel moartea prin asfixiere. Ulterior, acuzatul a luat 40000 de yeni din poşeta victimei.

ACUZAŢII a PEDEPSE

Capul nr. 1: Inculpatul este acuzat de tâlhărie şi omor, în conformitate cu Articolul 240 din Codul Penal, Partea a doua.

Capul nr. 2: învinuitul este acuzat de tâlhărie şi omor, în conformitate cu Articolul 240, Codul Penal, Partea a doua.

JUDECĂTORUL: Vom începe procesul cu aceste capete de acuzare pe care tocmai le-a citit procurorul. Dar înainte îl voi informa pe acuzat care îi sunt drepturile. Aveţi dreptul să nu spuneţi nimic, aşa că, în decursul acestui proces, puteţi alege să nu spuneţi nimic. Dacă răspundeţi la o întrebare, nu aveţi obligaţia să răspundeţi şi la întrebările ulterioare. Totuşi, dacă alegeţi să răspundeţi la o întrebare, tot ce spuneţi poate fi folosit împotriva dumneavoastră, aşa că vă îndemn să fiţi prudent. Aţi auzit condiţiile mai sus-menţionate. Aş vrea să profit de ocazie pentru a vă întreba dacă aveţi vreun răspuns la acuzaţiile de la dosar, citite de procuror mai înainte.

ACUZATUL: Recunosc că am omorât-o pe Yuriko Hirata, dar nu am ucis-o pe Kazue Sato.

JUDECĂTORUL: Deci pledaţi vinovat pentru acuzaţiile din primul cap de acuzare, dar nu şi pentru cele din al doilea?

ACUZATUL: Corect.

JUDECĂTORUL: Dar în privinţa acuzaţiilor de tâlhărie, ce aveţi de spus?

ACUZATUL: Am furat de la domnişoara Hirata banii şi colierul, dar nu am luat nimic de la domnişoara Sato.

JUDECĂTORUL: Domnule avocat al inculpatului, dumneavoastră cum pledaţi?

AVOCATUL: La fel ca acuzatul.

JUDECĂTORUL: Foarte bine. Vă rog, domnule procuror, să daţi citire primelor dumneavoastră probe.

REZUMAT AL PRIMEI PLEDOARII A PROCURORULUI CAPUL DE ACUZARE NR. 1

Proba 1: Antecedentele inculpatului

Acuzatul s-a născut pe 10 februarie, 1966 în Provincia Sichuan din Republica Populară Chineză, ca al treilea copil al lui Zhang Xiao-niu (acum în vârstă de 68 de ani) şi Zhang Xiu-lan (acum în vârstă de 61 de ani). Inculpatul are patru fraţi: fratele mai mare, An-ji (acum în vârstă de 42 ani); un al doilea frate mai mare, Gen-de; o soră mai mare, Mei-hua (acum în vârstă de 42 ani); şi o soră mai mică, Mei-kun. Reţineţi că al doilea frate, Gen-de, a murit în copilărie, iar sora mai mică, Mei-kun, a decedat într-un accident, în 1992. Inculpatul a absolvit şcoala primară la vârsta de 12 ani şi de atunci a început să-şi ajute familia la muncile câmpului.

în 1989, acuzatul a hotărât să plece de acasă pentru a-şi găsi o slujbă mai bună. El şi sora lui mai mică, Mei-kun, au plecat cu trenul în Provincia Guang-dong şi au căutat să se angajeze în oraşul Guangzhou. În 1991, s-au mutat în oraşul Shenzhen, tot din Provincia

Guangdong.în 1992, acuzatul şi sora lui mai mică, Mei-kun, s-au îmbarcat pe un vas în Provincia Fujian, cu planul de a intra ilegal în Japonia. Mei-kun s-a înecat în timpul călătoriei pe mare, dar inculpatul a scăpat cu viaţă şi a intrat în ţară ilegal, ajungând pe Insula Ishigaki. Ascunzându-şi statutul de imigrant ilegal, a găsit mai multe slujbe ca om de serviciu sau ajutor de bucătar. A mai lucrat şi în construcţii. În 1998, a lucrat la un bar din Shinjuku, cunoscut sub numele de Nomisuke, iar în 1999, a început să muncească la o tavernă pe nume Shangri-la, tot în Shinjuku. În iulie a aceluiaşi an, a fost angajat la Dreamer, un hotel pentru întâlniri amoroase aflat în cartierul Honmachi din Kichijoji, oraşul Musashino. Nu se ştie ca inculpatul să fie căsătorit. Potrivit datelor oferite de administraţia clădirii, locuieşte cu nişte indivizi pe nume Chen-yi, Huang şi Dragon, toţi cetăţeni chinezi.

Pe 30 iunie 2000, inculpatul a fost adus în faţa Curţii Districtului Tokio, sub acuzaţia de a fi intrat ilegal în ţară. A fost condamnat la doi ani de detenţie, după ce i s-a suspendat sentinţa de patru ani (Hotărârea din 20 iulie a aceluiaşi an.)

Proba 2: Victima yuriko Hirat

aVictima Yuriko Hirata (de aici înainte doar Hirata) s-a născut pe 17 mai 1962, ca a doua fiică a lui Jan Maher (cetăţean elveţian), în prezent angajat la Schmidt, o fabrică de textile din Elveţia, şi a lui Sachiko Hirata. întrucât părinţii ei nu au fost niciodată căsătoriţi legal, victima a fost cunoscută atât sub numele de Maher, cât şi al mamei sale, Hirata. Hirata şi părinţii ei s-au mutat din Districtul Kita-Shirakawa la Berna, Elveţia, în martie 1976. în iulie a aceluiaşi an, Sachiko a murit la Berna, iar Hirata şi-a lăsat tatăl acolo şi s-a întors singură în Japonia. Deoarece sora ei mai mare locuia atunci cu tatăl lui Sachiko, Hirata s-a instalat în casa unei cunoştinţe americane şi a intrat la gimnaziul Şcolii Q. Ulterior, Hirata a trecut la liceul aceleiaşi şcoli, dar a fost exmatriculată în al treilea an de liceu din cauza comportamentului ei inadecvat.

După ce a fost eliminată din liceu, ea s-a mutat de la cunoştinţa ei americană şi a început să trăiască pe cont propriu. A semnat un contract cu o agenţie de modelling şi a fost model pentru reclame şi reviste până în 1985, când s-a angajat ca hostess la Mallord, un club din Roppongi. în 1989, s-a mutat la clubul Jeanne, tot în Roppongi, iar după aceea şi-a schimbat de mai multe ori locul de muncă. în timp ce lucra ca hostess, Hirata a făcut şi prostituţie în Shinjuku şi Shibuya.

Proba 3: Împrejurările care au condus la crima în cauză

Acuzatul, aşa cum s-a menţionat mai sus, era angajat pe post de chelner la taverna Shangri-la din Shinjuku. Dar salariul era mic şi el se simţea nedreptăţit de patroni, care erau originari din Fujian. Ceilalţi angajaţi îl criticau pe Zhang că era „un ţărănoi care îşi dădea aere de orăşean sofisticat”, aşa că nu avea prea multe relaţii personale cu ceilalţi de la locul de muncă.

Se ştie că sustrăgea mici cantităţi de mâncare pentru sine când ducea comenzile la clienţi; turna berea sau whisky-ul rămase în sticlele pe care le servea într-un recipient de plastic, pe care îl ducea acasă pentru consumul propriu. A fost avertizat în numeroase rânduri că are un comportament inadecvat.

în ciuda acestor scăpări, muncea din greu, era punctual şi nu lipsea nici o zi de la serviciu. Pretinzând că trebuie să trimită bani acasă, la familia lui, mai lucra cu jumătate de normă la un hotel ieftin din cartier, Futomomokko, du- cându-se acolo după ce termina programul la tavernă, la 10.00 seara. îndatoririle sale la Futomomokko erau să ducă gunoiul şi să spele prosoapele. După ce termina ce avea de făcut acolo, străbătea grăbit străzile până în Kabuki-cho ca să prindă ultimul tren până acasă la el, în Maruyama-cho, Districtul Shibuya.

în fiecare zi a săptămânii, în afară de miercuri, acuzatul lucra la Shangri-la de la prânz până la ora 10.00 seara. Câştiga 800 de yeni pe oră, plus suma de 6 500 de yeni pentru transport în fiecare lună, aşa că lua lunar înjur de 315 000 de yeni. Pe lângă aceasta, slujba lui cu jumătate de normă de la motel era plătită cu 2 000 de yeni pentru două ore de muncă.

Chiria apartamentului 404 se ridica la 65 000 de yeni pe lună. Dar, pentru că lua de la fiecare dintre cei trei colegi ai săi de apartament, Chen-yi, Huang şi Dragon, 35 000 de yeni pe lună, scotea un profit de 40 000 de yeni.

Le spunea adesea colegilor de serviciu că părinţii lui din China îşi reconstruiau casa şi că trebuia să strângă 3 000 000 de yeni să le trimită lor. Dar avea gusturi scumpe şi purta haine şi accesorii extravagante, cum ar fi o brăţară de aur de 24 de carate şi o geacă de piele de 50 000 de yeni, pe care le cumpărase de la Magazinul Universal Isetan.

Proba 4: Evenimente legate de crima Pe 4 iunie 1999, pe la ora 10.00 seara, inculpatul a întâlnit-o pe Hirata, în al doilea cvartal din Kabuki-cho, pe când se ducea în grabă la slujba sa de la motelul Futomomokko. Ea avea o umbrelă. El ştia că femeile de stradă veneau la Parcul Okubo, dar era prima oară că o vedea pe Hirata acolo. Femeia i-a stârnit imediat interesul, deoarece a confundat-o cu o americancă, şi s-a gândit că, în cele din urmă, va pleca în America.

„Eşti drăguţ!" au fost primele cuvinte pe care i le-a spus Hirata. Fiindcă îi vorbise în japoneză, şi-a dat seama că nu era americancă şi a fost dezamăgit la început. Totuşi, îl flatase şi îi plăcuse, aşa că a fost tentat să o urmeze, deşi îşi făcea griji că lipseşte de la serviciul său la motel. Aşa că doar i-a făcut semn cu mâna, i-a zâmbit şi şi-a continuat grăbit drumul spre Futomomokko. Acolo şi-a văzut de treburile sale obişnuite.

Neputând să şi-o scoată pe Hirata din minte, inculpatul a trecut din nou pe lângă Parcul Okubo în drum spre casă. A ajuns la parc în jur de 12.05 în dimineaţa de 5 iunie şi a văzut-o pe Hirata stând tot acolo, în ploaie.

Când l-a văzut şi Hirata pe acuzat, i-a strigat veselă: „Îngheţ aici, aşteptându-te!" în acel moment, acuzatul a decis să facă sex cu ea.

Pe atunci, inculpatul avea 22 000 de yeni la el. Când a întrebat-o pe Hirata cât costă, ea i-a spus că e 30 000 de yeni. întrucât nu avea atâţia bani, acuzatul a fost cât pe ce să renunţe; Hirata s-a oferit să scadă preţul la 15 000 yeni. Acuzatul i-a propus atunci să meargă la un hotel. în acel moment, Hirata i-a spus inculpatului că are un apartament în apropiere. Acuzatul s-a simţit uşurat că nu mai trebuia să plătească pentru hotel şi Hirata l-a dus acasă la ea.

Pe drum, Hirata s-a oprit la un magazin non-stop şi a cumpărat două doze de bere, un pachet de chipsuri picante cu alune şi două chifle cu gem. Mâncarea a costat 1 575 de yeni şi a plătit-o Hirata.

Apartamentul în care l-a dus Hirata pe acuzat era într-o clădire cu două niveluri, din lemn şi beton, chiar în spatele băncii Kitashin Credit Union, în al cincilea cvartal din Okubo. Clădirea, numită Hope Heights, avea cinci apartamente la parter şi tot cinci la etaj. Apartamentul lui Hirata, nr. 205, era la al doilea nivel, spre nord şi chiar alături de scară. Hirata îl închiriase, pe numele de Yuriko Hirata, din 5 decembrie, 1996, pentru suma de 33 000 de yeni pe lună. Scotea din contul ei bancar această sumă în fiecare lună. Se pare că Hirata închiriase locuinţa ca să practice acolo prostituţia. Apartamentul era de fapt o încăpere de 2,73 pe 3,64 metri, în stil japonez, cu tatami pe jos, iar în micul spaţiu dintre antreu şi cameră se aflau o chicinetă, o toaletă şi o chiuvetă. în apartament nu era aproape nici o piesă de mobilier, în afară de o saltea fu ton' împăturită şi gata să fie folosită.

Acuzatul şi Hirata au băut fiecare două beri în camera în stil japonez, după care au pus salteaua pe jos şi au făcut sex. Acuzatul a vrut să doarmă după aceea, dar Hirata i-a cerut să plece. Când a rugat-o să-l lase să rămână la ea, pentru că ploua şi pierduse ultimul tren spre casă, ea l-a refuzat.

Hirata a insistat ca inculpatul să-i plătească 20 000 de yeni pentru cameră şi alimentele cumpărate la magazinul non-stop. Când acuzatul a auzit de această sumă, şi-a dat seama că ar fi fost nevoit nu numai să cheltuiască toţi banii pe care îi avea la el, dar şi să meargă pe jos, în ploaie, până în Shibuya. A refuzat să plătească. Când Hirata s-a mai apropiat de acuzat, acesta a decis s-o omoare. Pe la ora 3.00, în dimineaţa de 5 iunie, a strangulat-o pe Hirata cu ambele mâini, provocându-i moartea prin asfixiere. Acuzatul a rămas în apartamentul ei şi a dormit până la ora 10.00.

înjur de 10.30 dimineaţa, acuzatul a luat 20 000 de yeni din portofelul lui Hirata. I-a scos colierul de aur de 18 carate

[1] Saltea de pat tradiţională în Japonia (n.tr.)

(evaluat la 70 000 de yeni) pe care îl purta şi şi l-a pus la gât. Apoi a fugit din apartament, fără să încuie uşa, lăsând cadavrul pe locul în care căzuse după strangulare.

Proba 5: Evenimentele de după crimă

Acuzatul a ajuns la Shangri-la cu o oră înainte de a-şi începe programul la prânz. I-a spus patronului că voia să-şi dea demisia pe loc. Patronul nu i-a permis să plece aşa, deodată, dar acuzatul şi-a luat totul din dulapul personal şi a părăsit localul fără să mai ceară salariul care i se cuvenea pe ultima perioadă lucrată. Pe când pleca de la Shangri-la, inculpatul s-a întâlnit cu domnul A, un alt angajat. Au stat puţin de vorbă în faţa restaurantului. Acuzatul i-a

spus domnului A că-şi dăduse demisia şi apoi s-a îndreptat spre bulevardul Yasukuni. Domnul A a observat că acuzatul purta un lanţ de aur destul de scump, pe care nu i-l mai văzuse înainte.

După ce inculpatul a părăsit Shangri-la, a luat un tren al Căilor Ferate Japoneze de pe linia Yamanote până la staţia Shibuya. De acolo, s-a întors pe jos la el acasă, în apartamentul nr. 404 din Complexul Matoya, în al patrulea cvartal din Maruyama-cho. Acest apartament îi era închiriat de un anume Chen, un om pe care acuzatul îl întâlnise în timpul călătoriei sale ilegale cu vaporul. Chen începuse să închirieze apartamentul în aprilie 1998 şi, chiar după ce se mutase de acolo, păstrase locuinţa pe numele său, iar acuzatul îi punea în contul lui de la bancă chiria lunară de 65 000 de yeni.

Complexul Matoya este o clădire din beton armat de patru niveluri. Nu are lift. Clădirea şi terenul îi aparţin doamnei Fumi Yamamoto. Apartamentul 404 constă din două camere în stil japonez, una de 2,73 pe 3,64 metri şi cealaltă jumătate din prima, ambele cu tatami pe jos, o bucătărie şi o baie. Acuzatul ocupa camera mai mică. La prânz, pe 5 iunie, omul supranumit Dragon şi celălalt, pe nume Huang, dormeau. Chen-yi (nici un fel de rudă cu mai sus-menţionatul Chen) plecase deja la serviciul său de la sala de jocuri din Shinkoiwa şi nu era acasă. Dragon, Huang şi Chen-yi erau toţi cetăţeni chinezi, pe care acuzatul îi întâlnise în Tokio. Nu vorbeau între ei despre viaţa lor personală şi nici despre serviciu.

Zgomotul făcut de acuzat când a intrat în apartament i-a trezit din somn pe Dragon şi Huang, care au plecat la scurt timp după aceea. După ce şi-a pregătit prânzul în bucătărie, inculpatul a mâncat şi s-a culcat din nou. S-a trezit mai târziu în acea zi, când s-a întors Chen-yi, şi s-au dus amândoi la restaurantul de tăiţei Tamaryü din partea de est a Gării Shibuya. Au jucat o partidă la sala de jocuri Shibuya de pe aleea cu bowling, apoi s-au întors acasă pe la ora 11.00 noaptea.

Când a văzut că nu s-a descoperit crima nici după câteva zile, acuzatul l-a rugat pe Chen-yi să-l ajute să-şi găsească altă slujbă. Chen-yi i-a propus acuzatului să lucreze cu el la sala de jocuri, dar acesta l-a refuzat, spunând că locul e prea zgomotos. Chen-yi i-a promis că-i caută altceva.

Proba 6: Descoperirea cadavrului lui Hirata şi împrejurările ulterioare

Cadavrul lui Hirata a fost descoperit la zece zile după crimă, pe 15 iunie, când locatarul apartamentului alăturat, un cetăţean coreean, i-a spus administratorului că se simte un miros groaznic pe hol. Administratorul s-a dus la apartament să vadă despre ce e vorba şi a găsit uşa neîncuiată..Când a intrat, a dat de cadavru. Hirata avea pe ea doar un tricou şi o pătură subţire pe cap.

Corpul începuse deja să se descompună, dar se mai puteau zări urme ciudate pe gât, iar sângele se scursese în ţesutul moale din zona gâtului şi în membrana care îmbrăca glanda tiroidă. Când s-a aflat de moartea tinerei Hirata, inculpatul şi-a dat seama că nu se mai putea duce la Shangri-la să-şi ceară salariul restant. Şi, temându-se că lanţul de aur îl va lega de

crimă, l-a ascuns în buzunarul uneia din valizele sale. în cele din urmă, îngrijorat că va rămâne fără bani, i-a spus lui Chen-yi că acceptă orice slujbă pe care i-o poate găsi.

Chen-yi i-a găsit acuzatului o slujbă de om de serviciu cu jumătate de normă la Dreamer, un hotel pentru întâlniri amoroase, aflat pe Honmachi nr. 1, în Kichijoji, oraşul Musashino. Inculpatul a acceptat slujba şi a început să lucreze acolo din iulie a acelui an.

REZUMAT AL PRIMEI PLEDOARII A PROCURORULUI CAPUL DE ACUZARE NR. 2

Proba 1: Victima Kazue Sato

Victima Kazue Sato (de aici înainte doar Sato) s-a născut pe 4 aprilie 1961, ca fiică cea mare a lui Yoshio şi Sakoto Sato). Yoshio era angajat al Firmei G de Arhitectură şi Inginerie. Când Sato era în clasa I, familia ei s-a mutat din Omiya, în Prefectura Saitama, în zona Kita-Karasuyama din Districtul Setagaya, Tokio. Sato a mers la şcoala primară şi gimnaziul din zonă, a intrat la Liceul Q_de Fete şi apoi la Facultatea de Studii Economice a Universităţii Q.

Tatăl lui Sato a murit când ea era în ultimul an de facultate şi, în consecinţă, Sato a trebuit să lucreze ca meditatoare la şcoală ca să-şi poată plăti taxele de studii universitare.

Sato a absolvit Universitatea Q_în martie 1984 şi în aprilie a fost angajată la Firma G de Arhitectură şi Inginerie, unde lucrase şi tatăl ei. Fiind cea mai mare firmă din acest domeniu, G era cunoscută pentru relaţiile de rudenie dintre angajaţi şi chiar supranumită Compania Familială G. Mai mult, firma recruta de preferinţă din rândul copiilor angajaţilor săi. Atunci când Sato, care avusese note foarte bune în facultate, a intrat în companie ca membră a Departamentului de Cercetare, a fost prima femeie cu un post atât de important, iar viitorul ei în firmă părea foarte promiţător.

în 1985, Sato a fost promovată în postul de secretară a biroului de cercetare. Acest birou răspundea de analiza factorilor economici care afectau construcţiile, de dezvoltarea unor noi programe analitice software şi multe altele. Munca ei era foarte apreciată de cei din firmă şi ea era dedicată serviciului.

Totuşi, nu avea relaţii în afara serviciului cu superiorii sau colegii ei şi, pentru că nu avea cunoştinţe apropiate în firmă, nimeni nu ştia ce face ea în timpul liber. Sato nu s-a măritat niciodată. Locuia cu mama şi sora ei mai mică. După moartea tatălui ei, Sato şi-a întreţinut aproape singură familia.

în 1990, când avea 29 de ani, Sato a fost detaşată provizoriu la un laborator de cercetare în inginerie afiliat firmei G. în acea perioadă a fost internată pentru anorexie. Sato fusese diagnosticată cu anorexie şi tratată de această afecţiune când era în ultimul an de liceu. în mai 1991, Sato a început să lucreze cu jumătate de normă într-un club seara, după serviciu. în 1994, a început să se întâlnească prin hoteluri cu bărbaţi pentru sex pe bani; în cele din urmă, în 1998, a ajuns o prostituată în toată puterea cuvântului, care lucra pe străzile din zona Shibuya.

Yuriko Hirata, victima din Capul de acuzare nr. 1, şi Kazue Sato au făcut amândouă Liceul Q,de Fete, dar în clase diferite şi nu au fost în relaţii nici în timpul, nici după anii de şcoală.

Proba 2: Situaţia personală a acuzatului şi legătura acesteia cu prezentul caz

După comiterea crimei descrise la primul cap de acuzare, inculpatul a demisionat atât de la taverna Shangri-la, cât şi de la hotelul Futomomokko şi s-a angajat la hotelul pentru întâlniri amoroase din oraşul Musashino, cunoscut sub numele de Dreamer. Cu toate acestea, nu şi-a schimbat domiciliul, continuând să locuiască în apartamentul 404 din Complexul Matoya, Murayama-cho nr. 4-5, în Shibuya. În afară de mai sus-menţionaţii Dragon, Huang şi Chen-yi, alţi doi cetăţeni chinezi, pe nume Niu-hu şi A-wu, mai stăteau din când în când în apartament.

Acuzatul lucra la Dreamer în fiecare zi a săptămânii în afară de marţi, de la amiază la 10.00 seara, făcând curat în camerele clienţilor, spălând lenjeria de pat şi îndeplinind alte treburi mărunte.

Când a început să lucreze, în 1998, era harnic şi de încredere, dar în anul următor, atitudinea lui faţă de muncă s-a schimbat treptat. Ajungea târziu la serviciu şi lipsea adesea. De curăţenia în camerele hotelului răspundeau doi oameni. Purtarea acuzatului afecta turele de lucru şi pe omul cu care le făcea, un iranian, care l-a reclamat. Pe deasupra, inculpatul era învinuit şi că mai trăgea uneori câte un pui de somn în camerele hotelului, sustrăgând săpunuri, prosoape şi şampoa- ne; uitându-se acolo la casete video pentru adulţi; şi având alte comportamente inadecvate.

În februarie a aceluiaşi an, unul dintre clienţii hotelului a spus că l-a văzut pe acuzat luând din prezervativele puse la dispoziţie oaspeţilor, umplându-le cu apă şi aruncându-le apoi pe fereastră în pisica patronului de la restaurantul sushi de alături. În acel moment, proprietarul hotelului a hotărât să-şi încheie socotelile cu acuzatul.

Inculpatul câştiga pe atunci 750 de yeni pe oră, iar pe lună lua cam 170 000 de yeni. Nu primea bani în plus pentru transport. Acuzatul, al cărui venit scăzuse în comparaţie cu banii câştigaţi când lucra la Shangri-la, a început să se împrumute de la colegii lui de apartament. A împrumutat 100 000 de yeni de la Dragon, 40 000 de la Huang şi 60 000 de la Chen-yi. Le-a spus că mama sa fusese internată în spital acolo în China şi trebuia să-i trimită mai mulţi bani.

S-a mai împrumutat şi de la Niu-hu şi A-wu, care mai stăteau câteodată în apartamentul înghesuit. În consecinţă, relaţiile dintre acuzat şi chiriaşii săi s-au înrăutăţit treptat. Chiar şi Chen-yi, cu care inculpatul era în termeni relativ buni, se supărase pe el când scăzuse în ochii şefilor de la Dreamer. Chen-yi fusese acela care îl prezentase pe acuzat patronilor pentru angajare.

Pe 25 martie 2000, Dragon, Huang şi Chen-yi, ştiind că era ziua de salariu a acuzatului, au decis să facă presiuni asupra lui ca să le dea înapoi banii împrumutaţi. Inculpatul plănuise să-i dea fiecăruia jumătate din suma pe care i-o datora, dar, pentru că ei ştiau că avea peste 240 000 de yeni bani gheaţă într-o valiză încuiată, nu au acceptat condiţiile lui de plată.

S-au şi certat cu el pentru că le lua o chirie aşa de mare.

Sub presiunea exercitată asupra lui, acuzatul nu a avut încotro şi a acceptat noii termeni impuşi de chiriaşii săi. A fost de acord să le dea înapoi celor trei o sumă totală de 200 000 de yeni în contul banilor împrumutaţi şi 50 000 fiecăruia ca despăgubire pentru chiria prea mare pe care le-o luase. Inculpatul a trebuit să recurgă la banii economisiţi şi la salariul luat de la Dreamer ca să-i mulţumească.

Prin urmare, îi mai rămăseseră doar 60 000 de yeni, cu care a trăit până la sfârşitul lunii, până primea următorul salariu. Din cauza lipsurilor îndurate de inculpat pentru că le dăduse celor trei aproape toţi banii lui, a avut de suferit şi mai mult prietenia lui cu Dragon, Huang şi Chen-yi.

Cam tot pe atunci, Chen, pe numele căruia era închiriat apartamentul 404 din Matoya, a făcut presiuni asupra acuzatului să-şi găsească altă locuinţă. La începutul lui ianuarie, i-a spus inculpatului de mai multe ori că voia să elibereze apartamentul până la mijlocul lui martie. Când acuzatul i s-a plâns că n-are unde să se ducă, Chen s-a oferit să-l lase să stea acolo până la sfârşitul lui aprilie. L-a informat şi că există o locuinţă liberă în clădirea învecinată: apartamentul 103 din Complexul Green Villa, pe Murayama-cho nr. 4-5, în Shibuya-ku. Pentru suma de 150 000 de yeni putea să-l ajute pe acuzat să închirieze acel apartament. Aşa cum se prezenta situaţia, inculpatul urma să se confrunte cu greutăţi financiare din ce în ce mai mari.

Iranianul care lucra cu acuzatul la Dreamer a dezvăluit mai târziu că motivul pentru care împrumuta inculpatul bani – deşi avea o sumă frumuşică pusă deoparte — era acela de a fac

eeconomii ca să-şi cumpere un paşaport. Obiectivul acuzatului
era să plece în America.

Proba 3: Conditiile de la apartamentul 103 din Complexul Green Villa

Complexul Matoya din Murayama-cho nr. 4—5, în Shibuya-ku, era o clădire din beton armat cu patru niveluri, aflată la cam 100 de metri la nord, pe o străduţă îngustă cu sens unic, chiar vizavi de partea de nord a Gării Shinsen, de-a lungul liniei ferate Inokashira-Keio. Complexul Green Villa, scena crimei în cauză, era o clădire de lemn situată la nord de Complexul Matoya. Cu subsol şi două niveluri, în Green Villa spaţiul era ocupat şi de câteva mici magazine, pe lângă locuinţe. Ambele clădiri îi aparţineau lui Fumi Yamamoto.

Erau trei apartamente de locuit în Complexul Green Villa. Crima în cauză a avut loc în apartamentul 103, care dădea spre străduţa cu sens unic. Apartamentul 102 era neocupat; Kimio Hara locuia în apartamentul 101. Pe partea de vest a clădirii era o scară exterioară de metal care ducea la al doilea nivel. La subsol, chiar sub apartamentul 103, era un mic restaurant numit Şapte Noroace.

În partea de sud a clădirii se afla o alee asfaltată care pornea din stradă, pentru a asigura locatarilor accesul la apartamentele lor. În partea de sud a apartamentului 103 era o uşă exterioară prin care se ajungea la această alee, precum şi o fereastră aflată la înălţimea unui om. Când intrai în apartament, bucătăria era pe peretele din sud şi lângă ea, o cameră de 2,73 pe 3,64 metri în stil japonez, cu tatami pe podea. Între holul de la intrare şi această cameră era toaleta.

Chen îi fusese prezentat lui Fumi Yamamoto de către rudele sale şi închinase apartamentul 404 din Complexul Matoya cu 45 000 de yeni pe lună. La rândul său, i-a închiriat apartamentul acuzatului pentru 65 000 de yeni. Rudele lui deschiseseră un restaurant chinezesc în oraşul Niiza din Prefectura Saitama şi aveau nevoie de apartament pentru angajaţii lor. De aceea trebuia acuzatul să elibereze locuinţa. Când inculpatul s-a plâns că nu are unde să se ducă, Chen a vorbit cu proprietăreasa, doamna Fumi Yamamoto şi s-a gândit să închirieze de la ea apartamentul liber din Complexul Green Villa. Atunci când acuzatul a spus că ar vrea să vadă apartamentul, doamna Yamamoto i-a dat cheia de la apartamentul 103 pe 28 ianuarie 2000.

Shizu Kakiya închinase apartamentul respectiv până pe 18 august 1999, când a şi murit. Apartamentul fusese liber de atunci încolo. Gazul era închis din septembrie 1999 şi lumina din luna următoare.

Nu exista decât o cheie la apartament, pe care o avea doamna Yamamoto. Ea i-a dat-o acuzatului pe 28 ianuarie 2000. Până atunci, nimeni nu mai folosise cheia.

Proba 4: Relatiile dintre acuzat şi victimă

Prin noiembrie 1998, acuzatul a aflat de la colegul său de apartament, Huang, că acesta întâlnise o japoneză pe o stradă întunecoasă şi făcuse sex cu ea. Trăsăturile distinctive ale femeii erau că era foarte slabă şi avea părul lung. Când a auzit asta, acuzatul a

fost convins că era vorba despre aceeaşi femeie pe care o văzuse din când în când prin cartier. Spre mijlocul lunii următoare, inculpatul a întâlnit-o din întâmplare pe Sato în drumul lui spre casă. Amintindu-şi povestea lui Huang, s-a întors să se uite la ea. Când femeia a observat ce face acuzatul, a strigat după el. „Nu vrei să-ţi faci de cap?" Când a văzut că acuzatul nu-i răspunde, a continuat: „Nu putem să mergem la tine acasă?" Acuzatul a refuzat, spunându-i că „la el mai locuiesc câţiva prieteni". La asta, Sato l-a întrebat: „Câţi? îi fac pe toţi". Când a auzit aşa ceva, acuzatul a dus-o pe Sato la apartamentul său din Matoya.

Pe atunci, doi din colegii lui erau în apartament, Dragon şi Chen-yi. Toţi trei au făcut pe rând sex cu Sato. Mai târziu, prin ianuarie anul următor, acuzatul se plimba cu Huang când s-au întâlnit din nou cu Sato în zona Murayama-cho. „Asta-i femeia cu care te-ai culcat?" l-a întrebat inculpatul pe Huang. Când Huang a dat din cap că da, acuzatul i-a spus că s-a culcat şi el cu ea. Huang auzise deja de la Dragon prin decembrie 1998 că acuzatul şi Chen-yi făcuseră sex cu femeia în apartament. Când i-a spus asta inculpatului, acesta i-a răspuns: „Păi, de fapt, m-am întâlnit prima dată cu femeia asta cam cu un an în urmă".

Proba 5: Evenimentele care au condus la crimă

Sâmbătă, 8 aprilie 2000, pe la ora 4.00 după-amiază, Sato a plecat de acasă fără să spună unde se duce. în jurul orei 6.00 seara, s-a întâlnit cu un angajat de la o companie, cu care se văzuse de mai multe ori. S-au întâlnit la statuia lui Hachiko din faţa Gării Shibuya. De acolo, s-au dus la un hotel din Maruyama-cho, iar Sato a primit 40 000 de yeni de la bărbat şi, înainte de 9.00 seara, ea şi însoţitorul ei s-au despărţit în vârful colinei Dogenzaka. Sato a fost văzută îndreptându-se spre Gara Shinsen.

în aceeaşi zi, acuzatul se dusese la lucru la Dreamer. La 10.00 seara, a ajuns şi schimbul său, care întârziase puţin, şi l-a înlocuit pe acuzat. Acesta din urmă s-a urcat în trenul de 10.13, de pe linia Keio-Inokashira, în direcţia Shibuya, ca să ajungă acasă. După ce a coborât în Gara Shibuya, s-a dus pe jos până la Complexul Matoya, care era la doar două minute de mers.

Acuzatul a întâlnit-o pe Sato la doar câţiva metri de clădirea în care locuia el şi s-a decis să mai facă o dată sex cu ea. Dar Dragon, Huang şi Chen-yi trebuiau să fie deja acasă şi nu mai era în relaţii bune cu ei. Aşa că a ezitat, nevrând s-o aducă înapoi în apartamentul pe care îl împărţea cu ei. Totuşi, printr-un noroc, se întâmpla să aibă la el cheia de la apartamentul 103 din complexul învecinat Green Villa, din motive despre care am mai discutat. A dus-o în acel apartament şi a făcut sex cu ea.

Sato avea la ea prezervative luate de la hotelurile pe unde se ducea cu clienţii. A ales unul de la Glass Palace Hotel, după cum scria pe ambalaj, şi l-a rugat pe acuzat să şi-l pună înainte să facă sex. După ce au terminat actul sexual, acuzatul a aruncat prezervativul folosit pe aleea din sudul Complexului Green Villa.

După cum am menţionat mai sus, inculpatul o ducea prost cu banii. Când a văzut-o pe Sato pregătindu-se de plecare, s-a hotărât să fure de la ea. Exact după miezul nopţii, Sato şi-a pus haina şi s-a îndreptat către ieşire. Acuzatul i-a barat calea şi i-a smuls geanta de piele maro. Victima a ripostat şi s-a luptat cu el. Bărbatul i-a dat un pumn în faţă şi apoi, apucându-l dorinţa de a o omorî, a luat-o de gât cu ambele mâini şi a strangulat-o până şi-a dat ultima suflare. Apoi i-a deschis poşeta şi a scos portmoneul, din care a luat cei 40 000 de yeni pe care îi primise victima mai devreme. Lăsând cadavrul unde era şi uşa apartamentului descuiată, a fugit până în camera lui din Matoya.

Satoko Sato, mama victimei, a început să-şi facă griji pentru fiica ei, când a văzut că nu se întoarce acasă în seara de 8 aprilie. Până atunci, Sato nu lipsise niciodată toată noaptea. Luni, 10 aprilie, când Satoko a aflat că fiica ei nu se prezentase la serviciu în acea dimineaţă, a declarat-o dispărută la poliţie.

Proba 6: După crimă

Acuzatul s-a prezentat liniştit la serviciu, la hotelul Dreamer, pe 9 aprilie, ca şi cum nu se întâmplase nimic. După lucru, s-a dus cu doi colegi la Inokashira Park să bea o bere. în jur de 11.30 noaptea, a luat trenul de pe linia Inokashira din Gara Inokashira şi s-a îndreptat spre casă.

A doua zi, după ce a terminat lucrul la Dreamer, acuzatul s-a întâlnit cu Chen-yi în Gara Shibuya. Au mers la restaurantul unde se servea ramen, pe nume Tamaryu, situat în estul gării. Apoi s-au dus să joace bowling pe aleea cu săli de jocuri din Shibuya. După aceea, au vorbit despre Complexul Green Villa şi au decis să nu se mute acolo, pentru că apartamentul era chiar mai mic decât cel din Complexul Matoya, în care locuiau acum. La un moment dat, acuzatul i-a spus lui Chen-yi că avea de gând să plece la Osaka să caute de lucru.

Data de 11 ale lunii era ziua liberă a inculpatului. S-a dus în oraşul Niiza din Prefectura Saitama să se vadă cu Chen. Acuzatul i-a dat lui Chen 100000 de yeni, i-a spus că nu avea să se mute în Complexul Green Villa şi i-a înapoiat cheia de la apartamentul 103. în acea seară, Che i-a restituit cheia proprietăresei, doamna Yamamoto, la reşedinţa ei din Districtul Suginami. La rândul ei, Yamamoto i-a dat cheia fiului ei, Akira, care conducea compania care avea în grijă atât Complexul Matoya, cât şi Green Villa.

Proba 7: Descoperirea cadavrului

Pe 18 aprilie, pe când era în drum spre o cunoştinţă care locuia la primul etaj al Complexului Matoya, Akira Yamamoto a decis să verifice dacă era încuiată uşa de la apartamentul 103 din Complexul Green Villa. După ce s-a apropiat de apartament, s-a uitat înăuntru pe o fereastră aflată cam la înălţimea unui om şi a văzut pe cineva care părea să doarmă. S-a gândit că persoana aceea putea să fie o cunoştinţă a lui Chen sau unul dintre chinezii angajaţi la restaurantul său. Akira Yamamoto a strigat şi apoi a încercat uşa. Nu era încuiată. În holul de la intrare erau pantofii unei femei. El a fost neplăcut surprins când şi-a dat seama că intrusul ce părea că se odihnea

era o femeie. în acel moment, a mai observat că apartamentul era impregnat cu un miros urât şi, fără să facă nici un zgomot, Akira a părăsit apartamentul, încuind uşa după el. Uşa avea un dispozitiv care permitea să fie închisă din interior fără cheie.

A doua zi, pe 19 aprilie, Yamamoto a început să-şi facă griji în privinţa persoanei pe care o văzuse dormind în apartament. Dacă acea persoană era tot acolo? Şi ce era cu mirosul acela? Neliniştit, Yamamoto s-a întors la apartament, cu cheia la el. Când s-a uitat înăuntru pe fereastră, a observat că persoana zăcea exact cum o văzuse şi înainte. Yamamoto a deschis uşa, a intrat în apartament şi a descoperit cadavrul lui Sato.

în afară de urmele de pe gât de la strangulare, erau contuzii pe capul, faţa şi picioarele lui Sato – care indicau că fusese lovită cu un obiect contondent –, precum şi zgârieturi. Erau semne că victima fusese târâtă. îi cursese sânge din ţesutul moale al gâtului şi din membrana care îmbrăca tiroida.

Proba 8: Comportamentul acuzatului după descoperirea cadavrului

în seara de 19 aprilie 2000, la puţin timp după ce se s-a întors de la serviciu, acuzatul a primit vizita unui detectiv de poliţie care făcea o anchetă de rutină în cartier. Dragon, Huang şi Chen-yi erau încă la muncă. Detectivul i-a cerut acuzatului să răspundă la numeroase întrebări legate de domiciliul şi serviciul său actual, apoi a plecat. Imediat după plecarea lui, inculpatul a încercat să ia legătura cu ceilalţi din apartament.

Acuzatul l-a sunat pe mobil pe Chen-yi, care era la locul său de muncă din Dogenzaka. „A fost aici poliţia, i-a spus. O mulţime de poliţişti. Mi-au arătat o poză cu o femeie pe care nu o cunosc. Au zis că se întorc. Dacă te găsesc aici, o să-şi dea seama că suntem imigranţi ilegali."

Când Chen-yi a auzit relatarea acuzatului, l-a sunat imediat pe Huang la cafeneaua Mirage din Koenji, Districtul Suginami, unde lucra acesta. Voia să-i spună lui Huang să nu se întoarcă la apartament. Dar Huang plecase de la serviciu şi era în drum spre casă. Apoi Chen-yi a dat fuga la locul de muncă al lui Dragon – Orchard Tower – în al doilea cvartal din Kabuki-chö, Districtul Shinjuku. Când i-a spus lui Dragon ce se întâmplase, au decis să se ducă amândoi la o cunoştinţă a acestuia din urmă.

Pe când Huang era în drum spre casă, neştiind nimic din ce se aflase, l-a oprit un detectiv de poliţie şi i-a arătat fotografia victimei. Huang i-a spus detectivului că o mai văzuse pe femeia aceea. I-a mai zis şi că acuzatul avea cheia de la unul dintre apartamentele din Green Villa.

Cam în acelaşi timp, acuzatul a părăsit apartamentul 404 din Complexul Matoya şi a stat peste noapte la un hotel de tranzit. A doua zi, poliţiştii s-au dus la Dreamer să-l ia la întrebări, dar el nu venise la muncă. în ziua următoare, 21 aprilie, acuzatul a plecat de la hotelul unde îşi petrecuse noaptea şi s-a dus la casa lui Chen din oraşul Niiza, în Prefectura Saitama. L-a rugat pe Chen să-l acopere, spunând poliţiei că îi dăduse înapoi cheia de la apartamentul 103 din Complexul Green Villa pe 8

aprilie, cu o zi înainte de crimă. Tot atunci, i-a dat şi 100 000 de yeni bani gheaţă. Chen i-a spus că vorbise deja cu politia şi a refuzat să-l ajute pe inculpat. Mai mult, i-a zis că îl căuta poliţia – întrucât ştia că el avusese cheia – şi că ar trebui să se predea. Acuzatul a refuzat.

Când s-a întors de la Chen, acuzatul a început să se îngrijoreze în privinţa banilor. A hotărât să se oprească la locul lui de muncă, să-şi dea demisia şi să ceară salariul din urmă. Aşa că s-a îndreptat spre Dreamer din oraşul Musashino.

Atunci când detectivul i-a pus întrebări proprietarului hotelului Dreamer, a aflat că acuzatul nu numai că intrase ilegal în ţară, dar şi că lucra fără permis de muncă. Aşadar inculpatul a fost arestat mai târziu în acea zi şi învinuit că intrase ilegal în ţară şi că lucra fără să aibă documentele necesare. A fost adus în faţa instanţei pe 30 iunie a aceluiaşi an şi găsit vinovat de infracţiunile menţionate mai sus.

Ulterior, s-a descoperit că amprentele găsite în apartamentul 205 din Hope Heights, locul unde fusese ucisă Yuriko Hirata, îi aparţineau acuzatului. în plus, s-a aflat că era în posesia colierului victimei. în urma unei anchete minuţioase, inculpatul a fost acuzat atât de uciderea lui Hirata, cât şi de a lui Sato.

• 2*

„DELICTELE PE CARE LE-AM COMIS”: DEPOZIŢIA ACUZATULUI ZHANG ZHE-ZHONG

10 IUNIE, AL DOUĂSPREZECELEA AN DE HEISEI (2000)

Originalul a fost scris în chineză. Unul din anchetatori l-a sfătuit pe acuzat să scrie o declaraţie după ce i-a cerut acestuia dintre urmă să reconstituie crima la secţia de poliţie cu un manechin în mărime naturală

Detectivul Takahashi mi-a zis: „Spune-ne tot despre viaţa ta până acum; fiecare faptă rea pe care ai făcut-o în cel mai mic detaliu”. Păi am dus o viaţă grea, plină de lipsuri, încercând să mă descurc cât pot de bine. Nici n-am avut timp să mă gândesc la ce-am făcut în ultimii ani sau să reflectez asupra acţiunilor mele. Nu-mi amintesc lucrurile care s-au întâmplat în trecutul îndepărtat şi nici nu vreau ca ele să mă bântuie. Sunt amintiri prea triste, prea dureroase pe care le-am închis într-un sertar al memoriei mele. Am prea multe fapte rele comise pe care le-am dat uitării.

Dar detectivul Takahashi a dat dovadă de bunăvoinţă şi mi-a dat acest prilej să povestesc lucrurile din perspectiva mea şi aş vrea să-mi dau toată silinţa să fac acest lucru. Totuşi, asta înseamnă că va trebui să-mi amintesc detalii din viaţa mea jalnică şi multele greşeli stupide comise – greşeli care nu mai pot fi reparate. Am auzit că sunt suspect în cazul uciderii domnişoarei Kazue Sato, dar nu am omorât-o eu. Sper ca această depoziţie să mă disculpe în acest caz.

în China, destinul unei persoane este determinat de locul naşterii. Ne-am obişnuit să auzim această zicală. Dar pentru mine e mai mult decât atât, este purul adevăr. Dacă m-aş fi născut într-un oraş ca Shanghai, Beijing sau Hong Kong şi nu departe, în munţii din Provincia Sichuan, viaţa mea ar fi avut un

început promiţător. Sunt sigur că ar fi fost plină de succese şi fericire. Cu siguranţă nu aş fi ajuns să fac tot felul de prostii într-o ţară străină!

Da, sunt din Provincia Sichuan. Nouăzeci la sută din populaţia Chinei trăieşte în regiuni centrale ca Sichuan. Chiar şi aşa, în acele zone sunt concentrate doar zece la sută dintre bogăţiile naţiunii. Restul este controlat de Shanghai, Guangzhou şi alte oraşe portuare. Doar zece la sută din populaţia ţării trăieşte în porturi, dar în aceste oraşe se concentrează nouăzeci la sută din puterea economică a Chinei. Prăpastia de ordin economic între cei care trăiesc pe coastă şi cei din regiunile centrale continuă să se adâncească.

Noi, cei care trăim în regiunile centrale, putem doar să scrâşnim disperaţi din dinţi, să simţim mirosul banilor şi să ne uităm la strălucirea aurului pe care nu-l vom avea niciodată. Nu avem altceva de făcut decât să mâncăm mei şi orez nede- corticat, iar feţele şi mâinile să ni se murdărească de la praful de pe câmpurile pe care le lucrăm.

De când eram mic, părinţii şi fraţii îmi ziceau mereu: „Zhe-zhong este cel mai deştept copil din sat". Nu scriu asta ca să mă laud, ci ca să mă asigur că înţelegeţi condiţiile în care am crescut. Cu siguranţă eram mai deştept decât ceilalţi copii de vârsta mea. Am învăţat foarte repede să scriu şi să citesc. Şi puteam să fac calcule fără prea mare efort. Ca să-mi lărgesc orizontul şi să dobândesc cunoştinţe noi, voiam să-mi continui studiile la un nivel avansat. Dar familia mea era săracă. Nu şi-a permis decât să mă trimită la şcoala primară din sat. Când mi-am dat seama că visurile mele nu se vor împlini niciodată, am început să simt o gelozie întunecată, o invidie sinistră, ca un copac ale cărui rădăcini sunt tăiate şi îndoite, nemaiputând astfel să crească. Credeam că soarta hotărâse să am parte de o existenţă mizeră.

Oamenii ca mine puteau scăpa de acest destin doar dacă se duceau în altă parte să-şi caute de lucru. M-am dus la Guangzhou şi Shenzen, unde am muncit din greu, gândin- du-mă că, în cele din urmă, voi putea să duc un trai îndestulat şi să economisesc bani, la fel ca oamenii din acele regiuni. Dar, după ce am venit în Japonia, am fost copleşit de un sentiment de deznădejde, fiindcă toate planurile mele au eşuat. De ce oare? Este greu de răspuns la o atare întrebare.

Dacă nu aş fi chinez şi aş fi fost japonez, cu siguranţă nu aş fi trecut acum prin asemenea greutăţi. Din momentul în care am venit pe această lume, aş fi putut să consum atâtea preparate delicioase, încât jumătate din mâncare s-ar fi stricat. Ca să beau apă, ar fi trebuit doar să învârt de un robinet. Aş fi putut să fac baie de câte ori doream, iar când voiam să mă duc în satul sau oraşul învecinat, nu ar fi trebuit să merg pe jos sau să aştept un autobuz care putea la fel de bine să vină sau nu; aş fi putut să iau un tren care soseşte în gară din trei în trei minute. Puteam să studiez orice şi oricând, puteam să urmez orice carieră voiam, să port haine frumoase, să am un telefon mobil şi o maşină, petrecându-mi sfârşitul vieţii sub îngrijirea unui personal medical excelent. Diferenţa între viaţa pe care o duceam în China şi cea pe care aş fi putut să o am în Japonia era atât de mare, încât mă întristam doar gândindu-mă la asta.

Mereu am visat la Japonia – această ţară liberă şi miraculoasă. Îi invidiam pe toţi cei care trăiau acolo. Şi iată că sunt întemniţat în ţara după care tânjeam cu atâta disperare. Ce ironie! De fapt, e jalnic. Acasă, în satul meu sărac, mama mea bolnavă aşteaptă o scrisoare de la mine; fiecare zi trece la fel de încet ca o mie de nopţi de toamnă. Dacă află vreodată ce s-a ales de mine, nu voi mai putea trăi pe acest pământ.

Stimaţi anchetatori, detectivi, onorată instanţă, vă implor ca, după ce-mi voi ispăşi sentinţa pentru uciderea lui Yuriko Hirata, să mă lăsaţi să mă întorc în China. Lăsaţi-mă să-mi petrec restul zilelor arând pământul arid din satul meu natal, gândindu-mă la viaţa mea şi la delictele comise. Vă implor să daţi dovadă de clemenţă. Mă las la mila acestei curţi.

Lumea şi-a bătut joc de mine toată viaţa. Familia mea era cea mai săracă din sat. Trăiam într-o peşteră, iar ceilalţi se uitau de sus la noi. Unii spuneau că tata a fost blestemat de zeii sărăciei. Chiar şi când eram invitaţi la o nuntă sau o sărbătoare, tata era mereu aşezat în scaunul cel mai puţin înalt.

Tatăl meu era chinez Hakka. Când era mic, bunicul meu l-a dus din Hui'an, în Provincia Fujian, până la un sătuc din Sichuan, unde s-au stabilit şi au început să-şi ducă traiul. Bandiţii de prin partea locului erau cu toţii chinezi Han. Nici un Hakka nu trăise până atunci în sat şi i-au spus tatei că nu-l vor lăsa să-şi construiască o casă. Aşa am ajuns să locuim într-o peşteră.

Bunicul meu era un profet, un ghicitor. Mi s-a spus că începuse o afacere de succes în sat, dar în curând şi-a pierdut clientela pentru că nu prevedea decât ghinioane. în cele din urmă, a ieşit din afacere şi familia noastră a sărăcit şi mai mult. După aceea bunicul meu nu a mai vrut să citească nimănui în palmă viitorul, chiar dacă era rugat, iar acasă refuza să discute cu familia. Dacă vorbea vreodată, cei de lângă el se alarmau, fiindu-le teamă de profeţiile sale de rău-augur. Deşi nu păcălea pe nimeni, oamenii îl urau. Aşa că s-a hotărât să nu mai deschidă gura.

După ceva vreme, bunicul meu nici n-a mai ieşit din casă. Părul şi barba i-au crescut mari; îşi petrecea toată ziua înăuntru ca însuşi Bodhidharma'. încă mi-l amintesc cum stătea perfect nemişcat în întunericul celei mai îndepărtate încăperi din peşteră. Cei din familie se obişnuiseră aşa mult cu el, încât nici nu-şi mai dădeau seama dacă e acolo sau nu. La cină mama îi punea un bol cu mâncare în faţă. în scurt timp nu mai era mâncare, aşa că am presupus că bunicul mai era încă în viaţă. Când a murit, multă vreme nimeni nu şi-a dat seama.

Odată, când nu era nimeni acasă, bunicul m-a strigat. Pe atunci eram în şcoala primară. Cum nu prea îl auzisem vorbind, vocea lui m-a luat prin surprindere şi m-am întors, fixându-l cu privirea. Bunicul meu stătea în întunericul din peşteră, uitându- se lung la mine.

' Bodhidharma (470-534) este considerat cel de-al 28-lea partiarh al budismului indian şi primul patriarh al budismului Zen chinezesc, pe care îl fondează în anul 526. Acesta a adus artele marţiale în China, unde au fost practicate şi dezvoltate de călugării budişti. (n.tr.)

- Avem un ucigaş în familie, mi-a spus el.

- Bunicule! Ce-ai spus? Despre cine vorbeşti?

L-am rugat să mă lămurească, dar n-a mai zis nimic. Pe atunci credeam că sunt un băiat foarte isteţ şi raţional, aveam impresia că bunicul era un bătrân muribund care vorbea tâmpenii, aşa că nu l-am băgat în seamă. în scurt timp uitasem complet de el.

Familia mea lucra în fiecare zi pământul până la jumătatea muntelui cu ajutorul unui bou costeliv. Pe lângă bou mai aveam două capre. Gen-de, fratele meu mai mare, trebuia să aibă grijă de ele. El era al doilea născut. Familia mea cultiva mai multe plante, dar mai ales cereale. Tata, mama şi fraţii mai mari se trezeau devreme, înainte de răsăritul soarelui, şi se duceau la muncă. Nu se întorceau acasă decât după apusul soarelui. Chiar şi aşa, nu era suficientă hrană pentru toată familia. De multe ori a fost secetă. Când se întâmpla acest fenomen, ne hrăneam prea puţin. Pe atunci nu mă gândeam decât că, odată ce voi deveni adult, o să mănânc orez până crăp.

Din cauza vieţii pe care o duceam, eram foarte hotărât – din momentul în care am devenit conştient de ce se întâmpla în jurul meu – să plec de acasă de îndată ce mă făceam destul de mare. Mă voi duce într-unui dintre oraşele mari – pe care nu le văzusem niciodată – şi o să-mi găsesc ceva de lucru acolo. Bănuiam că An-ji, fiul cel mare, va moşteni pământurile familiei. Când avea 15 ani, Mei-hua, sora mea mai mare, a fost dată de soţie unui bărbat dintr-un sat învecinat. Ştiam că recolta strânsă de pe câmp şi cele două capre nu vor ajunge să ne potolească foamea fratelui meu Gen-de, lui Mei-kun, surorii mele mai mici şi mie.

între mine şi An-ji erau opt ani diferenţă. între mine şi Gen-de, cel de-al doilea frate, erau trei ani. Când aveam 13 ani, o mare nenorocire s-a abătut asupra familiei. An-ji a provocat moartea lui Gen-de. M-am înspăimântat la gândul că profeţia bunicului meu se adeverise; am strâns-o în braţe pe Mei-kun, sora mea mai mică, tremurând de frică.

An-ji şi Gen-de se luaseră la harţă, iar An-ji l-a lovit pe Gen-de şi l-a doborât la pământ. în cădere, Gen-de s-a izbit cu capul de una dintre stalagmitele din peşteră şi a rămas acolo. Un ofiţer de poliţie a venit să investigheze moartea lui, dar tatăl meu i-a ascuns adevărul, spunându-i că Gen-de s-a împiedicat, lovindu-se la cap în cădere. Dacă An-ji ar fi fost acuzat de uciderea fratelui său mai mic, ar fi fost trimis la închisoare şi nu ar mai fi rămas nimeni să se îngrijească de ogor. După ce ar fi ieşit din puşcărie, nu ar mai fi avut la ce să se întoarcă şi ar fi trebuit să-şi poarte singur de grijă.

La noi în sat erau foarte mulţi bărbaţi. Situaţia era atât de gravă încât într-un sat învecinat patru bărbaţi împărţeau o singură mireasă. Atât de săraci eram. Fraţii mei se certau pentru o mireasă; de aceea s-au luat la harţă. Gen-de făcuse glume proaste faţă de An-ji.

Dar, după ce An-ji l-a omorât pe Gen-de, s-a schimbat radical. A început să fie ca bunicul meu şi a refuzat să mai discute cu cineva. An-ji încă mai locuieşte în sat cu părinţii mei. Nu s-a însurat niciodată.

Poate că familia mea e blestemată. Ca urmare a înclinaţiei noastre spre violenţă, eu şi fratele meu mai mare am ajuns criminali. Drept pedeapsă, fratele meu îşi va petrece restul vieţii în singurătate şi într-o sărăcie lucie; iar eu, pentru că am ucis-o pe Yuriko Hirata, trebuie să fiu încarcerat într-o ţară străină. Scumpa mea soră mai mică a murit înainte de vreme în drum spre Japonia, iar acum nu mai am pe nimeni.

Poate că bunicul meu a fost forţat să plece din Fujian şi să se stabilească în Sichuan; dacă profeţiile nu i-ar fi fost atât de sumbre, dacă nu i-ar fi alungat pe toţi din preajma lui, poate că… ei bine, numai la asta mă gândesc de câteva zile încoace. Sunt sigur că bunicul meu a prevăzut dezastrul ce se va abate asupra familiei. De aceea şi-a găsit sfârşitul într-o stare deplorabilă ca de legumă, stând fără să spună nimic într-o peşteră întunecată.

Oricum, dacă bunicul meu ar fi zis: „Ucigaşul din familie eşti tu; ai grijă”, dacă m-ar fi avertizat, aş fi fost mai prudent. Nu m-aş fi dus în Japonia. Şi, dacă nu m-aş fi dus în Japonia, nu aş fi omorât-o pe Yuriko Hirata, sora mea mai mică nu ar fi murit şi eu nu aş fi suspectat de uciderea lui Kazue Sat5. M-aş fi angajat la o fabrică de lângă sat şi m-aş fi mulţumit cu un yuan pe zi. Aşa s-ar fi sfârşit viaţa mea. Mă simt copleşit de tristeţe când mă gândesc cum ar fi putut fi viaţa mea.

A fost îngrozitor ce i-am făcut domnişoarei Hirata. Nu am nici o scuză. Dacă ar fi posibil, mi-aş da viaţa asta nenorocită ca să trăiască ea din nou.

Totuşi, când aveam 13 ani, nu mi-aş fi închipuit că voi ajunge aşa. Pe atunci nu puteam să-l iert pe An-ji pentru ce făcuse. Nu suportam să-mi văd părinţii jelindu-mi fratele sau să aud bârfele răutăcioase pe care le spuneau vecinii despre noi. Îl uram pe An-ji. Dar sentimentele unui om sunt un lucru ciudat. În sinea mea mi-era milă de el.

Până la urmă, nu a comis o faptă de neînţeles. Chiar şi mie mi s-a părut destul de jignitor comportamentul lui Gen-de. Îi plăcea să-şi facă de cap şi să umble după femei. Fura bani de la tata, pe care-i cheltuia pe băutură. Era un coate-goale. Cică unii săteni îl prinseseră făcând sex cu caprele, iar vorbele pe care le-a auzit tata l-au făcut să roşească de ruşine.

Ca să fiu sincer, Gen-de ne făcuse într-atât de mult familia de râs, încât am fost uşurat că a murit, şi că An-ji, care urma să moştenească terenurile de la tata, a scăpat de puşcărie. Dacă An-ji ar fi fost încarcerat, eu aş fi primit pământurile, dar ar fi fost mai mult un blestem decât o bucurie. Dacă eram legat de o bucată de pământ, aş fi fost forţat să duc o viaţă grea fără să ştiu niciodată cum e lumea civilizată.

Chinezii săracii care trăiesc în regiunile centrale se bucură de un singur lucru: libertate. Dar atât. Cum nimeni nu ne lua în seamă, eram lăsaţi de capul nostru. Şi ţineam cu dinţii de libertatea noastră. Atâta vreme cât stăteam în ţara noastră, eram liberi să mergem unde vrem, să facem orice şi să murim ca animalele dacă asta ne doream. Dar atunci mă gândeam doar să plec de acolo şi să ajung la oraş.

După moartea fratelui meu, a trebuit să-i iau locul şi să am grijă de capre. Asta era dorinţa tatălui meu. Dar când am împlinit 18 ani, m-am angajat la o fabrică din apropiere unde se făceau pălării din paie şi

rogojini din nuiele. Am reuşit asta pentru că am vândut caprele când mama a început să sufere cu stomacul. Preferam să muncesc la fabrică, să fac obiecte din paie decât să am grijă de capre sau să muncesc pe ogor. Dar nu eram plătit cine ştie ce. Primeam un yuan pe zi. Dar şi această sumă modestă era o avere pentru o familie atât de strâmtorată ca a mea.

Cam pe atunci, cei doi fii mai mici de la ferma învecinată cu a noastră se pregăteau să plece la muncă într-unui din oraşele portuare. Ferma pe care o aveau nu era de ajuns ca să poată hrăni toată familia, iar în sat erau deja prea mulţi muncitori. Nu existau slujbe pentru tineri şi fete de măritat. Aşa că mulţi dintre ei umblau haihui prin sat, aşa cum făcuse şi Gen-de – punând ceva rău la cale, sărind la bătaie şi dând naştere la tot soiul de probleme.

Jian Ping, un tip pe care-l ştiam de când eram mic, s-a dus în Zhuhai în Guangtung, care mai târziu a fost declarată Zonă Economică Specială. Acolo s-a angajat la o companie de construcţii. Cu banii pe care i-a trimis în sat, familia lui şi-a putut cumpăra un televizor color, o motocicletă şi alte lucruri pe care cei ca noi le consideră un mare lux. Eram peste măsură de invidios.

Voiam să mă duc la oraş cât de repede posibil. Dar cum să strâng bani? Câştigam atât de puţin la fabrică – un yuan pe zi – încât nu aveam ce să economisesc. Dacă voiam să fac rost de bani, trebuia să mă împrumut. Dar de la cine? Nimeni din sat nu avea posibilităţi. însă trebuia să fac pe dracu-n patru ca să ajung la oraş, ca Jian Ping. Aceasta era dorinţa mea cea mai fierbinte.

în 1988, cu un an înainte de masacrul din Piaţa Tiananmen, se răspândise vestea prin sat că Jian Ping murise. Din portul oraşului Zhuhai se vedea Macao şi probabil că omul se înecase încercând să ajungă înot până acolo pentru a găsi libertatea. Cel puţin acestea erau informaţiile furnizate de persoana care scrisese scrisoarea prin care anunţase decesul lui Jian Ping.

Jian Ping îşi pusese documentele şi banii într-o pungă pe care apoi şi-a legat-o de cap. A aşteptat să apună soarele şi s-a îndreptat spre periferia Zhuhaiului. Apoi, cu ochii aţintiţi înspre Macao, a început să înoate. Era beznă, a înotat câţiva kilometri, intenţionând să intre pe furiş în apele teritoriale ale regiunii Macao. Pentru un japonez, ceea ce făcuse el ar părea cu siguranţă un gest necugetat. Dar eu îi înţeleg atât de bine gestul încât mi se frânge inima.

Zhuhai şi Macao sunt legate printr-o limbă de pământ. Poţi să fii pe o stradă din Zhuhai şi să vezi Macao. La mică distanţă, în faţa ta se întinde o altă ţară, locuită de aceiaşi oameni. Cazinouri. În Macao sunt multe cazinouri. Şi bani. Dacă ai bani, poţi să faci orice şi să te duci oriunde. În Macao oamenii se bucură de tot felul de libertăţi. Dar am înţeles că acea regiune liberă este apărată de paza de coastă şi înconjurată de garduri electrice. Oare mai există un asemenea loc crud pe pământ?

Dacă erai prins încercând să intri ilegal în Macao, am înţeles că erai trimis la închisoare, unde condiţiile erau groaznice. Erai pus într-o cameră foarte mică unde ploşniţe mari se târăsc peste tot şi

unde eşti nevoit să te lupţi cu alţii din celulă pentru luxul de a folosi toaleta plină cu rahat.

Dar în apă nu e nici un zid înalt. Valurile nu sunt îngrădite. M-am hotărât să încerc să înot şi eu pentru libertate. Voi înota până la Macao, poate până la Hong Kong.

în China, destinul unei persoane este determinat de locul naşterii; e clar ca lumina zilei. Jian Ping a fost dispus să-şi rişte viaţa ca să-şi schimbe destinul imuabil. Când am auzit ce se întâmplase, mi-am schimbat planul. Eram hotărât să-i iau locul lui Jian Ping, să înot în plin ocean, îndreptându-mă spre o ţară liberă unde puteam să câştig câţi bani voiam.

La sfârşitul acelui an, familia mea a luat în considerare o cerere în căsătorie pentru Mei-kun, sora mea mai mică. Cererea era avantajoasă pentru o familie ca a noastră, dat fiind că nu aveam resurse financiare. Deşi peţitorul era un bărbat de la noi din sat, provenea dintr-o familie relativ înstărită. Dar era o diferenţă mare de vârstă între ei. Mei-kun avea doar 19 ani, iar peţitorul 38. Bărbatul era scund şi avea o înfăţişare plăcută. Era de mirare că nu-şi găsise încă o soţie!

- Ai de gând să spui da? am întrebat-o pe sora mea. O să duci un trai mai bun ca până acum.

Mei-kun a coborât privirea şi a scuturat din cap.

- Nici nu-mi trece prin cap. II urăsc pe maimuţoiul ăla pitic, chiar dacă are bani mai mulţi ca noi. E atât de scund că tot trebuie să mă uit în jos la el! Nu mă duc. Dacă mă forţează, o să accept să muncesc pe ogor, dar atât. Nu o să ajung o femeie bătrână ca soră-mea.

M-am uitat lung la sora mea. Nu spunea ceva deplasat. Sora noastră mai mare – cu şase ani mai mare ca mine – se căsătorise cu un bărbat a cărui familie nu o ducea mai bine decât a noastră, îi turnase copii unul după altul, până când s-a uscat ca o băbuţă. Dar Mei-kun... Mei-kun era o fată adorabilă, atrăgătoare, lumina ochilor mei. Faţa îi era ovală, iar nasul subţire. Picioarele şi braţele îi erau lungi şi subţiri şi mersul graţios. Sichuan este renumit pentru femeile sale frumoase. Am auzit că în orice oraş din lume o fată din Sichuan este primită cu multă căldură. Sora mea mai mică moştenise de la bunicul ei spiritul de aventură. Era mai drăguţă decât fetele din satele învecinate; pe deasupra, şi foarte încăpăţânată.

- Dacă aş avea un peţitor ca tine, m-aş căsători, a continuat Mei-kun cu sinceritate. Am văzut toţi actorii la televizorul color pe care îl are familia lui Jian Ping, dar nu cred că arată nici unul mai bine ca tine.

Să-mi fie ruşine dacă par îngâmfat, dar trebuie să recunosc că oamenii din sat mă considerau un bărbat arătos. Bineînţeles că satul nostru era mic. Dacă mergeam într-un oraş mare, sunt sigur că aş fi dat peste bărbaţi mai arătoşi decât mine. Chiar şi aşa, complimentul surorii mele mi-a dat încredere. După ce am ajuns în Japonia, lumea îmi spunea adesea că arăt ca actorul Takashi Kashiwabara. Mei-kun s-a uitat în ochii mei şi mi-a spus:

- Ar trebui să apărem amândoi la TV Arătăm amândoi bine şi ştim cum să ne îmbrăcăm.

Pun pariu că am face mulţi bani dac-am juca în filme. Dar bineînţeles că nu vom avea nici o şansă atâta timp cât locuim într-un sat. Mai bine mor decât să rămân aici. Să mergem împreună la Guangzhou. Vorbesc serios. Ce zici?

Sora mea s-a uitat prin peştera unde locuiam – casa noastră întunecoasă, rece şi umedă. Afară îi auzeam pe mama şi pe An-ji discutând pe un ton trist despre zilele în care ar fi mai bine să semănăm meiul. Nu suportam să mai stau multă vreme aici. Mă săturasem. Pe când auzeam vocea lui An-ji, bănuiam că şi sora mea nutrea aceleaşi sentimente. Mi-a luat mâna într-a ei.

— Să plecăm de aici. Să mergem la oraş şi să trăim amândoi într-o casă din beton. O casă cu apă curentă, ceea ce va însemna că nu va mai trebui să cărăm apă de la fântână, o casă cu fire electrice prin pereţi, o casă luminoasă şi călduroasă, cu toaletă şi baie. Am putea să cumpărăm un televizor, un frigider şi o maşină de spălat. Ce extraordinar ar fi să locuiesc cu tine într-o asemenea casă!

Trăsesem curent în peşteră în urmă cu doi ani. Furasem nişte fire şi le montasem pe cel mai apropiat stâlp electric.

- Şi eu vreau să plec, crede-mă. Dar trebuie să economisim bani. Acum sunt lefter.

Sora mea s-a uitat la mine ca la un idiot.

- Despre ce vorbeşti? O să îmbătrânesc până strângi tu bani! Am auzit că, dacă mai aşteptăm mult, o să crească şi preţul biletelor de tren.

Şi eu auzisem acelaşi zvon. Cică biletele s-ar fi scumpit după Anul Nou chinezesc. Această veste mă motiva să plec şi mai devreme – cu siguranţă înainte să se scumpească biletele. Dar de unde să fac rost de bani? Atunci Mei-kun mi-a şoptit:

- Dacă accept să mă mărit cu tipul ăsta, va trebui să-mi dea nişte bani ca dar de nuntă. De ce să nu-i folosim?

Ceea ce-mi sugera sora mea era absurd, dar nu exista altă cale. Fără nici o tragere de inimă, am fost de acord să fugim cu banii acelui om.

Când peţitorul lui Mei-kun a auzit că ea era de acord să-l ia de bărbat, a fost în culmea fericirii. A adus banii pe care îi strânsese în decursul a zeci de ani. în total cam 500 de yuani, mai mulţi bani decât ar câştiga familia mea într-un an. Tatăl meu a fost încântat şi a pus banii într-un cufăr. Acolo erau când eu şi cu sora mea i-am furat. Am fugit din sat la o zi după Noul An chinezesc. Având grijă să nu ne vadă nimeni, ne-am dus repede spre staţia de autobuz de la periferia oraşului înainte de răsărit, dornici să prindem primul autobuz din acea zi.

Deşi era devreme, autobuzul era deja plin ochi. Şi ceilalţi auziseră că s-ar scumpi biletele de tren şi toată lumea voia să ajungă la oraş înainte să crească preţurile. Am reuşit cu chiu, cu vai să intrăm în autobuz cu bagajele grele. Trebuia să stăm în picioare tot drumul. Călătoria avea să dureze vreo două zile. Am ajuns până aici, am încurajat-o eu pe Mei-kun. încă puţin şi ajungem în Guangzhou, aşa cum am visat. I-am zâmbit.

Când autobuzul a ajuns în cele din urmă la ultima staţie – o gară părăsită de provincie —, a început să burniţeze. Mort de oboseală, m-am uitat

după un loc unde să ne adăpostim de ploaie, dar am văzut ceva atât de şocant încât am apucat-o strâns de mână pe Mei-kun.

O mulţime de oameni stăteau pe pământul îmbibat de ploaie din faţa gării. Erau vreo mie de oameni, mai mult tineri şi femei, peste care cădea ploaia, udându-le leoarcă hainele. Aşteptau răbdători trenul, ţinându-se de pungile de plastic pline cu ghivece, haine şi alte lucruri. Cum nu existau decât două hanuri, sigur nu mai era nici o cameră liberă. Nu am văzut nici un magazin, doar mulţi oameni aşteptând în dreptul gării cufundate în tăcere. Din mijlocul mulţimii de oameni uzi până la piele ieşeau din când în când vălătuci albi de respiraţie sau abur care se îndreptau în voie spre cer.

Nu numai autobuzul nostru ajunsese aici. După ce am coborât, au tras în staţie mai multe autobuze, fiecare la fel de plin ca ultimul. Oamenii din autobuze păreau să vină din sate şi mai îndepărtate şi sărăcăcioase ca al nostru. Numărul de oameni din faţa gării continua să crească. Era imposibil ca nou-veniţii să se apropie de gară. Se împingeau unii într-alţii şi uneori începeau să se înghiontească şi să se certe. Paznicii de la căile ferate se tot agitau pe acolo, dar nu prea aveau ce să facă.

Mi-am dat seama că am fi norocoşi dacă am reuşi să ne cumpărăm bilet, darămite să ne suim în tren. Mă simţeam copleşit. Nu puteam să ne întoarcem acasă după ce furasem banii de logodnă. Cred că şi sora mea cea puternică se simţea deznădăjduită, pentru că arăta de parcă îi venea să izbucnească în plâns.

- Ce ne facem? O să ne ia o săptămână doar să ne urcăm în tren! Şi, cât aşteptăm, o să vină şi mai mulţi oameni şi o să crească preţul biletelor!

- Ne gândim noi la ceva.

În timp ce încercam să o consolez pe sora mea, mă împingeam cu nepăsare în faţă, încercând să ne apropiem de gară. Oamenii au început să zbiere furioşi:

- Noi stăm la coadă! Duceţi-vă la capătul cozii! M-am uitat urât în direcţia de unde se auzeau vocile. În grup era o brută care avea chef de scandal. Dar sora mea i-a vorbit acelui bărbat cu o voce chinuită:

- O, Doamne! Mi-e foarte rău şi cred c-o să mor!

Neavând ce să mai facă, bărbatul s-a dat câţiva centimetri
într-o parte, dar fără tragere de inimă. Mi-am pus un picior pe locul liber, unde am aşezat oala de gătit. Când am avut suficient loc ca să stau jos, am luat-o pe Mei-kun în poală. Şi-a îngropat faţa în umărul meu şi a leşinat. Bănuiesc că în ochii celorlalţi păream un cuplu de îndrăgostiţi care se consolau unul pe altul. Dar eu şi cu sora mea eram atât de agitaţi încât puteam oricând să cedăm nervos. Eram aşa de emoţionaţi că nici nu puteam gândi limpede. Dar trebuia să aşteptăm trenul.

Uitându-se la oamenii de lângă noi, sora mea a murmurat:

- Toţi de aici par să aibă bilete. Trebuie să ne cumpărăm şi noi.

Ghişeul era deja închis. Am strâns-o pe sora mea de umeri ca s-o fac să tacă. Dacă rămâneam înghesuiţi, nu mai trebuia să ne cumpărăm bilet. Oricum, eram hotărât să nu-mi pierd locul, chiar dacă mă costa viaţa. Aveam de gând să mă sui în acel tren, chiar dacă însemna să strivesc capetele celor din jurul meu — de asta eram sigur.

Am aşteptat şase ore, iar între timp numărul oamenilor a crescut, fiecare din noi ţinând să ajungă la oraş ca să-şi găsească un loc de muncă.

în cele din urmă am auzit oamenii strigând:

- Vine trenul! Fermierii adunaţi în gară s-au ridicat nerăbdători în picioare. îngroziţi de mulţimea de pasageri, controlorii nu au mai cerut biletele. Câţiva oameni de pază erau de serviciu, dar nici teama de gloanţe nu putea să ne oprească. Cu toţii am început să ne apropiem de peron. Copleşiţi de numărul impresionant de oameni, frica se citea pe feţele celor de la pază. Ştiau că nu vor putea să oprească asaltul. Trenul de culoarea ciocolatei se apropia de peron, iar mulţimea a mai făcut câţiva paşi înainte de a ofta dezamăgită. Geamurile trenului erau atât de aburite încât era imposibil să vezi ceva înăuntru, în afară de braţele, picioarele şi bagajele oamenilor ce ieşeau pe fereastră. Trenul era deja supraaglomerat.

- Dacă nu facem ceva, i-am spus eu lui Mei-kun, în gara asta rămânem. Orice-ar fi, ţine-mă de mână. Ai înţeles. Ne vom sui în acest tren!

Am înşfăcat-o pe sora mea de mână şi ne-am pus catrafusele în faţă. Apoi am împins cu toată puterea. Poate că oala mea îi intra în spate şi de aceea bărbatul din faţa mea s-a uitat peste umăr, citindu-i-se durerea pe chip; şi-a pierdut echilibrul şi a căzut într-o parte. Treptat, zidul format din oameni a început să cedeze. Câţiva au căzut, dar am continuat să-mi croiesc drum spre tren fără să-mi cer scuze, călcând pe cei doborâţi la pământ.

îngroziţi de haosul creat, paznicii şi controlorii fugiseră de mult. Vag conştienţi de asta, am început să ne facem loc în continuare, suindu-ne peste oameni în timp ce alţii se urcau pe noi. Nu conta. Toţi aveau un singur gând în minte: să se suie în tren! Cu toţii eram foarte încrâncenaţi, nepăsându-ne ce se întâmpla cu alţii.

- Zhe-zhong! Zhe-zhong!

Am auzit ţipătul disperat al surorii mele. Cineva o apucase de păr şi o trăgea înapoi. în cazul în care cădea, ar fi fost călcată în picioare şi ar fi murit. Am lăsat din mână pungile pe care le ţineam şi am fugit în ajutorul ei, pocnind-o în faţă pe femeia care o apucase de păr până a lăsat-o. Femeii a început să-i curgă sânge din nas, dar nu-i păsa nimănui. Era o nebunie.

Nu pot să-mi găsesc vreo scuză în cazul în care comportamentul meu ar fi criticat. Eram într-o situaţie pe care nici un japonez nu o poate înţelege. Poate părea ridicol că nişte oameni se îmbrâncesc să se suie într-un tren supraaglomerat, dar pentru noi era o chestiune de viaţă şi de moarte.

Sora mea şi cu mine am reuşit să ne apropiem de tren. Dar am văzut în cel mai apropiat vagon o persoană care flutura un băţ din lemn deasupra capului, ameninţând să bată pe oricine încerca să se

suie. L-a lovit cu bățul pe bărbatul de lângă mine, care s-a rostogolit într-o parte. în acel moment roțile trenului au început să se învârtă. înnebunit, am sărit asupra bărbatului care ținea bățul în mână și, cu ajutorul unui om puternic de lângă mine, am reușit să-l dăm jos din tren. Apoi, folosindu-ne de oamenii care căzuseră de pe trepte, eu și cu Mei-kun am reușit să ne suim în tren. Și alții au încercat să ne urmeze exemplul, disperați să se urce după noi. Dar acum i-am luat locul bărbatului cu bățul și am început să-i împing. Când mă gândesc la ce-am făcut, mi se face pielea găină. Era o scenă desprinsă din iad.

Chiar și după ce trenul a plecat din gară, sora mea și cu mine eram încă extrem de agitați. Sudoarea ni se scurgea pe chipuri și ne-am uitat unii la alții. Părul lui Mei-kun era încurcat, iar pe față avea vânătăi și noroi. Cu siguranță nici eu nu arătam mai bine. Nu am spus nimic – nu aveam cuvinte ca să ne exprimăm sentimentele –, dar știam că gândeam la fel. Reușiserăm! Eram norocoși!

După puțină vreme, ne-am revenit. Eram din nou îngrămădiți cu alți oameni, neputând sta decât pe culoarele dintre banchete. Nu puteam să ne așezăm sau să ne întindem. După jumătate de zi aveam să ajungem la Chongqing. După încă două zile aveam să ajungem la Guangzhou. Nici unul din noi nu ieșise vreodată din sat și acum călătoream cu autobuzul și trenul pentru prima dată, îndreptându-ne spre un loc pe care nu-l mai văzuserăm niciodată. „Oare vom reuși să facem față stresului? mă întrebam eu. Și ce ne așteptă la destinație?”

- Mi-e sete, mi-a spus sora mea pe un ton smiorcăit, pe când se sprijinea de pieptul meu. Consumaserăm toată apa și mâncarea în autobuz. De teamă să nu ne pierdem locul în gară, nu am mai încercat să cumpărăm alte provizii. Nu am avut altă soluție decât să ne suim în tren iară nimic. M-am jucat cu părul încurcat al surorii mele, netezindu-l cum puteam eu mai bine.
- Rezistă.
- Știu. Mă întrebam dacă o să stăm tot drumul așa.

Sora mea s-a uitat împrejur. Unii pasageri care stăteau pe
culoar beau apă sau mâncau cu o mână gogoși cu pastă de fasole și cu alta se sprijineau ca să nu-și piardă echilibrul. Ne-a surprins o femeie care stătea și își legăna bebelușul. Țăranii chinezi sunt foarte rezistenți.

Un grup de patru fete, care nu păreau să aibă mai mult de 16-17 ani, stăteau împreună într-un colț de la capătul culoarului. Cu siguranță depuseseră eforturi să arate la modă, căci își puseseră fundițe roșii și roz în păr. Dar am văzut că fețele rotunde le erau arse de soare, mâinile înroșite de la degeraturi și mi-am dat seama că erau fete de la țară obișnuite cu condițiile vitrege ale muncii la câmp. Sora mea era mult mai drăguță decât ele; m-am simțit foarte mândru de ea.

Ori de câte ori se legăna trenul, fetele urâte țipau strident și se țineau de bărbații care stăteau în jurul lor. Sora mea se uita cu dispreț la ele. Una dintre fete a scos un borcan de Nescafe în care nu mai era cafea de multă vreme. II umpluse cu ceai făcut din

frunze, pe care-l sorbea cu gesturi teatrale de parcă ar fi vrut să o tachineze pe Mei-kun. Pentru noi, mărfurile de import, ca de pildă cafeaua instant, erau un lux. Văzuserăm doar borcane goale în casele bogătaşilor din satul nostru.

Sora mea se uita invidioasă la borcanul cu ceai. Când a văzut-o, fata s-a hotărât să înfigă şi mai mult cuţitul în rană, scoţând o mandarină din geantă şi decojind-o. Era una mică, dar mirosul dulce s-a răspândit în tot compartimentul. Ce parfum! Şi acum mi se umplu ochii de lacrimi doar gândindu-mă la acea scenă! Mirosul reprezenta diferenţa enormă dintre a avea şi a nu avea! Această diferenţă poate înnebuni pe cineva, îi poate tulbura viaţa. Nu cred că voi, japonezii, puteţi să înţelegeţi acest sentiment. Şi de aceea sunteţi mai norocoşi.

Mirosul mandarinei a dispărut dintr-odată, fiind înlocuit de o duhoare. Se deschisese uşa de la toaletă. Toată lumea s-a uitat în altă parte, lăsându-şi privirea în jos pentru că un ins care semăna cu un membru al bandelor yakuza ieşise de la toaletă. Majoritatea oamenilor din tren aveau pe ei uniformele murdare ale regimului maoist. Dar tipul acela purta un sacou gri şi elegant, un pulover roşu pe gât şi pantaloni negri largi. La gât avea o eşarfa albă. Hainele-i erau de calitate. Dar ochii îi străluceau ca lui Gen-de. Părea un tip dur. Când s-a deschis uşa toaletei, am văzut alţi doi bărbaţi înăuntru, îmbrăcaţi ca el şi fumând.

- Ticăloşii ăştia au acaparat toaleta şi acum nu mai poate s-o folosească nimeni, a mormăit cu asprime bărbatul de lângă mine. Era cu un cap mai scund decât mine.
- Păi şi noi ce să folosim?
- Podeaua.

Eram şocat. Dar când m-am uitat în jos mi-am dat seama că podeaua era deja udă. Mi s-a părut mie că simt un miros pestilenţial când ne-am suit în tren. Acum ştiam ce e: urină.

- Şi dacă trebuie să faci treaba mare?
- Păi... Bărbatul a râs şi am observat că nu avea decât un dinte în gură. Am o pungă de plastic, aşa că o s-o folosesc.

Iar, odată ce punga se va umple, o va lăsa pe podeaua trenului. Mai bine s-ar fi uşurat direct pe podeaua trenului.

- De ce nu faci în pumn? a intervenit adolescentul plin de coşuri din spatele meu.

Oamenii din jurul nostru au început să râdă, dar jumătate din ei păreau în culmea disperării. Era jalnic. Chiar dacă familia mea era foarte săracă şi trăia într-o peşteră, nici prin minte nu ne-ar fi trecut să ne murdărim casa cu propriile excremente. Oamenii nu trăiesc aşa.

- Aşa e în toate vagoanele?
- Da. Primul lucru pe care-l faci când te sui în tren e să te asiguri că ai toaletă. După aia un loc; te îndrepţi fix spre toaletă. Dacă trenul se aglomerează, ca acum, nu poţi ajunge la toaletă nici dacă e goală. Da, miroase urât. Dar, dacă aduci o scândură cu tine şi o pui deasupra găurii, măcar poţi să stai jos; poţi chiar să-ţi întinzi picioarele şi să dormi. Poţi să închizi uşa, asigurându-te că nu intră nimeni în afară de tine şi prietenii tăi.

Mi-am întins gâtul ca să arunc o privire prin tot compartimentul. Oamenii erau îngrămădiţi, stând pe culoare şi între scaune, iar copiii mici şi tinerele erau întinse în plasele pentru bagaje de deasupra scaunelor. Pe scaune puteau să stea patru oameni, faţă în faţă, dar nu vedeam decât părul negru al celor aşezaţi. Erau atât de înghesuiţi în scaune încât nu se puteau mişca, fiind forţaţi să se uşureze acolo, în văzul tuturor.

- Bănuiesc că bărbaţilor le e mai uşor, dar pentru femei e ceva mai greu.
- îi pot plăti pe indivizii ăia ca să folosească toaleta.
- Trebuie să plătească?
- Da, asta-i afacerea tipilor ălora: cer bani pentru toaletă.

M-am uitat pe furiş la acel yakuza. Probabil că se plictisise
în toaletă şi ieşise să mai arunce o privire. Se uita la grupul de fete, părând să le cântărească din priviri. Apoi s-a uitat la mama care-şi alăpta copilul. Când fetele s-au întors ruşinate, bărbatul şi-a îndreptat atenţia spre sora mea. Eram alarmat şi am încercat să o scot din raza lui vizuală. Frumuseţea ei începea să mă îngrijoreze. Omul se uita urât la mine. Mi-am plecat ochii.

Bărbatul a vorbit pe un ton ridicat:

- Trebuie să plătiţi 20 de yuani ca să folosiţi toaleta. Vrea cineva?

Douăzeci de yuani sunt cam 300 de yeni. Poate e o sumă mică. Dar eu câştigam doar un yuan pe zi când lucram la fabrică.

- E scump, a spus fata care mânca mandarina, provocându-l.
- Atunci nu vei folosi toaleta.
- Păi altfel murim.
- Treaba ta. N-ai decât să crăpi.

Bărbatul a scuipat uldmele cuvinte şi a trândt uşa în urma lui. Erau trei bărbaţi în acea toaletă minusculă. Oare ce făceau acolo? Habar n-aveam. Ştiam doar că era mai mult loc în toaleta aia decât pe culoar.

- Mi-aş dori să fiu bebeluş, a spus sora mea, uitându-se cu invidie la copilul din braţele mamei. Aş putea să port scutece, să sug la ţâţă şi să n-am nici o grijă! Faţa lui Mei-kun era palidă şi murdară. Avea cearcăne sub ochi. Nu era de mirare. înainte să aşteptăm ore întregi trenul, am stat înghesuiţi într-un autobuz. Eram istoviţi. I-am spus surorii mele să se rezeme de mine şi să încerce să doarmă.

Nu eram sigur cât timp trecuse, dar am văzut deasupra capetelor oamenilor soarele ce apunea. Nici un om nu scotea o vorbă, ci stăteau cu toţii unii într-alţii. Ne legănam în ritmul trenului de parcă eram o singură fiinţă. Sora mea s-a trezit şi

- Cât crezi că mai avem până la Chongqing?

Nu aveam ceas, aşa că nu ştiam. Bărbatul fără dinţi în faţă a auzit întrebarea.

- Mai sunt două ore până la Chongqing. Şi acolo vor fi oameni care o să vrea să urce. Va fi foarte interesant.

- O să putem să ne luăm de mâncare şi de băut la Chongqing? l-am întrebat.

Când a auzit întrebarea mea, omul fără dinţi a început să râdă.

- Astea-s visuri. Tu crezi că te mai poţi sui înapoi dacă te-ai dat jos? De asta mulţi şi-au adus apă şi mâncare cu ei.

- Oare e cineva dispus să împartă cu noi?

- Da, eu. M-am întors când am auzit pe cineva. Un bărbat într-o uniformă cârpită şi zdrenţuită flutura o sdclă jegoasă plină cu apă. Dacă-mi dai zece yuani, te las să bei.

- E cam mult.

- Atunci pune-ţi pofta-n cui. Atâta mai am şi nu-ţi dau de pomană.

- Atunci lasă-ne pe amândoi să bem pentru zece yuani. M-am uitat surprins la sora mea. Părea foarte hotărâtă.

- Te laşi greu. Bine, fie.

După ce ne-am înţeles, o femeie de la celălalt capăt al culoarului a ridicat o mandarină în aer şi a strigat:

- Dacă-mi dai zece yuani, e a ta.

Sora mea i-a răspuns scurt şi la obiect.

- îţi spun după ce beau. După aceea, mi-a dat mie sticla şi mi-a şoptit:

- Dacă eşti deştept, o să bei cât poţi de mult. Până la urmă, plătim zece yuani.

- Ai dreptate.

Expresia de pe chipul lui Mei-kun m-a şocat. Am dus sticla la gură şi am băut. Apa era caldă şi avea gust de rugină. Dar nu mai băusem nimic de jumătate de zi. Odată ce m-am apucat să beau, nu m-am mai putut opri.

- Gata! a strigat nervos bărbatul, dar eu am făcut pe prostul.

- îmi beau porţia, i-am răspuns. Oamenii din jurul nostru au râs batjocoritor.

- Dă-mi banii acum! s-a răstit bărbatul.

Am scos banii din buzunar. Aveam bancnote într-un fişic legat cu un elastic. Murmurul care s-a iscat la vederea bancnotelor era aproape asurzitor. Bineînţeles că nu voiam să le arăt străinilor câţi bani am la mine, dar altfel nu aveam cum să scot zece yuani din buzunar.

Mâna îmi tremura atât de tare încât abia puteam să număr bancnotele. Nu pentru că mă fixau toţi cu privirea, ci pentru că la mine în sat nu dădusem niciodată zece yuani pe ceva. Am auzit-o pe sora mea înghiţind în sec. Cred că şi ea era tulburată.

Ce absurd să dau atâţia bani pentru o înghiţitură de apă! Eram şocat de atâta răutate. Dar a trebuit să plătesc. Nesimţirea celor din jurul meu mă înmărmurea. Dar era o experienţă valoroasă. Ne îndreptam spre oraş, unde urma să vedem şi să auzim lucruri pe care nu ni le-am fi închipuit niciodată. Avusesem parte de o primă experienţă edificatoare. încă îmi amintesc cât de surprins am fost când am ajuns în Japonia şi am văzut cum arunca lumea banii în dreapta şi în stânga, fără nici o grijă. Eram atât de furios încât îmi venea să-i înjur pe toţi.

în orice caz, am numărat zece bancnote de un yuan, pe care i le-am dat bărbatului care ne lăsase să-i bem din apă. După aceea, omul a fost şi mai nervos.

- Te porţi ca un ţărănoi şi ai atâta mălai la tine, ticălosu' naibii! Trebuia să-ţi fi cerut mai mult!

Tânăra care încercase să ne vândă mandarina mai devreme a început să-l ia la mişto pe bărbat.

- Nu fi aşa lacom. Tu eşti de vină că nu ştii prima regulă a comerţului! Decât să-i critici pe ai noştri, mai bine ţi-ai da două în capul ăla sec! Poate ţi-o mai veni şi ţie mintea la cap!

Oamenii din jur au început să râdă.

- Ăştia doi sunt putred de bogaţi! Sigur au vreo 500 de yuani la ei! Bărbatul cu un singur dinte în faţă vorbea atât de tare încât se auzea în tot vagonul. Toată lumea a început să şuşotească şi să bombăne ceva. Cele patru fete s-au uitat fix la noi, cu gura căscată.

- Vezi-ţi de treabă, i-am spus bărbatului. Dar el a râs de mine de parcă eram idiot.

- Habar n-ai de nimic pe lumea asta, nu? m-a tachinat el. Trebuie să-ţi împărţi banii în mai multe fişicuri pe care să le pui în locuri diferite. Aşa că, dacă te jefuieşte cineva, să nu-ţi ia toţi banii.

- Aşa e. Aşa e. Oamenii din preajma bărbatului — oamenii care nu aveau nici o legătură cu treaba asta — au încuviinţat din cap. Domnul Dinte a continuat să facă mişto de mine.

- Cu siguranţă eşti de la ţară. Tu n-ai auzit de portofel? Pun pariu că vii dintr-un sat aşa de sărac, că nu mai sunt fete de măritat.

- Cine ştie cunoaşte. Dar ce mai puţi! N-ai făcut o baie niciodată în viaţa ta? Sau la tine e un obicei să te pişi pe jos? Am să-ţi cer o favoare. Ia naibii mâna de pe curu' meu! i-a strigat sora mea.

Când au auzit cum i-a răspuns sora mea, restul oamenilor din vagon au izbucnit în râs. Domnul Dinte s-a făcut roşu ca sfecla la faţă şi a coborât privirea în pământ de ruşine. Eu am luat-o pe sora mea de mână.

- Tare bine i-ai mai zis-o, Mei-kun!

- Zhe-zhong, nu poţi să laşi oamenii să-ţi vorbească aşa. Acuşi o să se arunce cu toţii la picioarele noastre. O să fim vedete de cinema, îndrăgite de toată lumea şi putred de bogate.

Sora mea mi-a dat un ghiont în spate cu cotul ca să se facă înţeleasă. Da, avea dreptate. Ajunsesem să depind în viaţă de limba ascuţită şi de caracterul puternic al lui Mei-kun. Dar am ajuns în ţara asta străină fără ea. Sper să înţelegeţi cât de greu mi-a fost, cât de pierdut m-am simţit.

Mai târziu, trenul s-a oprit brusc şi pasagerii au fost azvârliţi în faţă. Afară vedeam stâlpi de telegraf şi luminile clădirilor înalte. Era un oraş. începeam să fiu agitat. Ajunseserăm la Chongqing! E Chongqing! Chongqing! Oamenii de lângă mine au început să facă o zarvă de nedescris.

Domnul Dinte, care nu mai scosese o vorbă după ce îl făcuse de râs sora mea, a spus în spatele meu:

- Voi doi n-aveţi bilete, nu? Ştiu că v-aţi strecurat în tren fără să vă luaţi. Mi-a fluturat un bilet

roz în faţă. Dacă n-aveţi bilet, vă dau jos din tren şi vă bagă la mititica.

Mei-kun s-a uitat îngrozită la mine. în acel moment, trenul intra în gară. Chongqing era un oraş mare, dar prima gară în care se oprea trenul era în direcţia sud. Pe peron era o mulţime de oameni, cu toţii fermieri, care aşteptau să se suie în tren. Au început să urce. Cel ce semăna cu un yakuza a luat de pe jos un băţ gros şi a venit spre mine. Credeam că o să ameninţe cu băţul pe oricine voia să se suie în tren, dar mi l-a dat mie.

- Ajută-mă şi pe mine, te rog.

N-am avut de ales şi a trebuit să-i fac pe plac. Mă pregăteam să intru în acţiune, dar, când s-a deschis uşa, nu era acolo nimeni care să se urce. Am fost luat prin surprindere. Apoi a apărut în faţa mea un om tânăr de la pază cu un pistol în mână, aşa că am pus băţul jos lângă mine.

Tânărul a strigat cu asprime:

- Control. Biletele la control. Dacă n-aveţi bilet, daţi-vă jos din tren. Pasagerii de lângă mine şi-au ridicat tichetele roz deasupra capetelor. Sora mea şi cu mine ne uitam în jos. Eram singurii fără bilet printre acei oameni înghesuiţi ca sardelele.

- N-ai bilet? Am început să-i explic poliţistului gării că nu avusesem timp să cumpăr, dar tipul care semăna cu un yakuza m-a ţinut în lături cu o mână.

- Plăteşte oricât ar costa.

Paznicul s-a întors imediat spre reprezentantul gării de lângă el, şoptindu-i la ureche. După ce s-au consultat, mi-a spus cu asprime:

- 200 de yuani până la Guangzhou. Biletul nu costa mai mult de 300 de yuani de persoană.

- Târguieşte-te! am auzit pe cineva din vagon.

- 200 de yuani pentru două persoane, i-am spus.

- Dă-te jos din tren, mi-a spus reprezentantul gării. Eşti arestat pentru că te-ai suit în tren fără bilet.

Paznicul a îndreptat pistolul spre mine.

Disperat, am încercat din nou.

- Vă dau 300 de yuani pentru două bilete.

- Costă 400 de yuani pentru două persoane.

- Păi, nu e bine. 350 de yuani pentru două bilete?

Paznicul a avut din nou un schimb de replici cu reprezentantul gării. După un minut, s-a întors cu o expresie solemnă pe faţă şi a dat din cap că da. Când am scos banii din buzunar, reprezentantul gării mi-a pus în mână două bilete subţiri din hârtie roz şi a închis uşa.

Eu şi cu Mei-kun am suferit de foame şi sete în drum spre Guangzhou, nedorind să cumpărăm apă sau hrană de la pasageri. Mâinile abia încetaseră să-mi tremure de la chinul de a-mi fi numărat banii în faţa celorlalţi. Dar nu mai aveam decât puţini bani. Eram cuprins de remuşcări. Dacă m-aş fi gândit să fac provizii de apă şi mâncare înainte de a ne sui în tren, nu ar fi trebuit să risipesc din cadoul de logodnă al surorii mele. Eram cu siguranţă naiv. De ce nu mi-am închipuit că alţii, mulţi alţii, vor încerca să plece la oraş, ca noi? Când am ajuns la Guangzhou, mai aveam înjur de 100 de yuani.

în satele de fermieri din China trăiesc peste două sute şaptezeci de milioane de oameni, mult mai mult decât poate hrăni suprafaţa arabilă a ţării. Fermele produc suficient pentru doar o sută de

milioane, mai puţin de jumătate. Din cei o sută şaptezeci de milioane de oameni, aproape nouăzeci de milioane lucrează în fabrici din partea locului de unde sunt. Ceilalţi optzeci de milioane nu au de ales decât să plece la oraş şi să-şi caute de lucru. Surplusul de forţă de muncă era cunoscut în China sub numele de „fluxul orb". Bineînţeles că acum se numeşte „bazinul clasei muncitoare". Dar *fluxul orb* surprinde mai bine realitatea unui popor disperat care bâjbâie în beznă, chinuindu-se să urmărească lumina strălucitoare emisă de banii care se găsesc în oraş.

Am aflat toate acestea în tren de la studentul cu faţa plină de coşuri care stătea în spatele meu. îl chema Dong Zhen. Era înalt şi deşirat, cu umeri osoşi ce ieşeau în afară ca un umeraş. Pe faţă avea şi bube infectate din care se prelingea puroi galben.

- Zhe-zhong, m-a întrebat Dong Zhen, poţi să ghiceşti câţi oameni vor migra de la Sichuan spre Guangzhou după Anul Nou chinezesc?

Am scuturat din cap. Eram dintr-un sat cu patru sute de locuitori. Mi-era imposibil să-mi închipui aşa un număr mare de oameni. Chiar dacă mi-ar fi spus că erau toţi locuitorii Provinciei Sichuan, n-ar prea fi contat pentru mine, pentru că nu văzusem niciodată vreo hartă.

- Nu ştiu.
- Cam nouă sute de mii de oameni.
- Păi şi unde se duc toţi?
- Ca şi tine — la Guangzhou şi Zhu Jiang, în delta fluviului Pearl.

Nu-mi venea să cred că vor fi suficiente locuri de muncă dacă peste nouă sute de mii de oamenii se înghesuiau în acelaşi oraş. Călătoream cu autobuzul şi trenul, dar tot nu aveam idee cum arată un oraş.

- Oare e acolo un loc în care să ne găsim mai uşor de lucru?

Dong Zhen a râs.

- Chiar eşti prost. N-o să te ajute nimeni. Trebuie să te descurci singur.

Când am auzit asta, m-au cuprins îndoielile. Până acum îngrijisem capre şi făcusem pălării de paie. Oare ce slujbă puteam să-mi găsesc? Mi-am amintit că Jian Ping, prietenul meu, lucrase în construcţii, aşa că l-am întrebat pe Dong Zhen:

- Dar în construcţii?
- Asta poate face oricine, aşa că se bat mulţi pe un loc.

Dong Zhen a luat o gură de apă din ploscă, după care mi-a
răspuns. M-am uitat cu poftă la apă.

- Vrei o gură? m-a întrebat el. Şi m-a lăsat să beau. Apa era stătută şi mirosea a peşte, dar eram mulţumit că am putut să beau fără să plătesc. Dintre toţi cei aflaţi în vagon, doar Dong Zhen se ducea la universitate. Mă gândeam că, făcând parte din intelectualitate, i-ar putea dispreţui pe simplii fermieri, dar Dong Zhen era surprinzător de binevoitor.

- Sunt sigur că într-o parte a oraşului se recrutează lucrători cu ziua. Ar trebui să te duci acolo şi să aştepţi. Am auzit că, dacă ai o lopată şi unelte la tine, te angajează pe loc.

- Dar sora mea mai mică? Ce slujbă şi-ar putea găsi?

- Femeile se pot angaja ca baby-sitter, femei de serviciu, infirmiere, spălătorese şi chiar ajutoare de autopsieri la morgă. Se mai pot angaja ca ghizi la crematoriu, chelneriţe la ceainării şi aşa mai departe – toate sunt prost plădte.

- Dar tu cum de ştii atâtea?

- E la mintea cocoşului. Dar cred şi eu că par inteligent pe lângă dne — tu nu prea şui multe! O să vezi tu. Tipii care vin la oraş să-şi caute de lucru vorbesc mult, iar veştile circulă. Curând ai să auzi tot ce vrei să ştii.

Dong Zhen s-a aplecat spre mine.

- Mei-kun nu prea pare genul care să facă asemenea treburi plicticoase, mi-a şoptit el la ureche.

Mei-kun se dusese la toaletă, iar acum mi-am dat seama că nu se întorsese încă. M-am uitat în jur şi am văzut-o stând lângă toaleta a cărei uşă era deschisă, vorbind binedispusă cu tinerii din banda aceea de răufăcători. Ce-o fi fost atât de amuzant? mă întrebam eu. începuseră cu toţii să râdă. Toţi călătorii din tren s-au întors – de parcă primiseră un semnal – şi s-au zgâit la cei patru. Nu am slăbit-o pe Mei-kun din priviri pe când se uita la tânărul yakuza. Flirta cu el. Mi se făcea rău. Dong Zhen mi-a dat un ghiont în spate.

- Cred că surioara ta se împrieteneşte cu gangsterul.

- Nu, nu cred. Nu vrea să dea bani pe toaletă, aşa că încearcă să-l manipuleze.

- Pare foarte pricepută. Uite, a şi pus mâna pe el!

Sora mea îl bătea uşor pe braţ pe yakuza şi râdea. El se prefăcea că-l doare, tresărind exagerat.

- Las-o moartă.

Dong Zhen şi-a dat seama că sunt supărat şi a început să mă tachineze.

- Doamne, parcă aţi fi amanţi, nu fraţi!

Atinsese o coardă sensibilă. M-am făcut roşu ca sfecla de ruşine. Da, mi-era ruşine să recunosc, dar eram foarte ataşat de Mei-kun. Când am lucrat la fabrica unde făceam pălării de paie, erau zece fete angajate pe lângă bărbaţi. Toate erau adolescente. Mă strigau şi se ţineau după mine peste tot, dar nu mă interesa câtuşi de puţin. Nici una dintre ele nu se compara cu Mei-kun.

- La cum merge treaba, cred că sora ta o s-o şteargă cu gangsterul ăla.

- Mei-kun n-ar face ceva atât de prostesc.

Nu mi-a trecut prin cap că vorbele lui Dong Zhen se vor adeveri aşa repede, dar, când trenul a ajuns în cele din urmă în gara de la Guangzhou, sora mea a sărit bucuroasă pe peron şi mi-a spus încântată:

- Zhe-zhong, te superi dacă ne luăm la revedere?

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

- Eşti sigură? am întrebat-o din nou şi din nou.

- Da, deja mi-am găsit o slujbă, mi-a spus ea foarte mândră de ea.

- Ce fel de slujbă?

- într-un hotel de primă mână.

Obosit şi flămând după două zile şi nopţi petrecute pe tren, m-am împiedicat pe peron.

- Tipii ăia mi-au zis că mă ajută să-mi găsesc o slujbă, aşa că mă duc cu ei. Mei-kun mi l-a arătat pe yakuza şi pe cei doi prieteni ai lui. M-am dus la ei. Arătând spre bărbatul care-mi dăduse băţul la Chongqing, l-am întrebat furios:

- Ce naiba vrei cu sora mea?

- Tu trebuie să fii Zhe-zhong. Mă cheamă Jin-long. Sora ta mi-a spus că-şi caută serviciu, aşa că o să-i prezint pe cineva. Poate lucra la Hotelul White Swan. Toată lumea vrea să se angajeze acolo. E cu siguranţă ziua ta norocoasă. Jin-long şi-a potrivit fularul alb de la gât când mi-a răspuns.

- Unde e Hotelul White Swan?

- E un hotel de lux construit pe insula Shamian.

- Shamian?

Jin-long s-a uitat la sora mea şi la mine şi a izbucnit în râs.

- Da' prost mai eşti! Mei-kun a început să râdă şi ea de mine. Atunci mi-am dat seama că sora mea era furioasă pe mine: pentru că m-am suit în tren fără să ştiu ce fac, pentru că am cheltuit 400 de yuani.

Am apucat-o furios de umăr.

- N-ai idee în ce belele poţi să te bagi! E gangster. Tu chiar nu pricepi? Nu există nici un hotel de lux, ci doar o păcăleală ca să ajungi să te prostituezi.

Sora mea părea tulburată de ce-i spusesem. Dar Jin-long s-a scărpinat la nas şi mi-a răspuns de parcă îl jignisem:

- Nu mint. Sunt prieten cu bucătarul hotelului, aşa că am relaţii. Dacă îţi faci griji, vino la hotel.

Când Mei-kun a auzit ce spusese el, mi-a întins mâna:

- Dă-mi jumătate din banii rămaşi.

Nu aveam de ales şi a trebuit să fac întocmai. Am numărat jumătate din cei 100 de yuani şi i-am dat. După ce şi i-a vârât în buzunar, s-a uitat fericită la mine.

- Zhe-zhong, să mai treci pe la mine!

M-am uitat la sora mea cum traversa peronul alături de Jin-long şi de prietenii lui în timp ce i se bălăngănea geanta în care avea toate lucrurile. Apoi a ieşit pe poartă şi s-a făcut nevăzută. Trebuia să-mi apăr surioara, dar nu eram eu cel care depinsese de ea? Deodată, m-am simţit de parcă îmi fusese smuls un braţ. Eram împietrit. O mulţime de călători istoviţi treceau pe lângă mine, împingându-mă, căci se grăbeau să iasă din gară.

- Ce surprins am fost! Sora ta nu-i genu' care să stea pe gânduri, nu-i aşa?

Vorbea Dong-Zhen.

- Am făcut-o de oaie.

La auzul răspunsului meu rostit cu un fir de voce, Dong Zhen s-a uitat compătimitor la mine.

- Aşa merg lucrurile. Eu de la bun început am fost sin- gur-singurel. Mai bine te duci să-ţi cumperi o lopată, m-a sfătuit Dong Zhen şi a dispărut apoi în mulţime, împingându-se cu umerii săi osoşi. După ce mi-am mai revenit, mi-am dat seama că eram leoarcă de transpiraţie. Era doar începutul lui februarie, dar Guangzhou era mult mai la sud decât Sichuan, iar vremea mult mai călduroasă.

Am plecat, lăsând în urmă gara din Guangzhou. Bărbaţii şi femeile care treceau pe lângă mine erau stilaţi şi mergeau încrezători şi mândri. Clădiri înalte, atât de mari încât puteau fi palate, tronau deasupra capului meu; soarele care se reflecta în geamuri mă orbea. O bătrână care se uita dezgustată la mine, care stăteam ţăpăcit pe trotuar, mi-a arătat un pod pietonal. Un furnicar de oameni era pe pod, traversând strada. Am urcat scările şi am traversat şi eu, dar eram atât de istovit şi flămând încât îmi tremurau genunchii. Trebuie să mărturisesc că începeam să nutresc o ură profundă pentru sora mea. Mă trădase.

În acel moment, un poliţist a apărut în faţa mea, ba- rându-mi drumul. Amintindu-mi de incidentul de la gara Chongqing, i-am dat imediat bărbatului cinci yuani şi l-am rugat să mă ducă în locul unde se angajau muncitori cu ziua. Şi-a băgat banii în buzunar fără să clipească şi mi-a spus ceva. Dar nu înţelegeam o iotă din ce zicea. Vorbea în dialect cantonez. M-am făcut roşu ca racul. Eram în China, dar uitasem că aici oamenii vorbesc alt dialect. Muncitor cu ziua! Muncitor cu ziua! Am tot strigat de nenumărate ori ca să mă fac înţeles, iar, în cele din urmă, am început să imit săpatul cu lopata. Poliţistul mi-a indicat piaţa din faţa gării.

în cele din urmă, mi-a picat fisa. Gara era locul de unde se recrutau muncitorii. Dat fiind că eram atât de mulţi, ar fi fost un miracol să găsesc un loc de muncă. Şi, cât aşteptam să fiu ales, aveam să cheltuiesc toţi banii rămaşi şi, dacă mă părăsea norocul, aş ajunge să cerşesc. Sunt genul de persoană care trebuie mereu să meargă înainte. Nu pot să stau liniştit şi să aştept.

Fermierii care veniseră la oraş în căutare de muncă nu prea aveau de ales şi trebuiau să doarmă pe stradă, dar eu nu voiam să am parte de aceeaşi soartă. Viaţa noastră era aproape la fel ca în sat, când ne rugam să plouă. Ne lăsam la cheremul toanelor naturii, depinzând de mila cerească pentru a supravieţui. Eu voiam să fiu altfel. Aveam de gând să caut de muncă de unul singur. Cel puţin asta mi-am spus ca să-mi dau curaj. Nu voiam să fiu doar un alt neica-nimeni din faţa gării. Trebuia să plec de lângă ei. Mergeam hotărât pe stradă, paralel cu maşinile şi motocicletele.

în cele din urmă, am ajuns într-un punct în care traficul nu era aşa congestionat. Eram pe un bulevard pe care se înşirau platani cât vedeai cu ochii. Pe ambele părţi ale bulevardului erau case vechi de pe care se scorojea vopseaua. Faţada fiecărei case era îngustă, iar la ferestrele de la etajul doi proprietarii puseseră obloane de lemn. Casele erau construite în culori vii specifice sudului Chinei, căci la mine în sat nu văzusem aşa ceva. Pe când mergeam pe bulevard, încercam să mă gândesc ce simţeau locuitorii din Guangzhou. Iernile sunt blânde, vegetaţia luxuriantă – ce loc minunat în care să trăieşti!

Fusesem mereu foarte invidios pe oamenii care duceau un trai îmbelşugat în oraşele portuare. Pe când mergeam fără ţintă pe bulevard, îmi simţeam inima mai uşoară şi mai pură pe măsură ce înaintam. Simţeam cum îmi revine treptat curajul. Eram tânăr. Eram în putere. Nu eram nici urât, nici prost. Mă

vedeam dând lovitura aici în oraş şi trăind într-o casă ca acelea. Dacă-mi dădea cineva o şansă, puteam să fac orice.

Am intrat pe o stradă modernă. Fete cu păr lung mâncau îngheţată şi treceau pe lângă mine. Tinerii purtau blugi mulaţi. M-am oprit în faţa vitrinei unui magazin în care erau expuse coliere strălucitoare din aur. într-un restaurant am văzut un acvariu plin cu peşti graşi şi creveţi mari. Oamenii din local mâncau cu poftă carne prăjită şi peşte. Cât de gustos arăta totul!

Soarele apunea. Mă epuizase agitaţia oraşului, aşa că m-am aşezat la marginea străzii. Mi-era sete şi foame, dar nu voiam să arunc banii pe prostii. Nu mai aveam decât 50 de yuani, din care deja cheltuisem cinci. Un copil a trecut cu bicicleta pe lângă mine, aruncând o sticlă de suc la marginea drumului. M-am grăbit să o ridic şi am golit lichidul rămas pe fund. Era coca-cola. Mai era doar un pic, dar nu voi uita niciodată cât de delicios a fost – ca un medicament dulce. Am pus apă de la robinet în sticlă şi am băut până când am reuşit să îndepărtez gustul cel dulce.

Trebuia să câştig bani. Voiam să beau coca-cola în fiecare zi a săptămânii, până când mă săturam. M-aş fi dus la restaurantul pe lângă care trecusem ca să cumpăr mai multe sticle. Aş mânca din mâncarea lor delicioasă şi aş locui într-una dintre casele alea vechi şi încântătoare. Am început să merg din nou cu un pas ferm.

în cele din urmă, am ajuns la un şantier. M-am întrebat dacă nu cumva plecase toată lumea acasă. Un grup de bărbaţi îmbrăcaţi cu haine jegoase – cu siguranţă muncitori cu ziua – depănau poveşti şi râdeau. Unul dintre ei a arătat cu degetul lui murdar într-o direcţie şi mi-a spus:

- Du-te înapoi pe bulevardul Zongshan şi ia-o spre est. Vei ajunge la Zhu Jiang – e un râu mare. De pe mal se recrutează muncitori.

I-am mulţumit bărbatului. Când s-a întors la prietenii lui, a luat o lopată şi apoi a rupt-o la fugă.

în scurt timp am găsit locul de unde se angajau muncitorii. De-a lungul drumului era un zid din ciment, iar peste acesta am văzut apele maronii ale fluviului Pearl. Douăzeci-treizeci de oameni ajunseseră deja acolo. Pe margini erau cocioabe făcute din resturi de cherestea şi saci vechi din ciment: bărăci improvizate pentru muncitori. Pe drum era şi un stand cu mâncare. Neavând ce face, bărbaţii fie vorbeau tare, fie stăteau pe vine, epuizaţi.

- De aici sunteţi aleşi pentru muncă? l-am întrebat eu pe un puşti.

- Da, mi-a răspuns el brusc. Se uita cu invidie la lopata mea. Am înşfacat-o, pregătit să mă lupt cu el dacă încerca să mi-o ia. Voiam să mă asigur că eram unde trebuia, aşa că am continuat să-l descos.

- Pot să mă aşez şi eu la coadă?

- Trebuie să ajungi devreme ca să fii ales, dar, dacă vrei să stai la coadă, n-o să se supere nimeni. Oricum n-o să mai rămână slujbe până se ajunge la noi.

Deci aşa funcţiona. Tipul era prea în spatele cozii ca să fie ales azi, dar a doua zi urma să fie în faţă. Dacă nu găseai de lucru într-o zi, în următoarea aveai toate şansele. Dar, paradoxal, dacă erai ales, a doua zi nu mai aveai succes. Se pare că singura metodă prin care să obţii o slujbă era să ajungi în faţă.

- Mâine la ce oră încep angajările?

- Nu există o oră anume. Trimit un camion care se umple cu muncitori şi gata. Dacă nu eşti în camion, nu primeşti de lucru. Nu-ţi poţi permite să greşeşti.

M-am aşezat chiar în spatele bărbatului. Poate mă ajungea din urmă oboseala, dar am adormit exact unde eram, cu braţele în jurul lopeţii.

M-au trezit frigul şi vocile oamenilor. Se crăpa de ziuă, iar cerul albastru se întindea în faţa ochilor mei. M-am mirat că dormisem toată noaptea pe suprafaţa tare şi rece a zidului de susţinere. M-am ridicat în picioare şi am văzut câteva sute de bărbaţi agitându-se împrejur ca şi cum selecţia muncitorilor ar fi început în orice clipă. M-am frecat la ochi şi am băut din sticlă. Tocmai atunci a venit un camion în viteză spre noi.

- Se caută tâmplari şi culi[1] pentru construcţia unui pod! a strigat bărbatul aflat în camion. Cincizeci de bărbaţi.

Când l-au auzit, oamenii au început să alerge înspre el fluturând din mâini. Folosindu-se de un băţ lung ca să-i ţină la distanţă, bărbatul a continuat:

- Doar cei cu lopeţi sau târnăcoape.

Am alergat în faţă. Bărbatul s-a uitat la dimensiunea lopeţii din mâna mea şi a dat din cap. Apoi mi-a făcut semn din cap să mă sui în camion. După ce a făcut acest gest, toţi bărbaţii de lângă camion au început să se urce, înghiontindu-se şi împingându-se, fiecare hotărât să prindă un loc de muncă. Bărbatul nu prea avea cum să-i ţină la distanţă. Camionul se zguduia. Câţiva oameni au căzut sau au fost împinşi. Exact ca la tren. Camionul era plin şi, când n-a mai putut să se suie nimeni, a demarat. Unii bărbaţi au căzut când camionul s-a înclinat şi a virat, dar nimănui nu părea să-i pese. Am strâns lopata la piept, atent ca nu care cumva să mi-o şterpelească cineva. Briza rece a dimineţii îmi înţepa obrajii.

Am lucrat trei luni în construcţii. Era o muncă simplă, dar obositoare. Lucram de la 7.00 dimineaţa până la 5.00 după-amiaza. Amestecam cimentul sau cărăm traverse din fier. Făceam un efort supraomenesc şi câştigam 17 yuani pe zi. Nu credeam că e suficient, aşa că, odată ce terminam treaba, mă duceam în oraş şi căutam slujbe cu jumătate de normă: om de serviciu sau gunoier. Eram mulţumit de cum mergeau lucrurile, pentru că aveam un salariu de şaptesprezece ori mai mare decât cel de la fabrica de pălării de paie. Nu se comparau avantajele lucrului la oraş cu cele de acasă şi eram tare bucuros.

Pentru a economisi bani, adunam cheresteaua şi plasticul de pe şantier şi foloseam materialele ca să-mi ridic o baracă acolo unde erau selectaţi muncitorii. Stăteam acolo toată noaptea, aşa că, atunci când

1 Muncitor asiatic necalificat, care lucrează (cu ziua) pentru o remuneraţie mică. (n.tr.)

venea camionul de dimineaţă, reuşeam să alerg şi să mă aşez la coadă. Ceilalţi bărbaţi care stăteau acolo erau buni la suflet. Dacă făceau o tocană din măruntaie de porc, îmi dădeau şi mie. Sau mă chemau când mai împărţeau o sticlă de vin ieftin. Doar cei din Provincia Sichuan făceau aşa ceva. De aceea aveam încredere numai în cei din regiunea noastră care vorbeau aceeaşi limbă ca mine.

După ce am reuşit să strâng 1 000 de yuani, m-am hotărât să nu mai lucrez în construcţii. Nu mai voiam să stau într-o baracă. În plus, ori de câte ori mă duceam în oraş să mă mai distrez, vedeam bărbaţi de vârsta mea cu femei şi toţi păreau mult mai fericiţi decât mine. Voiam să-mi găsesc o slujbă la oraş – ceva mai uşor şi mai interesant. Dar un muncitor cu ziua poate să facă doar o treabă periculoasă, murdară sau grea. Era la fel şi la oraş. Din acest punct de vedere, China e la fel ca Japonia. Ca să primesc un sfat, m-am hotărât să o caut pe sora mea. Până atunci nu o făcusem, pentru că eram supărat pe ea că mă părăsise.

M-am dus pe bulevardul Zhongshan şi mi-am cumpărat un tricou şi o nouă pereche de blugi. Nu voiam să o fac de râs apărând în hainele rupte din timpul serviciului. Întrucât lucrasem în construcţii, pielea mi-era bronzată, iar trupul plin de mușchi. Mi-am închipuit că, atunci când Mei-kun mă va vedea arătând aşa viril şi cu un aer de orăşean, va fi impresionată. Ardeam de nerăbdare să mă confrunt cu Jinlong, căci eram încă furios că o luase pe sora mea. Nu uitasem nici o secundă cât de hotărât era, cât de sigur pe el.

Era o zi călduroasă de la începutul lui iunie. Eu duceam o plasă cu un tricou roz în ea, un cadou pentru sora mea, şi mergeam pe bulevardul Huangsha, paralel cu fluviul Pearl, spre Hotelul White Swan. Hotelul trona peste insula Shamian. Era imens, având cel puţin treizeci de etaje. Cum mă uitam în vârful clădirii albe, mă simţeam foarte mândru că sora mea mai mică, Mei-kun, lucra într-un loc aşa de elegant. Dar m-am simţit aşa de nelalocul meu când am văzut turiştii străini intrând şi ieşind din hotel, plimbându-se pe acolo, încât mi-a fost foarte greu să intru prin minunatele uşi din faţă. Patru portari îndesaţi stăteau pe aleea din faţa hotelului, fiecare îmbrăcat într-o uniformă maro. Se uitau bănuitori la mine. Portarii îi întâmpinau pe oaspeţii care veneau cu taxiul şi îi pofteau înăuntru. Când turiştii străini se întorceau la hotel pe jos, portarul le vorbea într-o engleză fluentă. Portarilor nu cred că le-ar fi plăcut să-i întreb ceva, aşa că am abordat un bărbat care se îngrijea de grădina de lângă uşile de la intrare. După comportament şi trăsături, nu părea de prin partea locului.

- Zhang Mei-kun lucrează aici şi mă gândeam că poate ştiţi cum să dau de ea.

- Să-i spun că ai venit? mi-a răspuns bărbatul în accentul nord-estic din Beijing. Şi-a pus grebla jos şi dus a fost. L-am tot aşteptat, dar nu s-a întors. M-am uitat la soarele care se oglindea în fluviul Pearl, fiindu-mi din ce în ce mai teamă. În cele din

urmă, am simţit cum mă bate cineva pe umăr. Era grădinarul. Mi-a vorbit pe un ton compătimitor:

- Se pare că Zhang Mei-kun nu lucrează aici. Am rugat pe cineva de la resurse umane să caute numele, dar nu i l-a găsit nicăieri. îmi pare rău.

Eram şocat, dar bănuiam ceva. Nimeni nu e aşa de norocos. Eram din ce în ce mai sigur că sora mea fusese păcălită de Jin-long, dar ce puteam să fac? Dându-mi seama că nu aveam s-o mai văd niciodată pe Mei-kun, au început să-mi curgă lacrimile pe obraji.

- Ştii ceva de un tip pe nume Jin-long? E un tip masiv care arată ca un gangster. Spunea că are un prieten care lucrează aici la bucătărie.

- Care-i numele lui de familie? Ştii în ce restaurant lucrează?

Nu aveam habar, aşa că am scuturat din cap.

- Bucătarii de aici au salarii mari. Nu cred că se înhăitează cu gangsterii.

Bărbatul a dat din umeri ca şi cum ar fi râs de ignoranţa mea şi s-a întors la lucru. Eram deznădăjduit. Am mers pe trotuarul din faţa hotelului înspre Shamian, o insulă naturală la o bifurcaţie a fluviului Pearl. Auzisem că înainte de Revoluţie fusese o colonie străină şi că nici un chinez nu avea voie să pună piciorul pe insulă. Acum era domeniu public, unde putea să se ducă oricine.

Aceasta a fost prima mea călătorie la Shamian. Un bulevard mare se întindea în faţa mea, iar pe fiecare parte erau şiruri de clădiri în stil european. Cele două sensuri ale bulevardului erau despărţite de un spaţiu verde împodobit cu flori roşii de salvie şi hibiscus. Casele ce se înşirau erau mai frumoase decât căsuţele îngrijite care-mi plăcuseră aşa mult în Guangzhou şi în care voiam să mă stabilesc într-o bună zi. M-am aşezat pe o bancă şi m-am uitat de-a lungul bulevardului. Se părea că în fiecare zi descopeream ceva mai frumos decât în cea precedentă. M-am gândit din nou la Mei-kun. De ce am lăsat-o să mă părăsească?

- Hei, tu! Vocea unui bărbat mi-a întrerupt şirul gândurilor. M-am întors şi am văzut un bărbat care arăta ca un poliţist. Mi s-a adresat pe un ton arogant. Am îngheţat de frică. Nu aveam nici permis de şedere, nici act de identitate. Bărbatul era îmbrăcat într-un costum albastru pe care l-ar fi putut purta un oficial guvernamental. Era cam slăbuţ, dar mergea foarte hotărât. Cu siguranţă avea un post la vârf. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să fiu săltat pentru ceva, aşa că am decis să mă port ca un ţăran prost.

- N-am făcut nimic rău.

- Ştiu. Vino cu mine o clipă.

Bărbatul m-a luat de braţ şi mi-a indicat o maşină neagră, parcată lângă una dintre clădirile în stil european.

- Urcă-te.

Nu puteam să fug. Bărbatul mă înşfăcase de braţ şi mă ducea la maşină. Era un Mercedes imens. Şoferul s-a uitat la mine prin ochelarii de soare şi mi-a zâmbit afectat. Am fost împins pe bancheta din spate. Bărbatul la costum s-a aşezat pe scaunul din faţă şi s-a întors să se uite la mine.

- Am o slujbă pentru tine. Dar nu trebuie să afle nimeni. Asta-i condiţia. Dacă nu eşti de acord, poţi să pleci acum.

- Ce slujbă?

- Ai să vezi când ajungem acolo. Dacă nu eşti în stare, pleacă acum.

Eram îngrozit, dar şi curios. Poate era chiar şansa de care aveam nevoie! Nu puteam să plec. Nu mai voiam să fiu culi şi-mi pierdusem şi sora mai mică. Ce mai aveam de pierdut? Am dat din cap că da.

Mercedesul a luat-o înapoi spre White Swan. Când plecasem mai devreme de la hotel, nu-mi închipuisem că mă voi mai întoarce. Maşina a tras în faţă, iar portarii care mă intimidaseră mai devreme s-au grăbit acum să ne întâmpine, deschizând portierele cu îndemânare. Când m-au văzut ieşind din maşină, portarii nu au putut să-şi ascundă mirarea. Brusc mă simţeam mai fericit. Indiferent ce soartă mă aştepta, merita.

Am intrat în hotel pentru prima oară, ţinându-mă după bărbatul la costum. în hol era plin de oameni bogaţi, îmbrăcaţi elegant. M-am oprit brusc, uitându-mă lung Ia ei, incapabil să mă controlez. Bărbatul m-a apucat de braţ şi m-a smucit. M-a împins în liftul care ne-a dus în vârf, la etajul douăzeci şi şase. Când s-au deschis uşile, m-a cuprins teama şi am rămas pironit loculuі. Dacă ieşeam din lift acum, îmi spuneam eu, nu voi putea să mă mai întorc niciodată la viaţa mea de dinainte.

•3*

- Ieşi odată! mi-a poruncit nerăbdător bărbatul. Mă uitam la el, confuz.

- Nu cred că pot continua. Nu am actele la mine. Lasă-mă să plec acasă, te rog.

Nepăsându-i de dorinţele mele, bărbatul m-a apucat de braţe, m-a scos din lift, obligându-mă să merg alături de el. Era puternic; nu aveam altă soluţie decât să-l urmez. îmi tremurau picioarele de frică. Bărbatul m-a dus pe un coridor slab luminat, apoi pe altele, până în inima hotelului. Nu era nimeni prin preajmă.

Pe hol era un covor bej gros cu un model decorativ alcătuit din nuferi şi păsări phoenix. Mi se părea atât de luxos încât nici nu-mi venea să calc pe el. Capătul îndepărtat al coridorului era scăldat într-o lumină slabă, iar de undeva se auzeau acorduri de muzică clasică. Un parfum minunat plutea pe hol. Nu-mi mai era teamă, ci mă simţeam oarecum uşurat. Schimbarea aceasta bruscă mi se părea incredibilă. Dacă nu aş fi părăsit niciodată satul natal, aş fi murit fără să ştiu că exista un loc atât de minunat.

Bărbatul a bătut la ultima uşă. Am auzit o voce stridentă de femeie, iar uşa s-a deschis imediat. O femeie tânără stătea în faţa noastră, îmbrăcată într-un taior bleumarin şi dată cu ruj roşu aprins pe buze.

- Intraţi, ne-a spus ea, de parcă era un ordin. M-am uitat înjur emoţionat, apoi am răsuflat uşurat. Mai erau trei bărbaţi în cameră. Păreau să fie de vârsta mea. Bănuiam că fuseseră şi ei aleşi, ca şi mine, şi aduşi aici. Stăteau emoţionaţi pe o canapea, uitându-se la televizor.

M-am aşezat cu grijă pe marginea canapelei. Ceilalţi bărbaţi nu erau din partea loculuі, ca şi mine. Erau şi ei agitaţi, căci fuseseră aduşi de un bărbat

ciudat şi găsiseră o femeie într-o cameră mai elegantă decât şi-ar fi închipuit. Nici ei nu ştiau ce se va petrece cu ei.

- Aşteaptă aici, mi-a spus bărbatul pe când se ducea într-o cameră alăturată. A stat acolo multă vreme. Femeia cea rujată nu a vorbit deloc. Stătea acolo, uitându-se la televizor cu noi. Avea o privire atât de vicleană şi de pătrunzătoare încât am crezut că era fie poliţistă, fie agent guvernamental. Stăteam în oraş de trei luni, muncind din greu; nu-mi lua mult să-mi dau seama dacă era una de-a lor. Oamenii de teapa lor se dădeau uşor de gol: erau aroganţi şi plini de ifose.

Cineva a dat pe un canal de ştiri, unde se transmitea o revoltă. Tineri ţipau, cu sângele şiroindu-i-le pe faţă; tancurile treceau pe stradă, iar oamenii fugeau în căutarea unui adăpost. Părea să fie un război civil. Ulterior am aflat că în ziua precedentă avusese loc masacrul din Piaţa Tienanmen. Nu auzisem nimic despre demonstraţii, nevenindu-mi să cred ce vedeam. Femeia vicleană a luat telecomanda şi a închis televizorul. Neliniştiţi, bărbaţii îşi fereau ochii de ai femeii, schimbând între ei priviri încurcate.

încăperea în care ne aflam era uriaşă. Puteau să doarmă douăzeci-treizeci de oameni în ea. Cred că era aranjată în stil rococo. în cameră era o canapea elegantă în stil occidental şi un televizor imens. în colţul ei era un bar. Perdelele de la fereastră erau trase şi vedeam razele soarelui după-amiezii oglindindu-se în râul Pearl. Poate era cald afară, dar în cameră era deschis aerul condiţionat; era răcoare şi plăcut. într-un

Femeia m-a sfredelit cu privirea, dar eu mă uitam netulburat pe fereastră. în dreapta erau barăci improvizate, iacute de muncitori. Ce privelişte sinistră! Nu trebuiau lăsaţi să-şi construiască barăcile într-un loc frumos ca acesta! Piaţa Tienanmen părea foarte departe, ceva complet străin de mine.

Uşa de la camera alăturată s-a deschis puţin câte puţin, iar bărbatul care mă adusese a scos capul şi a arătat înspre mine.

- Vino aici. Voi, ceilalţi, puteţi să plecaţi.

Bărbaţii care aşteptaseră păreau uşuraţi, dar şi dezamăgiţi, de parcă pierduseră o ocazie. S-au ridicat în picioare şi au părăsit încăperea. Eu m-am dus în camera alăturată, neştiind deloc ce avea să se întâmple. Am văzut un pat enorm în mijlocul camerei. O femeie stătea pe un scaun lângă pat, fumând o ţigară. Era scundă, dar avea un trup bine lăcut. Părul îi era vopsit în castaniu-roşcat şi purta ochelari mari cu rame roz. Era îmbrăcată cu o rochie de un roşu-deschis. Era vulgară şi părea să aibă înjur de 40 de ani.

- Vino aici.

Avea o voce surprinzător de blândă. Mi-a arătat o canapea mică unde să iau loc. După ce m-am aşezat, mi-am dat seama că bărbatul care mă adusese părăsise camera. Eram doar eu şi femeia, faţă în faţă. Femeia şi-a ridicat privirea – ochii îi păreau de două ori mai mari din cauza ochelarilor – şi m-a măsurat din cap până în picioare. Ce naiba se întâmpla? mă întrebam, în timp ce mă uitam şi eu la femeie.

- Ce părere ai despre mine? m-a întrebat ea.

- Mi-e frică de tine, i-am răspuns eu sincer, iar femeia a iăcut o grimasă.

- Asta spune toată lumea.

S-a ridicat şi a deschis o cutie de pe un raft de lângă pat. A scos ceea ce părea a fi o cană cu esenţă de ceai, pe care a turnat-o într-un ceainic. Avea mâini foarte mari. Apoi a turnat apă fierbinte în ceainic. îmi făcea o ceaşcă de ceai.

- E delicios, i-am zis eu.

Aş fi preferat coca-cola, mă gândeam eu. Dar nu voiam să o supăr pe femeia care vedea lucrurile altfel, aşa că am dat din cap.

Ea a continuat, spunând triumfătoare:

- Ceaiul ăsta oolong este de cea mai bună calitate. E cules de pe terenurile pe care le deţin în Hunan. în fiecare an producem doar o cantitate foarte mică.

Femeia a trasat cu mâinile ei un cerc de mărimea unor mingi de fotbal. Nu gustasem niciodată un ceai atât de rar.

- Cum te cheamă?

Femeia a sorbit din ceai şi s-a uitat la mine de parcă evalua o marfă. Privirea îi era blândă, dar sfredelitoare. Simţeam cum mi se strânge inima. Nu înţelegeam ce se întâmplă, nu mai fusesem niciodată într-o asemenea situaţie – singur cu o femeie ale cărei scopuri nu le pricepeam.

- Zhang Zhe-zhong.

- Ce nume comun! Pe mine mă cheamă Lou-zhen. Sunt compozitoare.

Nu-mi închipuiam cum cineva îşi putea câştiga existenţa compunând cântece, dar chiar şi un ţărănoi naiv ca mine avea suficientă experienţă încât să-şi dea seama că o femeie care stătea într-un hotel luxos ca ăsta nu era una ca toate celelalte. Lou-zhen, o compozitoare, angajase un bărbat care să-i găsească tipi ca mine. De ce? Avea oare legături cu crima organizată? Mă înfiora acest gând, simţindu-mă cuprins de o teamă necunoscută până atunci. Dar Lou-zhen mi-a spus, de parcă ar fi enervat-o ceva:

- Vreau să fii amantul meu.

- Cum adică? La ce te referi?

- Adică ai să faci dragoste cu mine.

S-a uitat fix la mine când a rostit aceste cuvinte. Simţeam cum îmi iau foc obrajii.

- Nu pot să fac asta.

- Ba da, mi-a răspuns ea cu blândeţe. în schimb, îţi voi da o sumă frumuşică de bani. Vrei să câştigi, nu? De asta ai venit să munceşti la oraş, nu-i aşa?

- Da, dar... Am fost plătit ca să *muncesc*.

- Cred că şi aici vei face un fel de muncă!

Femeia părea să-şi dea seama că spusese ceva ciudat, pentru că a început să râdă jenată. Din felul în care se comporta, nu-mi dădeam seama dacă era dintr-o familie bună sau nu.

- Despre câţi bani vorbim?

- Dacă o să mă satisfaci, o să-ţi dau tot ce-ţi doreşti. Ce zici? E un târg bun, nu-i aşa?

Nu am putut să-i răspund imediat. Inima mi-era sfâşiată. Pe de o parte, nu credeam că pot să mă prostituez, indiferent cât primeam. Pe de altă parte, mă săturasem până peste cap să lucrez în construcţii, iar ideea de a face bani atât de uşor mi se părea foarte tentantă. Mai mult decât tentantă. în cele din urmă, am dat din cap că da. Lou-zhen a zâmbit şi mi-a umplut ceaşca.

A trebuit să-mi adun tot curajul ca să scriu asta. Nu am vrut să dezvălui toate detaliile în raportul pe care l-am trimis curţii, onorată instanţă. Dar mi s-a oferit posibilitatea de a reflecta asupra trecutului meu. Sper că veţi citi ce am scris fără să aveţi prejudecăţi sau să mă disprețuiți.

Aşadar am fost de acord să mă cumpere înstărita burgheză Lou-zhen. Ştiam că era interesată doar de trupul meu, dar mă întrebam şi dacă nu cumva mă iubeşte. Deşi îmi vorbea mereu pe un ton aspru şi sugestiv, ţinea la mine, de parcă eram animalul ei preferat de companie. Motivul pentru care mă alesese dintre atâţia bărbaţi, spunea ea, era pentru că faţa mea se apropia de idealul ei. îi plăcea că stăteam de unul singur, privind pe fereastră, în loc să mă uit la televizor cu ceilalţi.
Atunci nu mi-am dat seama, dar în camera în care ne spusese să aşteptăm era o oglindă dublă, iar Lou-zhen se uitase la noi de acolo.

Mi s-a spus că voi locui în apartamentul lui Lou-zhen. Acolo – în acel hotel minunat – am văzut şi auzit lucruri de care nu avusesem niciodată parte: mâncare occidentală, maniere la masă, micul dejun în pat – un răsfăţ decadent – sau piscină pe acoperiş. Crescusem în munţi şi nu ştiam să înot. Stând într-un şezlong la piscină, bronzându-mă, o vedeam pe Lou-zhen înotând bazine întregi, lovind apa cu putere. La piscină aveau acces doar membrii clubului din care făceau parte doar chinezi sau străini bogaţi. Eram fascinat de femeile occidentale elegante, simţindu-mă stânjenit să fiu acolo cu Lou-zhen, o tipă complet neatrăgătoare.

Am început să beau: bere, whisky, coniac şi vin. Lui Lou-zhen îi plăcea să vadă casete video cu filme americane. Se uita foarte rar la ştiri. Eu voiam să ştiu ce se întâmplase în Piaţa Tienanmen şi pe urmă, dar, cum Lou-zhen nu cumpăra ziare, nu aveam de unde să aflu. Lou-zhen s-a scăpat odată şi mi-a zis că în copilărie vizitase America. în acea perioadă, singurii oameni care plecau în străinătate erau oficialii guvernamentali sau studenţii la schimb de experienţă, aşa că nu pricepeam cum a putut părăsi Lou-zhen ţara. Dar nu i-am pus nici o întrebare. Mi-am jucat la perfecţie rolul de tânăr amant. Am făcut tot ce mi-a stat în putere ca să fiu stăpân pe viaţa pe care o duceam în apartamentul de la Hotelul White Swan, un adevărat paradis.

Poate această cameră era un paradis terestru, dar Lou-zhen era dezgustătoare. Dacă încercam să-mi exprim părerea în legătură cu un lucru, o apucau pandaliile. Sigură pe sine şi arogantă, îmi interzicea orice opinie personală. Atunci voiam să rup orice legătură cu ea şi să mă duc oriunde puteam să-mi trăiesc liniştit viaţa. Dar existenţa mea era limitată la apartamentul şi piscina de la etajul douăzeci şi şase. Nu puteam să mă plimb de capul meu prin hotel sau

să plec singur de acolo. La o săptămână după ce am fost de acord să locuiesc cu Lou-zhen, mi-am regretat decizia.

La zece zile după incidentul din Piaţa Tienanmen, s-a întâmplat ceva. Telefonul de lângă pat a început să sune şi, după ce a răspuns, Lou-zhen s-a făcut albă ca varul la faţă. Avea vocea încordată.

- Păi ce să fac? Bănuiesc că ar trebui să mă întorc imediat.

A fost agitată şi după ce a închis. S-a aplecat înspre mine,
iar eu m-am prefăcut că o îmbrăţişez din spate.

- S-a întâmplat ceva groaznic la Beijing.
- Are legătură cu tine?

Lou-zhen s-a ridicat în picioare şi şi-a dus o ţigară la gură. Nu mi-a răspuns.

- Deng Xiaoping[1] a murit! a murmurat ea. Atâta tot, dar tot mi-am dat seama că nu ştiam mai nimic despre ea, pentru că era probabil fiica unui membru marcant al partidului comunist. După masacrul din Piaţa Tienanmen, probabil că tatăl ei avusese probleme.

1 Deng Xiaoping (22 august 1904 – 19 februarie 1997) a fost unul dintre liderii Partidului Comunist Chinez. Deşi niciodată nu a avut titlul de şef de stat sau prim-ministru, Deng a fost liderul *de facto* al Republicii Populare Chineze de la sfârşitul anilor 1970 până la începutul anilor 1990. (n.tr.)

Grotesc

- Lou-zhen a rămas prost dispusă toată ziua. A primit mai multe telefoane care au deprimat-o, neliniştit-o şi înfuriat-o. Eu mă uitam la un film american, când Lou-zhen mi-a spus:Zhe-zhong, trebuie să mă întorc la Beijing. Să mă aştepţi aici.
- Nu pot să vin cu tine? N-am fost niciodată la Beijing.
- Nu, nu merge aşa. Lou-zhen a scuturat brusc din cap ca un bărbat.
- Atunci pot să mă plimb prin hotel?
- Nu prea am de ales. Dar ai grijă să fie mereu cineva

Se referea la bodyguard, cel care mă adusese la Lou-zhen.

- Nu poţi să dispari iară să-mi spui unde te duci şi să te culci cu altele. Dacă încerci una ca asta, o să te bag la puşcărie.

După ce m-a ameninţat, Lou-zhen s-a dus la Beijing. A luat-o cu ea pe Bai Jie, femeia cea vicleană. Bai Jie era secretara ei şi locuia la acelaşi etaj al hotelului. Probabil că femeia mă dispreţuia, pentru că, ori de câte ori se apropia de mine, se uita dezgustată în altă parte. Bodyguardul şi şoferul limuzinei nu erau mai amabili. Îşi închipuiau că Lou-zhen se va sătura de mine mai devreme sau mai târziu, aşa că, atunci când ea nu era prin apropiere, se purtau urât.

Voiam să ies cumva din cameră. După ce Lou-zhen şi secretara ei au plecat la Beijing, m-am plimbat prin hotel sub privirile atente ale bodyguardului.

- Cine e tatăl lui Lou-zhen? l-am întrebat pe când eram în lift. Prima dată, când m-a adus aici, bodyguardul mă speriase. Dar acum atitudinea mea se schimbase, ceea ce era clar că nu-i convenea. Nu a spus nimic şi s-a uitat în altă parte.

M-am hotărât să-l strâng cu uşa: să-l şantajez.

Să ştii că o să-i spun lui Lou-zhen când se întoarce că tu şi cu secretara îi furaţi din ţigări şi băuturăşi că apoi le vindeţi la negru.Bodyguardul s-a făcut alb ca varul la faţă.

- Dacă mori de nerăbdare să afli, îţi spun – s-a uitat mânios la mine –, dar un prost ca tine n-o să-şi dea seama cine e persoana respectivă.
- Pune-mă la încercare.
- Li Tou-min.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor şi aproape am leşinat din cauza şocului. Li Tou-min era al doilea om în Partidul Comunist Chinez. Lou-zhen mă amenințase cu închisoarea dacă încercam să scap, dar nu-mi dădusem seama cât de serios vorbise. Mă încurcasem cu o femeie foarte periculoasă.

- Tu glumeşti?

L-am apucat pe bodyguard de umeri, dar el s-a tras cu putere.

- Este fiica mai mare a lui Li. Depinde doar de tine dacă îţi va merge bine sau nu. Toţi cei dinaintea ta au fost nişte idioţi. Au fost vrăjiţi de această viaţă de lux, uitând că noi i-am scos din mizeria cruntă în care se găseau. Lou-zhen se poate supăra tare rău. Are grijă ca ţăranii ăia să-şi ştie foarte bine locul.
- Deci voi fi în siguranţă dacă sunt atent cum mă port?

Bodyguardul nu mi-a răspuns, doar a zâmbit. Mi-am făcut
curaj, gândindu-mă că o să mă năpustesc asupra lui în lift. Dar, când eram pregătit să trec la atac, liftul s-a mişcat când am ajuns la primul etaj, uşile s-au deschis, iar eu am văzut o cu totul altă lume în faţa mea.

Am uitat-o complet pe Lou-zhen. Mai multe familii se învârteau prin holul hotelului în tricouri, oameni de afaceri treceau grăbiţi pe acolo, iar portarii în uniforme maro erau la posturile lor. Stătusem atât de mult în apartamentul lui Lou-zhen, încât trecuseră două săptămâni de când nu mai ieşisem. O femeie din Occident într-o rochie foarte decoltată a trecut agale pe lângă noi, zâmbind când mi-a întâlnit privirea. Cât de mare e lumea asta! Eram complet fascinat de oamenii diferiţi pe care îi vedeam ducându-se într-o parte sau alta a holului spaţios al hotelului. Erau oameni bogaţi şi foarte liniştiţi. Voiam să ajung şi eu ca ei. Nu, eram hotărât *să fiu* ca ei. Tânjeam să ajung bogat şi liber, dar eram foarte amărât. Voiam să scap cu orice preţ. De parcă mi-ar fi citit gândurile, bodyguardul mi-a şoptit cu asprime la ureche:

- Nu uita: ai grijă. Hainele tale, pantofii tăi sunt de fapt ale lui Lou-zhen. Dacă te gândeşti s-o ştergi, te va acuza de furt.
- Nenorocitule!
- Ţărănoiule!
- Râde ciob de oală spartă.
- Nu eu. Sunt din Beijing.

în timp ce ne insultam printre dinţi, am trecut prin holul hotelului, fără să se citească nici urmă de animozitate pe feţele noastre.

Avea dreptate: tricourile polo albe, blugii şi pantofii pe care-i purtam îmi fuseseră date de Lou-zhen. Tricoul polo era creat de Fred Perry din Londra. Blugii de la Levi's. Pantofii de sport de la Nike – din

piele neagră cu dungi albe. La acea vreme, îi puteai număra pe degete pe chinezii care-şi permiteau să-şi cumpere Nike. Când am primit perechea cu care eram încălţat acum, am fost în culmea fericirii. în fiecare dimineaţă îi luam în mână de parcă erau darul cel mai de preţ pe care-l primisem vreodată. Oamenii se uitau la mine cu respect pentru că eram îmbrăcat atât de impecabil.

„O fi el tânăr, dar e sigur bogat.” Asta credeam că gândesc portarii când îi vedeam uitându-se cu invidie la pantofii Nike din picioarele mele. Până atunci, fusesem complet fascinat deLou-zhen. Trăsesem în piept aerul acelei bogăţii până când am simţit că-mi explodează plămânii. Dar bogăţia străluceşte şi mai mult când e însoţită de admiraţie. Dacă nu-ţi apreciază nimeni avuţia, nu prea contează. Când am descoperit acest lucru, mi-am dat seama că trebuia să plec de lângă Lou-zhen. Trebuia să scap din ghearele ei.

M-am aşezat pe canapeaua din colţul holului ca să mă bucur mai mult de cum arătam în hainele scumpe. Vizavi de canapea era o fereastră în care-mi vedeam reflecţia. Când bodyguardul m-a văzut admirându-mi hainele, a rânjit.

- Croitorul îl face pe om! Să ştii că hainele pe care le porţi acum arătau la fel de bine şi pe cel de dinaintea ta!

Eram şocat. Purtam haine vechi? Crezusem că sunt noi.

- Ce s-a întâmplat cu el?

- Păi să vedem. Rahatul ăla cu ochi era din provincia Heilongjiang. L-am prins bând din ceaiul preţios al lui Lou-zhen şi asta a fost. Ticălosul dinaintea lui era din regiunea autonomă Mongolia Centrală. A purtat inelul cu rubin al lui Lou-zhen la piscină şi a pierdut piatra. Voia să vadă cum arată o piatră preţioasă sub apă. La ce să te aştepţi de la un ţăran? Acum sunt amândoi la mititica!

Când am auzit lucrurile astea, m-a cuprins iar teama. Oare mă aştepta şi pe mine aceeaşi soartă? Trecuseră doar două săptămâni de când mă mutasem la Lou-zhen. îmi dădeam seama că era amorezată de mine, dar nu puteam s-o sufăr. De atunci înainte, m-am gândit doar cum să fug de lângă ea şi să iau şi nişte „suvenire”.

îmi cer scuze, dar nu cred că se poate numi furt. De ce? Pentru că nu fusesem recompensat pentru munca grea pe care o depuneam. Lou-zhen îmi promisese la început un salariu, dar nu-mi dădea mai mult de 20 de yuani pe zi. Nu mi se părea drept; îmi promisese mai mult. Dar când am întrebat-o mi-a spus:

- Nu, nu. îţi dau 100 de yuani pe zi. Dar rămân 20, după ce scad preţul camerei şi al meselor. Bineînţeles că nu-ţi cer bani pentru ţigări şi băutură.

Bodyguardul m-a înşfăcat de braţ.

- Trebuie să ne întoarcem. Neavând de ales, m-am ridicat în picioare, simţindu-mă nefericit ca un prizonier. Un ţăran penibil răpit de fiica unui conducător al partidului.

- Uită-te. Bodyguardul mi-a dat un ghiont. Uită-te la copilul din cărucior.

Un cuplu de albi, probabil de americani, îşi făceau drum prin hol, împingând un cărucior. S-au oprit lângă fântână. M-am uitat, nevenindu-mi să cred, la cei doi care zâmbeau fericiţi. Cât de norocoşi erau că puteau să meargă în vacanţă cu familia! Soţul purta o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou. Soţia avea acelaşi tricou ca el şi blugi. Erau un cuplu de albi viguroşi, care plesneau de sănătate. Dar bebeluşul din cărucior – era atât de mic încât abia putea să stea în şezut – era asiatic. Oare aceşti străini generoşi adoptaseră acest biet orfan chinez?

- Ce se întâmplă?

Bodyguardul îmi arăta discret prin tot holul ce e bine de văzut. Peste tot erau cupluri albe, ca şi primul, care împingeau cărucioare; toţi bebeluşii erau chinezi, fetiţe sau băieţei. Şi fiecare avea haine nou-nouţe de un alb imaculat.

- Intermediază adopţii.
- Cine?

Bodyguardul şi-a ridicat privirea în tavan.

- Lou-zhen e implicată în aşa ceva? Mi-a spus că e compozitoare.
- Asta spune tuturor. Spune-mi, ai auzit vreun cântec compus de ea?

Când am scuturat din cap, bodyguardul a pufnit.

- Ea se ocupă cu intermedierea adopţiilor. Conduce o organizaţie caritabilă.

Nu prea cred că era multă caritate la mijloc. Lui Lou-zhen îi plăcea luxul. Nu ar fi făcut aşa ceva dacă nu primea bani frumoşi. Dar nu ştiu prea multe detalii, aşa că nu voi vorbi despre ceva ce nu mă priveşte. Nu vreau să scriu despre adopţiile pro- priu-zise, ci despre sentimentul de invidie pe care l-am încercat când am văzut bebeluşii din cărucioare. Erau aşa norocoşi că se puteau duce de mici în America, fără să-şi amintească nimic din ce era aici. Cât de uşor avea să fie pentru ei să fie crescuţi în spiritul american.

Eu am fost născut şi crescut în China. Dar niciodată, deşi am trăit acolo multă vreme, nu a făcut nimeni ceva pentru mine. Dacă te naşti la ţară, se presupune că acolo vei rămâne. Dacă vrei să te muţi la oraş, trebuie să ai permis. Şi nici nu te poţi gândi că vei merge în străinătate. Noi cei care munceam clandestin trăiam într-o sărăcie lucie, încercând să evităm braţul lung al legii.

Căzusem pe gânduri, când bodyguardul m-a ciupit deodată de cot.

- Hei! Trezeşte-te! Apropo, mă cheamă Yu Wei. *Domnul* Yu Wei pentru tine, boule. Să nu uiţi asta niciodată!

Mai târziu, Yu Wei mi-a spus că Lou-zhen a trebuit să plece de urgenţă la Beijing, pentru că fratele ei mai mic fusese grav rănit în revoltele de după protestele din Piaţa Tienanmen. Se pare că-şi fracturase braţul şi fusese arestat. Lou-zhen avea doi fraţi vitregi, mai tineri decât ea. Unul era artist specializat în stampe, stabilit la Shanghai. Celălalt locuia la Beijing şi activa într-o formaţie rock cu nişte amici ai lui; formaţia dăduse un număr de reprezentaţii în faţa cortului din Piaţa Tienanmen, unde stăteau studenţii.

Lou-zhen a stat în Beijing mai mult decât se aşteptase. Nu a putut să-şi ajute fratele şi a trebuit să-şi prelungească şederea. Dacă tatăl ei s-ar fi folosit de influenţa pe care o avea, băiatul ar fi ieşit imediat din arest. Dar totul fusese filmat şi dat la ştiri; toată ţara era cu ochii pe evenimente – toată lumea –, deci nu putea fi eliberat cu una, cu două. Dacă i s-ar fi dat drumul, opinia publică ar fi făcut scandal. Yu Wei a spus că autorităţile ar trebui să fie mai dure cu el.

Cei trei copii ai lui Li Tou-min fuseseră trimişi la studii în America, primiseră alocaţii generoase şi fuseseră încurajaţi să lucreze în minunatul Occident,

în oraşul ales de ei. Fuseseră binecuvântaţi. Dat fiind că era membru de rang înalt al Partidului Comunist, Li se putea folosi de autoritatea sa pentru a-şi umple buzunarele.

După ce Yu mi-a spus asta, eram mai mult invidios decât furios. îmi răsuna din nou în minte acelaşi gând: în China soarta ţi-e decisă de locul unde te naşti. Dacă aş fi fost fiul unui membru marcant al partidului, nu aş fi comis această crimă. Regret din tot sufletul că n-am avut noroc.

Trecuseră două săptămâni şi Lou-zhen nu se întorsese. Era prea ocupată în Beijing, încercând să-şi scoată fratele din închisoare. Dacă eram în locul ei, nu mi-ar fi păsat ce se întâmpla cu unul din fraţii mei vitregi. Dar pentru Lou-zhen, născută în lux, cred că-i era imposibil să se gândească doar la ea când averea familiei era în pericol.

Lou-zhen îl suna pe Yu Wei în fiecare zi. Cât timp discuta cu ea, Yu Wei îmi făcea cu ochiul, schiţând grimase şi strâm- bându-se. Reuşeam cu greu să nu izbucnesc în râs.

M-am împrietenit cu Yu Wei cât Lou-zhen a fost plecată. Ne uitam la TV împreună, beam din băutura lui Lou-zhen; cu alte cuvinte, ne simţeam bine. Subiectul preferat de conversaţie era protestele din Piaţa Tienanmen. Yu Wei mi-a atras atenţia asupra uneia dintre tinerele activiste de la buletinul de ştiri la care ne uitam. îi strângea pe toţi în jurul ei.

- Zhe-zhong, fata asta e o pacoste, mi-a spus Yu Wei. îmi dau seama după expresia din ochii ei. Dacă te încurci cu una ca ea, nu va ieşi nimic bun din asta.

Yu Wei avea 32 de ani. Mi-a spus că se născuse în Beijing, dar era de fapt dintr-un sătuc de la periferia oraşului. Mama lui fusese menajera familiei Li ani buni şi aşa reuşise Yu Wei să se angajeze ca bodyguard la ei.

Yu Wei avea şi o influenţă proastă asupra mea. A adus o sticlă de whisky ieftin pe care a amestecat-o cu scotch-ul bun al lui Lou-zhen. A scormonit prin coşul de gunoi, scoţând ciorne ale scrisorilor pe care le aruncase Lou-zhen acolo. Yu spunea că le va păstra în caz că trebuia să o şantajeze vreodată. A mai scotocit şi prin sertarele biroului ei în căutarea cheii de la seif. Mă temeam că, dacă îşi dădea Lou-zhen seama, pe mine ar fi căzut măgăreaţa, dar Yu a râs şi m-a făcut maţe-fripte.

Când am aflat că Lou-zhen se va întoarce în după-amiaza zilei următoare, Yu Wei şi cu mine ne-am dus la piscina de pe acoperiş, unde el nu avea voie.

- Ce paradis dat naibii e aici! a exclamat în batjocură Yu Wei. Apa din piscina lungă de 25 de metri era adâncă, iar fundul albastru strălucea în lumina soarelui. Briza care sufla era caldă. Poate că era agitaţie pe străzi, dar zgomotul nu ajungea până sus. Erau mai puţin de zece oameni la piscină şi nu înota nimeni. Pur şi simplu stăteau plictisiţi unul lângă altul, bucurându-se de razele soarelui care le ardeau trupurile.

într-un colţ al curţii interioare era un mic bar. Nu ştiu când venise, dar o tânără stătea acolo, sorbind dintr-un cocteil şi având o privire de parcă aştepta pe cineva. Părul lung îi cădea pe spate şi purta doar un bikini şi o pereche de ochelari pe nas. Femeile

serioase nu veneau niciodată neînsoţite la piscină, aşa că era cu siguranţă o prostituată care aştepta să agaţe un client.

- Crezi c-ar vrea?

Când a auzit Yu Wei ce-am spus, mi-a arătat un teanc de bancnote ascuns sub prosop.

- Dacă-i dăm banii ăştia, sigur o să vrea!
- De unde i-ai furat?

Cu siguranţă erau banii lui Lou-zhen. Nu se prindea dacă-i diluam scotch-ul, dar urma să avem probleme dacă-i furam din bani. M-am făcut alb ca varul la faţă.

- Rahat! Dacă o să creadă c-am făcut-o eu?
- Stai calm! mi-a răspuns Yu Wei cu iritare în glas. Şi-a aprins o ţigară. O să ne luăm banii înapoi de la femeia asta după ce ne facem de cap cu ea şi o să-i punem la loc înainte să se facă dimineaţă.
- Păi hai atunci!

Yu Wei a luat câteva bancnote din teanc şi mi le-a pus în palmă. Femeia sorbea din pai, uitându-se în altă direcţie. Nu ne-a văzut când ne-am apropiat. Era foarte atrăgătoare. Avea braţele şi picioarele lungi şi subţiri, faţa mică şi rotundă.

- Bună, i-am zis eu.

Femeia s-a întors şi şi-a dat jos ochelarii. M-am uitat şocat în ochii mari ai lui Mei-kun care începeau să se umple de lacrimi.

- Zhe-zong!
- Ce se întâmplă aici? a întrebat bănuitor Yu Wei.
- E sora mea mai mică.
- Pe bune? Frate şi soră? Chiar semănaţi.

M-am înfuriat când surprinderea de pe chipul lui Yu Wei s-a transformat în batjocură. Se gândea cu siguranţă că dăduse peste doi fraţi care se prostituau.

Cu cât mă apropiam mai mult de Mei-kun, cu atât arăta mai mult a prostituată. Machiajul era prea strident pentru o femeie la piscină, iar părul îi era şaten-roşcat, ca al unei curve ieftine de pe centură. Eram fericit s-o revăd, dar tot simţeam amărăciune în suflet. „M-ai lăsat baltă la gara din Guangzhou ca să ajungi în situaţia asta deplorabilă? Exact cum intuisem!” îmi venea să ţip la ea. Sentimentele mi se învălmăşeau, nici nu mai ştiam ce gândesc. Pur şi simplu am stat acolo în stare de şoc până când Mei-kun l-a bătut pe Yu Wei pe umăr şi i-a spus:

- Te superi? Avem multe să ne spunem. Lasă-ne puţin singuri, te rog.

Yu Wei a dat dezgustat din umeri, şi-a cumpărat o bere, s-a dus mai departe şi s-a aşezat pe scaun ca să citească un ziar.

- Of, Zhe-zhong, ce mă bucur să te văd! Te rog, scoate-mă din Guangzhou! Jin-long are o inimă haină. Mă trimite să fac rost de clienţi şi apoi îmi ia toţi banii. Dacă mă plâng, mă loveşte. Acum mă aşteaptă jos, în hol. M-a trimis aici sus să găsesc un client. Hai să fugim împreună!

Mei-kun se uita agitată la cei din jurul piscinei. Eram surprins să o văd aşa – Mei-kun, care fusese mereu atât de stăpână pe ea, care reuşea mereu să întoarcă o situaţie în avantajul ei. Dar cine eram eu să vorbesc? După ce se întorcea Lou-zhen,

voi fi din nou căţeluşul ei. Cum de au putut să ajungă atât de rău un frate şi o soră? Mă simţeam cuprins de amărăciune, de parcă eram copleşit de o prezenţă mai puternică, o fiinţă căreia nu-i puteam rezista. Dacă nu ai fost niciodată atât de deznădăjduit, atunci nu poţi să înţelegi. Nu puteam să scap. Dar de ce mi-era atât de teamă de Lou-zhen?

- Uşor de zis, greu de făcut. Dar unde să mergem?

Pusesem întrebarea pe un ton şovăielnic şi neconvingător.

Dar răspunsul lui Mei-kun a fost rapid şi hotărât.

- Să mergem la Shenzhen.

Aşadar Mei-kun a hotărât, cum o făcuse mai devreme, următoarea destinaţie de pe harta noastră: Shenzhen. Auzisem că acel oraş era o altă zonă economică specială. Se găsesc tot felul de locuri de muncă în Shenzhen, iar salariile sunt bune. Locuiesc la Tokio de ani buni. Ori de câte ori iau trenul şi trec pe lângă staţia Shinsen, mă gândesc la China. Pronunţia celor două cuvinte este atât de asemănătoare. Conductorul anunţă prin difuzor „urmează staţia Shinsen" şi pentru o clipă mă simt din nou acolo. E o senzaţie foarte ciudată.

- E o idee bună, dar cum o s-o scoatem la capăt?

M-am uitat lipsit de speranţă spre cer. După ce va afla că
am fugit, Lou-zhen mă va urmări, profitând de influenţa şi relaţiile ei. Nu voiam să ajung la puşcărie; asta era clar. Mei-kun m-a apucat de braţ şi şi-a înfipt bine picioarele în pământ.

- Uite ce e, trebuie să iei o decizie. N-o să mai avem altă şansă.

M-am întors ca să mă uit la Yu Wei. Mă sfredelea cu privirea. Oare bănuia ceva?

- Zhe-zhong, vrei să fiu prostituată pentru tot restul vieţii?

Nu. Am scuturat din cap, simţindu-mă de parcă mă păl-
muise cineva. Cred că e aproape imposibil ca altcineva să înţeleagă cum mă simţeam. Crescusem cu Mei-kun şi mi-era foarte dragă – o prezenţă importantă în viaţa mea. Dar de când mă părăsise nutream o ură profundă pentru ea. Ura este un lucru înspăimântător. Aveam o dorinţă crudă, voiam ca şi Mei-kun să aibă o soartă nefericită. Deşi ştiam că suferă, tot nu eram fericit. Pentru că, atunci când o vedeam pe Mei-kun la ananghie, sufeream şi eu. În cele din urmă, m-am hotărât să fug cu Mei-kun dintr-un singur motiv. Nu suportam gândul ca ea se culce cu alţi bărbaţi. Eram foarte gelos. Mă simţeam ca şi cum ceva ce aveam – ceva al meu – fusese distrus.

- Dar ce să fac? Yu Wei e cu ochii pe mine.

Când am început să-i explic în ce situaţia eram, Mei-kun m-a întrerupt brusc:

- Nici o problemă. Spune-i doar că vreau să mă culc cu el. O să punem în scenă un mic spectacol.

Am luat-o de braţ pe Mei-kun şi am dus-o la Yu Wei.

- Yu Wei, sora mea mi-a spus că e interesată de tine.

Yu Wei şi-a dat scaunul în spate şi s-a ridicat. Pe faţa lui se citea mândrie.

- Serios? Ai pus o vorbă pentru mine, nu-i aşa?

Yu Wei a început să meargă foarte sigur pe el. Noi l-am urmat. Ne-am întors cu toţii în apartamentul lui Lou-zhen. Mei-kun era uimită de luxul care domnea acolo. S-a uitat invidioasă la mine.

- Zhe-zhong, tu locuieşti aici? E minunat. Ca într-un vis! Ai aer condiţionat, televizor şi room-service!

Yu Wei a încercat să-şi stăpânească un râs sardonic. Asta m-a înfuriat şi am început să mă răţoiesc la el.

- Yu Wei, sora mea nu e ieftină. Trebuie să plăteşti 1 000 de yuani. în avans.

Fără să protesteze, Yu Wei i-a dat surorii mele teancul de bani pe care mi-l arătase la piscină. Erau banii pe care-i furase din seiful lui Lou-zhen. Eram agitat şi am pus banii pe birou. Dacă Lou-zhen mă învinovăţea pentru banii lipsă, urma să am probleme. Când Yu Wei s-a dus în camera lui Lou-zhen să dea drumul la aerul condiţionat, Mei-kun mi-a şoptit:

~ O să plecăm când e el în baie. Zhe-zhong, să pregăteşti totul şi să mă aştepţi.

Mei-kun l-a luat pe Yu Wei de mână şi a dispărut cu el în camera lui Lou-zhen. Auzeam zgomotul făcut de apa de la duş. Eram atât de tulburat că nu ştiam ce să fac. Mă aşezam, dar imediat mă ridicam în picioare, învârtindu-mă de colo colo. Nu puteam să mă liniştesc. Deodată, Mei-kun a ieşit val- vârtej din cameră.

- Zhe-zhong, hai să mergem!

Am luat-o de mână şi am plecat din apartamentul lui Lou-zhen. în timp ce Mei-kun alerga pe hol, a început să râdă:

- Ce bine mă simt!

Dar eram prea îngrijorat de ce avea să se întâmple ca să-i împărtăşesc bucuria.

Odată ajunşi în lift, mi-am amintit de tricoul roz pe care-l cumpărasem mai devreme ca să i-l dau. îl lăsasem în apartament. Fără să mă gândesc, am scos un strigăt.

Dar pe Mei-kun o interesau doar banii.

- Măiculiţă, nu am mai câştigat niciodată atât de mulţi bani!

Mi-a vânturat bancnotele prin faţă. Erau banii pe care-i lăsasem pe birou.

- De ce i-ai luat? Nu sunt banii lui Yu Wei!

- Nu fi prostuţ. Nu putem să plecăm la drum fără bani!

Mei-kun a vârât bancnotele în geanta de umăr de firmă.

- Voi fi acuzat de furt.

Mei-kun nu era atentă. Sora mea se schimbase în cele patru luni de când mă părăsise în gara de la Guangzhou. Mă uitam la ea – la surioara pe care o iubisem. Nasul ei era uşor cârn. Buzele-i erau uşor strâmbe, faţa rotofeie şi adorabilă. Voiam să-i

îmbrăţişez trupul slab fără să mă gândesc de două ori. Era atât de frumoasă, dar inima-i atât de rea.

Eram sigur că fugeam cu banii lui Lou-zhen; acest delict avea să mă urmărească toată viaţa. Mi-am simţit inima grea. într-un fel tricoul roz pe care-l lăsasem în apartament, simboliza tot ce mi se întâmplase. Era inocenţa care ne caracterizase pe mine şi pe Mei-kun. O uitasem în camera lui Lou-zhen. Şi aveam să trăiesc fără s-o mai recuperez vreodată.

Când alergam pe hol, am văzut un bărbat pe o canapea, într-o cămaşă hawaiiană, fumând o ţigară. Părea alarmat când ne-a văzut apropiindu-ne. Erajin-long. Avea ochelari, dar era sigur el. S-a ridicat în picioare şi a început să alerge după noi.

Taxi! i-am strigat nerăbdător portarului. Aşa am plecat amândoi din Guangzhou.în regulă, detectivul Takahashi m-a certat că am scris prea mult despre lucruri care nu au nici o relevanţă. Mi s-a oferit şansa de a scrie despre crima pe care am comis-o. Am ucis o femeie pe care nici nu o cunoşteam, iar eu ar trebui să reflectez asupra propriei prostii în această mărturie. Dar, în schimb, eu povestesc despre educaţia mea precară şi toate lucrurile ruşinoase pe care le-am făcut. îmi cer scuze, detective Takahashi şi dumneavoastră, onorată instanţă, pentru că v-am obligat să citiţi aceste divagaţii lungi şi lipsite de importanţă.

Cu toate acestea, am scris despre viaţa pe care am dus-o în ţara natală, pentru că vreau să înţelegeţi că tot ce mi-am dorit a fost să am şansa de a câştiga bani suficienţi ca să trăiesc liber şi confortabil, fără a recurge la un comportament reprobabil. Şi totuşi, iată-mă în închisoare – obligat să suport interogatoriile nesfârşite ale detectivilor, dar şi umilinţa de a fi suspectat în cazul uciderii lui Kazue Sato. Nu ştiu nimic de ea, aşa că nu pot scrie despre ea aici. Detectivul Takahashi m-a rugat să scriu doar ce ştiu despre infracţiunile de care sunt acuzat, aşa că mă voi grăbi să sfârşesc relatarea.

Aveai nevoie de permis ca să intri în zona economică specială Shenzhen, dar noi nu aveam. Aşa că am hotărât să ne stabilim în Dongguan, un mic municipiu nu departe de Guangzhou, unde am început să ne căutăm imediat de

muncă. Fiind al doilea oraş de după graniţă, Dongguan este prosper, iar chinezii care lucrează în Shenzhen îşi permit să arunce cu banii în stânga şi în dreapta. Ciudat, dar chinezii care locuiesc în Hong Kong cred că viaţa e mai ieftină în Shenzhen, aşa că vin aici la cumpărături şi să se distreze. Chinezii care stau în Shenzhen au aceeaşi părere despre Dongguan, pentru că e aproape de zonele economice speciale. Mei-kun s-a angaja

tbaby-sitter pentru copiii femeilor care lucrau ca hostess, iar eu
am găsit o slujbă la fabrica de conserve.

Cred că aceasta a fost cea mai fericită perioadă din viaţa mea. Amândoi trăiam în armonie, ajutându-ne ca un cuplu căsătorit şi, după doi ani de muncă grea, economisiserăm suficienţi bani ca să ne cumpărăm permise pentru Shenzhen. Ne-am mutat acolo în 1991.

Am reuşit să ne angajăm la cel mai bun bar karaoke din Shenzhen. Mei-kun lucra ca hostess, iar eu ca assistant manager. Mei-kun m-a ajutat să obţin acel post. Ea primise slujba înaintea mea şi le-a spus că va lucra cu condiţia să mă angajeze şi pe mine. Nu-mi plăcea că ea era hostess. Mă simţeam stânjenit pentru că ar fi putut cu uşurinţă să ajungă să se prostitueze din nou. Mei-kun era îngrijorată că mă voi îndrăgosti de una dintre fetele care lucrau în club. Aşa că ne supravegheam unul pe altul cât lucram, lucru foarte ciudat pentru doi fraţi.

De ce m-am dus în Japonia? Sunt întrebat foarte des acest lucru. Sora mea mai mică era cea care, ca întotdeauna, îmi hotăra soarta. Ca să fiu sincer, îmi dorisem mereu să plec în America. Dar Mei-kun nu era deloc de acord. în America se profită de muncitorii chinezi, care sunt plătiţi doar cu un dolar pe oră. Dar în Japonia am putea câştiga mai mult, am economisi şi apoi ne-am muta în America. Logica lui Mei-kun triumfa mereu asupra firii mele slabe şi şovăielnice. Nu eram de acord cu ea, dar nu puteam să o înfrunt.

într-o zi s-a întâmplat ceva care m-a convins să plec în Japonia mai repede. Patronul clubului m-a chemat la el în birou.

- A venit pe-aici un tip din Guangzhou care îl căuta pe unul Zhang din Sichuan. A întrebat peste tot. Pe tine te caută?

- Sunt mulţi din Sichuan pe care-i cheamă Zhang, i-am răspuns eu cu nonşalanţă, fără să clipesc. Ce vrea tipul ăla?

- Spunea că are legătură cu Tienanmen. Cică oferă o recompensă.

- Cum arăta?

- Era cu o femeie. Tipul era un nenorocit de ticălos, iar femeia avea ochii mici ca mărgelele.

Patronul clubului, care nu voia să aibă probleme, s-a uitat bănuitor la mine. Lou-zhen îi trimisese pe Yu Wei şi Bai Jie să ne caute. Simţeam cum mă albesc, dar m-am străduit să par calm. Dacă ofereau o recompensă, în scurt timp cineva avea să ne dea pe mâna lor. Toţi cei care lucrau în Shenzen voiau bani cu nemiluita.

în acea seară, când am ajuns în apartamentul nostru, am discutat situaţia cu Mei-kun. Ea a ridicat din sprâncene.

- Zhe-zhong, nu ţi-am mai spus, dar ieri am văzut în faţa gării un tip care arăta cajin-long. Mi-a fost teamă că o să apară la club mai devreme sau mai târziu. Cred că norocul nu ne mai surâde aici.

Clubul de karaoke unde lucram era scump şi cunoscut. Nu era un bar frecventat de localnici. Majoritatea clientelei era din Hong Kong sau Japonia.

Nu credeam că Jin-long avea să vină pe acolo, dar Shenzhen nu era un oraş foarte mare. Cu siguranţă urma să ne întâlnim din întâmplare mai devreme sau mai târziu. Eram în mare pericol dacă mai rămâneam aici.

A doua zi am început să caut un Cap-de-Şarpe – un contrabandist – ca să ne ajute să ajungem în Japonia. Dacă mergeam la Shanghai, cred că aveam să găsim destui contrabandişti care să ne scape de Jin-long. Dar cu Lou-zhen era altă poveste. Fratele ei mai mic locuia în Shanghai şi nu cred că erau mulţi tipi dispuşi să aibă problemele pe care le-ar putea isca ea cu autorităţile. Nu avea să fie uşor. însă o hostess născută în Changle, provincia Fujian, mi-a spus de un Cap-de-Şarpe pe care-l ştia de acolo. L-am sunat imediat şi l-am rugat să ne treacă ilegal graniţa în Japonia.

Contrabandistul voia să-i dăm un avans de un milion de yeni ca să acopere costul celor două paşapoarte falsificate. Restul banilor urma să-i plătim odată ce ajungeam în Japonia şi începeam să lucrăm – încă două milioane de yeni de persoană. Deci costul total era de cinci milioane de yeni. Am scos un oftat de uşurare. De când aflasem că sunt pe urmele noastre, mă uitam atât de des peste umăr de parcă aveam gâtul strâmb.

9 februarie 1992: nu voi uita niciodată acea zi. Atunci am pornit pe mare spre Japonia. Poate era o simplă coincidenţă, dar, în urmă cu trei ani, Mei-kun şi cu mine părăsiserăm satul natal în aceeaşi zi. Doar cineva care a călătorit spre această ţară poate să înţeleagă pericolele care ne păşteau pe mine şi conaţionalii mei. Când mă gândesc la moartea surorii mele, mă cuprinde tristeţea. Nu am vrut să vorbesc cu nimeni despre asta, aşa că voi fi succint şi nu voi da multe detalii.

Eram patruzeci şi nouă de oameni la bordul ambarcaţiunii. Majoritatea erau tineri din provincia Fujian. Mai erau pe vas şi câteva femei de vârsta lui Mei-kun. Cred că erau căsătorite, după cât de aproape stăteau de partenerii lor, cu ochii în pământ, îngrozite de periculoasa călătorie pe mare care le aştepta, nu voiau să fie o povară pentru soţii lor. Dar Mei-kun era foarte calmă. Şi-a tot scos paşaportul cu copertă maro şi l-a tot mângâiat; nu credea că va face vreodată rost de un asemenea paşaport.

Prima ambarcaţiune era mică – o barcă de pescuit. Am plecat înghesuiţi ca sardelele din portul Changle. Marea era calmă, iar vremea caldă. Am scos un oftat de uşurare. Dar, odată ce ne-am îndepărtat de mal şi am ajuns în larg, vântul s-a înteţit. Barca era izbită fără milă de valurile puternice. În cele din urmă, am ajuns la un cargobot uriaş. Căpitanul ambarcaţiunii noastre ne-a dat câte o şurubelniţă şi ne-a spus să ne ducem la bordul celeilalte nave. Habar nu aveam ce trebuia să facem cu şurubelniţa, dar m-am suit pe punte.

Când am ajuns cu toţii la bord, am fost puşi într-un spaţiu îngust din lemn. Au închis trapa ca nimeni de afară să nu-şi dea seama că erau oameni înăuntru. Acolo era întuneric beznă. Şi, dat fiind că eram patruzeci şi nouă de oameni înghesuiţi într-un spaţiu îngust, aerul a devenit în curând încărcat şi irespirabil.

- Faceţi găuri în pereţii laterali cu şurubelniţele, am auzit pe cineva strigând. Zgomotul care s-a iscat în jurul meu era înspăimântător, căci toată lumea se chinuia să facă găuri în respectiva cămăruţă. Am lovit în partea mea cu toată puterea, dar, oricât m-am străduit, nu am reuşit decât să fac o gaură foarte mică. Mi-am pus gura acolo, încercând să iau o gură de aer proaspăt. Nu aveam să mor. Mi-era din ce în ce mai puţin teamă că o să ne scufundăm. însă, în curând, duhoarea ne-a învăluit pe toţi. La început, stabiliserăm că ne vom face nevoile într-un colţ, dar, a doua zi, aproape tot spaţiul era plin de mizerie. Mei-kun, care la începutul călătoriei era atât de optimistă, devenise tăcută. Mă ţinea de mână şi nu voia să plece de lângă mine. Mei-kun suferea de claustrofobie.

în a patra zi a călătoriei noastre, motorul vaporului s-a oprit. Auzeam echipajul alergând agitat pe punte. Ajunseserăm în Taiwan. Dar, pentru că nu ne spusese nimeni nimic, credeam că eram în Japonia.

Mei-kun, care stătea apatică la pieptul meu, suferea şi de rău de mare pe lângă claustrofobie, aşa că s-a ridicat deodată în picioare şi m-a apucat de haină.

- Am ajuns în Japonia?
- Poate.

Nu eram sigur, aşa că am dat din umeri. Dar Mei-kun a sărit în picioare, începând să-şi pieptene părul, abia putând să-şi stăpânească bucuria. Dacă am fi avut mai multă lumină acolo, sunt sigur că s-ar fi machiat. Dar, după o zi întreagă, nava tot nu plecase din port. Nu a venit nimeni după noi. Mei-kun era agitată. Se tot ridica, plimbându-şi mâinile pe peretele cămăruţei, lovindu-l cu palmele.

- Lăsaţi-mă să ies!

Unul dintre bărbaţii din provincia Fujian, care stătuse pe vine în întuneric, mi-a vorbit într-o şoaptă răguşită:

- Linişteşte-o. Suntem doar în Taiwan.

Când a auzit cuvântul Taiwan, Mei-kun a fost îngrozită.

- Nu-mi pasă dacă suntem în Taiwan. Trebuie să ies. Nu mai pot să suport! Să mă ajute cineva! A început să bată în pereţii cămăruţei, ţipând isteric.

Hei, fă ceva cu femeia asta. Dacă o aud cei de pe punte, va fi vai şi-amar de noi.Poate ar fi trebuit să fiu mai blând, dar simţeam cum mă sfredelesc patruzeci şi şapte de perechi de ochi, aşa că am plesnit-o pe Mei-kun peste faţă ca s-o fac să înceteze. Imediat ce am lovit-o, s-a prăbuşit la pământ ca o marionetă căreia îi fuseseră tăiate sforile. A căzut acolo unde podeaua era plină cu vomă şi fecale; a rămas acolo, cu faţa în sus, uitându-se în întuneric. M-am îngrijorat că nu se mişca, dar nu puteam să o las pe Mei-kun să pună în primejdie viţile celorlalţi oameni. Câtă vreme tăcea, am zis că e mai bine să o las unde era. Mai târziu, când m-am gândit la ceea ce făcusem, nu mi-a venit să cred că aş fi putut să o omor pe Mei-kun cu o simplă palmă. Nu pe Mei-kun. Era atât de puternică, de hotărâtă.

În următoarea zi, nava a plecat în cele din urmă din Taiwan. Despica încet marea în drumul său spre Japonia. Mei-kun stătea unde era, nemişcându-se

aproape deloc; nu mânca şi nici nu vorbea. În a şasea zi, au deschis în cele din urmă trapa. Aerul mării era rece, aproape îngheţat. Dar, după ce inspirasem atâta vreme duhoarea, aerul acela părea proaspăt şi înviorător. Am tras în piept o gură enormă. Mei-kun a reuşit să se ridice singură, deşi era slăbită. S-a uitat la mine şi mi-a zâmbit slab.

- A fost îngrozitor

.Nu aş fi crezut nici într-o sută de ani că acestea urmau să fie ultimele cuvinte ale lui Mei-kun, dar, nici douăzeci de minute mai târziu, pe când ne îmbarcam pe un vapor mai mic care urma să ne ducă pe malul japonez la adăpostul întunericului, s-a produs accidentul. Dintr-un motiv ciudat, în momentul în care Mei-kun a pus piciorul pe vapor, marea, care fusese liniştită până atunci, a început să se agite şi să facă valuri. Mei-kun a căzut în apă înainte să o mai poată prinde cineva. Eu mă îmbarcasem înaintea ei şi am încercat să o apuc de braţ, dar totul s-a derulat cu repeziciune. Când i-am atins mâna, nu am prins decât aerul. Pe când se scufunda în mare, Mei-kun s-a uitat în sus la mine, complet şocată. Apoi a fost înghiţită de valuri. Braţul ei s-a mişcat încoace şi încolo timp de câteva secunde – de parcă îşi lua rămas-bun –, eu nu puteam decât să mă uit în gol. Dar nimeni nu mai putea face nimic. Pur şi simplu ne uitam la apa întunecată. Scumpa mea surioară era în apa rece a iernii, iar Japonia, după care tânjise atâta, se afla în faţa ochilor ei.

Aproape mi-am terminat lunga şi haotica istorisire. Detective Takahashi, onorată instanţă, vă rog să-mi faceţi hatârul şi să citiţi până la capăt. Detectivul Takahashi a intitulat această mărturisire „Delictele pe care le-am comis" şi mi-a spus să scriu despre comportamentul meu reprobabil, educaţia deficitară pe care am primit-o şi greşelile pe care le-am făcut în trecut. Acum, când mă năpădesc atâtea amintiri, simt cum mă chinuie regretele. Sunt un om cu adevărat dezgustător. Nu am putut să o salvez pe Mei-kun, am ucis-o pe Yuriko Hirata şi am continuat să duc o viaţă tihnită. Acum mi-aş dori să mă întorc în timp şi să o iau de la capăt. Aş putea deveni din nou băiatul care a plecat de acasă cu sora lui. Cât de luminos mi se părea viitorul atunci, cât de promiţător! Dar acum această crimă mă defineşte ca om. O crimă îngrozitoare pe care doar o fiinţă oribilă ar fi putut-o comite. Am ucis-o pe prima femeie pe care am întâlnit-o în această ţară străină. Cred că am ajuns un om rău pentru că am pierdut-o pe Mei-kun, sufletul meu.

Dat fiind că nu aveam forme legale, trăiam ca un vagabond, adăpostindu-mă pe unde apucam, speriat să nu atrag cumva atenţia asupra mea. Chinezii sunt obişnuiţi să trăiască într-o comunitate restrânsă, nu departe de casă, bazându-se pe ajutorul şi sfaturile membrilor familiei. Dar eu eram la mii de kilometri depărtare de satul meu natal şi familia mea. Nu aveam pe nimeni care să mă ajute să-mi găsesc o slujbă sau un loc unde să stau; trebuia să fac toate astea de unul singur. După ce a murit sora mea, nu aveam pe nimeni care să mă consoleze. După trei ani de muncă grea, reuşisem în cele din urmă să-l plătesc pe contrabandistul care dăduse bani ca să mă aducă

pe mine şi pe sora mea în Japonia. Dar, după aceea, nu prea mai aveam multe speranţe, căci mi-am pierdut şi dorinţa de a economisi bani. Majoritatea oamenilor pe care-i ştiam în Japonia aveau neveste şi copii în China, cărora le trimiteau bani. îi invidiam din tot sufletul.

Pe atunci am cunoscut o taiwaneză care lucra în Kabuki-cho. Tocmai ce-am scris că Hirata a fost prima femeie pe care am întâlnit-o în Japonia, dar, de fapt, cu această taiwaneză m-am dus să văd filmul *Huang tu di*[1]. Ea era cu zece ani mai mare ca mine şi avea doi copii pe care-i lăsase în Kaohiung. Cât lucra ca patroană a unui club, frecventa cursurile unei şcoli de limba japoneză şi economisea bani ca să le trimită copiilor. Era o persoană bună la suflet, care a avut grijă de mine când am fost la ananghie.

Dar, indiferent cât de bună ar fi o persoană, dacă nu a crescut în aceleaşi condiţii ca tine, nu poate să ştie ce simţi cu adevărat. Nu înţelegea ce însemna să trăieşti într-un sat atât de sărac, să munceşti ca un sclav în alt loc sau să-ţi pierzi sora. Asta mă irita

[1] În original *Telbw Earth (Pământulgalben)*. Filmul, care a avut premiera în 1985, spune povestea unui soldat comunist care este trimis la ţară ca să culeagă cântece populare pentru Revoluţia Comunistă, (n.tr.) şi, în cele din urmă, relaţia noastră s-a răcit. Atunci am hotărât să ajung prin propriile forţe în America.

Un vagabond nu poate trăi decât ca atare. Deşi împărţeam cu mai mulţi un apartament în Shinsen, cu toţii eram, în felul nostru, singuri. Nici nu ştiam că Chen-yi şi Huang erau evadaţi, până nu mi-a spus detectivul Takahashi. Dacă aş fi ştiut că erau infractori, cu siguranţă nu aş fi vrut să am de-a face cu ei. Motivul pentru care am rupt relaţiile cu bărbaţii cu care locuiam este că plănuiam în secret să ajung la New York. Nu ne-am certat din cauza banilor.

Detectivul Takahashi m-a criticat pentru că le ceream chirie colegilor de apartament. Eu închiriasem apartamentul de la Chen. Trebuia să mă asigur că apartamentul era curat şi pus la punct; în plus, trebuia să plătesc utilităţile. Mi se părea logic să plătească ei mai mult. Cine credeţi că spăla toaleta? Cine ducea gunoiul? Eu făceam toate astea şi mă asiguram că lenjeria de pat era pusă la uscat.

M-am simţit profund jignit de trădarea colegilor de apartament, în special a lui Huang. A spus numai minciuni. Că o ştiam pe Kazue Sat5 de multă vreme; că noi trei aveam relaţii. Erau minciuni sfruntate. Probabil că avusese motivele lui ca să dea vina pe mine. Detective Takahashi, onorată instanţă, gân- diţi-vă la acest lucru. Vă implor. Ştiu că am spus asta de multe ori, dar nu am văzut-o niciodată pe Kazue Sat5. Nu sunt eu vinovat de uciderea ei.

Odată ce am cunoscut-o pe Yuriko Hirata, amândoi am avut parte numai de ghinioane. Detectivul Takahashi mi-a spus că domnişoara Hirata fusese frumoasă pe vremuri şi că lucrase ca model. Detectivul Takahashi a continuat, zicând că „pe mă- sură ce îmbătrânea, se urâţea, ajungând în cele din urmă o curvă ieftină". Dar mie mi se părea încă frumoasă.

Când am văzut-o prima oară în Kabuki-ch5, am fost atras de frumuseţea şi aerul ei tineresc. Nu-mi păsa că era târziu, aşa că în acea seară m-am hotărât să o iau prin Kabuki-cho de la Futamomokko. Când am văzut-o pe domnişoara Hirata în ploaie, aşteptându-

mă, m-am bucurat tare mult. S-a uitat la mine şi mi-a zâmbit slab. Apoi mi-a spus: „Am îngheţat de când te tot aştept!”

încă-mi amintesc foarte bine acea noapte ploioasă. Domnişoara Hirata avea o umbrelă, iar părul negru care-i cădea pe spate, aproape până în talie, arăta exact ca al lui Mei-kun. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Şi la corp arăta la fel ca sora mea. De aceea eram atras de ea. O căutam mereu pe Mei-kun. Colegii îmi spuneau mereu: „Sora ta e moartă! Revino-ţi!” Dar, într-un fel, credeam că mai e pe undeva şi că o voi întâlni într-o bună zi.

Bineînţeles că se înecase atunci în mare. Dar dacă o salvaseră nişte pescari care treceau pe acolo? Putea să mai fie în viaţă. Sau poate înotase înspre o insulă din apropiere. Mă hrăneam cu această speranţă. Mei-kun crescuse în munţi, ca şi mine. Nu ştia să înoate. Dar era o femeie descurcăreaţă, cu o voinţă de fier. încă-mi amintesc cum ne-am întâlnit la piscina din Guangzhou. „Zhe-zhong” strigase ea atunci, cu ochii plini de lacrimi. Şi aşa am mers pe străzi, sperând – aşteptând – să o văd din nou.

Domnişoara Hirata mi-a făcut un compliment prima oară când m-a văzut.

- Eşti drăguţ.

Iar eu i-am spus:

- Arăţi exact ca sora mea mai mică. Amândouă sunteţi frumoase.

- Câţi ani are sora ta? m-a întrebat domnişoara Hirata pe când mergea cu mine. A aruncat într-o băltoacă ţigara pe care o fumase şi s-a întors să se uite la mine.

M-am uitat lung la ea. Până la urmă, nu semăna cu Mei-kun. Eram dezamăgit.

- A murit.

-Da?

A dat din umeri. Părea atât de tristă, că m-am simţit atras de ea. Părea genul de persoană căreia mă puteam confesa. Apoi domnişoara Hirata mi-a spus:

- Poţi să vorbeşti despre asta? Stau aproape. De ce nu mergem la mine să bem o bere?

Detectivul mi-a explicat că asta spun de obicei prostituatele. Nu crede un cuvânt din mărturia mea. Da, când am cu- noscut-o pe domnişoara Hirata, nu mai aveam de-a face cu o prostituată, ci cu o femeie care semăna cu sora mea la păr şi statură. Faptul că domnişoara Hirata a cumpărat din banii ei berea şi gogoşile cu gem de la magazin dă credibilitate mărturiei mele, nu-i aşa? Cred că domnişoara Hirata era interesată de mine. Evident că am negociat un preţ, asta-i adevărat. Dar cred că ţinea la mine, întrucât nu mi-a cerut 30 000 de yeni, ci 15 000.

Când am ajuns în apartamentul ei din Okubo, s-a întors spre mine şi m-a întrebat:

- Ce-ai vrea să faci? Sunt dispusă la orice; doar să-mi spui.

I-am zis exact ce-mi tot spuneam în sinea mea:

- Vreau să te uiţi la mine cu lacrimi în ochi şi să spui: „Dragul meu frate!”

Domnişoara Hirata a făcut întocmai ce i-am cerut. Fără să stau pe gânduri, am luat-o în braţe.

- Mei-kun! Ce dor mi-a fost de tine!

Cât timp făceam sex cu domnişoara Hirata, eram în culmea fericirii. Cred că nu trebuia, dar îmi confirma totul. Nu o iubeam pe Mei-kun ca pe o soră, ci ca pe o femeie. Şi mi-am dat seama că, atunci când era în viaţă, exact asta dorisem să facem. Domnişoara Hirata era foarte blândă. S-a uitat la mine şi m-a întrebat:

- Ce-ai vrea să facem în continuare? mă înnebunea.

- Spune „A fost îngrozitor" şi uită-te la mine.

Am învăţat-o cum să spună asta în chinezeşte. Pronunţa la perfecţie. Dar m-a surprins că avea într-adevăr lacrimi în ochi. Mi-am dat seama că „îngrozitor" îi amintea domnişoarei Hirata de ceva din viaţa ei. Am plâns îmbrăţişaţi în patul ei. Evident că nu avusesem de gând s-o omor. Deşi nu eram amândoi chinezi şi aparţineam unor culturi diferite, mi se părea că ne înţelegeam. Ce nu am putut să-i împărtăşesc taiwanezei am reuşit să-i mărturisesc ei, deşi abia o cunoscusem. Era uimitor. Domnişoara Hirata părea să-mi împărtăşească sentimentele, căci lacrimile au început să i se scurgă pe obraji pe când o ţineam în braţe. Apoi şi-a scos colierul de aur de la gât şi mi l-a pus mie. Nu ştiu de ce a făcut asta.

De ce am omorât-o? Nici eu nu prea înţeleg de ce. Poate pentru că şi-a scos peruca de pe cap cu atâta uşurinţă, de parcă ar fi fost o pălărie. Părul de sub perucă era şaten-deschis cu câteva fire albe. Domnişoara Hirata era o străină care nu arăta deloc ca Mei-kun!

- în regulă, jocul s-a sfârşit.

Deodată a devenit rece ca gheaţa.

Eram şocat.

- A fost doar un joc?

- Tu ce crezi? Aşa-mi câştig existenţa. E timpul s-o ştergi de-aici.

Am simţit fiori reci pe şira spinării când am scos banii din buzunar. Atunci au început problemele. Domnişoara Hirata mi-a spus să-i dau toţi cei 22 000 de yeni. Când am întrebat-o de ce s-a schimbat preţul, mi-a spus scârbită:

-Joaca de-a incestul costă mai mult. Nu-s suficienţi 15 000 de yeni.

Incest? Cuvântul m-a înfuriat peste măsură. Am împins-o pe domnişoara Hirata pe rogojină.

- Ce naiba faci?

S-a ridicat în picioare şi s-a năpustit asupra mea furioasă la culme. Am început să ne împingem cu violenţă. Zgârcitul naibii! De ce dracu' mi-am tras-o cu un chinezoi?

Nu eram furios din cauza banilor. Eram furios pentru că reputaţia lui Mei-kun fusese pătată. Scumpa mea Mei-kun! Cred că asta era soarta de care urma să avem parte, încă din momentul în care am fugit de acasă; ne aşteptau doar nenorociri. Visul nostru imposibil de împlinit. Visul nostru care se trans-formase repede într-un coşmar. Japonia pe care tânjise s-o vadă Mei-kun. Câtă cruzime! Trebuia să supravieţuiesc. Trebuia să trăiesc în ţara în care Mei-kun nu pusese niciodată piciorul. Şi trebuia să-i suport toată urâţenia. Singurul lucru care mă ţinea în viaţă era speranţa că voi găsi o femeie care să semene cu Mei-kun. Şi, când am găsit-o în cele din urmă, n-a

făcut decât să se prefacă pentru bani. Cât de prost am fost că nu mi-am dat seama! Mă simţeam măturat de un curent puternic, incapabil să înţeleg ce se întâmplă. Când mi-am revenit, mi- am dat seama că o strangulasem pe domnişoara Hirata. Nu am ucis-o ca să-i fur banii. Dar am făcut o greşeală pe care nu mai pot s-o repar. Aş vrea să-mi petrec restul vieţii rugându-mă pentru odihna veşnică a domnişoarei Hirata.

Zhang Zhe-zhon

gŞASE • ALTERARE ŞI DESCOMPUNERE

• 1 «

Eram atât de hotărâtă să asist la prima şedinţă publică a procesului crimelor în serie din apartamente, încât am cerut învoire de la serviciu. Vi se pare surprinzător? Sala de judecată arăta ca oricare alta, dar era cea mai mare din tribunal, iar eu eram şocată să aflu că se dăduseră bilete prin tragere la sorţi celor care voiau să asiste la proces. Aproape două sute de oameni erau dornici să pună mâna pe un bilet. Acest lucru demonstrează cât de fascinaţi erau de Yuriko şi Kazue. Au venit o mulţime de tipi din mass-media şi reporteri ca să relateze despre caz, dar am auzit că nu aveau de gând să-i lase să filmeze. Când mi-am rugat şeful să-mi dea liber, i-au tremurat buzele. Ardea de neră bdare să mă întrebe.

Mai devreme mi-am dat seama că nu-mi păsa dacă acel chinez pe nume Zhang o omorâse pe Yuriko sau pe Kazue. Asta simt şi acum. Amândouă erau prostituate. Mereu dădeau peste ciudaţi şi perverşi. îşi dădeau seama că ar fi putut fi ucise dacă nu aveau noroc; bănuiesc că ele conştientizau acest lucru şi de aceea li se părea

atât de fascinant. Treceau de l

aun client la altul, neştiind niciodată dacă avea să fie ultimul; când plecau de acasă, nu erau sigure că se vor mai întoarce. Şi, când venea ziua şi ajungeau acasă tefere, cred că se simţeau uşurate să-şi numere banii câştigaţi. Indiferent căror pericole se expuneau în acea noapte sau în altele, nu le uitau şi încercau să-şi păstreze calmul.

Motivul principal pentru care m-am dus la tribunal era că citisem mărturia lui Zhang pe care mi-o dăduse detectivul Takahashi. Se intitula „Delictele pe care le-am comis". Ce poveste plicticoasă şi lungă! Zhang tot scria despre lucruri lipsite complet de importanţă – greutăţile pe care le-a întâmpinat în China, toate lucrurile pe care le-a făcut scumpa lui surioară şi aşa mai departe. Mare parte nici n-am citit-o.

Dar Zhang spune de multe ori în mărturisirea lui că e „deştept şi atrăgător", menţionând la un moment dat că arată ca Takashi Kashiwabara. Potrivit lui Zhang, Yuriko i-a spus că are o faţă drăguţă în ziua când a fost ucisă. Yuriko a fost tot timpul complimentată pentru frumuseţea ei. Dacă avea impresia că Zhang arăta bine, trebuia să-l văd cu ochii mei.

Vedeţi dumneavoastră, n-am putut s-o uit niciodată pe micuţa Yuriko, acolo în cabana din munţi, cuibărindu-se la picioarele lui Johnson. Unul dintre cei mai arătoşi bărbaţi din lume cu una dintre cele mai frumoase fete din lume. Nu-i de mirare că au fost atraşi unul de altul, neputând să se despartă pentru tot restul vieţii. Poftim? Nu, cu siguranţă nu eram geloasă. Numai că frumuseţea pare să-şi aibă propria busolă; frumuseţea atrage frumuseţe şi, odată ce s-a stabilit legătura, aşa va fi de-a pururi, acul rămânând nemişcat şi arătând în direcţia opusă. Eram drăguţă, dar nu frumoasă ca ea. De fapt, ştiam că rostul meu era să-i observ pe ceilalţi care avuseseră noroc în viaţă.

Am luat o carte despre fizionomie cu mine. Voiam să-i studiez trăsăturile lui Zhang. O faţă rotundă înseamnă că persoana respectivă e senzuală: cineva uşor de mulţumit, care nu se agaţă de detalii, dar cu o fire nehotărâtă care-şi pierde rapid interesul. O faţă colţuroasă înseamnă că persoana este calculată, robustă, nu-i place să piardă şi este atât de încăpăţânată, încât se înţelege foarte greu cu cei din jurul lui. Pe de altă parte, cei cu feţe triunghiulare sunt oameni sensibili şi blânzi; sunt fragili din punct de vedere fizic şi au înclinaţii artistice. Pe urmă aceste categorii se împart în trei poziţii – sus, mijloc şi jos – începând din partea de sus a feţei, iar apoi în părţi. Dacă citeşti cum trebuie aceste poziţii diferite, poţi stabili tipul de personalitate al cuiva. De pildă eu cred că sunt o „personalitate sensibilă". Sunt fragilă, mă atrage frumuseţea şi am spirit artistic. Dar faptul că nu sunt sociabilă mă caracterizează perfect.

Apoi sunt cele cinci trăsături, zonele importante ale feţei: sprâncenele, ochii, nasul, gura şi urechile. Un lucru extrem de important este strălucirea ochilor; cu cât o privire e mai pătrunzătoare, cu atât forţa vitală a respectivei persoane este mai puternică. Un nas coroiat înseamnă că

persoana e mândră de ea. O gură mare sugerează agresivitate şi siguranţă de sine.

Dacă este posibil să-ţi dai seama ce caracter şi ce soartă are o persoană doar observându-i trăsăturile faciale şi fizice, atunci cum de frumoasa Yuriko a avut un sfârşit atât de tragic? Frumoasa, proasta de Yuriko! Cu siguranţă frumuseţea ei avea un cusur de a sfârşit aşa. Să fi fost frumuseţea ei extraordinară?

Un tânăr detectiv, clar din partea acuzării, s-a apropiat şi s-a uitat lung la mine. M-a privit compătimitor din spatele ochelarilor cu rame cafenii, de parcă ştia că sunt sora victimei.

- O să înceapă în curând. Luaţi un loc în primul rând în dreapta, mi-a spus el.

Primisem un tratament special de la bun început şi nu a trebuit să stau la coadă ca să prind un bilet. Am mers până în faţa sălii de judecată. Eram singura rudă a lui Yuriko prezentă în sală, lucru de aşteptat. Nu-i spusesem bunicului că Yuriko murise. Bunicul este momentan la căminul de bătrâni Misosazai, unde este asaltat de trecut sau bântuit de coşmaruri. Prezentul nu şi-l mai aminteşte deloc. Perioada fericită petrecută cu el a fost foarte scurtă. Când am intrat la universitate, s-a mutat cu mama lui Mitsuru. Nu mă deranja că ea voia să aibă grijă de un bătrân senil, dar, odată ce bunicul a început să sufere de demenţă, l-a lăsat de izbelişte. Mă rog, acum nu mai contează.

Procesul trebuia să înceapă. Spectatorii făceau mult zgomot în căutarea locurilor. M-am aşezat în primul rând, dar în colţul îndepărtat, cu capul plecat, arătând ca ruda victimei. Dat fiind că părul meu lung îmi acoperea parţial faţa, nu credeam că avea să mă remarce vreun om din public.

În cele din urmă s-a deschis uşa şi a apărut un bărbat înghesuit între doi gardieni graşi de la tribunal. Avea cătuşe la mâini şi picioare, iar lanţul de la cătuşe ducea la cureaua din jurul taliei. Zhang. Staţi aşa. Nu prea semăna cu Takashi Kashiwabara! Eram şocată pe când mă uitam la bărbatul neîngrijit din faţa mea. Era îndesat, rotofei şi chel. Faţa-i era rotundă şi sprâncenele mici şi stufoase. Colac peste pupăză, avea şi nasul cârn. La el ieşea cel mai mult în evidenţă expresia din ochi; se uita chiorâş, având un licăr în ochi când îi privea pe cei prezenţi în sală. Părea disperat, parcă încerca să găsească pe cineva cunoscut, o persoană care să-l ajute. Avea gura mică şi mereu pe jumătate deschisă. Dacă i-aş analiza lui Zhang caracterul după fizionomie, aş spune că se plictiseşte uşor, se înţelege greu cu alţii, pentru că e încăpăţânat, dar şi influenţabil. Am oftat destul de tare de pe locul meu din sala de judecată, simţindu-mă dezamăgită.

Poate că oftatul meu a provocat o reacţie în aer, care i s-a transmis şi lui Zhang. S-a întors şi s-a uitat fix la mine din scaunul acuzatului, unde stătea drept ca o lumânare. Poate i se spusese că voi fi acolo pentru Yuriko. Când i-am întors privirea, s-a uitat timid în altă parte. Ai *ucis-o* pe Yuriko. II săgetam acuzator cu privirea. Zhang părea să simtă asta. Se foia pe scaun şi a înghiţit în sec atât de tare că l-am auzit şi eu.

Ei bine, m-am uitat chiorâş la el, dar nu-l învinovăţeam pentru crima comisă. Cum pot să mă fac înţeleasă? Dacă Yuriko şi cu mine am fi comparate cu

două planete, ea ar fi cea mai aproape de soare, încălzindu-se mereu la lumina lui; eu aş fi cea din întuneric, departe. Planeta Yuriko ar fi mereu acolo, între mine şi soare, absorbindu-i toate razele. Greşesc? Am reuşit să intru la Liceul Qde Fete ca să scap de Yuriko, dar la scurt timp a venit şi ea şi iar am devenit sora mai mare, supusă unor comparaţii care nu-mi făceau deloc cinste. Yuriko, pe care o urâsem din tot sufletul, a fost omorâtă cu atâta uşurinţă de acest bărbat jalnic. Da, o dispreţuiam profund pe Yuriko.

Înfăţişarea s-a terminat foarte repede. Zhang a fost din nou încătuşat şi scos din sală. Mă simţeam de parcă mă păcălise o vulpe. Ceva vreme n-am fost în stare să mă mişc.

Cum naiba putea să îndruge ticălosul ăla de Zhang atâtea minciuni – lucruri de genul „Eu şi sora mea eram atrăgători" şi „Arăt ca Takashi Kashiwabara!" Nu cred că auzisem în viaţa mea minciuni mai sfruntate. Şi cum tot insista că nu e vinovat de uciderea lui Kazue Sato, eram din ce în ce mai convinsă că el o omorâse. Gândiţi-vă un pic. Dacă o persoană nu poate fi obiectivă când se descrie pe sine, dacă e convinsă că arată bine când nu e cazul, atunci cu siguranţă va îndruga tot soiul de minciuni sfruntate.

-Măscuzaţi,pot să vorbesc câtevaminute cu dumneavoastră?

Am fost încolţită pe holul din faţa sălii de judecată de către o femeie palidă. în cartea mea despre fizionomie scrie că oamenilor palizi sau cu pete pe faţă nu le funcţionează bine rinichii, aşa că eram un pic îngrijorată pentru acea femeie. Apoi mi-a zis că e de la nu ştiu ce post de televiziune, lucru de care se vedea că e foarte mândră.

- Cred că sunteţi sora mai mare a domnişoarei Hirata, nu? Ce părere aveţi despre înfăţişarea de azi?

- Nu am putut să-mi iau ochii de la acuzat.

Femeia a început să scrie cu repeziciune în carneţel, dând din cap încurajator în acelaşi timp.

- îl urăsc că mi-a omorât singura so...

- Acuzatul a mărturisit că a ucis-o pe domnişoara Hirata, m-a întrerupt femeia. Problema e în cazul lui Kazue Sato. Cum vi se pare că o femeie educată, cu o bună carieră se prostitua? Oricum, nu eraţi colege de clasă?

- Cred că lui Kazue – adică domnişoarei Sat5 – îi plăceau senzaţiile tari. Se dădea în vânt după ele; trăia pentru ele. Cred că acuzatul a fost unul dintre clienţii ei. Cred că era o persoană senzuală sau... of, nu ştiu ce să mai zic.

în timp ce mă poticneam, încercând să explic fizionomia lui Zhang, reporterita se uita perplexă la mine. A continuat să dea din cap şi doar se prefăcea că ia notiţe. în scurt timp, şi-a pierdut complet interesul. Nimănui nu-i păsa de moartea lui Yuriko. Nu avea nici un impact asupra societăţii. Dar a lui Kazue? Kazue lucrase pentru o firmă respectabilă. Oare atenţia de care se bucura acum nu era ceva tipic pentru ea?

Femeia m-a lăsat singură, stând pe podeaua bine lustruită din holul tribunalului. Apoi o altă femeie, slabă, cu ochii enorm de mari, a venit la mine. Parcă aşteptase să rămân singură. S-a uitat cu atenţie

înjur, asigurându-se că nu e nimeni prin preajmă. Părul lung îi cădea pe spate. Purta ceva ce semăna cu un sari indian, dar era din bumbac, nu mătase, şi apretat tare. S-a uitat la mine cu luare-aminte, apoi mi-a zâmbit cu sfială.

- Ce se întâmplă, nu mă mai recunoşti?

Când femeia s-a mai apropiat, am simţit aroma de gumă din respiraţia ei. Era Mitsuru.

Eram atât de şocată că am rămas pironită locului. Evident că în ziare se scriseseră multe articole despre ea. Mitsuru fusese unul din membrii marcanţi ai unei secte religioase, care fuseseră implicaţi în urmă cu câţiva ani în activităţi teroriste şi pe urmă închişi.

- Mitsuru! Ai ieşit deja de la puşcărie?

Cuvintele mele au făcut-o să tresară.

- Da, aşa e. Toată lumea ştie de mine.

- Da, cu toţii ştiu.

Mitsuru s-a uitat în spate cu o expresie iritată pe chip.

- N-o să uit niciodată tribunalul ăsta. Cazul meu s-a judecat în sala 406. A trebuit să apar de cel puţin douăzeci de ori. Şi nu a venit nimeni să mă sprijine. Singurul meu aliat a fost avocatul. Dar chiar şi el a fost convins că sunt vinovată. Nu a înţeles, mormăia Mitsuru. Nu puteam decât să sper că se va termina totul cât mai repede. Apoi m-a tras uşurel de braţ. Dacă ai timp, să bem şi noi un ceai. Am ceva de vorbit cu tine.

Purta o jachetă neagră peste sari. Nu voiam să fiu văzută cu ea, purta nişte haine atât de bizare. Dar când am văzut cât de fericită era, n-am putut s-o refuz.

- E o cafenea la subsol. Ce bine e să poţi merge unde vrei! Mitsuru părea veselă, dar se tot uita speriată peste umăr. Să ştii că mă urmăresc nişte detectivi.

- Ce groaznic!

- Dar de ce mă plâng? Tu ai avut cel mai mult de pătimit, nu-i aşa? mi-a spus Mitsuru pe un ton compătimitor. M-a strâns de braţ când intram în lift. Mâna îi era caldă şi umedă, ceea ce m-a iritat. M-am dat la o parte.

- De ce spui asta?

- Păi, cu Yuriko. E groaznic să ţi se întâmple aşa ceva. Nu-mi vine să cred. Şi Kazue! Ce şoc groaznic!

Când liftul a ajuns la subsol, am dat să ies şi m-am izbit de Mitsuru, care mi-o luase înainte. Se oprise în prag, prea agitată ca să meargă mai departe.

- îmi pare rău! Nu sunt obişnuită să ies în public.

- Când te-au eliberat?

- Acum două luni. Am stat şase ani, mi-a şoptit ea.

M-am uitat la Mitsuru din spate. Nici urmă de fata studioasă şi inteligentă din liceu. Mitsuru cea isteaţă, arătând ca o veveriţă. Acum era slabă, fragilă şi dură ca o pilă de unghii. Arăta ca mama ei – atât de sinceră şi jalnică. Mama ei îl trădase pe bunicul meu. Auzisem că mama ei îi încurajase pe Mitsuru şi pe soţul ei, care era doctor, să se alăture acelei grupări religioase. Dar mă întreb dacă era adevărat.

- Ce mai face soţul tău?

- încă e în puşcărie. Am doi fii care sunt crescuţi de familia soţului şi mă îngrijorează educaţia pe care o primesc.

Mitsuru sorbea din cafea. Câteva picături i-au căzut de pe buze pe sari, pătându-l, dar ea n-a părut să-şi dea seama.

- Tot la închisoare?

- Da, la izolare. Cred că o să ispăşească pedeapsa maximă. E de aşteptat. Mitsuru s-a uitat la mine, întrucâtva ruşinată. Dar tu? încă nu-mi vine să cred ce i s-a întâmplat lui Yuriko. Şi lui Kazue. Nu credeam că ar fi Kazue în stare de aşa ceva. Muncea din greu. Poate s-a săturat să tot trudească.

Mitsuru a scos un pachet de ţigări din geanta ei de pânză şi şi-a aprins una. A început să fumeze, dar nu părea obişnuită.

- Am cam îmbătrânit amândouă! Cred că strungăreaţă ţi s-a mai lărgit.

Mitsuru a dat din cap că da.

- Şi tu ai îmbătrânit. Acum ţi se citeşte răutatea pe faţă.

Cuvintele ei mi-au adus aminte de ce se întâmplase
astăzi în sala de judecată. Zhang era acela pe faţa căruia se citea răutatea! *Aceea* era faţa unui mincinos nenorocit. Depoziţia lui penibilă era plină de minciuni. Era clar că omorâse mulţi oameni în China ca să le ia banii. Şi-a violat sora mai mică şi pe urmă a omorât-o. Şi e clar că le-a ucis pe Yuriko şi Kazue.

- Spune-mi, am rugat-o pe Mitsuru, oare răutatea care se citeşte pe faţa cuiva înseamnă că acea persoană e urmărită de o karma nefastă? Mă întreb ce fel de karma am eu şi mă gândeam că doar tu poţi să-mi spui.

Mitsuru şi-a stins ţigara şi s-a încruntat. S-a uitat agitată prin cameră şi a început să vorbească în şoaptă.

- Te rog să nu mai spui lucruri atât de nebuneşti. Am părăsit acea sectă; ca dovadă, acum fumez. Dar nu am înţeles doctrina fostei mele religii. Dacă pui botul la toate mizeriile pe care le scrie presa, atunci îi vei dispreţui pe oamenii care cred.

- Atunci pe faţa ta se citeşte răutatea?

- Iartă-mă! Am greşit. Tot fac gafe de când am ieşit din puşcărie. Nu am încredere în mine şi nu ştiu cum ar trebui să mă comport. Cred că am uitat. Ar trebui să mă internez într-o clinică. Am venit aici pentru că mă gândeam c-am să te văd. Am folosit procesul Yuriko şi Kazue ca pretext pentru a te revedea. Cum urăsc întâlnirile între colegi şi chestiile de genul ăsta, mă gândeam că asta ar fi singura mea şansă.

Mitsuru s-a uitat în sus de parcă şi-ar fi amintit ceva.

- Ai primit scrisorile pe care ţi le-am trimis din închisoare?

- Am primit patru: felicitări de Anul Nou şi urări de bine la sărbătorile din vară.

- Mi-a fost greu să-ţi trimit felicitări de Anul Nou dintr-un loc ca ăla. La radio era „Concursul de cântat roşu şi alb[1]„. Ascultam, stând în poziţia *zazen,* şi plângeam. Ce naiba caut aici şi de ce mă uit

---

1 Concurs anual de muzică difuzat în noaptea de Revelion, (n.tr.)

la buricul meu? mă întrebam. Dar nu mi-ai răspuns niciodată. N-ai fost mulţumită că eleva cu zece pe linie ajunsese acum la răcoare? Cu siguranţă ai crezut c-am meritat. Ţi se părea justificat. Vocea i se înăsprea. Am făcut-o de oaie şi sunt sigură că toată lumea s-a bucurat.

- Mitsuru, ai ajuns să semeni cu maică-ta, nu-i aşa?

Ori de câte ori voia mama lui Mitsuru să spună ceva, pur şi simplu îi ieşea porumbelul din gură, fără să se gândească la consecinţe. Mereu vorbele aveau un efect asemănător avalanşei. Până să-şi dea seama, deja spusese mai mult decât trebuia şi ajungea unde nu se aştepta. Mincinosul de Zhang era exact opusul ei, mă gândeam eu, şi din nou mi-am amintit de viclenia care i se citise pe faţă în sala de judecată.

Crezi

- ?Mi-amintesc că mama ta m-a dus odată cu maşina la şcoală. În aceeaşi dimineaţă în care am aflat că mama se sinucisese. Mama ta mi-a zis că probabil s-a sinucis pentru că era la menopauză.

- Da, îmi amintesc. Ce mi-aş dori să mă întorc în timp! De aş putea să mă întorc în trecut, când puteam să trăiesc iară să ştiu ce ştiu acum. Dacă ştiam, nu mi-aş fi pierdut timpul învăţând ca o nebună. Mi-aş fi făcut şi eu de cap ca alte fete şi m-aş fi îmbrăcat la ultima modă. M-aş fi înscris în trupa de majorete, în echipa de golf sau de patinaj. Aş fi ieşit cu băieţi şi m-aş fi dus la petreceri. Mi-aş fi dorit să fiu o adolescentă normală. Şi tu simţi la fel, nu?

Deloc. Nu mă gândisem niciodată cu regret la trecut. Dar, dacă aş fi vrut să mă întorc în timp, atunci mi-aş fi dorit să petrec din nou acele zile liniştite cu bunicul meu, când era obsedat de bonsaii săi. Însă pe urmă a fost fascinat de frumuseţea lui Yuriko, i s-au aprins călcâiele după mama lui Mitsuru şi s-a schimbat complet. Aşa că nu-mi doream să mă întorc în nici o perioadă din trecut. Cred că Mitsuru uitase cum ne convinseserăm una pe alta că eram suficient de înzestrate pentru a supravieţui, începuse să mă calce pe nervi, aşa cum reuşeau să mă scoată din sărite Yuriko şi prostia de care dădea dovadă.

Mitsuru se uita la mine cu un pic de teamă.

- La ce te gândeşti?

- La trecut, bineînţeles. La trecutul îndepărtat în care ai vrea să te întorci. Eu m-aş întoarce în momentul în care Yuriko era o plantă înfloritoare, iar eu una cu seminţe găunoase. Dar evident că Yuriko ar fi veştejită acum.

Mitsuru se uita nedumerită la mine. Nu am încercat să o lămuresc. Când şi-a dat seama că nu voiam să continui, s-

a făcut roşie la faţă
şi şi-a întors
privirea de la mine.
Asta era! Asta era
expresia pe care o
avea doar ea în
liceu

- !Scuze, ştiu că mă port ciudat, mi-a spus Mitsuru luându-şi geanta din pânză. Mă tot gândesc că munca mea, toate lucrurile în care am crezut au fost în zadar – şi nu pot suporta. Când eram la închisoare, am încercat din răsputeri să nu mă gândesc la asta. Dar acum c-am ieşit gândurile îmi tot dau târcoale şi intru în panică. Desigur, am făcut un lucru îngrozitor, o greşeală imensă. Nu ştiu cum de-am omorât atâţia oameni nevinovaţi. Dar am fost spălată pe creier. Conducătorul sectei ştia ce gândesc şi astfel mă controla. Nu aveam cum să scap. Cred că totul s-a terminat pentru mine. Sunt sigură că soţul meu o să moară în închisoare. Mă agăţ de copiii mei şi mă întreb ce să fac. Trebuie să mă asigur că sunt educaţi bine, pentru că doar eu le-am mai rămas. Dar nu cred că pot s-o fac. Nu am încredere în mine. Am învăţat enorm, am intrat la Facultatea de Medicină din Tokio, am ajuns doctoriţă, dar nu pot să recuperez cei şase ani pierduţi în închisoare. Din cauza asta, nimeni nu mă va angaja vreodată.

- Ai încercat la Medici fără Frontiere? am întrebat-o, deşi nu ştiam nimic despre ei.

- Aha, deci nu-ţi pasă pentru că nu e problema ta, a murmurat Mitsuru mâhnită. Apropo de asta, toată lumea se preface că a fost şocată când a auzit de Yuriko şi Kazue. Dar eu nu. Au fost mereu sfidătoare, au înotat împotriva curentului. Mai ales Kazue.

Mitsuru repeta cu alte cuvinte ce spusese reporteriţa de mai devreme. Nimeni nu părea interesat de Yuriko. Doar pe Kazue o tratau ca pe o vedetă. Ochii lui Mitsuru priveau în gol, total lipsiţi

de acea strălucire intensă, temerară şi independentă care existase cândva în ei.

- Unde sunt copiii tăi acum? am întrebat-o eu.

Mitsuru îşi mai aprinsese o ţigară. Îi mijeau ochii prin fum.

- Sunt cu părinţii soţului meu. Băiatul mai mare e în ultimul an de liceu. Cel mai mic învaţă pentru examenul de admitere la liceu. Am înţeles că vrea să intre la Şcoala Q, dar nu are cum să reuşească. Nu e vorba de note, ci de blestemul că-i suntem noi părinţi. Parcă a fost însemnat.

însemnat – bine spus, nu-i aşa? Se potrivea perfect şi în cazul meu, sora mai mică a incredibilei frumuseţi Yuriko. Dintr-odată, mi-am dorit nespus să-i văd pe copiii lui Mitsuru. Mă întrebam cum arată. Mă fascina cum se transmit genele, cum se alterează şi se schimbă.

- Ştiu că o dispreţuieşti pe mama, mi-a spus Mitsuru citin- du-mi gândurile şi spunând ceva total neaşteptat.

- De ce crezi asta?

- Pentru că l-a părăsit pe bunicul tău. Poate nu ştii, dar mama s-a alăturat sectei din cauza bunicului tău. încă mai face parte din ea. Spune că va rămâne fermă pe poziţii până la sfârşit. încă mai are grijă de membrii practicanţi.

Bunicul meu ar fi şocat dacă ar auzi una ca asta. Ştiu că mama lui Mitsuru i-a aprobat decizia de a se alătura sectei; şi ea era membră. Dar nu puteam

să-mi închipui că bunicul meu avea vreo vină. Oare se întorcea karma împotriva mea?

- Mama a spus că regretă tare mult că-i tulburase viaţa bunicului tău. Şi nu doar pe a lui, ci şi pe a ta.

Când am intrat la Universitatea bunicul a decis să se mute cu mama lui Mitsuru, care a cumpărat un apartament de lux în apropiere. Am fost o singură dată acolo. îmi amintesc că uşa de la intrarea în clădire se închidea automat şi trebuia să suni la interfon ca să intri. Era un sistem nou pe atunci, iar bunicul era foarte mândru că îl avea. Dar, din cauza sistemului de închidere, ne-am dat seama că se senilizează. Uita să-şi ia cheia ori de câte ori ieşeam. Apoi apăsa butonul de la alt apartament şi stătea acolo ţipând: „Eu sunt! Dă-mi drumul!"

- Amândouă a trebuit să ne descurcăm pe cont propriu din cauza relaţiei mamei mele cu bunicul tău. Apoi mama s-a întors să stea cu mine. A lăsat totul de izbelişte: casa mea, a ta, cea pe care a împărţit-o cu bunicul tău. Nu s-a putut ierta pentru ce făcuse, aşa că s-a hotărât să creadă în ceva. Aşa a început totul.

- A reuşit să se ierte după ce a început să creadă?

- Nu. Mitsuru a scuturat mândră din cap. Nu merge aşa. A ales această cale pentru că voia să afle mai multe despre legile care guvernează acest pământ. Voia să înţeleagă de ce oamenii pot să aibă pasiuni atât de puternice şi egoiste. La acea vreme, eu şi cu soţul meu ne puneam întrebări despre moarte. Toţi oamenii mor. Dar ce se întâmplă cu ei

după moarte? Oare este posibilă metempsihoză? în calitate de doctori, nu puteam evita contactul cu moartea ca sfârşit inevitabil, dar mai întâlneam din când în când şi cazuri inexplicabile. Atunci mi-a propus mama să ne vedem cu conducătorul sectei în care se înscrisese şi să vorbim cu el. Aşa am ajuns şi noi să facem parte din aceeaşi sectă.

Această conversaţie începea să mă calce pe nervi şi am început să-mi feresc privirea de a lui Mitsuru. Se pare că oamenii credincioşi caută să fie doar ei fericiţi. Greşesc?

- Mă rog, bunicului nu-i mai pasă acum, i-am spus eu. E senil şi stă tot timpul în pat.
- Mai e în viaţă?
- Da, deşi e în vârstă de peste 90 de ani.
- Serios? Eu credeam c-a murit.
- Bănuiesc că asta crede şi mama ta.
- Se pare că nu ne înţelegem. Mitsuru avea capul atât de aplecat încât am crezut că i se va rupe gâtul. Din cauza faptului că nu m-am integrat complet în societate. Chipul ei era golit de expresie. în liceu am încercat din răsputeri să fiu prima. Şi la medicină. Am obţinut tot ce mi-am dorit. Eram prima din serie şi una dintre cele mai bune doctorițe de la spital. Dar lucrurile au început să fie mai puţin limpezi ca înainte. Are logică dacă te gândeşti la asta. Un doctor nu este evaluat după rezultatele de la examen. Ştiu că e important ca doctorii să salveze vieţi. Dar noi, cei de la ORL, nu prea întâlnim cazuri în care viaţa pacientului să fie în pericol. Zi de zi aveam pacienţi cu nasul inflamat din cauza alergiilor.

O singură dată am văzut un bolnav în stare critică din cauza unei tumori la maxilarul inferior. Dar atât. A fost singura dată când am simţit că făceam ceva cu adevărat folositor. Aşa că mintea mi s-a înceţoşat. Atunci eram de părere că, dacă voi fi credincioasă, viaţa mea va fi altfel.

Am oftat plictisită. Era groaznic! Ştiţi de ce, nu? O iubisem pe Mitsuru. Crezusem că ne perfecţionaserăm talentele – răutatea mea şi inteligenţa sclipitoare a lui Mitsuru – nu pentru că voiam să fim de gaşcă, ci pentru a le folosi pe post de arme ca să supravieţuim în Şcoala Q,de Fete.

Mitsuru s-a uitat nesigură la mine:

- Te-am supărat cu ceva?

Am zis să-i dau de înţeles cât de oribil mă simţeam. Altfel ar fi început iar să-mi spună „poveşti din închisoare”.

- în facultate ai reuşit să rămâi tot prima?

Mitsuru şi-a aprins tăcută cea de-a treia ţigară. Am dat fumul la o parte cu mâna şi am aşteptat să-mi răspundă.

- De ce vrei să ştii?

- Ca să fiu sinceră, n-am fost prima nici pe departe. Cred că eram undeva pe la mijloc. Oricât de mult mă străduiam, oricât de atentă eram în clasă sau oricâte nopţi petreceam învăţând, erau mereu alţii înaintea mea. Dar la ce te aşteptai? La acea universitate intrau cei mai buni elevi din toată ţara. Ca să ajungi printre primii, trebuia să ai o inteligenţă nativă, să fii un adevărat geniu – altminteri, puteai să

studiezi mereu şi fără nici un rezultat. După câţiva ani, mi-am dat în sfârşit seama că nu puteam să fiu nici pe departe prima şi că aş fi avut noroc dacă terminam pe locul douăzeci. A fost un şoc pentru mine. Eu nu sunt aşa, mă gândeam, şi am început să sufăr o criză de identitate. Ştii ce m-am hotărât să fac?

- Nu pot să-mi dau seama.
- M-am hotărât să mă căsătoresc cu un geniu. Acela e soţul meu, Takashi.

Când mi-a spus că-l cheamă aşa, am făcut imediat asocierea cu Takashi Kashiwabara. Dar îmi amintesc că văzusem poza soţului ei în ziare şi nu arăta deloc ca acel actor. Era slab, purta ochelari şi arăta ca un învăţat peste măsură de studios. Oricât de geniu ar fi fost, era prea urât ca să-mi doresc să-l iau de bărbat! Din punctul de vedere al fizionomiei, urechile-i erau ascuţite ca ale unui drac, iar gura mică. Porţiunea mediană şi de jos a feţei indica slăbiciune. Avea o faţă care prevestea o tragedie la vârsta mijlocie sau la bătrâneţe. Când mă gândesc la soarta lui Takashi, pot concluziona că fizionomia este o ştiinţă foarte exactă.

- I-am văzut chipul soţului tău.
- Da. E celebru.
- Şi tu la fel.

Mitsuru s-a făcut roşie ca sfecla la faţă – nu-mi dădeam seama dacă din cauza sarcasmului meu sau a unui bufeu. Ca membră a acelei secte, Mitsuru fusese implicată în răpirea unor credincioşi. Dacă aceşd aşa-zişi credincioşi încercau să scape, Mitsuru

şi ceilalţi îi închideau într-o cameră, îi obligau să ia droguri şi să înceapă iniţierea. Dacă nu erau atente, victimele luau o supradoză şi mureau.

Oricum aceste crime nu se compară cu ce a făcut soţul lui Mitsuru: a aruncat gaz toxic dintr-un avion Cessna asupra unor fermieri şi familiilor acestora. Conducătorul sectei lor religioase suferea de mania persecuţiei, care s-a declanşat când fermierii locali au protestat împotriva amplasării cartierului lor general lângă terenurile lor, aşa că i-a ordonat soţului lui Mitsuru să arunce iperită pe culturile lor. Ghinionul a făcut ca în acea zi nişte elevi de şcoală primară să viziteze terenurile ca să înveţe la faţa locului despre agricultură şi au inhalat gazul toxic. Au murit cincisprezece oameni.

Mitsuru a încercat să schimbe subiectul.

- Ai auzit de presiune osmotică? Credeam că, dacă mă căsătoresc cu un geniu, se va lipi ceva şi de mine.

Pe când vorbea, corpul a început să i se micşoreze, ca o velă care pierde vântul prielnic. Trupul ei slab se aplatiza. îi vedeam venele sub pielea degetelor care ţineau ţigara. Eram uimită de cât de nesăbuită ajunsese Mitsuru.

- Pe atunci, mama se despărţise de bunicul tău. S-a alăturat sectei, spunând că vrea să pună capăt iluziilor. Ea înţelegea prin iluzii faptul că era egoistă.

- Ce bine ar fi fost să scape! Nu că l-ar fi iubit pe bunicul meu, i-am spus eu pe un ton agresiv.

Mitsuru mi-a răspuns în bătaie de joc:

- Nu poţi să mă ierţi, nu? Te crezi mai bună ca mine pentru că tu nu ai făcut parte dintr-o sectă religioasă.

Mi-am dat capul într-o parte.

- Eşti sigură că nu te-ai ţăcănit?

- Ce? Acum ne şi insultăm? Mitsuru şi-a ridicat deodată capul. Cred că acum nu multă vreme erai obsedată de cum ară- tai. Cum să mă exprim mai limpede? Îţi păsa doar de chipuri. Ştiu că aveai un complex de inferioritate pentru că Yuriko era atât de frumoasă. Dar tu ai mers mai departe; ai devenit obsedată. încă din timpul liceului, erai mândră de tine pentru faptul că erai metisă, nu? Să ştii că toată lumea râdea pe ascuns de tine. Nu erai nici măcar drăguţă. Dar nu contează fizicul, dacă ştii cum să-ţi disciplinezi sufletul.

Nu credeam să aud vreodată asemenea minciuni sfruntate de la Mitsuru. Era prea mult. Dar nu puteam să spun nimic în apărarea mea.

- Mi se părea ciudată ura ta pentru Yuriko, a continuat ea. Era mai mult invidie. Ştiam că tu ai fost cea care a vorbit despre fiul lui Yuriko şi al lui Kijima. Indiferent ce făcea Yuriko cu băieţii, tu nu trebuia să-ţi bagi nasul. Dar Yuriko era populară. Toată lumea o idolatriza. Dar a fost o ticăloşie din partea ta să răspândeşti zvonul că sora ta era prostituată ca astfel să fie exmatriculată. Până nu te părăseşte karma asta nefastă, nu prea o să ai şansa

să trăieşti mai multe vieţi în viitor. Dacă te vei reîncarna, o să fii un gândac care se târăşte prin noroi.

Eram foarte furioasă. încercasem să o las pe Mitsuru să spună tot ce avea pe suflet, ştiind că a fost spălată pe creier, dar deja mersese prea departe.

- Mitsuru, eşti proastă făcută grămadă. Te-am tot ascultat lăudându-te că ai fost prima din clasă, că ai intrat la Facultatea de Medicină din Tokio, m-ai plictisit cu osmoza ta şi m-am cam săturat. Tot timpul ăsta am crezut că eşti o veveriţă deşteaptă, dar n-ai fost decât un melc. Erai doar o lăudăroasă infatuată ca şi Kazue!

- Tu eşti aia nebună. Uită-te la tine – emani răutate prin toţi porii. De ce crezi că eşti mai sinceră ca mine? Tu îţi trăieşti viaţa spunând numai minciuni. Chiar şi acum stai aici şi-ţi spui cât de minunată eşti pentru că eşti metisă. Ce n-aş da să fie Yuriko în locul tău!

M-am ridicat furioasă, dând scaunul în spate. Chelneriţele care ne-au observat imediat şi-au ridicat privirea de la ce făceau şi s-au zgâit la noi. Mitsuru şi cu mine ne-am uitat urât una la alta până când ea şi-a ascuns faţa. Am împins către ea nota de plată pentru cafea.

- Eu plec. Mersi de trataţie.

Mitsuru a împins nota spre mine.

- Impărţim.

- Am stat aici să ascult ce-ai de zis; nu împărţim nota. Spui că am un complex de inferioritate faţă de Yuriko. De ce a trebuit să aud asta în ziua procesului? Eu sunt o rudă îndurerată a

victimei. Cu ce drept mă insulţi aşa? Te dau în judecată pentru calomnie!

- Tu crezi c-o să-ţi dau vreo despăgubire?

- Păi ai o familie bogată. Câte cabarete a deţinut mama ta? Nu tu ai închiriat apartamentul de lux din Districtul Minato doar ca să faci paradă de bogăţia ta? Apoi mama ta a cumpărat un apartament cu un interfon de fiţe în zona aia selectă din Riverside. Eu am doar o slujbă amărâtă.

Mitsuru mi-a răspuns cu o satisfacţie aparentă:

- Dar văd că ştii când să te plângi de slujba ta amărâtă. Superb! Şi-mi amintesc cât de nerăbdătoare erai să te lauzi cum vei deveni o binecunoscută traducătoare de germană. Dar aveai nişte note execrabile la engleză, nu? Nu prea te aştepţi la asta de la o metisă! Şi, ca să ştii şi tu, familia mea nu e bogată! Ne-am vândut casa şi afacerea, iar banii strânşi de aici şi din vânzarea celor două maşini şi a proprietăţii de la Kiyosato au intrat în buzunarele sectei religioase.

Am trântit fără tragere de inimă monedele pe masă. Mitsuru a numărat restul şi a continuat.

- O să vin şi la următoarea audiere. Cred că o să mă ajute la reabilitarea socială.

„Treaba ta", am vrut să-i spun, dar m-am răzgândit. M-am întors cu spatele şi am ieşit din cafenea cu paşi grăbiţi. Am auzit zgomotul făcut de pantofii din pânză ai lui Mitsuru în urma mea.

- Aşteaptă! Am uitat să-ţi spun cel mai important lucru. Am primit scrisori de la profesorul Kijima.

Mitsuru şi-a scormonit în geantă şi a scos un plic pe care mi l-a fluturat în faţă.

- Când ai primit scrisori de la profesorul Kijima?

- Cât eram în închisoare am primit câteva. Era foarte îngrijorat în privinţa mea, aşa că am corespondat.

Ce mândră mai era Mitsuru de ea! Nu mai auzisem nimic de multă vreme despre profesorul Kijima; crezusem că murise. Dar, în tot acest timp, el îi scrisese lui Mitsuru.

- Ce drăguţ din partea lui!

- îmi spunea cât de îndurerat a fost că o elevă a lui fusese implicată într-un scandal – la fel cum m-aş îngrijora şi eu în privinţa unui pacient.

- Pacienţii tăi nu voiau să omoare oameni, nu-i aşa?

- Să ştii că încă sunt în recuperare, la jumătatea drumului de întoarcere spre societate, şi nu apreciez cruzimea de care dai dovadă. Mitsuru a oftat adânc.

Voiam să plec de acolo, mi se umpluse paharul. Dar, dacă tot se referise la cruzime, trebuia să-şi dea seama că se folosea de procesul lui Yuriko şi Kazue ca să-şi facă propria reuniune a clasei.

- A scris şi de tine, aşa că m-am gândit c-ai vrea să vezi. îţi împrumut scrisorile. Dar trebuie să mi le dai neapărat înapoi la următoarea audiere.

Mitsuru mi-a dat plicul gros. Ultimul lucru pe care mi-l doream era un teanc de scrisori pe care nu voiam să le citesc. Am încercat să i le dau înapoi, dar deja pleca de lângă mine, clătinându-se uşor. Am văzut-o cum se îndepărtează, încercând să găsesc în ea o părticică din fata care fusese în trecut. Mitsuru care fusese bună la tenis. Mitsuru care se mişcase aşa de bine la orele de dans ritmic. îmi fusese oarecum frică de ea – fusese foarte agilă şi avusese o minte sclipitoare. Mi se păruse un fel de monstru.

Dar Mitsuru cea de acum părea ciudată şi avea mişcări necoordonate. îngrijorată că era urmărită de detectivi, se uita mereu în urmă, aşa că a intrat în cineva care era fix în faţa ei. Dacă o persoană care o cunoscuse în trecut o vedea pe Mitsuru acum, nu ar fi crezut că idioata asta era aceeaşi persoană. Mitsuru cea slabă se transformase într-un monstru cu totul diferit.

îmi amintesc că în liceu mă gândeam că eu şi cu Mitsuru suntem nişte iazuri de munte, alimentate de ape subterane. Dacă izvorul lui Mitsuru era sub pământ, la fel era şi al meu. Sensibilităţile noastre erau complementare, iar modul nostru de a gândi era exact la fel. Dar acum dispăruseră aceste izvoare. Eram două iazuri separate acum, singuratice şi îndepărtate. Pe deasupra, lacul lui Mitsuru secase, văzându-se acum pământul crăpat de pe fund. Mai bine n-aş fi revăzut-o.

Am auzit pe cineva strigându-mă.

- Nu sunteţi cumva sora mai mare a domnişoarei Hirata?

Mi-am îndesat grăbită scrisorile lui Kijima în buzunar şi
mi-am ridicat privirea. Un bărbat cunoscut stătea în faţa mea. Avea în jur de 40 de ani şi purta un costum maro destul de scump. Barba lui era presărată cu fire albe şi era gras ca un cântăreţ de operă, o „personalitate senzuală" care sigur mânca preparate delicioase.

- îmi cer scuze, mi-a spus el, dar pot să schimb câteva vorbe cu dumneavoastră?

încercam să mă gândesc unde-l mai văzusem, dar nu reuşeam să-mi amintesc. Cum stăteam cu capul într-o parte, bărbatul a început să se prezinte.

- Văd că nu vă amintiţi. Sunt Tamura, avocatul lui Zhang. Nu mă aşteptam să vă văd acum. Mă gândeam să vă sun mai târziu în seara asta.

Tamura m-a dus într-un colţ al coridorului, vizibil iritat. Eram lângă cafenea. Prânzul se terminase, cafeneaua se închisese, iar angajaţii mutau mese, ducând sticle de bere şi pregătindu-se pentru un fel de petrecere privată. în sălile de judecată de sus se decidea soarta cuiva, în timp ce la subsol se încingea un chef. Era uşor pentru ei. Ce bine că nu sunt eu acuzatul!

- Sensei, nu ştiu ce credeţi, dar sunt convinsă că Zhang a ucis-o pe Kazue.

Tamura şi-a strâns nodul de la cravata de culoarea mușta- rului în timp ce-şi pregătea discursul.

- înţeleg cum vă simţiţi ca membru al familiei, dar eu cred

- Imposibil! După fizionomie, Zhang e ucigaşul. Fără umbră de îndoială.

Tamura părea îngrijorat. Nu încerca să-mi combată argumentul. Cred că-şi dădea seama că trebuia să lase membrii familiei să spună orice le trecea prin cap. Dar eu nu eram o idioată sentimentală care înţelegea victima, ci încercam să explic nişte lucruri din perspectiva fizionomiei.

Trebuia să fiu foarte limpede, dar Tamura mi-a şoptit:

- Voiam să vă întreb dacă aţi luat recent legătura cu Yuriko sau Kazue. Nu găsesc nici o dovadă în dosarele anchetei, dar pare o coincidenţă bizară, nu? Sora dumneavoastră mai mică şi o fostă colegă de clasă să fie ucise în acelaşi fel, la mai puţin de un an diferenţă? E prea ciudat ca să fie o pură întâmplare. Aşadar mă întrebam dacă aţi mai primit veşti de la vreuna din ele?

M-am gândit imediat la jurnalul lui Yuriko, dar nu voiam să-i spun. Să afle de unul singur.

- Nu ştiu. Dar nu le-am văzut nici pe Yuriko, nici pe Kazue de ceva vreme. Nu vă puteţi închipui că s-au ţinut ghinioanele lanţ de ele? Dacă aţi lua în considerare fizionomia lui, Zhang este undeva între o „personalitate calculată" şi o „personalitate senzuală" – acel gen de oameni care sunt atraşi de prostituate. Le-a omorât pe amândouă. Şi pe Kazue. E clar...

Roşu ca racul la faţă, Tamura m-a întrerupt.

- Da, da, înţeleg. În regulă. Cazul lui Zhang e în deliberare, aşa că mai bine nu-l discut cu dumneavoastră.
- De ce? Sunt ruda uneia din victime. Eu sunt cea a cărei singură soră a fost ucisă! Sora mea minunată.
- înţeleg. Chiar vă înţeleg.
- Ce înţelegeţi? Spuneţi-mi!

Broboane de sudoare începuseră să se formeze pe fruntea lui Tamura şi, când s-a căutat prin buzunare după o batistă, a schimbat subiectul.

- Cred că l-am văzut pe unul dintre membrii acelei secte cu puţin timp în urmă. Nu era şi ea o fostă colegă de clasă? Cu siguranţă aţi avut o – cum să spun eu – clasă unică în liceu.
- Da, azi a fost un fel de reuniune a clasei.
- Da, într-un fel. Mă scuzaţi, mi-a spus Tamura. A dat să plece. Şi aveam mai multe de spus, mă gândeam eu, pe când mă uitam chiorâş la spatele lui musculos. în primul rând, se referise la clasa mea *unică* din liceu. Cu cât mă gândeam mai bine, cu atât mă înfuriam mai tare. Şi apoi mai erau şi spusele lui Mitsuru de mai devreme; toate astea mi se învârteau încon-

Când am reuşit să mă furişez în apartamentul din complexul de stat, mi s-a părut rece. Rogojina era veche, pătată ici şi colo unde se vărsase supă miso. Şi mirosea. Am aprins soba şi m-am uitat prin cameră. Era mică şi mizeră. Atunci când se îngrămădeau nenumărate ghivece cu bonsai pe veranda bunicului,

eram săraci, dar foarte fericiţi! Yuriko era încă la Berna, eu tocmai intrasem la Liceul Q_de Fete şi aveam grijă de bunicul, sânge din sângele meu. Cred că-mi plăcea aşa mult de bunicul meu pentru că era un escroc. Şi totuşi era atât de timid, chiar mai mult decât mine. Da, era ciudat. Nu-mi semăna deloc. „Reuniunea de clasă" mă deprimase.

Scrisorile? Odată ce s-a lăsat seara, le-am scos din buzunar şi m-am uitat dezgustată prin ele. Iată-le! Scrisul e tremurat – se vede că sunt scrise de un om bătrân – aşa că sunt greu de citit. Şi, cum mă aşteptam, au un ton moralizator. Dar, dacă vreţi să le citiţi, vă rog. Nu mă deranjează.Salutări.

Draga mea Mitsuru,

Eşti bine? Iernile sunt destul de aspre la Shinano Oiwake. Pământul din grădina mea a îngheţat, formând mici ţurţuri. în scurt timp, totul va îngheţa şi va începe iarna cea lungă. Am 67 de ani şi începe iarna vieţii mele.

Conduc încă acel cămin al Companiei N de Asigurări împotriva Incendiilor. Nu s-a schimbat mare lucru. Acum că am trecut de vârsta pensionării, mă tem că nu prea mai sunt de folos, dar directorul companiei m-a rugat să rămân. A absolvit Şcoala Q

Trebuie să încep prin a te felicita că ai ieşit din închisoare. Acum îţi pot trimite scrisori – şi să le şi primeşti – fără să-mi fac griji că ar putea fi citite de ochii iscoditori ai personalului închisorii. Ai trecut prin multe şi ai fost puternică. Ţin mult la tine şi sunt convins că eşti îngrijorată în privinţa soţului şi copiilor pe care i-ai lăsat în grija altora.

Dar Mitsuru, draga mea, încă nu ai împlinit 40 de ani. Ai toată viaţa înainte. Te-ai trezit din

coşmarul spălării pe creier şi, dacă te străduieşti să duci o viaţă decentă de acum înainte, rugându-te mereu pentru sufletele celor cărora le-ai făcut rău şi cerându-le iertare, sunt sigur că vei fi bine. Dacă pot face ceva pentru tine,

Dragă Mitsuru

,Ai fost cea mai strălucită elevă pe care-am avut-o şi nu mi-am făcut niciodată griji cu privire la viitorul tău. Dar, când am văzut cum te-ai poticnit, trebuie să reconsider trecutul. Mă simt vinovat pentru fărădelegile comise de tine; trebuie să fiu tras la răspundere pentru indiferenţa mea ca profesor. M-am decis să mă căiesc alături de tine.

Ca să fiu sincer, de când secta religioasă din care făceai parte a început să comită acele crime, nu a fost zi în care să nu mă frământ. Şi, dată fiind tragedia de anul trecut şi cea de acum doi ani, am avut motiv să mă necăjesc din nou. Sunt sigur că ai aflat că Yuriko Hirata şi Kazue Sato au fost ucise. Se pare că de acelaşi criminal. Mi se face rău când mă gândesc cum au fost amândouă omorâte cu atâta sălbăticie şi cum cadavrele le-au fost apoi abandonate. Cazul lui Kazue Sato a atras atenţia presei, iar ridurile de ziar erau scrise cu litere mari: FUNCŢIONARĂ ZIUA, PROSTITUATĂ NOAPTEA! Era o elevă atât de serioasă când a intrat la clasa mea, iar acum presa asta rapace se foloseşte de ea ca să-şi vândă ziarele! Când mă gândesc cât de ruşinată e familia ei, îmi vine să mă duc acasă la ea, să mă arunc la picioarele mamei ei şi să-mi cer iertare. Draga mea, cred că nu înţelegi deloc de ce simt că trebuie să fac una ca asta. Dar nu pot să scap de sentimentul că am dat greş ca tată – uită-te la fiul meu mai mare – şi ca profesor

.Noi, cei de la Liceul Q,de Fete, îmbrăţişam cu toţii un principiu care le insufla elevilor noştri autonomie şi încredere în forţele proprii. Şi totuşi, sunt suficiente date ca să demonstreze că rata divorţurilor, a femeilor necăsătorite

şi a sinuciderilor este mai mare în rândul fetelor care au absolvit Liceul Q_de Fete decât al acelora care termină alte licee. De ce fetele care provin din medii privilegiate, mândre de reuşitele lor academice, studente excelente trebuie să fie mai nefericite decât elevele din altă parte? în loc să afirm că lumea e mai crudă pentru ele, cred e mai corect să spun că noi am permis crearea unui mediu utopic. Sau, ca să mă exprim altfel, nu le-am învăţat pe fete strategiile pe care să le folosească pentru a face faţă frustrărilor din lumea reală. Acest lucru mă bântuie în continuare, iar ceilalţi profesori sunt la fel de frământaţi. Acum ne dăm seama că aroganţa ne-a împiedicat să dăm piept cu lumea adevărată.

Acum că trăiesc într-o climă mai aspră şi am grijă de un cămin sunt mai blajin. Omul e complet lipsit de putere în faţa naturii. Ca om de ştiinţă, m-am străduit să dobândesc cât mai multe cunoştinţe şi am crezut că nu se poate trăi iară studiul ştiinţei. Dar acum îmi dau seama că ştiinţa nu e suficientă. Bănuiesc că, atunci când eram profesor la şcoală, predam esenţa ştiinţei; mi-e ruşine să mă gândesc acum la asta. Mă întreb dacă sunt învăţături similare în religia ta.

Draga mea Mitsuru,

Cred că trebuie să-mi revizuiesc viziunea asupra educaţiei. Dar, când

am ajuns în cele din
urmă la această
concluzie, deja
înaintasem în vârstă
şi nu mai predam.
Mă pensionasem –
fusesem forţat din
cauza
comportamentului
revoltător al fiului
meu. Din cauza
faptului că nu mi-
am dat seama la
timp ce fel de fiu
am, sentimentul de
tristeţe s-a

accentuat cu trecerea anilor, având în vedere ce ţi s-a întâmplat ţie, draga mea, şi domnişoarelor Hirata şi Sat5

.Deşi am grijă de cămin, mă ocup şi de studiul comportamentului lui *Kyima Tribolium Castaneum*. *T. Castaneum* este o specie de gândac (gândacul-de-făină). Am descoperit din pură întâmplare un gândac din această specie în pădurea din spatele casei şi de aceea i-am dat numele meu. Dat fiind că eu am descoperit specia care acum îmi poartă numele, trebuie să vin şi cu un studiu corespunzător.

Comportamentul unui organism viu este un subiect fascinant. Dacă i se dă suficientă hrană şi are condiţii prielnice de viaţă, rata de reproducere a unui organism va creşte exponenţial. Cum rata de reproducere individuală creşte, grupul se va extinde, aşa cum bine ştii, draga mea. Dar, dacă sursele de hrană nu sunt proporţionale cu creşterea speciei, se va isca o competiţie aprigă între membrii speciei, timp în care natalitatea scade şi mortalitatea creşte. În cele din urmă, acest lucru are un impact asupra

dezvoltării, formării şi fiziologiei unui organism – ceea ce constituie bazele fiziologiei.

în cercetarea *Kyima T. Castaneum* am descoperit o genă mutantă – un gândac cu aripi mai mari şi picioare mai scurte decât ceilalţi. Această mutaţie era clar rezultatul intensificării unui sentiment de individualizare. Am crezut că modificările aveau influenţă asupra formei şi structurii insectei, astfel încât să-i crească viteza şi mobilitatea. Vreau să studiez această mutaţie, să observ totul cu propriii ochi. Dar mă îndoiesc că voi trăi destul de mult ca să duc la bun sfârşit această cercetare.

Draga mea Mitsuru,

Poate că religia ta – sau faptul că domnişoara Hirata era prostituată sau viaţa dublă a domnişoarei Sato – nu este rezultatul unor schimbări în structura şi organizarea populaţiei noastre. Oare această intensificare a individualizării – această exacerbare a conştiinţei de sine – nu este consecinţa poverii strivitoare de a fi captiv în aceeaşi comunitate socială? Din cauza durerii provocate de această situaţie, constatăm schimbări în aspectul şi structura fiinţelor. Desigur că experienţele prin care trec acestea sunt nemiloase şi pline de amărăciune. Poate că nici nu putem să vorbim altora despre aceste experienţe dureroase. Ne este imposibil să exprimăm învăţămintele pe care le tragem din aceste experienţe chinuitoare de viaţă.

Oricât de isteaţă ai fi, am convingerea că nici măcar tu nu înţelegi ce încerc să-ţi spun. Să fiu mai explicit.

Când am citit prima oară în ziare despre ce i s-a întâmplat lui Yuriko Hirata, am fost la fel de şocat ca atunci când am auzit despre crimele tale. Nu, am fost mult mai şocat. Trecuseră mai bine de 20 de ani de când Yuriko şi fiul meu fuseseră exmatriculaţi. îmi amintesc că sora mai mare a domnişoarei Hirata (am uitat cum o cheamă, dar tu sigur nu; era în clasă cu tine, o fată extrem de banală) a venit la mine să mă întrebe ce să facă cu sora ei, care voia să devină prostituată cu sprijinul fiului meu. Atunci i-am zis fără să mă gândesc: „Nu voi tolera una ca asta. Cu siguranţă îi vom exmatricula".

Dacă e să fiu foarte sincer în legătură cu ce simţeam atunci, eram mai degrabă dispus să o iert pe Yuriko decât pe fiul meu. Eram egoist, iar comportamentul de care dădeam

dovadă era nedemn de un profesor. Dar, indiferent cât de ruşine mi-e să recunosc, trebuie să descriu lucrurile exact aşa cum s-au întâmplat. Nu încerc să fac o mărturisire. Dar îmi dau seama că decizia luată era lipsită de tact pedagogic sau prudenţă, iar acum o regret profund

.în mod ironic, eu am fost profesorul datorită căruia Yuriko Hirata a fost admisă în Şcoala Q. Domnişoara Hirata tocmai se întorsese din Elveţia, iar notele de la examenul de admitere pentru elevii transferaţi nu erau deloc bune. Notele ei de la japoneza clasică şi matematică erau chiar foarte slabe. Nici ceilalţi profesori nu credeau că întruneşte minimum de cerinţe, dar a fost admisă în ciuda obiecţiilor lor. Am avut câteva motive pentru care am făcut asta. Întâi de toate, domnişoara Hirata era atât de frumoasă încât îmi făcea inima să bată cu putere în piept. Eram profesor de gimnaziu, dar voiam şi eu o fată drăguţă pe care s-o văd în preajma mea. Dar cel mai mult îmi doream să văd ce se întâmplă atunci când un membru mutant al unei specii este introdus într-o comunitate.

Am admis-o din aceste două motive, dar concesia pe care am făcut-o în cazul ei s-a întors împotriva mea şi m-a costat locul de muncă. Nu ar fi trebuit să introduc o fiinţă atât de frumoasă într-o comunitate formată din fete obişnuite. Pentru ca ironia sorţii să fie şi mai crudă, propriul fiu a devenit peştele domnişoarei Hirata, umi- lindu-mă cu banii murdari pe care-i câştiga din munca ei. Acum mă obsedează gândul tulburător că a fost prostia mea să o primesc în şcoală pe domnişoara Hirata şi apoi să mă ocup de exmatricularea ei, fapt care a dus la decăderea fetei şi, în cele din urmă, la moartea ei.Când m-am hotărât să o exmatriculez pe domni- şoara Hirata, i-am chemat pe tutorii ei, domnul şi doamna Johnson, şi le-am spus. Doamna Johnson a fost mult mai furioasă decât soţul ei; îmi amintesc că voia să o dea imediat afară din casă. Am încurajat-o să facă asta. Eram furios pe domnişoara Hirata. Dar, indiferent ce făcuse, încă era minoră şi nu trebuia trasă la răspundere pentru faptele ei. Mai degrabă mediul în care fusese crescută era problema. Deşi îmi dădeam seama de asta, tot nu am putut să-mi stăpânesc mânia pe care o simţeam faţă de ea.

Şi faţă de sora ei mai mare. Am auzit că, după ce a fost exmatriculată domnişoara Hirata, în loc să fie mai plină de viaţă, sora ei mai mare era din ce în ce mai ursuză. Nu cred că exagerez dacă spun că eu eram vinovat pentru prăpastia ce se căsca între ele. Sora mai mare a intrat în şcoală prin propriile eforturi. Doar curiozitatea m-a mânat să o admit pe

Yuriko, sora ei mai mică. Fiinţele umane nu sunt subiecţi pentru experimente biologice.

Şi soarta lui Kazue Sato mă apasă. Este adevărat că domnişoara Sato a fost ţinta atacurilor colegelor cât a învăţat la Liceul Q,de Fete. Cred că una dintre cauzele din care a avut de tras la şcoală a fost venirea aici a lui Yuriko Hirata. întrucât domnişoara Sato o admira pe domnişoara Hirata şi i se aprinseseră călcâiele după fiul meu, sora mai mare a domnişoarei Hirata o trata foarte

urât. Cu siguranţă am fost informat de comportamentul ei, sunt sigur de asta, dar nu am făcut nimic – m-am făcut că plouă. Pentru domnişoara Sato, viaţa la Liceul Q_ de Fete – o viaţă pentru care învăţase din greu şi de care trebuia să se bucure – a fost un adevărat coşmar. Competiţia mi s-a părut din-totdeauna un aspect inevitabil în societate, aşa că am stat deoparte şi am observat

.Efortul n-are nimic de-a face cu schimbările care au loc în structură şi fiziologie în urma intensificării individualizării. într-adevăr, este în zadar. Pentru că schimbările au loc după bunul lor plac. Şi totuşi eu, ca profesor – nu, sistemul educaţional –, am împins-o pe domnişoara Sato să depună acel efort inutil. Ea a început să înveţe din greu la facultate şi s-a străduit la fel şi la locul de muncă, până când s-a epuizat total. Din păcate, atunci a avut loc schimbarea structurii ei, iar aceasta presupunea doar atragerea dorinţei bărbaţilor. Faptul că această schimbare contravenea total principiilor noastre de independenţă şi încredere în sine este o consecinţă a ciudăţeniei mele egoiste. Sunt convins de acest lucru. Dacă nu aş fi acceptat să o admit pe domnişoara Hirata în şcoală, domnişoara Sato şi-ar fi terminat anii de liceu fără să sufere de bulimie.

Când populaţia e în scădere, formele individuale de viaţă învaţă să trăiască de unele singure în izolare. Când individualizarea se intensifică, formele de viaţă îşi dezvoltă strategii de grup de supravieţuire, modifi- cându-şi mărimea şi structura. Dar elevele simt că nu pot supravieţui izolate. Competiţia dintre ele e foarte acerbă. Dar motivele pentru care aceste fete intră în competiţie sunt diverse: performanţe şcolare, personalitate, stabilitate financiară, dar cel mai important este frumuseţea cu care te naşti. Dar lucrurile se com- plică. Unele fete pot fi mai frumoase decât altele când vine vorba de aspectul fizic, dar nu şi în privinţa altora. Astfel competiţia dintre ele se va intensifica. Am pus-o pe Yuriko Hirata în mijlocul lor: o fată de o frumuseţe răpitoare. Am aflat că, după ce domnişoara Hirata şi fiul meu au fost exmatriculaţi, şi între băieţi reuşise să stârnească o competiţie acerbă. Dar tot am închis ochii. Adică am lăsat lucrurile să se rezolve de la sine. Eu am fost factorul declanşator al evenimentelor care au avut loc în decursul ultimilor 20 de ani. Acum înţelegi de ce mă simt atât de vinovat?

Draga mea Mitsuru,

Nici măcar o studentă strălucită ca tine nu cred că a rămas neatinsă de această bătălie. Poate că ai rămas mereu prima pentru că ai depus un efort enorm. Erai foarte drăguţă şi luai note mai mari ca toate fetele. Dar, din păcate, ştiu că învăţai foarte

mult, nu? Şi aveai atâta forţă pentru că ţi-era frică să nu pierzi, nu? în clipa în care ai fi uitat de teamă, ai fi dat greş şi nu ţi-ai mai fi atins scopul.

Am ignorat şi acest lucru. Şi mă mai numesc profesor! Cât de mult regret că nu am putut să ofer nimănui acel gen de educaţie care le-ar fi putut salva de la „eşec". Dar totul aparţine acum trecutului. Atâtea vieţi irosite! Iar tu ai stat la puşcărie în anii în care ar fi trebuit să te maturizezi. Cât de mult mă întristează acest lucru! Cred că ar trebui să-i spun ce simt măcar surorii mai mari ai domnişoarei Hirata, dar, din păcate, nu-mi mai amintesc cum o cheamă. Da, e adevărat, îmi amintesc că atunci eram atât de vrăjit de frumuseţea domnişoarei Hirata încât eram foarte gelos pe fiul meu. Cât de ruşine mi-e să recunosc

Am rupt orice legătură cu fiul meu Takashi. Nu ştiu unde e, ce face sau dacă mai e în viaţă. Auzisem că, după ce a fost exmatriculat, a continuat să facă acelaşi lucru. Se otrăveşte încet, dar sigur (să profiţi de pe urma femeilor este cea mai toxică otravă) şi nu cred că va ieşi vreodată din mlaştina asta. Poate că soţia mea a ţinut legătura cu el în secret. Dar el nu a
încercat niciodată să dea de mine. Eram foarte furios

Soţia mea a murit de cancer în urmă cu trei ani. Familia fiului meu mai mic s-a ocupat de funeralii. Habar n-am dacă Takashi ştie că mama lui a murit. Şi fiul meu mai mic a rupt orice legătură cu fratele lui. Deşi nu a înţeles de ce, a trebuit să se mute la altă şcoală după exmatricularea lui Takashi, iar eu am fost concediat de la Şcoala Q.

Soţia mea l-a iubit foarte mult pe Takashi şi a regretat profund direcţia în care au luat-o vieţile noastre. Nu a putut să mi-o ierte niciodată. Dar, chit că-i plăcea sau nu, fiul nostru i-a făcut rost de clienţi colegei sale de şcoală, iar apoi a acceptat banii proveniţi din tranzacţii. Takashi a făcut un lucru ruşinos care contravenea valorilor mele. Nu cred că exagerez dacă spun că faptele lui Takashi au dus la distruge -

Pe baza unei anchete conduse de şcoală, Takashi

câştigase câteva sute de mii de yeni! Cu banii câştigaţi şi-a luat o maşină de import. A dus o viaţă riscantă şi extravagantă fără ca eu să ştiu. îi dădea domnişoarei Hirata aproape jumătate din banii câştigaţi. Se comporta oribil, ca un animal. îşi umplea buzunarele, rănindu-i trupul şi sufletul. Soţia mea şi cu mine nu bănuiam nimic. Cu toţii trăiam în aceeaşi casă; cum de nu am observat?

Cred că ţi-e greu să crezi aşa ceva, dar, când era acasă, fiul meu ţinea totul secret şi se purta normal. Ducea o viaţă dublă

.Acum am ajuns la concluzia că Takashi avea resentimente faţă de mine, voia să se răzbune pe mine. Eram tatăl lui, dar şi profesor la şcoala în care învăţa el. Iar sentimentele mele pentru domnişoara Hirata nu erau simple. Dacă Takashi îmi împărtăşea sentimentele pentru acea fată, oare ar fi lăsat-o să se prostitueze? îmi îngheaţă sângele în vene când mă gândesc că el practic făcea o afacere. îmi făcea rău, lipsindu-mă de iubirea altei persoane şi bucuriile imaginaţiei. Treptat mi-am dat seama de greşeala colosală pe care o făcusem înscriindu-mi copiii la şcoala la care predam. Aşa începuse totul. Aşadar eu sunt vinovat de tot ce s-a întâmplat pe urmă.

Poţi să spui că am avut parte de o soartă ciudată. Ştiam că domnişoara Sato îi trimisese fiului meu nişte scrisori. Atunci i-am zis lui Takashi să „răspundă cu toată sinceritatea". I-am spus asta pentru că ştiam că nu-l interesa deloc fata. Nu ştiu dacă mi-a urmat sfatul sau nu. Dar faptul că domnişoara **Sat5** a început să sufere de o tulburare de alimentaţie mă face să cred că Takashi era de vină. Nu aveam ce să fac, dar regret că l-am adus pe Takashi la şcoala unde predam.

Dragă Mitsuru,

Am aproape 70 ani şi mă gândesc la trecut, dându- mi

seama cât de plină de cruzime e tinereţea. Nu e neobişnuit ca tinerii să fie obsedaţi de ei înşişi şi să-i nesocotească pe ceilalţi. Dar elevii de la Şcoala Qerau mult mai răi şi nu era doar sistemul de vină. Cu siguranţă, sistemul educaţional japonez ar trebui să-şi asume răspunderea. Mai devreme ţi-am scris că mi-am învăţat elevii să gândească şi să simtă prin prisma ştiinţei. Dar acum

trebuie să-ţi spun ceva mult mai groaznic

.Nu numai că nu i-am învăţat ce înseamnă adevărul, dar eram foarte îngrijorat că aveam să sădesc un alt fel de „povară” în inimile elevilor mei, pentru că îi încurajam să creadă într-un sistem absolut de valori, un sistem al cărui scop era depăşirea celuilalt. Pe scurt, mi-e teamă că am promovat o formă de control a minţii, pentru că acele eleve care au învăţat pe brânci şi care nu au primit nici o recompensă pentru eforturile depuse au fost forţate a trăi copleşite de această povară. Nu aşa a fost în cazul lui Kazue Sato şi al surorii mai mari a domnişoarei Hirata? Amândouă erau diferite de celelalte fete, dar nu se comparau cu tine, draga mea, când venea vorba de rezultatele la învăţătură.

Povara pe care le-am sădit-o în inimă nu a avut nici un efect asupra acelora care voiau să le nimicească. Le lipsea frumuseţea. Şi, indiferent cât se străduiau, nu aveau cum să schimbe acest lucru.

Dragă Mitsuru

,într-o scrisoare pe care mi-ai trimis-o mai înainte din închisoare mi-ai mărturisit că te-ai simţit atrasă de mine. Scrisoarea ta m-a surprins, dar m-a şi bucurat. Ca să fiu sincer, cât timp ţi-am fost profesor la liceu, eram complet vrăjit de superba domnişoară Hirata. Era mult mai frumoasă decât orice femeie pe care o văzusem până atunci, aşa că, doar privind-o, mi se umplea inima de bucurie. Cred că de asta n-am avut nici o putere în faţa greutăţii covârşitoare pe care o simţeam cu toţii – nevoia de a fi mai buni decât alţii. Sau, mai degrabă, greutatea a devenit lipsită de sens. Vezi tu, frumuseţea naturală creează o asemenea stare de încântare, încât existenţa unei poveri este negată. Odată ce se întâmplă asta, este foarte greu de suportat. Aşadar, Yuriko Hirata era detestată pentru că exista. Nu voiam decât să o dăm afară din şcoală.

Poate că am exagerat puţin. Dar greşesc cumva? Nu ştiu. Când îmi petrec aceste zile liniştite în Oiwake, îmi

amintesc frânturi din trecut. Dacă aş fi procedat altfel, mă gândesc că acea femeie nu ar fi fost moartă acum. Sau, dacă aş fi spus altceva, poate că nu ar fi făcut acele lucruri. Ruşinea mă copleşeşte.

Scumpă Mitsuru,

Văd atât aspectele pozitive, cât şi pe cele negative ale acţiunilor tale şi ale soţului tău. Ceea ce ai făcut este de neiertat. Îţi spun asta întrucât crezul tău religios este o cu totul altă problemă. Credinţa nu este nici bună, nici rea. Dar cum de-ai ajuns la concluzia că uciderea unor oameni e un lucru bun? Ai fost o elevă eminentă, o concurentă de temut pentru domnişoara Hirata. Dar nu mai raţionezi. Şi domnişoara Hirata? Oare credea că va supravieţui în această lume doar dacă e prostituată, acceptând orice bărbat şi vânzându-i-se? Cum de e posibil? Cum de a putut să nesocotească educaţia pe care a primit-o?

Am spus că vreau să mă arunc la picioarele familiei lui Kazue Sato şi să îi cer iertare. Aş vrea să mă întâlnesc şi cu sora mai mare a domnişoarei Hirata şi să-i cer îndurare pentru nenorocirea provocată de firea mea egoistă. O viaţă preţioasă s-a irosit. Ce tragedie!

Cât mă ocup cu studiul insectelor, am să rămân aici la poalele munţilor înghеţaţi. Cred că e cel mai bine aşa. Dar cum să scap de durerea pe care o simt în suflet pentru tine, draga mea, pentru sora mai mare
a domnişoarei Hirata şi pentru familia Sato? Nu o să scap niciodată de acest chin.

Uite că iar ţi-am scris o scrisoare lungă şi întor-tocheată după ce tocmai ai ieşit din închisoare. Te rog să mă ierţi. Când te simţi mai în putere, vino la Oiwake să mă vezi. Mi-ar face plăcere să-ţi arăt
Cu afecţiune, Takakuni Kijima

Ce părere aveţi? Interesante scrisorile profesorului Kijima, nu-i aşa? Regretă cam târziu, dar tot îi dă înainte cu convingerile sale plicticoase. Chiar nu pricep nimic. Am şi uitat că pe fiul lui Kijima îl cheamă Takashi. Când i-am văzut numele în scrisoare, am izbucnit în râs. Şi pe soţul lui Mitsuru îl cheamă la fel. Nici unul nu e genul meu de bărbat. Apoi profesorul Kijima a scris că a uitat cu desăvârşire de mine! „Am uitat cum o cheamă, dar tu îţi aduci sigur aminte de ea; era cu tine în clasă, o fată extrem de banală.“ Rahat! Cam nesimţit, nu credeţi? Şi a fost profesor. Ce glumă proastă! Cred că s-a senilizat

boşorogul! Acum sunt doar „sora mai mare a lui Yuriko”.

Profesorul Kijima a scris despre intensificarea conştiinţei de sine a individului şi despre schimbările formelor organismelor de viaţă, dar nu cred că asta se întâmplă. Mitsuru, Yuriko şi Kazue nu au suferit mutaţii, ci doar au decăzut. Un profesor de biologie ar trebui să fie în stare să recunoască semnele alterării şi descompunerii. Nu el ne-a învăţat aceste procese la organisme? Ca să induci alterarea, e nevoie de apă. Cred că în cazul femeilor apa este reprezentată de bărbaţi.

Următoarea înfăţişare a avut loc peste o lună. Trebuia să înceapă la 14.00, aşa că l-am rugat pe şeful meu să mă lase să plec mai devreme de la birou în acea zi. Lucram cu jumătate de normă, iar şeful nu era încântat că ajungeam târziu şi plecam devreme. Dar când i-am spus că vreau să mă duc la proces, şi-a schimbat complet atitudinea. „Bine, bine. Du-te în cazul ăsta”, mi-a spus el, expediindu-mă. Procesul lui Zhang a devenit o scuză bună ca să scap de serviciu. Dar nu ardeam de nerăbdare să asist la audieri. Pentru început, nu voiam să-i văd acuzatului faţa posomorâtă, iar evitatul presei începuse să mi se pară o corvoadă. Dar Mitsuru mă pusese să promit că-i dau înapoi scrisorile lui Kijima la următoarea înfăţişare, aşa că nu puteam să nu mă duc. întotdeauna îmi ţin promisiunile pe care le fac. Şi mă întrebam ce haine ciudate va purta Mitsuru de această dată. Curiozitatea m-a făcut să mă duc la tribunal.

Când am ajuns acolo mai devreme, o femeie tunsă scurt mi-a făcut semn cu mâna să vin la ea. Avea un pulover galben pe gât, o fustă maro şi un şal la modă pe umeri. Mi-am dat capul pe-o parte, fiind sigură că nu cunoşteam pe nimeni care să se îmbrace atât de bine.

- Eu sunt! Mitsuru.

Atunci i-am văzut dinţii mari din faţă şi ochii strălucitori. Ce se întâmplase cu femeia între două vârste care purta haine ciudate?

Te-ai schimbat, i-am
spus eu

.Mi-am aruncat lucrurile pe scaunul din spatele meu. Făcând asta, i-am dat jos poşeta lui Mitsuru, iar ea s-a aplecat încruntată să şi-o ia de-acolo. Nu mai avea geanta mototolită din pânză, ci o geantă de umăr Gucci.

- Ce-i cu geanta asta?
- Am cumpărat-o.

Nu cumva mi-a spus ultima oară când ne-am văzut că nu avea bani? Şi eu împărţisem nota de plată cu ea ca o proastă de parcă trebuia să dau dovadă de compasiune. Cu banii daţi pe geanta Gucci puteam să-mi cumpăr zece genţi de care-mi luam eu. Voiam să o omor, dar am dat doar din cap.

- Drăguţ. Arăţi bine.
- Mersi, mă simt mai liniştită. Mitsuru mi-a zâmbit uşor. Ultima oară când ne-am văzut eram cu nervii la pământ. Cred că acum m-am obişnuit să ies în public, dar ceva vreme m-am simţit ca Rip Van Winkle. Totul era atât de diferit. Cartierul se schimbase, preţurile crescuseră. Eram conştientă de cât de diferite deveniseră lucrurile în cei şase ani cât fusesem la închisoare. De fapt săptămâna trecută m-am dus să-l vizitez la cămin pe profesorul Kijima. Am vorbit despre totul felul de lucruri şi m-am simţit mai bine după aceea. O să o iau de la capăt.
- Te-ai văzut cu profesorul Kijima?

„De ce oare, m-am întrebat eu, i se înroşiseră obrajii lui Mitsuru?”

- Da. M-am gândit la scrisorile pe care ţi le-am împrumutat şi am devenit nostalgică, aşa că m-am hotărât să mă duc pe la el. A fost încântat. Ne-am plimbat împreună prin pădurile din Karuizawa. Era foarte frig, dar am fost şocată să-mi dau seama că există oameni buni pe lumea asta.

Eram uimită. Mă uitam lung la Mitsuru, care era roşie în obraji, şi i-am pus în mână plicul gros cu scrisori de la profesorul Kijima.

- Scrisorile de la profesorul Kijima. Le-ai citit?
- Da, dar nu prea înţeleg ce a vrut să zică. Sigur nu s-a senilizat?

- De ce? Pentru că nu şi-a amintit cum te cheamă?

Mitsuru vorbea serios – ceea ce mă irita peste măsură.

- Nu de asta.

- I-am spus că ţi-am arătat scrisorile, iar el părea îngrijorat pentru tine. Credea că o să te superi pe el pentru lucrurile pe care le-a scris. Îşi face griji că ai putea fi deprimată din cauza a ceea ce i s-a întâmplat lui Yuriko.

- Dar nu sunt! Deşi sunt doar sora mai mare a lui Yuriko!

Mitsuru a oftat adânc.

- Poate n-ar trebui să-ţi spun asta, dar ai fost ciudată de când te ştiu. Chiar mi-e milă de tine. Aş vrea să spulber vraja pe care Yuriko a aruncat-o asupra ta. Profesorul Kijima mi-a spus că suferi de o formă de control al mintii.

- Profesorul în sus, profesorul în jos... parcă eşti o placă stricată. S-a întâmplat ceva între voi doi?

- Nu, dar cuvintele lui mi-au atins o coardă sensibilă.

Se părea că Mitsuru era îndrăgostită de profesorul Kijima, la fel cum se întâmplase şi-n liceu. Unii oameni repetă aceeaşi greşeală de multe ori şi nu se învaţă minte niciodată. Nu o mai suportam pe Mitsuru, aşa că m-am întors cu faţa spre intrarea în sala de judecată. Zhang era condus în încăpere, înghesuit între doi gardieni, cu mâinile încătuşate şi legate printr-un lanţ din jurul taliei. S-a uitat ruşinat la mine, dar pe urmă şi-a întors repede privirea în altă parte. îi simţeam pe toţi uitându-se cu luare-aminte la mine. Nu voiau să piardă confruntarea dintre familia victimei şi criminal, iar eu nu voiam să-i dezamăgesc. M-am uitat cât am putut de urât la Zhang. Dar Mitsuru m-a întrerupt:

- Uită-te acolo, mi-a spus ea pe când m-a apucat de braţ. Uită-te la tipul ăla.

Iritată, m-am întors să mă uit. Doi bărbaţi tocmai se aşezaseră pe scaunele libere din secţiunea destinată spectatorilor. Unul era gras, altul tânăr şi arătos.

- Mă întreb dacă nu e cumva Takashi Kijima.

Takashi Kijima avea de tânăr aceeaşi privire perversă pe care o urâsem din tot sufletul. Dar mi se părea incredibil că rămăsese tot aşa de atrăgător şi cu un aer la fel de tineresc. Era înalt şi zvelt: ca un şarpe. Avea capul mic, compact, frumos modelat, cu trăsături delicate, iar nasul îi era drept şi subţire, ca lama unui cuţit. Buzele-i erau pline, iar fetele s-ar fi dat cu siguranţă în vânt după el. Da, fete de teapa lui Kazue Sato. Dar era prea tânăr. Kijima nu fusese niciodată atât de atrăgător ca acest băiat. Nu-mi puteam lua ochii de la el. Când judecătorul a intrat la sală, m-am uitat din nou lung la cei doi bărbaţi.

Cel care credeam că e Kijima avea pe braţ o haină scurtă din flanelă pe care o împăturise cu grijă. Când a trebuit să ne ridicăm în picioare, a făcut-o şi el, dar cu stângăcie. După ce s-a aşezat toată lumea, el încă mai stătea în picioare, uitându-se în gol. Grasul a trebuit să-l apuce de braţ ca să-l tragă în jos. Oasele umerilor şi muşchii pieptului pe care-i zăream prin puloverul lui negru şi simplu aveau proporţii perfecte. Era între copilărie şi tinereţe, crescând ca un copac tânăr. Avea o faţă frumoasă, cu trăsături potrivite atât pentru o femeie, cât şi pentru un bărbat. Şi forma sprâncenelor sale negre era frumoasă, un arc parcă trasat de mână. Nu, nu era Kijima, eram sigură.

- Nu, acum că mă uit la el cu atenţie, nu e Takashi Kijima.

- Ba da, e Kijima. Trebuie să fie el, mi-a şoptit Mitsuru la ureche după ce oamenii din sală făcuseră linişte.

- N-are cum să fie Kijima atât de tânăr. Oricum Kijima arăta mult mai dizgraţios.

- Nu, nu el, ci grasul!

Eram atât de şocată încât era să cad de pe scaun. Bărbatul trebuia să aibă aproape o sută de kilograme. Dacă îi dădeam grăsimea de pe faţă, poate începea să semene întrucâtva cu Kijima. Procesul începuse, dar eu eram prea preocupată să mă uit la acei bărbaţi ca să-mi dau seama. Pe deasupra, audierea de azi avea ca temă centrală educaţia pe care o

primise Zhang şi mediul în care crescuse, iar deliberările erau groaznic de plictisitoare.

- Am fost un elev eminent în şcoala primară. M-am născut inteligent.

Cum putea să stea în faţa tuturor şi să se laude fără pic de ruşine? Nu mai puteam suporta mult. Încercând să-mi înăbuş un căscat, m-am gândit la Takashi Kijima, care stătea în spatele meu. Cum de se urâţise în asemenea hal? Parcă era alt om. Se schimbase atât de mult încât îmi venea să-l sun pe profesorul Kijima şi să-i spun câte ceva despre fiul lui. Asta voi face! O să-i fac o poză şi i-o voi trimite tatălui său împreună cu o scrisoare.

Când audierea a luat sfârşit şi Zhang a părăsit sala de judecată, Mitsuru a oftat uşor, coborându-şi puţin umerii.

- E mult mai greu decât am crezut să asişti la audierile astea, îmi amintesc de procesul meu. Nu m-am simţit niciodată în viaţa mea mai goală, mai expusă. Când am ascultat întrebările puse acuzatului azi, mi-am amintit de mine. Toată viaţa mea era pusă pe tapet pentru toată lumea. Parcă auzeam vorbindu-se despre viaţa altcuiva, a unui om total diferit de mine. Era ciudat. Când mi-am dat seama că mureau oameni în timpul acelor iniţieri, mi-a fost prea frică să-i ajut în ultimele clipe pe care le mai aveau de trăit. Mă gândeam să las soarta să decidă. Dar, când mi-a sosit şi mie vremea, mi-era atât de frică şi tremuram atât de tare că nu puteam să stau în picioare. Eram doctor şi învăţasem să salvez vieţi. Cum de am fost în stare să fac ceva atât de crud? Procesul meu a continuat într-o mare confuzie. Mama, care a venit cu un grup de credincioşi, a fost singura care m-a ajutat să trec peste această traumă. Când intra în sala de judecată, schimbam câteva priviri. Foarte subtile. Din privirea ei înţelegeam că trebuie să fiu puternică şi că nu am făcut nimic rău. Am fost judecată acolo, în faţa întregii lumi, dar nu am văzut pe nimeni în afară de mama mea.

- Vrei să-mi spui că nu ai remuşcări?

- Nu, ci doar că am trăit într-o confuzie totală. Parcă era o dramă transmisă la televizor.

Am ridicat mâna, încercând să pun capăt poveştii încâlcite a lui Mitsuru. Dacă nu eram atentă, Takashi Kijima avea să-mi scape. Nu mă interesa el, ci tânărul de lângă el. Trebuia să vorbesc cu el. De ce eşti cu Takashi Kijima? Rar mai dai peste băieţi atât de arătoşi. Oare era fiul lui Takashi? Dacă nu, atunci cine naiba era? Muream de curiozitate. Dacă era fiul lui Kijima, atunci tatăl lui ar fi crescut enorm în ochii mei, în ciuda faptului că era o persoană dezgustătoare şi se urâţise în halul ăsta. Mitsuru părea că mai are ceva de zis.

- Hai să facem o reuniune de clasă, mi-a sugerat ea.

- Despre ce vorbeşti?

Sala de judecată era acum aproape goală, iar vocea lui Mitsuru făcea ecou. Nu mi-a venit să cred când Takashi Kijima s-a întors şi s-a îndreptat spre noi. Purta un pulover urât şi blugi, încercând să aibă un aer tineresc. Sub braţ strângea o geantă bărbătească de firmă; arăta ca un gangster expirat, îmi închipuiam că are un portofel burduşit, un telefon mobil, o serie de cărţi de vizită, dar şi alte lucruri. Din nefericire, tânărul său tovarăş nu a vrut să vină cu el. A rămas pe scaun, privind înainte, ca pe toată durata audierii.

- Tu eşti Mitsuru, nu-i aşa?

Avea o voce groasă care se potrivea cu trupul. Era nazală, neplăcută auzului. Dovadă că Takashi fumase prea mult, băuse prea mult şi pierduse prea multe nopţi. Avea pielea cenuşie, porii anormal de dilataţi. Mi-am închipuit că, dacă îmi puneam mâna pe obrazul lui, ar fi fost plin de grăsime.

- Şi tu eşti Kijima-kun, nu? A trecut ceva vreme, a remarcat Mitsuru.

- Mitsuru, ai trecut prin multe. Am citit în ziar ce ţi s-a întâmplat şi nu mi-a venit să cred. Dar acum arăţi bine. Ţi-ai rezolvat problemele, nu?

Kijima a arătat înspre scaunul judecătorului cu un aer familiar. Nu numai fizicul lui, ci şi felul în care vorbea era rotund şi moale. Ca o femeie. Mitsuru s-a întunecat la faţă.

- Îţi mulţumesc pentru grijă. îmi pare rău că le-am provocat colegilor de la Şcoala Q,

asemenea greutăţi, dar totul aparţine acum trecutului.

- Felicitări.

Kijima a făcut o plecăciune adâncă. Mitsuru s-a forţat să nu plângă. Părea o scenă desprinsă dintr-un film cu gangsteri. Dar eu nu eram deloc interesată şi m-am întors să mă uit la băiat. Vocea înecată în lacrimi a lui Mitsuru îi atrăsese atenţia, iar acum se uita înspre noi. Avea o faţă deosebită. De ce îmi părea atât de cunoscut?

- M-ai recunoscut imediat, nu-i aşa, Mitsuru? Majoritatea oamenilor nu au habar cine sunt acum că m-am îngrăşat. Ieri m-am întâlnit în Ginza cu un fost coleg de la Şcoala Q,, dar a trecut pe lângă mine. Era acelaşi tip care fusese atât de îndrăgostit de Yuriko încât mă implora să-i fac lipeala. Iar acum Yuriko a fost ucisă de un străin! Dar, dacă te gândeşti, ăsta cred că a fost visul ei dintotdeauna!

- Visul ei dintotdeauna? a izbucnit Mitsuru.

- Yuriko îmi spunea mereu că ştie că, într-o bună zi, va fi omorâtă de unul dintre clienţii ei. O speria gândul, dar părea totuşi să aştepte acea clipă. Era o femeie deşteaptă, complicată.

Mitsuru a început să-şi scrâşnească dinţii din faţă, pe chip citindu-i-se îngrijorarea. Nu cred că era de acord cu ce spusese el. Mulţumită tatălui lui Takashi Kijima, Mitsuru se întorsese în societate. M-am bosumflat şi am spus:

- Nu pot să zic că nu a fost ceva ce şi-a dorit, dar nu înţeleg de ce vorbeşti acum despre asta.

Takashi Kijima a zâmbit cu amărăciune. Îi detest pe oamenii vicleni care zâmbesc. La fel face şi şeful meu de la biroul districtual.

- Tu eşti sora mai mare a lui Yuriko, nu? Sincere condoleanţe. Kijima m-a salutat politicos, la fel cum făcuse şi cu Mitsuru. înţeleg prin ce treci. Cu toate acestea, greşesc cumva dacă presupun că şi tu credeai că Yuriko va avea parte de o asemenea soartă odată ce şi-a ales acest drum în viaţă? Cred că eu şi cu tine suntem singurii care am înţeles-o cu adevărat.

- Ce impertinenţă! De parcă a înţeles-o el vreodată pe sora mea.A fost numai vina ta. în primul rând, tu ai pus-o să aleagă acel drum nenorocit. Tu ai învăţat-o pe Yuriko totul despre această meserie. Dacă nu te-ar fi cunoscut, poate că ar mai fi acum în viaţă. Şi asta nu e tot. A mai fost şi Kazue. Pe ea ai intimidat-o.

L-am atacat. Nu credeam o iotă din ce-i spuneam. Pur şi simplu voiam să-l agasez.

Kijima ezita.

- N-am intimidat-o pe Kazue, nimic de genul ăsta. Dar nu ştiam ce să fac cu scrisorile pe care mi le-a trimis. Mi-era aşa milă de ea. Nu-mi plăcea de ea, dar nu am vrut niciodată să-i fac rău. Nu eram atât de insensibil.

Când l-a văzut pe Kijima ştergându-şi sudoarea de pe frunte cu mâna lui butucănoasă, Mitsuru a încercat să schimbe subiectul.

- Nu mai contează. Tu ce mai faci? Te-a dezmoştenit taică-tu, nu?

- Păi ştii cum se spune: aşchia nu sare departe de trunchi. Sunt tot în afacere, deşi acum i se spune *serviciu de escortă*. Prezint femei bărbaţilor.

Kijima a căutat prin portofel de unde a scos două cărţi de vizită, dându-mi una mie şi alta lui Mitsuru. Mitsuru a citit-o pe a ei cu voce tare.

- *Clubul Mona Lisa. Doamne de lux te aşteaptă*. Kijima-kun, nu ai folosit semnul potrivit pentru *lux*. Şi cartea de vizită arată foarte de modă veche.

- Aşa preferă unii clienţi – adică de modă veche. Nu-i o greşeală, e intenţionat. Apropo, Mitsuru, ce mai face bătrânul?

- E foarte bine. Studiază insecte şi are grijă de căminul din Karuizawa. Ştiai că mama ta a murit, nu?

- Mitsuru a încercat să-i dea vestea cu cât mai mult tact.Când?
- Cred că în urmă cu trei ani. Avea cancer.
- Cancer? Ce groaznic!

Kijima a ridicat din umeri deznădăjduit, dar cum avea un gât atât de gros, nu prea îţi dădeai seama de mişcare.

- Am făcut-o pe mama să sufere tare mult. La anul împlinesc 40 de ani şi tot fac ceva de care nici o mamă nu ar fi mândră. Nu aveam cum să dau ochii cu ea.
- Să ştii că profesorul Kijima îşi face griji pentru tine.
- Dar nu a scris asta în scrisori! am izbucnit eu. A spus că are nevoie de timp pentru a analiza comportamentul fiului. Ce dobitoc!

Pe faţa lui Mitsuru se citea furia în urma izbucnirii mele.

- Astea-s scrisorile? a întrebat Kijima. Aş vrea să le văd dacă a scris despre mine.

Mitsuru a început să-şi deschidă geanta, dar eu am oprit-o.

- Fă copii. Astea sunt scrisori importante. Nu vrei să le pierzi şi nici nu ştii când o să vă mai vedeţi. La mine în birou toată lumea face copii. Mitsuru, ai prea multă încredere în oameni.
- Cred că ai dreptate.

Takashi Kijima şi-a împreunat mâinile de parcă se ruga.

- Vreau doar să mă uit pe ele. Ţi le dau imediat înapoi.

Mitsuru i-a dat scrisorile lui Kijima fără tragere de inimă,
iar el s-a aşezat pe un scaun în sala de judecată şi a început să le citească. L-am întrebat de tânărul care era cu el.

- Kijima, cine-i puştiul? E al tău?

Kijima şi-a ridicat privirea din scrisori. în ochi i se citea batjocura. Mă simţeam nelalocul meu.

- Adică nu-l recunoşti?
- Nu, cine e?

E fiul lui Yuriko.Îngrozită, m-am întors să mă uit iar la băiat. Yuriko pomenise în jurnal că avusese un copil cu Johnson. Deci acesta era copilul acelor doi oameni frumoşi. Acum ar trebui să fie la liceu.
Mitsuru a zâmbit slab.
- Stai aşa, e nepotul tău!
- Ai dreptate.
Confuză, îmi treceam degetele prin păr. Voiam să-l iau pe fiul lui Yuriko de lângă urâtul de Kijima. Dar băiatul – subiectul discuţiei noastre – nu se uita înspre noi. Stătea liniştit şi aştepta să-şi termine Kijima treaba.
- Kijima, cum îl cheamă pe băiat?
- Yurio. Cred că Johnson i-a dat numele.
- Ce caută Yurio cu tine?
- Moartea lui Yuriko l-a afectat pe Johnson atât de mult încât s-a întors în Statele Unite. Voia să-l ia pe Yurio cu el, dar băiatul era în clasa a zecea, aşa că am fost de acord să am eu grijă de el.
M-am dus la Yurio. Eram fericită la culme, încântată că aveam din nou în faţa ochilor o persoană atât de frumoasă.
- Yurio-chan? Bună!
Yurio şi-a ridicat privirea şi s-a uitat fix la mine.
- Bună!
Vocea i se schimbase. Era groasă şi profundă, dar puternică şi tinerească. Avea ochi superbi. Parcă ştia ce gândesc. Simţeam cum îmi bubuie inima în piept când i-am spus:
- Sunt sora mai mare a lui Yuriko. Adică sunt mătuşa ta. Nu ştiu nimic despre tine, dar suntem rude. De ce nu uităm tragedia asta şi să ne vedem de vieţile noastre?
- Păi... bine.
Yurio se uita prin cameră, părând nedumerit.

- Nu te supăra, dar unde s-a dus unchiul Kijima?Păi nu-i acolo?

- Poftim? Unchiule Kijima, unde eşti?

Atunci am observat ceva ciudat. Yurio nu părea să-l vadă pe Kijima, deşi era foarte aproape de el. Kijima şi-a ridicat privirea. Avea ochii plini de lacrimi pentru că citise scrisorile tatălui său.

- Sunt aici, Yurio, calmează-te. Apoi mi-a zis: Yurio e orb din naştere.

Oare cum e lumea pentru cineva atât de frumos, dar care nu-şi poate vedea frumuseţea? Chiar dacă aude laudele celorlalţi, tot nu ştie cum e să fii frumos. Sau oare e interesat de o frumusețe care nu are legătură cu cea pe care o percepem noi cu propriii ochi? Sunt foarte curioasă să ştiu cum e lumea pentru Yurio.

Voiam tare mult ca nepotul meu să stea la mine. Dacă locuiam cu Yurio, aş fi putut să trăiesc liberă, fericită, mă gândeam eu. Aţi putea spune că sunt egoistă. Nu-mi pasă. Simţeam că am nevoie de el. Nu mă interesa deloc cum mă vedeau alţii. Aşa e. Chiar dacă imaginea mea se oglindea în ochii superbi ai lui Yurio, creierul lui nu avea s-o perceapă niciodată. Aşa că şi eu aveam să fiu alta pentru el. Pentru Yurio existam ca voce sau prezenţă fizică. Nu-mi va vedea niciodată trupul îndesat sau faţa urâtă.

Credeţi că nu mă accept pe mine însămi? Aşa credeţi? Recunosc că sunt destul de ştearsă ca să sufăr de un complex de inferioritate faţă de Yuriko, sora mea mai mică. Dar ce ziceţi de teoria mea cum că am avea taţi diferiţi? Credeţi că vreau să vă induc în eroare? Vă înşelaţi. E un joc pe care îl fac singură. îmi spun că vreau să fiu o femeie care s-a născut frumoasă, deşteaptă şi mult mai bună la învăţătură ca Yuriko, dar care urăşte bărbaţii. Treptat, eul meu nu mai face diferenţa între reeditate şi închipuire. Răutatea cu care mă înarmez este aceea care dă savoare jocului meu. Greşesc? Vreţi să spuneţi că trupul în care sălăşluieşte eul meu imaginar se înşală? Dacă aşa stau lucrurile, atunci încercaţi să trăiţi cu o soră incredibil de frumoasă. Vă puteţi închipui cum e, mă întreb eu, să vă fie negată existenţa ca indivizi încă dinainte de a vă naşte? De la bun început,

oamenii au reacţii mai diferite faţă de voi decât faţă de alţii. Cum v-aţi simţi dacă s-ar întâmpla aşa zi de zi?

Ne-am mutat în cafeneaua de la subsol şi ne-am aşezat la o masă. Dar eu nu eram atentă decât la Yurio. Stătea pe un scaun mai departe de noi, cu spatele drept. Fiul frumos al lui Yuriko. Cu oricâtă afecţiune mă uitam la el, nu avea de unde să ştie. Puteam să-l privesc cât îmi poftea inima. Chelneriţeie, chelnerii, chiar şi bărbatul între două vârste – poate managerul – se uitau cu milă la Yurio. Oare îi făcea şi pe ei să se simtă stânjeniţi? Cafeneaua – un local amărât – părea dintr-odată să strălucească. Când îi vedeam pe toţi acei oameni cum îl admiră pe Yurio, parcă îmi creştea şi mie încântarea. Mă bucura enorm senzaţia că le eram cu mult superioară.

Mitsuru a fost cu ideea să-l aşezăm pe Yurio mai departe de noi. Avea de vorbit despre Takashi Kijima şi Yuriko şi nu voia ca Yurio să audă.

- Ce aţi făcut tu şi Yuriko-san după ce aţi terminat liceul? l-a întrebat ea pe Takashi.

Takashi Kijima s-a uitat la mine, pe când eu îl priveam admirativ pe Yurio.

- Tu ştii? m-a întrebat Mitsuru.

- Nu. Odată ce Yuriko a plecat de la familia Johnson şi a început să trăiască pe cont propriu, am pierdut orice legătură. Nu ştiam ce să fac. Tata suna din Elveţia îngrijorat. Apoi bunicului i s-au aprins călcâiele după mama ta; numai la Yuriko nu mă mai gândeam.

- Elevii tot vorbeau despre ea, mi-a spus Mitsuru. Cică Yuriko ar fi fost model pentru revista *an-an*. Eram uimită. M-am dus la librărie şi am răsfoit numărul de pe raft. Şi acum îmi amintesc. Prezenta ultima modă la surfing, aşa că formele trupului ei atât de perfect ieşeau bine în evidenţă. Şi era machiată atât de frumos încât am rămas complet surprinsă. Dar după aceea n-am mai văzut poze cu ea.

Mitsuru a încercat să mă atragă în discuţie, dar în curând i-a pierit zâmbetul de pe faţă. Nu prea aveam cum să fac aceeaşi carieră ca şi ea.

- Yuriko-san a apărut în tot felul de reviste, a continuat ea. Atunci de ce a dispărut aşa de

brusc? Nu îşi crease o imagine proprie, aşa că nu a apărut niciodată de două ori în aceeaşi revistă.

Era cunoscută drept model-fantomă. îmi pot închipui ce s-a întâmplat. Cu siguranţă că Yuriko, atât de avidă după bărbaţi cum era, se combinase fie cu fotograful, cu regizorul artistic sau cu alţii de pe-acolo. I se dusese vorba că e o femeie uşoară, oamenii de la revistă nu o mai respectau şi nu mai primea de lucru.

Urâtul şi grasul de Kijima a schiţat un zâmbet; mi-era limpede că-şi amintea momente din trecut.

- Aşa e. Yuriko era prea frumoasă, avea un chip prea perfect pentru a se conforma standardelor revistelor de atunci. Şi emana prea multă senzualitate. Dacă ar mai fi fost elevă de gimnaziu, poate ar fi folosit-o. Dar, odată ce-a împlinit 18 ani, s-a făcut atât de frumoasă încât o întrecea până şi pe Farrah Fawcett. Pe atunci nimeni nu ştia cum să folosească o femeie ca ea. Acum e altceva, avem modele ca Norika Fujiwara.

Kijima vorbea ca un adevărat profesionist. Şi-a scos o ţigară din geantă şi şi-a aprins-o.

- Avea doar un metru şaptezeci, ceea ce nu prea e bine pentru un model, şi arăta prea mult a europeancă pentru a fi o actriţă de succes. Nu avea alte oportunităţi decât să se culce cu bărbaţi putred de bogaţi. Asta s-a întâmplat în timpul himerei economice. Tipi care dăduseră lovitura în imobiliare veneau la mine – din moment ce eram agentul ei – şi-mi fluturau prin faţa ochilor un evantai din bancnote de 1 000 de yeni. Pentru o oră sau două cu Yuriko. Plăteau cam trei sute de mii de yeni.

Mitsuru s-a uitat la mine.

- Kijima, chiar trebuie să vorbeşti aşa? Nu se cuvine.

- Scuze, şi-a cerut iertare Kijima.

- Şi tu ai dat lovitura, nu? l-am întrebat.

Kijima, care se gândea la clipele frumoase, evita să se uite la mine. Şi-a scărpinat fălcile lăsate cu un deget gros.

- Păi da. Am făcut nişte greşeli în tinereţea mea. Dar până la urmă am fost exmatriculat foarte repede – dat fiind că m-ai trădat.

- Ba nu. Profesorul Kijima a scris că Yuriko a venit să-i ceară sfatul, i-am spus eu.

Kijima a dat din umeri.

- Ba m-ai trădat. Prietena asta a ta a fost mult timp foarte geloasă pe Yuriko. Aşa era firea ei.

- Te înşeli. îşi făcea griji pentru Yuriko, i-a zis Mitsuru.

- Asta crezi? Mă rog, cred că ar trebui să nu dezgropăm morţii, dar aş vrea să spun o sumedenie de lucruri ca să mă descarc. Takashi Kijima vorbea pe un ton sarcastic. Intram în ultimul an de liceu. Aveam 18 ani. Când am ajuns acasă, mama plângea şi frate-miu mai mic se uita urât la mine şi nu voia să-mi vorbească. Când a venit tata acasă, a început să-mi dea palme peste faţă. De atunci nu mai aud prea bine cu urechea dreaptă. Bătrânul meu era stângaci şi m-a lovit cu mai multă putere decât m-aş fi aşteptat. Nu am plâns, dar m-a durut ca naiba. Tata a început să ţipe: „Piei din ochii mei! Să nu te mai văd pe-aici!" Mama a încercat să detensioneze situaţia, dar nu avea ce să mai facă. Bătrânul era tare încăpăţânat. Aşa că i-am zis: „Şi tu voiai să i-o tragi. Mi-a spus Yuriko. Ne-ai exmatriculat pentru că nu ai putut să te culci cu ea!" După ce am zis asta, iar m-a lovit peste ureche, tot în acelaşi loc, cu şi mai multă putere. Apoi am început să zbier: „Idiotule! Ne vedem când voi fi audiat!" El mi-a răspuns: „Am suportat destule. Pune-te în locul lui Yuriko". Dar adevărul era că lui Yuriko îi plăcea ce făcea. Când mă gândesc acum, cred că ar fi trebuit să fiu de acord cu tot ce-mi spunea. Cred că de asta am plâns când am citit scrisorile de la el. A îmbătrânit. Şi cred că încă mă bântuie trecutul.

— Hai, treci la subiect, i-am zis eu. Ce s-a ales de tine şi Yuriko?

- Păi, după ce am fost amândoi izgoniţi din casele noastre, ne-am hotărât să locuim împreună, aşa că am început să căutăm un apartament. Ne trebuiau aproape trei milioane de yeni, dar amândoi aveam mulţi bani puşi deoparte. Am închiriat un apartament de lux în Aoyama. Voiam ceva în Azabu, dar era prea aproape de şcoală, aşa că am renunţat la idee. Apartamentul avea două dormitoare; fiecare

avea camera lui. A doua zi, am ieşit cu Yuriko şi ne-am apucat de treabă. La început am dus-o la agenţii de modelling şi i-am găsit de lucru, dar n-a durat mult. Ţi-am mai spus de ce. Curând, Yuriko a început să-şi aleagă ea clienţii pe care-i ducea la apartamentul nostru. Nu, nu mint. Yuriko era o târfă înnăscută.

Am dat din cap cam prea tare. Asta era. Yuriko era genul de femeie care nu putea trăi fără „apă". Avea nevoie de apă pentru a continua să se destrăbăleze şi să decadă.

- Cam pe-atunci un tip a rugat-o să facă sex cu el. Dăduse lovitura în imobiliare. Credeam că trebuie să-mi caut alt apartament, dar n-a fost cazul, pentru că a luat-o pe Yuriko în Daikanyama. A dat bani şi a făcut-o pe Yuriko amanta lui. în scurt timp, Yuriko n-a mai avut nevoie de manager. Eu am rămas cu apartamentul din Aoyama; după ceva vreme, nu am mai putut plăti chiria, aşa că a trebuit să mă mut. Aşa au început ghinioanele pentru mine. Ce poveste, nu?

Mitsuru, care ascultase în tăcere, s-a strâmbat şi a zis:

- Eu nu înţeleg de ce ai lăsat-o pe Yuriko să se prostitueze dacă locuiaţi împreună? Ce era între voi?

- Asta mă întreb şi eu! a răspuns Kijima cu ochii în tavan. Ca să fiu sincer, noi doi aveam o afacere şi ne interesa doar să facem profit.

- N-aţi avut o relaţie, deşi Yuriko era atât de frumoasă?

- Nu, sunt homosexual.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Ce scârbos! Cum de a putut să se lase Yuriko pe mâna unui asemenea monstru? M-am uitat instinctiv la băiat. La un moment dat, Yurio îşi pusese nişte căşti şi dădea din cap în ritmul muzicii, cu ochii închişi. Mitsuru a început să-şi bată uşurel cu unghia dinţii din faţă: *tac, tac, tac*.

- Aşa eşti din liceu?

- Nu ştiu. Recunosc că e ciudat ca un homosexual să se fi ţinut după Yuriko aşa cum am făcut-o eu. Cred că avea ceva care îi excita pe bărbaţi, dar eu nu am simţit asta niciodată. După ce am

început să locuim împreună, m-am simţit atras de un bărbat care venea din când în când pe la ea. Era un yakuza între două vârste. Şi începusem să fiu gelos pe Yuriko. Atunci mi-am dat seama. Kijima şi-a închis puţin ochii, vizibil încântat de propriile dezvăluiri. După ce eu şi Yuriko ne-am despărţit, am început să mă ocup şi de alţii, atât bărbaţi, cât şi femei. Ştiam ce să fac, aşa că afacerea mergea strună. Yuriko şi cu mine ne mai întâlneam şi-i mai dădeam clienţi. Dar, timp de câţiva ani, am încercat din răsputeri să ne evităm.

- De ce? a întrebat Mitsuru.

- Amândoi eram schimbaţi. Eu m-am îngrăşat şi Yuriko a îmbătrânit. Amândoi ştiam totul despre zilele de glorie ale celuilalt. Pe vremuri, singurul lucru pe care trebuia să-l facă Yuriko era să meargă pe stradă, iar bărbaţii se călcau în picioare ca să ajungă la ea. Erau ca aluatul în mâinile ei. Dar în ultimii ani nu putea să mai pună mâna pe un client mai acătării. îşi pierduse farmecul. Nu puteam să o mint. Aşa că Yuriko s-a îndepărtat de mine. M-am simţit uşurat când nu a mai încercat să dea de mine. Atunci s-a întâmplat. Am aflat că a fost ucisă. Şi la scurt timp am auzit şi de asasinarea lui Kazue. începusem să-mi dau seama ce meserie periculoasă aveam. De aceea am acceptat imediat când Johnson mi-a propus să am grijă de Yurio. Simţeam că într-un fel îmi ispăşeam vina.

- Nu ar trebui să-l ţii pe Yurio la tine, i-am spus.

- De ce?

Mitsuru şi-a ridicat surprinsă privirea.

Aşa că i-am spus foarte răspicat:

- Eu sunt ruda lui. Nu poţi să spui că meseria lui Kijima sau chiar el însuşi sunt o influenţă bună pentru un tânăr. O să am eu grijă de Yurio. Poate să meargă la şcoală de la mine. O să-l sun pe tata în Elveţia. Sunt sigură că-mi va trimite nişte bani pentru întreţinerea lui Yurio.

Ca să fiu sinceră, nu mai vorbisem cu tatăl meu, care era în Elveţia, de la moartea lui Yuriko. Ce om fără suflet! Dar, dacă ştia de Yurio, sigur ar fi trimis bani.

- Ai dreptul la o părere, dar... Kijima m-a măsurat din cap până în picioare şi a zâmbit superior. Bănuiesc că nu i se părea normal ca o femeie care arăta aşa groaznic ca mine să aibă grijă de un băiat atât de arătos. M-am ridicat în picioare, furioasă la culme.

- Bine. Să-l întrebăm pe Yurio!

M-am dus acolo unde stătea Yurio. Îşi ţinea ochii închişi şi se legăna în ritmul muzicii. Nu ştiu dacă mi-a simţit prezenţa. Dar şi-a deschis ochii orbi. Avea gene lungi, ochii căprui, iar albul ochilor strălucitor. Era atât de frumos. Sprâncenele negre de deasupra ochilor îi dădeau un aspect dramatic.

- Yurio-chan, am început eu, nu vrei să vii să stai cu mătuşa ta? Aş fi încântată să am grijă de tine. Ai trăit atâta vreme cu tatăl tău, încât trebuie să-ţi petreci puţin timp şi lângă o japoneză. Nu ţi-ar plăcea?

Yurio a zâmbit, dezvelind nişte dinţi strălucitor de albi.

- Acum sunt singura rudă care să aibă grijă de tine. Vino la mine. Nu vrei să locuim împreună?

Simţeam cum îmi bate inima să-mi spargă pieptul în timp ce încercam să-l conving pe Yurio. îi dădusem vestea aşa brusc... putea să spună nu şi s-ar fi sfârşit totul.

- Ai să-mi cumperi un calculator? m-a întrebat Yurio ui- tându-se în gol.

- Ştii să-l foloseşti?

- Da, am învăţat la şcoală. Am nevoie doar de un software potrivit. Dacă am un sistem bun, pot folosi orice tip de tehnologie. Fac muzică pe calculator, aşa că am nevoie de unul.

- Păi atunci o să-ţi cumpăr.

- Perfect! O să stau cu tine atunci.

Eram pierdută în lumea visurilor. Nu puteam decât să-mi tot repet: „O să-ţi cumpăr unul. O să-ţi cumpăr unul".

•3*

L-am luat pe Yurio la mine în Districtul P, în apartamentul de la stat al bunicului meu. Cât timp era în grija lui Johnson, Yurio fusese lăsat la un centru din

Osaka, specializat în îngrijirea orbilor. Cum fusese acolo din primul an de şcoală primară, practic aproape crescuse în acel loc – uneori vorbea cu accent de Osaka. Mă făcea să râd. Avea un chip atât de frumos, încât părea nepământean, dar era foarte serios şi taciturn. Nu-l interesa decât să asculte muzică. Era un tânăr inteligent care nu prea avea nevoie de o atenţie specială. Era atât de frumos. Şi eu eram o rudă atât de apropiată. Nu-mi venea să cred că e adevărat.

Faţa cuiva e un lucru tare ciudat. Credeam că retrăiam acele zile liniştite cu bunicul. Atunci când depinsese de mine – neajutorat, vulnerabil. Iar acum Yurio, orb, avea şi el nevoie de mine. îmi imaginam că-i plăcea să stea cu mine.

- Mai ai veşti de la tatăl tău? l-am întrebat pe Yurio.

Mi-era teamă ca Johnson să nu mi-l ia pe Yurio, aşa că-1
mai întrebam din când în când.

- L-a mai sunat de câteva ori pe unchiul Kijima. Dar nu am stat niciodată prea mult timp cu tata. îmi place mai mult de unchiul Kijima.

„îţi place de el?" m-am întrebat în sinea mea, geloasă la culme.

- Ce-ţi place la ciudatul ăla iresponsabil?

- Nu e iresponsabil. A fost foarte bun cu mine. Mi-a promis că, dacă am nevoie, o să-mi cumpere un computer.

Atunci nu aveam mulţi bani, iar faptul că aducea mereu vorba de computer mă făcea să mă simt nelalocul meu.

- Dar nu ţi-a luat unul niciodată, am trecut eu la contraatac. Kijima e un farsor. A folosit computerul ca momeală – o să-ţi dai în curând seama ce fel de om e cu adevărat. Crede-mă, te-am salvat de un monstru.

- Despre ce tot vorbeşti acolo? N-are nici o logică.

- E-n regulă. Nu trebuie să-ţi faci griji. Doar am avut nişte experienţe neplăcute cu el în trecut şi încă îi mai port pică. E o poveste lungă. Mai

bine să nu o ştii. Kijima e vinovat de tragedia mamei tale. Am să-ţi spun când o să creşti mare.

- Nu am cunoscut-o niciodată pe mama, aşa că nu-mi pasă ce-o să-mi spui de ea. Tata mi-a vorbit despre ea. Cred că m-a urât. Când eram mic mă întrista atitudinea ei, dar acum m-am obişnuit. Nu mă prea gândesc la asta.

- Yuriko era o femeie care se gândea doar la ea. Nu era ca mine. Obişnuia să mă chinuie, aşa că îmi închipui cum te simţi. O să am grijă de tine tot restul vieţii mele, aşa că nu-ţi face griji. Poţi să stai cu mine pentru totdeauna.

Cum pe Yurio nu-l interesa altceva decât muzica, răspundea cu indiferenţă la o întrebare, apoi îşi punea din nou căştile pe urechi. Muzica pe care o asculta era un fel de rap în engleză pe care nu-l înţelegeam. La şcoală Yurio învăţase ca să se facă acordor de pian. Deşi nu făcuse decât jumătate din cursuri, lui nu părea să-i pese. Îşi petrecea ziua ascultând muzică la căşti, de când se trezea până când se ducea la culcare.

- Yurio, ce vrei să te faci când o să fii mare?

Când Yurio auzea că-i pun o întrebare, îşi dădea jos căştile. Dar nu părea iritat.

- Cred că ceva legat de muzică.

- Acordor de pian?

- Nu, aş vrea să compun muzică. De asta am nevoie de un calculator. Ştiu că sună ciudat, dar cred că am talent.

Talent. Cuvântul mă bucura peste măsură. Yuriko fusese frumoasă ca un monstru; acum copilul ei, la fel de frumos ca ea, avea un talent deosebit. Mă întrebam cum să-l ajut să şi—1 dezvolte.

- înţeleg. O să văd ce pot să fac. Am oftat adânc şi m-am uitat prin camera sărăcăcioasă. Dacă ai merge la Johnson?

- Mi-ar plăcea să merg în America să aud muzică rap adevărată. Ştiu că tata are rude în Boston. S-a întors acolo după ce a divorţat de nevasta lui japoneză. Am înţeles că s-a însurat din nou acolo cu o femeie cu un copil de zece ani, iar băiatul e moştenitorul lui, aşa că n-are rost să mă duc acolo.

Nu am decât muzica pe lumea asta, a continuat el. Destinul meu e să fiu înconjurat de muzică.

L-am mângâiat pe obraz pe Yurio. Era agitat. Am s-o înlocuiesc pe Yuriko şi o să fiu mama pe care nu a avut-o niciodată. Yurio mi-a zâmbit drăgăstos.

- Tânjeam după afecţiunea mamei mele. Aşa că sunt foarte fericit să locuiesc cu tine, mătuşă.

Yurio nu putea să vadă, dar compensa acest lucru vorbind din inimă. I-am luat mâna şi mi-am dus-o la obraz.

- Sunt exact ca mama ta. Şi mama ta arăta la fel. Atinge-mă şi ai să-ţi dai seama.

Yurio şi-a întins timid şi cealaltă mână. I-am luat mâna mare şi rece şi i-am dus-o la nasul şi ochii mei.

- Oamenii spuneau că mama ta şi cu mine eram drăguţe. Simţi asta? Am pleoape duble. Ochii-mi sunt mari şi nasul subţire. Sprâncenele mele arată ca ale tale – frumos arcuite. Am buzele pline şi trandafirii. Ca ale tale, dar nu ai cum să-ţi dai seama.

- Nu, nu pot.

Pentru prima dată, sesizam o notă de tristeţe în tonul lui Yurio.

- Dar faptul că sunt orb nu mi se pare un handicap. Am fost binecuvântat cu un talent care îmi permite să trăiesc ascultând muzică frumoasă. Dorinţa mea e să ascult muzică, dar şi să compun un nou gen de muzică.

Ce dorinţă simplă şi minunată. Simţeam că dădusem lovitura de când îl cunoscusem pe acest băiat inocent. Ca lichidul gros şi negru ce ţâşneşte din miezul pământului, aşa se revărsa în mine instinctul matern. Am să câştig bani pentru el. Trebuia să-i cumpăr un calculator. M-am hotărât să-i cer bani tatei care era în Elveţia. Mi-am căutat vechea agendă unde am găsit numărul lui.

- Bună, eu sunt, fiica ta.

Mi-a răspuns o femeie în germană. Cred că era turcoaica aia cu care se însurase. Mi l-a dat imediat pe tata. Avea o voce de bătrân şi abia mai înţelegea japoneza.

- Nu vreau să vorbesc cu presa.
- Tată, ştiai că Yuriko are un fiu?
- Nu vreau să vorbesc cu presa.

Mi-a închis. M-am uitat dezamăgită la Yurio. Avea pe chip o expresie care părea să însemne „ţi-am spus eu că aşa se va întâmpla". S-a întors – din profil era leit Yuriko – şi a închis ochii. Mă întrebam dacă în lumea lui crea siluete frumoase din sunete. Nu puteam să accept nimic din ce nu vedeam. Acum vedeam frumuseţea. Frumuseţea orbului Yurio nu însemna nimic pentru mine. Deşi aveam un copil superb în viaţa mea, nu eram în stare să pătrund în lumea lui. înspăimântător, nu? Şi trist. Simţeam cum inima mi se umple de o jale imensă, de parcă sufeream de pe urma unei iubiri neîmpărtăşite. Voiam să mă încovoiez de durere. Nu avusesem niciodată acest gen de sentimente.

- E cineva acolo.

Yurio şi-a dat căştile de la urechi şi a ascultat, dar eu nu auzeam nimic. Pe când mă uitam bănuitoare prin apartament, am auzit o bătaie la uşă. Auzul lui Yurio era nemaipomenit.

- Eu sunt, Mitsuru.

Mitsuru stătea în întuneric, pe holul complexului de apartamente. Purta un taior albastru-deschis, iar pe braţ avea o haină bej împăturită. Era o vestimentaţie de primăvară, care conferea strălucire holului vechi şi întunecos.

- Nu pot să cred că tot aici locuieşti din liceu! Te deranjează dacă intru?

Mitsuru s-a uitat cu oarecare timiditate peste umărul meu, de parcă i-ar fi fost teamă să dea buzna. Trebuia s-o invit. M-a salutat, şi-a scos pantofii cu toc din picioare şi i-a pus cu grijă lângă uşă. S-a uitat la pantofii sport mari ai lui Yurio de lângă pantofii ei şi a zâmbit. Mă întrebam de ce venise. Era şi mai plină de viaţă decât atunci când o văzusem la tribunal. Şi părea foarte echilibrată. Redevenea treptat ea însăşi.

- Scuze că am venit neanunţată. Voiam să vă dau nişte veşti.

Mitsuru s-a aşezat la masa pentru ceai şi şi-a pus haina şi
geanta lângă ea. Amândouă erau nou-nouţe şi scumpe, fără îndoială. Am pus la fiert un ceainic cu apă, uitându-mă la Mitsuru cu coada ochiului, şi am făcut ceai pentru amândouă. Am folosit aceleaşi

pliculeţe Lipton ca atunci când trăia bunicul aici. Eram foarte fixistă. Odată ce găseam ceva ce îmi plăcea, nu mai voiam să fac vreo schimbare.

- Spuneai că ai nişte veşti.

- O să divorţez şi mă voi căsători cu Kijima.

Kijima? Care Kijima? Cu siguranţă nu cu Takashi Kijima. Venise oare să-l ia pe Yurio de aici? Văzând că intrasem în panică, Mitsuru a început să râdă şi să scuture din cap.

- Cu tatăl, prostuţo. Cu profesorul Kijima. Am tot corespondat şi ne-am hotărât să ne căsătorim. Aşa a formulat profesorul Kijima: ultima mea datorie ca dascăl va fi să mă însor cu tine.

- Măi să fie. Felicitări!

I-am urat toate cele bune pe un ton crispat. II aveam pe Yurio, aşa că nu eram prea geloasă. Eram doar tristă că Yurio trăia într-o lume a muzicii în care eu nu aveam acces, atâta tot. Nu puteam să mă bucur cu adevărat. Răutatea pe care o aveam în mine începea să se topească. Mitsuru era peste măsură de fericită.

- Aşadar profesorul Kijima se simte obligat să-şi salveze eleva sclipitoare, nu? am întrebat-o oarecum cu ironie. Şi vei deveni mama vitregă a fiului său corpolent?

- Bănuiesc că da. De asta sunt aici ca să-ţi transmit ceva din partea lui Takashi. Mitsuru a scos un plic din poşetă. Poftim. Fiul meu vitreg m-a rugat să-ţi dau asta. îl accepţi?

M-am uitat în plic, sperând să conţină bani. în schimb, am găsit două caiete care semănau cu nişte registre contabile vechi.

- Astea sunt jurnalele lui Kazue Sat5. I le-a trimis lui Kijima cu puţin timp înainte să fie ucisă. Kijima a vrut să le dea poliţiei când a auzit că femeia a fost omorâtă. Dar ea a scris şi despre ocupaţia lui, aşa că i-a fost teamă să nu fie arestat pentru complicitate la prostituţie. A venit la tribunal în acea zi ca să găsească o cale de a scăpa de ele. A încercat să mi le dea mie, dar mi-e şi mie teamă să nu fiu urmărită de poliţie şi nu vreau să mai am probleme. Dar tu eşti sora mai mare a uneia din victime şi prietenă cu cealaltă. Nimeni nu a fost mai apropiat ca

tine de ele. Tu ar trebui să iei jurnalele, aşa că nu te împotrivi şi ia-le.

Mitsuru a spus toate astea dintr-o singură suflare, apoi a împins pachetul pe masă spre mine. Kazue a fost ucisă, iar acum aveam jurnalele ei. Părea un lucru de rău-augur. Fără să mă gândesc, am dat pachetul la o parte. Mitsuru l-a împins din nou spre mine. Am mai făcut jocul ăsta de du-te-vino de câteva ori, împingând pachetul pe masa îngustă, apoi Mitsuru s-a simţit din ce în ce mai frustrată. M-a privit ţintă. M-am uitat şi eu chiorâş la ea. Ultimul lucru pe care mi-l doream erau jurnalele lui Kazue. Serios! Nu-mi păsa dacă Zhang o omorâse pe Kazue sau dacă fusese ucisă de altcineva; nu avea nici o legătură cu mine, dar Mitsuru era de neînduplecat.

- Te rog, m-a implorat ea. Ia-le şi citeşte-le!

- Nu le vreau. Aduc ghinion.

- Ghinion! Mitsuru părea jignită. Spui că aduc ghinion pentru că au fost la o femeie ca mine? O femeie condamnată pentru crimă!

Am simţit o forţă incredibilă curgând prin venele lui Mitsuru, una pe care nu o mai percepusem până acum. M-am dat înapoi. Cred că era puterea dragostei. Dacă uzi o plantă, se trezeşte la viaţă, îşi înfige rădăcinile în pământ şi îşi tine capul sus, nefiindu-i teamă nici de ploaie, nici de vânt. Asta e impresia pe care mi-o lăsa Mitsuru. Toate femeile care au nevoie de apă devin autoritare. Şi Yuriko fusese la fel. În cele din urmă, i-am răspuns:

- Nu cred că aduci ghinion sau ceva de genul ăsta. La tine a fost o problemă cu religia.

- Ce uşor e să dai vina pe religie, nu crezi? Am fost învinsă de propria slăbiciune. De aceea m-am înscris în secta aia religioasă. Şi acum, când mă gândesc la asta, sunt confuză. E groaznic să-ţi contempli propria slăbiciune. îngrozitor de dureros. Dar nu te-ai gândit niciodată la slăbiciunile tale şi n-ai încercat să le depăşeşti, nu? Ştiu că Yuriko te complexa. E aproape un handicap. Mai ales că nu încerci să lupţi împotriva acestui complex.

- Nu mă lua de sus. Ce legătură au jurnalele astea cu mine?

Totul era atât de complicat. De ce oare voia Mitsuru să
citesc acele jurnale?

- Mai bine le citeşti şi o să afli. Aşa a zis şi Takashi. Pentru că tu şi Kazue eraţi apropiate. Ar trebui să le citeşti. Kazue i le-a trimis lui Takashi pentru că voia să le citească cineva; asta e clar. Nu voia să cadă pe mâna poliţiei, a detectivilor sau a unui judecător. Voia să fie citite de cineva din lumea ade-

Oare ce dovezi avea, mă întrebam eu, de făcea asemenea afirmaţii? Cum bine ştiţi, eu şi Kazue nu eram deloc apropiate. Am intrat la liceu în aceeaşi perioadă. A început să discute cu mine, iar eu nu aveam ce să fac şi am ascultat-o. Atâta tot. Aveam neînţelegeri, dar ne şi împăcăm din când în când. Dar, după scrisorile de dragoste pe care le-a trimis lui Takashi Kijima, s-a simţit jignită în mândria ei şi m-a evitat.

- Eşti singura care s-a dus la ea acasă, nu? Era solitară ca şi tine.

- Cred c-ar trebui să le ţină Takashi. I le-a trimis lui pentru că i-a plăcut de el. Nu era şi o scrisoare?

- Nu, doar jurnalele. Dacă mă întrebi cum i-a aflat adresa, o să-ţi răspund, dar e complicat. Se pare că Takashi îl ştia pe proprietarul hotelului unde era agenţia de escorte pe care o folosea Kazue. S-a întâlnit odată cu ea în faţa hotelului. Cred că i-a dat cartea lui de vizită.

- Atunci de ce să nu le trimit familiei ei? Dacă le dau un e-mail de la birou, n-o să mă coste nimic.

Mitsuru m-a fulgerat cu privirea.

- Să nu îndrăzneşti! Nu cred că mama lui Kazue ar vrea să citească aşa ceva. Nu-mi pasă cât de apropiate sunt mamele de fiicele lor, dar părinţii nu trebuie să ştie anumite lucruri.

- Păi atunci eu de ce trebuie să aflu aceste lucruri? Lămureşte-mă.

Lămureşte-mă. Acelaşi cuvânt îl folosea şi Kazue în liceu. Am zâmbit sardonic când mi-am

amintit. Mitsuru s-a uitat într-o parte şi a început să-şi lovească dinţii din faţă cu un deget. Tot mai avea strungăreaţă. Yurio era în cealaltă cameră, cu spatele la mine, stând pe podea cu picioarele încrucişate şi cu căştile pe urechi. Dar nu se legăna în ritmul muzicii. Mă gândeam că poate trage cu urechea, dat fiind că avea auzul atât de dezvoltat. Nu voiam să ştie nimic de slăbiciunile mele. A început să-mi pară rău că am lăsat-o pe Mitsuru să intre în casă. Apoi nu şi-a mai lovit dinţii şi s-a uitat cu luare-aminte la mine.

- Nu vrei să ştii cum a ajuns Kazue să se prostitueze? Eu da, însă nu vreau să mă implic şi mai mult în asta. Şi aşa sunt destul de ocupată să ies din belelele în care am intrat. Nu pot să mă gândesc la Kazue acum, ci la mine şi la oamenii importanţi pentru mine în clipa de faţă: familia mea, profesorul Kijima, dar şi la cei pe care i-am ucis. Până nu-mi pun ordine în viaţă, nu cred că o să mai vin la proces. Am reuşit să te văd după atâţia ani şi să vorbesc cu Takashi, dar acum trebuie să mă gândesc numai la problemele mele. La tine e altă situaţie. Tu o să continui să mergi la proces pentru că Yuriko a fost ucisă, nu-i aşa? Şi o să ai grijă de fiul ei, Yurio. Trebuie, pentru că e sora ta. De ce te-ar interesa Kazue? Ei bine, citeşte-i jurnalele.

îmi amintesc că am citit în jurnalele lui Yuriko şi am aflat că a întâlnit-o pe Kazue pe o stradă cu hoteluri pentru întâlniri amoroase din Murayama-cho. Poate afla din jurnalele lui Kazue ce s-a întâmplat după aceea. Doream să citesc jurnalele, dar şi să nu le citesc. Am luat pachetul ezitând şi m-am uitat înăuntru.

- Despre ce a scris?
- Aha! Vezi? Deja eşti curioasă, a ciripit Mitsuru triumfătoare. Nu vrei să ştii la ce se gândea? A învăţat pe rupte ca şi mine. Apoi a ieşit în lume şi şi-a găsit o slujbă bună. Dar mai e de povestit. Nu ştiu ce a apucat-o pe Kazue, dar a început să se prostitueze stând la colţ de stradă şi agăţând bărbaţi. Cred că se expunea unor pericole foarte mari. Nu era ca Yuriko, care avusese câţiva clienţi din liceu. Vrei să ştii ce s-a întâmplat cu Kazue, nu?

De ce trebuia să-mi zică Mitsuru toate astea? De ce mă învinovăţea? Eram furioasă la culme. Mitsuru şi-a băut ceaiul şi a pus ceaşca înapoi pe o farfurie, cu un clinchet uşor. De parcă aşteptase acel semnal, a început să turuie:

- Asta cred eu. Poate că n-ar trebui să spun aşa ceva, dar o s-o fac. Tu şi Kazue eraţi foarte asemănătoare din multe puncte de vedere. Amândouă eraţi foarte silitoare. Aţi stat mereu cu burta pe carte, aţi învăţat pe brânci şi aţi intrat la Liceul Q,de Fete. Dar, odată ce intrai, îţi dădeai seama că nu vei putea niciodată să te compari cu celelalte eleve. Aşa că ai renunţat. Şi, când aţi intrat la liceu, tu şi Kazue aţi fost uimite de enorma diferenţă dintre voi şi celelalte fete. Cât de mult v-aţi dorit să o micşoraţi. Să vă acomodaţi mai bine. Aşa că aţi început să vă scurtaţi uniformele. Apoi, să purtaţi ciorapi trei sferturi ca şi celelalte fete. Ai uitat? Ştiu că nu e politicos din partea mea, dar aţi renunţat în cele din urmă, pentru că nu aveaţi bani să ţineţi pasul cu ele. Pretindeaţi că nu vă interesează moda, băieţii sau învăţatul. Şi v-aţi hotărât să vă înarmaţi cu răutate ca să rezistaţi în Liceul Q,de Fete! Cu fiecare an care trecea, eraţi din ce în ce mai nesuferite. Mai rele în anul doi decât în primul, mai rele în anul trei decât anul doi. De aceea am stat departe de voi.

Pe de altă parte, Kazue a depus toate eforturile ca să intre în rând cu celelalte fete. Venea dintr-o familie destul de înstărită. Era deşteaptă. Aşadar avea impresia că putea să se strecoare în rândul nostru. Dar din cauza propriei hotărâri a devenit ţinta şicanărilor. Cu cât se străduia mai mult, cu atât era mai rău. Nu există fiinţe mai crude ca adolescentele, iar Kazue nu avea nici o calitate. Iar când tu, tocmai tu, râdeai de ea, deveneai şi tu o ţintă. încă-mi amintesc cum ai plâns când cineva te-a făcut „sărăntoacă ratată". S-a întâmplat la ora de sport. Tu ai hotărât să fii singuratică; asta era strategia ta de supravieţuire. Dar de multe ori ai lăsat garda jos. Ţi-a plăcut inelul pe care toţi şi l-au comandat la absolvire, nu-i aşa?

Mitsuru s-a uitat la degetele mele de la mâna stângă. Am ascuns imediat inelul.

- Ce vrei să spui cu asta?

Vocea îmi tremura de amărăciune. Mitsuru mă atacase ca şi cum era o persoană total diferită. Nu ştiam cum să reacţionez. Voiam să mă cert cu ea, să o pun la punct. Dar iubitul meu nepot trăgea cu urechea din camera alăturată.

- Nu-ţi aminteşti? Mi-e greu să-ţi spun aceste lucruri, dar, cum nu cred că te voi mai vedea vreodată, am s-o fac.

- De ce, unde pleci?

Cred că am părut neliniştită. Mitsuru s-a mai înmuiat şi a izbucnit în râs.

- Ţi-arn spus că eu şi cu Kijima o să locuim la Karuizawa. Dar n-o să vrei să mă mai vezi după ce îţi voi spune tot ce gândesc. Nu mă mai interesează dacă jignesc sentimentele altora. Poate te vei simţi ofensată, dar acum am prilejul să-ţi spun în faţă.

După ce am absolvit Liceul Q,de Fete, majoritatea elevelor s-au dus la Universitatea Q_, nu-i aşa? Atunci ele s-au întâlnit şi s-au hotărât să facă un „inel al şcolii" care să ne amintească de clasa noastră. Toată lumea de acolo a comandat inelul. Era din aur şi gravat cu emblema şcolii. Pe al meu l-am pierdut demult, aşa că nu-mi mai amintesc cum arăta. Stai aşa! Nu-mi spune că porţi încă inelul!

Mitsuru arăta înspre mâna pe care o ascunsesem. Am scuturat din cap cu multă convingere.

- Nu e ceea ce crezi, am cumpărat inelul ăsta de la magazinul universal Parco.

- A, da? Mă rog, oricum nu-mi pasă. Pe elevele vechi în Şcoala Q_ nu le-au prea interesat acele inele şi nici nu le-au purtat. îl voiau doar ca amintire. Dar fetele care se făleau cu inelele după ce s-au dus la universitate erau exact cele care veniseră în primul an de liceu. Asta am auzit mai târziu. Le purtau cu atâta fanfaronadă pentru că se puteau mândri că au progresat. Ştiu că n-are nici o relevanţă, aşa că nu râde, dar, când am auzit asta, am fost foarte surprinsă să aflu că tu erai atât de dornică să porţi

inelul zi şi noapte. Poate e doar un zvon neîntemeiat. Nu ştiu dacă e adevărat sau nu. Dar m-am mirat, pentru că aflam pentru prima dată ce era în sufletul tău.

- Cine ţi-a spus?

- Am uitat. Era o prostie. Dar aşa e? E doar un zvon tâmpit? Oricum e înspăimântător pentru că reprezintă exact sistemul de valori existent acum din Japonia. De ce crezi că am intrat într-o sectă religioasă cu o structură similară Şcolii Q? Credeam că, dacă renunţ la familia mea şi intru în acea sectă, aş fi avansat pe scara socială şi aş fi ajuns în vârful ierarhiei. Dar, deşi soţul meu şi cu mine duceam o viaţă foarte austeră, nu ni s-ar fi permis niciodată să deţinem funcţii de conducere sau să aşteptăm pentru a ajunge la cârma acelei organizaţii. Doar fondatorul şi anturajul său aveau acel privilegiu. Ei formau adevărata elită. Înţelegi? La fel era şi la Şcoala Q., nu crezi? Am ajuns la această concluzie în închisoare. Mi-am dat seama că viaţa mea a început să o ia pe o pantă descendentă de când am venit în Gimnaziul Q şi am încercat să intru în rând cu fetele care se născuseră ca să fie la putere. Tu şi cu mine suntem la fel. La fel şi Kazue. Am fost călăuzite de o iluzie. Mă întreb ce vedeau ceilalţi. Mă întreb dacă arătam ca nişte fete spălate pe creier.

Dacă priveşti lucrurile în această lumină, cea mai liberă era Yuriko. Era atât de degajată, încât mă întrebam dacă nu e de pe altă planetă. Ce spirit liber! Voia să iasă în evidenţă în societatea japoneză. Bărbaţii o adorau, dar nu numai pentru frumuseţea ei. Cred că-i vedeau din instinct adevărata fire. De aceea a vrăjit un bărbat ca profesorul Kijima.Motivul pentru care nu ai putut să-ţi depăşeşti complexul de inferioritate faţă de Yuriko nu se datorează faptului că ea era frumoasă, ci că tu nu ai putut să fii liberă ca ea. Dar nu e prea târziu. Eu am comis o crimă oribilă şi îmi voi petrece tot restul vieţii căindu-mă. Dar pentru tine nu e prea târziu. De asta îţi spun: citeşte ce scrie în caietele astea.

Mitsuru s-a dus în cealaltă cameră şi i-a vorbit cu afecţiune lui Yurio, nelăsând deloc impresia că fusese atât de dură cu mine.

- Yurio, eu o să plec. Te rog să ai grijă de mătuşa ta.

Yurio s-a întors spre Mitsuru, fixându-şi privirea asupra unui
punct deasupra capului ei şi apoi şi-a coborât-o încet. Eram atât de vrăjită de culoarea ochilor lui, încât nu-mi păsa ce-mi spusese Mitsuru. Până să-mi revin, ea plecase deja.

Timp de câteva secunde, am simţit din nou afecţiune pentru Mitsuru. Mitsuru cea inteligentă, înţeleaptă ca o veveriţă. Se întorsese în cuibul ei, în pădurea luxuriantă, cu profesorul Kijima. Ştiam că nu va mai pleca niciodată.

Yurio şi-a plimbat degetele pe măsuţa de ceai, a ajuns la plicul cu jurnalele şi le-a scos de-acolo. Le-a luat un pic în mână şi apoi a spus cu o voce calmă şi limpede:

- Simt ură şi confuzie între aceste coperte.

ŞAPTE • JIZO AL DORINŢEI: JURNALELE LUI KAZUE

• 1 •

21 APRILIE

GOTANDA[1]: KT (?), 15 000 de yeni

Plouă de dimineaţă. Am plecat de la muncă la ora obişnuită şi m-am îndreptat spre staţia Shimbashi ca să ajung la linia de metrou Ginza. Bărbatul din faţa mea se tot uita peste umăr pe când mergea. Cred că încerca să găsească un taxi. Picăturile de ploaie ricoşau de pe umbrela lui şi-mi împroşcau trenciul de la Burberry. Am scotocit nervoasă prin poşetă după batistă. Am scos-o pe cea pe care o pusesem ieri acolo şi am început să şterg picăturile de ploaie. Ploaia din Shimbashi este cenuşie şi păteză tot ce atinge. Nu voiam să-mi duc trenciul la curăţătorie. L-am înjurat printre dinţi pe bărbatul care se suia în taxi.

„Bă, boule, ai grijă!”

[1] Cartier aglomerat din Districtul

Shinagawa al
oraşului Tokio (n.tr.

)Dar mi-am amintit cum săreau picăturile de ploaie de pe umbrelă, iar asta m-a dus cu gândul la cât de puternici sunt bărbaţii în general. M-a cuprins dorinţa, urmată de dezgust. Dorinţă şi dezgust. Aceste două sentimente contradictorii pe care le aveam pentru bărbaţi.

Linia Ginza. Urăsc culoarea portocalie a trenului. Urăsc vântul plin de nisip care bate prin tunele. Urăsc scrâşnetul roţilor. Urăsc mirosul. De obicei am dopuri în urechi ca să evit sunetele, dar, din păcate, de miros nu am cum să mă feresc. Iar în zilele ploioase e şi mai rău. Şi nu e doar mirosul de noroi, ci şi cel al oamenilor: al parfumului şi fixativului, al respiraţiei şi bătrâneţii, al paginilor de sport, al machiajului şi ciclului femeilor. Oamenii sunt cei mai groaznici. Salariaţii scârboşi şi femeile obosite care lucrează la birou. Nu pot să-i suport. Nu prea sunt bărbaţi stilaţi care să-mi atragă atenţia. Şi, chiar dacă aş găsi, sunt sigură că ar face ceva care să-mi schimbe complet părerea despre ei. Un motiv în plus pentru care urăsc metroul. El mă leagă de firmă. Când cobor în staţie şi mă îndrept spre linia Ginza, mă simt târâtă într-o lume subterană întunecată care colcăie sub asfalt.

Am avut noroc şi am găsit loc la Akasaka-mitsuke. M-am uitat şi eu pe documentele pe care le citea bărbatul de lângă mine. Oare aveam amândoi acelaşi gen de slujbă? Pentru ce companie lucrează? Cum e cotată compania sa? Probabil a simţit că mă uitam pe hârtiile lui, pentru că a împăturit pagina ca să n-o mai pot vedea.

La birou sunt înconjurată de hârtii. Teancurile de pe birou alcătuiesc un adevărat zid care mă înconjoară şi nu-i las pe oameni să se uite la mine cât muncesc. Stau ascunsă în spatele zidului de cărţi, cu dopurile în urechi, cufundată în muncă. Câteva foi albe se întind în faţa ochilor mei, iar la stânga şi la dreapta mea sunt alte teancuri. Le sortez cu grijă ca să nu cadă. Dar teancul e mai înalt decât mine. Vreau să crească atât de mult, încât să ajungă în tavan şi să acopere lumina fluorescentă, care mă face atât de palidă – trebuie mereu să mă dau cu ruj roşu pe buze când sunt la muncă. Doar aşa pot să ies în evidenţă.

Apoi, ca să se asorteze, trebuie să-mi dau cu fard de pleoape albastru. Dar, întrucât buzele şi ochii îmi ies acum prea mult în evidenţă, îmi trasez sprâncenele cu creion negru; dacă n-o fac, n-o să arăt bine, iar dacă lucrurile nu sunt într- un anumit echilibru, e greu – dacă nu imposibil – să trăieşti într-o ţară ca a noastră. De aceea simt în acelaşi timp dorinţă şi dezgust pentru bărbaţi, precum şi devotament şi trădare pentru firma la care lucrez. Mândrie şi fobie, ce încurcătură! Dacă n-ar exista mizerie, atunci de ce să mai fim mândri? Dacă n-am avea mândrie, atunci am umbla mereu cu picioarele în noroi? Una o cere pe alta. De asta are nevoie cineva ca mine pentru a supravieţui.

Dragă domnişoară Sato,

Faceţi prea mult zgomot. Vă rugăm să lucraţi mai în linişte. îi deranjaţi pe ceilalţi din birou.

Această scrisoare mă aştepta de dimineaţă pe birou. Fusese bătută la calculator, dar nu-mi păsa deloc cine o scrisese. Am luat-o de pe birou şi m-am dus la biroul şefului, fluturând cu zgomot hârtia.

Şeful absolvise Facultatea de Studii Economice din cadrul Universităţii Tokio. Avea 46 de ani. Se însurase cu o angajată a firmei care făcuse colegiul şi aveau doi copii. Şeful avea tendinţa să minimalizeze realizările altor bărbaţi şi să le fure femeilor munca. Cu puţin timp în urmă, îmi ceruse să revizuiesc un raport pe care-l scrisesem. Apoi mi-a furat lucrarea originală şi a prezentat-o ca fiind a lui: „Evitarea riscurilor legate de costul construcţiei". Acest gen de însuşire ilegală a muncii altuia se întâmpla mereu, iar singurul mod în care puteam să reuşesc era să fiu mai deşteaptă ca el. De aceea încercam să-mi protejez spiritul, să menţin un echilibru şi să pun accent pe abilităţile mele cele mai însemnate. Doar aşa aveam să ajung la o înţelegere profundă a lucrurilor. Trebuia să rămân fermă pe poziţii.

- Scuzaţi-mă, dar am găsit biletul ăsta pe biroul meu. Vreau să ştiu ce măsuri urmează să luaţi, i-am spus eu.

Şeful şi-a scos ochelarii de citit cu rame metalice şi i-a pus iar pe nas. Pe când citea biletul, pe

buze i s-a ivit un rânjet sardonic. Credea cumva că n-am să observ?

- Ce te aştepţi să fac? E o chestiune privată, mi-a spus el, uitându-se la hainele cu care eram îmbrăcată. Astăzi purtam o bluză din nailon cu model şi o fustă albastră strâmtă, acce- sorizată cu un lanţ lung de metal. Avusesem aceeaşi ţinută şi ieri, alaltăieri şi în urmă cu trei zile.

- Asta credeţi dumneavoastră. Dar chestiunile particulare influenţează atmosfera de la locul de muncă, i-am zis eu.

- Mira-m-aş.

- Păi aş vrea să-mi demonstraţi că zgomotul pe care-l fac e supărător şi de ce.

- Vrei probe?

Şeful s-a uitat perplex spre biroul meu, care era plin cu teancuri de hârtii. Lângă el stătea Kikuko Kamei. Kamei se uita la ecranul calculatorului, tastând repede cu degetele. După mica restructurare de anul trecut, tot personalul cu funcţii de conducere a primit calculatoare proprii. Eu eram secretară, aşa că am primit şi eu unul. Dar Kamei, o angajată de rând, nu a primit. însă ea venea în fiecare zi la serviciu cu laptopul ei. Se îmbrăca altfel în fiecare zi. La un moment dat, unul dintre colegi mi-a spus:

- Aşadar, domnişoară Sato, de ce nu purtaţi haine diferite în fiecare zi, ca domnişoara Kamei? Ne-am simţi şi noi mai bine la birou. La care eu i-am răspuns cu mojicie:

- Da? Păi ai tu de gând să-mi măreşti salariul ca să-mi cumpăr haine pentru fiecare zi a anului?

- Domnişoară Kamei, scuze de deranj, dar aţi putea să veniţi un pic? a rugat-o şeful. Kamei s-a uitat la amândoi. Pe când mergea grăbită înspre noi, i s-a schimbat culoarea din obraji. Pantofii ei cu toc făceau zgomot, aşa că toţi cei care lucrau la birourile lor şi-au ridicat miraţi privirile. Eram con- vinsă că o făcuse intenţionat.

- Cu ce pot să vă ajut? a întrebat Kamei, pe când se uita la şeful nostru şi la mine, cântărindu- ne din priviri. Kamei avea 32 de ani, cu cinci ani mai puţin decât mine. Doar cinci ani, dar era o diferenţă

enormă. Se alăturase companiei după intrarea în vigoare a legilor care prevedeau egalitatea de şanse la angajare. Era foarte cu nasul pe sus fiindcă absolvise Facultatea de Drept din cadrul Universităţii Tokio. Pe deasupra, mai purta şi haine în culori ţipătoare. Auzisem că-şi cheltuia jumătate de salariu pe ele. încă locuia acasă, iar, cum tatăl ei fusese birocrat şi încă se ţinea bine, era înstărită. însă eu aveam o mamă casnică, şi a trebuit să o întreţin atât pe ea, cât şi pe sora mea după ce ce a murit tata. De unde să am bani să mai dau pe haine?

- Am o întrebare, a început şeful. Cei din jurul ei sunt deranjaţi de zgomotul pe care-l face domnişoara Sato? Ştiu că e o întrebare ciudată şi-mi cer scuze, dar ai biroul fix lângă al ei, aşa că m-am gândit că ştii.

Şeful a ascuns scrisoarea pe care o primisem şi i-a vorbit cu o nonşalanţă prefăcută lui Kamei, care s-a uitat la mine şi a oftat.

- Sunt ocupată cu tastatul aşa că fac şi eu suficient zgomot. Mă concentrez pe ceea ce fac şi nu bag de seamă dacă fac zgomot.

- Nu te-am întrebat de zgomotul făcut de *tine,* domnişoară Kamei, ci de domnişoara Sato.

- Ah, a făcut jenată Kamei, dar am zărit puţină răutate sub masca femeii.

- Păi... domnişoara Sato are mereu dopuri în urechi, aşa că nu cred că-şi dă seama dacă face zgomot. Sunt lucruri minore: când îşi pune jos cana de cafea sau când răsfoieşte hârtii. Poate trânteşte sertarele cam tare când le deschide şi le închide. Dar pe mine nu mă deranjează. V-am spus doar pentru că m-aţi întrebat.

După ce a zis toate astea, Kamei s-a întors spre mine şi mi-a spus încetişor:

- îmi pare rău.

- Păi zgomotul e atât de deranjant încât o rugăm pe domnişoara Sato să fie atentă pe viitor.

- A, nu... N-am vrut să spun... Kamei a negat totul cu vehemenţă. Dumneavoastră m-aţi întrebat – pentru că biroul meu e lângă al ei –, aşa că v-am răspuns. Atâta tot. Nu cred c-ar trebui să facem din ţânţar armăsar.

Şeful s-a întors spre mine.

- Ei bine, eşti mulţumită? Nu cred c-ai de ce să-ţi faci griji.

Aşa se purta mereu. Nu-şi asuma responsabilitatea pentru problemele survenite, ci încerca să le arunce pe umerii altcuiva. Kamei se uita nelămurită la el.

- Scuzaţi-mă, domnule, dar de ce m-aţi chemat? Ce legătură are cu mine? Chiar nu pricep.

- Păi nu tu ai scris biletul? Practic ţipam la ea.

Kamei a închis gura şocată, de parcă nu avea habar despre ce vorbeam. Se pricepea să facă pe proasta. Şeful s-a întors spre mine şi şi-a ridicat mâna de parcă voia să mă liniştească.

- Uite ce e, asta e o problemă legată de sensibilitatea fiecăruia. Biletul a fost scris de o persoană foarte sensibilă, nu crezi? S-o lăsăm baltă şi să nu mai inflamăm spiritele.

Şeful a ridicat receptorul telefonului de pe biroul lui şi a început să formeze un număr, de parcă îşi amintise că trebuie să facă ceva. Kamei s-a întors cu capul plecat la biroul ei, de parcă nu avea habar de ce se petrece. Nu suportam să mă întorc la birou şi să stau lângă ea, aşa că m-am dus să-mi iau nişte cafea.

Fata care lucra cu jumătate de normă la registratură şi secretara erau deja în bucătărie, pregătind ceaiul pentru o sumedenie de oameni. Cea care lucra cu jumătate de normă era liber-profesionistă, iar secretara fusese trimisă de la o agenţie de plasare a forţei de muncă. Amândouă se vopsiseră într-un castaniu metalic, se tunseseră scurt, cu bretonul dat de pe frunte. Amândouă au părut stânjenite când m-au văzut intrând, aşa că mi-am dat seama că mă bârfiseră. Am luat o ceaşcă curată de pe bufet şi le-am întrebat:

- Avem apă fierbinte?

- Da. Cea care lucra cu jumătate de normă mi-a arătat termosul. Tocmai ce-am turnat în cafetieră.

Am turnat apă caldă peste cafeaua instant pe care tocmai o cumpărasem. Angajata cu jumătate de

normă şi secretara s-au oprit din ce făceau şi s-au uitat la mine. Păreau deranjate. Am vărsat puţină apă fierbinte pe bufet, dar n-am şters şi m-am întors la birou. Kamei şi-a ridicat privirea către mine când am trecut pe lângă ea.

- Domnişoară Sato, să nu te superi pe mine pentru ce-am spus mai devreme. Cred că şi eu fac destul zgomot.

Nu i-am răspuns nimic şi m-am retras în spatele muntelui de hârtii. Eram la a patra ceaşcă de cafea pe acea zi. Am lăsat toate ceştile pe birou după ce le-am băut, făcând loc pentru cănile goale. Fiecare avea urme de ruj pe margine. Mă gândeam că le voi duce pe toate în bucătărie înainte să plec. Aşa mi se părea logic. Kamei începuse să tasteze uşor la laptop. Sunetul îmi intra în creier. O fi ea drăguţă şi o fi absolvit Universitatea din Tokio, dar nu putea să facă ce făceam eu – şi acest lucru mă făcea să mă simt superioară. Oare ce-ar fi spus, mă întrebam eu, dacă ar fi văzut cutia imensă cu prezervative din geanta mea? Acest singur gând mă bucura nespus.

Garnitura de metrou ieşea de sub pământ şi intra în staţia Shibuya. îmi place la nebunie acest moment al zilei: când se ridică trenul de sub pământ la suprafaţă. Mă simt atât de uşurată, de liberă. Ah! De aici o iau pe jos pe străzile cufundate în întuneric, direct într-o lume în care Kamei nu avea să intre niciodată, o lume în faţa căreia angajata cu jumătate de normă şi secretara ar tremura de frică. O lume pe care şeful nu şi-o putea închipui.

Am ajuns la agenţia de escorte înainte de ora 7.00 seara. Biroul era într-un apartament aflat printre magazinele care se înşirau pe bulevardul Dogenzaka. Avea o bucătărie mică, o toaletă şi o cabină de duş minusculă. Erau o canapea şi un televizor în camera cu mochetă pe jos. Biroul la care stătea un bărbat ca să răspundă la telefon era într-un colţ. Bărbatul şi-a scuturat plictisit capul acoperit de păr foarte blond în timp ce răsfoia o revistă. Se îmbrăca precum un adolescent, dar avea înjur de 30 de ani. Erau deja zece fete în cameră care se uitau la televizor aşteptând să sune telefonul. Unele fete se jucau cu

consolele Game Boy[1] sau răsfoiau reviste. Ploua în seara aceea şi, când se întâmplă aşa ceva, afacerea scârţâie. Toată lumea s-a pus pe aşteptat.

De aici încolo nu mai sunt Kazue, ci Yuri, numele meu de prostituată. Am luat numele de la Yuriko, o fată pe care o ştiam din liceu. Era frumoasă, dar proastă. M-am aşezat pe podea şi am întins ziarul economic pe care nu-l citisem pe măsuţa de cafea cu blat de sticlă.

- Hei! Cine şi-a lăsat umbrela aici? Se udă pantofii tuturor!

O femeie cu un pulover gri lălâi pe ea şi cu părul împletit
într-o coadă striga furioasă. Nu era deloc machiată şi faţa ei – pe care nu se zăreau sprâncenele – arăta ciudat. Dar, odată ce se machia puţin, era o femeie destul de atrăgătoare, aşa că primea multe solicitări – şi din această cauză era autoritară şi cu nasul pe sus. Mi-am cerut scuze şi m-am ridicat în picioare. Uitasem că trebuia să-mi las umbrela în holul din faţă. Când şi-a dat seama că eu am făcut-o, Coada a început să se dea în spectacol, sperând să i se facă milă tipului care răspundea la telefoane.

- Ţi-ai lăsat umbrela fix pe pantofii mei, iar acum sunt atât de uzi – chiar şi înăuntru – că nu-i pot purta. Nu crezi c-ar trebui să-mi dai nişte bani pentru asta?

M-am uitat chiorâş la ea, mi-am strâns umbrela şi m-am dus pe hol. Lângă uşă era o găleată albastră unde îşi pusese toată lumea umbrelele; am pus-o şi eu pe a mea. Pentru a mă răzbuna pe femeia aceea, m-am hotărât să iau „din greşeală” o umbrelă mai mare şi mai drăguţă din găleată când voi pleca. Când am intrat înapoi în birou, Coada încă se uita urât la mine.

- Nu ştiu cine te crezi, de foşneşti ziarul când noi încercăm să ne uităm la televizor. Şi de ce ai impresia că poţi să-ţi întinzi toate lucrurile pe masa de aici? Să ştii că şi noi o folosim. Te rog să fii mai

1 Game Boy este o consolă de jocuri portabilă produsă de firma Nintendo şi lansată în 1989 (n.tr.)

atentă. Nu eşti singură pe aici. La fel şi cu clienţii. Tre' să-ţi aştepţi rândul.

Fetele de aici nu se comparau cu Kamei; spuneau exact ce gândeau. Am dat din cap fără tragere de inimă. Dar era clar că individa asta cu coadă era invidioasă pe mine. Simţea că am primit o educaţie bună şi că lucrez într-o companie de succes. Aşa e, ticăloasă mică, ziua am un loc de muncă respectabil, am absolvit Universitatea Q, şi pot scrie eseuri inteligente şi profunde. Pe scurt, nu avem nimic în comun. Pot să-mi spun asta cât e ziua de lungă, dar seara, pe stradă, o femeie are un singur avantaj. Odată ce a trecut de 35 de ani, e disperată că-şi pierde farmecul. Bărbaţii sunt şi foarte exigenţi cu ea. Vor ca o femeie să fie educată, să vină dintr-o familie bună, să fie frumoasă, supusă şi să-i placă sexul. Vor totul. E greu să faci faţă acestor cerinţe şi să trăieşti într-o lume în care acestea sunt mai presus de orice. Ba, mai mult, e ridicol să te aştepţi ca o femeie să puncteze la toate aceste capitole. Totuşi, femeile trebuie să se descurce, încercând să dea un sens vieţii lor. Ei bine, eu mă pricepeam să realizez un echilibru şi să câştig bani.

Telefonul a sunat. M-am întors şi m-am uitat încrezătoare la dispecer. Voiam să-mi dea mie clientul. Dar a arătat înspre
Coadă. S-a dus la măsuţa de toaletă din colţ, şi-a scos trusa de machiaj şi a început să se aranjeze. Celelalte femei au continuat să se uite la televizor sau să răsfoiască reviste, sperând ca ele să fie următoarele. Am început să mănânc ce cumpărasem mai devreme de la magazin, prefăcându-mă că nu-mi pasă. Am continuat să citesc ziarul. Coada şi-a despletit părul şi s-a îmbrăcat cu o fustă mini roşie şi strâmtă. Avea picioarele drepte, dar butucănoase şi era lată în şolduri. Ce scroafă! Mi-am întors privirea. Nu suport oamenii graşi.

Era aproape 10.00 seara şi telefonul tot nu sunase. Coada se întorsese de mult. Era întinsă pe podea, părând extenuată, şi se uita la televizor. Fetele din apartament păreau resemnate. Eu eram deprimată, închipuindu-mi că era prea târziu. Apoi a sunat telefonul. Am ciulit cu toatele urechile şi ne-am

uitat înspre dispecer. Îi apăruse o expresie îngrijorată pe faţă pe când apăsa tasta HOLD de pe telefon.

- Trebuie să se ducă cineva la o reşedinţă particulară. Un apartament în Gotanda fără baie. Cine vrea?

O femeie cu o faţă ca de cal al cărei singur atu era tinereţea şi-a aprins o ţigară şi a zis:

- îmi pare rău, dar nu pot să mă duc la bărbaţi care nu au măcar o baie.

Coadă a desfăcut o pungă de chipsuri şi a fost de acord cu fata cealaltă.

- Ce ticălos! Dacă un bărbat n-are o baie în apartament, n-ar trebui să cheme o fată la el.

Câteva fete furioase au încuviinţat.

- Bine, atunci o să-i zic că nu vrea nimeni. Dispecerul s-a întors să se uite la mine.

- M-am ridicat în picioare.Mă duc eu.
- Serios, Yuri? Ce bine. O să fac aranjamentele.

Dispecerul părea uşurat, dar, după ce i-a spus tipului de la
celălalt capăt al telefonului că e în regulă, am observat că zâmbea superior. Mi-am dat seama că mi-era recunoscător dintr-un punct de vedere pragmatic, dar el personal mă dispreţuia.

Mi-am scos pudriera şi mi-am retuşat machiajul. Celelalte femei se uitau scârbite la mine. Ştiam şi ce gândeau: „Vai, dar te duci la cam mulţi bărbaţi fără băi!”

Fetelor, nu mai fiţi aşa pretenţioase, voiam să le spun. Sunteţi prea delicate. Dacă faceţi o treabă cu un bărbat cu un asemenea dezavantaj, puteţi să întoarceţi situaţia în avantajul vostru. Staţi mai puţin şi cereţi-i mai mult pentru inconvenient. Râdeţi voi acum, dar să vedeţi cum va fi la 37 de ani. Atunci veţi înţelege. Nu aveam să le las pe fetele alea să mă demoralizeze.

Peste trei ani o să fac 40. Atunci mă voi retrage din acest grup. Va trebui. Vârsta mea nu va mai cadra cu meseria. Dacă nu pot să mai fiu prostituată, voi spune că sunt „amantă cu experienţă”. Sau o să fac trotuarul şi-mi voi face rost singură de clienţi. Şi, dacă nu pot să suport, voi renunţa de tot. Dar, odată ce nu voi mai găsi libertatea în ceea ce fac noaptea, cred că se va duce de râpă şi slujba de zi. De asta mi-e frică, dar oricum trebuie să trăiesc. Aşa că obstacolul meu cel mai mare e propria nesiguranţă. Dacă nu pot menţine un echilibru, trebuie să mă întăresc şi mai mult.Am intrat în baia mică şi mi-am pus un taior albastru cu fustă mini. îl cumpărasem la reduceri de la magazinul Tokyu şi dădusem doar 8 700 de yeni pe el. Apoi mi-am pus o perucă cu păr lung, care îmi ajungea până în talie. Kazue Sato se transformase în Yuri. Simţeam că pot face orice. Am luat de la dispecer biletul pe care scria numele şi numărul de telefon al clientului şi am ieşit pe uşă. M-am uitat prin găleată şi am luat probabil umbrela mare şi la modă a lui Coadă, m-am

suit într-un taxi şi m-am îndreptat spre apartamentul bărbatului din Gotanda.

Apartamentul era lângă calea ferată. Am plătit taximetristul şi m-am asigurat că-mi dă bonul. Unele agenţii au propriile maşini şi duc fetele la clienţi, dar aici noi trebuie să plătim taxiul. Ne dau banii mai târziu.

Domnul Hiroshi Tanaka, apartamentul 202, Mizuki Heights. Am urcat pe scările exterioare ale clădirii şi am bătut la uşa apartamentului 202.

Un bărbat a deschis uşa.

- Mersi că ai venit, mi-a zis el.

Avea aproape 60 de ani şi arăta consumat, ca un muncitor în construcţii. Faţa îi era bronzată de la soare, iar trupul musculos. Apartamentul mirosea a mucegai şi băutură ieftină. M-am uitat repede înăuntru. Voiam să mă asigur că nu mai sunt şi alţi bărbaţi. Nu trebuia să ne luăm măsuri de precauţie dacă eram trimise la un hotel pentru întâlniri amoroase. Dar, dacă te duceai la cineva acasă, trebuia să fii atentă. O fată pe care o ştiam s-a dus la un client acasă, apoi au apărut alţii. A fost violată de patru bărbaţi. Asta înseamnă că a fost plătită o dată pentru patru. Ce jecmăneală!

- Nu vreau să fiu nepoliticos, dar mă aşteptam să mi se trimită o fată mai tânără. Tanaka m-a cercetat din cap până în picioare fără să ezite şi a oftat adânc, foarte dezamăgit. Mobila din apartamentul lui era ieftină. Cum naiba se aştepta să agaţe o tipă tânără şi mişto când ducea o viaţă atât de jalnică? M-am întors să mă uit şi eu la el, cu trenciul încă pe umeri.

- Da? Şi eu mă aşteptam să fie un client mai tânăr.

- Atunci nu eşti singura persoană în situaţia asta.

Resemnat în cele din urmă, Tanaka a încercat să facă haz
de necaz. M-am uitat prin apartament, fără să schiţez nici măcar un zâmbet.

- Am înţeles că n-ai baie. Nu a vrut să vină nimeni, dar am acceptat eu, din bunătate. Ar trebui să-mi fii recunoscător.

Nemulţumirea mea şi-a atins scopul. Tanaka s-a scărpinat pe faţă, jenat. Voiam să mă asigur că plăteşte. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să sun dispecerul şi să-i spun că ajunsesem cu bine.

- Bună, Yuri sunt. Am ajuns.

L-am dat pe Tanaka la telefon.

- E bine. Nu mă plâng. Nu cred că trebuie să mă aştept la mare lucru dacă n-am baie. Dar nu vreţi să trimiteţi una mai tânără data viitoare?

Chiar m-a enervat tupeul lui, dar eram obişnuită, aşa că nu m-am simţit jignită. în schimb, am încercat să-mi canalizez furia şi să termin treaba. Voiam să primesc banii şi să plec de acolo. Urma să mă răzbun, cerându-i mai mulţi bani lui Tanaka.

- Ce meserie ai? l-am întrebat eu.

- Fac de toate. Dar lucrez mai mult în construcţii.

„Eu lucrez pentru o firmă de arhitectură, dobitocule. Sunt secretara biroului de cercetare şi câştig zece milioane de yeni pe an.“ Asta îi spuneam în sinea mea. Simţeam cum clocoteşte furia în mine; asta mă ţinea în viaţă. îl detestam pe acel bărbat. Prostituatele se distrează când clienţii sunt supuşi şi nu au voinţă.

- Gata cu trăncăneala. Plătesc pe oră.

Tanaka se uita la ceas când vorbea. N-a stat mult pe gânduri şi a pus o saltea foarte subţire pe jos. Cuvertura pe care a scos-o era vătuită şi împuţită. Simţeam că-mi slăbeşte hotărârea. Ca să prind curaj, l-am întrebat tăios:

- Aici te-ai spălat?

- Da, m-am spălat.

Tanaka mi-a arătat chiuveta.

- M-am spălat bine cu puţin timp în urmă, aşa că suge-mi-o!

- Fac doar sex normal, i-am spus eu brusc, pe când pes- cuiam un prezervativ din geantă. Poftim, puneţi-l.

- Nu mi se scoală aşa cu una, cu două, a mormăit Tanaka nesigur pe el.

- Ei bine, eu sunt plătită chit că da, chit că nu.

- Ce târfă rece eşti!

Mi-am scos trenciul şi l-am împăturit frumos. Mai avea pete de ploaie în faţă. Am pus puţină salivă pe deget şi am

- Hei, de ce nu stai acolo să te dezbraci? Fă un striptease pentru mine.

Tanaka şi-a scos tricoul peste cap şi pantalonii de muncitor. Bărbaţii sunt nişte porci, mă gândeam eu, pe când mă uitam la mădularul lui sfrijit de sub smocul de păr pubian alb. Slavă cerului că o avea mică. Nu-mi plac bărbaţii bine dotaţi pentru că mă doare mai târziu.

- Nu, eu nu fac aşa ceva, i-am amintit eu cu blândeţe. Eu sunt doar pentru „evenimentul" principal.

Mi-am dat jos grăbită lenjeria intimă şi m-am întins pe salteaua subţire. Tanaka se uita la trupul meu gol şi a început să-şi frece penisul. Trecuseră deja 20 de minute. M-am uitat la ceasul pe care-l pusesem lângă aşternut. Mai aveam o oră şi zece minute. Dar voiam să-l păcălesc şi să scurtez timpul la 50 de minute.

- Scuze, dar nu vrei să-ţi desfaci picioarele şi să te uiţi la mine?

Am cedat dorinţei lui Tanaka. Era atât de blajin şi sfios,
încât am zis să-i fac pe plac. Dacă eram prea rece, s-ar fi putut ca planul să dea greş şi să-l înfurii. Ar fi fost periculos. Dar era un străin pe care nu-l mai văzusem în viaţa mea şi, din acest motiv, aveam mai mult curaj. Era ciudat. Auzisem că o prostituată îşi omorâse un client într-un hotel din Ikebukuro. Nu chiar în legitimă apărare, ceea ce era neobişnuit. Dar se mai întâmplă. Clientul o legase şi o filma. I-a pus un cuţit în faţă şi a ameninţat că o omoară. îmi închipui cât de speriată a fost. Eu nu am păţit aşa ceva până acum, dar nu ştii când o să dai peste un ciudat. E înspăimântător, însă chiar vreau să mi se întâmple aşa ceva, dar să nu mor. Dacă te sperii de moarte, atunci înseamnă că încă mai eşti în viaţă.

Odată ce i s-a sculat lui Tanaka, a ridicat prezervativul cu mâini tremurătoare şi a încercat să şi —1 pună. A durat o veşnicie. De obicei îi ajut, dar, cum Tanaka nu avea baie, nu am vrut să-l ating. După

ce şi l-a pus, Tanaka s-a suit pe mine şi a început să-mi frământe cu stângăcie sânii.

- Mă doare! m-am plâns eu.

- Iartă-mă, iartă-mă, şi-a cerut scuze pe când încerca să mă penetreze. Mi-era teamă că îşi va pierde erecţia dacă nu şi-o băga mai repede. Nu voiam să o iau de la capăt şi începeam să mă enervez. Aşa că, neavând altă soluţie, i-am luat membrul şi l-am ghidat spre locul potrivit. în cele din urmă, a intrat cu totul. Pentru că era bătrân, i-a luat ceva să-şi dea drumul, ceea ce m-a dezgustat. Dar în scurt timp a terminat şi s-a întins lângă mine. A început să mă mângâie pe păr.

- A trecut mult timp de când n-am mai făcut-o.

- Păi atunci a fost bine, nu?

- Doamne, ce bine e să ţi-o tragi!

Da, eu fac asta în fiecare zi, boşorogule. Sigur nu voiam să stau întinsă acolo şi să fac schimb de amabilităţi cu Tanaka, aşa că m-am ridicat ca să mă îmbrac. Tanaka, rămas pe saltea, s-a uitat dezamăgit la mine.

- Mai stai puţin lângă mine, să vorbim murdar. Nu asta era înţelegerea? Aşa făceau târfele de pe vremuri, nu?

- Care vremuri? l-am întrebat, râzând în timp ce mă şter- geam înainte să-mi trag chiloţii pe mine. Câţi ani ai, domnule?

- Tocmai am împlinit 62.

Să duci o viaţă atât de jalnică la vârsta aceea! M-am uitat prin apartamentul sărăcăcios. O singură cameră de 2,73 pe 3,64. Atâta tot. Fără baie. Trebuia să meargă pe hol ca să folosească toaleta. Cu siguranţă nu voiam ca viaţa mea să se sfârşească aşa. Dar, dacă tata ar mai fi în viaţă, ar avea cam aceeaşi vârstă, mă gândeam eu, şi am cercetat atent chipul lui Tanaka. în păr avea fire albe. Carnea de pe corp îi atârna. Când eram la şcoală, credeam că sufăr de complexul lui Oedip, dar asta s-a petrecut cu mult timp în urmă. Iată-mă aici cu un bărbat de aceeaşi vârstă pe care ar fi avut-o şi tata.

Deodată, Tanaka s-a înfuriat.

- Nu râde de mine! a ţipat el.

- Dar nu fac mişto de tine! Despre ce vorbeşti?

- Ba da. Te uiţi la mine de parcă aş fi prost sau mai ştiu eu ce. Eu sunt clientul, da? Iar tu eşti o curvă nenorocită. Nici tu nu eşti mare sculă pe basculă, să ştii, şi goală arăţi ca o mână de oase. Nu mi se scoală de la slăbănoage! Mă scoţi din sărite!

- îmi pare rău, chiar nu făceam mişto de tine. M-am grăbit să mă îmbrac. Nu ştiam ce urma să facă Tanaka acum că era furios. Oricum, era casa lui. Putea oricând să scoată un cuţit sau ceva de genul ăsta. Trebuia să-l calmez. Dar, mai mult decât atât, trebuia să-mi dea banii.

- Pleci deja? Acum chiar m-ai scos din pepeni!

- Mă mai suni din nou? Să ştii că treaba merge cam prost şi pentru noi. O să-ţi dau ceva în plus.

- Cum adică în plus?

- îţi fac sex oral.

Tanaka a început să mormăie pe când îşi trăgea izmenele pe el. S-a uitat la ceas. Mai rămăseseră vreo douăzeci de minute. Nu-mi păsa, voiam să plec.

- îmi datorezi 27 000 de yeni.

- Pe fluturaş e scris 25 000 de yeni.

Tanaka a scos fluturaşul şi l-a verificat. Avea nevoie de ochelari, pentru că îşi mijea ochii şi se strâmba caraghios ca să poată citi.

- Nu ţi-a spus? Dacă n-ai baie, preţul creşte.

- Dar m-am spălat! N-am auzit vreo obiecţie din partea ta! Va fi greu să-i explic, aşa că mi-am întors capul scârbită.

în urmă cu un minut avusesem penisul unui bărbat ciudat în mine. Voiam să mă spăl. Nu era evident? Bărbaţii nu se gândesc decât la ei.

- E scump, s-a plâns Tanaka.

- Bine atunci. Pentru tine cobor preţul la 26 000. E bine?

- Da. Hei, stai un pic, mai avem timp.

- Eşti sigur că ţi se mai scoală în 20 de minute?

Tanaka a plescăit când şi-a scos portofelul. Mi-a dat 30 000 de yeni, iar eu i-am dat rest 4 000. M-am încălţat în grabă – sperând să plec cât mai repede de acolo, înainte să se răzgândească –, am ieşit pe uşă şi am făcut semn unui taxi. M-am suit şi mă gândeam la

cât de amărâtă sunt când taxiul a pornit-o prin ploaie. Mă durea că eram tratată ca un simplu obiect. Simţeam că această durere se va transforma în plăcere. Poate era mai bine dacă mă gândeam la mine ca la un simplu obiect. Dar asta mi-ar fi îngreunat situaţia la firmă. Acolo eram Kazue Sato, nu doar un obiect. L-am rugat pe taximetrist să mă lase un pic mai departe de agenţie, iar restul drumului l-am făcut prin ploaie. Economisisem cam 200 de yeni. Puteam să cer agenţiei să-mi dea dublul facturii de taxi pe care am primit-o în drum spre apartamentul lui Tanaka.

Am văzut-o pe hoaşca de Marlboro la Murayama-cho, în faţa statuii lui Jizo, blândul budist bodhisattva, protector al celor condamnaţi să ajungă în iad şi al celor ce rătăcesc între cele două tărâmuri. Hoaşca de Marlboro primise acest nume pentru că purta mereu o jachetă subţire cu

un logo alb de la Marlboro pe spate. Toţi de la agenţie o ştiau foarte bine. Avea în jur de 60 de ani. Poate era cam dilie, dar stătea mereu lângă statuia lui Jizo şi intra în vorbă cu bărbaţii care treceau pe lângă ea. Din cauza ploii din seara asta, jacheta ei ieftină Marlboro era udă şi i se vedea sutienul negru de dedesubt. Nu trecea nici un client, dar ea tot stătea lângă Jizo, ca o fantomă. Probabil că va face trotuarul

până va muri. Dacă nu mai eşti escortă, trebuie să faci trotuarul ca să găseşti clienţi. Pe când mă uitam la spatele hoaştei de Marlboro, m-am speriat că mă aştepta şi pe mine aceeaşi soartă în viitorul nu foarte îndepărtat

.Era aproape 12.00 noaptea când m-am întors la agenţie. Majoritatea fetelor, resemnate că făcuseră aşa puţini bani, se duseseră acasă. Singurii oameni din birou erau dispecerul şi Coada. I-am dat 10 000 de yeni dispecerului şi am pus 1 000 de yeni în puşculiţa în formă de pisică pentru gustări, băuturi şi altele. Toate fetele care aveau clienţi noaptea trebuiau să facă asta. Dat fiind că mai luasem 1 000 de yeni de la Tanaka, contribuţia făcută nu-mi afecta venitul pe seara respectivă. Râdeam în sinea mea. Dispecerul s-a uitat chiorâş la mine când am trecut pe lângă el.

- Yuri! Am primit un telefon de la ultimul tău client. Mi-a spus că i-ai cerut mai mult şi că e foarte supărat. L-ai păcălit că trebuie să plătească mai mult pentru că n-are baie?

- Scuze.

Ce ticălos! Vedeam cu ochii minţii faţa urâtă a lui Tanaka şi mă înfuriam. Ce laş! Dar acum începuse şi Coadă!

- Mi-ai luat cumva umbrela? A trebuit să stau aici să te aştept. Nu poţi să pleci cu lucrurile altora!

- Scuze, doar am împrumutat-o un pic.

- îţi ceri scuze? Nu-i suficient. Ai făcut asta ca să te răzbuni.

îmi pare rău, îmi pare rău. Repetam scuzele golite de sens
până când Coada a dat din umeri.

Plec! a strigat ea ieşind pe uşă ca o furtună. M-am grăbit să-mi adun lucrurile, de frică să nu pierd ultimul tren

.La Gara Shibuya m-am urcat repede în trenul de 00.28 de pe linia Inokashira în direcţia Fujimigaoka. în gara Meidaimae am schimbat cu linia Keyo şi am coborât la Chitose-Karasuyama. Mai trebuia să merg pe jos zece minute până acasă. Plouase toată ziua şi mă simţeam deprimată. Ce naiba făceam? M-am oprit în ploaie. Stătusem la agenţie toată seara şi câştigasem doar 15 000 de yeni. Insistasem pentru că voiam să economisesc 200 000 de yeni pe săptămână, dar, în ritmul ăsta, nu aveam să-mi ating scopul. Aveam nevoie de 8-900 000 pe lună, zece milioane pe an. Dacă o ţineam tot aşa, puteam să ating o sută de milioane de yeni până împlineam 40 de ani. îmi plăcea să mă gândesc la economiile mele şi să văd cum se înmulţesc banii sub ochii mei. Voiam să-mi ating scopul; apoi puteam să mă bucur de cât economisisem. într-un fel, economiile

însemnau pentru mine la fel de mult acum ca învăţatul odinioară.

**• 2 *
30 MAI**

SHIBUyA: yy, **14 000 de yeni SHIBUyA: WA, 15 000 de yeni**

Mă uitam la o poză cu tata care stătea pe pianul meu ca vai de el. Am folosit aceeaşi poză la slujba de înmormântare. Avea un aer sever când stătea jos şi arăta foarte demn şi respectabil într-un costum elegant; pe fundal se vedea clădirea lui de birouri. L-am iubit pe tata. De ce? Mă întreb şi eu. Poate pentru că s-a purtat cu mine de parcă eram cea mai importantă persoană din viaţa lui. Mă iubea nespus. El îşi dădea seama de calităţile mele mai bine ca oricine şi de aceea a fost dezamăgit că eram femeie.

- Kazue e cea mai deşteaptă fată din familie, îmi spunea el.
- Dar mama?
- După ce s-a căsătorit, mama ta nu a mai studiat. Nici măcar nu mai citeşte un ziar.

Tata îmi şoptea aceste lucruri la ureche de parcă făceam amândoi parte dintr-o conspiraţie. Fiind duminică, mama era în grădină şi se îngrijea de plante. Eu eram în gimnaziu atunci şi învăţam pentru examenul de admitere în liceu.

- Mama citeşte ziarul!
- Doar pagina de mondenităţi şi programul TV Nici măcar nu se uită pe articolele despre economie sau politică. Asta pentru că nu le înţelege. Kazue, cred că trebuie să te angajezi la o companie de primă mână. Aşa o să întâlneşti un bărbat inteligent, cineva care să te stimuleze din punct de vedere intelectual. Dar nu trebuie să te măriţi. Poţi să rămâi în casa asta. Eşti suficient de inteligentă ca să întreci orice bărbat.

Eram convinsă că femeile care se căsătoreau şi ajungeau casnice deveneau bătaia de joc a tuturor. Voiam să evit acest lucru. Sau, dacă mă măritam, trebuia să găsesc pe cineva mai inteligent care să-mi aprecieze calităţile. Pe atunci nu înţelegeam de ce bărbaţii deştepţi nu aleg mereu o femeie inteligentă.

Aveam impresia că părinţii mei nu se înţelegeau prea bine din cauza faptului că mama nu era prea deşteaptă şi nu încercase niciodată să-şi pună mintea la contribuţie. II trata cu respect pe tata şi-l punea pe un piedestal în faţa celorlalţi, dar ştiu că-l dispreţuia în sinea ei pentru că se născuse şi crescuse la ţară.

„Când tatăl tău s-a însurat cu mine, îmi spunea ea, nici nu ştia ce-i aia brânză. Când pregăteam micul dejun, credea că lăsasem brânza să se strice pentru că avea un miros puternic şi mă întreba ce e. M-a şocat ignoranţa lui."

Mama râdea când îşi amintea, dar eu simţeam dezgustul din vocea ei. Mama crescuse în Tokio, unde tatăl, bunicul şi străbunicul ei fuseseră birocraţi de rang înalt sau avocaţi. în schimb, tata era dintr-un sat uitat de lume din Prefectura Wakayama; a depus multe eforturi să intre la Universitatea din Tokio. După aceea n-a avut de ales şi a trebuit să se angajeze contabil într-o companie. Tata era mândru că se folosise de inteligenţa lui pentru a reuşi în viaţă. Mama era mândră de originea ei.

Dar eu? După ce am absolvit Universitatea am fost angajată la o firmă de primă mână. Eram slabă aşa cum era la modă, iar bărbaţii îmi acordau atenţie. Aveam lumea la picioare, ceea ce era bine, credeam eu. Ziua eram respectată pentru inteligenţa mea, iar noaptea eram dorită pentru trupul meu. Mă simţeam ca Femeia Fantastică! Zâmbetul mi se lăţea pe faţă când mă gândeam la asta.

- Kazue! Ai grijă! Verşi cafeaua! am auzit-o pe mama ţipând furioasă la mine. Mi-am dat seama că picuraseră câţiva stropi. O pată maro se întindea pe fusta mea de nailon. Mama a luat o cârpă de şters vasele pe care o aruncase în direcţia mea. Am încercat să şterg pata de cafea, dar nu am reuşit decât să o întind. Odată ce se făcuse, pata nu mai avea să iasă. Acceptând situaţia, am luat ziarul de pe masă şi am început să-l întind în faţa mea.

- Nu te schimbi? m-a întrebat mama, fără să se uite în direcţia mea. A început să strângă ce mâncase sora mea mai mică la micul dejun. Mereu îi pregătea micul dejun: pâine prăjită, un ochi, cafea. Sora mea lucra pentru o firmă producătoare de

bunuri şi trebuia să se scoale odată cu găinile. Eu trebuia să fiu la serviciu până la 9.30, aşa că nu plecam de-acasă decât pe la 8.30.

- Nu. Fusta e albastră, aşa că nu se vede.

Am auzit-o pe mama oftând, aşa că mi-am ridicat privirea.

-Ce e?

- Cred că ar trebui să-ţi pese mai mult de cum arăţi. De câte zile porţi aceleaşi haine?

Asta m-a înfuriat.

- Uite ce e, sunt destul de mare să mă îmbrac singură, aşa că vezi-ţi de treaba ta, da?

Mama nu a mai scos o vorbă un minut întreg. Dar apoi a continuat:

- Nu vreau să deschid acum subiectul, dar trebuie să vorbesc cu tine ceva. În ultimul timp ai început să vii foarte târziu acasă. Ce tot faci? Ai început să te machiezi strident, eşti mai slabă ca de obicei şi mă întreb dacă mănânci cât trebuie.

- Nu mă înfometez.

Am mestecat o pastilă de gymnema şi am băut o gură de cafea ca să se ducă mai bine pe gât. Gymnema era un cunoscut produs pentru slăbit. E distilat din substanţe naturale şi ajută la eliminarea celulelor grase din organism. Am cumpărat un flacon de la magazin şi măneam pastilele astea în loc de mic dejun.

- Asta nu e mâncare, ci pastile. O să te îmbolnăveşti dacă nu mănânci ceva ca lumea.

- Dacă mă îmbolnăvesc, n-o să mai aibă cine să câştige bani, nu?

Mama începuse să arate din ce în ce mai mult ca o femeie bătrână şi rea. Părul i se rărise şi faţa – cu ochii atât de depărtaţi – începuse să arate ca un bot de peşte. Când a sesizat ironia din vorbele mele, a oftat adânc şi mi-a spus:

- Te-ai transformat într-un monstru. Mă sperii.

Mi-a arătat vânătăile pe care le aveam la încheieturi.

- Te-ai băgat în ceva ciudat?

- Hai, lasă, trebuie să plec!

M-am uitat la ceas şi am tresărit. Am trântit ziarul pe masă. Mama şi-a acoperit urechile cu mâinile şi s-a uitat chiorâş la mine.

- A fost suficient de tare? am ţipat eu. Măcar atât să-mi permiţi. Adică trăieşti pe spinarea mea, nu-i aşa? De ce-ai impresia că poţi să-mi spui ce să fac?

- Dar de ce nu?

- Pentru că o să fac ce vreau şi n-ai cum să mă opreşti.

M-am simţit mai bine după ce i-am aruncat asta în faţă.

Când mă angajasem în compania unde lucrase tata, am fost foarte mândră că pot să-mi întreţin mama şi sora. Dar acum deveniseră o povară. Tata leşinase în cadă. Dacă l-am fi găsit imediat, am fi putut să-l salvăm. Nu puteam să nu o învinovăţesc pe mama în sinea mea. Era acasă, dar se dusese deja la culcare. Nu puteam să nu mă gândesc că ea purta o parte din vină.

După ce a murit tata, cu toţii ne întreţineam din ce câştigam eu şi simţeam povara pe umerii mei. Am început să-mi iau cât mai multe meditaţii şi-mi petreceam ziua ducându-mă de la una la alta. Şi ce făcea maică-mea? Stătea acasă şi se îngrijea de plantele din grădină. Ce nulitate absolută! O femeie fără pic de valoare. Mă uitam la ea complet dezgustată.

- Dacă nu te grăbeşti, o să întârzii!, mi-a spus mama fără să se uite la mine. De fapt voia să spună „Hai, şterge-o de-aici”. Mi-am pus trenciul şi mi-am luat geanta de umăr. Mama nu m-a condus la uşă. Eu mă duceam să câştig bani ca ea să poată locui în casa asta, iar ea nu putea să-mi spună la revedere. II trimitea mereu pe tata, când trăia.

M-am încălţat cu pantofii negri cu toc plini de praf şi am plecat. Eram obosită şi parcă aveam plumb în picioare. Nu dormisem suficient. Pe când mergeam la gară, mă uitam la vânătăile de la încheieturi. Clientului de ieri îi plăceau jocurile sadomasochiste. îmi legase strâns încheieturile. Mai aveam parte din când în când de acest gen de clienţi, şi de fiecare dată cer mai mult ca de obicei.

„Dacă vrei perversiuni, mai dă-mi 10 000 de yeni şi intru în horă”, le spuneam eu.

La muncă eram atât de obosită că abia mai rezistam, aşa că m-am dus în sala de conferinţe şi m-am întins pe masă ca să trag un pui de somn. Era aproape la fel de bine ca şi când m-aş fi băgat în pat. M-am întins pe spate şi am dormit. A intrat cineva în cameră, dar, văzând că eram pe masă, persoana a închis repede uşa şi a plecat. Eram sigură că în curând cineva o să-mi atragă atenţia, dar nu-mi păsa.

Am dormit vreo oră înainte să mă întorc la birou. Pe când treceam pe lângă biroul lui Kamei, am văzut-o cum ascundea grăbită o foaie. Ştiam ce e: o invitaţie la o petrecere organizată de firmă. Nu m-am dus niciodată, aşa că nimeni nu se mai obosea să mă invite. Dar atunci voiam să mă distrez un pic pe seama lui Kamei.

- Ce-ai acolo? am întrebat-o eu. Kamei a tras aer adânc în piept, pregătindu-şi răspunsul.
- Poţi veni, domnişoară Sato? O să se dea o petrecere săptămâna viitoare.
- Când?
- Vineri.

Am simţit tensiunea care plutea în aer. Cu toţii îşi ţineau respiraţia în aşteptarea răspunsului meu. M-am uitat la şeful nostru. Stătea la computer şi se făcea că tastează ceva.

- Mi-e teamă că nu pot.

Aerul a început să circule din nou. Kamei a dat agitată din cap.

- Păcat!

Kamei era îmbrăcată în culori ţipătoare. Astăzi purta un taior cu pantalon, făcut dintr-un material lucios. Bluza era de un alb strălucitor şi cu decolteu în care se vedea un lănţişor de aur. Ieşea în evidenţă într-un mediu atât de conservator ca acela de la birou. Când pleca seara, cred că avea o aură de „femeie cu o carieră de succes”. Mă simţeam superioară comparând viaţa ei dublă cu a mea.

- Domnişoară Sat5, n-ai venit cu noi nici când am mai ieşit prin oraş, nu?

Kamei intrase în ofensivă. M-am băgat în spatele teancului de foi de pe birou şi nu i-am mai

răspuns. Pe când îmi puneam dopurile în urechi, am auzit-o pe Kamei cerându-şi scuze pentru că întrecuse măsura.

De fapt, *mă dusesem* la o petrecere la scurt timp după ce mă angajasem la firmă. Erau aproximativ patruzeci de oameni acolo, din câte îmi amintesc. Au ţinut petrecerea la un bistrou de lângă firmă. îmi închipuiam că e ceva legat de muncă şi mi-am zis să merg. Mai erau zece angajaţi noi pe lângă cei vechi. Doar eu şi cu încă o femeie absolviserăm o universitate de patru ani.

Nu prea erau femei cu studii superioare în firmă. Din 170 de angajaţi noi, eram doar şapte femei. Nu aveam diplome diferite, aşa că ne aşteptam să ni se ofere aceleaşi posturi pe care le-ar primi bărbaţii care termină o facultate. Dar am fost angajată la cercetare împreună cu o altă femeie

care absolvise Universitatea din Tokio, ca şi Kamei, aşa că eram cu siguranţă considerate angajate valoroase. Cred că o chema Yamamoto. Dar nu sunt sigură, pentru că a demisionat după ce a lucrat aici aproape patru ani

.La petrecerea de după program, nu mi-am văzut decât colegii de serviciu şi superiorii umblând beţi de colo colo. Mi se părea jenant faptul că bărbaţii le sorbeau din priviri pe noile angajate. Erau foarte interesaţi de femeile care absolviseră colegiul şi cărora li se dăduseră posturi mai puţin importante. în sporovăiala şi zarva generală, m-am aşezat lângă o absolventă a Universităţii din Tokio. Eram amândouă cam şocate. Erau şi alte femei pe lângă noi, dar păreau obişnuite, râzând strident şi spunându-şi bancuri una alteia. în scurt timp, bărbaţii au început un sondaj ca să afle cine era cea mai populară angajată.

- Dintre toate femeile de aici, pe cine ai lua la plajă?

Primul a votat un angajat cu cinci ani mai mare ca mine.

Şeful de departament şi directorul au început să aplaude când a venit vremea să-şi voteze favorita. în cele din urmă, a fost aleasă o asistentă de la departamentul de design. Apoi situaţia s-a schimbat. „Pe cine ai vrea să duci la un concert?" „Cu cine ai ieşi la o plimbare în parc?" Şi aşa mai departe. La un moment dat au întrebat: „Cu cine ai vrea să te însori?" Iar cei din bistrou au izbucnit în ropote de aplauze pentru o fată drăguţă şi modestă care lucra ca secretară.

~ Uită-te la ei! Absolventa Universităţii din Tokio s-a întors către mine. Nu i-am răspuns. Pur şi simplu stăteam acolo crispată pe perna subţire de pe podea. Visul meu se năruia. Bărbaţii care erau competenţi la serviciu chefuiau şi se îmbătau.

Un bărbat care intrase în acelaşi timp cu mine în companie ne-a strigat.

- Dar domnişoara Yamamoto? a întrebat el.

Bărbaţii care votaseră femeile s-au întors şi au mimat respectul.

- Nu, nu domnişoara Yamamoto. E prea deşteaptă pentru noi! Toţi bărbaţii au râs. Yamamoto era de o frumuseţe cărora bărbaţilor li se părea dificil de abordat. Yamamoto se uita la ei cu răceală şi a dat din umeri.

- Dar domnişoara Sat5?

Cel care vorbea a arătat înspre mine, iar tipii de la departamentul de cercetare – toţi mai mari ca mine – s-au uitat la mine, roşii la faţă de cât băuseră.

- Aveţi grijă ce spuneţi de Sato. S-a angajat prin pile!

Am crezut mereu că primisem slujba datorită apdtudinilor şi muncii mele asidue, dar se pare că alţii nu erau de aceeaşi părere. Mi-am dat seama pentru prima oară în viaţă că societatea nu va fi niciodată de acord cu existenţa mea.

•3*

Vreau să câştig. Vreau să câştig Vreau să câştig.

Vreau să jiu pe primul loc. Vreau să jiu respectată.

Vreau să mă remarce toată lumea.

Vreau ca toţi să spună: Ce angajată grozavă e Kazue Sato. Cât mă bucur c-am angajat-ol

Dar, chiar dacă eram în capul listei, cine ar fi ştiut? Aveam o meserie unde nu era uşor să ieşi în evidenţă. Munca pe care o desfăşuram era greu de evaluat. Scriam rapoarte şi altora le era greu să recunoască faptul că eram strălucită. Asta mă înnebunea. Ce puteam să fac ca să-mi fie remarcate calităţile? Superiorii susţineau că fusesem angajată la firmă datorită legăturilor de

rudenie. Trebuia să le demonstrez că se înşală – trebuia să-mi dovedesc priceperea

.Mai târziu, când am auzit că Yamamoto luase printre primele examenul de engleză organizat de guvern, am început să învăţ şi eu. Am studiat pe rupte un an întreg, am luat examenul şi am obţinut şi eu un punctaj mare. Dar nu era deloc neobişnuit ca angajaţii din firmă să aibă rezultate bune; tot nu era suficient. Am început să-mi iau notiţele şi să scriu memo-urile în engleză. Scriam în japoneză cu structura gramaticală din engleză. În consecinţă, cei de lângă mine se uitau miraţi, iar eu eram încântată de succesul repurtat.

Altă dată, m-am hotărât să scriu un articol pentru ziar. Date fiind cunoştinţele şi aptitudinile mele excelente în scris, ştiam că pot să abordez nu numai subiecte din economia locală, ci şi din politica externă. Am trimis la redacţia unor ziare naţionale un articol scurt intitulat „Ce ar trebui să facă Gorbaciov”. Când ziarul a publicat articolul în ediţia de dimineaţă, m-am dus la serviciu cu moralul ridicat. Eram sigură că vor veni cu toţii la mine şi să mă felicite pentru articol. „Hei, am văzut articolul în dimineaţa asta! aveau să spună. Foarte bun!” Dar, contrar aşteptărilor, nimeni de la birou nu părea să-şi fi dat seama. Cu toţii îşi vedeau de treabă. Cum, nimeni de aici nu citeşte ziarul? Mi se părea foarte greu de crezut.

în timpul prânzului, şeful citea adeseori ziarul, aşa că presupuneam că va avea ceva de zis. M-am tot învârtit pe la biroul lui în timpul pauzei de prânz, neputând să mănânc nimic. Şeful şi-a ridicat privirea şi s-a uitat la mine.

- Tu ai scris asta, domnişoară Sato?

Lovea ziarul cu degetul. Mă simţeam foarte mândră.

- Da, eu l-am scris.
- Eşti deşteaptă!

Şi atâta tot. încă-mi amintesc cât de dezamăgită am fost. Era cu siguranţă ceva în neregulă. Trebuia să existe o explicaţie, un singur motiv care mă putea face să mă simt mai bine. Erau invidioşi

.Trecuseră doi ani de când lucram la firmă. Odată, când scriam un raport în engleză, am simţit că era cineva care se

- Scrii ca un nativ, nu-i aşa? Ai studiat în străinătate?

Uneori directorul departamentului de cercetare mai trecea
să verifice angajaţii. Acum se uita peste umărul meu, interesat de ce scriam. Pe directorul departamentului îl chema Kabano. Avea 43 de ani, era un om bun la inimă, care absolvise o universitate mediocră, genul de persoană tratată adesea cu dispreţ. L-am ignorat. Nu cred că avea vreun rost să-i răspund. Kabano s-a uitat la mine – stingheră în acel birou unde nu mă puteam baza pe nimeni – şi mi-a zâmbit compătimitor.

- L-am cunoscut pe tatăl tău, Sat5. Era contabil când m-am angajat. M-a ajutat foarte mult.

Mi-am ridicat ochii la Kabano. Mai mulţi oameni îmi vorbiseră despre tata, dar majoritatea nu erau în poziţii de conducere. Nici Kabano nu era altfel, dar simţeam că încerca să-l denigreze pe tata dintr-un anumit motiv.

- îmi pare rău de tatăl tău – era încă tânăr. Dar cred că era fericit să aibă o asemenea fiică extraordinară. Sunt sigur că era foarte mândru de tine.

Nu i-am spus nimic şi m-am întors la muncă. Kabano cred că a fost şocat că nu am avut nici o reacţie; a părăsit imediat biroul. Pe când mă pregăteam să plec în acea seară, un coleg cu cinci ani mai în vârstă a venit la mine. El mă acuzase la petrecerea firmei că avusesem pile la angajare.

- Sat5, ştiu că nu e treaba mea, dar aş vrea să vorbesc ceva cu tine. Ai o clipă liberă?

Vorbea în şoaptă, uitându-se îngrijorat în toate părţile.

-Ce e?

Simţeam cum intru în defensivă. încă nu-l iertasem.

- Mi-e greu să vorbesc despre asta, dar simt că e de datoria mea. Nu cred că te-ai comportat frumos mai devreme. De fapt, te-ai purtat urât cu domnul Kabano.

- A, da? Dar tu cum te-ai purtat? Nu tu le-ai zis tuturor că am avut relaţii şi de aia am ajuns în firmă? Nu crezi c-ai dat dovadă de mojicie?

Cred că nu se aştepta să intru în defensivă, pentru că părea să i se scurgă sângele din obraji.

- Să ştii că eram abţiguit, de aceea te-am insultat. îmi cer scuze dacă ţi-am rănit sentimentele. Nu asta era intenţia mea. Voiam să-i avertizez pe ceilalţi că tu faci parte din Corporaţia G şi să nu se poarte urât cu tine. Asta încerca să-ţi spună domnul Kabano mai devreme. De asta cred că ai fost nepoliticoasă, într-o familie ca a noastră, cu toţii ne ajutăm şi ne încurajăm reciproc. Aşa suntem noi şi tu trebuie să faci la fel. E foarte contraproductiv dacă te superi aiurea.

- Eşti liber să crezi ce vrei, dar am intrat în firmă prin forţe proprii. Bineînţeles că voiam să calc pe urmele tatei, dar mi-am câştigat singură locul în firmă. Evident că sunt foarte mândră de tata. Dar m-am săturat să-l tot pomeniţi cu toţii.

Colegul mai în vârstă decât mine şi-a pus mâinile în sân.

- Chiar crezi că ai reuşit doar prin propriile forţe?

Când l-am auzit vorbind aşa, aproape mi-au dat lacrimile
de furie.

- Dacă nu mă crezi, verifică şi singur! Şi nu mai vorbi de *relaţii.* M-am săturat.

- Nu, nu la asta mă refeream, a continuat el. Şi eu am intrat pe pile. Unchiul meu lucra aici. A ajuns deja la vârsta pensionării şi nu mai lucrează. Nu-mi pasă dacă oamenii spun că sunt aici pe pile sau nu. Uneori mă simt protejat datorită unchiului meu. Bineînţeles că vor fi mereu oameni care o să te bată la cap că ai intrat aici pe pile. Dar oricine are în viaţă mulţi duşmani. Nu strică să formezi alianţe puternice şi să întorci o situaţie nefavorabilă în avantajul tău. Aşa funcţionează lumea afacerilor în Japonia.

- Cred că e greşit.

- Asta pentru că nu înţelegi deloc lumea bărbaţilor?

Spunând acestea, colegul meu s-a întors şi a plecat. Eram
atât de furioasă încât credeam c-o să explodez. *Lumea bărbaţilor!* Bărbaţii foloseau această expresie când le convenea, formând alianţe între ei şi excluzându-le pe femei când le convenea. Dacă Firma G de Arhitectură şi Inginerie era o familie mare şi fericită, atunci şi femeile trebuiau să facă parte din alianţe. Eram convinsă că exista în firmă un cerc al absolvenţilor Universităţii dar nimeni nu-mi spusese despre acesta. Eram înconjurată de duşmani. Fusesem aruncată în junglă. Deodată, am auzit-o pe Yamamoto vorbind cu cineva în şoaptă.

- în regulă. Ne vedem în faţa cinematografului.

A închis grăbită, înainte să-şi dea seama cineva că sunase în interes personal, şi s-a uitat în jurul ei. Radia de fericire. Cu siguranţă se întâlnea cu un bărbat. „Nu strică să formezi alianţe puternice şi să întorci o situaţie nefavorabilă în avantajul tău.” Asta mă sfătuise colegul mai în vârstă. Dacă aşa stăteau treburile, atunci femeile trebuiau să se alieze cu bărbaţi ca să aibă succes. Yamamoto nu mai putea să suporte mult timp atmosfera de aici şi de aceea avea pe cineva. M-am întors la birou simţindu-mă demoralizată, m-am trântit pe scaun şi mi-am pus capul pe birou.

- Eu plec, mi-a zis Yamamoto pe când se îndrepta spre uşă. Avea pe buze un ruj roşu aprins recent aplicat şi radia de fericire. M-am îndreptat de spate şi am urmat-o.

Bărbatul care o aştepta pe Yamamoto în faţa cinematografului era îmbrăcat ca un student: blugi, geacă şi pantofi sport în picioare. Chipul lui nu era obosit şi părea o persoană absolut banală. Dar iat-o pe Yamamoto cum îi face semn cu mâna de parcă e cea mai fericită femeie din lume. Cei doi au intrat în cinematograf. Ce naiba? Crezusem că iubitul lui Yamamoto va fi incredibil de arătos şi am fost

îngrozitor de dezamăgită să aflu că lucrurile nu stăteau deloc cum îmi închipuisem.

Clopoţelul pentru începerea filmului a sunat prelung, iar eu am rămas singură pe stradă în faţa cinematografului, inima mi se zbătea în piept. Simţeam insecte mici şi negre cum încercau să se târască până în inima mea. întâi una, apoi două, trei şi, în cele din urmă, patru. Cu cât încercam să le îndepărtez, cu atât veneau mai multe. în scurt timp, îmi simţeam inima ca o masă mare şi neagră care se zvârcolea. Sentimentul era atât de copleşitor încât îmi venea să o rup la fugă.

Yamamoto avea ceea ce eu nu voi reuşi niciodată să obţin. Şi nu doar Yamamoto. Secretarele care mă şicanau că nu pot să-mi fac treaba, colegii a căror nesimţire nu cunoştea limite, bătrânii nebăgaţi în seamă, precum Kabano – cu toţii puteau interacţiona cu alţii: prieteni, iubiţi, cineva care le putea deschide sufletele, cineva cu care să discute, cineva cu care să-şi dorească să se vadă după serviciu. Aveau relaţii în afara serviciului care îi făceau fericiţi.

Vântul de mai era răcoros şi plăcut. Soarele ce apunea răspândea o lumină portocalie asupra pâlcurilor de copaci din parcul Hibiya. Chiar şi aşa, pesimismul care mă cuprinsese nu voia să-mi dea pace. Insectele negre roiau unele în jurul altora, se zvârcoleau, se înmulţeau, atârnând de marginea sufletului meu şi căzând în cele din urmă. De ce doar eu? De ce doar eu? mă întrebam pe când mă luptam cu vântul, încercând să ajung la Ginza, cu spatele încovoiat de atâta efort. Odată ajunsă în casa mea întunecoasă şi singuratică, singura persoană care mă va întâmpina va fi mama mea. La asta trebuia să mă aştept. Gândul că urma să mă întorc la muncă a doua zi mi se părea de nesuportat. Insectele din inima mea se hrăneau din dezamăgire şi iritare.

Viaţa pe care o trăiam nu era diferită de cea a unui om între două vârste. Mă duceam la muncă, apoi acasă. Trăiam doar ca să iau un salariu. Tot ce câştigam trebuia cheltuit în casă. Mai întâi, mama ducea cecul la bancă. Apoi cumpăra mâncare ieftină,

îi plătea soră-mii taxele şcolare şi achita rata la casă. Intrase chiar şi în amărâta mea de alocaţie. Dacă plecam undeva şi nu mă mai întorceam, mama mea – care cheltuise mare parte din economiile noastre – avea să fie complet neajutorată. Nu puteam să fug. Trebuia să am grijă de mama în continuare până avea să moară. Nu aveam oare aceleaşi responsabilităţi ca bărbaţii? Aveam doar 25 de ani pe-atunci, dar eu duceam singură pe umeri povara întreţinerii unei întregi familii. Voi fi mereu un copil care îşi aduce salariul acasă.

Dar bărbaţii au plăceri secrete de care se pot bucura. Se duc să mai bea cu băieţii, fac dragoste cu soţiile lor şi cu altele pe deasupra. Eu nu aveam nimic în afara serviciului. Şi nu puteam să mă bucur nici de asta, pentru că nu eram considerată cea mai bună, ci Yamamoto primise această distincţie. Nu aveam prieteni în firmă. Şi, când mă gândesc la liceu, nu cred că am avut nici acolo vreo prietenă. Nimeni! Insectele din inimă se zvârcoleau pe când îşi rosteau în şoaptă reproşurile. Eram atât de singură şi disperată încât m-am oprit pe străzile din Ginza şi am început să plâng.

Insectele se zvârcoleau.

Să discute cineva cu mine! Să mă strige pe nume şi să mă scoată în oraş. Te rog, te rog, te implor, spune-mi ceva frumos.

Spune-mi că sunt drăguţă, că sunt dulce.

Scoate-mă la o cafea sau mai mult...

Spune-mi că vrei să-ţi petreci ziua cu mine şi doar cu mine.

Pe când îmi continuam drumul pe străzile din Ginza, mă uitam în ochii bărbaţilor pe lângă care treceam, implorându-i din priviri. Dar fiecare bărbat care se uita în direcţia mea îşi lua repede iritat privirea de la mine. Nu voiau să aibă de-a face cu mine.

Am ieşit de pe bulevardul principal şi am luat-o pe o străduţă lăturalnică. Femeile care arătau de parcă lucrau în baruri ca hostesse treceau pe lângă mine lăsând în urmă un miros greu de parfum. Nici aceste femei nu voiau să se uite la mine, crezând că am ajuns din greşeală în teritoriul lor. Aveau ochi doar

pentru bărbaţi – potenţiali clienţi. Dar bărbaţii care se nimereau pe acolo arătau precum cei ce lucrau într-o firmă – ca şi mine. Insectele se zvârcoleau, adresându-se femeilor. Una dintre femeile care stăteau în faţa unui club s-a uitat fix la mine pentru multă vreme. Părea să aibă în jur de 35 de ani. Purta un chimono argintiu cu un obi[1] roşu. Îşi prinsese părul negru ca pana corbului în vârful capului. Se uita urât la mine.

Insectele din inima mea au acostat femeia: La ce te uiţi? Şi, când au făcut-o, femeia a început să le ţină o predică.

O amatoare ca tine – eşti urâtă. Pleacă! Nu prea înţelegi nimic, prinţesă mică şi jalnică! Astea sunt baruri pentru cor- poratişti! Ce se întâmplă aici are legătură cu ce se petrece în companii. În ambele cazuri avem de-a face cu o lume a bărbaţilor. Numai şi numai pentru bărbaţi.

Am dat din umeri.

Femeile care îşi perfecţionează aptitudinile şi prind un bărbat sunt cele mai viclene. Femeia cu chimono m-a măsurat din cap până în picioare, deloc impresionată de prezenţa mea lipsită de farmec. A pufnit dispreţuitoare. Bănuiesc că-i imposibil pentru tine. Ai renunţat la feminitate?

Nu am renunţat la nimic. Dacă mă compari cu o femeie ca tine, arăt destul de şleampătă; în consecinţă, pot să am o slujbă normală. Să ştii că am absolvit Universitatea Q_şi lucrez la Firma G.

Evident că nu corespunzi, îmi închipuiam eu că-mi va răspunde femeia. Ca femeie eşti sub medie. N-o să poţi să te angajezi niciodată în Ginza.

Sub medie. Sub cincizeci la sută din rândul femeilor. Nimeni nu mă va dori. Acest gând mă făcea să înnebunesc. Cât de groaznic este să fii sub medie.

Vreau să câştig. Vreau să câştig. Vreau să câştig. Vreau să jiu cea mai bună.

Vreau ca oamenii să spună: Ce femeie grozavă, mă bucur că am cunoscut-o!

1 Brâu lat legat cu o fundă mare la spate, de obicei din mătase, purtat de japoneze, (n.tr.)

Insectele din creier continuau să se zvârcolească.

O limuzină lungă a oprit lângă mine. Din cauza geamurilor fumurii, nu vedeam înăuntru. în timp ce oamenii care mergeau pe stradă se opreau să vadă maşina, şoferul limuzinei, care era prea mare pentru străduţa îngustă, a virat şi a oprit în faţa unei clădiri moderne. Şoferul a ieşit şi a deschis portiera din dreapta. Din maşină a coborât un bărbat bine, la cam 40 de ani, într-un costum la două rânduri de nasturi, cu o femeie tânără. Femeile de la clubul cu gheişe, chelnerii şi toţi ceilalţi care treceau pe stradă au observat-o imediat pe femeie, minunându-se de frumuseţea ei. Purta o rochie de seară neagră şi strălucitoare. Avea pielea palidă, rujul de pe buze era de un roşu aprins, iar părul lung, castaniu-deschis şi ondulat.

- Yuriko!

Am strigat-o pe nume fără să mă gândesc. Ea era, în carne şi oase: rivala mea din liceu, desfrânarea întruchipată. Nu avea nevoie să fie silitoare: se născuse doar ca să facă sex. Yuriko m-a auzit şi s-a întors. S-a uitat puţin timp la mine, s-a întors la bărbat şi l-a luat de braţ, fără să scoată o vorbă. Sunt Kazue Sato! Mă ştii foarte bine. De ce te prefaci că nu mă recunoşti? Mi-am muşcat buza, de furioasă ce eram.

- Ştii cine e? m-a întrebat deodată femeia în chimono. În tot acest timp purtasem o conversaţie imaginară cu această femeie. M-a surprins că mi s-a adresat pe nepusă masă. Vocea ei era surprinzător de tinerească şi blândă.

- Am făcut acelaşi liceu. Eram bună prietenă cu sora ei

- Glumeşti! Cred că şi sora ei mai mare e o frumuseţe!

Femeia nu putea să-şi stăpânească sentimentul de admiraţie. I-am răspuns imediat:

- Nu, era foarte urâtă, nu semănau deloc.

Am lăsat-o pe femeia în chimono uluită şi m-am grăbit să ajung acasă. Avusesem o mare satisfacţie; cred că am început să mă simt mai bine la

vederea lui Yuriko, gândindu-mă cât de umilită s-ar fi simţit sora ei mai mare dacă ar fi aflat ce făcea Yuriko. Ştiind acest lucru, am scăpat din ghearele nefericirii. Exista cineva şi mai jalnic decât mine! Sora mai mare a lui Yuriko nu era la fel de inteligentă ca mine. Era săracă lipită pământului şi nu ar putea să se angajeze niciodată la o firmă de primă mână. Tot eram mai bine decât ea, îmi spuneam, încercând să-mi uit disperarea de dinainte. Datorită acelui mic incident, insectele din capul meu au dispărut ca prin farmec. în acea noapte nu am mai simţit neliniştea care credeam că mă va bântui mereu. Dar tot mi-era teamă că insectele se vor întoarce să mă tortureze – o neagră presimţire care îmi părea foarte reală.

Nu am amintiri plăcute din copilărie. Am încercat să uit acea perioadă din viaţa mea. Uitându-mă în oglinda de la baie, nu-mi vin în minte decât lucruri neplăcute din trecut. Am acum 37 de ani. încă arăt tânără. Ţin regim, aşa că sunt slabă. Port mărimea doi la haine. Dar în trei ani o să fac 40 de ani şi mă îngrozeşte acest gând. Când o femeie ajunge la vârsta asta, e o babă. Când am împlinit 30 de ani, mi-era teamă că sunt bătrână, dar e altă problemă când te apropii de 40 de ani. La 30 de ani, ai încă speranţa să-ţi faci un viitor. Adică mă gândeam că voi face ceva deosebit la serviciu ca să-mi consolidez succesul sau că-l voi întâlni pe Domnul Perfect sau alte chestii la fel de ridicole. Acum nu mai am astfel de idei.

Mereu o iau un pic razna înainte să schimb prefixul – când m-am apropiat de 20 de ani sau 30. Am început să mă prostituez la 30 de ani. Nu-mi plăcea că nu aveam experienţă sexuală. Când am spus că sunt virgină, am făcut imediat rost de un client pentru că era curios. Nu vreau să-mi amintesc. Dar atunci nu mă gândeam că o să ajung vreodată la 50 de ani.

Mă îndoiam şi că voi ajunge la 40 de ani. Oricum, preferam să mor decât să ajung o hoaşcă bătrână. Da, preferam să mor. Viaţa n-are sens pentru o hoaşcă bătrână.

- Vrei o bere?

L-am auzit pe client cum mă striga din cealaltă cameră. Eram la duş, spălându-mi fiecare părticică a corpului: transpiraţia, scuipatul şi sperma care străluceau pe tot corpul meu – secreţiile unui bărbat pe care nu-l cunoşteam. Dar clientul din acea seară nu fusese rău deloc. Avea înjur de 55 de ani. După cum se îmbrăca şi ce maniere avea, cred că lucra într-o companie respectabilă. Era blând. Şi-mi oferea o bere. Era pentru prima dată că mi se întâmpla aşa ceva.

Cred că în ochii unui bărbat de 50 de ani păream tânără chiar şi la 30 de ani. Dacă aş fi avut mereu clienţi ca el, aş fi fost fericită; aş putea să lucrez chiar şi după 40 de ani. Mi-am înfăşurat prosopul în jurul corpului şi m-am întors în cameră. Clientul stătea în chiloţi şi fuma o ţigară cât mă aştepta.

- Poftim, ia o bere. Mai avem timp.

Felul lui relaxat de a fi m-a calmat. Dacă ar fi fost mai tânăr, ar fi încercat să o mai facă o dată şi încă o dată.

- Mersi. Am dus paharul la gură cu ambele mâini, iar clientul mi-a zâmbit.

- Eşti foarte manierată. Cred că ai fost crescută să fii o domnişoară educată. Spune-mi atunci de ce faci asta?

- Mă întreb şi eu... Mă simţeam bine să-l aud spunându-mi că sunt manierată, aşa că i-am zâmbit politicos. Cred că mă săturasem să mă tot duc şi să mă întorc zi de zi de la muncă. Câteodată femeile vor puţină aventură în viaţa lor. O meserie ca asta – ca femeie, văd tot felul de oameni pe care în alte împrejurări nu i-aş întâlni. Cred că ajung să cunosc o părticică de lume.

O fac pentru senzaţii tari? Cred că ăsta e cel mai folosit clişeu din lume. Dar clientul îşi dorea această fantezie. Voia o femeie care să-i spună o poveste.

- Pentru senzaţii tari? A muşcat momeala.

- Să-ţi vinzi trupul este cea mai mare aventură. Sunt sigur că un bărbat n-ar putea s-o facă.

I-am zâmbit cu blândeţe şi mi-am potrivit peruca. Nu mă ud pe faţă nici la duş şi nu-mi scot niciodată peruca.

- Lucrezi la o firmă!
- Da, dar e secret!
- Nu mai spun nimănui; dezvăluie-mi secretul. Care firmă?
- Dacă-mi spui tu, îţi zic şi eu.

Am făcut tot posibilul să măresc suspansul. Dacă-mi jucam cărţile, poate avea să mă ceară din nou. Cel puţin asta speram.

- în regulă. Mi-e cam ruşine să-ţi spun, dar sunt profesor

îmi dădeam seama cât de mândru era de ce făcea şi de cine era. Dacă mai obţineam informaţii, aş fi dat lovitura.

- Glumeşti! La ce universitate?
- O să-ţi dau cartea mea de vizită. Dacă ai şi tu una, aş vrea să mi-o dai.

Aşa că, dezbrăcaţi cum eram, am făcut schimb de cărţi de vizită. Pe clientul meu îl chema Yasuyuki Yoshizaki. Era profesor de drept la o universitate particulară de mâna a doua din Prefectura Chiba. Yoshizaki şi-a pus ochelarii şi s-a uitat respectuos la cartea mea de vizită.

- Ce şocant! Deci eşti secretară la biroul de cercetare al Companiei G de Arhitectură şi Inginerie. Ce persoană distinsă! Cred că ai o responsabilitate imensă.
- Nu-i aşa de rău. Fac cercetare şi scriu rapoarte despre factorii economici care afectează pieţele.
- Păi, practic avem aceeaşi slujbă. Ai făcut şi doctoratul?

în privirea lui Yoshizaki se citeau atât teama, cât şi curiozitatea. Voiam să profit.

- O, nu! După ce am absolvit Facultatea de Studii Economice din cadrul Universităţii Q,, nu am mai continuat. Doctoratul mi se părea o corvoadă în plus!

- Ai absolvit Universitatea Qsi acum lucrezi ca prostituată? N-am mai auzit aşa ceva până acum! Sunt impresionat!

Yoshizaki mi-a umplut paharul cu bere, fiind peste măsură de încântat.

- Sper c-o să ne mai vedem. Să bem pentru următoarea noastră întâlnire.

Am ciocnit paharele.

- De-abia aştept, i-am zis eu. îi tot puneam întrebări lui Yoshizaki pe când îi studiam cartea de vizită.

- Profesore, pot să te sun la birou? Aş vrea să te întâlnesc fără să mai apelezi la serviciul de escorte. Dacă îi suni, ei iau un comision şi eu pierd bani. Poţi să-mi dai numărul tău de mobil?

- Nu am celular. Dar poţi să mă suni la birou. Dacă le spui că eşti Sato de la Universitatea Q, o să ştiu cine e. Sau poţi să spui că eşti Sato de la Compania G. Şi aşa e bine. Secretara mea n-o să-şi închipuie că o absolventă a Universităţii Q_e prostituată!

Yoshizaki a chicotit. Doctorii şi profesorii erau cei mai senzuali dintre toţi. Din ce ştiam despre lumea lor, majoritatea bărbaţilor care se supuneau superiorilor lor sau cei care ajunseseră să ocupe posturi de conducere erau nişte idioţi. Când mă gândesc cât de mult îmi doream să ajung printre cei mai buni din acea lume, râd cu atâta amărăciune, că mă dor obrajii.

După ce am părăsit hotelul, Yoshizaki a început să meargă pe stradă, îndepărtându-se de mine de parcă nu ne-am fi cunoscut niciodată. Dar nu-mi păsa. în schimb inima îmi bătea să-mi sară în piept de încântare. Yoshizaki era interesat de mine ca femeie şi asta însemna că era pe cale să devină unul dintre clienţii mei fideli. Voi putea să mă întâlnesc cu el în particular, fără ca agenţia de escorte să-şi tragă vreun ban, ceea ce era ideal în meseria mea. Femeile îşi vând trupul ca să câştige banii, aşa că nu văd de ce să nu stăm singure la colţ de stradă. Dar nu e nimic mai periculos decât să-ţi faci rost de clienţi în alt fel. Dar Yoshizaki era diferit. Era un profesor universitar

afabil care părea să fie cu adevărat interesat de mine. Mă bazam că va fi un client fidel.

Fredonam fericită când mă plimbam după acea partidă de sex cu Yoshizaki. Am uitat răceala cu care urma să fiu întâmpinată la agenţia de escorte, agresivitatea lui Coadă, felul în care colegii mă desconsiderau, cicăleala mamei, chiar şi frica mea de a îmbătrâni şi a mă urâţi. Mă simţeam victorioasă. Viitorul era luminos. Mă aşteptau lucruri bune. Nu mai fusesem demult atât de optimistă. Fusesem pentru prima oară apreciată ca o femeie de afaceri de succes de când începusem să fiu escortă la 30 de ani; eram admirată şi solicitată.

L-am apucat pe Yoshizaki de braţ. Yoshizaki a zâmbit larg şi s-a uitat la mine.

- Arătăm ca doi îndrăgostiţi.

- Ce-ar fi să devenim amanţi, profesore?

Cuplurile tinere pe lângă care am trecut pe deal s-au uitat la noi, apoi au început să şuşotească. „Nu e cam bătrân?" păreau să se întrebe. Nu-mi păsa câtuşi de puţin ce gândeau şi nu le-am acordat atenţie, dar Yoshizaki mi-a dat braţul deoparte, părând confuz.

- Nu dă bine. Eşti suficient de tânără ca să fii una dintre studentele mele, iar o greşeală de genul ăsta mă poate costa postul. Să fim mai discreţi, te rog!

- Iartă-mă.

Mi-am cerut scuze politicos pentru orice neplăcere ce i-aş fi putut cauza, la care Yoshizaki a dat din mână cu timiditate.

- Nu, nu, nu mă înţelege greşit. Nu te învinovăţesc pe tine.

-Ştiu.

Tot părea supărat şi se uita îngrijorat în jurul lui. Când a trecut un taxi pe-acolo, i-a făcut semn să oprească.

- O să iau un taxi restul drumului, mi-a zis el pe când urca în maşină.

- Profesore, când ne mai vedem?

- Săptămâna viitoare. Sună-mă şi spune că eşti Sat5 de la Universitatea Q. Secretara mea o să-ţi facă legătura.

Mi-a spus acest lucru pe un ton cam arogant, dar nu-mi păsa. Eram fericită. Yoshizaki îmi recunoscuse talentul, superioritatea. Ce noroc că ne întâlniserăm!

Odată ce am ajuns în vârful dealului de pe bulevardul Dogenzaka, m-am întors să mă uit la staţia Shibuya. Drumul urca în pantă lină. Era trecut de miezul nopţii şi briza bătea destul de tare pentru luna octombrie. îmi vălurea poalele trendului de la Burberry. Armura mea din timpul zilei era o capă care flutura în vânt; noaptea devenea mantia lui Superman.
Ziua eram o femeie de afaceri; noaptea o curvă. Sub capă era corpul atrăgător al unei femei. Puteam să-mi folosesc creierul şi trupul ca să fac bani! Ha!

Luminile de poziţie ale unui taxi care urca încet pe deal parcă semnalizau spre mine printre copacii de pe bulevard. „Dacă mă grăbesc, o să-l prind", mă gândeam eu. Arătam superb în această seară, plină de viaţă. Am luat-o pe o stradă îngustă, pe care se înşirau magazine mici. Poate mă întâlneam cu cineva pe care-l ştiam. Mai ales în această noapte voiam cu orice preţ să le arăt celor de la firmă cine eram eu de fapt.

- Pari să te simţi bine.

Un om de afaceri cam la 50 de ani m-a strigat, mijindu-şi ochii de parcă era orbit de lumină. Costumul lui gri şi pantofii plini de praf erau vechi şi fără formă. Sacoul îi era deschis, iar mâneca trasă în jos de cureaua genţii negre şi grele pe care o purta pe umăr. Am văzut o revistă pentru bărbaţi ieşind un pic din geantă. Albise aproape complet, iar tenul îi era foarte cenuşiu de parcă suferea de o boală a ficatului. Părea genul de bărbat care răsfoia neglijent un ziar sportiv într-un tren aglomerat, nepăsându-i de disconfortul creat celorlalţi; genul de bărbat care nu avea niciodată bani. Cu siguranţă nu un om care să lucreze la o firmă prestigioasă ca mine. I-am zâmbit încântată. Puţini bărbaţi mă strigau pe stradă, chiar şi când mă adresam eu lor.

- Te îndrepţi spre casă? m-a întrebat cu o oarecare timiditate. În vocea lui se ghicea un anumit accent. Cu siguranţă nu era din oraş.

Am dat din cap că da.

- Da, asta fac.

- N-ai vrea să bei cu mine un ceai sau altceva?

Cu siguranţă nu era interesat de mâncare şi nici măcar de băutură. Dar oare ce intenţii avea? Mă întrebam eu. încerca să mă agaţe? îşi dăduse seama că sunt prostituată?

- Ar fi drăguţ.

Aveam alt client! Nu-mi mai încăpeam în piele de bucurie. Şi l-am găsit aşa de repede după Yoshizaki. Trebuia să am grijă să nu-l pierd; era noaptea mea norocoasă.

Bărbatul se uita în jos emoţionat. Nu era obişnuit cu femeile. Mi-am dat seama că îi era frică de ce avea să se petreacă şi am redevenit cea de dinainte. Când am început să lucrez în comerţul cu apă[1] – adică în prostituţie – la fel eram şi eu. Nu prea înţelegeam ce voiau bărbaţii şi eram foarte neliniştită. Dar acum ştiu. Nu, nu e adevărat. încă nu ştiu. Neştiind nici eu ce să fac, mi-am pus mâna pe braţul bărbatului. Nu a fost atât de încântat de acest gest ca Yoshizaki şi s-a dat înapoi din instinct. Vânzătorul ambulant din faţa cabaretului se uita la mine şi râdea. „Se pare că ai pus laba pe o pradă uşoară nu, fetiţo? Să ştii că da", mă gândeam eu, pe când mă uitam la vânzător, plină de mine. Mă distram în seara aceea.

- Unde vrei să mergem? m-a întrebat bărbatul.

- La un hotel?

Bărbatul era şocat de cât de directă eram.

- Nu ştiu, nu prea am mulţi bani la mine. Voiam doar să stau de vorbă cu o femeie. Apoi

1 *Water trade* în original (în limba japoneză *mizu-shobai)* – un eufemism pentru industria divertismentului de noapte din Japonia, (n.tr.)

tu ai trecut pe lângă mine. Nu ştiam că eşti genul ăsta de femeie.

- Câţi bani poţi să-mi dai?

Ruşinat, bărbatul mi-a răspuns în şoaptă, cu timiditate.

- Păi, dacă trebuie să plătesc şi camera de hotel, în jur de 15 000 de yeni.

- Găsim un hotel ieftin. Unele iau doar 3 000 de yeni. Şi eu o să-ţi cer 15 000 de yeni.

- în cazul ăsta, cred că am bani...

Când l-am văzut dând din cap, m-am dus în direcţia hotelului. Bărbatul a venit după mine. Umărul drept era uşor coborât sub greutatea genţii pe care o căra. Chiar era nătâng. Un bărbat penibil. Dar mă strigase, aşa că trebuia să mă port frumos cu el.

M-am întors şi l-am întrebat:

- Câţi ani ai, domnule?

-Am 57.

- Arăţi mai tânăr. Credeam c-ai înjur de 50.

Yoshizaki ar fi apreciat complimentul. Dar bărbatul acesta

doar s-a încruntat. în scurt timp am ajuns la hotel. Era un hotel pentru întâlniri amoroase de lângă Gara Shinsen, chiar unde începea Murayama-cho. Când i l-am arătat bărbatului, nu a putut să-şi ascundă stingherea la. Cred că regreta decizia de a veni cu mine. M-am uitat îngrijorată la el. Dacă încerca să dea înapoi? Trebuia să mă gândesc la ceva ca să-l ţin lângă mine, mi-am spus, surprinsă de cât de teamă mi-era. Eram obişnuită ca agenţia să se ocupe de toate aranjamentele.

Când am ajuns la intrarea în hotel, bărbatul a scos portofelul. M-am uitat înăuntru şi am văzut că avea doar două bancnote de 10 000 de yeni.

- Nu-ţi face griji acum, plăteşti mai târziu.

- A, da? Nu ştiam.

Bărbatul şi-a vârât portofelul în buzunar. Se pare că nu mai fusese niciodată la un hotel pentru întâlniri amoroase. Trebuia să fac ceva ca să devină un client obişnuit. Nu era un client ideal, dar, dacă el şi cu Yoshizaki apelau la serviciile mele, nu mai trebuia să mă bazez pe agenţia de escorte. Părea singura scăpare din pasa proastă în care eram, singura mea

apărare împotriva îmbătrânirii. Am ales cea mai înghesuită cameră de la etajul al treilea şi am intrat în liftul minuscul. Nu părea să încapă mai mult de o persoană în ascensor.

- Să vorbim puţin în cameră! Poate nu-ţi dai seama, dar şi eu lucrez în lumea afacerilor.

Bărbatul s-a uitat la mine surprins. Cred că se simţea jenat că fusese agăţat de o prostituată. Se făcuse roşu în obraji.

- Da, chiar lucrez. Odată ce ajungem în cameră o să-ţi dau cartea mea de vizită şi o să-ţi povestesc tot. în regulă?

- Mersi. Mi-ar plăcea.

Camera era mică şi murdară. Patul dublu ocupa aproape tot spaţiul. Hârtia shoji care acoperea fereastra era ruptă pe alocuri, iar covorul era plin de pete. Bărbatul şi-a pus geanta de umăr pe jos şi a oftat. Şi-a dat jos pantofii; şosetele îi miroseau.

- Pentru asta am plătit 3 000 de yeni?

- Asta e ce-am găsit. E cel mai ieftin hotel din Maruyama-cho.

- Mersi c-ai încercat.

- Ai vrea o bere?

Bărbatul a zâmbit, iar eu am scos o bere din minibar. Am turnat-o în două pahare şi am ciocnit. Bărbatul bea cu înghiţituri mici, de parcă lipăia.

- Tu ce meserie ai, domnule? Poţi să-mi dai cartea ta de vizită?

Bărbatul a ezitat o clipă, apoi a scos din buzunar un suport
şifonat de cărţi de vizită.

„Wakao Arai, director executiv adjunct, Chisen Gold Chemicals, Incorporated.” Compania avea sediul central în
Meguro. Nu auzisem niciodată de ea. Arai mi-a indicat cu un deget scheletic numele companiei.

- Vindem chimicale angro. Firma are sediul central în prefectura Toyama, aşa că nu cred c-ai auzit de ea.

I-am dat cartea mea de vizită cu un gest foarte teatral. Arai era complet şocat.

- Ştiu că e nepoliticos din partea mea, dar de ce faci aşa ceva dacă ai o slujbă atât de bună?

- De ce? Am dat berea pe gât. La muncă nimănui nu-i pasă de mine.

Mi-am arătat un pic din adevăratele sentimente. Până la 30 de ani, am făcut exces de zel. Când am împlinit 29 de ani, am fost trimisă la o altă unitate de cercetare. Yamamoto, rivala mea, a lucrat doar patru ani, apoi a demisionat ca să se căsătorească. Aşadar rămâneau în firmă doar patru femei care se angajaseră odată cu mine. Una era la publicitate. Cealaltă la cercetări generale, iar celelalte două în inginerie. Se ocupau cu planificarea arhitecturală. Când am împlinit 33 de ani, am ajuns din nou la cercetare. Dar nu mai era nici o persoană interesantă acolo. Toţi bărbaţii cu care intrasem în firmă fuseseră promovaţi în administraţia internă, unde femeile nu vor avea niciodată acces. Celelalte asistente nu mă plăceau. Cele care absolviseră universitatea şi se angajaseră după mine lucrau mai puţin şi avansau. Pe scurt, nu mai eram pe aceeaşi lungime de undă. Nu mai eram printre învingători, ci în rândul învinşilor. Oare de ce? Pentru că nu mai eram tânără. Şi eram femeie, îmbătrâneam şi nu-mi mai puteam face o carieră ca lumea.

- M-au afectat toate astea. Vreau să mă răzbun.

- Să te răzbuni? Pe cine? Arai s-a uitat spre tavan. Cred că toţi simţim asta din când în când. Cu toţii vrem să ne răzbunăm.
Cu toţii am fost jigniţi într-un fel sau altul. Dar cel mai bine e
să continui de parcă nimic n-ar conta.

Ei bine, nu eram de acord cu el. Voiam să mă răzbun. Voiam să umilesc firma, să o iau în râs pe mama pentru ifosele ei şi să pătez onoarea surorii mele. Aveam de gând să-mi fac şi mie rău. Eu mă născusem femeie, dar nu puteam avea o viaţă împlinită ca femeie şi singura mea realizare fusese că absolvisem Liceul Q. de Fete. De atunci totul mersese prost. Asta era adevărul – de asta ajunsesem să mă

prostituez. Când mi-am dat seama de asta, am început să râd.

- Domnule Arai, aş vrea să-ţi mai vorbesc despre viaţa mea şi ar fi bine dacă ne-am mai vedea. Dă-mi 15 000 de yeni. Putem să ne întâlnim aici, să bem o bere şi să vorbim. Ce zici? Mă pricep la economie şi o să cumpăr eu bere şi gustări.

Când m-a auzit făcând oferta pe un ton foarte sincer, ochii lui Arai au scăpărat de dorinţă. Era primul semn pe care-l primisem în toată acea seară. Bărbaţii sunt ciudaţi: trebuie să fie convinşi că ei controlează situaţia.

• 4*

4 OCTOMBRIE

SHIBLiyA: **E (?), 15 000 de yeni**

Astăzi am tras un pui de somn toată dimineaţa pe masa din sala de conferinţe. Mă durea îngrozitor spatele din cauza lemnului tare, dar n-am băgat în seamă. Stătusem până la 23.30 la agenţia de escorte şi am fost singura care n-a primit nici o solicitare. Nici măcar una.

- Ce se întâmplă aici? Alt loc mai bun nu ţi-ai găsit unde să dormi? O voce de bărbat m-a făcut să tresar, m-am dezmeticit repede, legându-mi picioarele la marginea mesei. Era Kabano, cel care-mi spusese că tata fusese amabil cu el când venise în firmă. Kabano avansase mai repede decât mă aşteptasem. Fusese manager în departamentul afacerilor generale, iar acum era director executiv. La noi în firmă, rareori îi vedeam pe directori, căci aveau birourile la etajele superioare. Exista un lift pe care-l foloseau doar ei. Firma le pusese la dispoziţie maşini cu şofer.

Kabano nu avea vreun talent deosebit, dar era plăcut, nu avea duşmani, ceea ce era suficient ca să avanseze pe scara succesului. Acesta era un aspect al organizării companiei pe care nu-l înţelegeam defel.

- Am auzit cum sforăie cineva, aşa că m-am uitat înăuntru şi am văzut o femeie dormind buştean. Nu mă aşteptam deloc

- îmi cer scuze. Mă doare capul.

Am coborât încetişor de pe masă şi m-am încălţat cu pantofii pe care-i lăsasem pe covor. Nu am

putut să-mi reţin un căscat. Kabano s-a uitat la mine cu nemulţumire. Asta m-a înfuriat. „Care-i problema ta? Voiam să-l întreb. Dacă eşti ditamai directorul, crezi că poţi să vii aici şi să dai ordine? Boşorogul naibii! Ai dat dovadă de ceva tupeu că m-ai trezit!”

- Dacă te doare capul, ar trebui să te duci la cabinetul medical. De asta există, să ştii. Domnişoară Sato, sigur te simţi bine?

- Ce vreţi să spuneţi cu asta?

îmi treceam degetele prin părul lung. Era încâlcit şi prea răvăşit ca să fie uşor de netezit fără să-l perii cum se cuvine. Dar la ce naiba se uita atâta? în cele din urmă, Kabano şi-a luat ochii de la mine.

- Nu înţelegi? Eşti îngrozitor de slabă, aproape piele şi os. Eşti mult mai slabă de când ai venit la noi. Aproape că nu

Sunt slabă şi care-i problema? Bărbaţilor le plac femeile slabe şi cu părul lung; nu e de la sine înţeles? Am un metru şaizeci şi cinci şi patruzeci şi cinci de kilograme. Eu zic că sunt aproape perfectă. La micul dejun ronţăi o tabletă gymnema. La prânz mă duc la cantina de la subsol şi-mi cumpăr de cele mai multe ori o salată de alge. Câteodată sar peste prânz şi nu mănânc aproape deloc orezul alb pus alături. Oricum mă apucă greaţa ori de câte ori văd o femeie grasă. Cred că e foarte nesimţită de arată aşa.

- Dacă mă îngraş, n-o să mai stea bine hainele pe mine.

- Eşti îngrijorată de haine? Cu siguranţă asta le preocupă pe tinere, dar... domnişoară Sat5, cred că ar trebui să consulţi un doctor. Eu cred că eşti bolnavă. Munceşti prea mult?

Dacă muncesc prea mult? Da, poate noaptea? Pe buze mi-a înflorit un surâs pentru scurtă vreme.

- Nu mă spetesc cu munca. Pur şi simplu, noaptea trecută a fost cam lipsită de evenimente.

- Despre ce vorbeşti? m-a întrebat Kabano, îngrijorarea citindu-i-se pe faţă. Vai, încep să încurc lucrurile. Boşorogul ăsta e director. Trebuie să fiu din nou femeia de zi – şi repede. Astăzi nu prea pot să jonglez cu viaţa mea dublă.

- O, nimic. Voiam să spun că nu au rămas prea multe lucruri de făcut, atâta tot.

- Ei bine, sunt sigur că munca de cercetare poate fi obositoare. Parcă a spus cineva că ai scris o lucrare care a fost apreciată.

- Asta a fost demult. Atunci condiţiile erau mult mai favorabile.

Aveam 28 de ani când am scris acea lucrare: ridul era „Investiţiile în construcţii şi imobiliare: crearea de noi mituri". Cei de la editura Economic News au apreciat-o foarte mult. Aceea fusese una dintre cele mai fericite perioade ale vieţii mele. Japonia era încă în timpul himerei economice; construcţiile mergeau bine şi totul părea de bun-augur. A fost şi un bou care mi-a criticat articolul pentru că nu ar avea o strategie bine pusă la punct. Nu am uitat cât de mult m-au supărat remarcile lui.

- Nu-i adevărat. încă ai foarte mult potenţial. Kabano s-a uitat deodată la mine cu o expresie îndurerată pe faţă. Domnişoară Sato, cred că mama dumitale îşi face foarte multe griji pentru dumneata.

- Mama? Ce vreţi să spuneţi cu asta?

Mi-am dus degetul arătător la bărbie şi mi-am dat capul într-o parte. De când profesorului Yoshizaki i se păruse că această poziţie era foarte drăguţă şi tinerească, o încercam de fiecare dată când mi se ivea ocazia. Profesorului Yoshizaki îi plăceau femeile care se purtau ca nişte domnişoare educate.

- Vreau să spun că mama dumitale ar putea fi îngrijorată că nu ţi-e bine şi doar pe dumneata te are.

Să ştiţi că aveţi dreptate. Sunt vaca ei de muls. Normal că nu vrea să mă piardă. Dacă nu mai aduc bani, n-o să ştie ce să facă. Dar eu ce m-aş face? Deodată m-a cuprins frica. Ce se va întâmpla pe măsură ce îmbătrâneam? Dacă mă dădeau afară de la firmă şi nu reuşeam să fac rost de clienţi noaptea, rămâneam fără nici o sursă de venit. Dacă se întâmpla aşa ceva, atunci mama o să mă dea afară din casă.

- înţeleg. O să încerc să fiu mai de nădejde.

Când a văzut cât de schimbată eram, cu câtă seriozitate îi ascultam sugestiile, Kabano a dat din cap aprobator.

- Ce-am discutat azi rămâne între noi, aşa că nu-ţi face griji. Mă bucur că te-am întâlnit; eu nu prea vin pe-aici. Ştiu că nu sună bine, dar te-ai schimbat. Arăţi de parcă n-ai avea toate ţiglele pe casă.

- Dar de ce?

Am stat din nou în acea poziţie, cu capul într-o parte.

- în primul rând, eşti prea machiată. Nu ţi-a mai spus nimeni? Nu zic să nu te machiezi un pic, dar tu ai întrecut măsura. Nu aşa trebuie să te prezinţi la locul de muncă. Poate că sfatul meu nu o să-ţi convină, dar cred că ar trebui să consulţi un psihiatru.

- Un psihiatru? Am fost atât de şocată încât aproape am ţipat. De ce spuneţi asta?

Mi se ceruse să mă duc la un psihiatru la sfârşitul celui de-al doilea an de liceu din cauza tulburării mele alimentare. Mi-au spus că viaţa mi-era în pericol şi au făcut tot felul de presupuneri caraghioase, din cauza cărora mama a izbucnit în plâns şi tata s-a înfuriat. Era absurd. Dar mă vindecaseră? Dar la 29 de ani nu mi se spusese acelaşi lucru?

Uşa sălii de conferinţe s-a deschis şi secretara şi-a băgat capul înăuntru. Cred că mă auzise ţipând. Se uita la mine înmărmurită.

- Domnule Kabano, dumneavoastră sunteţi? Aţi întârziat.

- Ei bine, atunci trebuie să plec.

Kabano a ieşit valvârtej din sala de conferinţe. Bănuitoare, secretara s-a uitat chiorâş la mine. „La ce naiba te uiţi aşa, javră? Tu nu ştii ce înseamnă să fii liberă în timpul nopţii, nu-i aşa? Cu siguranţă nu te-a dorit nici un bărbat.” Vai, deja vorbea curva din mine.

Când m-am întors la cercetare, şeful s-a uitat fix la mine.

- Sat5, vreau să discutăm ceva. Acum ce urma, altă predică? Complet scârbită, m-am dus la

biroul şefului. Şi-a ridicat ochii de pe computer şi s-a întors cu scaunul ca să mă privească.

- Ştii, e bine să pleci de la birou din când în când. Dar să ai grijă să nu lipseşti multă vreme.

- îmi cer scuze. Mă doare capul foarte tare. M-am uitat la Kamei cu coada ochiului. Ţinuta ei era la fel de bătătoare la ochi ca întotdeauna. Astăzi purta un tricou roşu şi pantaloni negri. Avea părul strâns la spate şi citea cu mare atenţie documentele – era întruchiparea femeii de carieră. Doamne, cât o detestam! Completa de minune această scenă jenantă.

- Sato, mă asculţi?

Şeful a ridicat enervat tonul. Toţi cei din birou şi-au întors privirile la mine. Kamei s-a uitat şi ea la mine, mi-a întâlnit privirea, apoi şi-a ferit-o de a mea ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

- Voiam să-ţi spun că, dacă se mai întâmplă o dată, să mă anunţi înainte să pleci.

- îmi cer scuze. Am înţeles.

- Nu mai eşd o copilă. Trebuie să fii mai responsabilă. Ai cam întrecut măsura. Ca să fiu sincer, nu ştiu câţi purici vei mai face aici. Zilele frumoase s-au cam terminat şi nimeni nu e de neînlocuit. La noi în departament e un surplus de angajaţi. Am auzit că cei de la cercetare şi planificare vor să facă o restructurare masivă. Aşa că te sfătuiesc să fii foarte atentă.

Juca la cacealma. Mă uitam îmbufnată în jos. Eram asistenta managerului, ce mama mă-sii, cum puteau să mă concedieze?

Nu era drept! Oare păţeam asta pentru că eram femeie? Pentru că mă prostituam noaptea? Mă simţeam superioară doar gândindu-mă la asta. Eram deosebită. O vedetă mai presus de toţi din firma asta de doi bani. Câştigasem premii pentru articolele mele, pe când eram adjunctă la dezvoltare, fiind, din păcate, şi o femeie care îşi vindea trupul. Simţeam cum mă trece un val de mândrie.

- Mulţumesc pentru sfat. O să am mai multă grijă.

După ce fusesem tratată într-un asemenea hal, trebuia să
fac ceva să mă calmez, aşa că am plecat de la birou ca să-mi fac o cafea. Când am ajuns pe hol, angajaţii care veneau spre mine s-au împrăştiat la stânga şi la dreapta ca să mă evite. Terminaţi! Să ştiţi că nu sunt un monstru. Simţeam cum mi se urcă sângele la cap, dar apoi m-am gândit la viaţa mea secretă de noapte şi m-am mai liniştit. Trebuia să i-o plătesc cumva lui Coadă, mă gândeam eu. Aşa că m-am dus pe holul de la primul etaj, la telefonul cu plată.

- Bună ziua, aţi apelat Juicy Strawberry.

Am recunoscut vocea dispecerului. îmi închipuiam cât de încântate erau acum fetele care aşteptau la agenţie pe timpul zilei. Am pus o batistă pe receptor, în încercarea de a-mi preface vocea.

- Vreau să vorbesc cu o fată pe nume Kana, cea pe care mi-aţi trimis-o noaptea trecută. Clientul are o plângere de făcut şi m-a rugat să mă adresez dumneavoastră.

Pe Coadă o chema Kana.

-Ce e?

- Kana a luat bani din portofelul clientului. E o hoaţă.

Am închis. Doamne, ce bine mă simţeam. De-abia aşteptam să mă duc azi la agenţie.

Restul zilei m-am tot prefăcut că sunt ocupată şi apoi am plecat de la firmă. M-am oprit la un magazin şi am cumpărat tocăniţă *oden* şi un pachet cu chifteluţe de orez. Am mai luat şi un cartuş de ţigări pentru dispecer. Apoi, foarte mulţumită, am străbătut repede străzile până am ajuns la hotelul unde era agenţia. Trebuia să fiu trimisă în seara asta la vreun client, mă gândeam eu cu încăpăţânare. Scopul meu de a strânge o sută de milioane de yeni înainte să împlinesc 40 de ani devenea din ce în ce mai greu de atins, dar nu aveam ce să fac dacă fetele nu împărţeau clienţii cu mine. Coadă se va supăra, dar voiam să fiu trimisă înaintea ei în seara asta. Am intrat ca o furtună pe uşa agenţiei.

- Bună seara, fetelor!

Dispecerul s-a uitat la mine, apoi în altă parte. În cameră erau deja cinci sau şase fete care citeau reviste de scandal, se uitau la televizor sau ascultau muzică la căşd. Coadă mă ignora.

- Poftim! am zis eu pe când îi dădeam dispecerului cartuşul de Castor Mild. Plătisem din buzunarul meu, dar, cum trebuia să-l mituiesc ca să-mi găsească clienţi, nu aveam încotro.

- E pentru mine?

Nu-mi dădeam seama dacă dispecerul e surprins sau iritat.

- Da. Mă aştept să-mi găseşti clienţi în seara asta.

Era suficient. M-am dus la masă, simţindu-mă încrezătoare şi am pus jos punga de mâncare. Am sorbit din fiertura *oden* şi am ciugulit din chifteluţele cu orez. Telefonul a sunat şi toate fetele s-a întors, arzând de nerăbdare. „Trimite-mă pe mine", îl imploram din priviri pe dispecer. Dar el a arătat înspre Coadă.

- Kana-chan, pe tine te-a cerut.

- în regulă.

Coadă s-a dezlipit fără tragere de inimă din faţa televizorului. îmi mâncasem cina şi mă simţeam foarte nesatisfăcută. De ce nu fusese Coadă dată afară? După ce a plecat, dispecerul m-a chemat la el. Nu aveam nici un client, aşa că nu ştiam ce dorea. I-am zâmbit drăgăstos pe când mă apropiam de biroul lui.

-Da?

- Yuri-san...

Simţeam că urmează să-mi facă morală. Am încercat să mă ţin tare pentru ce avea să spună.

- Yuri-san, ne-am dori să nu mai apelezi la agenţia noastră. Tu ai dat telefonul ăla ieri, nu? Nu mai face aşa ceva. Kana-chan e una dintre cele mai bune fete pe care le avem.

Fusesem concediată. Nu-mi venea să cred. Stăteam acolo, cu capul în jos. Celelalte fete se prefăceau că nu ştiu ce s-a întâmplat, dar eram sigură că auziseră.

- Atunci dă-mi cartuşul înapoi, i-am spus dispecerului.

Mergeam repede pe bulevardul Dogenzaka, pentru că în minte îmi încolţise un plan. Trebuia să găsesc un magazin ca să mă duc la o toaletă şi să-mi retuşez machiajul. Voiam să-i fur din clienţii hoaştei de Marlboro. Nu mă deranja să stau în picioare ore la rând. îmi dorisem întotdeauna să am clientela mea. Şi, cum fusesem dată afară de la agenţia de escorte, acum era momentul prielnic să încep. Oricum, cel mai bine era să trec peste amărăciunea pe care o simţisem astăzi din plin.

Vedeam Clădirea 109. Era un adevărat stâlp al modei în mijlocul unei intersecţii în formă de Y – Dogenzaka pe o parte, iar pe cealaltă drumul care ducea la Magazinul Universal Tokyu. O mulţime de oameni ieşeau în stradă din ambele părţi ale clădirii. Am trecut pe lângă tineri care se uitau la fetele de lângă ei şi pe lângă multe femei care făceau cumpărături. Am ajuns în cele din urmă la toaleta de la demisol. înăuntru erau multe fete, dar mi-am găsit un loc în faţa unei oglinzi şi am început să-mi aplic machiajul. Pe pleoape m-am dat cu fard albastru şi pe buze cu un ruj mai roşu decât de obicei. Bineînţeles că piesa de rezistenţă era peruca neagră, pe care o vârâsem în geanta de umăr. Transformarea mea era completă. Yuri-san stătea în faţa oglinzii, o prostituată prin excelenţă, pregătită să facă faţă unei nopţi pline de aventuri. în timp ce mă uitam în oglindă la cât eram de schimbată, simţeam cum devin mai încrezătoare în propriile forţe. N-am nevoie de agenţia aia nenorocită! O să am propria afacere.

Mă simţeam la fel de împlinită şi triumfătoare ca atunci când Yoshizaki îmi confirmase valoarea. Acum eram gata să-mi apreciez valoarea şi să-mi stabilesc preţul. Venise vremea să apuc taurul de coarne. Fără firmă, agenţie sau dispecer. Aveam de gând să mă descurc singură şi să încep să stau în faţa acelei statui a luijiz5. Acolo aveam de gând să fiu eu însămi, să fiu liberă. Acum mă întrebam de ce-mi păruse rău pentru hoaşca de Marlboro. Era o femeie care trebuia respectată, o femeie ca multe altele, până la urmă.

M-am întors din nou pe Dogenzaka, părul lung al perucii fluturându-mi dintr-o parte în alta la fiecare pas pe care-l făceam. Am trecut pe lângă şirul de hoteluri pentru întâlniri amoroase şi m-am îndreptat spre statuia lui Jiz5. Binevoitorul bodhisattva, Jiz5, alina suferinţele oamenilor şi scurta pedeapsa celor care erau osândiţi în iad. În lumina palidă a felinarelor o vedeam pe hoaşca de Marlboro în faţa statuii aşteptând un client. Fuma o ţigară. Statuia lui Jiz5 avea aşternută pe faţă o expresie blândă şi binevoitoare, aşa cum stătea pe o porţiune triunghiulară de pământ, în faţa unui restaurant vechi japonez. Zona din faţa statuii strălucea puţin din cauza cantităţii de apă care fusese turnată acolo de cei care implorau îndurarea sfântului. Aici voi sta.

- Cum mai merge? am întrebat-o eu pe hoaşcă.

S-a uitat chiorâş la mine, cu ţigara atârnându-i în colţul gurii. Dar, în ciuda felului în care se purta de obicei, mi-a vorbit cu o politeţe preţioasă. Nu mai era violentă ca atunci când încercase să mă alunge.

- Ce vrei? Să ştii că nu mă culc cu femei.

- Cum mai merge treaba?

Hoaşca de Marlboro s-a uitat la statuia lui Jiz5. Parcă ea şi cu statuia erau în cârdăşie, de parcă trebuia să o consulte înainte să răspundă.

- Păi treaba merge la fel ca întotdeauna.

Când s-a întors să se uite în spatele ei, pielea de pe gât i s-a încreţit precum crepul. Deşi era întuneric, ridurile erau totuşi vizibile. Purta o elegantă perucă şatenă. Era scundă şi îndesată şi părea atât de dărâmată, că ţi se făcea milă de ea. Era clar că o depăşeam, fiind tânără şi zveltă. Mă simţeam superioară. Hoaşca de Marlboro s-a uitat şi ea la mine, măsurându-mă din cap până-n picioare.

- Mi-am zis să încerc şi eu.

- Pff! Hoaşca de Marlboro a pufnit puţin şi a râs. Apoi s-a întors către statuia lui Jiz5 şi a zis: „Doar Jiz5 ştie dacă vei reuşi sau nu. Aşa e?”

M-am hotărât să-i spun pe şleau ce voiam: să stau aici şi ea să se mute în altă parte.

- Aş vrea să-mi cedezi mie locul chiar acum.

Femeia şi-a aruncat furioasă ţigara. Când a deschis gura, parcă era altcineva.

- Pofdm? Crezi c-o să-ţi dau locul meu?

- Păi toţi suntem înlocuiţi la un moment dat; aşa merge viaţa. Oricum tu nu prea mai eşd foarte activă, nu? Am dat din umeri. E dmpul să te retragi din branşă, nu crezi?

- Înţeleg! Şi tu ai venit aici să mă anunţi? Dar să şdi că am o droaie de clienţi care se aşteaptă să mă găsească aici.

Hoaşca de Marlboro juca la cacealma. Puteai să-i vezi nu numai sutienul negru prin jacheta ei subţire, ci şi pielea de pe piept care se lăsa. Era evident că femeia aceea se apropia de 70 de ani.

- Ei bine, eu nu am clienţi acum, i-am spus pe când îi arătam strada părăsită. Se făcuse aproape 20.00 şi nu era nimeni acolo. Un tânăr care purta o uniformă albă de bucătar a ieşit din restaurantul de sushi de vizavi. S-a uitat scârbit la noi şi părea că vrea să spună ceva, dar, când i-a făcut semn hoaşca de Marlboro, s-a strâmbat şi a strâns din buze. A scos un furtun aflat lângă restaurant şi a început să ude trotuarul şi plantele din faţă.

- Habar n-ai. O să vină clienţii, ai să vezi.

Am scos cartuşul de Castor Milds din geantă şi i l-am dat.

- Uite, îţi dau cartuşul ăsta dacă pleci şi-mi cedezi locul tău.

Hoaşca de Marlboro şi-a ridicat ochii cu gene rimelate din
abundenţă şi s-a uitat la cartuşul de ţigări. Apoi s-a enervat.

- Măi, fetiţo, tu să nu mă iei de proastă. Nu poţi să mă cumperi cu un cartuş împuţit de ţigări. Eu sunt pe val aici, s-a înţeles? Am un trup pentru care bărbaţii plătesc. Am ceva ce tu nu ai. Vrei să te uiţi? Nu-mi pasă dacă vrei sau nu, eu o să-ţi arăt oricum.

Hoaşca de Marlboro şi-a tras în jos fermoarul de la haină, dezvăluind sutienul negru şi carnea fetidă. Apoi m-a apucat de încheietură, ducându-mi mâna la sânii ei. M-am zbătut, dar hoaşca de Marlboro era mai puternică decât mă aşteptam. Oricum, era prea puternică pentru mine.

- Opreşte-te!

- Nu, n-o să mă opresc. Am zis că-ţi arăt, şi asta fac.

Hoaşca de Marlboro mi-a dus mâna sub partea dreaptă a sutienului. Mă uitam îngrozită în ochii ei. În loc de un sân lăsat, avea doar o cârpă zdrenţuită. Mi-a dus mâna în partea stângă şi acolo era moliciunea la care mă aşteptam – o carne flască şi caldă care mi se scurgea printre degete, de parcă încerca să-mi scape când am atins-o.

- Acum ai priceput? Nu am sânul drept. Acum zece ani am avut cancer. Şi de atunci stau aici. La început mi-am făcut griji, eram ruşinată. Mă gândeam că nu mai sunt o femeie în toată puterea cuvântului. Dar aveam destui clienţi cărora le plăcea de mine pentru că-mi lipsea ceva. Tu ce crezi? Ţi se pare ciudat? Ai priceput? Nu, mă îndoiesc. Cum ai putea? Dar aşa merge treaba în meseria asta. Aşa că nu, nu-ţi cedez locul meu. Aici vin bărbaţii care vor o femeie cu un singur sân. Şi sunt mulţi! Oricum eşti prea slabă. E prea devreme ca să stai sub statuia lui Jizo. Oricum eşti prea întreagă. Dacă te crezi aşa deşteaptă, aş vrea să-mi arăţi ce nu ai.

Hoaşca de Marlboro vorbea ca şi cum câştigase acea rundă. Mi-am scos legitimaţia de serviciu.

- Păi uită-te la asta.

- Ce-i asta?

- Legitimaţia mea de serviciu.

- Nu pot să citesc fără ochelari. Chiar şi aşa, hoaşca de Marlboro a luat actul şi şi-a mijit ochii. Ce scrie acolo?

- Scrie: Kazue Sato, asistent manager, departamentul de cercetare, Corporaţia G de Arhitectură şi Inginerie. Eu sunt asta.

- I-auzi! E o firmă de primă mână, nu? Dar, dacă eşti unul dintre manageri, de ce naiba vrei să te bagi peste mine? Oricum, ţi-am cerut să-mi arăţi ceva ce *nu* ai. Pun pariu că eşti mândră de asta.

- Ba nu sunt. Pur şi simplu nu ştiu ce să-ţi arăt.

Chiar nu aveam idee. Pur şi simplu nu puteam să-i demonstrez că obiectivele mele din timpul şcolii, mândria mea de acum şi firma care ar fi trebuit să mă reprezinte aveau ceva în comun cu sânul care îi lipsea ei. Dar se pare că lucrul de care suntem cel mai mândri şi acela de care ne e cel mai ruşine sunt doar capul şi pajura aceleiaşi monede. Te chinuiesc, dar îţi aduc şi bucurie în acelaşi timp.

Hoaşca de Marlboro şi-a aprins o ţigară. Un bărbat se îndrepta în direcţia noastră. Purta un costum cenuşiu, o cămaşă albă şi pantofi negri în picioare. Arăta ca un funcţionar din provincie. Avea până şi sprâncenele lăsate în jos.

- Hai să punem un pariu, i-am zis eu. Cea care îl convinge să meargă cu ea va avea acest loc.

- în regulă, dar e unul dintre clienţii mei fideli.

Hoaşca de Marlboro zâmbea de parcă ar fi câştigat.

- Hei! i-a strigat bărbatul. Nu venea nimeni pe aici, aşa că orice femeie aşteptând în acest colţ era o pradă uşoară. Era stupid. Dar şi aşa se părea că hoaşca de Marlboro avea un număr surprinzător de clienţi fideli. De aceea eram hotărâtă să-i fur locul.

- Domnule Eguchi, i s-a adresat hoaşca de Marlboro bărbatului.

- Ce mai faci? Eguchi se uita la mine fără să zâmbească. Hotărâtă să nu pierd, i-am făcut obişnuita mea propunere.

- Vrei să-ţi faci de cap?

- Cine-i asta?

- O fată nouă. N-am avut inimă s-o alung de aici, i-a răspuns hoaşca de Marlboro în timp ce îşi îndrepta peruca.

- Ce zici, domnule Eguchi? am continuat eu.

Eguchi s-a încruntat, gândindu-se ce să facă. Părea să aibă înjur de 60 de ani. Hoaşca de Marlboro credea că a câştigat. A râs şi a spus:

- Să ştii că e tare insistentă.

- Îţi fac o reducere, mi-a scăpat mie porumbelul.

Eguchi mi-a răspuns imediat.

- În cazul acesta, sunt de acord.

Hoaşca de Marlboro şi-a luat geanta de umăr şi s-a încruntat.

- Ce ticălos fără inimă eşti, Eguchi! Să ştii că n-are ce am eu.

- Schimbarea e benefică uneori.

Mă simţeam învingătoare. I-am dat hoaştei cartuşul de ţigări. L-a luat resemnată, dar apoi a zâmbit. Asta m-a enervat.

- Ce-i de râs?

- A, nimic. Dar o să vezi tu mai devreme sau mai târziu, a bălmăjit ea mai mult pentru sine.

„Ar trebui să ştii; e timpul să te retragi, javra naibii", îmi spuneam eu. Ha-ha! învinsesem!

- Poţi să mai stai aici până mă întorc, i-am spus eu pe un ton politicos, luându-l de braţ pe Eguchi. Avea un braţ gros şi musculos pentru vârsta lui.

- Acolo o să fie bine. E ieftin.

Eguchi a arătat înspre hotelul unde mă dusesem mai devreme cu Arai. Era cel mai ieftin hotel pentru întâlniri amoroase din zonă. Se părea că Eguchi cunoştea zona.

- De cât timp faci trotuarul?

- De azi. Am intrat pe teritoriul hoaştei de Marlboro, aşa că sper să-mi fii client fidel.

- Te mişti repede. Cum te cheamă?

- Yuri.

Am continuat să vorbim pe când intram în liftul îngust. Eguchi era foarte curios şi se uita la mine cu atenţie. Eguchi, Yoshizaki, Arai – cu toţii erau la fel. Iar acum erau clienţii mei fideli. Simţeam cum încep să mă înveselesc, dându-mi seama că mă descurcam destul de bine în branşa asta.

Ne-am dus în aceeaşi cameră unde fusesem cu Arai. Se întâmplase acum câteva zile, dar am dat drumul la apa din baie de parcă nu mai fusesem acolo

şi am scos două pahare. Apoi am luat o sticlă de bere din minibar şi am deschis-o. Eguchi stătea pe pat şi se uita ce fac. Părea nemulţumit.

- Nu te mai ocupa de asta. Ajută-mă să mă dezbrac.

- Da, domnule, imediat.

Mă uitam surprinsă la Eguchi. Era furios şi se înroşise la faţă. Mă întrebam dacă va fi un client dificil. Dacă era periculos? Am încercat să-mi aduc aminte numele bărbaţilor care erau consideraţi periculoşi de către agenţie.

- Grăbeşte-te! a ţipat Eguchi la mine. L-am ajutat să-şi dea jos sacoul, încă şocată. Nu eram obişnuită să dezbrac un bărbat, aşa că nu mă descurcam prea bine. Mirosul gelului de păr îmi făcea rău. I-am împăturit cămaşa rărită şi pantalonii, apoi le-am pus pe un umeraş. Odată ce a rămas doar în maioul lălâi şi chiloţii îngălbeniţi, mi-a arătat picioarele.

- Ai uitat de şosete!

- Scuze.

După ce i-am scos şosetele din picioare, Eguchi a rămas acolo în chiloţi, cu braţele încrucişate şi picioarele depărtate, de parcă era afurisitul de rege al Siamului.

- Hai, mişcă-te mai repede!

Când mi-am ridicat privirea să văd ce voia, mi-a tras una peste obraz. Am încercat să mă apăr din instinct.

- Nu fi aşa violent!

- Taci din gură, curvo, şi dezbracă-te. Vreau să fii goală şi să te întinzi pe pat.

Era sadic. Oare îi plăceau jocurile perverse? „Ce noroc pe capul meu să am un client bolnav la cap”, mă gândeam eu. Tremuram în timp ce mă dezbrăcăm. Când am rămas goală-puşcă, m-am suit în pat şi am rămas acolo îngrozită. Când Eguchi şi-a lătrat porunca, credeam că mă înşală auzul.

- Vreau să văd cum te caci.

• **5** *

2 DECEMBRIE

SHIBUyA: yy, 40 000 **de yeni** SHIBUyA: VAGABOND (?), 8 000 **de yeni**

Odată ce-am început să stau în faţa statuii Jizo, am fost mulţumită. Evident că se mai întâmpla ca bucătarul de la restaurantul de vizavi să arunce apă pe mine sau un trecător să mă insulte, dar senzaţia că mă descurcam de una singură, folosindu-mă de trupul meu, era ceva ce nu simţisem niciodată la slujba mea de zi. Şi eram încântată că rămâneam cu toţi banii câştigaţi şi că nu-mi mai reţinea agenţia nici un comision. Asta însemna, credeam eu, să intri în afaceri. De aceea îi plăcuse aşa mult hoaştei de Marlboro şi nu voia să se mai lase de meserie.

Chiar nu mă aşteptasem ca baba să-şi părăsească locul atât de repede. După ce am terminat cu Eguchi în acea noapte, m-am dus din nou la statuia lui Jizo. Eguchi fusese atât de sadic şi de dezgustător, încât eram sigură că hoaşca de Marlboro mă păcălise să merg cu el.

- Ce pervers! am exclamat eu când am văzut-o. Stătea ghemuită pe trotuar ca un copil şi desena ceva cu o piatră. Sunetul făcut de piatra care se freca de asfalt era strident. Şi-a ridicat privirea când m-a auzit şi a pufnit în râs.

- Deci ai făcut-o?

- Da, şi nu cred că o să mă mai lase în hotel prea curând!

- Eşti mai curajoasă ca mine, mi-a spus ea în timp ce se ridica în picioare. Dacă vrei locul meu, te las.

Părea prea uşor.

-Da?

- Da, m-am săturat. Nu mai pot să fac faţă dorinţelor lui Eguchi. Asta înseamnă că a sosit vremea să mă retrag.

A doua zi, nici urmă de hoaşcă în faţa statuii lui Jizo. Cât de uşor ieşise din scenă şi ce debut surprinzător avusesem eu. Totul era atât de penibil.

Dar, chiar şi aşa, era greu să faci trotuarul noapte de noapte, iar a doua zi la firmă eram epuizată. Partea bună e că nu prea făceam mare lucru. Doar tăiam articole interesante din ziarele economice. Mă gândeam să i le dau lui Yoshizaki. Din moment ce nu plăteam pentru xeroxuri, am făcut

copii la toate articolele şi le-am pus în albume. în scurt timp, adunasem suficient material pentru trei albume. Mai scriam şi scrisori romantice, felicitări şi altele, timp în care mă prefăceam că întocmesc multe rapoarte. Ba, mai mult, mă obişnuisem să ies din birou şi să dorm în sala de conferinţe goală. Şi, cum pe propriul birou erau munţi de hârtii, îmi luam prânzul în toaleta femeilor. Colegii au început să mă evite din ce în ce mai mult. Odată eram în lift şi am auzit o femeie şoptind în spatele meu: „Am auzit că i se spune fantoma biroului”. Dar nu-mi păsa câtuşi de puţin ce spuneau alţii despre mine. Eram eu însămi doar noaptea. Acum mi se părea ridicol să menţin un echilibru.

în decembrie, după ce îl cunoscusem pe Yoshizaki şi mă dusesem cu el la hotel, mă îndreptam înspre statuia lui Jizo, când mi-am scos portofelul din geanta de umăr şi l-am strâns mulţumită. Eram fericită. Yoshizaki îmi dădea 30 000 de yeni de fiecare dată când ne întâlneam, dar astăzi, după ce i-am făcut cadou albumul plin de articole tăiate din ziare şi altele, mi-a mai oferit 10 000 de yeni. Dat fiind că reacţionase aşa, eram hotărâtă să decupez în continuare articole pentru el. Atunci am observat că un alt bărbat stătea în faţa statuii Jizo.

- Hei, fato!

Purta pantaloni negri cu pliuri şi o geacă albă de aviator. Pe piept era cusut cu fir de aur un leu. Era tuns scurt. Am iuţit pasul, crezând că am un client.

- Mă aşteptai? l-am întrebat eu bucuroasă. Vrei să ne facem de cap?

- Să-mi fac de cap cu tine?

Bărbatul râdea batcojoritor şi îşi trecea mâna prin păr.

- Nu cer prea mult.

- Stai un pic. Tu nu ştii cine sunt, nu-i aşa?

- Ce vrei să spui?

Bărbatul şi-a vârât amândouă mâinile în buzunare, iar partea din faţă a pantalonilor i s-a umflat ca un lampion.

- Eu fac parte din Organizaţia Shoto care controlează ce se întâmplă pe-aici. Eşti nouă, nu? Am auzit că e o altă fată în faţă la Jizo, aşa că am venit pe-aici să mă interesez. De cât timp eşti aici?

Odată ce mi-am dat seama că e membru al unei bande yakuza care venise să scoată bani de la mine, m-am pus în gardă şi am făcut câţiva paşi înapoi. Dar se purta frumos şi vorbea cu blândeţe.

- Sunt aici de două luni în locul hoaştei de Marlboro.

- Baba aia? Să ştii c-a murit.

- Serios? Cum aşa?

- Cred că era bolnavă. I s-a înrăutăţit starea aşa de mult că nu a mai putut să stea pe-aici. Bărbatul a răspuns repede de parcă nu era grija lui. Dar asta-i în trecut. Tu trebuie să fii sigură că organizaţia mea te va apăra. E periculos ca o femeie singură să stea pe-aici. Ieri o prostituată a fost bătută destul de rău de un client. I-a fracturat craniul. Dacă nu te uiţi cum trebuie la unii, o iau razna. E prea periculos să stai aici fără să te protejeze cineva.

- Mersi, dar sunt bine.

Mi-am înşfăcat geanta de frică să nu-mi ia banii şi am scuturat din cap.

- Asta crezi acum, pentru că n-ai văzut ce-am văzut eu. Dar e suficient să ai un client nasol şi pe urmă e prea târziu.
Organizaţia mea va avea grijă de tine. Şi te va costa doar
50 000 de yeni pe lună.

50 000 de yeni? Cred că glumea! Nici prin cap nu-mi trecea să mă învoiesc.

- îmi pare rău, dar nu câştig destul cât să acopăr taxa. Nu-mi pot permite să plătesc 50 000 de yeni.

Yakuza m-a privit drept în ochi. Vedeam că încerca să mă măsoare din cap până în picioare, aşa că i-am susţinut privirea. Asta l-a făcut să râdă.

- în regulă. Să vedem cum merge. O să te las să te gândeşti. Dar o să mai auzi de mine.

- Am înţeles.

Yakuza a luat-o înspre Gara Shinsen. Ştiam că se va întoarce. Cu siguranţă puteam să scap din asta, mă gândeam eu, în timp ce-mi umezeam buzele. Nu mă mira că yakuza încerca să profite de cineva care lucra pe cont propriu. Bănuiam că mă puneau la încercare. Mi-am scos carnetul şi am încercat, în beznă, să adun banii câştigaţi în ultimele două luni. Erau aproape 50 000 de yeni. Nu voiam să le dau toţi banii celor din yakuza. Eram reticentă pentru că strânsesem doar jumătate din cei o sută de milioane de yeni – visul meu.

- Hei, tu! Eşti pe felie sau nu?

Fusesem atât de concentrată să-mi calculez venitul încât nu-l observasem pe bărbatul care stătea fix lângă mine. Timp de un minut am crezut că yakuza se întorsese cu tovarăşii lui, aşa că m-am uitat îngrijorată prin jur. Dar bărbatul din faţa mea era clar vagabond. Avea în jur de 50 de ani şi purta o haină neagră peste nişte pantaloni gri de camuflaj. Ţinea în mână două plase jegoase de pânză şi trăgea după el un cărucior de cumpărături ca vai de el.

- Da, sunt. Mi-am pus repede carnetul în geantă.
- Ce s-a întâmplat cu femeia în vârstă care stătea aici?
- A murit, era bolnavă.

Vagabondului i s-a tăiat respiraţia.

- Glumeşti! Nu vin şi eu o dată şi moare? Era o femeie de treabă. Foarte bună la suflet.
- Domnule, erai unul dintre clienţii hoaştei de Marlboro? Dacă da, pot să am eu grijă de tine?

-Da?

- Eşti vagabond, nu?

Hainele pe care le purta bărbatul nu erau la fel de jegoase ca lucrurile pe care le căra după el. Bărbatul a tresărit când a auzit întrebarea mea şi şi-a plecat privirea.

- Da. Aşa şi?
- Nu mă deranjează.

Vagabond sau nu, tot client era. Am dat din nou din cap că da şi am început să ne târguim. Bărbatul a oftat uşurat şi s-a uitat prin zonă.

- Ideea e că n-am bani de hotel, aşa că bătrâna făcea sex cu mine pe un teren viran de lângă gară.

Un teren viran? Era prea mult, dar, dacă nu ne vedea nimeni, nu cred că putea să fie prea rău. Atâta timp cât primeam bani, cui îi pasă unde se întâmplă?

- Cât eşti dispus să-mi dai?
- Cam 8 000.
- Cât îi dădeai bătrânei?
- Uneori 3 000, alteori 5 000. Dar tu eşti tânără. M-aş simţi prost dacă nu ţi-aş da puţin mai mult.

Mă simţeam bine să-mi spună cineva că sunt tânără. Am ridicat opt degete şi am simţit cum mi se ridică şi moralul.

- în regulă. Opt să fie.

Ne-am îndreptat spre Gara Shinsen. Când am ajuns într-un loc mai înalt de unde se vedea gara, la jumătatea drumului spre vârful dealului, am găsit un teren viran. Se părea că urma să se construiască acolo o clădire. Se montaseră schele şi erau şi materiale de construcţie. Era un loc perfect. Mi-am dat jos trenciul la umbra unei schele. Vagabondul şi-a pus plasele jos într-o parte şi mi-a şoptit la ureche:

- Vreau să ţi-o trag pe la spate.
- Bine.

I-am dat bărbatului un prezervativ, m-am întors, m-am sprijinit cu mâinile de schele şi mi-am ridicat şoldurile.

- E frig, aşa că grăbeşte-te.

Bărbatul a intrat în mine. Ce fel de om era? De unde era? Atâta timp cât eram plătită, nu-mi păsa. Acum aveam sentimente simple, puternice. M-am bucurat când mi-am dat seama de asta. Bărbatul s-a înfipt în mine cu putere înainte să termine. Am scos pachetul de şerveţele pe care îl luasem în Gara Shibuya – mulţumită Companiei Takefuji – şi m-am şters. Bărbatul şi-a tras pantalonii şi a zis:

- Mersi. Eşti tare drăguţă. Să ştii că apreciez. Te mai caut când am bani.

Apoi mi-a pus un teanc de bancnote jegoase în mână. Le-am netezit în timp ce le număram; da, erau opt. L-am văzut pe vagabond cum pleca de pe terenul viran şi mi-am pus bancnotele în portofel. Prezervativul folosit, pe care îl aruncase în iarba uscată şi călcată în picioare, îl luasem din camera de

hotel unde mă culcasem mai devreme cu Yoshizaki. Aşa e, o să fac mizerie, o să fac scandal pe stradă; o să fac ce vreau! M-am uitat la cerul noptatic – cerul rece, rece. Crengile copacilor se clătinau, dar eu eram plină de viaţă. Nu mă simţisem niciodată mai liberă sau mai fericită. Puteam să satisfac orice dorinţă a unui bărbat. Eram o femeie de nădejde.

Când m-am întors la statuia lui Jizo în acea noapte, am văzut o femeie stând în locul pe care îl moştenisem pe drept de la hoaşca de Marlboro. Pentru ca lucrurile să fie şi mai rele, era o străină. M-am înfuriat. Dar imediat ce m-am apropiat îndeajuns mi-am dat seama că era Yuriko. Totuşi, Yuriko habar n-avea cine sunt. S-a uitat la mine cu nepăsare, părând la fel de proastă ca şi pe vremuri, în şcoală. Eu am privit-o cu atenţie. Ce mândră fusese odată de sânii ei plini! Acum păreau fleşcăiţi, aproape ca ai unei matroane. Ridurile din colţurile ochilor erau adânci şi astupate cu fond de ten. O jignire şi mai mare adusă frumuseţii de altădată era bărbia dublă pe care o avea acum. Dar era acolo, într-o haină de piele roşie şi o fustă minusculă de un argintiu ţipător. îmi venea să râd, dar am reuşit să mă stăpânesc.

- Yuriko!

Yuriko s-a uitat la mine uimită. încă nu-şi dăduse seama cine eram.

- Cine eşti?

- Nu-ţi aminteşti?

Devenisem o femeie atât de schimbată, că Yuriko nu mă recunoştea. Pe de altă parte, Yuriko era hidoasă acum. Asta m-a făcut să mă simt bine. Trebuia să râd. Bătea un vânt rece din nord. Lui Yuriko îi era frig şi a încercat să-şi tragă peste piept haina sumară de piele. Pe mine nu mă deranjau vânturile reci sau altceva de genul ăsta. Tocmai mă întorsesem după ce făcusem ceva treabă pe afară. Mă îndoiesc că poţi să faci aşa ceva, tu, fostă frumuseţe! Târâtură! La naiba, poate că te-ai născut târfa şi mai faci încă meseria asta, din câte ştiu, dar, Doamne, ce urâtă eşd acum!

- Poate ne-am întâlnit pe la vreun club? a întrebat Yuriko pe un ton afectat.

- Mai încearcă o dată. Măiculiţă, cât ai îmbătrânit! Uite ce riduri ai pe faţă! Şi toată grăsimea asta! Abia te-am recunoscut.

Yuriko s-a încruntat şi şi-a întins gâtul ca să mă vadă mai bine. Era aşa obişnuită să fie în centrul atenţiei, că mai avea şi acum o atitudine de regină chiar şi în cele mai mărunte gesturi. Fusese atât de frumoasă şi îndrăgită, că oamenii simţeau, firește, nevoia să se ia de ea.

- Când eram tinere, ne deosebeam ca lumina de întuneric. Dar uită-te la noi acum. Nu mai suntem aşa diferite. Cred că suntem la fel sau ar fi mai corect să spunem că ai ajuns mai prejos decât mine. Ce n-aş da să te arăt prietenilor tăi acum!

Yuriko s-a uitat lung la mine. Da, în ochii ei am văzut ura pe care mi-o purta. Avea ochi care înţelegeau tot ce era în jurul ei, indiferent cât se prefăcea că nu ştie. Mi-am adus aminte de sora mai mare a lui Yuriko. Ştia oare cât de urâtă ajunsese Yuriko? Am simţit nevoia s-o sun imediat. Fusese întotdeauna complexată din cauza lui Yuriko, aşadar îmi închipuiam că plecase şi ducea acum o viaţă amărâtă pe undeva.

- Eşti Kazue Sato, nu-i aşa?

Yuriko reuşise în sfârşit să mă recunoască. Se părea că îmi vorbeşte de sus. Incapabilă să-mi stăpânesc mânia, i-am dat un brânci pe neaşteptate. Mâna mi s-a afundat imediat în carnea

- Ai înţeles în sfârşit cine sunt! Ţi-a luat mult timp. Asta-i teritoriul meu, să ştii. N-ai voie să agăţi bărbaţi aici!

- Teritoriu?

Ce cretină! Nu-şi dăduse încă seama ce făceam eu acolo. Nu-mi venea să cred că există o persoană aşa de proastă. Ce era aşa greu de crezut că eram prostituată?

- Sunt prostituată.

- De ce tocmai tu? Răspunsul meu a părut s-o uimească pe Yuriko. Arăta de parcă era cât pe ce să se împiedice, dar i-am mai pus o întrebare: Deci de ce te prostituezi?

Era o întrebare inutilă. De când era la gimnaziu, Yuriko îşi croise drumul în viaţă cochetând cu bărbaţii. O fetişcană ca Yuriko n-ar fi reuşit să trăiască fără bărbaţi. Pe de altă parte, eu eram o fată deşteaptă şi silitoare care putea foarte bine să trăiască fără bărbaţi. Şi totuşi, eram acum amândouă – prostituate – două femei de stradă care dăduseră nas în nas în faţa statuii luijizo. Două torente care curgeau în aceeaşi direcţie. Am crezut că fusese intervenţia destinului şi m-am simţit mulţumită.

Yuriko a început să se roage de mine:

- Nu crezi c-ai putea să mă laşi în locul ăsta în nopţile în

Firește că mi-ar fi fost greu să-mi văd de treabă aici 365 de zile pe an. Indiferent cât de fragilă avea să fie poziţia mea la firmă, nu concepeam să demisionez vreodată. Aveam nevoie de salariul de acolo ca să-mi întreţin mama. Pe deasupra, era mult mai bine să-i las din când în când locul lui Yuriko decât să vină aici altă femeie care să-mi ia clienţii cât nu lucram. Şi apoi, mai era problema cu cei din yakuza. Mi-era frică să nu mă urmărească pentru a-şi încasa taxa de protecţie. M-am uitat cu luare-aminte la corpul gras al lui Yuriko şi am început să-mi fac un plan.

- Vrei să te las în colţul ăsta?
- Te superi?
- Păi nu, dar cu o condiţie. Am prins-o pe Yuriko de braţ. Nu mă deranjează să te foloseşti de colţul ăsta când nu sunt eu aici, dar trebuie să te îmbraci ca mine, înţelegi?

în nopţile când nu puteam să vin, Yuriko avea să-mi ţină locul – ca şi cum aş fi fost chiar eu. M-am gândit că era o idee genială.

•6'
3 DECEMBRIE
SHIBUyA: **NIŞTE STRĂINI (?), 10 000 de yeni**

în ziua ce a urmat întâlnirii cu Yuriko a fost o vreme ca de primăvară. E greu să agăţi un client în timp ce te lupţi cu vânturile îngheţate din decembrie; vremea friguroasă le taie cheful de amor. E mult mai uşor în nopţile calde, când clientul e foarte binedispus. Văzând ce vreme bună e, mi-am închipuit că voi avea o noapte fructuoasă financiar. Unul dintre

aspectele interesante ale statului într-un colţ e să observi cum influenţează mersul afacerilor vremea şi buna dispoziţie a clienţilor. în fiecare zi e altfel. Când lucram la agenţia de escorte, nu avusesem timp să fac astfel de observaţii.

M-am îndreptat spre statuia lui Jiz5 în toane foarte bune, fredonând un cântecel. Când am ajuns acolo, am aşteptat-o pe Yuriko. Nu prea trăgeam nădejde că va veni. Ce naiba era în capul ei? Mi-era greu să-mi închipui. Când eram la liceu, ea ieşea în evidenţă dintre toate fetele. Era aşa frumoasă că era greu s-o abordezi. Şi, pentru că privea întotdeauna în gol, fără să se uite la ceva anume, părea şi mai inaccesibilă. Eram tot timpul prea intimidată ca să-i vorbesc. Şi nu pentru că era distrată; se pricepea de minune să sesizeze diferenţa, chiar şi infimă, între ea şi alţii. Dacă îi punea cineva o întrebare, răspundea. Altfel nu scotea o vorbă. Aşa era Yuriko. Şi o dispreţuiam pentru aerele de superioritate pe care şi le dădea. Dar frumoasa noastră Yuriko s-a urâţit din ce în ce mai mult pe măsură ce a înaintat în vârstă. Destinul a urmărit-o şi a distrus-o. Timpul are darul de a estompa diferenţele între oameni. Eu, îmbătrânind, am dobândit stimă pentru persoana mea şi sentimentul că le sunt superioară altora. Spre deosebire de Yuriko, acum părăsită şi săracă, eu aveam o slujbă grozavă la o mare firmă. Presupun că şi educaţia pe care am primit-o într-o familie onorabilă a contribuit mult la poziţia mea actuală în societate. Pe când stăteam acolo şi mă gândeam la toate acestea, îmi venea să pufnesc în râs. Familie onorabilă! Ce glumă bună! Se destrăma.

- Sfinte Jizo, sunt cu totul altă femeie acum. Şi sunt nespus de fericită!

Un zâmbet mi-a luminat faţa, m-am uitat cu admiraţie la Jizo, care surâdea liniştit, de parcă răspundea bucuriei mele. Am scotocit în poşetă după cea mai strălucitoare monedă de zece yeni, am pus-o în faţa statuii şi mi-am împreunat mâinile să mă rog.

- Sfinte Jizo, dă-mi, te rog, cinci clienţi în noaptea asta. Acesta-i obiectivul pe care mi l-am

stabilit. Misiunea mea e să-mi ating scopul. Te rog, fă tot ce poţi să mă ajuţi!

înainte să-mi termin rugăciunea, am văzut doi tineri care păreau studenţi, îndreptându-se spre mine din direcţia Gării Shinsen şi vorbind încet între ei.

- Ce repede mi-ai îndeplinit dorinţa! îţi mulţumesc din suflet.

Studenţi m-au zărit stând acolo în întuneric şi s-au uitat la
mine de parcă văzuseră o fantomă. Atunci le-am strigat:

- Hei, băieţi, n-aveţi chef de puţină distracţie? Ei au părut uimiţi şi şi-au dat coate.

- Haideţi! O să fie grozav. Să ne distrăm un pic.

Studenţii erau tineri. S-au uitat la mine cu scârbă, s-au întors cu spatele şi au fugit de acolo. Mi-am amintit cum încercau colegii mei de serviciu să-mi evite privirea, de parcă vedeau ceva dezgustător. Chiar şi mama şi sora mea mai mică, de câte ori se uitau la mine, se dădeau înapoi. Se părea că oricine mă privea nu putea să-mi suporte înfăţişarea.

Oare întreceam orice limită? N-aveam idee cum le păream altora. Am pornit-o în direcţia în care o luaseră cei doi băieţi.

- Hai s-o facem lată! Haideţi! Vă rezolv pe amândoi. Mergem la un hotel şi vă satisfac pe amândoi pentru 15 000 de yeni. Ce ziceţi?

Cei doi au rămas tăcuţi. Au început să fugă când m-au văzut în spatele lor. Dar nu putem să-mi las prada din gheare! Apoi am auzit imediat o voce strigând:

- încercaţi cu mine. Vă fac pe fiecare, pe rând.

Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Femeia de pe stradă, cu braţele larg deschise, arăta exact ca mine. A încercat să se pună în calea băieţilor care treceau pe lângă ea. Luaţi prin surprindere, tinerii s-au oprit.

- Vă iau mai puţin — 5 000 de yeni fiecare.

Părul negru al perucii îi ajungea până în talie. Purta un trenci Burberry ca al meu, pantofi negri cu tocuri înalte şi o geantă maro pe umăr. S-a uitat după ei, apoi s-a întors şi a dat din umeri.
- S-au cărat.
- Bineînţeles, i-ai îngrozit.
Eram furioasă, dar lui Yuriko nu părea să-i pese.
- Nu te mai strofoca. E încă devreme. Ce crezi, Kazue? Arăt ca tine?
Yuriko şi-a deschis trenciul. Dedesubt avea un taior ieftin albastru. Semăna cu acela pe care îl purtam eu. M-am uitat fix la stratul gros de fard de pe faţa ei. Arăta ca un clovn. Era hidoasă. Oare aşa arătam eu? Eram furioasă.
- Crezi că aşa arăt eu?
- Da, chiar aşa, Kazue. Arăţi ca un monstru.
- Păi ce s-a întâmplat cu metisa frumoasă care erai? Acum eşti grasă şi urâtă.
Yuriko a zâmbit dispreţuitor, buzele ţuguindu-i-se ca ale străinilor.
- Râzi cât vrei, dar nici tu nu eşti mai brează.
- Ce vrei să spui? am întrebat-o. Nu arăt ca o femeie de afaceri?
Yuriko şi-a întors spre mine privirea golită de expresie şi a pufnit în râs.
- Nu, eu nu văd aşa ceva. Nu arăţi ca o femeie de afaceri şi nici ca una tânără. De fapt, nu arăţi nici măcar ca o femeie între două vârste. Nu arăţi decât ca un monstru. M-o-n-s-t-r-u.
M-am uitat cu luare-aminte la Yuriko, imaginea mea din oglindă. Amândouă eram monştri.
- Păi, dacă eu sunt un monstru, atunci şi tu eşti, Yuriko.
- Mda, aşa cred şi eu. Două târfe îmbrăcate la fel, care pândesc la colţul străzii, sunt probabil îngrozitoare. Dar să ştii că există bărbaţi pe lumea asta cărora le plac monştrii. E ciudat dacă te gândeşti mai bine. Pe de altă parte, ai putea spune că bărbaţii au făcut din noi nişte monştri. Kazue, când mă laşi să stau aici? Dacă sunt probleme, mă duc să stau în faţa Gării Shinsen.

- Absolut deloc, am spus eu pe un ton categoric. Gara Shinsen e în teritoriul meu. Am moştenit zona de la hoaşca de Marlboro şi, dacă nu faci ce-ţi spun, nu voi împărţi cu tine nici o părticică din ea.

- Hoaşca de Marlboro? a întrebat Yuriko, nepărând prea interesată şi uitându-se în sus la statuia lui Jiz5.

- Asta-i femeia bătrână care lucra în această zonă. A murit imediat după ce s-a retras din afaceri.

Yuriko a zâmbit compătimitor. Dinţii ei aveau pete galbene de la fumat.

- Ce nasol e să pleci aşa de pe lumea asta! Eu cred c-o să fiu omorâtă de un client. Probabil că şi tu, Kazue. Aşa se întâmplă când lucrezi pe stradă. În clipa în care va apărea un tip căruia îi plac monştrii, poţi să fii sigură că ne va face felul; şi ţie, şi mie.

- De ce dracu' gândeşti aşa? Ar trebui să ai o atitudine mai optimistă!

- Nu cred că asta e o atitudine pesimistă. Yuriko a scuturat din cap în semn de negare. După ce m-am prostituat douăzeci de ani, am ajuns să-i cunosc pe bărbaţi aşa cum sunt ei. Poate ar trebui să spun că ştiu cine suntem *noi* cu adevărat. în adâncul sufletului, un bărbat urăşte o femeie care îşi vinde trupul. Şi orice femeie care îşi vinde trupul îi urăşte pe cei care o plătesc pentru asta. Dacă ajung împreună doi oameni care simt atâta ură, cineva o să fie omorât în scurt timp. Eu doar aştept să vină ziua asta. Când va veni, nu am de gând să lupt pentru viaţa mea, ci să mă las omorâtă.

Mă întrebam dacă Yoshizaki şi Arai mă urau. Dar sadicul Eguchi? Nu înţelegeam perspectiva lui Yuriko. Văzuse ea în viitor? Văzuse iadul care o aştepta? Pentru mine era altceva, nu? Mă bucuram de cele mai multe ori când îmi vindeam trupul, deşi recunosc că uneori o făceam pentru bani.

Luminile de neon pâlpâiau deasupra intrării în hotelul pentru întâlniri amoroase. în acea clipă, chipul lui Yuriko plutea în întuneric precum acela al unui

înger. Mi-a amintit din nou de frumuseţea ei eterică din anii de liceu. Aveam impresia că mă întorc în timp.

- Yuriko, tu îi urăşti cu adevărat pe bărbaţi? Am crezut întotdeauna că îţi plac aşa de mult, că nu te mai saturi de ei.

Yuriko s-a întors spre mine să mă privească. Când i-am văzut chipul în faţa ochilor, arăta din nou ca o femeie grasă între două vârste.

- Urăsc bărbaţii, dar îmi place enorm să fac sex. Pentru tine e invers, nu-i aşa, Kazue?

Mă întreb: oare iubesc bărbaţii şi urăsc sexul? Oare cutreier străzile doar ca să mă apropii de bărbaţi? Cred că fac lucrurile pe dos. întrebarea lui Yuriko m-a şocat.

- Dacă tu şi cu mine am fi o singură fiinţă, totul ar fi perfect. Am fi în stare să ducem o viaţă minunată. Dar, pe de altă parte, dacă îţi doreşti o viaţă perfectă, cel mai bine e să nu te naşti femeie.

- Deci, Kazue, când ai să mă laşi să lucrez în colţul tău?

- Vino după ce plec eu. Eu iau întotdeauna ultimul tren de 00.28 spre Fujimigaoka. Dacă vii după ora asta, n-am nimic împotrivă. Poţi să stai tot restul nopţii.

- Eşti prea bună cu mine. îţi mulţumesc foarte mult, a spus Yuriko sarcastic.

A pornit spre Gara Shinsen, cu pulpanele hainei fluturân- du-i în vânt. Mi-am ridicat ochii spre statuia lui Jizo, iritată. Simţeam că Yuriko mă pângărise cu prezenţa ei atât pe mine, cât şi locul în care stăteam.

- Sfinte Jizo, sunt eu un monstru? Cum de am ajuns un monstru? Spune-mi ce să fac, rogu-te.

Firește că sfanţul nu mi-a vorbit. M-am uitat la cerul nocturn. Reclamele de neon de pe Dogenzaka îi dădeau o nuanţă de roz. Auzeam vântul bătând sus, prin crengile copacilor. Se făcea şi mai rece cu fiecare minut care trecea. Văzând coroanele arborilor fremătând, mi s-a risipit buna dispoziţie pe care o

avusesem mai înainte. Un ger amarnic se lăsase în timpul nopţii. „în clipa în care va apărea un tip căruia îi plac monştrii, poţi să fii sigură că ne va face felul; şi ţie, şi mie". Profeţia lui Yuriko îmi răsuna mereu în minte, dar nu mi-era frică de bărbaţi; mi-era frică de monstrul care ajunsesem. Mă întrebam dacă mai era posibil să fiu din nou ca înainte. Am auzit o voce în spatele meu.

- E asta statuia unui zeu? Jenată că eram luată pe neaşteptate, mi-am aranjat repede peruca şi m-am întors să mă uit în jur. Am văzut un bărbat în blugi şi o haină de piele neagră. Nu era prea înalt, dar musculos. Părea să aibă vreo 35 de ani. Am simţit un val de dorinţă. În ultimul timp, majoritatea clienţilor mei fuseseră fie bătrâni, fie vagabonzi.

- Te-ai rugat aici mai înainte, nu? Aşa că presupun că e un zeu.

Era străin. Am ieşit din întuneric şi m-am uitat cu atenţie la chipul bărbatului. I se rărea părul, dar era totuşi arătos. Părea că o să fie un client bun.

- Da, e un zeu. Zeul meu.

- Serios? Păi are cu siguranţă un chip frumos. Trec destul de des pe aici şi mă întreb mereu ce fel de statuie e asta.

Bărbatul vorbea foarte calm şi politicos. Foarte calm. Dar mi-era greu să înţeleg ce voia să spună.

- Locuieşti prin apropiere?

- Da, am un apartament într-o clădire de lângă Gara Shinsen.

„Am putea să mergem acolo şi să economisim costul unei
camere de hotel." Am început să fac calcule în minte. El nu părea să-şi dea seama că sunt prostituată. Ciudat, a continuat să-mi pună întrebări: Pentru ce te rugai?

- îl rugam pe zeu să-mi spună dacă arăt sau nu ca un monstru.

- Monstru? Bărbatul părea surprins de vorbele mele şi s-a uitat cu luare-aminte la chipul meu. Cred că eşti o femeie drăguţă.

- Mulţumesc. în cazul ăsta, n-ai vrea să-mi cumperi farmecele?

Uimit, bărbatul a făcut câţiva paşi înapoi.

- Nu pot. N-am prea mulţi bani.

Bărbatul a scos din buzunar o bancnotă de 10 000 de yeni, împăturită cu grijă. M-am uitat la faţa lui, care părea de om cinstit, întrebându-mă ce fel de tip era. Ştiam din experienţă că există două categorii de clienţi. Majoritatea sunt lăudăroşi, îşi ascund adevăratele sentimente şi spun tot felul de minciuni. Se poartă de parcă au bani şi sunt dispuşi să-i cheltuiască. Dar în realitate sunt faliţi şi trebuie să fii atentă să nu te tragă pe sfoară. Oricum s-ar manifesta, sunt nişte mincinoşi şi se aşteaptă să-i minţi şi tu că-i iubeşti. Cealaltă categorie se întâlneşte mai rar, fiind formată din bărbaţi cinstiţi. Îţi spun de la bun început că n-au bani şi apoi negociază preţul la sânge. Bărbaţii din această categorie vor de obicei doar sex, fără iubire, pasiune sau alte vrăjeli din astea. Eu nu mă pricep să tratez cu bărbaţii cinstiţi. Sunt doar o prostituată care ştie să facă sex în poziţia misionarului.

- Asta-i tot ce ai? l-am întrebat.

- Am aceşti 10 000 de yeni, dar nu pot să-i cheltuiesc pe toţi. Trebuie să-mi păstrez ceva ca să mă întorc mâine în Shinjuku.

- Păi să vedem. Ca să ajungi în Shinjuku din Shibuya şi înapoi, îţi ajung 300 de yeni pentru drumul dus-întors.

Bărbatul a scuturat din cap.

- Trebuie să am bani pentru prânz şi ţigări. Şi, dacă mă întâlnesc cu un prieten, aş vrea să-i fac cinste măcar cu o sticlă de bere. Adică, aşa se cuvine.

- Păi cred că îţi ajung 1 000 de yeni pentru toate astea.

- Nici pomeneală. îmi trebuie cel puţin 2 000 de yeni.

- Bine, atunci să zicem 8 000. Te rezolv pentru 8 000 de yeni.

L-am luat repede de braţ pe bărbat, ca să nu mai poată să
se răzgândească. Omul s-a uitat la mine şocat şi şi-a tras braţul.

- îţi vinzi trupul pentru numai 8 000 de yeni? Nu-mi vine să cred.

Nu-mi vine să cred. Bărbatul tot repeta aceste cuvinte. Ei bine, şi mie mi-a luat mult timp să cred aşa ceva. După ce m-am culcat cu vagabonzi pentru aceeaşi sumă de bani, parcă s-a prăbuşit ceva în mine. Eram dispusă să accept orice fel de client; să fac orice pentru aproape orice preţ. Pe timpuri, nu acceptasem să cobor preţul sub 30 000 de yeni, dar acum eram gata s-o fac şi pe mai nimic. Decăzusem mult, ajungând o prostituată de ultimă speţă.

- Asta e prima dată că o femeie îmi cere atât de puţin. Mă întreb dacă nu există vreun pericol.

- Ce tot spui acolo, care *pericol?*

- Păi nu eşti aşa bătrână. Şi, chiar dacă ţi-ai dat cu atâta fard pe faţă, se vede că nu eşti urâtă. Atunci de ce îmi ceri aşa puţin? Cred că e cam ciudat, asta-i tot.

Am observat în ochii bărbatului o sclipire batjocoritoare. Am scotocit în geantă după legitimaţia de serviciu.

- Atunci hai să lămurim lucrurile. Sunt angajată în conducerea uneia dintre cele mai mari firme din ţară. Am absolvit Universitatea Q, aşa că trebuie să fiu inteligentă, îţi dai seama.

Bărbatul s-a dus la lumina unui felinar şi mi-a examinat legitimaţia, dând tot timpul din cap aprobator. Apoi mi-a adus-o înapoi.

- Sunt impresionat. Data viitoare când mai agăţi un client, ar trebui să-i arăţi legitimaţia. Pun pariu că o mulţime de bărbaţi ar fi atraşi de o femeie care lucrează la o firmă aşa renumită.

- Le-o voi arăta.

Când mi-a auzit răspunsul, bărbatul a râs, dezvelindu-şi dinţii albi. Râsul lui m-a topit. Nu văzusem aproape niciodată un bărbat râzând aşa, deci m-am simţit atrasă de el. Mă bucur când bărbaţii mă flatează – mai ales cei care îmi sunt şefi. Aşa era şi cu tatăl meu. La fel a fost şi când m-am angajat la firmă. Toţi superiorii mei de acolo mă lăudau şi mie îmi plăcea la nebunie. Şi acum, iată-mă aici, plină de nostalgie. M-am uitat în ochii bărbatului şi i-am zis cu o voce de fetiţă:

- Am spus ceva amuzant? De ce râzi?

- Doamne, eşti atât de atrăgătoare. Credeam că faci treaba asta ca să-ţi creşti cota. Dar lucrurile nu sunt aşa cum par, nu?

Nu înţelegeam ce voia să spună. Mai erau bărbaţi, ca Yoshizaki, cărora le plăcea faptul că eram absolventă a Universităţii Q, şi angajată la o firmă de primă mână. Şi de aceea îmi făcusem obiceiul de a le arăta legitimaţia de serviciu potenţialilor clienţi. Aşadar ce voia tipul ăsta să insinueze?

- De ce spui că lucrurile nu sunt cum par?

- Las-o baltă.

Nu mi-a răspuns la întrebare şi a dat să plece.

- Hei, aşteaptă! Unde ai vrea s-o facem? Mă culc cu tine oriunde vrei. O pot face şi în aer liber, dacă aşa doreşti.

Bărbatul mi-a făcut semn să-l urmez, iar eu m-am luat după el, cu mersul meu stângace. Eram dispusă s-o fac oriunde pentru 8 000 de yeni. Nu voiam să-l las să plece. Nici eu nu ştiam prea bine de ce. Bărbatul a luat-o în stânga la o intersecţie cufundată în întuneric şi a mers pe strada care se înfunda înainte să ajungă la Gara Shinsen. Mă întrebam dacă mă duce la el acasă. Simţeam pe faţă aerul umed şi rece al nopţii în timp ce îl urmam plină de dorinţă şi emoţie. Bărbatul a luat-o apoi pe o străduţă îngustă din faţa Gării Shinsen, a mers cam o sută de metri şi s-a oprit în faţa unui bloc cu patru etaje. Era o clădire veche şi holul de la intrare arăta de parcă nu se mai făcuse curat acolo de secole. Dar era aproape de gară şi apartamentele nu păreau prea mici.

- Stai într-un loc frumos. Care apartament e al tău? am întrebat.

Bărbatul şi-a pus un deget pe buze, ceea ce însemna să nu vorbesc. Apoi a urcat scările. Nu era lift şi pe trepte se strânsese mult gunoi.

- La ce etaj mergem?

- Am nişte prieteni care stau la mine, aşa că nu ne putem duce acolo, a mormăit omul. M-am gândit să mergem pe acoperiş. E-n regulă?

- Nu mă deranjează. E cald în noaptea asta.

La urma urmei, am s-o fac iar afară. Când eşti în aer liber, ai unele avantaje. Dar şi acolo părea atât de murdar, încât aveai impresia că te duci la baie în pădure. Dar senzaţia mea de libertate nu era mai puternică decât repulsia faţă de mizerie. Am urcat scările într-o stare de confuzie. Rândul de trepte de la etajul patru până la acoperiş era plin de tot felul de lucruri, de parcă şi-ar fi aruncat cineva acolo conţinutul sertarelor de la comodă. Erau sticle de sake, benzi de casete, hârtii, fotografii, cearşafuri, tricouri rupte şi romane ieftine în engleză. Bărbatul şi-a croit drum prin toate mizeriile acelea, dându-le deoparte cu piciorul. Eu m-am uitat la una dintre fotografiile pe care le împinsese la margine. în poză era un bărbat alb, înconjurat de japonezi, tineri şi tinere. Toţi zâmbeau. Mai erau şi alte fotografii cu bărbatul acela alb.

- Asta-i un profesor canadian de engleză. Nu şi-a plătit chiria şi a ajuns să stea pe acoperiş câteva luni. A zis că n-are nevoie de toate astea, aşa că le-a lăsat în urma lui. Totul e doar gunoi.

- Fotografiile şi scrisorile sunt gunoi? Un japonez n-ar arunca niciodată scrisorile primite sau pozele în care apare el.

L-am auzit pe bărbat râzând în întuneric.

- Dacă nu mai ai nevoie de ceva, atunci e gunoi. S-a întors să mă privească. Cred că japonezilor nu le place să vadă aşa ceva. Dar eu, fiind muncitor imigrant, îţi spun că aş vrea să uit cu totul de Japonia. Aş pleca de aici imediat dacă aş putea, lăsând totul în urma mea. Nu m-ar deranja. Cele mai importante lucruri din viaţă sunt în ţara noastră de baştină.

- Presupun că e frumos să ai o patrie.

-Aşa e.

- Eşti chinez? Cum te cheamă?

- Zhang. Tatăl meu a fost membru al guvernului din Beijing, dar a pierdut totul la Revoluţia

Culturală. Eu am fost trimis într-o comună mică din Provincia Heilongjiang. Odată ajuns acolo, se lua lumea de mine doar dacă pomeneam de tatăl meu.

- Probabil că făceai parte din intelectualitate.

- Nu. Eram un copil deştept, dar am fost împiedicat să-mi continui studiile. O persoană ca tine nu poate să înţeleagă.

Zhang mi-a întins mâna. Eu i-am luat-o şi el m-a ajutat să urc pe acoperişul presărat cu gunoaie. Era înconjurat cu un zid din beton de cam un metru înălţime, iar într-un colţ erau puse un frigider şi o saltea – de parcă ar fi fost o cameră, dar fără pereţi sau tavan. Salteaua era murdară şi ruptă pe alocuri, pe unde ieşeau arcurile. Tot acolo era un cuptor cu microunde ruginit şi o valiză cu un capac zdrobit. M-am uitat peste zid la strada de jos. Nu se vedea nici ţipenie de om, în schimb treceau maşini în mare viteză. Am auzit un bărbat şi o femeie care discutau într-unui dintre apartamentele de la etajul doi al clădirii învecinate. Am văzut intrând în Gara Shinsen un tren de pe linia Inokashira, în direcţia Shibuya.

- Nu ne vede nimeni aici, hai s-o facem, a spus Zhang. Te rog, scoate-ţi hainele.

- Toate?

- Desigur. Vreau să te văd goală.

Zhang şi-a încrucişat braţele şi s-a aşezat pe un colţ al saltelei împuţite. Neavând de ales, m-am dezbrăcat până am rămas goală. în timp ce stăteam în faţa lui, tremurând de frig, el a scuturat din cap.

- îmi pare rău să ţi-o spun, dar eşti prea slabă. Un corp aşa sfrijit ca al tău nu mă excită. N-o să-ţi dau 8 000 de yeni.

Mi-am pus trenciul Burberry pe umeri, furioasă.

- Da' cât vrei să-mi dai?

- 5 000 de yeni.

- Bine atunci, fie şi 5 000.

Când a auzit că sunt de acord, Zhang m-a întrebat, neve- nindu-i să creadă:

- Cum aşa? Nu pot să cred!

- Păi tu eşti cel care face preţul aici.

- Negociez. Cedezi prea uşor. Cred că aşa ai făcut întotdeauna. Dar în China n-ai rezista nici o zi. Ai noroc că te-ai născut în Japonia. Sora mea mai mică nu m-ar fi lăsat să scap aşa de ieftin.

Nu-mi dădeam seama ce încerca Zhang să-mi spună şi eram la capătul răbdării. îngheţam. Se stârnise un vânt rece din nord şi nu mai era nici urmă din noaptea călduroasă de mai înainte. M-am uitat în jos, la pătura ruptă care acoperea salteaua, dar n-am spus nimic. Iar Zang părea să-şi fi pierdut răbdarea.

- Aşa? Acum ce facem?
- Tu decizi. Eu nu încerc decât să-l mulţumesc pe client.

Nu faci asta ca să scoţi bani? Nu pot să cred că eşti aşa lipsită de ambiţie. Chiar că eşti o femeie foarte neatrăgătoare. Nu cred că eşti mai bună nici la locul tău de muncă.Toţi japonezii sunt la fel. Dacă ai avea un pic mai multă personalitate, ai putea fi o prostituată mai bună. Aşa ai fi, nu?

Ce pacoste era până la urmă. îmi fusese mai uşor să mă descurc cu Eguchi şi solicitările lui scârboase. Am început să-mi strâng hainele.

- Ce faci? Ţi-am zis eu să te îmbraci? a întrebat Zhang amuzat. S-a tras mai aproape de mine.

- Ei bine, eşti un client dificil şi n-am de gând să stau aici să-mi dai tu lecţii.

- Pari genul de femeie care ar avea nevoie de o lecţie.

Zhang m-a tras tare în braţele lui şi eu m-am lipit de el.
Haina lui de piele era rece pe pielea mea goală.

- Hai repede, scoate-ţi şi tu hainele.

- Eu nu mă dezbrac. Vreau să mi-o sugi aşa, îmbrăcat.

M-am pus în genunchi şi i-am deschis fermoarul de la
blugi. El şi-a scos membrul din chiloţi şi mi l-a băgat în gură. Tot vorbea aiurea în timp ce i-o sugeam.

- Eşti o fată cu adevărat supusă. Faci tot ce-ţi spun pentru că sunt clientul tău. Mă întreb de ce. Nu ştiu prea multe despre Universitatea Q_, dar îmi închipui că e una dintre cele mai prestigioase din Japonia. în China, fetele care termină o facultate nu au tupeul să facă ce faci tu. Nu se gândesc decât la cariera lor – cum să avanseze cât mai mult. Se pare că tu ai renunţat la carieră. Cred că te-ai săturat să fii supusă la serviciu, aşa că te supui unor bărbaţi pe care nu i-ai văzut niciodată. Mă înşel oare? Ştii, bărbaţilor nu le plac cu adevărat femeile supuse. Sora mea mai mică era foarte atrăgătoare. O chema Mei-kun. E moartă acum. Dar am respectat-o mult. Am iubit-o. Indiferent cât de grea era situaţia şi oricât trebuia să se zbată, se lupta întotdeauna să fie cea mai bună. Căuta mereu următoarea provocare. Urăsc

o femeie care se uită înapoi. N-aş putea să iubesc niciodată o femeie ca tine. De asta te tratez aşa.

Cu cât vorbea, Zhang devenea şi mai excitat. I-am scos penisul din gură şi am scotocit în poşetă după un prezervativ. Zhang stătea tot pe saltea. M-a tras spre el şi a început să mă sărute cu lăcomie. Eram uimită. Nici un client nu mă îmbrăţişase aşa. Zhang a început să dea din şolduri peste mine şi eu simţeam că se întâmplă ceva înlăuntrul meu, ceva ce nu mai avusesem niciodată. Ce se petrecea? Ardeam toată. Mă prefacusem tot timpul că am orgasm, iar acum se întâmpla minunea? Nu era posibil! O, Doamne! M-am agăţat de haina de piele a lui Zhang.

- O, Doamne, izbăveşte-mă!

Speriat de strigătul meu, s-a uitat în sus şi apoi la faţa mea. Pe urmă şi-a dat drumul. Eu mi-am ţinut respiraţia şi l-am strâns mai tare, încercând să mă lipesc de el, dar el s-a tras din braţele mele.

- De ce ai spus adineauri *izbăveşte-mă?* m-a întrebat Zhang, cu o expresie serioasă pe faţă. Te-am îmbrăţişat de parcă ai fi sora mea mai mică; de aceea te-ai simţit atât de bine, nu? Cred c-ar trebui să-mi mulţumeşti.

Oare se târguia şi acum la preţ? Gâfâiam aşa tare, că abia puteam să mă concentrez. Când mi-am revenit, mi-am dat seama că îmi căzuse peruca şi Zhang o tot învârtea în mâini.

- Şi sora mea avea părul lung. Cam ca ăsta. Biata de ea, a căzut în ocean şi am văzut-o cum moare.

Zhang s-a întunecat la faţă.

- Domnule Zhang, mi-ar face plăcere să ascult povestea dumitale, dar aşa ar creşte preţul la 8 000 de yeni.

Zhang şi-a ridicat capul. Părea iritat, de parcă îi întrerup- sesem şirul gândurilor.

- Ei bine, asta nu mă surprinde. Trebuie să-ţi cheltuieşti toată energia ca să-ţi vinzi trupul. Nu-i de mirare că te interesează foarte mult ce au de spus clienţii. Nu te gândeşti decât la tine. A rostit cu mânie aceste ultime cuvinte şi s-a ridicat să plece.

Se stârnise brusc un vânt din nord, care lua pe sus gunoaiele de pe acoperiş. Zhang şi-a închis fermoarul de la geaca de piele care îi ajungea până în talie, trăgându-l până sub bărbie cu o mişcare bruscă. Voiam să-i spun ce gândesc, dar ezitam pentru că n-aveam chef să mă cert cu el înainte să pun mâna pe banii ce mi se cuveneau. Dar era aşa tipic pentru un străin. Atât de Upic pentru un bărbat să nu-i pese de necazurile mele. L-am acoperit pe Zhang cu o ploaie de ocări – fără să rostesc un singur cuvânt. Dar ce mă enerva cel mai mult era că fusese prima dată când îmi plăcuse cu adevărat să fac sex şi după aceea fusesem respinsă cu atâta răceală. Oare indiferenţa lui mă stârnise? Cât despre necazurile mele, ce modv aveam să fiu atât de amărâtă?

Pe un ton foarte serios, i-am spus lui Zhang:

- Să ştii că nu toţi clienţii mei mă folosesc doar pentru sex. Unul e profesor la universitate şi îi place să discute cu mine o mulţime de subiecte. Vorbim despre cercetările în curs şi el mă ţine la curent cu progresele înregistrate. Relaţia noastră cuprinde şi mediul academic. Şi mai sunt şi alţii ca el. Altul e director executiv adjunct la o fabrică de produse chimice, îmi spune ce dificultăţi întâmpină în companie şi îl sfătuiesc cum să le depăşească. Aşa că vezi îmi ascult cu plăcere clienţii. Dar aceia sunt bărbaţi care mă duc la un hotel şi mă plătesc generos. Şi, pe deasupra, sunt oameni inteligenţi, în stare să poarte o conversaţie pe teme interesante.

Nu ştiu dacă Zhang auzise ceva din ce îi spusesem. Părea plicdsit şi se scărpina încet în colţul gurii. Vântul îi sufla părul în spate şi am văzut că era pe cale să cheleaască la tâmple. Inchipuiţi-vă: o faţă destul de frumoasă, dar un cap care chelea! A început să mă amărască faptul că fusesem constrânsă să-mi fac treaba pe acoperişul acela plin de gunoaie. Am aruncat prezervativul folosit pe suprafaţa aspră de beton a acoperişului şi am văzut cum se scurgea sperma lui Zhang.

- Vrei să-l arunci ca pe un gunoi, nu? a întrebat Zhang când a observat ce făceam cu

prezervativul. În cuvintele lui se simţea un pic de emoţie.

Eu am pufnit în râs.

- N-ai zis adineauri că vrei să uiţi cu totul de Japonia şi ce s-a întâmplat aici? l-am întrebat. N-o să ai nici o problemă să mă dai deoparte ca pe gunoiul de pe scările de-acolo.

Zhang s-a întors din nou să se uite la mine, dar nu a zis nimic. A deschis uşa dinspre casa scării, unde am văzut o slabă strălucire portocalie. Intrarea în casa scării pline de mizerii arăta ca gura unei peşteri întunecoase. Am continuat să mă iau de el.

- Când făceam sex mai înainte, tot vorbeai de sora ta mai mică. Îţi plac hentaiurile[1], vreo perversiune? Sunt astea chestii interzise?

- De ce? Zhang şi-a ridicat privirea, surprins. Ce e rău în asta?

- Ce e rău în asta? Sună de parcă ai fi făcut sex cu sora ta. Asta-i incest! Chiar dacă nu ai făcut-o, se pare că ai dorit-o, nu? Adică nu e o porcărie?

[1] Benzi desenate pornografice de origine japoneză (n.tr.)

- O porcărie? Zhang a scuturat din cap. Nu, e ceva frumos. Poate că eram frate şi soră, dar am fost ca soţ şi soţie. Ce relaţie poate fi mai intimă decât asta? Fusesem împreună toată viaţa noastră. Când a ajuns în Japonia, sora mea m-a trădat. Ea a decis să vină prima şi m-a păcălit în aşa fel ca să nu mai poată pleca. Dar eu am făcut tot ce am fost în stare să-i dau de urmă. Cred că soarta a hotărât să se înece în ocean. Am îndns mâna s-o salvez, dar n-am ajuns destul de aproape de ea. Poate că n-am vrut. M-am gândit mult la asta. Acum îmi pare rău de ea, dar atunci am crezut că a primit ce merita. Crezi că sunt diabolic? Dar o târfă ca tine cum ar fi?

N-aveam idee ce să-i răspund. Omul ăsta îşi lăsase sora să moară, dar nu era treaba mea. Mi-am strâns în talie cordonul de la trenci şi mi-am şters rujul cu şerveţelul luat de la gară. M-am uitat înspre colinele din Murayama-cho. înconjurată de aceste dealuri, Gara Shinsen arăta de parcă era în fundul unei văi – şi gândurile mele erau la fel de negre ca

fundul unei prăpăstii. Voiam să mă întorc la luminile de pe Dogenzaka. Aveam vaga bănuială că Yuriko stătea la pândă pe locul meu din faţa statuii lui Jiz5 şi acest gând mă enerva. Voiam să fiu plătită şi să-mi văd de drum. L-am privit pe furiş pe Zhang, dar arăta de parcă n-avea nici un chef să se oprească din vorbit. A scos o brichetă ieftină şi şi-a aprins o ţigară.

- Ai fraţi sau surori? m-a întrebat.

Am dat din cap că da, apărându-mi în faţa ochilor chipul trist al surorii mele.

- Da, am o soră mai mică.
- Cum arată?

„E genul obsedat de muncă, o fată care lucrează la o companie producătoare de bunuri. Pleacă de acasă în fiecare dimineaţă, la 7.30, şi se întoarce la 6.00 în fiecare seară, ca un robot, după ce se opreşte la magazinul alimentar din drumul ei spre casă. îşi face pachet pentru serviciu şi reuşeşte să economisească peste o sută de mii de yeni în fiecare lună din salariul ei. Ca să nu mai vorbim de zgârcenie! O urăsc de când eram mici. A stat mereu în umbră, urmărindu-mi în tăcere succesele şi eşecurile, hotărâtă să nu-mi urmeze exemplul. Era o fată raţională. A mers la colegiu cu banii pe care îi dădeam eu, iar acum, ea şi cu mama sunt mult prea bune pentru mine!" M-am gândit la toate astea, dar, desigur, nu am spus nimic cu voce tare. Zhang s-a uitat la mine.

- Ţi-ai dorit vreodată să moară sora ta?
- Gândul ăsta nu mă părăseşte niciodată. Dar mai sunt şi alţi oameni pe care aş vrea să-i văd morţi!
- Cine, de pildă? Zhang era cât se poate de serios.

Pe cine doream să-l văd mort? Pe mama, pe Kamei, şeful de birou – pe mulţi, mulţi oameni, m-am gândit. Atât de mulţi, că nici nu-mi aminteam feţele lor, ca să nu mai vorbim de numele lor. De fapt, nu-mi place nimeni. Şi nici nu m-a iubit nimeni niciodată, mi-am dat brusc seama. Pur şi simplu, străbăteam singură apele în noapte. îmi puteam lesne închipui cum arăta sora lui Zhang când îşi ridicase mâna la

suprafaţa mării întunecate. Mai sus, tot mai sus, după ajutor. Eu nu eram ca sora lui Zhang. Eu nu ceream ajutor. Eu cutreieram apele îngheţate ale oraşului acesta ca o mare, până îmi amorţeau de frig mâinile şi picioarele. Mă cufundam din ce în ce mai jos, până îmi intrau plămânii în colaps sub presiunea apei, şi lăsam valurile să mă poarte în larg, departe. Nu exista senzaţie mai plăcută ca asta! Simţindu-mă eliberată, mi-am îndns larg braţele. Zhang şi-a aruncat mucul de ţigară.

- Deci care a fost cel mai scârbos client pe care l-ai avut?

M-am gândit imediat la Eguchi.

- Am avut un client care voia să se uite la mine când defecam.

Ochii lui Zhang au scăpărat.

- Şi ce-ai făcut?
- Am făcut ce-mi ceruse. Ştdam că vorbea foarte serios şi m-am speriat de moarte!
- Bine, atunci cred că faci orice, nu?
- Probabil.
- EşU mai rea ca mine, sunt sigur. Am făcut şi eu multe la viaţa mea; am fost odată şi gigoloul unei femei celebre. Dar tu m-ai întrecut.

Zhang a scos din buzunar o hârtie de 10 000 de yeni, împăturită cu grijă, şi mi-a dat-o. Eu am luat 2 000 de yeni din portmoneu şi am vrut să-i dau restul, dar el mi i-a pus din nou

- Vrei restul? Sau îmi dai 10 000 de yeni?
- Nu, n-o să ţi—i dau. Am făcut o înţelegere. Vreau să-ţi câştigi cei 2 000 de yeni, mi-a spus Zhang în şoaptă, apropiin- du-şi gura de urechea mea. Eu mi-am pus repede înapoi în poşetă bancnota de 10 000 de yeni.
- Cum adică să-i câştdg?
- Apartamentul meu e chiar sub locul în care ne aflăm. Am un prieten acolo. Nu are iubită şi se simte foarte singur. Tot Umpul se plânge din cauza asta. Cam trist, nu? Aş vrea să-l ajuţi tu, e-n regulă? Rezolvă-l şi pe el. Mi-e prieten, aşa că aş vrea să-i fac un dar.
- Va costa mai mult de 2 000 de yeni.

I-am aruncat lui Zhang o privire dezgustată. Dar îngheţasem acolo sus, pe acoperiş, şi mă ispitea gândul de a mă încălzi în apartamentul lui. Pe lângă asta, trebuia să mă duc la baie.

Zhang s-a uitat la mine cu sfială.

- Te rog, nu o să-ţi ia mult Ump. Şi îşi va pune unul din astea, aşa că n-o să fie nici un pericol. A arătat înspre prezervativul pe care îl aruncasem pe jos mai devreme.

- Pot să mă duc la baie?

- Desigur.

L-am urmat pe Zhang în jos pe scări. S-a oprit în faţa apartamentului de pe colţ, la etajul patru. Vopseaua de pe uşa din faţă era scorojită şi alături erau înşirate tot felul de sticle de tărie şi bere. Îţi dădeai seama într-o clipă că apartamentul era locuit de nişte bărbaţi îngălaţi. Zhang a răsucit cheia în broască şi a luat-o înaintea mea. Mirosul de hamburgeri sleiţi şi sudoare de bărbat se răspândea până afară. În holul îngust de la intrare erau puşi claie peste grămadă pantofi şi tenişi murdari, cu ştaifurile aplatizate ca să arate ca nişte espadrile.

- Sunt tineri, nu aşa ordonaţi ca mine. Zhang a râs pe când încerca să-mi explice de ce era atâta dezordine. Eu îmi pregătesc singur mesele. Dar tinerii de azi mănâncă la McDonald's!

- E tânăr prietenul tău?

Dacă era tânăr, avea să-mi ceară o mulţime de chestii, întrucât aveam de obicei de-a face cu bărbaţi mai în vârstă, m-am simţit un pic excitată, dar şi puţin temătoare la gândul de a face sex cu un tânăr. Zhang m-a împins uşor şi am ajuns în holul de la intrare.

- Acolo vei găsi un bărbat tânăr şi un altul cam de vârsta mea.

Doi bărbaţi? Eram surprinsă. Şi apoi, în acel moment, am
auzit o discuţie în chineză. Uşa glisantă s-a deschis şi pe ea şi-a băgat capul un bărbat într-o cămaşă neagră şi cu expresie la fel de întunecată pe faţă. Părea de vârsta lui Zhang. Părul lui lung era neîngrijit, negru ca smoala şi fără luciu. Cămaşa îi era deschisă în faţă.

- Tipului ăsta i se spune Dragon.

Era oare cel cu care trebuia să mă culc? m-am întrebat eu. I-am zâmbit dulce.

- Bună seara, am spus.
- Cine eşti, o prietenă a lui Zhang?
- Aşa e. încântată de cunoştinţă.

Am surprins schimbul de priviri dintre Dragon şi Zhang şi m-am pus în gardă. Am încercat să prind în raza mea vizuală cât mai mult din apartament. Consta dintr-o cameră de 2,73 pe 3, 64 metri şi una de două ori mai mică, alături de care erau o baie şi o bucătărie. Oare câţi bărbaţi se înghesuiau aici? m-am întrebat. Abia ajunge pentru unul! Zhang zisese că vrea să mă culc cu prietenul său, aşa că am presupus că se referea la Dragon.

- Scoate-ţi pantofii şi apucă-te de treabă!

Zhang s-a plecat de parcă voia să mă ajute să-mi scot pantofii, dar m-am descălţat foarte bine şi singură. Mi-am aranjat frumos pantofii cu toc lângă grămada murdară de pantofi bărbăteşti. Oare de cât timp nu mai făcuseră curat acolo? m-am întrebat. Cusăturile din tatami erau pline de slin şi praf, toată mizeria din altă lume.

Atunci l-am văzut pe celălalt bărbat stând într-un colţ de lângă peretele glisant care despărţea camerele. Când şi-a dat seama că mă uitam la el, bărbatul a ridicat din sprâncenele lui rare, dar expresia de pe faţă abia că i s-a schimbat. Purta un trening gri şi ochelari.

- Asta-i Chen-yi. Lucrează cu jumătate de normă la o sală de jocuri din Shinkoiwa.
- Dar tu cu ce te ocupi, Dragon? am întrebat eu.
- Fac câte un pic din toate. Nu e ceva ce să-ţi explic într-un cuvânt.

Dragon nu era prea poliucos. Din felul în care răspundea, puteam să deduc că era implicat în nişte chestii suspecte. Dragon m-a privit stăruitor, luându-şi ochii de la mine doar ca să schimbe nişte priviri cu Chen-yi.

- Cu care din ei vrei să mă culc pentru amărâţii ăia de 2 000 de yeni?

Stând sfidătoare, cu mâinile în şolduri şi picioarele bine proptite pe tatami, am trecut la treabă. Era plăcut să fiu în apartamentul bine încălzit, dar voiam să ştiu cu cine şi unde trebuia să fac sex, deşi se părea că nu va fi aşa uşor.

- Păi pe care vrei să-l rezolvi primul, pe Dragon sau pe Chen-yi?

- Stai un pic. Nu mă culc cu doi bărbaţi pentru 2 000 de yeni. E o jignire.

- Ai zis da. Zhang m-a apucat de braţe. N-ai întrebat câţi sunt, nu-i aşa? Mi-am închipuit c-ai înţeles. Nu poţi să pleci acum, nu te-ai ţine de cuvânt.

Neavând prea mult de ales, am făcut semn spre Chen-yi. Tânăr şi pare-se reticent, era cu mult preferabil lui Dragon, care arăta aşa înspăimântător.

- Nici vorbă! a intervenit Dragon. Ne faci în ordinea vârstei. Aşa e obiceiul în China. Zhang e primul.

- Tocmai l-am rezolvat. Nu mai trebuie pus la socoteală! am strigat. Zhang a râs caustic şi i-a lătrat un fel de ordin lui Dragon în chineză. Apoi i-a spus ceva lui Chen-yi. Eu mă enervam din ce în ce mai tare.

- Despre ce tot vorbiţi acolo?

- Tocmai ne întrebam dacă preferăm câte unul sau toţi deodată.

- Sunteţi duşi! am ţipat eu. Sau câte unul, sau nimic.

- Dar tu ai spus-o cu gura ta! Ai zis că ai face orice. Erai destul de convinsă, nu? Cred c-o să-ţi placă să faci ce îţi cerem.

Chen-yi s-a ridicat şi a venit spre mine, iar Dragon a făcut un gest în sens de invitaţie. Apoi mi-a spus ceva în chineză, dar eu n-am înţeles.

- Dragon zice că eşti prea slabă – nu prea ai carne pe tine –, dar că e mai bine de jumate de an de când n-a mai avut o femeie, aşa că mergi şi tu.

- Mergeţi prea departe!

- Prea departe, zici? a râs Zhang. De când am venit în ţara ta, numai asta auzim. Suntem mereu evaluaţi. „E deştept” sau „e puternic”, sau „e

şmecher", sau „e harnic". Oamenii ne evaluează ca pe nişte animale. Tu trebuie să ştii cum e. Doar lucrezi ca prostituată; aşa că trebuie să fii obişnuită să te măsoare oamenii din cap până-n picioare înainte să stabilească un preţ. Sunt sigur că faci asta pentru căţi place. Greşesc cumva?

Eram pe cale să protestez, dar Dragon a început să mă tragă de trenci. M-a trântit pe tatami. Din cauza violenţei cu care m-a atacat, mi s-a ridicat haina de la taiorul albastru până la piept. Apoi Dragon a încercat să-mi ridice fusta. S-a suit pe mine acolo, pe jos, iar Zhang şi Chen-yi se uitau. Era prima dată când mi se întâmpla aşa ceva. Eram un gunoi, cea mai ieftină târfă pe care putea s-o aibă un bărbat. Am strâns tare din pleoape.

- Uită-te la mine! Ai să te exciţi! a strigat Zhang cu bucurie în glas.

Am deschis ochii în silă şi am văzut şosetele albe ale lui Zhang şi picioarele goale ale lui Chen-yi.

Cel căruia i se spunea Dragon nu mai făcuse o baie de săptămâni întregi. Puţea. M-am străduit din răsputeri să nu vomit, ci doar să-l ghidez spre locul nimerit. Instinctiv, mi-am acoperit nasul cu mâna. Dragon nu a părut să observe şi, dacă a văzut, nu i-a păsat. Era prea concentrat să se mişte deasupra mea. Am închis ochii, m-am ţinut de nas şi am stat sub el, rece ca statuia de piatră a lui Jizo. Aşa făceam mereu. Nu simţeam niciodată nimic. Stăteam întinsă acolo cât timp bărbatul îşi înfigea membrul în mine şi nu trebuia decât să am răbdare. Nu avea să dureze mult. Asta era. Uneori mai reacţionam şi eu. Dar acum nu era cazul.

Ştiam că Zhang şi Chen-yi se zgâiau la noi, dar în acel moment nu-mi păsa deloc. Dacă nu mă excitam, aşa cum spusese Zhang, atunci nu aveam să fiu jenată sau mânioasă că o făceam în faţa lor. Dar să mă culc cu doi bărbaţi pentru 2 000 de yeni? Am făcut mintal socoteala. Nu-mi aducea nici un profit, dimpotrivă, doar pagubă. Atunci de ce acceptasem? În acea clipă, mi-am amintit că venisem în apartamentul lui Zhang doar pentru că aveam nevoie să mă duc la

toaletă. Cum de am putut să uit una ca asta? Oare amorţisem cu totul şi nu mai aveam nici măcar senzaţii? Sau poate, dimpotrivă, eram mai conştientă? Nu mă puteam hotărî şi mi s-au învălmăşit gândurile în cap. îmi plăcuse să fac sex cu Zhang acolo, pe acoperiş. Era pentru prima oară că simţisem o asemenea plăcere şi mă întrebam dacă avea să se mai întâmple încă o dată. De fiecare dată, sexul era la fel, chiar dacă îl făceam cu bărbaţi diferiţi. Sexul era cu siguranţă o chestie ciudată. De când mă întâlnisem cu Yuriko, mă simţeam nesigură, de parcă pluteam într-un vis şi era plăcut.

Dragon m-a apucat brutal de umeri şi a scos un geamăt puternic. Apoi şi-a dat drumul. Cu mintea golită de gânduri, mi-am fixat privirea în tavan, care avea ici şi colo pete maronii. Pe acoperiş, chiar deasupra locului în care eram acum, făcusem sex cu Zhang. Mi-am amintit că aruncasem prezervativul şi mă uitasem cum se scurgea sperma pe acoperiş. Pesemne că pătrunsese până la tavanul de aici. Probabil că făcuse cele mai multe din petele de pe jos.

Câteodată mă amuza cantitatea mică de spermă pe care o scotea un client după atâtea gâfâituri şi gemete. Şi pentru aşa ceva neînsemnat cumpărau bărbaţii trupul unei prostituate ca mine? Noaptea sunt întotdeauna mai folositoare decât ziua, la serviciu. Dacă n-ar fi slujba mea de noapte, ce s-ar face clienţii mei cu acea infimă cantitate de spermă? în seara asta, m-am bucurat pentru prima oară că nu m-am născut bărbat. De ce? Pentru că mi se păreau josnice dorinţele bărbaţilor. Şi pentru că devenisem o fiinţă care le satisfăcea aceste dorinţe.

înţelegeam în sfârşit calmul ciudat pe care îl afişa Yuriko. De când era doar o fetiţă, Yuriko avea toată lumea la picioare folosindu-se de senzualitatea ei. Satisfăcând orice dorinţe ale bărbaţilor, îşi făcuse o lume alcătuită doar din bărbaţi – chiar dacă nu exista decât pentru foarte scurt timp. Asta mă necăjea. Nu a trebuit să înveţe; nici să muncească. Toţi erau la cheremul ei, care se folosea de singurul lucru de care era în stare: să-i facă pe bărbaţi să

ejaculeze. Acum făceam şi eu acelaşi lucru. Pentru o clipă m-a îmbătat puterea de care dispuneam.

Am auzit un schimb de cuvinte în chineză şi am deschis ochii. Zhang şi Chen-yi se aşezaseră pe jos, lângă mine şi Dragon. Se uitau fix la mine. Chen-yi, care nu părea să aibă mai mult de 25 de ani, roşise şi îşi punea mâinile între picioare. „Ai simţit dorinţă? aş fi vrut să-l întreb. Îţi place?” I-am aruncat o privire lui Chen-yi de pe jos, unde eram întinsă. Chen-yi şi-a luat ochii de la mine, de parcă era furios, şi s-a întors cu spatele.

- Chen-yi e la rând. Zhang i-a dat un ghiont tânărului.

Chen-yi nu părea amator să facă sex sub privirile celorlalţi
şi s-a uitat urât la Zhang, în chip de protest. Dar lui Zhang nu-i păsa. Pentru amărâţii ăia de 2 000 de yeni, voia să ne supună voinţei lui pe toţi: pe mine, pe Dragon şi pe Chen-yi. îmi dădeam seama că încă nu mă împăcasem cu lumea în care trăia Zhang. Trebuia să-l cuceresc. I-am înconjurat genunchii cu braţele.

- Tu urmezi.

M-a dat deoparte şi l-a împins pe Chen-yi peste mine.

- Hai, grăbeşte-te!

Fără tragere de inimă, Chen-yi a început să-şi scoată treningul. Când a văzut erecţia lui Chen-yi, Dragon a spus ceva. Eu am scos din geantă un prezervativ şi i l-am dat lui Chen-yi. Neobişnuit cu aceste lucruri, Chen-yi era stângace, dar a reuşit să şi-l pună până la urmă; apoi şi-a scos ochelarii şi i-a pus pe tatami, lângă el. Ce ticălos! Dragon i-a luat imediat şi şi i-a pus pe nas, ca un nebun. Condescendenţa şi amărăciunea au dispărut de pe chipul lui Dragon şi am observat că era mai relaxat şi mai blând. Cred că şi eu arătam la fel.

Chen-yi m-a îmbrăţişat, apoi mi-a umezit faţa cu sărutări, ceea ce m-a luat prin surprindere. Şi Zhang făcuse la fel. Am deschis ochii şi m-am uitat în sus la Zhang, care mă privea şi el. Clienţii mei nu mă sărutau niciodată. Făceam doar sex. Asta era valabil şi pentru clienţi fideli ca Yoshizaki şi Arai. Nici unul

nu mă săruta şi nici nu-şi manifesta o astfel de dorinţă. Zhang mă îndemna din ochi să continui. Mi-am amintit că avusesem cu el primul orgasm din viaţa mea, acolo pe acoperiş. Dacă aş putea avea mai multe, aş fi în stare să-mi stăpânesc propria lume. L-am încolăcit cu braţele pe Chen-yi şi am început să-l sărut şi eu, mişcându-mă în acelaşi ritm cu el, de parcă amândoi formam un singur corp. Am simţit mâna lui Zhang mângâindu-mă pe coapsa stângă. Avea mâna caldă. A urmat Dragon, care m-a atins pe cealaltă coapsă. Eram excitată, pipăită şi mozolită de trei bărbaţi. Nu puteam să cer mai mult. Eram o regină! Doamne, ce bine era! În acel moment, atât eu, cât şi Chen-yi am ajuns la orgasm; pentru mine, era al doilea din viaţă.

Zhang mi-a pus mâna pe cap şi mi-a şoptit la ureche, cu o voce răguşită de dorinţă:

- A fost bine, nu?

M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am scos peruca pe care am aruncat-o în celălalt colţ al camerei. Chen-yi s-a uitat la mine cu sfială, apoi s-a îmbrăcat repede. Dragon stătea acolo, zgâindu-se la trupul meu, în timp ce fuma o ţigară. Mi-am pus la loc peruca şi am fixat-o cu o agrafa, apoi am început să mă îmbrac.

- Aş vrea să mă duc la baie.

Zhang mi-a făcut semn spre o uşă din placaj de lângă holul de la intrare. Eram ameţită când m-am ridicat în picioare. Cred că era de aşteptat. Era prima oară că mă culcasem cu trei bărbaţi, unul după altul. Atât de multe acte sexuale într-o zi mă epuizaseră, aşa că am mers clătinându-mă până la baie. Era foarte murdară. Pardoseala era udă de urină. De ce erau bărbaţii aşa nişte porci? Mi-a venit să vărs. Toaleta, gunoiul de pe scări, mizeria strânsă în cusăturile din tatami – toţi erau la fel. Cred că de aceea am simţit făcându-şi loc o nouă senzaţie înlăuntrul meu, un sentiment de nefericire de care nu puteam să scap. Reţinându-mi lacrimile, mi-am terminat treaba acolo.

- Vrei s-o facem din nou? m-a întrebat Zhang, când ieşeam din baie.

Am scuturat din cap.

- Toaleta e aşa murdară că-mi vine să vărs.

- Ei bine, revino la realitate.

Asta era realitatea, un loc ca ăsta? Atunci cum rămânea cu orgasmele pe care le avusesem? Şi senzaţia trecătoare că deţin controlul? Sentimentele pe care le avusesem adineauri m-au cuprins din nou. Dar de ce? Revino la realitate. Acesta era motivul pentru care doream să trăiesc pentru totdeauna în visul în care stăpâneam întreaga lume.

- Plec.

M-am adunat şi am aruncat o privire prin cameră în timp ce îmi puneam pantofii cu toc. Nici unul dintre bărbaţi nu s-a uitat la mine înainte să ies pe uşă.

Era deja 11.30 noaptea când m-am întors Ia statuia lui Jiz5. Yuriko avea să vină în curând. M-am uitat la ceas şi am scrutat strada în căutarea ei, dar nu-şi făcuse apariţia. înfrigurată, obosită şi nervoasă, am luat-o spre gară. Şi atunci am auzit-o pe Yuriko strigându-mă din spate.

- Kazue, cum a mers în seara asta?

Cobora încet de pe deal, aranjată exact ca mine: cu părul lung negru ca tăciunele, fard alb pe faţă, dată pe pleoape cu albastru şi pe buze cu ruj roşu aprins. Aveam senzaţia că îmi zăresc propria fantomă şi m-au trecut fiori reci pe şira spinării. Târfa de ultima speţă. O femeie care nu există decât ca să intre în ea câţiva nenorociţi de cendlitri de spermă. Un monstru. Nu i-am răspuns la întrebare.

- Dar ţie cum ţi-a mers?

Yuriko şi-a ridicat un deget.

- Unul. Un bărbat de 68 de ani. Mi-a zis c-a văzut un film porno la Bunkamura şi s-a excitat. Asta l-a făcut să iasă şi să cumpere o femeie – prima pentru el după zece ani, aşa mi-a spus. Nostim, nu?

- Câte parale ţi-a dat?

Yuriko a recurs iar la gesturi, ridicând acum patru degete. 40 000 de yeni? Am simţit cum mă cuprinde invidia.

- Norocoasă mai eşti!

- De ce? Au fost doar 40 000 de yeni!

Yuriko a râs de parcă nu era vorba despre ea. N-am avut niciodată un client cu aşa puţini bani. Dar a zis că e tot ce are, aşa că m-am învoit. îţi vine să crezi? Când aveam în jur de 20 de ani, scoteam trei milioane doar într-o noapte! Şi uită-te la mine acum. De ce oare, cu cât îmbătrâneşti, cu atât mai puţini bani îţi ies? Chiar şi când eşti tânără şi frumoasă, bărbaţii vor acelaşi lucru de la tine. Nu pot să-mi închipui de ce fac oameni atâta caz de tinereţe. Până la urmă, faci sex în acelaşi fel, chit că eşti tânără sau bătrână, nu-i aşa?

- Dacă nu eşti urâtă, nu văd ce contează dacă eşti bătrână.

- Nu la asta mă refer. Yuriko a scuturat din cap cu solemnitate. Nu are nici o legătură cu înfăţişarea. Tot ce vor bărbaţii e ca femeia să fie tânără.

- Cred că da. Dar am şi eu o curiozitate; cum de ai ajuns aşa urâtă?

Vorbele mele răutăcioase au făcut-o pe Yuriko să roşească.

- Hmmm. Cred că asta a fost soarta mea. Niciodată nu mi-a păsat prea mult cum arăt. Dar cei din jurul meu au făcut întotdeauna mare caz de frumuseţea mea. E mult mai uşor pentru mine aşa.

Yuriko a scos un pachet de ţigări din geanta ei de umăr şi m-a întrebat:

- Tu ce fel de clienţi ai avut în seara asta?

- Trei străini. Chinezi. Am luat 30 000 de yeni de la fiecare, aşa că mi-au ieşit 90 000 în total. Am mînţit printre dinţi.

Yuriko a scos un suspin împreună cu fumul de ţigară.

- Vai, sunt aşa de geloasă. Dacă mai găseşti clienţi aşa buni ca ăştia, prezintă-mă şi pe mine.

- Nici nu mă gândesc.

- Nu sunt invidioasă pe tine pentru c-ai făcut nişte bani, ci pentru că, dacă acei bărbaţi sunt dispuşi să-ţi dea atâta ţie, Kazue, trebuie să fie de genul cărora le plac monştrii. Adică, şi tu eşti urâtă. Dacă te vede un copil în întuneric, izbucneşte în plâns. Şi nu prea ai viitor. Doar decazi mereu, din ce în ce mai jos. în scurt timp, va trebui să-ţi dai demisia de la firma la care lucrezi, pentru că nimeni nu va mai suporta să se uite la tine.

Ochii lui Yuriko scânteiau. Poate că eram o târfă de ultima speţă, dar gândul de a ajunge şi mai jos mă înspăimânta. Potrivit profeţiei lui Yuriko, la un moment dat va apărea un bărbat căruia îi plăceau monştrii şi mă va omori. Mă întrebam dacă nu mă va omori Zhang. Mi-am amintit de umilinţa pe care o suferisem când m-a dat deoparte după ce am făcut sex. Mă ura. Ura şi sexul. Dar îi plăceau monştrii.

S-a pornit un vânt rece, iar eu mi-am închis trenciul, dorin- du-mi să arunc o privire în inima lui Zhang. Chiar dacă mi-a vorbit cu blândeţe, lumea lui era sordidă, plină de minciuni. Iar eu n-am simţit decât bucurie că fusesem primită în această lume sordidă. Eram mult mai îngrozită de firea impenetrabilă a lui Zhang decât fusesem de Eguchi.

- Yuriko, ce crezi de sora ta mai mare?

Yuriko a zâmbit slab înspre statuia lui Jiz5.

Am strâns-o de umărul ei gras. Cu cel puţin un cap mai înaltă ca mine, Yuriko şi-a întors faţa. Privea fără ţintă, cu o sclipire bănuitoare în ochi.

- Ce vrei să ştii despre sora mea?
- Zhang, clientul meu, mi-a tot vorbit de sora lui mai mică, de aceea mi-am amintit că ai şi tu una mai mare, asta-i tot. A murit – mă refer la sora lui Zhang. Părea să fi fost nebun după ea.
- Sora mea a fost nebună de gelozie pe mine din clipa în care am venit pe lume. Părea aproape îndrăgostită de mine. M-a respins complet.

O, Doamne, Yuriko se pregătea să se avânte într-una dintre peroraţiile ei filosofice. Divagaţiile ei mă nedumereau. Nu aveam deloc dispoziţia necesară pentru consideraţiile ei abstracte. Nu voiam decât să-

mi astup urechile, în speranţa că va tăcea. Dar Yuriko, nici gând.

- Surori? Ha-ha! Nu ne-am înţeles atunci şi nu ne înţelegem nici acum. Sora mea şi cu mine suntem două persoane diferite, dar, de fapt, la fel. Ea e virgină, prea timidă să se combine cu un bărbat, iar eu sunt contrariul: nu pot trăi fără bărbaţi. Am fost născută să fiu târfa. Suntem asemenea feţelor opuse ale unei monede. Interesant, nu?

- Nu cred că e deloc interesant, am zis eu. De ce oare, în lumea asta a noastră, doar femeilor le e greu să supravieţuiască?

- Simplu. Ele nu au iluzii. Yuriko a izbucnit într-un râs asurzitor.

- Deci am fi în stare să trăim dacă am avea iluzii?

- Pentru noi e prea târziu, Kazue.

- Vorbeşti serios?

Pierdusem contactul cu realitatea din slujba pe care o aveam la firmă din cauza iluziilor mele. În depărtare, am auzit zgomotul trenului de pe linia Inokashira. Nu mai era mult şi pleca ultimul tren. Am hotărât să mă opresc la un magazin şi să-mi iau o bere pe care s-o beau în drum spre casă. Am lăsat-o pe Yuriko acolo, bătând pasul pe loc de frig.

- Ei bine, străduieşte-te!

- Moartea e după colţ, a fost răspunsul lui Yuriko.

Am prins ultimul tren. Când am ajuns acasă, era pus lanţul la uşa din faţă şi n-am putut să intru. Stinseseră toate luminile şi încuiaseră uşa, evident ca să mă lase pe-afară. Asta m-a înfuriat aşa tare, că am sunat foarte insistent la uşă. Sora mea a apărut în prag, părând supărată.

- Să nu mai îndrăzneşti să mă laşi pe-afară!

Sora mea şi-a lăsat ochii în pământ. Probabil dormea. Îşi pusese un pulover peste pijama. M-a străpuns cu privirea şi a văzut ceva bine ascuns în adâncul sufletului meu, ceea ce m-a enervat.

- Ce naiba de privire mai e şi asta? Ai ceva să-mi spui?

Sora mea nu a răspuns. A tremurat uşor când aerul rece şi depravarea pe care le adusesem eu au pătruns

în casă. Cât mi-am scos eu pantofii, ea s-a dus în camera ei. Familia noastră se destrăma. Am rămas pe coridor, încremenită.

•7»

25 IANUARIE

SHIBUyA: UN BEŢIV, 3 000 de yeni

Am avut o perioadă plină de ghinioane după ce l-am întâlnit pe Zhang. Cu două săptămâni în urmă m-am dus la un hotel cu un tip sadomasochist căruia îi plăcea să lege femeile şi care m-a lovit peste faţă destul de rău. A trebuit să-mi iau liber o săptămână. Odată vindecată, n-am mai avut noroc să găsesc clienţi. Pe sadic reuşisem să-l agăţ după cinci zile de post. II sunasem de mai multe ori pe Yoshizaki ca să pun mâna pe el, dar mi-a spus că era prea ocupat cu examenele de admitere ca să-şi ia o clipă liberă. Apoi am încercat cu Arai, dar se părea că fusese trimis la oficiul central din Toyama şi nu putea să se vadă cu mine. Aşa că mi-am pierdut nopţile degeaba, stând în tăcere în faţa statuii lui Jizo şi aşteptând să apară vreun client, care nu venea niciodată. Am început să-mi pierd răbdarea şi să mă macine situaţia disperată în care eram. în lunile reci, nu prea treceau mulţi bărbaţi pe-acolo. Aşa că am hotărât să mă plimb astă-seară prin zona de distracţii Dogenzaka puternic luminată.

Nu-mi făceam munca de noapte decât pentru bani gheaţă. Simţeam că banii câştigaţi în acest fel erau cu totul altfel decât salariul pe care îl puneam direct în contul meu de la bancă. îmi plăcea la nebunie să ating bancnotele. De câte ori le puneam în depozit la un bancomat, simţeam o mare tristeţe când le vedeam dispărând în fantă, că deseori strigam „Rămas-bun!“ Dar când nu aveam clienţi nu erau nici bani. Şi, dacă nu puteam să câştig, nu aş fi fost în stare să-mi continui viaţa de femeie de stradă. Era de parcă toată lumea mă respingea ca fiinţă umană. Oare la asta se referea Yuriko când spusese că „Moartea e după colţ“? Eram îngrozită că avea să vină în cele din urmă şi ziua aceea.

Am pornit-o în grabă spre peronul subteran al liniei Ginza. Trebuia să ajung în Shibuya înainte să pună mâna pe clienţi alte prostituate.

- Nici gând! Nu pot să cred că face aşa ceva! Era mult zgomot pe peron, dar am auzit ce îşi spuneau cele două femei din faţa mea, care păreau să lucreze la o firmă şi aşteptau următorul tren. Una din ele purta un mantou negru la modă, iar cealaltă unul roşu. Amândouă aveau nişte genţi de firmă şi erau frumos machiate.

- Unul dintre tipii de la departamentul comercial a spus că a văzut-o bântuind prin Maruyama-cho. A zis că aproape sigur încerca să agaţe bărbaţi.

- Glumeşti! E dezgustător. Şi ea? Nu-mi vine să cred că un bărbat ar da bani să se culce cu ea.

- Ştiu. E incredibil, dar pare să fie adevărat. A devenit şi mai respingătoare în ultimul timp. Toţi evită să folosească toaletele de la etajul 11, pentru că ea îşi mănâncă prânzul acolo. Bea apă direct de la robinetul chiuvetei; nu din pahar, ca toată lumea. Asta am auzit.

- De ce nu a fost concediată?

Vorbeau despre mine. Am rămas acolo uluită, mi se învârtea capul. Aşadar eram în atenţia tuturor. Dar, fiind mulţi oameni, bărbaţi şi femei, care aşteptau metroul – se formaseră trei rânduri la fiecare uşă – şi se uitau în jos, la şinele întunecate, cele două nu m-au observat. Asta m-a mai liniştit, dar m-a şi dezamăgit. Doar nu făcusem nimic rău! Am bătut-o uşurel pe umăr pe femeia în mantoul negru.

- Scuzaţi.

Femeia s-a întors spre mine şi m-a privit fix, uimită.

- Să ştiţi că îmi fac bine treaba la biroul de cercetare. Sunt secretara directorului, ba şi mai mult, un articol pe care l-am scris a câştigat premiul unui ziar. Nu există nici un motiv să fiu concediată.

- îmi pare rău.

Femeile au ieşit din rând şi au plecat repede de pe peron. M-am simţit mai bine. Târfe proaste! Nu aveam de ce să fiu concediată. în fiecare zi, cât dura programul, tăiam cu râvnă articole din ziare. Directorul biroului nu mi-a spus nimic de vânătăile roşii de pe faţă, care îmi rămăseseră de la bătaia încasată acum o săptămână. Tot ce trebuiau să facă

ceilalţi de la birou era să se uite la mine şi să-mi admire munca. Ha! Am rămas acolo, fredonând fericită în sinea mea cât aşteptam să intre metroul în staţie.

M-am machiat în toaleta de la subsolul clădirii nr. 109. Vânătăile se mai vedeau doar puţin în jurul pomeţilor. Le-am acoperit cu un strat gros de fond de ten, apoi m-am dat cu roşu în obraji. Genele false pe care mi le-am prins la ambele pleoape îmi făceau ochii mai mari. După ce mi-am pus peruca, a fost gata. Mi-am zâmbit în oglindă. Eşti drăguţă! Perfectă! Am observat că tinerele de lângă mine mă priveau toate cu gura căscată. Am strigat la imaginile lor din oglindă, fără să mă întorc spre ele.

- La ce vă zgâiţi? Nu e circ aici, să ştiţi.

Ele şi-au luat repede ochii de la mine şi au făcut pe nevinovatele. Una dintre tinere a zâmbit cu aroganţă, dar nu am băgat-o în seamă. Mi-am făcut loc cu bădărănie printre elevele de liceu care stătea la rând la toaletă şi am ieşit din clădire.

Bătea vântul, clătinând crengile din vârful copacilor, pe când înaintam cu greu spre Dogenzaka. Un bărbat între două vârste, cu o servietă în mână, era la câţiva metri în faţa mea, şi singur. L-am strigat când am ajuns mai aproape de el.

- Hei, tu de colo, n-ai chef de un pic de distracţie?

Bărbatul s-a uitat repede la mine, după care şi-a văzut de
drum, de parcă nu m-ar fi auzit.

- Hai, nu va dura mult şi nici n-o să te coste mare lucru.

Bărbatul s-a oprit brusc şi mi-a mormăit ameninţător:

- Cară-te! L-am privit de parcă nu înţelesesem ce a spus. Valea! a scuipat el cuvântul şi a întins-o. Ce problemă avea? Simţeam cum mă înfurii mai tare, dar am reuşit să mă stăpânesc. îmi apăruse în cale un bărbat de 50 de ani, tipul de salariat mereu trist.

- Hei, dom'le, nu vrei să te distrezi un pic?

Omul a trecut grăbit pe lângă mine, fără să-şi dea osteneala să-mi răspundă. În drumul meu pe deal, am îmbiat un bărbat după altul, toţi între două vârste. Cei mai mulţi m-au ignorat şi şi-au văzut de drum. Am strigat cu îndrăzneală şi după un tânăr de aproape 30 de ani, dar el s-a uitat la mine cu scârbă şi mi-a făcut semn să plec. Chiar atunci am simţit că mă loveşte în obraz ceva care a căzut apoi pe trotuar. M-am uitat pe jos; era un şerveţel făcut ghemotoc. Când mi-am ridicat ochii, am văzut un tânăr în blugi care se sprijinea de balustrada de lângă trotuar şi îşi sufla nasul. Bărbatul a râs şi a mai aruncat o batistă murdară făcută ghem înspre mine. M-am îndepărtat în grabă. Există şi bărbaţi cărora le place să chinuie prostituatele şi e cel mai bine să-i eviţi. Am intrat iute pe o alee mărginită de restaurante şi l-am luat de mânecă pe un bărbat care ieşea dintr-o tavernă ieftină. Omul nu părea să aibă prea mulţi bani.

- Hei, nu vrei un pic de distracţie?

A ţipat, cu răsuflarea mirosind a băutură:

- Pleacă naibii de aici! Mă simt bine şi nu vreau să-mi strici dispoziţia.

Vânzătorii ambulanţi din faţa cabaretului au văzut despre ce era vorba şi au râs în hohote de mine. S-au bătut pe umăr unul pe altul şi s-au uitat batjocoritor în direcţia mea.

- Ce monstru groaznic! îşi spuneau ei.

Ce era aşa monstruos la mine? Nedumerită, am continuat să umblu fără ţintă pe aleea aglomerată. Acela era tocmai locul în care mă agăţase Arai, dar acum întâlneai numai beţivi pe-acolo şi eu devenisem mult mai drăguţă şi nu înţelegeam de ce se poartă bărbaţii aşa urât cu mine când le fac propuneri?

Am ajuns la clădirea de birouri în care era agenţia de escorte pentru care lucrasem, Juicy Strawberry. M-am întrebat dacă n-ar vrea să mă primească înapoi. Dar apoi mi-am amintit condiţiile pe care mi le pusese şeful când mă dăduse afară şi mi-am dat seama că era aproape imposibil să mi se dea o altă şansă. Am stat acolo un timp, uitându-mă la scara îngustă care ducea la agenţie şi cântărindu-mi opţiunile.

Tocmai când mă hotărâsem să urc scările spre agenţia Juicy Strawberry, s-a deschis uşa şi a ieşit un bărbat care a coborât de acolo. Acest bărbat era peste măsură de gras; avea o bărbie dublă atât de mare, că abia îi vedeam faţa în timp ce cobora pe scări. Scara era îngustă, aşa că, indiferent cât de slabă eram, bărbatul cel gras nu putea să se strecoare pe lângă mine. Am coborât iar la baza scărilor şi am aşteptat cu nerăbdare să iasă bărbatul. Când a trecut pe lângă mine, mi-a făcut un semn în chip de salut spunându-mi „îmi pare rău" şi m-a măsurat cu privirea din cap până în picioare, să vadă câte parale făceam.

Fără să mai aştept nici o clipă, i-am adresat obişnuita mea întrebare:

- Nici o problemă. Dar, hei, n-ai chef de un pic de distracţie?

- Vrei să mă agăţi? *Tu?*

Bărbatul a râs batjocoritor. Vocea lui era înfiorător de scârboasă – ca şi cum sunetele pe care le scotea erau înecate în grăsime. Dar totuşi parcă mi-era cunoscută. Mi-am dat capul pe-o parte, perplexă. Normal, n-am uitat să-mi duc un deget la bărbie, în efortul de a face acest gest cât mai fermecător cu putinţă. Se părea că bărbatul îşi dăduse şi el capul pe-o parte, deşi era greu să-ţi dai seama din cauza grăsimii.

- Ne-am mai văzut pe undeva?

- Şi eu mă gândeam la asta.

Odată ce a coborât omul scările, mi-am dat seama că era doar puţin mai înalt ca mine. S-a uitat insistent la mine, fără urmă de politeţe.

- Poate că ai trecut pe la mine la agenţie. Sunt convins că te-am mai văzut.

Pe când vorbea bărbatul, am realizat brusc că îl cunoşteam. Era Takashi Kijima, fără umbră de îndoială. El era băiatul pe care îl iubisem aşa mult în liceu, încât îi trimisesem scrisori de dragoste. Şi iată-l pe băiatul care fusese slab ca un ţâr îngropat acum într-un morman de grăsime.

- Stai o clipă! Nu eşti una dintre prietenele surorii mai mari a lui Yuriko? A clătinat plictisit din

cap, încercând să-şi amintească numele meu. Erai cu un an mai mare ca mine…
- Sunt Kazue Sato.
A trebuit să-l ajut, altfel nu şi-ar fi amintit niciodată. Kijima a oftat adânc de uşurare.
- Păi a trecut atâta timp! a spus el pe un ton surprinzător de prietenos. Cred că sunt mai bine de douăzeci de ani de când am plecat de la şcoală.
Am dat din cap plictisită, uitându-mă cu atenţie cum era îmbrăcat Kijima. Purta un pardesiu galben-deschis care părea din caşmir, avea un inel cu diamant la mâna dreaptă şi o brăţară masivă la încheietura mâinii. Părul lui făcut permanent nu mai era la modă, dar, chiar şi aşa, părea s-o ducă foarte bine. Aşa că de ce mai era încă peşte? Şi de ce naiba fusesem odată aşa atrasă de el? Acest ultim gând m-a făcut să râd.
- Ce-i aşa amuzant?
- Tocmai mă gândeam de ce am fost aşa nebună după tine.
- Mi-amintesc că mi-ai trimis scrisori. Erau frumoase.
- Aş vrea să uiţi ce-a fost odată. Asta a fost cel mai umilitor lucru din viaţa mea. Dar mi-am ţinut în frâu limba şi mânia şi l-am îmbiat din nou pe Kijima.
- Kijima-kun, ce-ai zice să ne distrăm un pic?
Kijima a început să-şi facă vânt cu mâna în faţa ochilor, făcând un mare efort să-mi răspundă la întrebare.
- Nu se va întâmpla. Sunt gay declarat. Nici să nu te gândeşti.
Deci asta era! Ce proastă am fost! Deşi ar fi fost frumos,
ceea ce sperasem nu era nici pe departe posibil.
- Da? Bine, atunci ne mai vedem.
Am dat din umeri şi am plecat.
Kijima s-a ţinut după mine respirând anevoie şi m-a apucat de umăr.
- Kazue, aşteaptă! Ce s-a întâmplat cu tine?
- Ce vrei să spui?

- Arăţi cu totul altfel. Te mai prostituezi şi acum? Am auzit că ai fost angajată la Firma G de Arhitectură şi Inginerie. Mai eşti acolo?

- Sigur că da. I-am dat deoparte mâna de pe umărul meu. Lucrez şi acum acolo. Sunt secretara directorului biroului de cercetare.

- Impresionant! Iar noaptea umbli după clienţi! Femeile au noroc. Pot să câştige bani ducând o viaţă dublă.

M-am întors să mă uit la Kijima.

- Şi tu arăţi cu totul altfel, să ştii. Eşti aşa de gras că abia

- Ei bine, asta înseamnă că amândoi suntem altfel faţă de cum eram în trecut, a răspuns Kijima fornăind puţin.

„Nu e adevărat, l-am contrazis în sinea mea. Eu am fost întotdeauna slabă şi frumoasă.” Am spus cu voce tare:

- M-am întâlnit cu Yuriko deunăzi. Şi ea s-a schimbat.

- Yuriko? Glumeşti?

Kijima a mai repetat de câteva ori numele lui Yuriko, cu vădită emoţie.

- Yuriko? Era bine? Am pierdut legătura cu ea de mai mult timp şi mă întrebam ce mai face.

- E o ruină. E grasă şi urâtă. Nici nu-mi vine să cred că o fată atât de frumoasă s-a urâţit aşa mult. Altădată ne deosebeam ca albul de negru. Ei bine, şi acum e la fel! Dar acum nu înţeleg cum de am fost aşa geloasă pe ea.

Kijima a dat din cap aprobator fără să spună nimic.

- Acum e femeie de stradă ca şi mine. Spune că vrea să moară cât de curând şi că nu-i mai pasă ce se întâmplă cu ea. Tu ai fost primul care ai îndemnat-o pe Yuriko să se prostitueze, nu?

Kijima părea jignit de acuzaţia mea. S-a încruntat şi şi-a făcut de lucru cu nasturii de la pardesiu; păreau să-i cadă în orice clipă. Apoi s-a uitat înspre cer şi a scos un suspin lung şi tragic.

- Kijima, lucrezi aici?

- Nu. Juicy Strawberry este al unei cunoştinţe ale mele, iar eu doar trec pe-aici să-l ajut. Dar tu?

- Am lucrat şi eu aici. Şi, pentru că s-a făcut frig, am trecut pe-aici să văd dacă nu mă angajează pentru un timp. Hei, pot să te rog să pui o vorbă bună pentru mine?

Kijima a încremenit şi parcă s-a blocat.

- Nu pot. Dacă aş fi eu patronul, nu te-aş angaja. Nu mai eşti bună să fii prostituată de lux. Eşti prea bătrână chiar şi să faci pe femeia matură. Nu te mai gândi că ai putea să lucrezi într-un loc ca ăsta.

- De ce? am întrebat indignată.

- Păi uită-te la tine! Ai trecut deja de o anumită limită. Dacă ai ajuns să agăţi pe cineva ca mine, trebuie să fii disperată. Nu ţi-a mai rămas de făcut decât să stai în colţul străzii. În plus, tu faci nişte chestii de care nu sunt în stare escortele noastre fragile, nevrotice şi cu pielea fină.

- Şi eu sunt uşor de rănit, ştii doar. Mă supără întotdeauna câte ceva.

Kijima m-a privit cu îndoială şi i-au căzut colţurile gurii într-un zâmbet superior.

- Aşa e. Nu arăţi de parcă ai răci vreodată. Şi, când te apucă cheful, pariez că nimic nu-ţi stă în cale. Te duci pe străzi pentru că-ţi place, nu-i aşa? Şi probabil îţi place şi să le faci mofturi clienţilor.

- Păi ce-ai vrea? E singurul mod prin care pot să exercit un pic de control asupra vieţii mele. Am fost tratată ca un gunoi de când am început meseria asta. Fac treabă bună, dar nimeni nu mă găseşte atrăgătoare, aşa că nu câştig întotdeauna. Şi nu-mi place să pierd, iar asta mă înnebuneşte.

Kijima m-a ascultat fără să mă întrerupă, dar şi-a scos mobilul din buzunarul pardesiului, de parcă se întreba cât timp am să mai vorbesc. Am schimbat repede subiectul.

- N-ai cumva la tine o carte de vizită? Mi-ar face plăcere să am una. Poate o să te sun într-o zi dacă am nevoie de ajutor.

Kijima părea supărat. Cred că nu voia să aibă de-a face cu mine.

- Păi dacă moare Yuriko sau pățește ceva.

Kijima a redevenit serios, a scos repede o carte de vizită din buzunar și mi-a dat-o.

- Dacă o mai vezi pe Yuriko, spune-i să ia legătura cu mine.

- De ce?

- Fără vreun motiv anume, a spus Kijima gânditor luân- du-și mobilul în mâna durdulie. Poate sunt doar curios.

Curios. Da, bun răspuns.

- Kijima-kun, bărbați erau atrași odată de mine din curiozitate. Atunci de ce îmi merge atât de prost acum? Totul s-a schimbat peste noapte.

Kijima și-a frecat gușa cu un deget gros.

- îmi închipui că orice bărbat care se combină acum cu tine o face pentru că vrea să afle cum de ai ajuns atât de jos. N-aș zice că din curiozitate. Cred că e ceva mai profund, mai întunecat. Adică un om normal s-ar teme de adevăr. Regret să ți-o spun, dar mă îndoiesc că există vreun bărbat care să plătească ca să se culce cu tine. Și, dacă există, poți să fii sigură că are curajul să privească răul în față.

- Decăzută? Eu? Eram așa surprinsă, că nu mi-am putut stăpâni un țipăt. Cum îți permiți să mă jignești? Fac treaba asta ca să mă răzbun. Să privească răul în față? Asta-i cam exagerat!

- Să te răzbuni? Pentru ce?

Kijima părea brusc interesat. Mi-a aruncat o privire, apoi și-a luat repede ochii de la mine.

- Vai, nu știiiu! am țipat eu cam prea tare și m-am legănat de pe un picior pe celălalt. Pentru totul! De ce îmi merge atât de prost!

- Ce-i cu scena asta de fetiță răzgâiată? a pufăit Kijima uitându-se la mine cu o neîncredere prefăcută. Uite ce e, eu trebuie să plec. Ai grijă de tine, Kazue. Ai ajuns chiar la fund. Mi-a făcut nepăsător cu mâna, s-a întors pe călcâie și a luat-o pe aleea îngustă înspre bulevard.

- N-ai nici un drept să-mi vorbeşti aşa, Kijima-kun! Crezi că sunt nebună? Asta e? Nimeni nu mi-a mai spus aşa ceva, ticălosule! am ţipat în urma lui.

Pierzându-mi speranţa, am renunţat la ideea de a obţine o slujbă la Juicy Strawberry sau de a găsi clienţi pe bulevardul principal din Dogenzaka. Mi-am strâns trenciul pe mine şi m-am înconjurat pieptul cu braţele. Voiam să ajung repede înapoi la locul meu din faţa statuii lui Jizo. Era mult mai bine pentru mine să stau în întuneric şi să aştept răbdătoare să treacă vreun client.

- Când am tăiat drumul pe o alee îngustă străjuită de hoteluri pentru întâlniri amoroase, am observat o femeie mai bătrână care mă urmărea din umbră. A ieşit de acolo şi m-a tras încet de braţ.Te superi dacă îţi pun câteva întrebări? a zis ea. Purta
0 pălărie croşetată din lână albă şi mănuşi asortate, şi avea în jurul gâtului un fular înflorat din fibre sintetice, pus ca un guler de marinar la paltonul ei gri. Ţinuta ei era aşa de ieşită din comun, că nu mi-am putut stăpâni râsul. Mi-a luat cu blândeţe mâna în a ei, cea înmănuşată, şi mi-a şoptit cu o voce piţigăiată şi duioasă: Nu trebuie să decazi făcând meseria asta ruşinoasă. Iubirea lui Dumnezeu e mare şi atotcuprinzătoare. Trebuie să te ridici din prăpastia în care ai căzut. Doar aşa poţi s-o iei de la capăt. Durerea ta e şi a mea, umilinţa ta va fi şi a mea. Mă voi ruga pentru tine.

Mă simţeam bine că-mi încălzea mâinile îngheţate, dar tot
1 le-am dat deoparte.

- Ce tot spui acolo? Mă străduiesc deja din răsputeri să mă ridic. O să mor în curând! Dacă vrei să ştii, am fost o elevă şi o studentă eminentă.

- Şdu. Ştiu. Ştiu atât de bine că mă doare inima pentru tine. Am simţit în respiraţia femeii un miros de bomboane de
mentă, din acelea pe care le ronţăie bătrânele.

- Ce ştii? am întrebat-o râzând batjocoritor. Mă descurc foarte bine şi fără vreun ajutor din partea ta. Lucrez la o mare companie în timpul zilei.

Mi-am scos repede legitimaţia să i-o arăt femeii, dar ea aproape că nu s-a uitat la act. în schimb, a scos din geantă o carte neagră şi a strâns-o la piept.

- îşi place să-ţi vinzi trupul, nu-i aşa?

- Da, desigur.

- Femeia a scuturat din cap.Dar nu e adevărat, nu? Minciunile tale mă rănesc profund. îţi place să fii tratată cu cruzime de bărbaţi? Mă doare să văd ce nesăbuită eşti. Mă doare inima de câte ori întâlnesc femei nefericite ca tine. Te simţi dezamăgită de cei de la serviciu? Iar noaptea eşti trădată de

bărbaţi. Acesta e groaznicul chin pe care trebuie să-l înduri. Eşti amăgită de propriile dorinţe. Biată femeie! Deschide repede ochii să vezi adevărul.

Când m-a mângâiat pe cap, femeia mi-a dat jos peruca. I-am tras una peste mână şi am strigat la ea cu mânie:

- Cum îndrăzneşti? Biată? Uită-te mai bine la tine, hoaşcă bătrână, că te aşteaptă pierzania!

Uimită de ieşirea mea, femeia s-a dat un pas înapoi. I-am smuls Biblia din mână şi am aruncat-o în zid. A făcut zgomot când s-a izbit de suprafaţa tare, apoi a căzut pe asfalt cu o bufnitură slabă. Femeia a icnit şi s-a repezit s-o ia de jos, dar eu am împins-o şi am pus piciorul pe carte. Simţeam cum se rup foile subţiri ca de ceapă sub tocul meu ascuţit. Eram bucuroasă că făcusem ceva ce nu trebuia, ce prostie.

Am început să fug pe strada cufundată în întuneric. Vântul rece din nord îmi înţepa obrajii, iar boncănitul tocurilor mele înalte străpungea tăcerea. îmi făcuse plăcere s-o umilesc pe femeia aceea. Am ajuns la un magazin, am intrat şi mi-am cumpărat o bere şi un pachet de calamar deshidratat. Am deschis doza şi am băut berea pe drum. Revigorată de lichidul rece pe care îl dădeam pe gât, mi-am ridicat ochii spre cerul nopţii. Eram liberă. Eram mai subţire şi mai frumoasă ca înainte. M-am bucurat din plin de mine, de independenţa mea.

Nu mai suportam ideea de a sta să aştept răbdătoare în faţa statuii lui Jizo, aşa că am coborât în fugă scările care duceau spre Gara Shinsen. Pe drum, am trecut pe lângă terenul viran unde îl rezolvasem pe vagabond. M-am dus acolo şi am stat un pic, bându-mi berea şi ronţăind din calamar. Nu-mi mai păsa câtuşi de puţin de frig. Dar am simţit brusc nevoia să urinez. Aşa că m-am pus pe vine peste iarba ofilită şi mi-am dat drumul. Mi-am amintit de toaleta împuţită din apartamentul lui Zhang. Preferam aici, în aer liber.

- Hei, fato! Ce naiba faci acolo?

Un bărbat mă privea de pe treptele de piatră. Era probabil abţiguit, căci vântul purta mirosul de alcool care îi ieşea din gură până acolo jos, unde eram eu.

- Ceva mişto.
- Da? Pot să vin şi eu?

Omul s-a împleticit când cobora scările. Eu i-am făcut propunerea obişnuită.

- Dom'le, îngheţ aici. Hai să mergem undeva înăuntru!

De îndată ce l-am văzut pe bărbat dând din cap încântat,
l-am înşfăcat de braţ şi l-am dus înapoi, spre Murayama-cho. Acolo am intrat cu el în primul hotel pentru întâlniri amoroase care mi-a ieşit în cale. Părea să fie un salariat de aproape 50 de ani, poate puţin peste. Pielea îi era caldă de la cât sake băuse şi avea tenul de culoare închisă. L-am târât pe hol, abia ţinându-mi echilibrul, căci el mergea foarte împleticit, şi l-am împins în cameră.

- Tariful meu este de 30 000 de yeni.
- Nu am atâţia bani la mine.

Bărbatul s-a clătinat puţin în faţă când s-a scotocit prin buzunare. A scos o chitanţă şi un permis de călătorie. Mi-am zis că, dacă tot ajunseserăm aşa departe, să ne apucăm de treabă. Aşa că l-am împins în pat, m-am aruncat peste el şi i-am sărutat buzele cu gust de alcool. El şi-a tras capul ca un bădăran şi s-a holbat la mine.

- Termină! a protestat. Nu vreau să facem asta.
- Stai un pic. Tu m-ai adus aici. O să-ţi iau 30 000 de yeni înainte să încerci să mă tragi pe sfoară.

Nu mai avusesem un client de atâta vreme, că nu voiam să-mi scape. Eram disperată. Bărbatul a lăsat-o mai moale şi a scos câteva bancnote de 1 000 de yeni din portmoneu. Apoi şi-a lăsat capul în jos.

- îmi pare rău. Asta-i tot ce am. Dar nu-ţi cer mai mult. Am să plec acum.
- Hei, sunt o profesionistă şi lucrez la o mare firmă. N-ai vrea să ştii de ce mă prostituez noaptea?

M-am întins pe spate pe partea mea de pat şi am încercat să par ademenitoare. Bărbatul şi-a închis portmoneul şi şi-a pus haina. Mi-am luat şi eu repede

lucrurile. Nu voiam să rămân pe cap cu nota de plată pentru cameră. Bărbatul a plecat din cameră şi s-a dus la recepţie să se târguiască la preţ. Părea treaz de-a binelea acum.

- N-am deranjat nimic în cameră, aşa că de ce să nu-mi iei doar jumătate din preţ? N-am stat nici zece minute acolo.

Recepţionerul mi-a aruncat o privire rapidă. Era un bărbat între două vârste, care era clar că purta o perucă.

- Ei bine, vă scad preţul la 1 500 de yeni.

Bărbatul i-a dat două hârtii de 1 000 de yeni cu vădită uşurare. Când recepţionerul i-a dat rest o monedă de 500 de yeni, iar bărbatul i-a spus s-o păstreze pentru osteneală.

- Nu e mult. Dar vă mulţumesc pentru înţelegere.

Când l-am auzit zicând asta, am întins imediat mâna.

- Hei, cred că asta-i a mea. La urma urmei, eu ţi-am suportat sărutările pentru nişte amărâţi de 3 000 de yeni!

Atât bărbatul, cât şi recepţionerul s-au uitat la mine uluiţi. Dar eu n-am clipit şi, în cele din urmă, recepţionerul mi-a dat moneda.

Se apropia ora la care pleca ultimul tren de seară. Mi-am mai luat o doză de bere şi am dat-o pe gât. Am coborât din nou treptele de piatră către Gara Shinsen. Câştigurile mele din acea seară se ridicau la 3 000-3 500 de yeni, dacă puneam la socoteală şi banii scoşi de la recepţioner. Dar, după ce am cumpărat berea şi calamarul, nu-mi mai rămăsese nimic. Pe când mergeam spre gară, am văzut clădirea în care locuia Zhang. M-am întors să mă uit la ferestrele de la etajul patru. Erau luminate.

- Păi văd că ne întâlnim din nou. Arăţi bine, a spus vocea pe care am auzit-o în spatele meu. Era Zhang. Am aruncat doza goală de bere peste marginea trotuarului, unde a căzut zăngănind. Zhang era îmbrăcat în blugi şi geacă de piele, exact cum îl

văzusem şi noaptea trecută. Avea o expresie serioasă pe faţă. M-am uitat la ceas.

- Mai am încă puţin timp. Crezi că tipii din apartamentul tău ar vrea să ne mai facem de cap?

- îmi pare foarte rău, a zis Zhang, părând că se scuză, dar n-ai avut mare succes la ei. Atât Dragon, cât şi Chen-yi au zis că eşti prea slabă. Lor le plac femeile cu mai multă carne pe ele.

- Dar ţie?

Zhang şi-a dat ochii lui mari peste cap. Avea sprâncene dese şi buze pline şi, în afară de faptul că i se rărea părul, era un bărbat pe gustul meu. Exista un motiv pentru care voiam să fiu cu el.

- Nu-mi pasă. Orice femeie e bună pentru mine. Zhang a râs. Orice femeie în afară de soră-mea.

- Dacă e aşa, vrei să mă iei în braţe?

M-am aruncat la pieptul lui Zhang. Trenul de Shibuya, de pe linia Inokashira, tocmai intrase în gară şi pasagerii se îngrămădeau pe peron. Se zgâiau la noi, dar nu-mi păsa. în schimb, lui Zhang da. Părând jenat, m-a lăsat din braţe, încercând să mă ţină la distanţă, dar eu l-am luat iar de gât, vrând să mă lipesc de el. Brusc m-a cuprins mâhnirea.

- Ai să fii bun cu mine? l-am întrebat pe un ton umil.

- Vrei să fiu bun cu tine sau să fac sex cu tine?

- Ambele.

Zhang m-a dat deoparte cu brutalitate, ca să privească drept în faţă. Apoi a spus cu mult calm:

- Trebuie să alegi. Ce preferi?

- Să fii bun cu mine.

De îndată ce am îngăimat acest răspuns, am ştiut că vorbisem serios. Nu o făcusem pentru bani. Atunci de ce naiba stăteam în colţul acela noapte de noapte? Oare nu voiam decât să fie cineva bun cu mine? Sigur că nu. Eram confuză. Poate că eram beată. Mi-am pus mâna pe frunte.

- Dacă vrei să fiu bun cu tine, ai să mă plăteşti? m-a întrebat el.

M-am uitat la Zhang surprinsă. Aşa cum mă privea chiorâş în întuneric, părea cumplit.

- De ce să plătesc? N-ar trebui să fie invers?

- Dar şi ce îmi ceri tu e ciudat. Nu-ţi place de nimeni, nu? De nici o altă persoană, nici măcar de tine însăţi. Ai fost luată de fraieră.

- Luată de fraieră? Mi-am dat capul pe- o parte, neînţe- legând ce voia să spună. N-am încercat să-mi iau aerul de fată drăguţă; nu mai aveam destulă energie pentru asta.

Zhang a continuat, vesel.

- Aşa e, luată de fraieră. Tocmai am învăţat expresia. De fapt, înseamnă că te extorchează sau te escrochează cineva. Te-ai lăsat păcălită de toată lumea – la serviciu, pe stradă. în trecut, ai fost păcălită de tatăl tău şi de cei de la şcoală.

Trenul probabil plecase din Gara Shibuya. în timp ce vorbea Zhang, m-am uitat înspre şine. N-aveam de ales: trebuia să mă duc acasă. Aşa cum nu aveam de ales decât să merg sau nu la serviciu a doua zi dimineaţă. N-aveam încotro. Fusesem într-adevăr înşelată de societate? îmi veneau mereu în minte aceste vorbe. Mi-am amintit şi ce îmi spusese femeia cu Biblia: „Mă doare să văd ce nesăbuită eşti”.

**• 8 *
5 IUNIE**

în timpul sezonului ploios, n-a mers deloc treaba. Ploua aproape tot timpul şi nu mă simţeam în stare să stau toată noaptea afară şi să mă ud până la piele. Pe deasupra, din cauza fronturilor de joasă presiune, mi se umflau ochii şi îmi venea să dorm toată ziua. Mi-era din ce în ce mai greu să mă trezesc dimineaţa, iar lupta pe care trebuia s-o dau cu mine însămi ca să ies din casă mă istovea. Deşi sufletul vrea ceva, trupul nu-l ascultă? Azi m-am trezit chiar mai târziu ca de obicei, m-am aşezat la masă şi am ascultat răpăitul ploii. Mama îi pregătise deja surorii mele micul dejun şi pachetul pentru serviciu. Apoi se retrăsese în camera ei şi în casă domnea o tăcere mormân- tală. Am turnat nişte apă din ceainicul electric şi mi-am făcut o cafea instant. Apoi, în loc să-mi iau micul dejun, am ronţăit o tabletă de gymnema.

Fusta mea bleumarin îmi era acum aşa largă în talie, că îmi cădea pe şolduri. Cu cât slăbeam, cu atât mai fericită mă simţeam. În ritmul acesta aveam să devin invizibilă. Eram peste măsură de bucuroasă. Vremea era deprimantă, dar nu şi starea mea sufletească.

A început să plouă torenţial. Florile din grădină, de care mama era aşa de mândră – hortensii, azalee, trandafiri, iarbă înflorită –, toate se aflau culcate la pământ. Tulpinile li se în- doiseră. M-am uitat în grădină şi am blestemat toate tâmpitele alea de flori. îndată ce vor înceta ploile, se vor înălţa iar, mai pline de viaţă ca oricând de la atâta umezeală. Ticăloase mici ce erau! Dispreţuiam din tot sufletul grădina pe care o îndrăgea mama.

M-am uitat pe fereastră la cer. Cu siguranţă că n-o să meargă treaba nici diseară. Nu reuşisem să lucrez decât o săptămână în toată luna iunie şi abia scosesem 48 000 de yeni. Am stors 30 000 de yeni de la Yoshizaki şi beţivul mi-a dat 10 000. Apoi am avut doi vagabonzi. Primul a fost bărbatul cu care fusesem înainte pe terenul viran, dar celălalt un nou-venit. Am făcut sex cu amândoi afară în ploaie, sub cerul plin de nori. Ajunsesem să fiu plătită de bărbaţi ca să mă vadă urinând pe terenul viran. Nu mă mai deranja nimic. Dar, în consecinţă, mă concentram din ce în ce mai greu la serviciu, eram mereu obosită. Stăteam la biroul meu şi tăiam articole din ziare şi nici măcar nu-mi păsa pe care îl decupam. Uneori mă distram tăind partea cu programul de televiziune. Şeful meu se uita chiorâş la mine, dar nu-mi zicea niciodată o vorbă de reproş. Ceilalţi din birou mă priveau lung, apoi se strângeau în grupuleţe şi şuşoteau, dar mie nu-mi păsa. N-aveau decât să vorbească. Eu eram o femeie puternică.

Am deschis ediţia de dimineaţă a unui ziar şi, după ce mi-am aruncat ochii pe rubrica meteo, am răsfoit secţiunea de ştiri mondene. Mi-au atras atenţia firimiturile de pâine pe care le lăsase sora mea în ziar – îi căzuse în mână înaintea mea. Probabil că se oprise să citească această pagină. Titlul cu litere mari era: CADAVRUL UNEI FEMEI GĂSIT ÎNTR-UN APARTAMENT. Numele victimei era Yuriko Hirata. Yuriko! Mi-a trecut prin minte că nu o mai văzusem în

ultimul timp. Deci te-ai dus şi te-ai lăsat omorâtă. Era întocmai cum prezisese, nu? Felicitări! Pe când rosteam din suflet aceste cuvinte, am auzit pe cineva râzând. Cine era? m-am întrebat, uitân- du-mă în jurul meu.

Spiritul lui Yuriko plutea între tavanul murdar de fum şi masa în dezordine; se uita la mine. I se vedea doar partea de sus a corpului în lumina fluorescentă alb-albăstrie. Chipul nu îi mai era buhăit şi urât, aşa cum îl văzusem de curând. îşi recăpătase frumuseţea şi farmecul din tinereţe. I-am vorbit:

- S-a întâmplat exact cum ai vrut, nu?

Yuriko a zâmbit, dezvelindu-şi dinţii de un alb strălucitor.

- Mulţumesc. Ţi-am luat-o înainte şi am murit. Ce ai să faci acum, Kazue?

Treabă, ca de obicei. încă trebuie să fac bani

- .Renunţă cât mai poţi, a râs Yuriko. N-ai să câştigi niciodată destul ca să fii mulţumită. în afară de asta, mai devreme sau mai târziu, bărbatul care m-a ucis pe mine te va omori şi pe tine.

- Cine?

- Zhang.

Răspunsul lui Yuriko era cât se poate de clar. Dar cum ajunsese să-l cunoască pe Zhang? Yuriko e un monstru; lui Zhang îi plac monştrii; asta era legătura. Dar, dacă aşa stăteau lucrurile, oare avea Zhang să mă omoare şi pe mine?

Deunăzi, când m-am aruncat la pieptul lui, m-a luat în braţe, nu? îmi doream ca Zhang să fie bun cu mine. Voiam să mă ţină în braţe. Yuriko şi-a ridicat arătătorul şi şi l-a mişcat energic înainte şi înapoi.

- Nu, nu, nu, Kazue. Nu trebuie să ai asemenea dorinţe. Nimeni nu o să fie bun cu tine. Bărbaţii nici nu vor să te plătească. Ştii, nişte curve bătrâne ca noi nu sunt bune decât să-i facă pe bărbaţi să se confrunte cu adevărul. De aceea ne urăsc.

- Să se confrunte cu adevărul? Fără să-mi dau seama ce fac, mi-am dus mâna la bărbie şi mi-am dat capul pe-o parte.

- O, nu, pentru numele lui Dumnezeu, Kazue! Iar încerci să pozezi în fată drăguţă. Renunţă imediat. E în zadar. Tu chiar nu înţelegi?

- Ba da. înţeleg şi eu. înţeleg că sunt mai slabă şi mai drăguţă ca oricând.

- Cine ţi-a dat un sfat aşa de prost?

Despre ce naiba vorbea? Atunci mi-am amintit că îmi dăduse cineva o idee. Oare în liceu? Oare sora mai mare a lui Yuriko?

- Sora ta mai mare.

Şi mai crezi în ce a spus cineva cu atât de mult timp în urmă? Yuriko a oftat. Kazue, chiar că eşti credulă! Cred că eşti cea mai credulă persoană pe care o cunosc

- .Fie cum zici tu, Yuriko. Dar zi-mi la ce te-ai referit când ai pomenit de confruntarea cu adevărul.

- E un nimic. Un mare nimic.

- Adică eu sunt un nimic?

Imediat ce am întrebat, m-am trezit că mă înconjor cu braţele. Sunt un nimic. Lipsită de substanţă. Oare când am dispărut? Tot ce a rămas din mine era un taior – hainele care fuseseră ale unei absolvente a Universităţii Q,, ale unei angajate la Firma G de Arhitectură şi Inginerie. Nu era nimic în ele. Atunci ce se află înlăuntrul meu?

Când mi-am venit în fire, am văzut că vărsasem cafea pe toată pagina deschisă din ziar. Am şters repede masa cu o cârpă. Tot ziarul se făcuse maroniu.

- Ce s-a întâmplat, Kazue?

M-am uitat în spate şi am văzut-o pe mama stând în uşa livingului. Faţa ei micuţă fără pic de machiaj era schimonosită de spaimă.

- Vorbeai adineauri. Ţi-am auzit vocea şi m-am gândit că stai de vorbă cu cineva.

- Da, *vorbeam* cu cineva. Vorbeam cu femeia asta de aici.

Am arătat înspre ziar. Dar articolul era prea pătat de cafea;
era greu de citit acum. Mama n-a spus nimic, doar şi-a pus mâna la gură ca să nu ţipe. Nu i-am dat atenţie, dar mi-am luat geanta de pe scaun.

- Trebuie să dau un telefon! am strigat.

Când mi-am scos agenda din geantă, au zburat de-acolo un şerveţel plin cu muci şi o batistă murdară. Ambele au aterizat lângă mine, pe podea. Mama s-a uitat supărată la obiecte, dar eu i-am făcut semn să plece.

- La ce te uiţi? Pleacă de-aici!

-Ai să întârzii la serviciu.

- Nu-i mare lucru dacă întârzii puţin. Şeful de birou a întârziat deunăzi o oră întreagă. Şi cu o zi înainte a întârziat una dintre secretare. Toţi întârzie, atunci eu de ce nu? De ce trebuie să fiu eu întotdeauna cea care îşi vede serios de treabă? Am

muncit ca o sclavă în tot acest timp ca să te întreţin în casa asta. M-am săturat!

- Kazue, dragă, faci tot ce faci pentru mine? Asta vrei să zici?

Mama tot băiguia ceva. Când s-a uitat la mine, i-au apărut pe faţă riduri de îngrijorată ce era.

- N-are nici o legătură cu tine! Muncesc pentru că sunt o fiică devotată.

- Da, aşa eşti. Băiguiala mamei aproape nu se auzea. Nu părea că vrea să plece, dar, în cele din urmă, s-a dus în camera ei, cu o expresie acră pe faţă. Mi-am răsfoit agenda, căutând secţiunea cu adrese. Sora mai mare a lui Yuriko. Erau peste zece ani de când nu mai vorbisem cu ea, dar am simţit că n-o să am linişte până nu-i aud vocea. Cât formam numărul, am încercat să-mi închipui ce anume căutam cu atâta disperare să-mi confirm. Eram complet zăpăcită.

-Alo. Alo? Cine e?

Vocea de la celălalt capăt al firului era groaznic de deprimată şi prudentă. Am intrat direct în subiect, fără nici un preambul.

- Sunt eu, Kazue Sato. Am citit în ziar că Yuriko a fost omorâtă.

-Aşa e.

Vocea ei sugera un pic de depresie, dar era şi calmă.

Sora mai mare a lui Yuriko a început să emită nişte sunete ciudate la celălalt capăt al firului. Erau joase şi monotone ca torsul unui motor. Rădea. Râsul ei era al unei persoane care savura o senzaţie de uşurare, bucuria pe care o simţea că scăpase în sfârşit de Yuriko. Şi eu simţeam la fel. Era mai veche în meserie ca mine şi apăruse ca din senin pe teritoriul meu – fosta frumuseţe din liceu. Deci credeam că amândouă ne simţeam oarecum eliberate. Şi totuşi exista ceva care ne lega de ea.

- Ce e aşa amuzant? a întrebat sora lui Yuriko.

- Nimic.

De fapt, nici nu râdeam. De ce mă întreba aşa ceva? Sora lui Yuriko era nebună. Aşa că am întrebat-o şi eu:

- Cred că eşti mâhnită, nu?

- Nu prea.

- Da, aşa e, tu şi Yuriko nu eraţi prea apropiate, din câte îmi amintesc. Parcă nici nu eraţi rude. Unii nici nu-şi dădeau seama că sunteţi surori, dar eu m-am prins imediat.

Sora lui Yuriko m-a întrerupt:

- Ajunge cu chestia asta! Cu ce te ocupi acum?

- Ghiceşte. Mi-am scos pieptul înainte, sfidătoare.

- Am auzit că ai primit o slujbă la o firmă de inginerie.

- Te-ar surprinde dacă ţi-aş spune că Yuriko-chan şi cu mine făceam aceeaşi meserie? S-a făcut tăcere la celălalt capăt al firului. Sora mai mare a lui Yuriko probabil se gândea la ce îi spusesem. Ştiam că e geloasă pe mine. Era o femeie care tânjea să fie ca Yuriko, dar nu putea s-o imite nici dacă a fi fost viaţa ei în joc. Dar eu eram altfel. Păi o să am grijă.

Asta i-a închis gura! Am pus repede receptorul în furcă. Dar, la urma urmei, de ce fuseserăm eliberate eu şi sora mai mare a lui Yuriko? De viaţă? Poate că voiam să fiu omorâtă la fel ca Yuriko. Pentru că şi eu eram un monstru. Şi mă săturasem de viaţă.

Ploaia nu s-a oprit până seara. Mi-am deschis umbrela pliantă şi m-am plimbat fără ţintă prin jurul Gării Shinsen, sperând să-l întâlnesc pe Zhang. Am ajuns în faţa blocului în care locuia şi m-am uitat în sus, la apartamentul lui; nu era nici o lumină. Nu se întorsese nimeni acasă. Tocmai când dădeam să plec, l-am văzut pe Chen-yi venind în direcţia mea; purta un tricou alb subţire şi un şort, iar în picioare avea şlapi, chiar dacă era mai răcoare după ce plouase atâta. M-am oprit lângă el.

- Bună seara!

Când m-a văzut, Chen-yi s-a oprit din mers. Ochii din spatele ochelarilor mă săgetau cu ferocitate, de parcă erau obligaţi să vadă ceva dezgustător.

- Trebuie să-l văd pe Zhang şi mă întrebam dacă e acasă.

- Nu cred că e acasă. Şi-a schimbat serviciul şi e plecat şi ziua, şi noaptea. Nu ştiu când se întoarce.

- Pot să-l aştept în camera lui?

- Nu. Nu poţi să faci aşa ceva. Chen-yi a scuturat din cap cu violenţă. Acum stau alţii aici. N-ar fi bine. Se purta de parcă îi era ruşine că făcuse sex cu mine în faţa celorlalţi.

- Bine, pot să-l caut?

Am dat să urc scările, dar Chen-yi m-a oprit cu brutalitate.

- Mă duc să văd dacă e acasă. Tu aşteaptă aici.

- Dacă e acasă, spune-i că-l aştept pe acoperiş.

Chen-yi s-a uitat la mine bănuitor în timp ce mă îndreptam
spre scări, dar mie nu-mi păsa. Cantitatea de gunoi de pe treptele dintre etajul patru şi acoperiş se mărise, de parcă era o fiinţă vie. Toată scara era acum plină de gunoaie: deşeuri de hârtie, bucăţi de ziare în limba engleză, sticle de sifon din plastic, carcase de CD-uri, cearşafuri rupte şi prezervative. Salteaua îmbibată cu apă de ploaie era întinsă de-a curmezişul scărilor şi ieşea pe acoperiş ca un cadavru – salteaua pe care o lăsase profesorul în urma sa. Salteaua pe care stătea acum Zhang, cu capul în jos. Purta blugi şi un tricou imprimat cu o barcă. Avea părul dat peste urechi. Arăta de parcă nu se bărbierise de zile bune. Zhang nu era diferit de cantitatea crescândă de gunoi. Mi-am amintit brusc de plantele din grădina mamei, distruse de ploaie. Odată ce se oprea ploaia, acele plante aveau să-şi revină.

- Ce faci acolo pe saltea?

- A, tu eşti? Zhang s-a uitat în sus la mine, părând surprins. Mi s-au oprit ochii pe lanţul de aur care strălucea la gâtul lui.

- E colierul lui Yuriko, nu-i aşa?

- Care, ăsta? Zhang a atins lanţul, de parcă şi-ar fi amintit brusc că era acolo. Deci o chema Yuriko?

- Da, era o cunoştinţă a mea. Se îmbrăca întotdeauna ca mine.

- Probabil că da, dacă spui tu.

Zhang şi-a răsucit lanţul pe degete. Apa de ploaie se scurgea din umbrela mea într-un colţ al saltelei, unde forma o pată din ce în ce mai mare. Zhang nu părea să observe.

- Tu ai omorât-o pe Yuriko, nu-i aşa?

- Aşa e. Am omorât-o pentru că ea mi-a cerut-o. A fost la fel ca şi cu soră-mea. Ţi-am spus că sora mea a căzut în mare şi s-a înecat, dar am minţit. Am omorât-o eu. Pe vas, în drum spre Japonia, făceam sex în fiecare noapte. Ei îi repugna ideea de a trăi ca un animal şi m-a rugat, cu lacrimi în ochi, s-o omor. I-am spus să nu-şi facă griji în privinţa relaţiei noastre şi am rugat-o de mai multe ori să mergem mai departe şi să trăim ca soţ şi soţie, dar ea nu voia. Aşa că am aruncat-o în mare. I-am văzut mâinile fluturând printre valurile care o purtau departe, şi mai departe de mine; parcă îmi făcea semn de rămas-bun. Zâmbea. Părea fericită să-şi ia adio de la viaţa ei cu mine. împrumutasem mulţi bani ca să ajungem în Japonia. Nu-mi venea să cred ce proastă era. Aşa că de câte ori întâlnesc o femeie care îmi spune: „Omoară-mă!" sunt fericit să-i îndeplinesc dorinţa. Dacă simte că nu mai poate să trăiască, o ajut să termine cu viaţa. Dar tu?

Zhang surâdea vag în întuneric. Vântul se înteţise şi ploaia ne biciuia feţele. Eu m-am dat mai într-o parte, încercând să mă adăpostesc de ploaie, dar Zhang doar s-a strâmbat şi a lăsat apa să-i curgă pe faţă. Fruntea îi strălucea de la stropii de ploaie.

- Nu vreau să mor încă. Dar poate în curând.

Zhang m-a luat de picioare.

- Eşti atât de slabă! Numai piele şi os. Nu înţeleg de ce nu te poţi îngrăşa. Crezi că eşti bolnavă? Sora mea şi Yuriko asta erau amândouă sănătoase. Tu de ce eşti bolnavă? E trist, nu?

- Crezi că sunt bolnavă? Dar nu vreau să mor.

- Există pe lume oameni care sunt deja pe cale să moară, dar ei nu o ştiu. Şi sunt alţii, sănătoşi tun, care îşi doresc să moară. Eşti de acord?

M-a cuprins deodată mâhnirea. De ce oare, atunci când vorbeam cu Zhang, mă simţeam atât de singură, atât de tristă? M-am aşezat pe salteaua împuţită, îmbibată cu apă. Zhang m-a luat de umeri şi m-a tras spre el. Mirosea a sudoare şi murdărie, dar mie nu îmi păsa.

- Fii bun cu mine. Te rog.

Mi-am îngropat faţa la pieptul lui Zhang, jucându-mă cu lanţul ce îi strălucea la gât.

- Bine. Dar şi tu trebuie să fii bună cu mine.

Ne-am ţinut în braţe, şoptindu-ne la nesfârşit: „Fii bun cu mine; te rog"; şi „Fii bună cu mine; te rog".

•9*

30 IANUARIE SHIBUyA: WA (?), 10 000 de yeni
SHIBUyA: STRĂIN, 3 000 de yeni

Zhang e un mare mincinos. Un rahat cu ochi. Şi un criminal! Am pus cutia de bere, pachetul de calamar deshidratat şi o sticlă de pastile gymnema pe tejgheaua magazinului şi m-am gândit la el.

- Hei! cineva mi-a dat un ghiont în spate. Mi-am dat seama că sărisem peste rând, dar nu-mi păsa, am rămas acolo şi am comandat tocană *oden'*.

- Vreau crochete de peşte, ridichi şi *konnyaku*[1] – câte una din fiecare. Şi umple castronul cu supă, te rog.

Bărbatul din spatele tejghelei a pufăit plictisit, dar vânză- toarea – care era obişnuită să mă vadă acolo – s-a dus la cazanul cu *oden* şi a ales ce comandasem, cu o faţă lipsită de orice expresie. Cele două dnere care stăteau la rând în spatele meu au bombănit ceva – o insultă sau o reclamaţie aşa că m-am întors şi m-am uitat urât la ele. Au părut

1 Plantă subtropicală din Asia (n.tr.)

intimidate. Asta m-a amuzat. îmi plăcea să-i privesc pe oameni în ochi – la serviciu, acasă, oriunde. Sunt un monstru. Toată lumea mă tratează de parcă sunt o persoană deosebită. Dacă nu vă convine, încercaţi să arătaţi ca mine!

Am ieşit în stradă şi am sorbit repede supa. Lichidul cald mi s-a dus de îndată pe gât. Ştiam că o să-mi strângă stomacul. O să mă fac din ce în ce mai mică. Un tren a trecut vâ- jâind pe linia Inokashira. M-am îndreptat de spate şi l-am privit cum intra în Gara Shinsen. Nu ştiam dacă era şi Zhang printre pasageri.

Trecuse mai bine de jumătate de an de când Zhang şi cu mine ne îmbrăţişaserăm în acea noapte ploioasă. Eram acum în ianuarie. Iarna fusese încă blândă, ceea ce îmi făcuse viaţa mult mai uşoară. De câte ori ajungeam în Gara Shinsen, îl căutam cu privirea pe Zhang. Odată, când m-am uitat prin gardul de pe stradă, am văzut un bărbat care arăta ca el, stând pe peron. Dar nu-l mai întâlnisem pe Zhang din acea noapte ploioasă. Nu avea importanţă. El nu era nimic pentru mine. îmi cheltuiam toată energia în munca mea de noapte. Zhang va trăi mai departe în ţara aceasta, uitând că o omorâse pe Yuriko.

în acea noapte, am fost amândoi foarte sentimentali. Totuşi, a trebuit să pufnesc în râs când am auzit micul monolog ridicol al lui Zhang.

- Am iubit-o pe prostituata aia. Cea care zici că era Yuriko.

- Ia mai lasă-mă! Nu se putea, nu? Adică de-abia te întâlniseşi cu ea. Şi Yuriko nu era decât o târfă uzată. în plus, mă îndoiesc că te-ar fi crezut. Ştii, ura bărbaţii.

în timp ce mă stricam de râs, Zhang mi-a pus mâinile pe gât, de parcă voia să mă stranguleze.

- Deci crezi că e nostim? Ce-ar fi să-ţi fac şi ţie acelaşi lucru? Curvă proastă!

Lumina galbenă, răspândită de becul de la intrarea în scară se reflecta în ochii lui Zhang, făcându-i strălucitori. Arăta înspăimântător, ca un posedat. Speriată, i-am tras lui Zhang o palmă peste mâini şi m-am ridicat în picioare. Ploaia îmi bătea pe faţă. Am vrut să mă şterg pe obraji, dar mi-am dat

seama că nu era apă, ci scuipatul lui Zhang. Spermă, flegmă: o femeie primește toate secreţiile bărbaţilor.

- Cară-te! Zhang mi-a făcut semn să plec, iar eu am întins-o repede de pe acoperiş. Am coborât scara alunecoasă, dând deoparte cu piciorul gunoaiele umede. Ce era cu Zhang, de voiam să fug de el? Nu eram prea sigură. Când am ajuns în faţa clădirii, m-am lovit de un bărbat care intra în mare grabă. Corpul lui, ud de ploaie şi transpiraţie, emana un miros ciudat. Tricoul său negru se udase şi i se lipise de piele, reliefându-i trupul suplu. Era Dragon. Mi-am potrivit peruca şi i-am strigat:

- Bună!

Dragon nu mi-a răspuns. în schimb, m-a pironit cu privirea lui tăioasă ca lama unui cuţit.

- Zhang e pe acoperiş, l-am anunţat eu. Ştii cumva de ce stă acolo sus? Trebuie să fugă de ceva.

îmi pusesem în gând să-i spun lui Dragon că Zhang o omorâse pe Yuriko şi de asta fugea de poliţie. Dar, înainte să apuc să deschid gura, Dragon m-a surprins cu propria explicaţie.

Fuge de noi, ticălosul. Ne-a escrocat de toţi banii şi, până nu ni-i dă înapoi, n-are ce căuta în casa asta.În noaptea în care mă culcasem cu Chen-yi şi Dragon, unul după altul, Dragon îl pupa în fund pe Zhang. Dar în seara asta era arogant.

- Da, bine, dar să ştii că a omorât o prostituată în Shinjuku, am spus eu zâmbindu-i afectat.

- O prostituată? N-are decât să omoare câte prostituate doreşte. Se pot înlocui uşor. Dar cu banii e altă treabă! Dragon şi-a scuturat umbrela ieftină de plastic, răspândind stropi în toate direcţiile. Nu-i aşa, tu ce zici?

Am dat din cap că da. Avea dreptate. Banii erau cu siguranţă mai de preţ ca viaţa. Dar, când o să mor, banii nu vor mai însemna nimic pentru mine. Mama şi sora mea mai mică îi vor moşteni. Mă nemulţumea faptul că nu-mi putusem închipui ceva aşa de simplu. Dragon s-a uitat la mine şi a râs batjocoritor.

- Tu crezi tot ce-ţi zice ticălosul ăla? E un mare mincinos, să ştii. Nimeni nu crede nimic din ce spune.

- Toată lumea minte.

- Dar nimic din ce spune amărâtul ăsta nu-i adevărat. Da, se poartă de parcă ar fi un om foarte harnic, spune cum şi-a părăsit el satul ca să-şi caute norocul în marile oraşe din ţara noastră. Dar adevărul e că şi-a omorât bunicul, fratele mai mare şi pe omul care trebuia să se însoare cu sora lui mai mică, aşa că n-a avut de ales decât să fugă din oraş în oraş. Spune că a forţat-o pe sora lui să se prostitueze când a ajuns la Hangzhou şi a început să vândă droguri pentru o bandă. Pretinde că a fost întreţinut de fiica unui politician ca să-şi acopere urmele. Este un ticălos. La naiba, singurul motiv pentru care a venit în Japonia a fost ca să scape de poliţie.

Mi-a spus că şi-a omorât sora.Dragon s-a uitat la mine, surprins. O sclipire amuzată i-a apărut în ochi.

- Ei bine, cred că ticălosul ăsta mai spune câteodată şi adevărul. Asta pare să fie adevărat. Am auzit de la alt tip care a călătorit pe acelaşi vapor cu Zhang. A spus că el pretindea că îi întinsese mâna surorii sale, dar lui i se părea că o împinsese peste bord. Oricum ar fi fost, nemernicul ăsta e un criminal. Şi ne-a tras pe sfoară şi pe noi.

Dragon s-a îndreptat spre scări. I-am văzut muşchii spatelui încordându-se sub tricoul ud.

- Hei, Dragon!

El s-a întors să se uite la mine.

- Nu vrei să ne distrăm un pic?

M-a măsurat din cap până în picioare cu o scârbă nemaipomenită.

- Mă tem că nu. îmi păstrez banii pentru o femeie mai ca lumea decât tine. Pe lângă asta, îmi plac femeile cu mai multă carne pe ele.

- Ticălosule! Doar ştii că ţi-a plăcut să te culci cu mine.

Am luat umbrela pe care o lăsase Dragon în prag şi am
aruncat-o înspre el, dar a aterizat pe la jumătatea scărilor. Dragon a izbucnit în râs şi a continuat să urce spre acoperiş. Fiu de căţea! Să-l ia naiba de ticălos! Nu vorbisem aşa urât niciodată în viaţa mea, dar nu m-am putut abţine. Sper să moară toţi. Ticăloşii! Mi-am amintit de apartamentul lor împuţit. Mi-am jurat să nu mă mai întorc acolo. Atunci de ce mă oferisem lui Dragon? Trebuie să fi avut vreo clipă de slăbiciune, datorată îmbrăţişării de pe acoperiş. Sau era cum prevăzuse Yuriko. Poate că era din cauză că târfele ca noi scoteau în evidenţă defectele bărbaţilor. Scosesem la iveală slăbiciunea lui Zhang şi răutatea lui Dragon. Eram aşa furioasă pe mine însămi, că am zdrobit cutia poştală a apartamentului 404.

Mă întrebam ce se întâmplase cu Zhang. La asta mă gândeam când m-am îndreptat spre statuia lui Jizo, cu o pungă de plastic în mână. Aveam

întâlnire cu Arai acolo. Trecuse mult timp – patru luni. În trecut, atât Yoshizaki, cât şi Arai mă invitau în oraş la cină. Dar acum nu voiau decât să ne întâlnim la hotel. La început de două ori pe lună, apoi o dată, iar acum la fiecare două luni sau cam aşa. Ca să-mi scot paguba pentru faptul că îi vedeam aşa de rar, eram hotărâtă să le iau mai mulţi bani pentru fiecare partidă de sex.

Când am ajuns pe aleea din faţa statuii lui Jizo, am văzut spatele încovoiat al lui Arai. Se uita prin întunericul din faţa statuii, purtând acelaşi palton gri ponosit pe care îl îmbrăcase şi anul trecut şi cu un an înainte şi, având un umăr mai aplecat, ca întotdeauna, din pricina unei genţi de vinii negru. Şi, ca întotdeauna, din geantă îi ieşea un ziar săptămânal. Singura deosebire era părul lui mai rar şi mai alb decât acum doi ani.

- Domnule Arai, mă aşteptaţi de mult timp? Aţi venit mai devreme, nu?

Arai s-a încruntat când mi-a auzit vocea piţigăiată şi şi-a dus un deget la buze, dându-mi de înţeles să nu vorbesc. Nu era nimeni înjur. De ce era aşa neliniştit? M-am întrebat dacă nu îi era ruşine să fie văzut cu mine în public. Arai nu a zis nimic, ci s-a întors şi a luat-o spre hotelul la care ne duceam de obicei. Acelea din Murayama-cho erau cele mai ieftine, cam 3 000 de yeni pentru o şedere scurtă. Am fredonat pe când mergeam, asigurându-mă că sunt mereu la cam un metru în spatele lui Arai. Eram binedispusă. Eram mulţumită că Arai se hotărâse să mă cheme. Nu ne văzuserăm de ceva timp, dar eram sigură că lucrurile o să fie din nou cum fuseseră pe vremuri. Poate că eram o femeie de stradă de cea mai joasă speţă, dar tot nu voiam să mor. N-aveam de gând să sfârşesc ca Yuriko.

Când am ajuns în camera de hotel, am dat drumul la apă fierbinte în cadă şi m-am uitat prin cameră să văd dacă nu era ceva care merita să fie luat. Am hotărât să mă servesc cu rola suplimentară de hârtie igienică pusă acolo. Poate că mi-ar fi de folos şi cordonul de la halatul din baie. Şi apoi, trebuiau să fie prezervative lângă pernă. Am observat

că nu era decât unul în noaptea asta. De obicei lăsau două. Am sunat la recepţie să reclam şi mi s-a mai trimis unul. O să las unul pentru Arai şi am să mi-l pun în buzunar pe celălalt.

- Beţi o bere, nu, domnule Arai?

Am deschis punga cu alimente pe care o aveam în mână, am scos o doză de bere şi gustările pe care le cumpărasem mai devreme şi le-am pus pe masa din rafie. Supa *oden* era masa mea de seară, aşa că am mâncat-o fără să-i ofer şi lui.

- Doamne, văd că-ţi place multă zeamă de *oden!* a zis el cu dezgust.

Era prima oară după mult timp că ne vedeam într-o cameră, şi asta era tot ce avea să-mi spună? Nu i-am răspuns. Supa *oden* e o mâncare dietetică, o ştie toată lumea! Îţi umple burta şi nu mai mănânci mult din altele. Cum de bărbaţii nu ştiau nişte lucruri simple ca ăsta? Am băut restul de zeamă. Arai s-a uitat la mine plictisit şi s-a dus la baie. Ezita de obicei să-mi spună ceva neplăcut, având multă grijă să se poarte conform manierelor lui de provincial: era domnul Arai, de la compania de produse chimice din Toyama. Când se schimbase? Am stat acolo un pic, privind în gol şi gândindu-mă la schimbarea survenită în atitudinea lui.

- Vreau ca asta să fie ultima noastră partidă de sex.

Dorinţa pe care şi-a exprimat-o m-a luat total pe nepregătite. M-am uitat la el şocată, dar el şi-a ferit privirea de a mea.

-De ce?

- Pentru că mă pensionez anul ăsta.

- Şi ce-i cu asta? înseamnă că nu trebuie te mai vezi cu mine?

Nu mi-am putut stăpâni râsul. A lucra într-o companie şi
a fi prostituată nu era acelaşi lucru? Asta ar face din mine o angajată la o firmă zi şi noapte? Sau invers? Sunt o prostituată zi şi noapte!

- Nu, nu asta vreau să spun. Doar că voi sta tot timpul acasă şi îmi va fi greu să scap. Pe lângă

asta, mă îndoiesc că voi avea multe lucruri de care să mă plâng şi pe care să te rog să le asculţi.

- Bine, bine, am înţeles, am spus eu, nerăbdătoare, ridicând mâna în semn că era de-ajuns. Atunci dă-mi ce-mi datorezi.

Arai s-a dus la debara, unde îşi pusese sacoul mototolit, şi a băgat mâna în buzunar lără tragere de inimă, scoţându-şi port- moneul subţire ca o coală de hârtie. Ştiam că avea la el doar bancnote de 10 000 de yeni. Nu venea niciodată decât cu suficienţi bani să acopere preţul meu de 15 000 de yeni şi costul camerei, de 3 000 yeni. Nu avea niciodată la el mai mult decât îi trebuia. Şi Yoshizaki era la fel. Arai mi-a pus cele două bancnote în palmă.

- Uite aici cei 15 000 ai tăi. Dă-mi, te rog, 5 000 rest.

- Nu prea ai bani.

Arai m-a privit fix.

- Ce vrei să spui? Atât îţi dau întotdeauna.

- Asta-i doar salariul. Dacă sunt angajată în compania ta de noapte, trebuie să-mi dai şi banii de pensie.

Arai s-a holbat la mâna mea întinsă, dar n-a zis nimic, apoi şi-a ridicat ochii la mine, vizibil enervat.

- Tu eşti prostituată. N-ai dreptul la pensie!

- Nu sunt doar prostituată, sunt şi angajată la o firmă.

- Da, aşa e, ştiu: Firma G. Te lauzi mereu cu asta. Pun pariu că eşti o povară enormă pentru firmă. Dacă ai fi fost angajată la compania mea, te-aş fi concediat de mult. A trecut multă vreme de când ai început lucrul, ştii; nu mai eşti angajata cu chip de floare care erai înainte. Să-ţi spun drept, eşti chiar ciudată şi devii mai ciudată clipă de clipă. De câte ori mă culc cu tine, mă întreb ce naiba fac. Nu reuşesc să-mi dau seama. Mă dezgusţti. Dar pe urmă, de câte ori mă suni, mi se face milă de tine şi accept să ne vedem.

- O, aşa stau lucrurile? Bine atunci. Voi lua deocamdată ce mi-ai dat acum. Pe ceilalţi 100 000 de yeni poţi să-i pui în contul meu de la bancă.
- Dă-mi banii înapoi! Căţea ce eşti!

Arai a înşfăcat bancnotele din mâna mea. Nu puteam să-l las să le ia. Dacă nu aveam banii ăştia, eram pierdută. Dar Arai mi-a dat o palmă grea peste faţă, zburându-mi peruca de pe cap.

- Ce crezi că faci?
- Asta aş vrea şi eu să ştiu! Dar tu ce faci?

Arai răsufla cu dificultate.

- Uite aici, căţea, a şuierat el, aruncându-mi o hârtie de 10 000 de yeni, eu plec!

Şi-a pus pe el sacoul şi şi-a luat paltonul sub braţ. După ce şi-a pus geanta pe umăr, am ţipat la el:

- Trebuie să plăteşti şi camera. Şi îmi datorezi 700 de yeni pentru băutură şi gustări!
- Foarte bine.

Arai s-a căutat în buzunar şi a scos un pumn de mărunţiş. A numărat monedele şi le-a aruncat pe masă.

- Să nu mă mai suni! a spus el. Cu cât te văd mai des, cu atât mă îngrozeşti mai mult. îmi faci greaţă.

„Uite cine vorbeşte, aş fi vrut eu să spun. Cine era acela care voia să-mi dau drumul cu degetul lui? Nu eşti tu cel care mi-a lăcut poze cu Polaroidul; care m-a legat şi s-a dedat la sadomasochism? Şi cine e acela pe care trebuia să-l sug până mă învineţeam la faţă, pentru că nu i se scula? Am lăcut toate astea pentru tine – te-am eliberat – şi aşa îmi mulţumeşti?”

Arai a deschis uşa şi mi-a spus pe un ton tăios:

- Sato-san, ar trebui să ai mai multă grijă.
- Cum adică?
- Eşti atinsă de umbra morţii.

Zicând asta, a închis uşa. Odată rămasă singură, m-am uitat prin cameră. O, slavă Domnului că nu deschisesem berea! Ciudat, dar acesta era singurul lucru la care mă puteam gândi atunci. Mă

simţeam mai jignită că Arai mă comparase cu o companie decât că i se schimbaseră brusc sentimentele pentru mine. Oare munca unui bărbat şi prostituţia erau acelaşi lucru? Dacă un bărbat ajunge la vârsta pensionării dintr-o companie, atunci trebuie să renunţe şi să mai cumpere prostituate? Era cam la fel cu lecţia pe care mi-o dăduse demult femeia din Ginza. Ei bine, mi-era de-ajuns! Am pus berea şi snackurile înapoi în punga de plastic şi am dat drumul la apa caldă.

M-am întors la statuia lui Jizo. Era acolo un bărbat care mă aştepta. La început, am crezut că Arai se răzgândise, dar apoi am observat că acel bărbat era mai înalt ca Arai şi purta blugi.

- Arăţi bine, mi-a spus Zhang, cu un zâmbet.

- Serios?

Mi-am deschis trenciul cât de mult am putut. Voiam să-l seduc pe Zhang.

- Speram să mă întâlnesc cu tine.

- De ce? Zhang mi-a pus mâna pe obraz şi m-a mângâiat cu blândeţe. M-a trecut un fior. „Fii bun cu mine.” Mi-a venit în minte noaptea aceea ploioasă. Dar nu mai aveam de gând să rostesc acele cuvinte. Îi uram pe bărbaţi. Dar îmi plăcea la nebunie să fac sex. Aş vrea să facem treaba aia, i-am spus. Ce zici? Îţi fac un preţ bun.

- 3 000 de yeni e bine?

Zhang şi cu mine am început să mergem. Ţin socoteala tuturor bărbaţilor cu care am avut de-a face în jurnalul meu de prostituată. Dar însemnările pe care le-am făcut în jurnal în seara asta sunt în ordine inversă, nu-i aşa? Din prezent în trecut. De această dată, întâi l-am trecut pe Arai cu WA, în loc de străin, cu semnul întrebării. Asta îi indică pe acei bărbaţi cu care probabil că nu o să mai fac sex din nou. Cu alte cuvinte, îi indică pe bărbaţii pe care îi consider lamentabili.

Zhang şi cu mine ne-am luat la braţ şi am trecut de pe o alee întunecoasă pe alta. Pe lângă ajutorul de bucătar care a aruncat cu apă către mine şi mi-a spus să mă car; pe lângă ferestrele de

deasupra noastră, care se deschideau ca nişte ochi. La una dintre ferestre nu era lumină, la cealaltă strălucea un tub fluorescent.

- Ai o vedere foarte bună de aici.

- Aşa e. Văd dacă e cineva acasă sau nu. Câteodată administratorul clădirii îmi dă cheia de la unul dintre apartamente.

- Dacă locuiam în apartamentul ăsta, ai fi ştiut exact ce fac în orice clipă.

- Asta dacă mi-aş fi dorit.

Ideea îmi lăcea plăcere. Zhang părea încurcat. Şi-a lăsat capul în jos. S-a oprit în faţa apartamentului – numărul 103 – de la capătul celeilalte clădiri dărăpănate şi a scos o cheie din buzunar. în apartamentul de alături era beznă. Nu cred că stătea nimeni acolo. Se părea că şi la etajul al doilea erau apartamente neocupate. Trei cutii poştale slinoase erau agăţate de peretele subţire de carton presat din holul de la intrare. Deasupra lor era o plăcuţă pe care scria COMPLEXUL GREEN VILLA. Prezervative şi pliante zăceau împrăştiate pe podeaua de beton. M-au trecut fiorii. Mizeria din holul de intrare în bloc mi-a amintit de gunoiul de pe acoperişul clădirii în care locuia Zhang şi de putoarea din baia lui. Am simţit că era un loc în care nu trebuia să fiu sau să rămân. Nu trebuia să fac asta.

- Hmm, oare nu fac ce n-ar trebui? l-am întrebat pe Zhang, lără să mă gândesc.

- Mă îndoiesc că există ceva pe lume care să intre în categoria asta, mi-a răspuns Zhang şi a deschis uşa.

M-am uitat înăuntru. Mirosea ca respiraţia unui bătrân. Era beznă; mirosul pe care îl simţisem părea să vină dintr-un mare spaţiu gol. „Putem s-o facem aici şi nu va şti nimeni", m-am gândit. Zhang m-a lăsat acolo şi a dispărut în întuneric.
Părea să cunoască locul. Probabil că adusese mai multe femei aici. Ei bine, n-aveam de gând să mă necăjesc din cauza asta, mi-am spus eu pe când îmi dădeam jos pantofii cu toc, care au zburat în ambele direcţii.

- Nu e lumină, aşa că fii atentă pe unde calci.

Crescută să fiu o tânără politicoasă, m-am întors şi mi-am
rânduit cu grijă pantofii pe treapta de la intrare. Desculţă acum, treapta mi s-a părut rece. Şi, chiar dacă purtam ciorapi, tot îmi dădeam seama că era plină de praf. Zhang se aşezase deja pe tatami în camera din spate.

- Nu văd nimic. Mi-e frică, am strigat cu o voce mieroasă, sperând că Zhang o să-mi dea mâna. Am mers pe bâjbâite până în camera din spate. Nu era nici o mobilă în apartament, aşa că nu trebuia să mă tem că mă lovesc de ceva. în scurt timp, ochii mi s-au obişnuit cu întunericul. Lumina de afară pătrundea prin geamul de la bucătărie, deci nu era chiar beznă. Era un apartament mic. îl zăream nedesluşit pe Zhang stând cu picioarele încrucişate în fundul camerei. Şi-a ridicat mâna să mă ghideze spre el.

- Vino aici şi scoate-ţi hainele.

Mi-am dat jos trenciul, tremurând de frig, apoi taiorul albastru. Zhang şedea acolo, complet îmbrăcat, cu geaca de piele pe el. M-am întins pe spate pe tatami şi m-am uitat în tavan. Zhang mi-a aruncat o privire.

- N-ai uitat ceva?

- Ce? am întrebat eu, cu dinţii clănţănindu-mi de frig.

- De ce te-ai dezbrăcat înainte să-ţi iei banii? Doar eşti prostituată, nu? Trebuie să te cumpăr, aşa că de ce nu te asiguri că îţi primeşti mai întâi plata?

- Bine, atunci dă-mi banii.

Zhang mi-a pus pe corp trei bancnote de 1 000 de yeni: una pe piept, alta pe burtă şi ultima în zona inghinală. Nişte amărâţi de 3 000 de yeni, îmi venea să ţip, vreau mai mulţi! Dar, pe de altă parte, eram fericită să mă culc cu Zhang lără nici un ban. Voiam să fac sex normal. Doream să mă ţină în braţe cu tandreţe. Voiam să fac dragoste.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Zhang a spus:

- Nu faci mai mult de 3 000 de yeni. Ce zici? Vrei banii? Dacă nu, ai să fii o femeie normală, nu o prostituată. Dar să ştii că pe mine nu mă interesează femeile normale, aşa că nu mă culc cu ele. Aşadar, ce vrei să fii: o târfă care nu face mai mult de 3 000 de yeni sau o femeie normală de care nu vreau să mă ating?

Am luat hârtiile de 1 000 de yeni de pe corpul meu şi le-am strâns bine în mână. Tot mai doream să mă ţină în braţe. L-am auzit pe Zhang deschizându-şi fermoarul de la blugi. Şi în lumina slabă i-am zărit penisul erect. Zhang şi-a băgat membrul în gura mea, iar eu am început să mişc din şolduri. Respira din ce în ce mai greu.

- Nu pot s-o fac cu o femeie dacă nu o plătesc. Chiar dacă îi dau doar nişte amărâţi de 3 000 de yeni.

Zhang s-a pus pe jos şi a intrat în mine. Era încă îmbrăcat, dar nu era cald decât în locul în care intrase în mine. Părea ciudat. Îi simţeam geaca de piele rece în contact cu trupul meu şi, la fiecare mişcare a lui, mă durea când i se frecau blugii de coapsele mele.

- Îţi plac prostituatele pentru că a fost şi sora ta una dintre ele?

- Nu de asta. Zhang a scuturat din cap. Dimpotrivă. Întâi mi-au plăcut prostituatele, de aceea am obligat-o pe sora mea să devină aşa. N-am făcut-o pentru că voiam să mă culc cu soră-mea, ci pentru că voiam să mă culc cu sora mea prostituată. Nu există nimic pe lumea asta care să fie interzis. Dar oamenii care au fost mereu păcăliţi nu pot înţelege.

Zhang a râs strident. A început să se mişte deasupra mea. Voiam să mă sărute. Mi-am întins faţa spre a lui, dar el şi-a întors capul, ferindu-se înadins de gura mea. Trupurile ni se atingeau doar în partea de jos, mecanic, metodic. Oare asta însemna să faci sex? Mă simţeam aşa de goală, de parcă eram pe cale să înnebunesc. Data trecută fusese blând. Mă simţeam ca niciodată înainte. Ce avea să se întâmple astăzi? L-am auzit pe Zhang râzând. Devenea din ce

în ce mai excitat şi gâfaia. Era complet singur acum, nu? Asta însemna să faci sex.

Am auzit vocea lui Yuriko. Am văzut-o stând în stânga mea. Purta o perucă având părul lung până în talie. Pe pleoape se dăduse cu fard albastru, buzele îi erau de un roşu aprins. O prostituată îmbrăcată exact ca mine. Yuriko a început să mă gâdile pe coapsă cu degetele ei lungi şi subţiri.

- Dă-i înainte! Vezi, o să te ajut. O să te ajut să ai orgasm.

încet, cu delicateţe, a început să-mi frământe coapsa.

- Mulţumesc. Eşti aşa bună cu mine. îmi pare rău că m-am luat de tine în liceu.

- Prostuţo, tu ai fost cea mai hărţuită. Cum de n-ai observat? Niciodată nu ţi-ai văzut propriile slăbiciuni, a spus Yuriko, pe un ton trist. Dacă ţi le-ai fi ştiut, ai fi putut să fii fericită.

- Poate.

Zhang începuse să se înfigă în mine cu violenţă. Se făcea mai greu, apăsându-mă pe piept aşa de tare că abia mai puteam să respir. Zhang nu se gândea la femeia care trebuia să-i suporte greutatea. Majoritatea clienţilor mei erau la fel. Credeau oare că n-am să le observ niciodată dispreţul? Chestia cu banii mă atinsese la punctul sensibil. Oare atâta făceam? Nu! Nu se plătea aşa puţin pentru o femeie angajată la Firma G, care lua un salariu de zece milioane de yeni pe an.

- Sunt mulţi clienţi atraşi de o femeie cu pieptul plat ca mine. Ciudat, n-ai zice!

Mi-am amintit vocea aceea. Surprinsă, m-am întors spre dreapta şi am văzut-o pe hoaşca de Marlboro stând acolo. Purta un sutien negru cu material de umplutură acolo unde ar fi trebuit să-i fie sânii – pe care îi pierduse din cauza cancerului. Îi vedeam sutienul prin bluza subţire de nailon. Hoaşca de Marlboro mi-a frământat coapsa dreaptă. îmi plăcea. Era ca atunci, în apartamentul lui Zhang, când făceam sex cu Chen-yi. Dragon fusese în dreapta mea, iar Zhang în stânga, amândoi mângâindu-mi coapsele.

- Nu te gândi la nimic. Gândeşti prea mult! Lasă-te în voia corpului tău, bucură-te de viaţă!

Hoaşca de Marlboro a râs, zicându-mi: Ţi-am lăsat locul meu din faţa statuii lui Jizo pentru că am crezut că o să faci treabă bună – mai bună decât ai făcut, în orice caz.

- Nu e adevărat! a ţipat Yuriko la hoaşca de Marlboro. Ai ştiut tot timpul că Sato va ajunge aşa.

Cele două au continuat să discute, fără să ne bage în seamă pe Zhang şi pe mine. Dar n-au încetat să mă mângâie pe coapse. Zhang se apropia de orgasm. A scos un strigăt puternic. Voiam şi eu să-mi dau drumul. Am auzit o voce deasupra capului:

- Mă doare inima de prostia ta.

Era a femeii nebune cu Biblia. Nu mai ştiam ce să cred. Eram aşa confuză, că am început să ţip în întuneric.

- Salvează-mă!

Zhang a avut orgasm exact când am ţipat. Gâfâind din greu, s-a dat jos de pe mine. în acest timp, a dispărut întâi Yuriko, apoi hoaşca de Marlboro şi m-am trezit singură în cameră, întinsă pe tatami, goală.

- Iar vorbeşti singură!

Zhang mi-a deschis poşeta, fără să-mi ceară voie, a scos un pachet de şerveţele şi s-a şters. Apoi a văzut bancnota mototolită de 10 000 de yeni pe care o storsesem de la Arai.

- Nu încerca s-o furi. E a mea.

- N-am de gând să fur. Zhang a râs şi mi-a închis geanta. Nu fur de la prostituate.

Mincinosul. Nu spusese adineauri că nu există lucru pe lume pe care nu l-ar face? Deodată, mi s-a făcut frig şi m-am ridicat să mă îmbrac. Luminile unei maşini care trecea s-au proiectat pe pereţii camerei. în explozia de lumină am văzut că pereţii erau pătaţi şi paravanele despărţitoare sfâşiate. Cât de ciudat era că o fată aşa bine crescută ca mine avea să sfârşească într-un apartament ca [sta. Mi-am înclinat capul pe-o parte. Zhang a deschis fereastra din bucătărie şi a aruncat prezervativul folosit. S-a întors să se uite la mine.

- Să ne mai întâlnim aici.

Sunt acasă acum şi mi-am deschis caietul. Cred că nu va trece mult timp până să termin de scris în jurnalul acesta. E menit să cuprindă toată activitatea mea ca prostituată, dar am din ce în ce mai multe zile în care nu-mi pică nici un client. Aşadar, Kijima-kun, aceste caiete sunt pentru tine. Te rog, nu mi le trimite înapoi, aşa cum ai făcut cu scrisorile de dragoste din liceu. Pentru că, înţelegi, ce ai citit în aceste jurnale constituie o altă parte adevărată a fiinţei mele.

OPT • VUIETUL CASCADEI ÎN DEPĂRTARE: ULTIMUL CAPITOL

Ei bine, dragii mei, am ajuns la sfârşitul acestei poveşti lungi şi complicate. Vă rog să mai aveţi puţină răbdare cu mine, să fac şi o încheiere.

Am încercat să vă spun cât mai multe cu putinţă despre tragica moarte a lui Yuriko, sora mea, care îi impresiona pe toţi cu frumuseţea ei; despre viaţa de zi cu zi din Liceul Q,de Fete, simbolul unei societăţi împărţite în clase, sistem atât de adânc înrădăcinat în Japonia; despre senzaţionalele evenimente din viaţa lui Kazue Sato, o fostă elevă a acelei şcoli; despre succesele şi eşecurile lui Mitsuru şi Takashi Kijima, tot legate de şcoală, care s-au regăsit întâmplător după mulţi ani; şi despre ticălosul de Zhang, care a venit de peste mări ca să apară, destul de ciudat, în viaţa lui Yuriko şi a lui Kazue. În acest scop, am făcut publice documentele, jurnalele şi scrisorile pe care le aveam. Şi am insistat să-mi continui istorisirea, în speranţa că veţi înţelege măcar o mică parte din povestea mea. Dar oare ce anume îmi doresc să înţelegeţi? Nici acum nu ştiu dacă am reuşit în domeniul meu.

După ce au murit Yuriko şi Kazue, aţi crede că am încercat să contracarez toate umilinţele pe care le-am suferit în urma crimelor şi procesului ulterior, atât de mediatizat. Dar v-aţi înşela. Nu am atâta bunăvoinţă şi nici simţ al dreptăţii. Şi atunci, de ce am făcut asta? Nu am un motiv clar.

Pot să vin doar cu o sugestie: Poate că Yuriko şi Kazue, şi Mitsuru sau chiar Takashi şi Zhang sunt cu toţii o parte din mine – oricine aş fi. Poate că trăiesc ca să rămân în urmă, în timp ce spiritele lor plutesc, spunându-şi mereu poveştile. Dacă este aşa, sunt sigură că unii dintre voi vor observa că eu sunt un spirit negru. Şi aţi avea dreptate. Poate ştiţi că un spirit îşi poate lua o formă neagră. Este pictat cu ură, vopsit cu amărăciune şi are un chip desfigurat de blesteme şi resentimente. Şi de aceea dăinuie. Poate veţi spune că existenţa mea a fost precum cea a bulgărului de zăpadă murdară ascuns în adâncul sufletului lui Yuriko – şi al lui Kazue, Mitsuru şi Zhang. Spunând acestea, îmi dau seama că am mers prea departe cu această comparaţie. Dar nu am găsit alt mod de exprimare. Eram o fiinţă în carne şi oase – o persoană comună, obişnuită, plină de intoleranţă, gelozie şi resentimente.

După ce am terminat colegiul, am mers în viaţă pe cu totul alt drum decât sora mea mai mică, întâi model, pe urmă prostituată. Am ales să trec aproape neobservată. în cazul meu, asta însemna să rămân virgină, o femeie care să nu aibă niciodată de-a face cu bărbaţii.

Mereu virgină. Ştiţi ce înseamnă asta? Poate vi se pare ceva moral şi pur, dar, de fapt, nu era cazul. Kazue a exprimat de minune în jurnalele ei ce însemna asta: să ratezi unica şansă de a avea putere asupra unui bărbat. Sexul este singurul mod pe care îl are o femeie să-şi exercite controlul asupra lumii din care face parte. în orice caz, aceasta era viziunea deformată a lui Kazue. Dar acum nu pot să nu mă întreb dacă avea sau nu dreptate.

Când un bărbat intră în mine (chiar şi ideea este mai absurdă decât mi-am imaginat vreodată) şi ejaculează înlăuntrul meu, oare nu exult de satisfacţie... simţindu-mă în sfârşit în contact cu lumea? Cel puţin asta simt în momentul de faţă. Dar este cea mai mare amăgire. Amăgirile provin din convingerea că prostituţia este singura cale, adică singurul mod prin care o femeie poate să deţină controlul asupra lumii în care trăieşte este să facă meseria pe care a

practicat-o Kazue. O femeie care e conştientă de acest fapt ştie că nu e decât o mare greşeală.

Am spus, nu-i aşa, că preferam să duc o viaţă retrasă. Dar adevărul e că nu era chiar aşa. Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să nu fiu comparată cu Yuriko. Şi, întrucât aveam să pierd orice competiţie în favoarea ei, am hotărât să mă retrag complet din joc. Eram pe deplin conştientă de faptul că trăiam ca să fiu echivalentul negativ al lui Yuriko. O persoană ca mine – o imagine negativă – este extrem de sensibilă la umbrele din sufletul celor care trăiesc în lumina soarelui. Aceste creaturi radioase îşi ascund gândurile ticăloase, nevrând ca alţii să le vadă. Dar, de la mine, nu trebuie să se aştepte la milă. Eu îmi dau imediat seama de ticăloşia lor, deoarece am trăit atâta timp ca un duplicat negativ. Departe de a simţi compasiune pentru ei, ar fi mai corect să spun că trăiesc din rămăşiţele pe care le pot strânge din umbrele aruncate de cei care îşi duc viaţa în lumina soarelui.

Jurnalele scrise de Kazue despre viaţa ei de prostituată au fost atât de triste, că mi-au insuflat dorinţa de a trăi în continuare. Cu cât era mai nefericită, cu atât o detestam mai mult. Mă bucuram de eşecurile ei. înţelegeţi? Şi, din acelaşi motiv, jurnalul lui Yuriko nu mi-a oferit nici o satisfacţie. În fond, Yuriko era o femeie puternică şi vicleană. Asta mi-a devenit clar. Era pur şi simplu odioasă. Şi nu aveam nimic ce puteam folosi împotriva ei.

Eram închisă în temniţă de Yuriko. Nu aveam de ales decât să mă târăsc toată viaţa după ea, de parcă eram umbra ei. De aceea depoziţia lui Zhang nu mi-a oferit nici o surpriză. A fost o chestie anostă, pentru că Zhang, un ticălos în toată puterea cuvântului, nu avea în suflet nici măcar un pic de umbră. Există nemernici, înţelegeţi, care îşi duc viaţa în lumina soarelui.

Jurnalele lui Kazue au fost altfel. Depoziţia lui Zhang poate că a fost previzibilă, dar nu şi mărturisirile lui Kazue. Singurătatea absolută pe care a descris-o era groaznică. Când am terminat de citit ce scrisese despre ea, am simţit că s-a schimbat ceva în mine – ceva ce nu simţisem niciodată. înainte să-mi

dau seama, m-am trezit plângând încetişor de mila ei, eu! Nu-mi puteam reţine lacrimile când mă gândeam cât de singură fusese Kazue: înfăţişarea ei era atât de grotescă încât părea un monstru. Strigătele sufletului pustiu al lui Kazue răsunau în inima mea, făcând-o să tremure, paralizându-mă într-atât că abia mai puteam vorbi. N-am avut niciodată orgasm, dar mă întreb dacă această senzaţie nu era asemănătoare?

Jurnalul ei se întinde pe două caiete groase, unul legat în piele, celălalt negru. Fiecare este umplut cu scrisul ei corect şi pedant, care îmi aminteşte foarte mult de caietele ei din liceu. Kazue şi-a notat sumele primite de la clienţi cu o precizie uimitoare. Avea o fire atât de onestă, de meticuloasă, că nu suporta să omită vreuna dintre întâlnirile pe care le avea. Kazue, eleva eminentă, care nu dorea decât să fie lăudată pentru inteligenţa ei, fata politicoasă care tânjea să fie admirată pentru buna ei creştere, profesionista care voia să facă o carieră de succes. Chiar şi când era în cea mai bună formă a ei, lui Kazue îi lipsea mereu ceva — şi aici, în paginile jurnalelor ei, îşi dezvăluia, fără să vrea, personalitatea şi sufletul.

Mi-au venit brusc în minte cuvintele lui Mitsuru: „Tu şi cu mine suntem la fel. Şi Kazue. Toate purtăm în inimă o iluzie. Mă întreb cum li se pare altora". Nu se înşela. „E o greşeală!" am strigat în sinea mea. Nu înţelegeţi? „Ură şi confuzie." Asta spusese Yurio când atinsese jurnalele lui Kazue şi tot asta aveam şi eu în inimă. Nu puteam fi altfel. Eram o femeie aşa de sensibilă la umbrele din sufletul altora. Atunci unde erau ura şi confuzia din mine? Rămăşiţele din care trăiam erau doar ceea ce adunam de la alţi oameni, ura şi confuzia lor. Eu nu eram asemenea lui Kazue. Eu nu eram un monstru grotesc.

Am măturat cu mâna jurnalele lui Kazue de pe masă. Şi, în speranţa de a mă calma, mi-am atins inelul de la mâna stângă, acela de care îşi bătuse joc Mitsuru. Este izvorul tuturor sentimentelor mele. Ce-i asta? Da, mă contrazic singură. Am făcut haz de societatea împărţită în clase de la Liceul Q_ de Fete,

dar îmi plăcea totodată. Nu credeţi că în fiecare dintre noi există cel puţin o contradicţie?

- S-a întâmplat ceva?

Yurio, care stătea lângă mine, a simţit că tremuram. Mi-a pus pe umeri mâinile lui tinere şi puternice şi mi i-a înconjurat. Ce băiat sensibil! Simţeam căldura emanată de palmele lui pătrunzându-mi prin piele. M-am întrebat dacă şi sexul era aşa. Emoţionată, mi-am lăsat obrazul pe mâinile lui. Yurio a simţit umezeala lacrimilor mele şi m-a întrebat îngrijorat:

- Mătuşă, de ce plângi? Te-a necăjit ceva din caietele acelea?

Alarmată, i-am luat lui Yurio mâinile de pe faţa mea.

- Sunt triste. Şi conţin şi câteva lucruri despre mama ta. Dar nu vreau să-ţi spun despre ce e vorba.

- Pentru că e multă ură şi confuzie acolo, nu? Dar ce mai e? Spune-mi. Vreau să ştiu. Vreau să ştiu tot ce scrie în acele caiete, de la A la Z.

Ce voia să ştie Yurio? m-am întrebat. M-am uitat la ochii frumoşi ai băiatului. Irişii îi erau căprui cu mici pete verzi, o culoare superbă pe care n-o mai văzusem niciodată. Erau ca două lacuri de o limpezime fără cusur, în care nu se reflecta nimic. Şi totuşi, Yurio era ca mine. Şi el era sensibil la umbrele negre pe care le aruncau ceilalţi, nu? Dacă era în stare să perceapă imediat ticăloşia oamenilor şi s-o prefacă în ceva de care se putea bucura, atunci voiam să-i împărtăşesc conţinutul jurnalelor. Eram aşa sătulă de nesăbuinţele celorlalţi, că inima a început să-mi bată cu putere. Voiam să le împroşc pe Yuriko şi Kazue cu veninul cuvintelor mele şi doream ca Yurio să le asculte cu luare-aminte, ca să se maturizeze aflând adevărul. Voiam să las cuiva genele mele. Era acelaşi lucru cu a da naştere, nu, pentru că, dacă reuşeam să-i spun lui Yurio adevărul scabros, atunci nu se putea ca şi el – acest băiat frumos – să devină exact ca mine?

-Jurnalele lui Kazue zugrăvesc o luptă sublimă, lupta dintre un singur om şi restul lumii.

Kazue a pierdut bătălia, a rămas până la urmă absolut singură şi a murit tânjind după un pic de blândeţe din partea altei persoane. Nu crezi că e o poveste tristă?

Pe faţa lui Yurio a apărut o expresie şocată.

- Aşa a fost şi cu mama?

- Da. Ai dreptate. Ai fost născut de o femeie ca asta.

Am minţit. Yuriko era departe de a fi la fel cu Kazue. De la bun început, Yuriko nu avusese încredere în restul lumii – în alţi oameni. Yurio şi-a coborât ochii, şi-a luat mâinile de pe umerii mei şi le-a împreunat, de parcă se ruga.

- Mama ta avea o fire slabă. Nu era nimic de capul ei.

- E foarte trist. Dacă eram lângă ea, aş fi putut s-o ajut.

-Cum?

„Nimeni nu ar fi putut face nimic, m-am gândit. În plus, tu erai un copil, n-ai fi putut să înţelegi". Am vrut să-i pun la încercare lui Yurio idealismul, dar el a continuat cu hotărâre în glas.

- Nu ştiu ce-aş fi făcut, dar aş fi încercat să fac ceva. Dacă se simţea singură, aş fi trăit alături de ea. I-aş fi ales muzică şi aş fi lăsat-o s-o asculte. Şi aş fi compus pentru ea o muzică şi mai frumoasă. Aşa aş fi ajutat-o să fie măcar puţin mai fericită.

Chipul lui Yurio strălucea de parcă ar fi găsit cea mai bună soluţie. Nu încetam să mă mir ce frumos şi blând era. Ideile lui era copilăroase şi totuşi atât de duioase. Oare aşa era un bărbat adevărat? înainte să mă dumiresc, un nou sentiment a început să înmugurească în mine: iubirea. Dar e imposibil. Yurio e nepotul meu! Şi ce? Ce e rău în asta? îi auzeam pe îngerul şi demonul din mine luptându-se.

- Ai mare dreptate, Yurio-chan. Mătuşa ta se descurajează uşor. Mă întreb de ce Yuriko nu te-a luat la ea. Chiar că nu pot să-mi închipui de ce.

- Eram destul de puternic ca să nu am nevoie de mama mea.

- Vrei să spui că eu sunt slabă?

Yurio şi-a pus din nou mâinile pe umerii mei de parcă voia să-şi dea seama dacă sunt slabă sau nu. Am tremurat la atingerea lui. Era un sentiment cu totul nou. Eram evaluată de altcineva. Eram testată de altul.

- Mătuşă, nu cred că eşti slabă. Cred că eşti nevoiaşă.

- Nevoiaşă, zici? Adică am sărăcit. Da, fără îndoială că am sărăcit.

- Nu, nu asta. Vreau să spun că ţi s-a strâmtat inima. E păcat. E aşa cum a spus femeia. Dar nu-i prea târziu. Sunt de acord cu tine în privinţa asta.

Am crezut că ascultase muzică rap în căşti. Dar, datorită auzului său foarte dezvoltat, Yurio prinsese tot ce spusese Mitsuru. Am simţit că Mitsuru şi Yurio erau aliaţi şi m-am necăjit aşa de tare că aveam o groază de resentimente.

- Tu eşti puternic, Yurio-chan?

- Aşa e. Am trăit întotdeauna singur.

- Ei bine, asta-i valabil şi pentru mine. Şi eu am fost întotdeauna singură.

- Serios? Yurio şi-a înclinat capul pe-o parte. Am crezut că depindeai de mama.

Să trăiesc în umbra lui Yuriko: era oare şi asta un fel de dependenţă? Era bineînţeles o formă de slăbiciune şi sărăcie. M-a durut să-mi dau seama. M-am uitat la gura lui Yurio în aşteptarea a ce va mai spune. „Mai spune-mi, îl îndemnam! Învaţă-mă mai multe despre mine. Indrumă-mă.”

- Apropo, mătuşă. Când o să-mi iei un computer? Dacă aş avea computer, ţi-aş face viaţa mult mai uşoară.

- încă nu am banii necesari.

Yurio s-a albit la faţă. Să-l văd privind în gol – într-un spaţiu pe care nu putea să-l vadă – când cădea pe gânduri era ceva minunat, mi-am spus eu.

- Nu ai economii?

- Am cam trei sute de mii de yeni. Dar asta-i tot. Şi îi păstrez pentru situaţii de urgenţă.

Yurio s-a întors brusc.

- Sună telefonul.

Eu nu auzisem nimic, dar telefonul începuse să sune. Ştiam că Yurio are foarte multă intuiţie, dar auzul său mă uimea peste măsură. Am ridicat receptorul cu un sentiment de groază.

Telefonul era de la căminul de bătrâni sponsorizat de district. Era vorba despre bunicul meu. Se prăpădise acum câteva minute, la vârsta de 91 de ani. Ce nevoie aveam să ştiu ce se întâmplase în ultimele sale clipe de viaţă? în senilitatea lui, poate că se întorsese cu 50 sau 60 de ani în trecut, când era tânăr. Escrocul de bunică-miu, nebun după bonsai, uitase complet de sinuciderea fiicei sale şi n-a ştiut niciodată că nepoata lui fusese omorâtă. Murise în euforia senilităţii. Dar nu la momentul potrivit! Tocmai începusem să vorbim despre bani. Am presupus că mare parte din micile mele economii se va duce pe înmormântarea bunicului. Şi ăsta nu era cel mai rău lucru. După moartea lui, trebuia să eliberez apartamentul, pentru că era închiriat pe numele său. Vor fi cheltuieli şi cu mutatul. Şi acum mai trebuia să cumpăr şi un computer.

- Yurio, a murit bunicul. Nu te pot lăsa să-mi cheltui economiile. în plus, va trebui să plecăm din acest apartament. De ce nu-l rogi pe Johnson să-ţi cumpere computer?

- De ce nu ieşi din casă ca să câştigi bani?

- Să câştig bani? Cum?

- Pe străzi. Ca mama mea.

Ce naiba îi trecea prin minte? I-am tras o palmă. Când mâna mea i-a lovit obrazul catifelat, l-am auzit cum scrâşnea din dinţii săi frumoşi. Tinereţea lui m-a înfiorat. Yurio nu a zis nimic, doar şi-a pus mâna pe obraz şi s-a uitat în jos. Ce rece era frumuseţea lui! Exact ca a lui Yuriko. Am simţit cum mi se umflă pieptul de iubire şi mi-am dat seama, în adâncul sufletului meu, că voiam să câştig bani pentru el. Nu, nu îmi doream doar bani. Nici măcar să cumpăr un computer. Pe băiatul care voia un computer îl doream. îl doream pe Yurio. îmi doream o viaţă împreună cu Yurio. Numai aşa îmi puteam găsi fericirea.

În jurnalele ei, Yuriko făcuse nişte consideraţii interesante despre prostituţie. Dacă aveţi răbdare cu mine, o să vă dezvălui câteva:

Bănuiesc că există o mulţime de femei care ar vrea să ajungă prostituate. Se consideră mărfuri de valoare şi îşi închipuie că trebuie să se vândă cât timp pot obţine un preţ ridicat. Altele cred că sexul nu are nici o semnificaţie, în afară că le permite oamenilor să simtă că trupul lor există cu adevărat. Unele femei îşi dispreţuiesc viaţa măruntă şi precară, fiind conştiente de neînsemnătatea ei, şi vor să se afirme deţinând controlul asupra sexului în măsura în care o fac bărbaţii. Mai sunt şi femei care acceptă un tratament sexual violent, autodistructiv, iar altele îşi doresc să ofere consolare. Cred că există multe femei care îşi găsesc un rost în viaţă în asemenea moduri. Dar eu eram altfel.

Yuriko era altfel. Mai departe explică motivul pentru care a devenit prostituată: pentru că era senzuală până în adâncul fiinţei sale.

Şi acum, dacă ar fi să ajung prostituată, motivul meu ar fi diferit. Spre deosebire de Yuriko, eu nu mă înnebunesc după sex. Nici măcar nu-mi plac bărbaţii. Sunt nişte ticăloşi, iar chipurile, corpurile lor sunt dezgustătoare. Sunt egoişti şi ar face orice ca să obţină ce vor, chiar de-ar fi să-i rănească pe cei apropiaţi lor; nu le pasă câtuşi de puţin. Pe deasupra, tot ce-i interesează e aspectul exterior; nu-i preocupă deloc ce e în interior. Credeţi că exagerez? Ei bine, nu cred că-i aşa. Toţi bărbaţii pe care i-am întâlnit în cei 40 de ani de viaţă ai mei au fost aproape la fel. Bunicul meu era un bărbat simpatic, dar nu din cale-afară de atrăgător. Dimpotrivă, Takashi Kijima era atrăgător, dar foarte bolnav la cap.

Dar acum am găsit o excepţie: Yurio. Nu cred că mai există vreun bărbat atât de atrăgător şi cu o fire aşa blândă ca Yurio. Când mă gândesc la posibilitatea ca el să se transforme într-unui din acei bărbaţi respingători, odată cu înaintarea în vârstă, mă simt foarte nefericită! Şi dacă aş deveni prostituată? Aş avea banii necesari pentru ca Yurio să nu ajungă niciodată un bărbat dezgustător şi să trăim împreună fericiţi tot restul zilelor noastre. Cum vi se par gândurile mele? Originale, nu? Dar mă şi întreb cum ar fi viaţa mea de prostituată.

Mă şi văd cutreierând prin Maruyama-cho, purtând o perucă neagră cu părul până-n talie, cu fard albastru pe pleoape şi ruj roşu aprins pe buze. Străbat străzile şi aleile. Zăresc un bărbat între două vârste stând în faţa unui hotel, părând să caute ceva. Are mult păr pe corp şi puţin pe cap. Îi strig:

- Sunt virgină, să ştii. Nu te mint. O virgină de 40 de ani. N-ai vrea să încercăm?

Bărbatul se uită la mine cam plictisit, dar eu îmi dau seama că e curios. Oare mi-a văzut hotărârea din ochi? Brusc, devine serios şi mă trezesc trecând pragul unui hotel pentru întâlniri amoroase pentru prima dată în viaţă. Se înţelege de la sine că, doar închipuindu-mi ce se va întâmpla, inima îmi bate cu putere în piept. Dar fermitatea mea preia controlul. M-am confruntat cu dorinţa de a-mi transforma atât propria fiinţă, cât şi ura pe care o simt pentru Yurio, care începuse să mă dispreţuiască. Mă chinui să respir sub greutatea bărbatului şi, întrucât îi accept mângâierile în care nu e nici urmă de blândeţe, puteţi fi siguri că asta gândesc. Kazue a ajuns hidoasă şi şi-a expus corpul urât privirilor altora. S-a răzbunat pe sine şi pe restul lumii făcându-i pe bărbaţi s-o cumpere. Iar eu îmi vând acum trupul din acelaşi motiv. Yuriko s-a înşelat. Femeile au doar un singur motiv să se prostitueze. Ura faţă de alţii, faţă de restul lumii. Fără îndoială că asta e incredibil de trist, dar bărbaţii au capacitatea de a contracara asemenea sentimente nutrite de o femeie. Totuşi, dacă sexul este singurul mod de a alunga aceste sentimente, atunci bărbaţii şi femeile sunt nişte fiinţe cu adevărat jalnice, îmi voi lansa barca pe o mare de ură, cu ochii ţintă la farul de pe ţărm, întrebându-mă unde aş putea acosta. În faţa mea, aud vuietul unei ape. Oare barca mea se îndreaptă spre o cascadă? Poate că trebuie să traversez o cascadă înainte de a porni pe marea de ură. Niagara? Iguaşu? Victoria? Tremur din toate încheieturile. Dar, dacă reuşesc să fac prima coborâre, calea ce mi se va deschide va fi surprinzător de lină, nu? Asta a exprimat şi Kazue în jurnalele sale. Deci să-mi pun pe umăr bagajul de ură şi confuzie şi să ridic ancora iără teamă. În cinstea

curajului meu, acolo, pe celălalt ţărm, Yuriko şi Kazue îmi fac semne, îndemnându-mă să continui, aplaudându-mă pentru fermitatea şi îndrăzneala mea. „Hai, grăbeşte-te!” par să-mi spună ele. îmi amintesc cele scrise de Kazue în jurnalul ei şi îmi doresc şi eu să mă ţină în braţe un bărbat.

„Fii bun cu mine, te rog.”

„Voi fi. Dar şi tu trebuie să fii bună cu mine.”

Oare eram cu Zhang? Mi-am mijit ochii să văd mai bine.Editura RAO vă recomandă

CHIPUL ASASINULUI
David Lindsey

Paul Bern este un artist specializat în reconstrucţii forensice care trăieşte o viaţă tihnită până în clipa în care o femeie misterioasă îi înmânează un craniu. Iar chipul pe care îl reconstruieşte aduce şocant de tare cu al său propriu. Dar coşmarul abia acum începe. Şantajul care îl va obliga să se angajaze într-o aprigă bătălie cu drogurile; Misiunea care-i va folosi chipul pentru a atrage din ascunzătoare pe unul dintre cei mai periculoşi bărbaţi ai lumii. Oroarea care-l va cuprinde pe Paul Bern când îşi va da seama de câtă disponibilitate spre violenţă dispune.În *Grotesc,* Natsuo Kirino ne prezintă din nou o japonie aproape necunoscută. Aceasta este povestea a trei femei japoneze şi legăturile dintre frumuseţe cruzime, sex şi violentă, urâţenie şi ambiţie din vieţile tor.

Prostituate la Tokio, Yuriko şi Kazue au fost ucise cu sălbăticie, iar morţile lor lasă în urmă o sumedenie de chestiuni ncre7.olvatc, prccum şi intrebarea de ce au sfârşit' aşa. Pe măsura ce poveştile lor ni se dezvăluie într-o structură narativă ingenioasă, medială cu sânge-rccc de sora mai mare a lui Yuriko, suntem purtaţi în trecut, în vremea când erau toate trei elevele unei prestigioase şcoli – unde soarta le era decisă de o ierarhie socială strictă – şi le urmărim destinele de-a lungul anilor, precum şi lupta cu convenţiile sociale rigide.

Scoţând la lumină cele mai ascunse sectoare ale societăţii japoneze contemporane, *Grotesc* este pe de-o parte o analiză psihologică a psihicului feminin, şi pe de altă parte o lucrare clasică de ficţiune noir. Este U11 roman surprinzător, o carte care confirmă talentul scriitoricesc extraordinar aj lui Natsuo Kirino.

[1] Sunt alge marine cafenii care cresc în apa de pe ţărmurile stâncoase ale Japoniei. Fac parte de secole din alimentaţia japonezilor, (n.tr.)

[1] Preparat tradiţional japonez, consumat mai mult în timpul iernii, care constă în ouă, ridichi, crochete de peşte, toate fierte în sos de soia. (n.tr.)